

မောင်ပေါ်ထွန်း

ဘုရင်မခံ

Master of The Game

Sydney sheldon

ကန့်လန့်ကာဖွင့်

‘ကိတ်’

၁၉၈၂

‘ကိတ်ဘလက်ဝဲ’၏ အသက် ၉၀ ပြည့် မွေးနေ့ သဘင်ပွဲကြီးကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ မိန်းပြည်နယ်၊ ဒါ့ခ်ဟားဘားမြို့ရှိ ‘စီဒါကုန်းမြင့်ရိပ်သာ’ စံအိမ်ကြီးထဲတွင် ခမ်းနားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပလျက် ရှိလေသည်။

သည်နေ့သည်ရက်တွင် အသက် ၉၀ တင်းတင်းပြည့်ခဲ့ပြီဖြစ်သော မစ္စကိတ်ဘလက်ဝဲသည် ကပွဲခန်းမကြီးထဲသို့ တဖွဲဖွဲ ဝင်ရောက်လာကြသည့် ဧည့်ပရိသတ်များအား တစ်မိမိမိမိကြည့်ကာ တသိမ့်သိမ့် တွေးနေမိလေသည်။ သူမ၏ အိပ်မက်ဆန်ဆန် အတွေးသည် လွန်လေပြီးသော အတိတ်ကာလနှင့် ပစ္စုပ္ပန်ကာလတည်းဟူသော ရေအလျင် နှစ်ခုကြားတွင် တငြိမ်ငြိမ် လူးလွန် မျောပါလျက်ရှိသည်။

ကပွဲကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ဒွယ်ဒွယ်ကနေကြသော ပရိသတ်များထဲတွင် သက်ရှိထင်ရှား ပုဂ္ဂိုလ်များသာမက အတိတ်ကာလက ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြ ပြီဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း ပါဝင်နေသည်ဟူ၍ပင် သူမ၏စိတ်ထဲတွင် ထင်မှတ်နေမိသည်။ သူမသည် ပရိသတ်ကို ကြည့်ရင်း ... ဪ ... သေသွားပြီးတဲ့ လူတွေက အရေးမကြီးတော့ပါဘူး ... ဟူ၍လည်း တွေးလိုက်မိသည်။

မစ္စကိတ်ကား အရပ်ရှည်ရှည် သွယ်သွယ်နှောင်းနှောင်းဖြင့် နန်းဆန်ဆန် ချောမောလှပသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူမ၏ မျက်နှာကို တစ်ကြိမ်မြင်ရလျှင် နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ကြည့်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာရသည်အထိ ချောမောလှပသူလည်း ဖြစ်သည်။ စကော့သွေးနှင့် ဒတ်ချ်သွေး ပေါင်းစပ်ထားသည့် ကြံ့ခိုင်သော မေးစေ့၊ မိုးသောက်ရောင်မျက်လုံးနှင့် ထွားကျိုင်းသော ကိုယ်ဟန်တို့က သူမ၏ ဇာတိပုည ဂုဏ်မာနကို အထင်းသား ဖော်ပြနေသလို ထင်မှတ်ရသည်။ ငယ်ရွယ်နုပျိုစဉ် ကာလက အရောင်

တဖိတ်ဖိတ် တောက်ကာ နက်မှောင်အိစက်နေခဲ့သော ဆံပင်များမှာ ယခုအခါ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေကြလေပြီ။ သူမ၏ နူးညံ့ကြည်စင်သော ရွှေဝါရောင် အသား အရေနှင့် ဆင်စွယ်ရောင် ကတ္တီပါဝတ်စုံတို့မှာ တစ်ကြိမ်သောအခါက အလွန် တရာမှ ချောမောလှပခဲ့သည့် အဘွားအိုတစ်ယောက်၏ အလှကို ကျက်သရေ ဖြည့်ပေးထားဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်လေသည်။

‘ငါ မအိုသေးပါဘူး။ ငါ့ကိုယ်ငါ အသက် ၉၀ အရွယ် အဘွားကြီး လို့ တစ်စက်ကလေးမှ မထင်မိဘူး။ အင်း ... အချိန်ကာလတွေကလည်း ကုန်လွယ်လိုက်ပါဘိတော့တယ်နော်။ တကယ်တော့ အဖြစ်မှန်ကို သူတို့ သိကြပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူတို့လည်း သက်ရှိထင်ရှားနေခဲ့ကြတာပဲ။ သူတို့ ဘဝလည်း ငါ့ဘဝ၊ ငါ့ဘဝလည်း သူတို့ဘဝ။ အားလုံးဆက်စပ် ရောထွေး နေခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား’

သူမသည် တစ်မိမိမိမိတွေးရင်း ... ‘ဘန်ဒါ’ ကို မြင်ယောင်လာသည်။ ဘန်ဒါသည် အမျိုးမာန် အပြည့်ပါသည့် သပိတ်ရောင် မျက်နှာတွင် ဆွတ်ဆွတ် ဖြူနေသော သွားများကို ဖော်ကာ ပရိသတ်ထဲတွင် ဝင်ကနေသည်။

ပြီးတော့ ... ‘ဒေးဗစ်’ ၏ ရုပ်ပုံလွှာ ပေါ်လာသည်။ သူမ ချစ်လှစွာ သော ဒေးဗစ်။ အရပ်ရှည်သော၊ နုပျိုသန်စွမ်းသော၊ ခန့်ချောချောလှသော သူမ၏ ချစ်လင် ဒေးဗစ်။ သူသည် သူမနှင့်စတင်၍ ချစ်ပန္နက် ရိုက်ခဲ့ကြသည့် နေ့က ပြုံးခဲ့သည့် အပြုံးမျိုးဖြင့် သူမကို ပြုံးပြနေသည်။

‘အို ... မောင် ... မောင်ရယ်။ ရောက်လေရာဘဝက ကျွန်မကို စောင့်နေပါမောင်။ မကြာခင်မှာ မောင့်ဆီကို ကျွန်မ ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ့မယ်။ မောင်သာ ဒီနေ့အထိ အသက်ရှည်နေခဲ့ရင် ဘယ်လောက်များ ပျော်စရာကောင်း လိမ့်မလဲ မောင်ရယ်။ ချစ်စရာကောင်းလှတဲ့ မောင့်ရင်သွေးက မွေးတဲ့မောင့်မြစ် ကလေးကို မြင်စေချင်စမ်းပါဘိတော့တယ်’

သူမသည် ခန်းမကျယ်ကြီးကို မျက်လုံးကစား ကြည့်လိုက်သည်။ ဟော ... ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ သူ။ သူသည် တီးဝိုင်းနားတွင် ရပ်ကာ ဂီတပညာရှင် များကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေသည်။

တော်တော်ကို ချောတဲ့ကလေး။ အသက် ရှစ်နှစ်အရွယ်။ ဆံပင်က ရွှေဝါရောင်။ ဝတ်စုံက အနက်ရောင် သက္ကလတ်ဂျက်ကက်အင်္ကျီ၊ သက္ကလတ် ကွက်ဘောင်းဘီနှင့်။

တကယ်ပါပဲ။ ‘ရောဘတ်’ ကလေးက သူ၏အဘီ ဂျမီမဂ္ဂရီဂါရဲ့ ကိုယ်ပွားဆိုရင် မမှားပါဘူး။ တူလိုက်တာမှ ပုံတူထုထားတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။

မစ္စကိတ်က စကျင်ကျောက် မီးလင်းဖိုအပေါ်မှ နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော သူမ၏ဖခင်ကြီး ဂျမီမဂ္ဂရီဂါ၏ ပုံတူပန်းချီကားကြီးကို မျက်နှာပင့်၍ တစ်ချက်မျှ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ရောဘတ်ကလေးဆီသို့ မျက်လုံးရောက်သွားပြန်သည်။ ရောဘတ်ကလေးက အဘွားဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ အဘွားက လက်ပြကာ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ သူမက လက်ကို မြှောက်လိုက်စဉ်တွင် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ ခန့်က တောင်အာဖရိက သဲသောင်ပြင်ပေါ်မှ တူးဖော်ရရှိခဲ့သော အရည်အသွေး ကောင်းလှသည့် ရတီ ၂၀ ရှိ စိန်လက်စွပ်သည် မျက်နှာကြက်ပေါ်မှ ပန်းဆွဲမီးရောင်အောက်တွင် ဖျတ်ခနဲ လက်လင်းကာ ရောင်စဉ်များ ဖြာထွက်သွားသည်။

ရောဘတ်ကလေးသည် ကနေသော ပရိသတ်ကြားမှ အဘွား ရှိရာသို့ လျှောက်လာနေသည်။

‘အင်း ... ငါ့ဘဝက အတိတ်မှာ ကျန်နေခဲ့ပြီ။ သူ့ဘဝကတော့ အနာဂတ်ကို ချိတ်ကပ်နေတုန်း။ တစ်နေ့တော့ ငါ့မြစ်ကလေးဟာ **ကရူဂျာ-ဘရင်းလီမိတက်** လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို အုပ်ချုပ်ရမယ့် မျိုးဆက်သွေးပါကလား။ ငါ့အနေနဲ့ လူ့ဘဝနေရကျိုး နပ်ပါပြီ။ သေပျော်ပါပြီ’

ရောဘတ်သည် အဘွားအနီးသို့ ရောက်လာသည်။ အဘွားက သူမ၏ ဘေးတွင် နေရာဖယ်ပေးလိုက်သည်။

“မွေးနေ့မှာ ပျော်ရဲ့လား ဘွားဘွား”

“အေး ... ပျော်တာပေါ့ ငါ့မြေးရဲ့။ ဘွားဘွား သိပ်ပျော်တာပေါ့”

“တီးဝိုင်းက အရမ်းကောင်းတာပဲနော် ... ဘွားဘွား။ တီးဝိုင်း ခေါင်းဆောင်ကတော့ အလကားပဲ”

အဘွားကြီးက ကလေးမျက်နှာကို တအံ့တဩ ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ -

“သူလည်း တော်ရှာပါတယ် ကလေးရယ်”

“ဘွားဘွားကြည့်ရတာ အသက် ၉၀ အဘွားကြီးနဲ့တောင် မတူဘူး။ ဘွားဘွားက သိပ်ချောတာပဲနော်”

အဘွားကြီးက သဘောကျ၍ ရယ်သည်။

“အေး ... ဘွားဘွားကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကလေးလိုပဲ ထင်နေတာပဲ ... သားရဲ့”

ရောဘတ်က အဘွားဖြစ်သူ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ အဘွားဖြစ်သူနှင့် မြစ်ကလေးတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အသက်

အရွယ်အားဖြင့် ၈၂ နှစ် ကွာခြားသော်လည်း အဘွားဖြစ်သူ၏ စိတ်ထဲတွင် ကား တစ်ရွယ်တည်းလိုပင် ထင်မှတ်နေမိသည်။

သူမသည် ကပွဲဝိုင်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူမ၏ မြေးမ ကလေးနှင့် ခင်ပွန်းသည်တို့သည် တခြားဧည့်သည်များနှင့်အတူ ကနေကြ သည်။ သူတို့စုံတွဲသည် သည်ကပွဲထဲတွင် ကြည့်၍ အကောင်းဆုံး၊ အလှဆုံး စုံတွဲဖြစ်သည်ဟု အဘွားကြီးက ထင်မိသည်။

ရောဘတ်၏မိခင်က သားဖြစ်သူနှင့် အဘွားတို့ တွဲထိုင်နေကြသည် ကို ကနေရင်းမှ လှမ်းကြည့်သည်။

‘အင်း ... ဘွားဘွား၊ ဘွားဘွား ... အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက် အောင် အရွယ်တင်တဲ့ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်ပါလား။ သူ့အသက် အရွယ်ကို မှန်းလို့တောင် မရနိုင်သလောက်ပါပဲ’

ရုတ်တရက် တီးဝိုင်းမှ အသံများ ရပ်သွားသည်။ တီးဝိုင်းခေါင်း ဆောင်၏အသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးများ ခင်ဗျား ... ယခုအချိန်က စပြီး ဂီတပညာရှင်ကလေး ရောဘတ်က ဖြေဖျော်ပါတော့မယ်။ ကျေးဇူးပြု၍ နားသောတဆင်ကြပါ ခင်ဗျာ”

ရောဘတ်က ဘွားဘွား၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ထိုင်ရာမှ ထရပ် လိုက်သည်။ ပြီးတော့ စန္ဒရားခုံဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာသည်။

ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာက တည်ကြည် ခုံညားသော အသွင်ကို ဆောင်နေသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုအပြည့် ရှိသည်။

စန္ဒရားခလုတ်များပေါ်တွင် လက်ချောင်းကလေးများ ဖြတ်လျှောက် သွားသည်။

သူက ကမ္ဘာကျော်ဂီတစာဆိုနှင့် စန္ဒရားပညာရှင် ရှုရီယာဘင်၏ တေးသွားတစ်ပုဒ်ကို တီးပြသည်။ စန္ဒရားသံသည် ငွေလရောင်ဆမ်းသော ရေမျက်နှာပေါ်တွင် လှိုင်းအိကလေးများ ပြေးသွားနေသလို ထင်ရသည်။

သူ့မိခင်က သားဖြစ်သူအတွက် ဂုဏ်ယူကျေနပ်မဆုံးဖြစ်နေသည်။
ငါ့သားကလေးက တကယ့် ပါရမီရှင်ကလေးပါလား။ ဒီအတိုင်းသာဆိုရင်တော့ သူကြီးလာတဲ့အခါ ကမ္ဘာကျော် ဂီတပညာရှင်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာ ကျိန်းသေပါပဲ။

သူမ၏သားကို သူမ မပိုင်တော့။ သူ့ကို တစ်ကမ္ဘာလုံးက ပိုင်သွား ပြီ။ တစ်ကမ္ဘာလုံးကို ဂီတရေအေးတိုက်ကျွေးမည့် အနုပညာရှင် ဖြစ်သွားပြီ။

တီးလုံးဆုံးသောအခါ တစ်ခန်းလုံး လက်ခုပံသံများ ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။ လူတိုင်းပင် နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်ကြရသည်။

ညစာ စားပွဲကို စောစောပိုင်းက မြက်ခင်းပြင်တွင် ကျင်းပခဲ့သည်။ ပန်းမျိုးစုံ ဖူးပွင့်နေသော ဥယျာဉ်ကျယ်ကြီးထဲတွင် မှန်အိမ်များ ဖဲကြိုးများနှင့် ပူဖောင်းများ ချိတ်ဆွဲကာ အလှဆင်ထားသည်။ တီးဝိုင်းမှ ငြိမ်ညောင်းသာယာသော ဂီတသံများ တီးမှုတ်ဖြေဖျော်နေစဉ် စားပွဲထိုးများက ဖန်ခွက်များတွင် အရက်လိုက်ဖြည့်ပေးကြသည်။ ပန်းကန်များတွင် အစားအသောက်များ ထည့်ပေးကြသည်။

ထိုစဉ် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု သမ္မတကြီးထံမှ ပေးပို့လိုက်သော သံကြိုးသံဝဏ်လွှာကို ဖတ်ကြားသည်။ အထက်လွှတ်တော် တရားသူကြီးတစ်ဦးက အရက်ခွက်ကို မြှောက်ကာ မစ္စကိတ် အသက်ရာကျော် ရှည်ပါစေဟု ဆုမွန်တောင်းသည်။

ထို့နောက် ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက ဂုဏ်ပြုစကား ပြောကြားသည်။

‘မစ္စကိတ် ဘလက်ဝဲဟာဆိုရင်ဖြင့် ဒီနိုင်ငံရဲ့ သမိုင်းမှာ အထူးခြားဆုံး မှတ်တမ်းတင်ရမယ့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးပါပဲ။ သူဟာ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးက ရာပေါင်းများစွာသော လူမှုရေးအသင်းအဖွဲ့တွေကို ငွေကြေးအကူအညီများ ရက်ရက်ရောရော ပေးကမ်းလှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်။ ‘ဘလက်ဝဲဖောင်ဒေးရှင်း’ ခေါ်တဲ့ အဖွဲ့အစည်းက နိုင်ငံပေါင်း ၅၀ ကျော်မှာ မှီတင်းနေထိုင်ကြတဲ့ လူသားတွေ ကျန်းမာရေးနဲ့ လူမှုအဆင့်အတန်း တိုးတက်ရေးအတွက် ကူညီထောက်ပံ့ငွေများ အမြောက်အမြား ပေးလှူခဲ့ပါတယ်။ ဗြိတိသျှနိုင်ငံ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဆာဝင်စတန်ချာချီရဲ့ စကားနဲ့ ပြောရရင် မစ္စကိတ် ဘလက်ဝဲဟာ အတ္တဟိတကို အရင်းတည်ပြီး ပရဟိတအကျိုးကို လက်တွေ့ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ ရှာမှရှားတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်လို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို ဂုဏ်ထူးဝိသေသတွေ နဲ့ ပြည့်စုံကုံလုံတဲ့ မစ္စကိတ်ဘလက်ဝဲကို အခုလို ဂုဏ်ပြုစကားပြောကြားရတဲ့ အတွက် ကျွန်တော့် အနေနဲ့လည်း အလွန်တစ်ရာမှ ဂုဏ်ယူမိပါကြောင်း ပြော ကြားလိုပါတယ်”

ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၏ ရွန်းရွန်းဝေသော ဂုဏ်ပြုမိန့်ခွန်းကို ကြား ရတော့ မစ္စကိတ်က တွေးမိသည်။

အင်း ... သူတို့က ဘာမှမသိလို့ ငါ့ကို အရမ်းချီးကျူးနေကြ တာပဲ။ ငါ့ကို သူတော်စင်ကြီးတစ်ပါးလို့ အတိုင်းထက်အလွန် ဂုဏ်တင် နေကြပြီ။ ငါဟာ ဘယ်ဘဝက နေပြီ ဒီအခြေအနေ ရောက်လာတယ်ဆိုတာ ကိုသာ

သူတို့က အမှန်အတိုင်း သိကြမယ်ဆိုရင် ဒီစကားမျိုး ပြောကြတော့ မှာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်တော့ ငါဟာ သူခိုးတစ်ယောက်ရဲ့သမီး။ တစ်နှစ် သမီးအရွယ်မှာ ပြန်ပေးဆွဲခံခဲ့ရတဲ့ ကောင်မ။ ငါ့ကိုယ်ပေါ်က ကျည်ဆန် ဒဏ်ရာကို သူတို့မြင်ရရင် ဘယ်လိုများ ထင်ကြပါ့မလဲ။

သူမသည် ခေါင်းကိုးကွဲကာ တစ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ချိန်က သူမအား သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်ရန် ကြိုးစားခဲ့သောလူကို မြင်ရ သည်။ ထိုသူ့အပေါ်မှ မျက်လုံးများကျော်ကာ နောက်တစ်ယောက်ဆီသို့ လှမ်း ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် မျက်နှာကို ဇာခြုံလွှာဖုံးကာ မှောင် ကျကျ တစ်နေရာတွင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်။

ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး မိန့်ခွန်းဆုံးသွားပြီ။ သူက မစွက်ိတ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ -

“မစွက်ိတ်ဘလက်ဝဲအနေနဲ့ ဧည့်ပရိသတ်တွေကို မင်္ဂလာစကား တုံ့ပြန်ပြောကြားဖို့ ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

မစွက်ိတ်သည် ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ဧည့်ပရိသတ်များအား ဝေခွဲ၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တည်ငြိမ်ခန့်ညားသော အသံဖြင့် ပြော သည်။

“ကျွန်မဟာ အခု ဒီအခန်းထဲ ရောက်နေကြတဲ့ ဧည့်ပရိသတ်တွေ အားလုံးထက် အသက်အရွယ်ကြီးသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကနေ့ လူငယ် လူရွယ်တွေကတော့ အသက်ကြီးတာ အဓိက မဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြောကြ ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ လူ့လောကမှာ ဒီအသက်အရွယ်တိုင် အောင် နေလာခဲ့တာကို ဂုဏ်ယူမိပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တကယ်လို့ ကျွန်မသာ ဒီအသက်အရွယ်အထိ အသက်မရှည်ခဲ့ရင် ယခုကြွရောက်လာကြ တဲ့ ကျွန်မ ချစ်ခင်လေးစားတဲ့ မိတ်ဆွေများနဲ့အတူ ဒီအချိန်ဒီအခါမှာ ဒီလို ပွဲ ကြီးကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဆင်နွှဲနိုင်မှာ မဟုတ်လို့ပါပဲ။

ဒီအထဲက တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ကျွန်မရဲ့ မွေးနေ့မင်္ဂလာပွဲကို တက် ရောက်နိုင်ဖို့အတွက် ခရီးဝေးကလာခဲ့ကြရပါတယ်။ နိုင်ငံရပ်ခြားက လာရောက် ကြရပါတယ်။ သူတို့အနေနဲ့ ခရီးပန်းနေကြပြီဆိုတာ အထူးပြောစရာ မလို ပါဘူး။ လူတိုင်းလူတိုင်း ကျွန်မလိုပဲ အားအင်ရှိကြလိမ့်မယ်လို့ ယူဆရင် ကျွန်မ လွန်ရာ မကျပါလားရှင်”

ရယ်မောသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ လက်ခုပ်သံများ ဆူညံသွား သည်။

“ကျွန်မရဲ့ မွေးနေ့မင်္ဂလာပွဲကို ပိုပြီး မင်္ဂလာရှိအောင် အခုလို ကူညီကြ တဲ့အတွက် ကျွန်မအနေနဲ့ အလွန်တစ်ရာမှ ကျေးဇူးဥပကာရ တင်ရှိပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မအဖို့တော့ တစ်သက်လုံး မေ့နိုင်စရာ မရှိတော့ပါဘူး။ အနားယူချင်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် အိပ်ရာခမ်းနားတွေ အဆင်သင့် ပြင်ထားပြီးပါပြီ။ ဘာမှ အားနာစရာမရှိပါဘူး။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ရာ အမှတ်နဲ့ စိတ်ချမ်းသာသလို နေနိုင် ကြပါတယ်။ မနားတမ်းဆက်လက် ပျော်ချင်ကြသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း မိုး တလင်း စိတ်ရှိလက်ရှိ ပျော်ရွှင်နိုင်ကြပါတယ်ရှင်” (လက်ခုပ်ဩဘာသံများ) “ကဲ ... ဒီတော့ကာ ... ကျွန်မတို့ မိန်းပြည်နယ်ရဲ့ နာမည်ကြီး မုန်တိုင်းကြောင့် ပရိသတ်တွေ အအေးမမိရအောင် ခုအချိန်ကစပြီး ကပွဲခန်းမထဲနေရာပြောင်း ကြစို့လား”

*

ညစာစားပွဲရော၊ ကပွဲရောပြီးဆုံးသွားပြီ။ ပရိသတ်တွေအားလုံး လည်း အသီးသီး အနားယူရန် ထွက်ခွာသွားကြပြီ။

မစ္စကိတ်သည် စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကာ စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင် သည်။ သူမ၏ စိတ်အာရုံသည် ရုတ်ခြည်းပင် အတိတ်ကာလဆီသို့ ပြန်လည် လွင့်မျောသွားသည်။ သူမသည် ဝမ်းနည်းချင်သလိုလို ခံစားရမိသည်။

ငါ့ကို ရင်းရင်းနှီးနှီးနဲ့ ‘ကိတ်’လို့ ခေါ်မယ့် လူတွေလည်း တစ် ယောက်မှ မရှိကြတော့ဘူး။ သူတို့အားလုံး သေသွားကြပြီ။ သူမအတွက် လူ့ဘဝသည် ကျဉ်းမြောင်းသွားခဲ့ပြီ။ ‘အောက်မေ့ သတိရခြင်းတည်းဟူသော ရွက်ဝါများသည် အမှောင်ထုထဲတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်အသံဖြင့် မြည်တမ်း နေကြသည်’ ဆိုသော စကားကို ကဗျာစာဆိုကြီး လောင်းဖဲလိုးက ပြောခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ သူမသည်လည်း မကြာမီတွင်ပင် အမှောင်ထုထဲသို့ ဝင် ရောက်ရပေတော့မည်။ သို့သော် ယခုတော့ မဝင်ရောက်သေး။ **ငါဟာ ဘဝမှာ အရေးအပါဆုံးလုပ်ငန်းကို လုပ်ရတော့မယ်။ သည်းခံပြီးစောင့်နေပါ ... ဒေးဗစ်။ မကြာခင်မှာ ကျွန်မ ရှင့်ဆီကိုလာခဲ့ပါ့မယ် မောင်ရယ်။**

“ဘွားဘွား”

သူမက မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ မိသားစုတွေ အခန်း ထဲ ရောက်နေကြသည်။ သူမသည် တစ်ယောက်စီတစ်ယောက်စီကို စေ့စေ့စပ် စပ် ကြည့်သည်။ **ငါ့မိသားစုတွေ ... ငါ့သား၊ ငါ့မြေး၊ ငါ့မြစ်တွေ ...၊ ငါ့ သွေး ငါ့သားတွေ။ ငါ့ရဲ့မျိုးဆက်သွေးတွေ။ ငါသေပေမယ့် ငါ့မျိုးဆက်ကြီး မသေသေးဘူး။ တစ်ယောက်က လူသတ်ကောင်၊ တစ်ယောက်က စိတ်ရောဂါ**

ဝေဒနာရှင်။ ဪ... ဘဝဆိုတာ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ဒုက္ခဆင်းရဲတွေ ရော
ပြွမ်းနေတဲ့ ဌာနကြီးပါလား။

သူမ၏ မြေးကလေးက သူမ၏ဘေးတွင် လာရပ်သည်။

“ဘွားဘွား ... နေကောင်းရဲ့လား ... ဟင်”

“ဘွားဘွား နည်းနည်း ပင်ပန်းသွားသလိုပဲ ... ကလေးရယ်။ ဘွား
ဘွား အိပ်ရာဝင်တော့မှ ထင်တယ်ကွယ်” သူမသည် ထရပ်လိုက်သည်။ လှေ
ကားဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ ထိုစဉ် နားကွဲမတတ် မိုးခြိမ်းသံကြီးတစ်ချက်
ပေါ်ထွက်လာသည်။ မိုးကြီးလေကြီး ရွာလာပြီ။ ပြတင်းပေါက်များကို အဆက်
မပြတ် စက်သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်နေသလို မိုးစက်ထိသံများ ပေါ်ထွက်လာ
သည်။ အဘွားကြီးသည် လှေကားအပေါ်ထိပ်သို့ ရောက်သွားပြီ။ သားသမီး
မြေးမြစ်တွေက အောက်မှ ရပ်ကြည့်နေကြသည်။ လျှပ်စီးတစ်ချက် ဖျတ်ခနဲ
လက်ကာ မိုးခြိမ်းသံကြီး ပေါ်ထွက်လာသည်။ မစ္စကိတ်သည် လှေကားထိပ်
တွင် ရပ်ကာ သူမအား လှေကားရင်းမှ မော့ကြည့်နေသော သားသမီးများအား
အပေါ်စီးမှ ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် တည်ငြိမ်သော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်
သည်။

“တောင်အာဖရိကမှာလည်း ဒီလိုပဲ မိုးခြိမ်းသံကြီးတွေ ကြားရတယ်
ကလေးတို့ရယ်”

သူမ၏ အာရုံသည် အတိတ်နှင့် ပစ္စုပ္ပန်ကာလနှစ်ခုကြားတွင် လူး
လာဆန်ခတ် ဖြတ်သွားနေသည်။ ထို့နောက် အတိတ်ဖြစ်ရပ်များကို တရေးရေး
မြင်ယောင်ရင်း အိပ်ခန်းဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

ပထမအုပ်

‘ဂျမီ’

(၁၈၈၃-၁၉၀၆)

၁

“ဘုရားရေ ... မိုးခြိမ်းသံကြီးကလည်း ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်
တာ။ တစ်မိုးလုံး ပြိုကျတော့မတတ်ပဲ”

ဂျမီမဂ္ဂရီဂါသည် အလန့်တကြား အော်ပြောလိုက်မိသည်။ တကယ်
တော့ သူသည် စကော့တလန် ပြည်နယ်၊ ကုန်းပြင်မြင့်ဒေသ၏ မိုးခြိမ်းသံများ
ကြားတွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့သူဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုလို နားကွဲမတတ် ကြမ်း
တမ်းပြင်းထန်သော မိုးခြိမ်းသံမျိုးကိုကား ဘယ်တုန်းကမှ မကြားခဲ့ဖူး။ ယခုမူ
မွန်းလွဲပိုင်း ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံးသည် သဲမှုန့်များ ရောနေသော တိမ်လိပ်
ကြီးများဖြင့် ရုတ်ခြည်းဖုံးလွှမ်းသွားပြီးနေောက်၊ ချက်ချင်းပင်
နေ့အချိန်ပျောက်၍ ညအချိန်ရောက်သွားခဲ့သည်။ သဲမှုန့်ဖုန်မှုန့်များဖြင့်
ပြည့်နေသော ကောင်းကင် ပြင်တွင် လျှပ်စီးတွေ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ
လက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ကြောက် ခမန်းလိလိ မိုးခြိမ်းသံကြီးတွေ
ပေါ်ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် ဒီရေတွေ တက်လာသည်။ အပေါ်မှစီး၍
တမင် သွန်လောင်းချနေသလို မိုးသီးမိုးပေါက် တွေ ဒလဟောကျလာပြီး
‘ကလစ်ဒရစ်’ မြို့ထဲမှ လမ်းကြီးလမ်းငယ် အသွယ် သွယ်တို့မှာ
ရွံ့ဗွက်များပေါက်ကုန်ကြတော့သည်။ ကောင်းကင်တစ်ခွင် တစ်
ပြင်လုံးမှာလည်း နတ်စစ်သည်များနှင့် အသူရာစစ်သည်တို့ သူနိုင် ငါနိုင်
အပြိုင် အဆိုင် စစ်ပွဲကြီး ဆင်ယင်နေဘိသည့်အလား မိုးခြိမ်းသံများဖြင့်
တဂျိုးဂျိုး တဂျိန်းဂျိန်း ဆူညံနေတော့သည်။

ဂျမီမဂ္ဂရီဂါသည် ရွံ့ဗွက်ရေစီးကို ရှောင်ကာ လမ်းဘေးသို့ ရုတ်
တရက် ခုန်ကူးလိုက်သည်။ ကလစ်ဒရစ်တစ်မြို့လုံး ရွံ့ဗွက်ထဲ မျောပါသွား
တော့မလားဟုပင် ထင်ရသည်။

စင်စစ် ကလစ်ဒရစ်မြို့သည် ရွာကြီး တစ်ရွာမျှသာ ဖြစ်သည်။ ဗားလ် မြစ်ကမ်းပါးတွင် ကပိုကရိတည်ဆောက်ထားသော တဲအိမ်များ၊ ရွက်ထည်တဲ များနှင့် မြင်းလှည်းများဖြင့် ပြတ်သိပ်ကျပ်ခဲနေသည့် ရွာကြီးဖြစ်သည်။ ဤ ရွာကြီးသည် တောင်အာဖရိကတိုက်တွင် ရှိပြီး ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ စိန်တူးရန် ရောက်လာသူလူမျိုးစုံတို့ စခန်းချရာ ရွာကြီးဖြစ်သည်။

စိတ်ကူးယဉ် ရည်မှန်းချက်အပြည့်ဖြင့် ကလစ်ဒရစ်သို့ စိန်တူးရန် ရောက်လာသူများအနက် ဂျမီမဂ္ဂရီဂါလည်း တစ်ယောက်ပါဝင်သည်။

သူ့အသက်မှာ ၁၈ နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ရွှေရောင် ဆံပင်၊ ခိုပြာရောင်မျက်လုံးများနှင့် ရုပ်ရည်ချောမောသော လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ် သည်။ သူသည် စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်သည်။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်သည်။ အရာရာကို အကောင်းဘက်မှ ရှုမြင်ခံစားတတ်သည်။

သူသည် စကော့တလန်ပြည်နယ်ရှိ သူ့ဖခင်၏ ယာတောမှ စတင် ခရီးထွက်လာခဲ့သည်။ ပထမ အိဒင်ဘာရာမြို့သို့ ရောက်သည်။ ထိုမှ လန်ဒန် မြို့သို့၊ ထိုမှ တောင်အာဖရိကနိုင်ငံ၊ ကိပ်တောင်းမြို့သို့၊ ထိုမှ ကလစ်ဒရစ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ဤခရီးမှာ စုစုပေါင်း မိုင်ရှစ်ထောင်နီးပါး ရှည်လျားသည်။

ဤခရီးကို ထွက်လာခဲ့သောကြောင့် သူ့အနေဖြင့် ဖခင်ပိုင် လယ်ယာ လုပ်ငန်းမှ ရသင့်ရထိုက်သော အခွင့်အရေးအားလုံးကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ရသည်။ သူရ ထိုက်သော အစုရှယ်ယာအားလုံးကို ညီအစ်ကို မောင်နှမများအား ပေးပစ်ခဲ့ သည်။ သူက လုံးဝ မမက်။ ယင်းသို့ စွန့်လွှတ်ခဲ့ရသည့်အတွက် နောင်တလည်း လုံးဝ မရပါ။ သူ့ခရီးအောင်မြင်လျှင် သူ့စွန့်လွှတ်ခဲ့ရတာထက် အဆပေါင်း ထောင်သောင်းတန်သော အကျိုးအမြတ်ကို မလွဲမသွေ ရရှိနိုင်လိမ့်မည်ဟု သူ က ယုံကြည်သည်။

သူသည် သူ့ရည်မှန်းချက် မအောင်မြင်မီ သေသွားမည်ကိုသာ တွေး ကြောက်နေသည်။ သူ့ခရီးကား ‘သေလျှင် မြေကြီး ရှင်လျှင် ရွှေထီး’ ဆိုသော ခရီးမျိုး။ သူသည် အလုပ်ကြမ်းကို လုံးဝမကြောက်။ ရွာမှာနေခဲ့တုန်းကဆိုလျှင် အစ်ကိုများနှင့်အတူ စိုက်ပျိုးရေး လုပ်ငန်းများကို နေထွက်မှ နေဝင်အထိ နေ ပူမရှောင် မိုးရွာမရှောင် လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည်။ သူတို့ မိသားစုတစ်ခုလုံးသည် နပ် မှန်မှန် ထမင်းတစ်လုပ် စားနိုင်ရေးအတွက် နဖူးက ချွေး ခြေမကျအောင် ပင် ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြရသည်။

တစ်ခါတွင် သူသည် အိဒင်ဘာရာမြို့၌ ကျင်းပသော ပြပွဲကြီးတစ်ခု ကို သွားရောက်ကြည့်ရှုခဲ့ရသည်။ ပြပွဲတွင် ဆိုင်မျိုးစုံထဲ၌ ကုန်ပစ္စည်းမျိုးစုံကို ခင်းကျင်းပြသထားသည်။ သူတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော ပစ္စည်းပေါင်း ထောင်

သောင်းမကကို မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ ပိုက်ဆံရှိလျှင် သည်ပစ္စည်းတွေ လိုချင် သလောက် ရနိုင်မှာပဲဟု တွေးမိသည်။ ပိုက်ဆံရှိလျှင် လောကမှာ လိုချင်တာ ရနိုင်သည်။ စိတ်ချမ်းသာသည်။ ကိုယ်ကျန်းမာသည်။ ပိုက်ဆံမရှိသော ဆင်း ရဲသားတွေ အသက်တိုကြသည်။ အရွယ်မတိုင်မီ သေဆုံးကြရသည်။

ထို့ကြောင့် ဂျမီမဂ္ဂရီဂါကလေးသည် ပိုက်ဆံချမ်းသာချင်လာသည်။ သူဌေးဖြစ်ချင်လာသည်။

တောင်အာဖရိကတွင် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော စိန်တွင်းကြီးတစ်တွင်း ပေါ်ကြောင်း လူတွေပြောသံကြားရသည်။ ကမ္ဘာပေါ်၌ အကြီးဆုံးသော စိန်တုံး ကြီးကို သဲထဲ၌ တူးဖော်ရရှိခဲ့ကြောင်း၊ နောက်ထပ်ဆက်လက် တူးဖော်ရရှိနိုင် စရာ အခွင့်အလမ်းလည်း အများကြီး ရှိသေးကြောင်း သတင်းတွေ ဖြစ်ပေါ်နေ သည်။

တစ်နေ့ညတွင် ညစာထမင်း စားသောက်ပြီးချိန်၌ ဂျမီမဂ္ဂရီဂါက ဤသတင်းကို မိသားစုအား ပြောပြသည်။ မိသားစုအားလုံးသည် ထမင်းစား ခန်း ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲမှ စားပွဲအဟောင်းကလေးတွေ ပြုတ်သိပ်ထိုင်နေ ကြသည်။ စားကြွင်းစားကျန် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ စားပွဲပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲ နေကြသည်။

“ကျွန်တော် တောင်အာဖရိကကို စိန်ရှာဖွေ သွားတော့မယ်။ နောက် အပတ်မှာ ခရီးစထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ”

မျက်လုံးငါးစုံတို့က သူ့အပေါ် စုပြုံစိုက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သူ တို့က ဒီအကောင် ရူးနေပြီ ထင်တယ်ဟု တွက်နေကြပုံမျိုး။

“အို ... မင်းက စိန်ရှာဖွေသွားမယ် ... ဟုတ်လား” ဖခင်ကြီးက ပြောသည်။ “ဧကန္တ ငါ့သားတော့ ရူးနေပြီ ထင်တယ်။ တကယ်တော့ သူတို့ ပြောနေကြတာတွေဟာ ယုံတမ်းစကားတွေပါ သားရယ်။ တကယ်အမှန် မဟုတ်ပါဘူး။ သမ္မာအာဇီဝအလုပ်ကို လုပ်နေတဲ့လူတွေ အလကားလူလေ လူပျင်းတွေဖြစ်အောင် မဟုတ်ကဟုတ်က လျှောက်ပြောနေကြတာပါ”

“အဲဒီကို သွားဖို့ပိုက်ဆံ မင်းက ဘယ်ကရမလဲ” အစ်ကိုကြီး အိယံ က မေးသည်။ “ခရီးက နီးတာ မဟုတ်ဘူး။ ကမ္ဘာတစ်ပတ်ပတ်ရမှာ။ မင်းမှာ အဲဒီခရီးအတွက် ပိုက်ဆံရှိလို့လား”

“အစ်ကိုကြီးကလည်းဗျာ။ ပိုက်ဆံရှိရင် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ဖို့ စိန်ရှာ သွားတော့မှာလဲ။ အဲဒီသွားတဲ့ လူတွေအားလုံး တစ်ယောက်မှ ပိုက်ဆံ မရှိ ကြပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း သူတို့လိုပဲ နေမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ဦးနှောက်ရှိတယ်။ အားရှိတယ်။ ကျွန်တော် အလကား မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

အစ်မဖြစ်သူ မေရီက ပြောသည်။

“နင်သွားရင် အယ်နီစိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေတော့မှာပေါ့။ သူက နင့်ကို လက်ထပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားတာ”

ဂျမီသည် သူ့အစ်မကို အလွန်ချစ်သည်။ မေရီ အသက်က ၂၄ နှစ်သာ ရှိသေးပေမဲ့ အလွန်အိုဇာသည်။ အသက် ၄၀ အရွယ်လောက် ထင်ရသည်။ မေရီ၏ တစ်သက်တာတွင် အလှအပ ပစ္စည်းလေးတစ်ခုကိုမျှ မပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူး။ ဒီအဖြစ်မျိုးကို ပြောင်းလဲပစ်ရမယ်။ ဂျမီက အစ်မမျက်နှာ ကြည့်ကာ ကြိတ်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

မိခင်ကြီးက ဘာစကားမှ မပြောဘဲ စားပွဲပေါ်မှ ပန်းကန်များကို စုသိမ်းပြီး ရေစင်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

ညကျတော့ ဂျမီ၏ အိပ်ရာဘေးသို့ မိခင်ကြီး ရောက်လာသည်။ သူမက သားဖြစ်သူ၏ ပခုံးပေါ် လက်တင်လိုက်သည်။ ဂျမီက အားမာန်တွေ ထိုးသွင်းလိုက်သလို ထင်မှတ်လိုက်မိသည်။

“သားရည်မှန်းချက်အတိုင်း ဖြစ်အောင်သာ လုပ်ပါသား။ အဲဒီမှာ စိန်တုံးတွေ ရှိမရှိတော့ မေမေ မပြောတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှိရင်တော့ သားမလွဲမသွေတွေ့မှာပါ” သူမက ခါးကြားမှ သားရေအိတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ “မေမေမှာ စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံနည်နည်း ရှိတယ်။ သားအနေနဲ့ သူများတွေဆီ ကပ်ရပ်တောင်းစား မနေရဘူးပေါ့။ သားကို ဘုရားသခင် ကူညီစောင့်မပါစေကွယ်။ ငါ့သားကြီး ဘေးမသီ ရန်မခဘဲ လိုရာခရီးကို အောင်အောင်မြင်မြင် ပေါက်ရောက်နိုင်ပါစေ”

သို့ဖြင့် အိဒင်ဘာရာမြို့သို့ ဂျမီထွက်ခွာလာသောအခါ သူ့အိတ်ထဲတွင် ပိုက်ဆံပေါင် ၅၀ ပါလာခဲ့လေသည်။

*

တောင်အာဖရိက ခရီးကား အလွန်တစ်ရာမှ ကြမ်းတမ်းလှပါဘိတော့သည်။ ဂျမီသည် ထိုခရီးကို တစ်နှစ်တိတိ လာခဲ့ရသည်။

ပထမဦးစွာ အိဒင်ဘာရာမြို့သို့ ရောက်လာသည်။ ကံကောင်းချင်တော့ မကြာမီတွင်ပင် အလုပ်သမား စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ စားပွဲထိုးအလုပ်ရသည်။ စားပွဲထိုး လုပ်ရင်း နောက်ထပ် ပေါင် ၅၀ စုမိသောအခါ လန်ဒန်မြို့သို့ ဆက်လက်ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျယ်ပြောကြီးမားသော မြို့ကြီးကို မြင်တွေ့ရသော ဂျမီအံ့ဩမဆုံးဖြစ်မိသည်။ လမ်းတကာတွင် လူတွေပြုတ်သိပ်တိုးဝှေ့သွားလာနေကြသည်။ ကားသံတွေ ဆူညံနေသည်။ မြင်းရထားတွေ ပြည့်နှက်နေသည်။ ကားလှလှ

လေးတွေလည်း အများကြီး တွေ့ရသည်။ မိန်းကလေး ချောချောလှလှလေး တွေကို မြင်တော့ လူငယ်ဘဝ ငေးမိငေးမိသည်။ ကုန်ပဒေသာတိုက်ကြီးတွေထဲ အမျိုးသမီးတွေ အစီအရိဝင်သွားကြသည်။ ကုန်တိုက်ထဲမှာ နံရံကပ်စင်တွေ ပေါ်တွင် ဝယ်ချင်စရာ ကုန်ပစ္စည်းတွေ စုံနေသည်။ မှန်ဗီရိုတွေထဲတွင် လိုချင် စရာတွေ ပြည့်နေသည်။

ဂျမီသည် ဖစ်ဇွိုင်လမ်း၊ အမှတ် ၃၂ တွင် ဘော်ဒါခန်းရသည်။ တစ်ပတ်လျှင် ၁၀ သျှီလင် ပေးရသည်။ ဈေးအပေါ်ဆုံးအခန်း ဖြစ်သည်။

သူသည် တစ်နေ့ကုန် သင်္ဘောဆိပ်ဆင်းကာ တောင်အာဖရိကသို့ ထွက်မည့် သင်္ဘောရှိမရှိ စုံစမ်းသည်။ ညနေပိုင်းတွင် မြို့ထဲလျှောက်လည် ကြည့်သည်။ တစ်ညနေတွင် ကွန်ဗင့်ဥယျာဉ်အနီးမှ စားတော်ဆက်တစ်ခုထဲသို့ ဝေလမင်းသားအက်ဒွပ် မိန်းမချောကလေး တစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲပြီး ဘေး တံခါးမှ ဝင်သွားသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ မိန်းကလေးသည် အနား ကျယ် ပန်းစိုက်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသည်။ ဂျမီက သူ့အစ်မကြီး မေရီကို သွား၍ သတိရပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

ဂျမီသည် ၁၈၅၁ ခုနှစ်က ‘ကုန်စည်ပြပွဲကြီး’ အတွက် ဆောက် လုပ်ခဲ့သော ‘ဖန်နန်းတော်’ တွင် ကပွဲကြည့်သည်။ ‘ဆဗ္ဗိဗ္ဗိ’ ဇာတ်ရုံတွင် ပြဇာတ်ကြည့်သည်။ လမ်းမကြီးတွေထဲတွင် လျှပ်စစ်မီးတွေ ထိန်ထိန်လင်း နေသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အဝေးမှ လှမ်းကာ ‘တယ်လီဖုန်း’ ဆိုသော စက်ကိရိယာဖြင့် စကားပြောနေကြသည်ကိုလည်း တအံ့တဩ မြင် တွေ့ရသည်။

လန်ဒန်မြို့ကြီးသည် စက်မှုတီထွင်မှုများဖြင့် စည်ပင်တိုးတက်နေ သော်လည်း ထိုနှစ် ဆောင်းရာသီတွင် စီးပွားရေး အကျပ်အတည်းနှင့် ရင်ဆိုင် နေရသည်။ လမ်းတိုင်း လမ်းတိုင်းတွင် အလုပ်လက်မဲ့များ၊ ထမင်းငတ်နေသူ များနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ လမ်းပေါ် ရိုက်နှက်ပွဲများ မကြာခဏ ပေါ်ပေါက်နေ သည်။

ဒီနေရာက ငါ့ အမြန်ဆုံး ထွက်သွားရမယ်။ ငါ့ရည်မှန်းချက်က ဆင်းရဲတွင်းက လွတ်ကင်းဖို့ ...။

ဂျမီသည် နောက်တစ်နေ့တွင် ‘ဝါလမာ’ သင်္ဘော၌ ထမင်းချက် အဖြစ် အလုပ်ရပြီး၊ တောင်အာဖရိကနိုင်ငံ၊ ကိပ်တောင်းမြို့သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ သည်။

*

ပင်လယ်ခရီးသည် ရက်သတ္တ သုံးပတ်တိတိကြသည်။ လမ်းခရီးတွင် မဒီရာကျွန်းနှင့် စိန်ဟယ်လင်နာ ကျွန်းများတွင် ခေတ္တဝင်ရပ်ခဲ့သည်။ ကျောက်မီးသွေး ဝင်ဖြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

ခရီးက အလွန်ကြမ်းသည်။ ရာသီက အရိုးကွဲမတတ် အေးသော ဆောင်းရာသီ။

ဂျမီသည် သင်္ဘောစထွက်ကတည်းက လှိုင်းမူးလာခဲ့သည်။ သို့သော် စိတ်ဓာတ်ကား လုံးဝမကျ။ တစ်လျှောက်လုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပင် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ တစ်နေ့ ကုန်သွားတိုင်းတစ်ကြိမ်စီ ဝမ်းသာရသည်။ ရတနာသိုက်နှင့် တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ နီးကပ်လာခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

အီကွေတာနှင့် နီးလာသောအခါ ရာသီဥတု ပြောင်းလဲသွားသည်။ ရေခဲတွေ အရည်ပျော်ပြီး နေရောင်ခြည် ရလာသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အာဖရိကတိုက် ကမ်းခြေဘက် နီးလာတော့ နေ့ရောညပါ အလွန်ပူအိုက်လာခဲ့သည်။

‘ဝါလမာ’ သင်္ဘောသည် ကုန်းမြေနှင့် ရှိဘင်ကျွန်းတို့အား ကတ္တားခြားထားသော ရေလက်ကြား ကျဉ်းကျဉ်းကလေးအတွင်းသို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ဝင်လာခဲ့ပြီးနောက် ‘တယ်ဘယ်ဘေး’ ပင်လယ်အော်တွင် အရုဏ်မတက်မီ ကျောက်ချဆိုက်ကပ်သည်။

ဂျမီသည် နေရောင်ခြည်မမြင်ရခင်ကပင် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ထွက်ရပ်နေသည်။ မနက်ခင်း နှင်းမှုန်တွေ တဖြည်းဖြည်း ပြေလွင့်သွားကြသည်။ ‘တယ်ဘယ်’ တောင်တန်းကြီးသည် ကိပ်တောင်းမြို့ကို စီးမိုးကာ ထီးထီးကြီးရပ်တည်နေသည်။ ဂျမီသည် သည် မြင်ကွင်းကို တအံ့တဩငေးမောကြည့်နေမိ သည်။

စိန်တွင်းတွေရှိရာနယ်မြေသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။

*

ဆိပ်ခံတံတားတွင် သင်္ဘောကပ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂျမီတစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသော လူထူးလူဆန်းတွေ သင်္ဘောပေါ်သို့ စုပြုံပြေးတက်လာကြသည်။ လူမည်း၊ လူဝါ၊ လူညို၊ လူနီတွေ စုံနေသည်။ သူတို့က အထုပ်အပိုးတွေ သယ်ချရန် သွေးရူးသွေးတန်းတောင်းခံကြသည်။ တည်းခိုရန် ဟိုတယ်များအတွက် ပွဲကြိုသံတွေ ပွက်ပွက်ညံ့နေသည်။ အရွယ် မရောက်သေးသော ကလေးတွေက သင်္ဘောပေါ်တွင် ဦးဆုံးပဲ့ဆုံးခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ကာ သတင်းစာတွေ၊ သစ်သီးဝလံတွေ၊ သကြားလုံးတွေ အော်ရောင်းနေကြသည်။ ဖာရစ်နှင့် လူမည်းကပြား အငှားကားဆရာတွေကလည်း သူ့ကားငှားပါ၊ ငါ့ကားငှားပါနှင့် ဝိုင်းအုံလာကြသည်။ ခေါင်းရွက်ဈေးသည် မိန်းမများနှင့် ရေခဲ

လှည်းတွန်း ယောက်ျားများ တကြော်ကြော်နှင့် ဈေးခေါ်နေကြသည်။ သင်္ဘော သားများနှင့် အထမ်းသမားများက ပိတ်ကျပ်နေသော လူအုပ်ထဲမှ အတင်းတိုး ဝှေ့ ဆင်းကြရသည်။

သူတို့အားလုံးပင် ဂျမီတစ်ခါမှ မကြားဖူးသော စကားများကိုသာ ပြောနေကြသည်။

“ယူလီ ကွမ် ဗန်ဒီ ကအက် နေး”

“ဟက်ဂျူလီ မိုင်းပါပါဇင် ဝါဂျင် ဂျီဇီယန်း”

“ဝတ် ဘီဒွိုင်း ဒီး”

“ဟိုင်းစတိုး”

သူတို့က တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အမျိုးမျိုး ဆီးမေးနေကြသော် လည်း ဂျမီကားတစ်လုံးမှ နားမလည်။

*

ကိပ်တောင်းသည် ဂျမီရောက်ဖူးသော အခြားမြို့များနှင့် လုံးဝခြား နားသည်။ အိုးအိမ် တိုက်တာ အဆောက်အအုံများမှာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု လုံးဝ မတူကြ။ အဆောက်အအုံတစ်ခု တစ်ပုံစံစီဖြစ်နေကြသည်။

နှစ်ထပ်တိုက် သို့မဟုတ် သုံးထပ်တိုက် ကုန်တိုက်ကြီးတစ်ခုဘေး တွင် သံတိုင်များဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော လက်ဖက်ရည်နှင့် ထမင်းဆိုင် တစ်ဆိုင်။ ယင်းနှင့် ကပ်လျက် ကုန်စိမ်းဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်။ ထိုဆိုင်နှင့် ကပ်လျက် ဆေးလိပ်ကွမ်းယာဆိုင်တစ်ဆိုင်။ ဘယ်လမ်းထဲပဲ ဝင်သွားဝင်သွား ယင်းပုံစံမျိုးချည်း တွေ့နေရသည်။

လမ်းသွားလမ်းလာ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ လူကြီး၊ လူငယ် လူမျိုးစုံ တို့ကို မြင်ရသည်မှာ ဂျမီအဖို့ အဆန်းလို ဖြစ်နေသည်။

*

ဘောင်းဘီပွပွကြီးနှင့် ဂုန်နီအိတ်ကို စွပ်ထားသလို ကုတ်အင်္ကျီကြီး ဝတ်ထားသော တိုင်းရင်းသားတစ်ယောက် လျှောက်လာသည်ကို ဂျမီက လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်လို ကြည့်နေမိသည်။ သူ့ရှေ့ကတော့ တရုတ်နှစ် ယောက်။ သူတို့ခေါင်းပေါ်မှ မြက်ဦးထုပ်ကြီးအောက်မှ ကျစ်ဆံမြီးကို တွဲ လောင်းချထားသည်။ ပြီးတော့ ကိုယ်ခန္ဓာထွားကျိုင်းကျိုင်း။ မျက်နှာနီနီ၊ နေ လောင်ထားသော ပွသရောင်း ဆံပင်များနှင့် ‘ဘိုးဝါး’ လယ်သမားများ။ သူတို့ ၏ မြင်းလှည်းများပေါ်တွင်တော့ အာလူး၊ ပြောင်းဖူးနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက် မျိုးစုံ။ ထို့ပြင် အညိုရောင် ချည်ကတ္တီပါဝတ်စုံဖြင့် ခေါင်းတွင် အနားကျယ် ဦးထုပ်ပျော့ကြီးတွေ ဆောင်းထားပြီး ပါးစပ်တွင်တော့ မြေအိုးဆေးတံကြီးများ

တန်းလန်းနှင့် ယောက်ျားများ။ ခေါင်းပေါ်တွင် အဝတ်ထုပ်ကြီးတွေ ရွက်လာ သော ဖာရစ်ခဝါသည် မိန်းမများ။ ထို့နောက် အနီရောင် ကုတ်အင်္ကျီနှင့် အနီ ရောင် သံခမောက်ကြီးတွေ ဆောင်းထားသော စစ်သားများ။

မြင်ရသမျှ အားလုံးမှာ ဂျမီအဖို့ အထူးအဆန်းတွေချည်း ဖြစ်နေတော့ သည်။

ဂျမီသည် သင်္ဘောသားတစ်ယောက်ပေးလိုက်သော လိပ်စာအတိုင်း ဈေးသက်သာသော ဘော်ဒါဆောင်သို့ လာခဲ့သည်။ ဘော်ဒါဆောင် ပိုင်ရှင်မှာ အသက် ၄၀ ကျော်ခန့်ရှိ ၀၀ဖိုင်ဖိုင် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ထိုအမျိုးသမီးက ဂျင်မီအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ပြီး “ဇိုအက် ယူလီ ဂေါက်”

ဂျမီက လုံးဝ နားမလည်။

“ကျွန်တော် ဘာမှ နားမလည်ဘူး ခင်ဗျာ”

“အို ... အင်္ဂလိပ်လူမျိုးလား၊ ဟုတ်လား။ ရွှေရှာဖို့လာတာလား။ စိန်တူးဖို့လာတာလား”

“စိန်တူးဖို့လာတာပါ မဒမ်”

သူက ဂျမီ၏လက်ကိုဆွဲကာ အိမ်တွင်းသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

“ဒီနေရာကို မင်းကြိုက်မှာပါ။ မင်းတို့လို လူငယ်တွေအတွက် လိုချင်တာ အားလုံးရနိုင်အောင် ငါ လုပ်ပေးထားတယ်”

သူ့ကိုလည်း ရနိုင်မယ်ထင်ပါရဲ့ ဟု ဂျမီက တွေးလိုက်မိပြီးနောက် မဟုတ်နိုင်ပါဘူးဟုလည်း တွက်လိုက်သည်။

“ငါ့နာမည်က မစ္စက်ဗင်စတာတဲ့။ ဒါပေမဲ့ မိတ်ဆွေတွေကတော့ ‘ဒီးဒီး’ လို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်။ မင်းလည်း အဲဒီလိုပဲ ခေါ်ပေါ့ဟုတ်လား” သူမက ရွှေသွားတွေ ပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် -

“တို့နှစ်ယောက် ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ငါကြို တွေးမိပါတယ်။ လိုတာရှိရင် ပြောသာပြောပါ။ ဘာမှ အားမနာနဲ့ ဟုတ်လား”

“ကောင်းပါပြီ မဒမ်။ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန် တော် ကိပ်တောင်းမြို့ မြေပုံတစ်ပုံလောက် ဘယ်မှာ ရနိုင်မလဲ ခင်ဗျာ”

*

ဂျမီသည် လက်ထဲတွင် မြေပုံကားချပ်ကို ကိုင်ကာ ကိပ်တောင်းမြို့ ဝန်းကျင်သို့ လေ့လာရေးခရီး ထွက်သည်။ မြို့၏တစ်ဘက်တွင် ရွန်ဒီဗော့ရှ်၊ ကလေးရာပွန်နှင့် ဝင်းဘတ်စသော နယ်မြေများရှိသည်။ နယ်မြေသည် အလျား ကိုးမိုင်ခန့်ရှိပြီး၊ ကွက်ကျားစိုက်ခင်းများနှင့် စပျစ်ခြံကြီးများရှိသည်။ မြို့၏

အခြားတစ်ဘက်တွင်တော့ ဆီးပွိုင့်နှင့် ဂရင်းပွိုင့် အင်းကြီးများ ရှိကြသည်။ သူသည် အထက်တန်းလွှာ သူဌေးသူကြွယ်များ နေထိုင်ရာ စထရင်းလမ်းမကြီးနှင့် ဘရီးလမ်းမကြီးများကိုလည်း ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ကြည့်သည်။ ထိုလမ်းမကြီးများထဲတွင် ခေါင်မိုးပြားပြား၊ ဆင်ဝင်လှေကားမြင့်မြင့်နှင့် နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးတွေ များသည်။ လမ်းပေါ်လျှောက်သွားခိုက် ယင်မည်းရိုင်း ကြီးတွေက တဝီဝီမြည်ကာ ပျံသန်းလာပြီး အုပ်စုလိုက် သူ့ကို တိုက်ခိုက်ကြ သဖြင့် နီးရာခြံထဲ ဝင်ပြေးရသည်မှာလည်း အမော။

နောက်ဆုံး သူတည်းရာ ဘော်ဒါခန်းသို့ ပြန်ရောက်တော့လည်း တစ်ခန်းလုံးတွင် ယင်ကောင်တွေနှင့် ပြည့်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ အခန်းနံရံတွေမှာရော၊ စားပွဲကုလားထိုင်တွေမှာရော၊ ခုတင်တွေရော ယင်ကောင်တွေ ချည်း ပြည့်နှက်နေသည်။ သို့ဖြင့် သူက အခန်းပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကို သွားပြောသည်။

“မစ္စက်ဘင်စတာ ကျွန်တော့် အခန်းထဲမှာ ယင်ကောင်တွေ အရမ်း ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါ ဘယ်လိုမှ လုပ်မပေးနိုင်တော့ဘူးလား။”

မစ္စက်ဘင်စတာက ခပ်သဲ့သဲ့ ရယ်မောကာ ဂျမီ၏ ပါးပြင်ကို ချစ်စနိုး လိမ်ဆွဲလိုက်သည်။

“အမယ်လေး ... ငါ့မောင်ရယ်။ ယင်ကောင်တွေက အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်တော့လည်း တဖြည်းဖြည်း ရိုးသွားမှာပါ။”

*

ကိပ်တောင်းမြို့၏ မိလ္လာစနစ်မှာ ခေတ်လည်းမမီ၊ လုံလောက်မှုလည်း လုံးဝမရှိ။ ထို့ကြောင့် ညနေစောင်းလျှင် တစ်မြို့လုံး မိလ္လာနံ့များ နံစော် နေသည်။ တခြားသူတွေအတွက် အခံရခက်ကောင်း ခက်ပေမည်။ သို့သော် ဂျမီကတော့ အကောင်းမြင် သမားပီပီ ဖြစ်လာသမျှ ခံနိုင်ရည်ရှိသည်။ လုံးဝ စိတ်ဓာတ်မကျ။ သူက ပိုက်ဆံများများ ပါလာရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲဟုသာ တောင့်တမိသည်။

“စိန်တွင်းမှာ ပိုက်ဆံမရှိရင် မင်း ကြာကြာ မခံနိုင်ပါဘူး။ အဲဒီမှာက အသက်ရှူတာတောင်မှ ပိုက်ဆံပေးရတာ” ဟူ၍ သူများတွေ ပြောလိုက်သော စကားကိုလည်း ဂျမီ ပြန်လည် သတိရမိသည်။

ကိပ်တောင်းသို့ ရောက်ပြီးနောက် ဒုတိယနေ့တွင် မွေးမြူရေးခြံတစ်ခု၌ မြင်းကျောင်းအလုပ်ကို နေ့စားဝင်လုပ်သည်။ တတိယနေ့ကျတော့ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ပန်းကန်ဆေးသည်။ ထမင်းကျန် ဟင်းကျန်များမှ အချို့ကို အခန်းသို့ ယူလာခဲ့သည်။ စားကြွင်းစားကျန်များကို စားရသည်မှာ

သူ့အဖို့ မသတိချင်သလို ဖြစ်မိသည်။ ဟင်းချက်ကောင်းသော မိခင်ကြီး၏ လက်ရာများကို အထူးပင် သတိရမိတော့သည်။ သို့သော် အိမ်မှ စထွက်လာက တည်းက ဖြစ်သလိုစားပြီး ဖြစ်သလိုနေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လာခဲ့သူဖြစ်၍ စိတ် ဓာတ်ကတော့ တစ်စက်ကလေးမျှ မကျ။ နဂိုကလည်း အလုပ်ကြမ်းနှင့် အကျွမ်းဝင်လာသူ မဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့် ဘယ်လောက်ပင် အနေအစား ဆင်းရဲ ဆင်းရဲ၊ ဘယ်လောက်ပင် မိလ္လာဇော်နံနံ၊ ဘယ်လောက်ပင် ယင်တွေ အံ့အံ့၊ သူကတော့ မဖြူ။ သို့သော် အပေါင်းအသင်းမရှိဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း နေရတာကိုတော့ စိတ်ပျက်ချင်သလိုလို ဖြစ်မိသည်။ သည်အရပ်သည်ဒေသ တွင် သူ့မှာ အပေါင်းအသင်း တစ်ယောက်မျှမရှိ။ မိဘဆွေမျိုးများနှင့် မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများကို အထူးတလည် အောက်မေ့မိသည်။ သူသည် ပင်ကို အားဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သည်။ သို့ရာတွင် အထီးကျန်ဘဝကို တော့ တစ်ခါတစ်ခါ အတော်စိတ်ပျက်မိသည်။

သည်လိုနှင့်ပင် သူ့မျှော်မှန်းခဲ့သောနေ့ကို ရောက်လာခဲ့သည်။ သူ့ အိတ်ထဲတွင် ပေါင်နှစ်ရာအထိ ရှိလာခဲ့သည်။ လုပ်ငန်းစတင်ရန် အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီ။ ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ကိပ်တောင်းကို စွန့်ခွာပြီး စိန်တွင်း များရှိရာသို့ ထွက်ခွာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

*

စိန်တွင်းများရှိရာ ကလစ်ဒရစ်သို့ သွားလိုလျှင် မြင်းလှည်းမှတစ်ပါး အခြားမည်သည့် ယာဉ်မျှမရှိ။ လက်မှတ်ကိုလည်း သဘောကျင်းအနီးရှိ ပြည် တွင်းပို့ဆောင်ရေး ကုမ္ပဏီတွင် ကြိုတင်ခံယူရသည်။ နောက်တစ်နေ့မနက် ခုနစ်နာရီတိတိတွင် လက်မှတ်ပေးဌာနသို့ ရောက်သွားတော့ လူတွေ ကြိတ် ကြိတ်တိုး တန်းစီနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဂျမီမှာ အနီးသို့ပင် မကပ်နိုင်။ စိန်ရှာရန် ရည်မှန်းချက်ဖြင့် ကံစမ်းထွက်လာသူ ရာပေါင်းများစွာတို့သည် မြင်း လှည်းပေါ်တွင် နေရာတစ်နေရာ ရရေးအတွက် အလှအယက်ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့သည် ရုရှား၊ အမေရိက၊ ဩစတြေးလျ၊ ဂျာမနီနှင့် အင်္ဂလန် စသော ဝေးမြေရပ်ခြား နိုင်ငံများမှ ရောက်လာကြသူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် သူ တို့အတွက် နေရာစီစဉ်ပေးရန် လက်မှတ်ရောင်းစာရေးများအား ဘာသာစကား မျိုးစုံဖြင့် အော်ဟစ်တောင်းဆိုနေကြသည်။ ဂျမီ ရပ်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် အိုင်းရစ် အမျိုးသား လူထွားကြီး တစ်ယောက် လူအုပ်ကြားထဲမှ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် တိုးဝှေ့ထွက်လာသည်။ ဂျမီက ထိုသူ့အနားကပ်သွားပြီး -

“ခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် မသိလို့ မေးရတာပါ။ ဒီလူတွေ ကျွက် ကျွက်ညံ့ပြီး ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ ခင်ဗျာ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွ၊ မင်းမမြင်ဘူးလား” လူထွားကြီးက ဒေါနှင့်မော
နှင့် ပြန်ပြောသည်။ “ဒီမြင်းလှည်းတွေက လက်မှတ်လုံးဝ မရှိတော့ဘူးကွ။
နောက် ခြောက်ပတ်တိတိအတွက် ကြိုရောင်းထားပြီးပြီတဲ့”

ဂျမီ မျက်နှာ ပျက်သွားသည်ကို လူထွားကြီးက သတိပြုလိုက်မိ
သည်။

“ဒါက ဘာဟုတ်သေးလဲ ချာတိတ်ရာ။ လက်မှတ်တစ်စောင် ငါး
ဆယ်တောင်းတာက ပိုဆိုးတာပေါ့ကွ”

ဘုရားရေ ... ပြောလို့သာကြားရတယ်။ မယုံနိုင်စရာပါလား။

“ဒါနဲ့ စိန်တွင်းကိုသွားပြီး တခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ဘူးလား
ခင်ဗျာ”

“ရှိတာပေါ့ကွ။ နှစ်နည်းတောင် ရှိတယ်။ ဒတ်ချ် အမြန်နဲ့လည်း
သွားလို့ရတယ်။ ခြေကျင်လည်း သွားလို့ရတယ်”

“ဒတ်ချ် အမြန်ဆိုတာက ဘာလဲဗျ”

“နွားလှည်းကို ပြောတာကွ။ အဲဒါ စီးသွားရင် တစ်နာရီမှာမှ နှစ်မိုင်
ပဲ ခရီးပေါက်မယ်။ ဟိုလည်း ရောက်ရော မင်းစိန်တော့ တစ်လုံးမှ ရတော့မှာ
မဟုတ်ဘူး။ ကျောက်ခဲသာ ကောက်ပြန်ရမှာပဲ”

ဂျမီအနေနှင့် သည်အဖြစ်မျိုးတော့ လုံးဝ အရောက်မခံနိုင်။ မဖြစ်ဖြစ်
တဲ့နည်းဖြင့် စိန်တွင်းကို ခါတော်မီ အရောက်သွားရမည်။

သို့ဖြင့် သူသည် တစ်မနက်ခင်းလုံး ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက်နှင့် နည်း
လမ်းများ လိုက်ရှာသည်။ ကံကောင်းချင်တော့ မွန်းမတည့်ခင် နည်းလမ်းတစ်ခု
သွားတွေ့သည်။ ယင်းနည်းလမ်းမှာ အခြားမဟုတ်။ ‘စာပို့ဌာန’ ဟူ၍ ဆိုင်း
ဘုတ်ရေးထားသော မြင်းဇောင်းတစ်ခုကို အမှတ်မထင် သွားတွေ့ခြင်း ဖြစ်
သည်။ သူက မြင်းဇောင်းထဲ တန်းဝင်သွားမိသည်။ အရိုးပေါ် အရေတင်မျှ
ပိန်လွန်းလှသော လူတစ်ယောက်သည် စာပို့လှည်းပေါ်သို့ စာအိတ်ထုပ်ကြီးများ
မတင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဂျမီက ခဏမျှ ရပ်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ-

“ကျွန်တော် တစ်ခုမေးပါရစေခင်ဗျ။ ဒီစာတွေက ကလစ်ဒရစ်ကို
သွားပို့မှာလား ခင်ဗျာ”

“ဒါပေါ့ကွ၊ ဒါကြောင့်မို့ ငါစုတင်နေတာပေါ့”

ဂျမီ ဖျတ်ခနဲ အကြံရသွားသည်။

“ဒါနဲ့ ခရီးသည်ကော တင်မလား ခင်ဗျာ”

“တင်တဲ့အခါလည်း တင်တာပေါ့”

သူက ဂျမီအား ခေါင်းဆုံးခြေဆုံး အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ မင်းက အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

တော်တော် ခွကျတဲ့ မေးခွန်းပဲ။

“၁၈ နှစ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်ဗျ”

“တို့က နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်၊ နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ကျော်ရင် ဘယ်သူမှ မတင် ဘူး။ မင်းက ကျန်းမာရေးကော ကောင်းရဲ့လား”

ဟာ ... ပိုတောင်ဆိုးသေးပါလား။

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် ကျန်းမာရေးကောင်းပါတယ်”

“အေး ... မင်းဆိုရင် ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်တစ်နာရီမှာ ထွက်မယ်။ ပေါင်နှစ်ဆယ်တော့ ပေးရမှာပဲ”

ဂျမီသည် သူ့ကုသိုလ်ကံကို သူ့ကိုယ်တိုင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိ သည်။

“ဟာ ... ဒါဆိုရင် ဟန်ကျတာပဲ။ ကျွန်တော် သေတ္တာသွားယူလိုက် ဦးမယ်၊ နောက်ပြီး ...”

“ဟေ့ ... နေ့ဦး ... နေ့ဦး၊ သေတ္တာတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ မင်း သွားရမယ့်နေရာက အပိုဆိုလို့ အင်္ကျီတစ်ထည်၊ သွားပွတ်တံတစ်ချောင်းတောင် အနိုင်နိုင်ပဲ”

ဂျမီက စာပို့လှည်းကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်လိုက်သည်။ မြင်းလှည်း က သေးသေးလေး၊ လုပ်ထားတာကလည်း ဖြစ်ကတတ်ဆန်း။ လှည်းအိမ်ထဲ မှာ စာအိတ်ထုပ်များ စုပြုံပြုတ်သိပ်ထည့်ထားသည်။ အပေါ်တွင် မြင်းလှည်း မောင်းသူနှင့် ကျောချင်းကပ်၍ လူတစ်ယောက်စာထိုင်စရာ ကွက်ကွက်ကလေး တစ်ခုသာ ရှိသည်။ သည်ခရီးကတော့ ရင်မောစရာပါပဲ။

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်အင်္ကျီနဲ့ သွားပွတ်တံ သွားယူလိုက်ဦးမယ်”

*

ဂျမီပြန်ရောက်သောအခါ လှည်းဆရာသည် လှည်းတွင် မြင်းတပ် နေသည်။ မြင်းလှည်းအနီးတွင် အခြားခပ်တောင့်တောင့် လူငယ်နှစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ တစ်ယောက်က ပုပုမည်းမည်း၊ တစ်ယောက် ဖြူဖြူရှည်ရှည် ဆွီဒင်သား။ သူတို့နှစ်ယောက်က မြင်းလှည်းဆရာအား ပိုက်ဆံ ကမ်းပေးလိုက်သည်ကို ဂျမီ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

ဂျမီက လှည်းဆရာအနီးသို့ ကပ်သွားပြီး -

“ဟိုး ... ဆရာ၊ နေပါဦး ... နေပါဦး။ ဒါနဲ့ ဒီလှည်းက ဘယ်နှစ် ယောက်တောင် တင်မလို့လဲဗျ”

“မင်းတို့ သုံးယောက်စလုံး တင်မှာပေါ့ကွ”

“ဟင် ... သုံးယောက်တောင်တင်မှာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သုံးယောက်စလုံးတင်မှာ၊ ကဲ ... အချိန်မရှိတော့ဘူး။
မြန်မြန်တက်ကြ”

ဂျမီ တော်တော် စိတ်ကုန်သွားသည်။ တစ်ယောက်စာတောင်မှ မနည်းကုတ်ကတ်လိုက်ရမည့် သည်လှည်းကလေးတွင် လူသုံးယောက် ဘယ် လိုများ စခန်းသွားရပါလိမ့်။ သို့သော် မတတ်သာတော့။ ဖြစ်သလိုပဲ လိုက်ကို လိုက်ရတော့မည်။

ဂျမီက အဖော် လူငယ်နှစ်ယောက်နှင့် သူ့ကိုယ်သူ စတင် မိတ်ဆက် သည်။

“ကျွန်တော့်နာမည်က ဂျမီမဂ္ဂရီဂါပါ”

“ကျွန်တော်က ဝေါလက်ချီ”

ပုပုမည်းမည်းလူငယ်က ပြောသည်။

“ကျွန်တော်က ပက်ဒါဆင်”

ဖြူဖြူရှည်ရှည်လူငယ်က ပြောသည်။

“ဒီလှည်းရတာ ကျွန်တော်တို့ တော်တော်ကံကောင်းတာဗျ၊ မဟုတ် ဘူးလား။ ဒီလိုသွားလို့လည်း ရတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိသေးဘူးဗျ”

“တကယ်တော့ သူတို့သိပါတယ်ဗျ။ ဒီလှည်းနဲ့ ဒီခရီးသွားရမှာ စိတ်ကုန်လို့ မသွားကြတာပါ” ပက်ဒါဆင်က ပြောသည်။

ဂျမီက ပြန်ပြောမလို့ လုပ်တုန်း လှည်းဆရာက -

“ကဲ ... ထွက်မယ်၊ ထွက်မယ်” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် စကားပြတ် သွားကြသည်။

သုံးယောက်သား လှည်းပေါ်တက်ကြသည်။ ဂျမီက အလယ်တွင် ထိုင်သည်။ မြင်းလှည်းဆရာ နောက်က သစ်သားဘောင်ကို ကျောကပ်ပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပေါင်ချင်းထပ်ထိုင်ကြရသည်။ မလူးသာ မလွန် သာနှင့် အသက်ပင်မရှူနိုင်ကြ။ သို့သော် ဂျမီကတော့ အပြုံးမပျက်။

“ထွက်မယ်ဟေ့ ... မြဲမြဲကိုင်ထားကြ”

မြင်းလှည်းဆရာက အော်ပြောလိုက်သည်။

သည်လိုနှင့် သူတို့သည် ကိပ်တောင်းမြို့တွင်းမှ လမ်းများကို ကျော် ဖြတ်ကာ ကလစ်ဒရစ်ရှိ စိန်တွင်းများဆီသို့ ရှေးရှုထွက်ခွာလာခဲ့ကြတော့သည်။

*

စင်စစ် သည်ခရီးကို ရိုးရိုးမြင်းလှည်းဖြင့် သွားရသည်က ပို၍ သက် တောင့်သက်သာ ရှိသည်။ ယင်းလှည်းများမှာ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းလည်း

ရှိသည်။ ပြီးတော့ ဆောင်းရာသီ ပူပြင်းသော နေရှိန်ကို ကာကွယ်ရန် အပေါ်တွင် တာလပတ်များလည်း မိုးထားသည်။ လှည်းတစ်စီးလျှင် လူဆယ့်နှစ်ယောက်အထိ စီးနိုင်ပြီး၊ မြင်း သို့မဟုတ် လားများဖြင့် ဆွဲကြသည်။ ပုံမှန်လှည်းထောက်စခန်းများတွင် ရပ်နားသောကြောင့် စားရေးသောက်ရေးအတွက်လည်း အဆင်ပြေသည်။ ခရီးတာကတော့ ဆယ်ရက်မျှ ကြာသည်။

စာပို့လှည်းကတော့ ယင်းသို့မဟုတ်။ တစ်လမ်းလုံးတွင် မြင်းနှင့် လှည်းမောင်းသမား လဲချိန်မှတစ်ပါး လုံးဝ ရပ်နားခြင်းမရှိ။ ချိုင့်ဝှမ်းကန်သင်းမကျန် လမ်းဆိုးလမ်းကောင်း မရွေးတရကြမ်း ဒုန်းနှင်သည်။ အောက်ခံထိုင်ခုံတွင် စပရိန်မပါသောကြောင့် လမ်းကြမ်းဖြတ်မောင်းရသောအခါ လိုက်ပါရသူမှာ မြင်းခွာနှင့် အပေါက်ခံရသလို အခံရခက်လှသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ဂျမီက အံကြိတ်၍ခံသည်။ **ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒါလောက်တော့ အောင့်ခံရမှာပေါ့။ မကြာ ခင် မိုးချုပ်တော့မှာပဲ။ အဲဒီတော့မှ ကောင်းကောင်း စားပြီး တစ်ရေးတစ်မော အိပ်ပစ်လိုက်မယ်။ မနက်ကျတော့ အားလုံး အိုကေသွားမှာပါ** ဟူ၍တွေးပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဖြေသိမ့်မိသည်။

သို့သော် ညအချိန်ရောက်တော့ မြင်းနှင့် လှည်းဆရာ လူစားလဲရန် ဆယ်မိနစ်သာ ရပ်နားသည်။ ပြီးတော့ တစ်ချိုးတည်း ဒုန်းနှင် ထွက်ခွာလာခဲ့ပြန်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ညစာစားဖို့ ဘယ်တော့ရပ်မလဲဗျ”
ဂျမီက လူသစ်လှည်းဆရာကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“မရပ်ဘူးကွ၊ ဒီလိုပဲ ဆက်သွားမှာပဲ။ တို့က ရိုးရိုးလှည်း မဟုတ်ဘူး။ စာပို့လှည်း”

သည်လိုနှင့် လုံးဝရပ်နားခြင်း မရှိဘဲ ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးများ၊ ချိုင့်ဝှမ်းများနှင့် ကမူများကို ဖြတ်ကျော်ကာ လရောင်အောက်တွင် တရကြမ်း မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။ ဂျမီ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း လှည်းဆောင့်သည့်ဒဏ်ဖြင့် ဖွတ်ဖွတ်ကြေနေပြီ။ သူသည် ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေပြီ။ သို့သော် တစ်မှေးကလေးမျှ အိပ်၍မရ။ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားလိုက်တိုင်း လှည်းဆောင့်၍ ဖျတ်ခနဲ နိုးလာရသည်ချည်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာကိုလည်း တစ်လက်မမျှ လှုပ်၍၊ ရွေ့၍မရ။ ယားလို့တောင် မကုတ်သာ။ ဝမ်းကလည်း ဆာလှပြီ။ ခေါင်းကလည်း မထူနိုင်အောင် မူးနောက်နေပြီ။ ဘယ်နှရက်ကြာမှ ရောက်မည်မှန်းလည်း မသိ။ ခရီးကလည်း အဝေးကြီး။ မိုင်ခြောက်ရာခရီး။ ခရီးဆုံးထိမှ ရောက်နိုင်ပါ့မလား ဟုပင် သံသယ ဝင်လာမိသည်။ ဆက်သွားရကောင်းမည်လား၊ ဆင်းကျန်ရစ်ရကောင်းမည်လား ဟုလည်း ချီတုံချတုံ ဖြစ်မိတော့သည်။

ဒုတိယနေ့ကုန်ဆုံး၍ ညပိုင်းရောက်တော့ အခြေအနေမှာ ဆိုးသည် ထက်ဆိုးလာသည်။ တခြားခရီးဖော်နှစ်ယောက်လည်း သူ့လိုပင် မလွယ်ကြော ပြနေကြပြီ။ စကားပင် မပြောနိုင်ကြတော့။ သည်တော့မှ ကျန်းမာသန်စွမ်းသော လူငယ်ခရီးသည်များကိုသာ အဘယ်ကြောင့် တင်ဆောင်လာခဲ့ကြောင်း ဂျမီ ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်တော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ အရုဏ်တက်ချိန်တွင် ‘ဂရိတ်ကာရူး’ မြက်ခင်းပြင် ကြီးသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဆုံးစမထင် အပြောကျယ်လှသော တကယ့် ကွင်းပြင်ကြီး။ အပေါ်ကနေကလည်း ခြစ်ခြစ်တောက်ပူသည်။ သည်ကြားထဲဖုန် ကလည်း တထောင်းထောင်း ထနေသည်။ ယင်ကောင်တွေကလည်း တရုန်း ရုန်း အံ့သည်။

တစ်ခါတရံ မြူခိုးတွေကြား၌ ဖြတ်ပြီး ခြေကျင်လျှောက်နေကြသော လူအုပ်ကြီးများ၊ တစ်ကိုယ်တော် မြင်းစီးလာသော ခရီးသည်များနှင့် နွားဆယ့် ရှစ်ကောင်မှ အကောင်နှစ်ဆယ်အထိ ဆွဲသော လှည်းတန်းကြီးများကို လှမ်းမြင် ရတတ်သည်။ ထိုလှည်းများပေါ်တွင် ရိက္ခာပစ္စည်းများ၊ ရွက်ဖျင်တဲများနှင့် တွင်းတူးကိရိယာများကို စုပြုံတင်ဆောင်လာကြသည်။ ယင်းပစ္စည်းများကား ကလစ်ဒရစ်မှ ရတနာသိုက်တူးသမားများအဖို့ အသက်ဆက် ပစ္စည်းများပင် ဖြစ်ကြသည်။

*

ဂျမီတို့ စီးလာသော စာပို့လှည်းသည် ‘အောရိန်း’ မြစ်ကို ဖြတ်ကျော် သောအချိန်တွင်မှ ဆုံးစမထင်သော ကာရူးမြက်ခင်းပြင်ကြီးအစွန်သို့ ထွက်မိ သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် တောတန်းချုံနွယ်များကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ကြသည်။ ယခုအချိန်တွင်မှ စိမ်းစိုသော သစ်ပင်များနှင့် လေတဖြူးဖြူး တိုက်နေသော ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများကို မြင်ကြရတော့သည်။ ဂျမီသည် ခန္ဓာကိုယ် နွမ်းနယ် နေသော်လည်း မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြန်ပြည့်လာခဲ့သည်။ သည်လိုနှင့် လေးရက် နှင့် လေးညတိတိ ဆက်တိုက်ခရီးနှင့်ခဲ့သောအခါမှ စာပို့လှည်းသည် ကလစ် ဒရစ် ဆင်ခြေဖုံးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့တော့သည်။

ကလစ်ဒရစ် မြို့မှာ ဗားလ်မြစ် ကမ်းနားတွင် တည်ရှိပြီး လမ်းမကြီး များပေါ်နှင့် မြစ်ကမ်းနားတစ်လျှောက်တွင် ရွက်ထည်တဲများ၊ မြင်းလှည်း၊ နွားလှည်းများဖြင့် ပြတ်သိပ်နေသော မြင်ကွင်းကျယ်ရှုခင်းကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်နေ သည်။ ညစ်ပတ်ရှုပ်ပွေနေသော လမ်းများပေါ်တွင် ရောင်စုံဂျက်ကက် အင်္ကျီများ ဝတ်ထားသော တိုင်းရင်းသားများ ၊ မုတ်ဆိတ်မွေး ဗရပျစ်နှင့် ရတနာသိုက် ရှာဖွေသူများ၊ သားသတ်သမားများ၊ ပေါင်မုန့်ဖုတ်သမားများ၊ သူခိုးသူဝှက်

များ၊ ကျောင်းဆရာများနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ မြို့လယ်တွင်တော့ သစ်သားနှင့် သံထည်များဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ဈေးဆိုင်များ၊ စားသောက်ဆိုင်များ၊ ဘိလိယက်ခုံများ၊ စိန်ဝယ်ယူရေးဌာနများနှင့် ရှေ့နေရုံးခန်းများ ရှိကြသည်။ လမ်းထောင့်တစ်နေရာတွင်မူ ပြတင်းပေါက်တံခါးတွေ အတော်များများ ပျက်စီးနေသော ‘ရွှင်ရယ်အာချီ’ ဟိုတယ်ကြီး ရှိသည်။

ဂျမီသည် လှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ရာ မြေကြီးပေါ်သို့ ပုံလျက်သား ကျသွားသည်။ မတ်တတ်ရပ်ရန် အားယူလိုက်သောအခါ ခြေထောက်များကို လုံးဝ လှုပ်ရှား၍ မရသလောက် ဖြစ်နေသည်။ သူသည် ထိုနေရာတွင် အတန်ကြာမျှ ခွေလျက်သား လှဲနေမိသည်။ ခေါင်းထဲမှာလည်း ချာလည်လည်နေသည်။ အတော်ကြာတော့မှ မတ်တတ်ထရပ်နိုင်သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခြေထောက်များကို တရွတ်တိုက်ဆွဲကာ ဟိုတယ်ဆီသို့ လျှောက်လာနိုင်ခဲ့သည်။

သူတို့ပေးသော ဟိုတယ်ခန်းမှာ ကျဉ်းကျဉ်းကလေးဖြစ်သည်။ အိုက်လိုက်တာကလည်း လွန်ပါရော။ ယင်ကောင်တွေကလည်း အဆုပ်လိုက်အဆုပ်လိုက် ကျသည်။ သို့သော် နံရံကပ် ခုတင်လေးတစ်လုံးရှိ၍ တော်ပါသေးသည်။ သူသည် အဝတ်အစားပင် မလဲနိုင်တော့ဘဲ ခုတင်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်ရာ ချက်ချင်းပင် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

*

ဂျမီသည် ဆယ့်ရှစ်နာရီတိတိ အိပ်ပျော်ခဲ့ပြီးမှ နိုးလာခဲ့သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တောင့်တင်းပြီး ကိုင်ရိုက်ထားသလို နာကျင်နေသည်။ သို့သော် စိတ်ဓာတ်ကတော့ လုံးဝမလျှော့။ ငါရောက်လာပြီ။ ရည်မှန်းချက် အောင်တော့မည်ဟု တွေးမိပြီး အားတက်လာသည်။

ဗိုက်ဆာလွန်းသဖြင့် စားစရာလိုက်ရှာသည်။ ဟိုတယ်က အစားအသောက် ဘာမှ ကျွေးမွေးခြင်းမရှိ။ သို့သော် လမ်းတစ်ဘက်တွင်မူ လူများအုံနေသော စားသောက်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

သို့ဖြင့် သူသည် စားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်သွားပြီး တစ်ဝတပြဲမှာယူစားပစ်လိုက်သည်။ စားသောက်ပြီး သွားတော့ သူက ပတ်ဝန်းကျင်စားပွဲများမှ လူများအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ အားလုံးလိုလိုမှာ ရတနာသိုက်တူးရန် ရောက်လာကြသူများဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံးပင် စိန်တွင်းများ အကြောင်းကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ကျယ်အော်ကျယ် ပြောနေကြသည်။

“ဟုတ်တောင်း တစ်ဝိုက်မှာလည်း စိန်တွင်းတွေ နည်းနည်းပါးပါး တော့ ကျန်သေးတယ်ကွ။ ဒါပေမဲ့ တကယ့်တွင်းမကြီးကတော့ နယူးရပ်ရှ်မှာ ရှိနေတာ”

“ဒုတိယကစပန်မှာ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က တွင်းသစ်တွေတယ်ဆိုပဲ။ သူတို့ အပြောတော့ လူတစ်ယောက် ထမ်းမကုန်အောင် ရနိုင်သေးတယ်တဲ့”

“ခရစ်ရှန်နာမှာလည်း တွင်းသစ်ပေါ်နေတယ်။ ကျွန်တော်တော့ မနက်ဖြန် အဲဒီကိုပဲ ယွန်းတော့မယ်”

ဟုတ်ပြီ။ သူတို့ထားသည့်အတိုင်း တကယ်လည်း မှန်နေပြီ။ လူ တိုင်းကပင် စိန်တွင်းများအကြောင်းကိုသာ ပြောနေကြသည်။ ဂျမီမှာ စိတ်တက် ကြွလွန်းသဖြင့် သောက်လက်စကော်ဖီကိုပင် ကုန်အောင် မသောက်နိုင်။

အစားအသောက်အတွက် ပိုက်ဆံရှင်းတော့ သူ့မျက်လုံးပြူးသွား သည်။ တစ်နပ်စာအတွက် နှစ်ပေါင်နှင့် သုံးသျှီလင်တောင်မှ ပေးရသည်။ **ဒီ အတိုင်းဆို မလွယ်ဘူး။ ငါ့ပိုက်ဆံ ခဏနဲ့ ပြောင်သွားလိမ့်မယ်။** သူသည် ယင်းသို့ တွေးရင်း လူတွေ ဆူညံဖြတ်သိပ်နေသော လမ်းမကိုဖြတ်ပြီး ဟိုတယ် သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဟေ့ ... ဂျမီ၊ ဘယ်လိုလဲကွ။ သူဌေးဖြစ်ချင်တဲ့စိတ် ရှိနေတုန်းပဲ လား။ ခုထိ စိတ်မကုန်သေးဘူးလား”

တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့နောက်မှ လှမ်းပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူက နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆွီဒင်သားကလေး ပက်ဒါ ဆင် ဖြစ်နေသည်။

“အေး ... ငါတော့ လုံးဝ စိတ်မကုန်သေးဘူးကွ”

“ဒါဆို ငါတို့ စိန်တွင်းရှိတဲ့နေရာ သွားကြရအောင်ကွာ။ ဒီလမ်းက သွားရင် ဗားလ်မြစ်ပဲ”

သို့ဖြင့် နှစ်ယောက်သား လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ကလစ်ဒရစ်မြို့မှာ ပတ်ပတ်လည် တောင်ကုန်းများ ဝိုင်းရံထားသော မြေနိမ့်ချိုင့်ဝှမ်း အတွင်းတွင် တည်ရှိသည်။ ဘယ်ကိုပဲ ကြည့်လိုက်၊ ကြည့်လိုက် စိတ်လန်းစိုပြည်သော မြက်ပင်တစ်ပင်တောင်မှ မမြင်ရသော ကျောက်သားမြေသက်သက်ဖြစ်သည်။ လေထုထဲတွင် မြေနီဖုန်မှုန့်တွေ တင်းကြမ်းပြည့်နေပြီး၊ အသက်ရှူ၍ပင် မရနိုင် အောင် ရှိသည်။

ဗားလ်မြစ်မှာ မြို့နှင့် နှစ်ဖာလုံးခန့်မျှ ကွာလှမ်းသည်။ မြစ်နှင့် တဖြည်း ဖြည်း နီးလာသောအခါ လေကပို၍ အေးလာသည်။ မြစ်ကမ်းတစ်ဘက်တစ် ချက်တွင် စိန်တူးသမားများကို တသီတတန်းကြီး လှမ်းမြင်နေရသည်။ တချို့

က မြေကြီးများကို တူးဆွနေသည်။ တချို့က ကျောက်များကို ကြိုးဆွဲဆန်ခါများဖြင့် ကျင်ယူနေကြသည်။ တချို့ကမူ ခနော်နဲ့ လုပ်ထားသော စားပွဲများပေါ်မှ ကျောက်များကို အမျိုးအစား ခွဲခြားရွေးထုတ်နေကြသည်။ သူတို့ အသုံးပြု သော ပစ္စည်းများမှာ ခေတ်မီချေးချွတ်ကိရိယာလည်း ပါသည်။ ရိုးရာသုံး စည်ပိုင်းများနှင့် ရေပုံးများလည်း ပါသည်။

စိန်တူးသမားများမှာ နေလောင်ခံထားကြရသည်။ မုတ်ဆိတ်ပါးသိုင်းမွေးများ ရှည်နေကြသည်။ ကော်လာပြတ် ဖလန်နယ်ရောင်စုံအင်္ကျီကြမ်းများနှင့် ဇင်သားဘောင်းဘီကြမ်းများ ဝတ်ထားကြသည်။ ရော်ဘာဘွတ်ဖိနပ်များ၊ အနားကျယ် ဦးထုပ်ပျော့များနှင့် သံခမောက်များ ဆောင်းထားကြသည်။ သူတို့အားလုံး၏ ခါးတွင်လည်း ပိုက်ဆံနှင့်ကျောက်များ ထည့်ရန် အိတ်များပါသော ဗြဲကံကျယ်သားရေခါးပတ်ကြီးများ ပတ်ထားကြသည်။

ဂျမီနှင့် ပက်ဒါဆင်တို့သည် မြစ်ကမ်းပါးအစွန်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြပြီး၊ လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် အဘိုးကြီးတစ်ယောက် သံကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးကို တူးဖော်တွန်းရွှေ့နေကြသည်ကို ရပ်ကြည့်နေကြသည်။ အနီးအနားမှ တခြားအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကတော့ ကျင်ယူရန် ကျောက်စရစ်များကို လှမ်းပေါ်သို့ တင် နေကြသည်။ အခြားတစ်ဖွဲ့တွင်မူ တစ်ယောက်သော သူက ရေပုံးဖြင့် ရေ လောင်းချပြီး၊ နောက်တစ်ယောက်က ကြိုးဆွဲဆန်ခါကို မပြတ်လှုပ်ပေးနေသည်။ စကားပေါ်တွင် တင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကျောက်စရစ်တုံးကြီးများကို ကျောက်ရွေးစားပွဲပေါ်သို့ တင်ကာ ရင်တဖိုဖိုနှင့် ရွေးချယ်နေကြသည်။

“ဒီအလုပ်က သိပ်မခက်ပါဘူးကွာ” ဂျမီက ပြုံးပြီး ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒါတွေတွက် ပူနေစရာ မလိုပါဘူး ... ဂျမီ၊ ငါ ဒီမှာ တော်တော် ကြာကတည်းက ရောက်နေတဲ့ လူတွေနဲ့ စကားပြောခဲ့ပြီးပြီ။ လူလည်ကျပြီး ယူတာပဲ အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ် ထင်တယ်ကွာ”

“မင်း ဘာဆိုလိုတာလဲ။ ငါတော့ သဘောမပေါက်ဘူး”

“ဒီမှာ စိန်လာတူးနေတဲ့လူတွေ ဘယ်လောက်ရှိမယ်လို့ မင်းထင်သလဲ။ နည်းနည်းနောနော လူအုပ်မဟုတ်ဘူး။ အကြမ်းဖျင်းနှစ်သောင်းနီးပါး ရှိတယ်။ တကယ်ကျတော့ မြေအောက်မှာ ကျောက်တွေက အဲဒီလောက် ရှိပါ့မလား။ ရှိတယ်ပဲထားဦး၊ ဒီလောက်ပင်ပန်းခံပြီး တူးရတာ မလွယ်လှဘူး။ နေကလည်းပူ၊ ချမ်းကလည်းချမ်းပါဘိသနဲ့။ ဖုန်ကလည်းထူ၊ ယင်ကလည်း တစ်မှောင့်။ ပြီးတော့ မိုးတွင်းကျပြန်တော့လည်း ရေထဲမှာ ကိုယ်တစ်ပိုင်း နစ် နေရသေးတယ်။ ဒါနဲ့တောင်များ ဒီလူတွေ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ဒုက္ခခံပြီး တူးနေကြတာလဲ မသိဘူး”

“ငါတော့ သိတယ်ကွ” ဂျမီက စောစောက သံကျောက်တုံးကြီး လှိုမှုံနေသော လူငယ်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ... “ကဲ ... ယောက်ျားဘသား ... ကျုံးလိုက်စမ်းကွာ။ ဒီတစ်ချိန်မှာ နောက်တစ်ချိန်ပေါ့ ဟုတ်လား”

နှစ်ယောက်သား မြို့ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ စောစောက ပက်ဒါဆင် ပြောခဲ့သော စကားသည် အဓိပ္ပာယ်ရှိကြောင်း ဂျမီ သဘော ပေါက်မိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့လျှောက်လာစဉ် လမ်းတွင် တိရစ္ဆာန် အရိုးစုများကို စုလိုက်ပုံလိုက် တွေ့မြင်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ကဲ ... ဒီတော့ တို့ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာလုပ်ကြမလဲ”

ပက်ဒါဆင်က ဂျမီဘက်သို့ လှည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

ဂျမီက တည်ငြိမ်သောအသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဘာလုပ်စရာ ရှိတော့လို့လဲ။ တွင်းတူးကိရိယာ ရအောင်ရှာဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့”

*

မြို့လယ်တွင် ကုန်စုံဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ရှိသည်။ ဆိုင်မျက်နှာစာတွင် **‘ဆလီမွန် ဗင်ဒါမာဝီ အထွေထွေ ကုန်စုံဆိုင်ကြီး’** ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ဟောင်း ကြီးကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။

ဂျမီနှင့် သက်တူရွယ်တူခန့်ရှိသော အရပ်ရှည်ရှည် လူမည်းကလေး တစ်ယောက်သည် ဆိုင်ရှေ့၌ရပ်ထားသော မြင်းလှည်းပေါ်မှ ကုန်ပစ္စည်းများကို သယ်ချနေသည်။ အဆိုပါ လူငယ်မှာ ပခုံးကျယ်ကျယ် ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း နှင့် အတော့်ကို ချောမောခန့်ညားသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သတိထားလိုက် မိသည်။ သူ့မျက်လုံးများမှာ နက်မှောင်တောက်ပနေပြီး နှာရောင်ကောက် ကောက်နှင့် အားမာန်အပြည့်ရှိသော မေးရိုးမေးစေ့များရှိသည်။ သူ့ရုပ်သွင်ကို ကြည့်ရသည်မှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် စိတ်နေမြင့်မားသူ တစ်ယောက်ဖြစ် ကြောင်း သိသာလှသည်။ သူသည် ရိုင်ဖယ်သေနတ်များ ထည့်ထားသော ထင်းရှူးသေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို ပခုံးပေါ်သို့ တင်ရင်း လှည့်ကြည့်လိုက်သဖြင့် သစ်ရွက်ချောက်တစ်ခုကို နင်းမိပြီး ချော်လဲတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ ဤတွင် ဂျမီက သူ့အား ဖေးမရန် လက်ကမ်းလိုက်သည်။ သို့သော် ထိုလူမည်းကလေး က ဂျမီ၏ အကူအညီကို လုံးဝ လက်ခံလိုဟန်မပြဘဲ ဆိုင်ထဲသို့သာ ခပ်တည် တည် လျှောက်ဝင်သွားသည်။ ထိုစဉ် မလှမ်းမကမ်း၌ လားကို ဖိနပ်စွပ်ပေးနေ သော ဘိုးဝါးကျောက်တူးသမား တစ်ယောက်က မကျေနပ်သော မျက်နှာထား ဖြင့် -

“အဲဒါ ဘန်တူးလူမျိုးစုက ဆင်းသက်လာတဲ့ ဘန်ဒါဆိုတဲ့ အကောင်ပေါ့ကွ။ မစ္စတာ ဗင်ဒါမာဝီဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်။ ဘဝင်ကိုင် နေတဲ့ ဒီဇမည်းလေးကို ဒီလူကြီး ဘာလို့များ အလုပ်ပေးထားတာလဲ မသိဘူး။ ဒီခွေးမသား ဘန်တူးတွေက သူတို့ကိုယ်သူတို့ တစ်ကမ္ဘာလုံး ပိုင်တယ်လို့ ထင်ကြတာကွ”

ကုန်စုံဆိုင်ထဲတွင် မှောင်ပြီးအေးနေသည်။ နေပူထဲကဝင်လာသူ အတွက် အမောပြေစရာပင်။ တစ်ဆိုင်လုံးတွင်လည်း ခြေချစရာ နေရာမရှိ သလောက်ပင် ကုန်ပစ္စည်းတွေက တင်းကြမ်းပြည့်နေသည်။ အဝတ်အထည် မျိုးစုံ၊ စားသောက်ကုန်မျိုးစုံ၊ တွင်းတူးကိရိယာမျိုးစုံ တောင်ပုံရာပုံဖြစ်နေသည်။ ဒီဆိုင်ကြီးပိုင်တဲ့ လူတော့ အရမ်းချမ်းသာမှာပဲဟု ဂျမီ တွေးလိုက်မိသည်။

“ကျွန်မ ဘာအကူအညီများ ပေးရပါ့မလဲရှင်”

သူ့နောက်နားမှ ချိုသာသော အသံလေးကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဂျမီ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ အသက်က ၁၅ နှစ်ခန့်သာ ရှိဦးမည်။ မျက်နှာသွယ်သွယ်၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ မျက်လုံးစိမ်း ကလေးများနှင့် ချစ်စရာ အပျိုပေါက်မကလေး။ ဆံပင်တွေကလည်း နက်မှောင် နေသည်။ ဂျမီက သူကလေး၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကို ကြည့်ပြီး ၁၆ နှစ် နီးပါးတော့ ရှိနိုင်သည်ဟု ခန့်မှန်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က တွင်းတူးသမား တစ်ယောက်ပါ။ အဲဒါတွင်းတူး ကိရိယာတွေ ဝယ်ချင်လို့။”

“ရှင် ဘာပစ္စည်းတွေ ယူမလဲ”

ဂျမီက သူ့အကြောင်းနှင့်သူ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်သွားပြီး -

“ကျွန်တော် အေး ... ဟိုဒင်းလေ ... ထုံးစံအတိုင်းပေါ့”

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ထုံးစံအတိုင်းဆိုတာက ဘာပစ္စည်းတွေလဲရှင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟိုဒင်း ...” သူ စကားထစ်နေပြန်သည်။

“အေး ... ဂေါ်ပြားပေါ့ဗျာ”

“အဲဒါပဲလား”

ကောင်မလေးက သူ့ကို အကြာသိ၍ တမင်ကျီစယ်နေကြောင်း ဂျမီက နားလည်လိုက်သည်။ သို့ဖြင့် သူကလည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြုံးပြီး အမှန် အတိုင်းပင် ဝန်ခံလိုက်သည်။

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ဗျာ ... ကျွန်တော်က လူသစ်ပါ။ ကျွန်တော် ဘာပစ္စည်းတွေ လိုအပ်တယ်ဆိုတာတောင် လုံးဝ မသိသေးပါဘူး”

ကောင်မလေးက ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။ သည်တစ်ကြိမ် အပြုံးကတော့ တကယ့်အရွယ် ရောက်ပြီးသည့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၏ အပြုံးမျိုး။

“အဲဒါက ရှင်ဘယ်နေရာမှာသွားပြီး တူးမလဲဆိုတာမှာ တည်နေပါတယ် မစ္စတာ”

“ကျွန်တော့်နာမည် မဂ္ဂရီဂါ ... ဂျမီ မဂ္ဂရီဂါပါ”

“ကျွန်မနာမည်က မာဂရက်ဗင်ဒါမာဝီပါ”

သူမက ယင်းသို့ပြောရင်း ဆိုင်နောက်သို့လည်း တစ်ချက်မလုံမလဲ ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သေးသည်။

“တွေ့ရတာ၊ အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ် ... မစ္စ ဗင်ဒါမာဝီ”

“ရှင်က ခုပဲ ရောက်လာတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ မနေ့ကမှ ရောက်လာတာ။ စာပို့လှည်းနဲ့”

“ဘုရားရေ ... ရှင့်ကို ဘယ်သူမှ သတိမပေးခဲ့ဘူးလား။ ဒီခရီးက သိပ်ကြမ်းတာ။ တချို့ခရီးသည်တွေ လမ်းမှာတွင် သေသွားကြတာ”

သူမ၏မျက်လုံးများတွင် ဒေါသရိပ်ကလေးများ သန်းသွားသည်ကို ဂျမီ သတိထားလိုက်မိသည်။

ဂျမီက ပြုံးလိုက်ပြီး -

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်က မသေလို့ရောက်လာခဲ့ပြီပဲ။ ခုလို စေတနာထားတာ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အဲဒီတော့ ရှင်က မူအိကလစ်ရှာဖို့ သွားတော့မှာပေါ့”

“မူအိကလစ် ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် ဘာမှ နားမလည်ပါလား”

“အဲဒါက ကျွန်မတို့ ဒတ်ချ်စကားရှင့်၊ စိန်ကို ခေါ်တာ၊ လှပတဲ့ ကျောက်စရစ်တုံးကလေးတွေ ဆိုပါတော့”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ဒတ်ချ်လူမျိုးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ မိဘတွေက ဟော်လန်က လာကြတာ”

“ကျွန်တော်ကတော့ စကော့တလန်ကပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မမြင်တာနဲ့ သိပါတယ်” သူမက ဆိုင်နောက်ဘက်သို့ မျက်လုံးတစ်ချက် ကစားကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ “ဒီတစ်ဝိုက်မှာ စိန်တွေ အများကြီး ရှိတယ် ... မစ္စတာမဂ္ဂရီဂါ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်နေရာမှာ သွားတူးမယ်ဆိုတာ ရှင့်အနေနဲ့ ရွေးဖို့လိုတယ်။ တွင်းလာတူးတဲ့ လူတွေအများစုဟာ သေလုအောင် တူးကြပေမဲ့ ကျောက်ဖြုန်းလေးတောင် တစ်လုံးမတွေ့ကြဘူး။ ဒါနဲ့ သူများတွေ သူဌေးဖြစ် တူးသွားပြီးတော့မှ ကျန်တာလေးတွေကို သူတို့က

လိုက်ကောက်ကြရတာ။ ရှင်လည်း တကယ်ကြီးပွားချင်ရင် ကိုယ်ပိုင် ကျောက်
တွင်းကြီးတွေအောင် ရှာဖို့လိုတယ်”

“အဲဒီတော့ ... ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“အဲဒီအတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့၊ ကျွန်မ ဖေဖေ ကူညီနိုင်ပါတယ်။ သူက
ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ရင် နောက်ကြောနေတာ။ သူ နောက်တစ်နာရီဆိုရင် အားပါလိမ့်
မယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် နောက်မှ ပြန်လာခဲ့မယ်။ အများကြီး ကျေးဇူးတင်
ပါတယ် မစ္စဗင်ဒါမာဝီ”

သူသည် ဆိုင်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ မျှော်လင့်ချက်အပြည့်ဖြင့်
စိတ်ဓာတ်လည်း အတော်တက်ကြွလာသည်။ ကိုယ်တွေ လက်တွေ နာကျင်
ကိုက်ခဲနေသည်ကိုပင် သတိမရတော့။ အကယ်၍သာ မစ္စတာ ဗင်ဒါမာဝီက
ကျောက်အောင်မည့်နေရာကို အတိအကျ ညွှန်ပြနိုင်ခဲ့လျှင် သူ့အနေဖြင့်
မအောင်မြင်စရာ လုံးဝမရှိ။ ရှိရှိသမျှတွင်းတွေကို တစ်တွင်းမကျန် ပြုပြင်အောင်
တူးပစ်လိုက်မည်။ ယခုဆိုလျှင် သူသည် သူဌေးကြီးဖြစ်ဖို့ လမ်းနှင့် အလွန်နီး
စပ်ခဲ့ပြီ။ သူက ဝမ်းသာရွှင်မြူးစွာဖြင့် အသံထွက်အောင်ပင် ရယ်လိုက်မိသည်။

*

ဂျမီသည် လမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်ကာ ပန်းပဲဖိုတစ်ခု၊ ဘိလိ
ယက်ခုံတစ်ခုနှင့် စားသောက်ဆိုင် လေးငါးခြောက်ဆိုင်တို့ကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့
သည်။

မျက်နှာစာတွင် ဆိုင်းဘုတ်ဟောင်းကြီးတစ်ခု ဆွဲချိတ်ထားသော
ဟိုတယ်တစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်လာသောအခါ ခြေလှမ်းများ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားပြီး
ဆိုင်းဘုတ်ကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

အာ၊ ဒီ၊ မစ်လာ ရေချိုးခန်း

အနွေး၊ အအေးနှစ်မျိုးလုံးရသည်။

ဆိုင်ဖွင့်ချိန်။ နေ့စဉ် နံနက် ၆ နာရီမှ ည ၈ နာရီထိ

သန့်ရှင်းပြည့်စုံသော အလှပြင်ခန်းမလည်း ထားရှိသည်။

ဂျမီ ရေမချိုးခဲ့ရတာ အတော်ကြာသွားပြီ။ သင်္ဘောပေါ်တုန်းက
ရေတစ်ပုံးချိုးခဲ့ရသည်မှာ နောက်ဆုံးအကြိမ်ဖြစ်သည်။

သူသည် ချက်ချင်းပင် သူ့ကိုယ်မှ အနံ့အသက်များ နံလာသလို
ထင်မိသည်။

သို့ဖြင့် ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ယောက်ျားတစ်ခန်း၊ မိန်းမ တစ်ခန်းရှိသည်။ ယောက်ျားခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ပြီး အခန်းစောင့်ကို မေးလိုက် သည်။

“ရေတစ်ခါချိုးရင် ဘယ်လောက်လဲဗျ”

“ရေအေးချိုးရင် ၁၀ သျှီလင်၊ ရေနွေးချိုးရင် ၁၅ သျှီလင်”

ဂျမီ နှာခေါင်းရှုံ့သွားသည်။ သို့သော် မချိုးလိုတော့မဖြစ်။ ခရီးရှည် ကြီးလာခဲ့ပြီးနောက် ရေနွေးချိုးတာတော့ မကောင်း။

“ရေအေးပဲ ချိုးမယ်ဗျာ”

သူ့အနေဖြင့် ပိုက်ဆံကို ဇိမ်ခံသုံးနေလို့ မဖြစ်သေး။ တွင်းတူးပစ္စည်း တွေ ဝယ်ဖို့ ကျန်သေးသည်။

ရေချိုးလိုက်ပြီးသောအခါ တော်တော်ကို လန်းဆန်းသွားသည်။

ထို့နောက် လူတွေ ပြည့်ကျပ်နေသော စားသောက်ဆိုင်သို့ လျှောက် လာခဲ့သည်။ ဆိုင်နာမည်က မဆိုးလှ။ ‘ဆည်းဆာချစ်သူ’ တဲ့။ ဘီယာနှင့် နေ့လယ်စာ မှာလိုက်သည်။ ခရမ်းချဉ်သီးနှင့် သိုးသားကက်တလိပ်၊ ဝက်အူ ချောင်း၊ အားလူးလက်သုပ်နှင့် ချဉ်ဖတ်များ ရောက်လာသည်။ သူက စား ရင်းသောက်ရင်း ဘေးဘီမှ ပြောနေသံများကို နားစွင့်လိုက်သည်။

“ကိုးလ်စဘတ်မှာ စိန်တစ်လုံးရတာ ရတီ ၂၀ တောင်ရှိဆိုပဲကွ။ ဒီ အတိုင်းဆို အဲဒီနေရာမှာ နောက်ထပ် အများကြီး ကျန်နေဦးမှာ သေချာတယ်”

“ဟီဘရွန်မှာလည်း တွင်းသစ်တွေ့တယ်။ ကျွန်တော်တော့ အဲဒီပဲ သွားတော့မယ်”

“မင်းတို့က အရူးတွေပဲ။ စိန်တုံးကြီးကြီးတွေက အောရိန်းမြစ်ကမ်း နားမှာမှ ရှိတာကွ သိရဲ့လား”

တစ်နေရာတွင် မုတ်ဆိတ်မွေးထူထူနှင့် လူတစ်ယောက် ထိုင်နေ သည်။ သူသည် ကော်လာမဲ့ ဖလန်နယ်အင်္ကျီနှင့် ဇင်သားဘောင်းဘီကြမ်း ဝတ်ထားပြီး ဘီယာ ဖန်ခွက်ကို လှုပ်ကစားနေရာမှ အရက်စပ်သမားအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဟီဘရွန်မှာ ပြဲပြဲစင်အောင် ရှာခဲ့ပြီးပြီဗျ။ အဲဒါ ... အခု နောက်ထပ် တစ်နေရာ သွားဖို့ စရိတ်ထောက်မယ့်လူ ရှာနေတာ”

အရက်စပ်သမားမှာ ထိပ်ပြောင်ပြောင်၊ နှာရောင်ကောက်ကောက်၊ မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းနှင့် လူကြီး ဖြစ်သည်။

သူက ကောင်တာစားပွဲကို အဝတ်စုတ်နှင့် ဖုန်သုတ်နေရင်းမှ -

“ဟေ့ လူ ... ကျုပ်က ဒီမှာလာပြီး ဘာဖြစ်လို့ အရက်စပ်သမား လုပ်နေတယ်မှတ်သလဲ။ ပိုက်ဆံမရှိလို့ဗျ။ ပိုက်ဆံမရှိလို့။ ပိုက်ဆံသာရှိရင် ဒီအလုပ်ထားပစ်ခဲ့ပြီး အောရိန်းမြစ်ကို ခုချက်ချင်း ထွက်သွားမှာပဲ။ ဒါနဲ့ ဒီမှာ ကိုယ့်လူ ... ခင်ဗျား မစ္စတာဗင်ဒါမာဝီကို သိတယ် မဟုတ်လား။ သူဘာဖြစ်လို့ အဲဒီကုန်စုံဆိုင်ကြီး ပိုင်နေတာလဲ။ အဲဒါကော သိရဲ့လား။ သူက ကုန်စုံဆိုင်သာ မက ဒီမြို့ကိုလည်း တစ်ဝက်လောက်ပိုင်ထားတဲ့လူဗျ”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ ကျုပ်အတွက် ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ”

“ဘာအကျိုးရှိမှာလဲဗျ။ ခင်ဗျားကို သူသဘောကျရင် စရိတ်ထုတ် ပေးမှာပေါ့”

“ဟာ ... ဒါတကယ်လားဗျ။ ခင်ဗျား တကယ်ပြောနေတာလား”

“တကယ်ပြောတာပါဗျ။ သူက တချို့ တွင်းတူးသမားတွေကို ထုတ် ပေးနေတယ်။ သဘောကတော့ ... သူက စရိတ်စိုက်၊ တွင်းတူးသမားက လုပ်အားစိုက်။ ရလာတဲ့ အကျိုးအမြတ် တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီ ခွဲယူပဲပေါ့”

ဂျမီသည် ထိုင်နေရာမှ ထခုန်မိတော့မလောက် ဝမ်းသာသွားသည်။

သို့ဖြင့် ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ စားပွဲမှ ဆတ်ခနဲ ထကာကုန်စုံ ဆိုင်ဘက်သို့ သုတ်ခြေတင်လာခဲ့တော့သည်။

မစ္စတာ ဗင်ဒါမာဝီသည် ကောင်တာနောက်တွင် ထိုင်ကာ ထင်းရှူး သေတ္တာကြီးထဲမှ သေနတ်များကို ထုတ်နေသည်။ သူသည် နှုတ်ခမ်းမွေးရှည် ရှည်နှင့် ပိန်ပိန်သေးသေး လူပုကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဆံပင်က ဝါကြန့်ကြန့်အရောင်၊ မျက်လုံးများက သေးပြီးနက်နေသည်။ နှာခေါင်းပွပွ။ နှုတ်ခမ်းက အိအိဖောင်ဖောင်း။ **အင်း ... သူ့ပုံကြည့်ရတာတော့ တော်တော် ရမ္မက်ကြီးမယ့်ပုံပဲ** ဟု ဂျမီက တွေးလိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျာ”

သူက မျက်နှာပင့်ကြည့်ကာ -

“အေး ... ဘာလဲ ... ဆို”

“မစ္စတာ ဗင်ဒါမာဝီဆိုတာ လူကြီးမင်းပါလား ခင်ဗျား။ ကျွန်တော့် နာမည်က ဂျမီမဂ္ဂရီဂါပါ။ ကျွန်တော် စကော့တလန်က လာခဲ့ပါတယ်။ စိန်ရှာဖို့ လာတာပါ ခင်ဗျား”

“ဒီတော့ ...”

“လူကြီးမင်းက တွင်းတူးသမားတွေကို စရိတ်ထုတ်ပေးနေတယ် ကြားရလို့ပါ ခင်ဗျား”

“အား ... တော်တော်ခက်ပါလား။ ဘယ်သူကများ သတင်းတွေ လျှောက်လွှင့်နေပြန်တယ် မသိဘူး။ အေး ... ဟုတ်တယ်။ ငါက တချို့လူတွေ ကိုတော့ ကူညီတယ်။ ငါ့ကိုများ ခရစ္စမတ် ဘိုးဘိုး မှတ်နေကြသလား မသိ ပါဘူး။”

“ကျွန်တော့်မှာလည်း စုထားတာ ပေါင် ၁၂၀ ပါပါတယ် ခင်ဗျား” ဂျမီက စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ အဲဒီပိုက်ဆံက နည်း နေတော့ ဘာမှ လုံလုံလောက်လောက် ဝယ်လို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်လို့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ လားတစ်ကောင်နဲ့ တွင်းတူးပစ္စည်းတွေသာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရနိုင်မယ်ဆိုရင် ကောင်းကောင်း အလုပ်ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ခင်ဗျား။”

ဗင်ဒါမာဝီက ဂျမီအား အနက်ရောင် မျက်လုံးသေးကလေးများဖြင့် အကဲခတ်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းက စိန်တွေ ရနိုင်တယ်လို့ မင်းကိုယ်မင်း ဘာကြောင့် ထင်ရ တာလဲ”

“ကျွန်တော်က ကမ္ဘာတစ်ခြမ်းပတ်ပြီး အဝေးကြီးကလာခဲ့ရတဲ့ လူပါ ခင်ဗျား။ ဒါကြောင့်မို့ ... သူဌေး မဖြစ်မချင်း လုံးဝမပြန်ဘူးဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားပါတယ် ခင်ဗျား။ ဒီဒေသမှာ စိန်တွေသာ တကယ်ရှိမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့် အနေနဲ့ တကယ်တွေ့အောင်ရှာမှာ ခင်ဗျား။ တကယ်လို့ လူကြီးမင်းက ကူညီ မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး သူဌေးဖြစ်ရမှာ သေချာပါတယ်။”

မစ္စတာဗင်ဒါမာဝီက တစ်ဘက်သို့ လှည့်သွားပြီး သေနတ်များကို ထုတ်နေပြန်သည်။ ဂျမီက သူ့ရှေ့တွင် မတ်တတ်ကြီးရပ်ကာ မရိုးမရွ ဖြစ်နေ မိသည်။ ဘာစကား ပြောရမှန်းလည်း လုံးဝ စဉ်းစား၍မရ။

ခဏကြာတော့မှ မစ္စတာ ဗင်ဒါမာဝီက ပြန်လှည့်လာပြီး -

“ဒါနဲ့ မင်းက ဘာနဲ့လာတာလဲ။ ခရီးသည်တင် မြင်းလှည်းစီးလာ တာလား။”

“မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျား။ စာပို့လှည်းနဲ့ လာခဲ့တာပါ။”

အဘိုးကြီးက ဂျမီမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။

နောက်ဆုံးမှ -

“အေး ... ဒါဆို တို့ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးကြတာပေါ့။”

*

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကုန်စုံဆိုင်နောက်ဘက်ရှိ အခန်းထဲတွင် ညနေစာစားရင်း ဆက်လက်ဆွေးနွေးဖြစ်သည်။

အခန်းက သေးသေးကလေး။ သည်အခန်းထဲတွင်ပင် မီးဖိုခန်းလည်း ရှိသည်။ စားသောက်ခန်းလည်း ရှိသည်။ အိပ်ခန်းလည်း ရှိသည်။ အိပ်ခန်းတွင် နံရံကပ် ခုတင်နှစ်လုံးရှိပြီး အလယ်မှ ခန်းဆီးခြားထားသည်။ အခန်းများ အောက်ပိုင်းကို ရွံ့နှင့် ကျောက်တုံးများဖြင့် ဆောက်ထားသည်။ အပေါ်နံရံ ဘက်တွင် ကုန်ပစ္စည်းသေတ္တာများ အဆင့်ဆင့်ထပ်ကာ တင်ထားသည်။ အခန်းထဲတွင် ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်သာ ရှိသည်။ သို့သော် စနစ်တကျ ဖောက်ထားသော ပြတင်းပေါက်မျိုးကား မဟုတ်။ နံရံကို ထွင်းဖောက်ပြီး ဖြစ် သလို လုပ်ထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ စားသောက်ခန်း စားပွဲမှာလည်း သစ်သား သေတ္တာများ ပေါ်တွင် ပျဉ်ချပ်များ တင်ထားသော ဖြစ်ကတတ်ဆန်း စားပွဲသာ ဖြစ်သည်။ ကြောင်အိမ်ကလည်း ထင်းရှူးသေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို ထောင်ထား သော ပြီးစလွယ်ကြောင်အိမ်။

သည်အရာတွေကို ကြည့်ကာ ... ဒီလူကြီးတော့ ကိုယ့်နှာခေါင်းချေး ကိုယ်ဆွတ်စားမယ့် ကော်တရာကပ်စေးနဲ့ကြီး ဖြစ်မှာပဲ ... ဟူ၍ ဂျမိက မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

အဘိုးကြီး၏ သမီးကလေးသည် အခန်းထဲသို့ ငြိမ်သက်စွာ ဝင်လာ ပြီး ညစာစားပွဲအတွက် စီစဉ်ပြင်ဆင်ပေးသည်။ သူမသည် တစ်ချီတစ်ချီတွင် ဖခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို မသိမသာဖြင့် ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ စောင်းငဲ့ကြည့်တတ် သည်။ သို့သော် ... ဂျမိဘက်ကိုတော့ တစ်ချက်မျှပင် လှည့်မကြည့်။ သူ့ကြည့် ရတာ တစ်ခုခုကို ကြောက်နေသလိုပဲဟု ဂျမိက တွေးလိုက်သည်။

စားပွဲတွင် နေရာယူကြပြီးနောက် မစ္စတာဗင်ဒါမာဝီကပင် စတင်ပြော သည်။

“ကိုင်း ... တို့ညစာမစားခင် ဆုတောင်းလိုက်ကြရအောင်။ အို ... ဘုရားသခင်။ တပည့်တော်တို့အား ဝဝဖြိုးဖြိုး စားသောက်နိုင်အောင် ရက်ရော စွာ ပေးကမ်းတော်မူသော အရှင်၏ ကျေးဇူးဂုဏ်ကို အာရုံပြုကာ ရိုသေစွာ ဦးတင်ပါ၏။ တပည့်တော်တို့၏ အပြစ်ဟူသမျှကို မေတ္တာရှေ့ထား၍ ခွင့်လွှတ် တော်မူပြီးနောက် မှန်ကန်သော လမ်းကို ညွှန်ပြတော်မူခြင်း၊ တပည့်တော်တို့ အား မကောင်းသော အာရုံကာမဂုဏ်တရားတို့မှ ကယ်တင်တော်မူခြင်းတို့ အတွက်လည်း အရှင်၏ ကျေးဇူးဂုဏ်ကို အာရုံပြုကာ ရိုသေစွာ ဦးတင်ပါ၏။ အရှင်၏ အလိုတော်အတိုင်း လိုက်နာသူတို့အား အသက်ရှည်အောင်၊ လူ့ဘဝ တွင်နေရကျိုးနပ်အောင် စောင့်ရှောက်တော်မူပြီးလျှင် အရှင်၏အလိုတော်ကို ဆန့်ကျင်သူတို့အား သေခြင်းဖြင့် ဒဏ်ခတ်တော်မူခြင်းအတွက်လည်း အရှင်၏ တန်ခိုးတော်ကို အာရုံပြုကာ ရိုသေစွာ ရှိခိုးပါ၏ဘုရား ... အမင်” သူက

တစ်ဆက်တည်းတွင် သမီးဖြစ်သူဘက်သို့လှည့်ရင်း - “ကဲ ... ဟိုအသားပန်းကန် ငါ့ပေးစမ်း”

ညစာစားပွဲကလည်း မည်ကာမတ္တမျှသာ ဖြစ်သည်။ ဝက်သားကင် နှစ်တုံးသုံးတုံး၊ အားလူးပြုတ်သုံးတုံး၊ မုန့်လာဥဟင်းတစ်ပွဲ သည်မျှသာ ဖြစ်သည်။

စားသောက်ကြသောအခါတွင်လည်း ဟင်းပန်းကန်ဆီသို့ မစ္စတာ ဗင်ဒါမာဝီ၏ လက်သာ ခဏခဏ ရောက်နေပြီး ဂျမီမှာ အားနားပါးနာနှင့် တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်းသာ စားနေရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် စားသောက်ရင်း ပင် အလွှာပ သလွှာပ ပြောနေကြသည်။ မာဂရက်ကတော့ ဘာစကားမှ ဝင်မပြော။

စားသောက်ပြီးသောအခါ မစ္စတာဗင်ဒါမာဝီက ပြောသည်။

“ကောင်းတယ် သမီးရေ။ ဒီနေ့ စားလို့သောက်လို့ သိပ်မြိန်တာပဲ”

တစ်ဆက်တည်းတွင် ဂျမီဘက်သို့ လှည့်ကာ -

“ကဲ ... ဒီတော့ တို့ကိစ္စ ပြောကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား”

အဘိုးကြီးက ဆက်မပြောသေးဘဲ ထင်းရှူးသေတ္တာကြောင်အိမ်ပေါ်မှ တမာဂူဆေးတံရှည်ကြီးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် သားရေအိတ်ကလေးထဲမှ အနံ့မွှေးသော ဆေးစာများကိုယူကာ ဆေးအိုးတွင် ဖြည့်သည်။ ပြီးတော့ မီးညှိပြီး အားရပါးရ တစ်ဖွာရှိုက်လိုက်သည်။ သူက မီးခိုးတွေကို ဖောက်ကာ ဂျမီအား မျက်လုံးကျဉ်းကလေးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကလစ်ဒရစ်က တွင်းတူးသမားတွေက အရူးတွေကွ။ ဘာမှ သိတဲ့ ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး။ စိန်ကြောက နည်းနည်းကလေးပဲ ရှိတာ။ တူးတဲ့လူတွေက ထောင်သောင်းမကဘူး။ အဲဒီတော့ တစ်နှစ်လုံးလုံး ခါးကျိုးအောင် တူးပေမဲ့ ဘာတစ်ခုမှ မရကြဘူးပေါ့။ အရေးကြီးတာက ဂရီဂွါတွေလို ရအောင် တူးနိုင်ဖို့ပဲ”

“ဘာတဲ့ ခင်ဗျား။ ကျွန်တော် နားမလည်လို့ပါ”

“ဂရီဂွါဆိုတာ မြောက်ဘက်က အာဖရိက လူမျိုးစုတစ်စုကို ပြောတာ ကွ။ သူတို့က စိန်ကောင်းတွေ ခဏခဏ ရကြတယ်။ အတုံးကြီးတွေပဲ။ အဲဒါ ... တစ်ခါတစ်ခါ ငါ့ဆီလာပြီး ကုန်နဲ့လာလဲကြတာ” သူက လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုကို ပြောပြသည့်အလား လေသံတိုးတိုးဖြင့် - “သူတို့ အဲဒီစိန်တုံးတွေ ဘယ်မှာတွေ့တယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်ကွ”

“ဒါဆို မစ္စတာဗင်ဒါမာဝီ ကိုယ်တိုင် အဲဒီကို လိုက်သွားရင် ပိုအကျိုး ရှိနိုင်တာပေါ့”

“ငါကိုယ်တိုင် လိုက်သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ငါက ဒီဆိုင်ကြီး ပစ်ထားခဲ့လို့ရမလား။ လူတွေ ခိုးကုန်ကြတော့မှာပေါ့။ ငါက လူကောင်းသူ ကောင်းတွေမှ သူတို့အတွက်လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ထုတ်ပေးတာ” သူက ဆေးတံကို တစ်ဖွာရှိုက်လိုက်ပြန်သည်။ “ပြီးတော့ ဘယ်နေရာမှာ စိန်တွေ နိုင် တယ်ဆိုတာလည်း ငါကပဲ ပြောပြလိုက်တာ”

ဂျမီသည် သူ့ကိုယ်သူ နှလုံးခုန်သံကိုပင် ကြားရသလို ထင်လိုက်မိ သည်။

“မစ္စတာ ဗင်ဒါမာဝီ။ ကျွန်တော်ဟာ လူကြီးမင်းရှာနေတဲ့ လူကောင်း တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ချလက်ချယုံပါ။ ကျွန်တော် နေ့ရောညပါ မနားတမ်း ကြိုးစားပြီး တူးပါ့မယ်။ ကျွန်တော် စိန်တုံးတွေ တစ်အိတ်ကြီး သယ်လာခဲ့ပါ့မယ်”

မစ္စတာ ဗင်ဒါမာဝီက ဂျမီအား အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။ ဂျမီအဖို့တော့ တစ်သက်လောက် ကြာသည်ဟု ထင်မိသည်။ ပြီးတော့မှ အဘိုး ကြီးက ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် စကားက စုစုပေါင်းမှ တစ်ခွန်းတည်း။ “ကောင်းပြီ”

*

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ဂျမီစာချုပ်လက်မှတ်ရေးထိုးရသည်။ စာချုပ်ကို အာဖရိက ဘာသာစကားဖြင့် ရေးထားသည်။ ဂျမီ တစ်လုံးမှ မဖတ် တတ်။

“မင်းကို ငါရှင်းပြမယ်” မစ္စတာဗင်ဒါမာဝီက ပြောသည်။ “စာချုပ် အရ တို့နှစ်ယောက်ဟာ အစုစပ်တွေ ဖြစ်သွားကြတယ်။ ငါက အရင်းစိုက် ထုတ်ပေးမယ်။ မင်းက လုပ်အားစိုက်။ ရလာသမျှ အကျိုးအမြတ်ကို နှစ် ယောက်အတူတူ အညီအမျှ ခွဲယူ”

ဂျမီက အဘိုးကြီး လက်ထဲမှ စာချုပ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စာတစ်လုံးမျှ မဖတ်တတ်သော နိုင်ငံခြားဘာသာ စကားထဲတွင် ‘ပေါင်’ ဟူ သော အင်္ဂလိပ်စကားနှစ်လုံးထည့် ရေးထားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဂျမီက မေးလိုက်သည်။

“အဲဒီ နှစ်ပေါင် ဆိုတာက ဘာသဘောလဲခင်ဗျာ့”

“အဲဒါက မင်းကို ငါက အပိုပေးတဲ့ ပိုက်ဆံပါ။ မင်းက ရသမျှ စိန် တုံးတွေရဲ့ တစ်ဝက်ကိုလည်း ရမယ်။ အဲဒါအပြင် မင်းလုပ်အားထက် တစ်ပတ်

မှာ အပိုနှစ်ပေါင်ကိုလည်း ငါက ဘောက်ဆူးအဖြစ် ပေးဦးမယ်။ သဘောက တော့ တကယ်လို့ မင်းအနေနဲ့ စိန်တွေ တစ်တုံးမှ ရမလာခဲ့တာတောင်မှ မင်း လုပ်အားအတွက်တော့ တန်ရာတန်ကြေး ရသေးတဲ့သဘောပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျား။ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဂျမီက အဘိုးကြီးအား ထိုင်၍ပင် ရှိခိုးလိုက်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်မိသည်။
“ကိုင်း ... ဒီတော့ မင်းအတွက် ပစ္စည်းတွေ သွားရွေးကြရအောင်”

*

ဂျမီ ယူသွားမည့် ပစ္စည်းများကို နှစ်နာရီခန့်မျှ ရွေးကြရသည်။

ပစ္စည်းတွေက စုပုံလိုက်တော့ မနည်းလှ။ ရွက်ထည်တဲတစ်ခု၊ ခေါက် ခုတင်တစ်လုံး၊ ချက်ပြုတ်စရာ အိုးခွက်များ၊ ကျောက်ဖြုန်းစစ် ဆန်ခါနှစ်ခု၊ ရေဆေးဆန်ခါတစ်ခု၊ ပေါက်ချွန်းတစ်ခု၊ ဂေါ်ပြားတစ်လက်၊ ရေပုံးသုံးလုံး၊ ပေါက်ဆိန်တစ်ချောင်း၊ လက်ဆွဲမှန်အိမ်တစ်လုံး၊ ရေနံဆီပုံး၊ အသားကင်၊ သစ်သီးဝလံ၊ သကြား၊ ကော်ဖီမှုန့်နှင့် ဆားထုပ်များ။ ပြီးတော့ ... ဖိနပ်နှင့် အလုပ်ကြမ်း အဝတ်အစားများ ...။

ပစ္စည်းတွေအားလုံး ရွေးပြီးသွားပြီ။ ယင်းပစ္စည်းတွေကို ထုပ်ပိုးရာ တွင် ဂျမီအား လူမည်းအစေခံ ဘန်ဒါက ကူညီသည်။ ဘန်ဒါက ဂျမီအား စကားတစ်ခွန်းမှမပြော။ ဂျမီ၏မျက်နှာကိုပင် တစ်ချက်မျှ လှည့်မကြည့်။
သူအင်္ဂလိပ်စကားမပြောတတ်လို့ ဖြစ်မှာပါ ဟု ဂျမီက တွေးလိုက်သည်။ မာဂရက်က ဆိုင်ရှေ့တွင် ဈေးရောင်းနေသည်။ ဂျမီဆိုင်ထဲတွင် ရှိနေကြောင်း ကိုတော့ သူမ သိသည်။ သို့သော် သူမက မသိသလို ဟန်ဆောင်နေသည်။
မစ္စတာ ဗင်ဒါမာဝီ ရောက်လာသည်။

“မင်းအတွက် လားရောက်နေပြီ။ ဆိုင်ရှေ့မှာ အဆင်သင့်ပဲ။ ဒီ ပစ္စည်းတွေ လားပေါ်တင်တော့ ဘန်ဒါက ကူတင်ပေးလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျား။ ဒါနဲ့ ...”

မစ္စတာဗင်ဒါမာဝီက လက်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို သေချာအောင် ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး -

“အားလုံး ပေါင် ၁၂၀ ကျတယ်”

ဂျမီက သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့။ ဒါနဲ့ ... ဒါတွေက ကျွန်တော်တို့ စာချုပ်ထဲမှာ ပါပြီးသား မဟုတ်လား ခင်ဗျား”

အဘိုးကြီး မျက်နှာ ပျက်သွားသည်။

“ဘယ်နှယ့် ... မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါတော့လား။ ဒါတွေအားလုံး ငါက အလကားပေးရမှာလားကွ။ ဒီပစ္စည်းတွေလည်း ပေးရသေးတယ်။ ပြီး တော့ သန်သန်မာမာ လားလည်း တစ်ကောင်ပေးရသေးတယ်။ တစ်ပတ်ကို လည်း အပိုပိုက်ဆံ နှစ်ပေါင်။ မင်းက ဒါတွေအားလုံး အလကားရချင်သပဆို ရင်တော့ ကြိုက်တဲ့နေရာသာ ကြွပေတော့မောင်”

သူက ယင်းသို့ပြောပြီးနောက် အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ပြန်ဖြေရန်လုပ် သည်။

ဤတွင် ဂျမီက ကမန်းကတန်းဖြင့် -

“အို ... သည်းခံပါ ခင်ဗျား။ သည်းခံပါ။ ကျွန်တော် မသိလို့မေးမိ တာပါ။ ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ် ခင်ဗျား။ ကျွန်တော် ပိုက်ဆံပေးပါ့မယ်။ ဒီမှာ ရှိပါတယ် ခင်ဗျား”

သူက အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ သားရေအိတ်နှိုက်ပြီး ရှိစုမဲ့စု စုထားတာ ကလေးတွေအားလုံးကို ကောင်တာပေါ်တွင် စုပုံပေးလိုက်သည်။

အဘိုးကြီးက ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်နေပြီးမှ -

“ကောင်းပြီလေ။ တကယ်တော့ မင်းက ငါပြောတာ သေသေချာချာ နားမထောင်လို့ ဒီလို နားလည်မှု လွဲသွားတာပါ။ ဒီဒေသက မလွယ်ဘူးကွ။ လူလိမ် လူညာတွေ သိပ်ပေါတာ။ ဒါကြောင့် ငါက အလုပ်လုပ်ရင် စေ့စေ့စပ်စပ် လုပ်ရတာ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား။ လူကြီးမင်းအနေနဲ့ မလုပ်မဖြစ်တဲ့ အလုပ်ပါပဲ ခင်ဗျား”

ဂျမီက သည်အခြေအနေအတိုင်း အဆင်ပြေသွားသည်ကိုပင် ဝမ်း သာမဆုံး ဖြစ်နေမိသည်။

“ဟောဒီမှာ ... မင်း စိန်တုံးတွေ တွေ့မယ့်နေရာ။ ဗားလ်မြစ်မြောက် ဘက်၊ မဂါဒန် နယ်မြေရဲ့ မြောက်ဘက် ... ဒီနေရာပဲ”

ဂျမီက မြေပုံကိုလှမ်းယူကာ စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာနေသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် သူသည် ရင်တွေပင် ခုန်လာမိသည်။

“ဒါနဲ့ ဒီခရီးက ဘယ်နှမိုင်လောက် ဝေးသလဲခင်ဗျာ”

“ဒီမှာက ခရီးကို မိုင်နဲ့မတိုင်းတာဘူးကွ။ အချိန်နဲ့ပဲ တိုင်းတာကြ တယ်။ မင်း လားနဲ့သွားရင် လေးငါးရက်လောက် ကြာလိမ့်မယ်။ အပြန်ဆိုရင် တော့ အဲဒီထက်ကြာမှာပေါ့။ စိန်တုံးတွေတင်လာတော့ ခရီးက နှေးသွားမယ် မဟုတ်လား”

ဂျမီက ပြုံးလိုက်ပြီး -

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား”

ယခုအချိန်တွင်မူ ဂျမီမဂ္ဂရီဂါမှာ သာမန်ခရီးသည်တစ်ယောက် မဟုတ်တော့။ ကံကော်လျှင် နေ့ချင်းညချင်း မိလျံနာသူဌေးကြီး ဖြစ်လာနိုင် သည့် စိန်တွင်းတူးသမား တစ်ယောက် ဘဝသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ကုန်စုံဆိုင်ရှေ့မှ လမ်းဘေးကုန်းတိုင်တွင် ချည်ထားသော ပိန်ညော် ညော်လားပေါ်သို့ လူမည်းအစေခံ ဘန်ဒါက အထုပ်အပိုးများ အစုံအလင် တင်ပြီးသွားပြီ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ဂျမီက ပြုံးပြီးပြောလိုက်သည်။

ဘန်ဒါက ဆတ်ခနဲ လှည့်ကာ ဂျမီ၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ... ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် လှည့်ထွက်သွားသည်။

ဂျမီသည် လားကို ကြိုးဖြုတ်သည်။ ပြီးတော့ ဇက်ကြိုးကို ကိုင်ကာ လားပေါ် လွှားခနဲ တက်ပြီး လားကို ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ ... မိတ်ဆွေကြီး ... ကျုံးလိုက်စမ်း၊ စိန်တုံးတွေ သွားသယ် ကြစို့”

ထို့နောက် အနောက်ဘက်သို့ ဦးတည်ထွက်ခွာလာခဲ့တော့သည်။ ဂျမီသည် ညပိုင်းရောက်လာသောအခါ စမ်းချောင်းတစ်ခုဘေး ရပ် နားသည်။

လားပေါ်မှ အထုပ်အပိုးတွေကို ချသည်။ လားကို အစာကျွေးပြီး ရေတိုက်သည်။ ထို့နောက် ဟာနေသော သူ့ဗိုက်ကို အသားကင်၊ ဆီးသီး ခြောက်နှင့် ကော်ဖီတို့ဖြင့် ဖြည့်တင်းလိုက်သည်။

ညဉ့်နက်လာတော့ တစ်ခါမျှ မကြားဖူးသည့် ထူးဆန်းသော အသံ ဗလံတွေ ကြားလာရသည်။ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်မျိုးစုံတို့၏ ညည်းသံများ၊ အော် သံများ၊ ဟောက်သံများ၊ ဟိန်းသံများ ...။

သူသည် ရှေးကျ၍ ရိုင်းစိုင်းသော တိုင်းပြည်တစ်ပြည် ကြောက်မက် ဖွယ်ကောင်းလှသော တောရိုင်းတိရစ္ဆာန် မျိုးစုံတို့ဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည့် တော ကြီးမျက်မည်းအလယ်သို့ ရောက်နေသည်။

အကာအကွယ်ဟူ၍ ပေါက်တူးပေါက်ချွန်းများ မှတစ်ပါး ဘာမှမရှိ။ ပြီးတော့ ... အဖော်မပါ သူတစ်ယောက်တည်း။

သူသည် အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာတိုင်း လန့်ဖျပ်သွားပြီး ခဏ ခဏ ထိုင်ရာမှ ထခုန်မိသည်။

ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေသော တောနက်ကြီးထဲ တစ်နေရာမှ အစွယ်
ငေါငေါနှင့် အကောင်ကြီးတစ်ကောင်များ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာပြီး သူ့ကို
ခုန်အုပ်လိုက်လေမလား။ ခြေသည်းလက်သည်းတွေ ချွန်မြနေသော တိရစ္ဆာန်
တစ်ကောင်ကောင်များ သူ့ကိုလာပြီး အလစ်တွင် ကုတ်ခြစ်ဆွဲယူသွားမလား။

ရင်တဖိုဖို အသည်းတထိတ်ထိတ်ဖြင့် ယင်းသို့တွေးနေရင်းမှပင် သူ
သည် ခြေကုန်လက်ပန်းကျကာ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် လည်ဆံမွေး ဖားဖားနှင့် ကြောက်စရာကောင်းလှ
သော ခြင်္သေ့ကြီးများ၊ အစွယ်ငေါငေါနှင့် အသည်းတုန်စရာ ကောင်းလှသော
ဆင်ဟိုင်းကြီးများကိုလည်း မြင်တွေ့ရသည်။

သူ တူးဖော်ရရှိသော စိန်တုံးများကို လှယူရန်ရောက်လာကြသော
မုတ်ဆိတ်မွေးဖားဖားနှင့် လူမည်းလူထွားကြီးများကိုလည်း မြင်တွေ့ရသည်။

*

ဂျမီသည် အရုဏ်တက်ချိန်တွင် အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့သည်။ မျက်လုံး
နှစ်ဘက်ဖွင့်၍ ဘေးဘီကို လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့လားကလေး သေ
ဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရတော့သည်။

J

ဂျမီသည် ဘယ်လိုမှ မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ ညတုန်းက တောရိုင်းတိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကောင်များ ကိုက်သွားတာလားဆိုပြီး ဒဏ်ရာတွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာကြည့်သည်။ သို့သော် ဘာဒဏ်ရာမျှ မတွေ့။ အမှန်တော့ လားကလေးသည် အမောဆိုပြီး အိပ်ရင်း သေဆုံးသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မစ္စတာမာဝီကတော့ လားသေတာ မင်းကြောင့်ဆိုပြီး ငါ့အပေါ် အပြစ်ပုံချတော့မှာပဲဟု တွေးတော စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိသည်။ ဒါပေမဲ့ အရေးမကြီးပါဘူးလေ။ ငါ စိန်ထုပ်ကြီးတွေ ယူလာတာမြင်ရင် သူ ကျေနပ်သွားမှာပါဟု တွေးပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်လည်နှစ်သိမ့်သည်။

သူ့အဖို့ ပြန်လမ်းမရှိတော့၊ ပေါက်တဲ့နဖူး မထူးတော့။ လားမရှိတော့ ပေမဲ့ ဦးတည်ရာသို့ အရောက်သွားရတော့မည်။ စိန်တွင်းများရှိရာ မဂါဒန်သို့ အရောက်သွားရတော့မည်။

မိုးပေါ်မှ ထူးဆန်းသော အသံများ ကြားလိုက်ရသည်။ သူ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ မိုးကောင်းကင်တွင် လင်းတမည်းကြီးတွေ တအားအား အော်မြည်ကော ပျံဝဲနေကြသည်။ သူ အတော်ကလေး တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

ကမန်းကတန်းဖြင့် ပစ္စည်းတွေကို ကောက်သိမ်းသည်။ ဘယ်ပစ္စည်းကို ချန်ထားခဲ့ပြီး ဘယ်ပစ္စည်းကို ယူရမည်ဆိုသည်ကို အရေးပေါ် ဆုံးဖြတ်ရသည်။ ပြီးတော့ တနိုင်ပစ္စည်းများကို ကျောပိုးအိတ်ကြီးထဲသို့ ကပျာကယာ ကောက်ထည့်ပြီး ထိုနေရာမှ ချက်ချင်း ထွက်ခွာလာခဲ့တော့သည်။

ငါးမိနစ်ခန့် သုတ်ခြေတင် လျှောက်လာခဲ့ပြီးနောက် နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကြီးမားသော လင်းတကြီးများသည် လားသေကောင်ပေါ်တွင် အုပ်လိုက်ကျကာ သူတစ်လှည့် ငါတစ်ချို့ အငမ်းမရ ထိုးဆိတ်စား

သောက်နေကြသည်။ လားသေကောင်တွင် နားရွက်ရှည်ရှည် တစ်ဘက်ကိုသာ လှမ်းမြင်ရတော့သည်။

သူသည် ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် ရှေ့သို့သာ အသော့နှင့် လာခဲ့သည်။

တောင်အာဖရိကတွင် ဒီဇင်ဘာလသည် နွေရာသီဖြစ်သည်။ မီးလိုပူသော နေရှိန်အောက်တွင် သစ်ပင်ဝါးပင်ဟူ၍ လုံးဝ မရှိသည့်ဆုံးစမထင် ကန္တာရမြက်ခင်းပြင်ကြီးကို ခြေကျင်ခရီး ဖြတ်ကျော်ရသည်မှာ အသက်ထွက်တော့မတတ် ပင်ပန်းလှသည်။

ဂျမီသည် ကလစ်ဒရစ်မြို့မှ စတင်ထွက်ခွာလာခဲ့စဉ်က စိတ်ဓာတ်တက်ကြွပြီး ခြေလှမ်းတွေလည်း အလွန်သွက်ခဲ့သည်။ သို့သော် မိနစ်မှ နာရီ၊ နာရီမှ နေ့သို့ ရောက်လာသောအခါတွင်ကား ခြေလှမ်းလည်း နှေးလာခဲ့သည်။ စိတ်ဓာတ်လည်း ကျလာခဲ့သည်။ မျက်စိတစ်ဆုံး လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ ပူပြင်းလှသော နေရောင်အောက်တွင် တံလျှပ်ရောင်တလက်လက် ထွက်နေသော မွဲပြာရောင် မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကြီးမှာ အစလည်းမထင်၊ အဆုံးလည်း မမြင် ဖြစ်နေတော့သည်။

သူသည် ရေတွေ့သော နေရာတိုင်းတွင် ရပ်နားကာ အမောဖြေသည်။ ညအချိန်ရောက်လျှင် ပတ်ပတ်လည် အရပ်ရစ်မျက်နှာမှ ပေါ်ထွက်လာသော တောကောင်မျိုးစုံတို့၏ အသံဗလံ အမျိုးမျိုးကို မကြားချင်အဆုံး ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် သူသည် ယင်းအသံများကို တစ်စက်ကလေးမျှ မကြောက်တော့။ ယခုတော့ သူ့အဖို့ နားယဉ်သွားခဲ့ပြီ။ ထိုအသံများကို ကြားရခြင်းဖြင့် သည်နေရာတစ်ဝိုက်တွင် သက်ရှိသတ္တဝါများ ရှိနေကြောင်း သိရ၍ ဝမ်းတောင်သာမိသေးသည်။ လူသူကင်းမဲ့သော သည်ဆိတ်ခေါင်တောင်ဖျား ငရဲကန္တာရကြီးထဲတွင် သူတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေတာ မဟုတ်ပါလားလို့ တွေးမိသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့ အရုဏ်တက် ခရီးဆက်ထွက်လာချိန်တွင် ခြင်္သေ့တစ်အုပ်နှင့် ပက်ပင်းဝင်တိုးသည်။ သူသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သစ်ပင်တွင်ကွယ်၍ အသာစောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်သည် ဒရယ်ပေါက်ကလေးကို ကိုက်ချီကာ ခြင်္သေ့ထီးနှင့် သားငယ်များရှိရာသို့ လာနေသည်။ ခြင်္သေ့ထီးရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ သားကောင်ကို ပါးစပ်မှ လွှတ်ချလိုက်သည်။ ခြင်္သေ့ထီးက သားကောင်ကို ကိုက်စားနေစဉ် ခြင်္သေ့မသည် နေရာမှ ပြန်လှည့်ထွက်သွားသည်။ အတင့်ရဲသော ခြင်္သေ့ကလေးတစ်ကောင်က ခြင်္သေ့ကြီး စားနေသော

သားကောင်ကို ရုတ်တရက် ခုန်အုပ်ပြီး ဟပ်လိုက်သည်။ ဤတွင် ခြင်္သေ့ကြီးက ဒေါသထွက်သွားပြီး ခြေတစ်ဘက်ဖြင့် မျက်နှာကို တအားဖြတ်ရိုက်လိုက် သည်။ ခြင်္သေ့ကလေးမှာ နေရာတွင် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားတော့သည်။ ထို့ နောက် ခြင်္သေ့ကြီးသည် အစာကို ဟန်မပျက် ဆက်စားသည်။ ခြင်္သေ့ကြီးဝ အောင် စားပြီးသွားသောအခါမှ အကျန်ကို မိသားစုအား စားခွင့်ပြုသည်။

ဂျမီသည် ထိုနေရာမှ ဖြည်းဖြည်းကလေး ခွာကာ ရှေ့သို့ ခရီးဆက် ခဲ့လေသည်။

*

သူသည် ဆုံးစမထင်သော ကာရူး မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကြီးကို ရက် သတ္တ နှစ်ပတ်တိတိ ဖြတ်ကျော်ရသည်။ ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် လက်လျှော့စွန့် လွှတ်လိုက်ချင်စိတ်များ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဖြစ်ပေါ်မိသည်။ ခရီးဆုံးသည် အထိပင် ရောက်နိုင်ပါတော့မလားဟူ၍လည်း သံသယ ဝင်လာမိသည်။ **တကယ်တော့ ငါရူးတာပဲ။ ကလစ်ဒရစ်ကိုပြန်သွားပြီး မစ္စတာမာဝီဆီမှာ နောက်ထပ် လားတစ်ကောင် တောင်းခဲ့ဖို့ကောင်းတာ။ ဒါပေမဲ့ မစ္စတာမာဝီက ငြင်းဆန်ပြီး စာချုပ်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်ရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ ဒီလို ဆက်လက်ခရီးထွက်လာတာပဲ မှန်ပါတယ်လေ။**

သည်လိုနှင့် စိတ်ကိုတင်းပြီး တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်ကာ ဆက် လက်ထွက်ခွာခဲ့ပြန်သည်။

တစ်နေ့တွင် သူ့ဘက်သို့ ရှေးရှုလာနေသော သဏ္ဍာန်လေးခုကို အဝေးတွင် လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ **ဪ ... ငါကယောင်ချောက်ချားဖြစ်ပြီး ထင်ယောင်မြင်ယောင်တာ ဖြစ်မှာပါ** ဟုလည်း တွေးလိုက်မိသည်။ သို့သော် အဆိုပါ သဏ္ဍာန်များမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပို၍ပို၍ နီးကပ်ခဲ့သည်။ ဂျမီ၏ ရင်သည် တဒိန်းဒိန်းနှင့် အခုန်မြန်လာသည်။ **ဟုတ်တယ် ... လူတွေ ... လူတွေ။** သူသည် စကားပင် မပြောတတ်တော့သလို ဖြစ်သွားမိသည်။ သူက ခပ်ကျယ်ကျယ် အသံထွက်ပြီး ပြောကြည့်လိုက်သည်။ ကိုယ့်အသံကိုပင် ကိုယ် မမှတ်မိတော့။ အကြာကြီးက သေဆုံးသွားခဲ့ပြီးသော လူတစ်ယောက်၏ အသံ လို ဖြစ်နေသည်။

လူလေးယောက်တို့သည် ဂျမီအနီးသို့ ရောက်လာကြသည်။ ၎င်းတို့ မှာ ကလစ်ဒရစ်မြို့သို့ ပြန်လာကြသော တွင်းတူးသမားများ ဖြစ်ကြသည်။ ၎င်းတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ခြေကုန်လက်ပန်းနှင့် စိတ်ဓာတ်ကျနေကြပုံမျိုး ပေါ်လွင်နေသည်။

“ဟယ်လို” ဂျမီက လှမ်း၍နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

သူတို့က ခေါင်းညိတ်ကာ တုံ့ပြန်ကြသည်။
တစ်ယောက်သောလူက လှမ်းပြောသည်။

“ဟေ့ ... ချာတိတ်။ မင်းရှေ့မှာ ဘာမှမရှိဘူးကွ။ တို့အားလုံး ရှာ
ကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ။ မင်းရှေ့ဆက်သွားလို့ အလကားပဲ။ နောက်ကိုသာ လှည့်ပြန်
တော့”

ထို့နောက် သူတို့ဆက်လက် ထွက်ခွာသွားကြသည်။

*

ဂျမီသည် ဘာကိုမှတွေးပူမနေတော့ဘဲ ရှေ့သို့သာ ခရီးဆက်ခဲ့သည်။
သို့သော် သူ့ရှေ့မှာက အဆုံးမရှိသော ကန္တာရမြက်ခင်းလွင်ပြင်ကြီး။ နေက
လည်း ခြစ်ခြစ်တောက်ပူသည်။ ယင်ကောင်တွေကလည်း အဆုပ်လိုက် အဆုပ်
လိုက်ကျသည်။ ပုန်းကွယ်စရာနေရာလည်း ဘာမှမရှိ။ ရှိနေသော ဆူးပင်အချို့
မှာလည်း ဆင်တွေချိုးထား၍ အကိုင်းတွေ ပြောင်သလင်းခါနေကြသည်။

သူသည် နေပူရှိန်ကြောင့် မျက်လုံးတွေ ကန်းမတတ် ခံစားနေရသည်။
ခေါင်းထဲမှာလည်း မကြာခဏ မူးဝေလာသည်။ အသက်ရှူလိုက်တိုင်း အဆုတ်
တွေ ပေါက်ကွဲထွက်လာတော့မလား ထင်ရသည်။ လမ်းလည်း မှန်မှန်
မလျှောက်နိုင်တော့။ ဒူးတစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး ရိုက်မိပြီး မကြာခဏ လဲကျသည်။

နေပူရှိန်ပြင်းလှသော တစ်နေ့ နေ့လယ်ချိန်တွင် ခေါင်းထဲမှ မိုက်ခနဲ
ခံစားလိုက်နေပြီး မြေကြီးပေါ်သို့ ခွေယိုင်လဲကျသွားသည်။ မျက်လုံးများကို
မှိတ်ထားလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် အမောဆိုကာ အိပ်ပျော်သွားသည်။ သူ
သည် အိပ်မက်ထဲတွင် လုံအိုးကြီးတစ်ခုထဲသို့ ရောက်နေသည်။ နေလုံးလောက်
ရှိသော စိန်တုံးကြီးတစ်တုံးက မီးလျှံတွေ တပြောင်ပြောင်ထွက်ကာ သူ့အပေါ်မှ
စီးမိုးနေသည်။ နောက်ဆုံး အပူရှိန်ကြောင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အရည်ပျော်သွား
တော့သည်။

သန်းခေါင်လောက်တွင်မှ သူနိုးလာခဲ့သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း
အအေးဒဏ်ကြောင့် ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ ကြိုးစားပြီး အသားခြောက်
တစ်ကိုက်နှစ်ကိုက်စားသည်။ ပြီးတော့ ရေတစ်ကျိုက်သောက်သည်။ မြေပြင်နှင့်
ကောင်းကင်တို့ အေးနေတုန်း နေမထွက်ခင် ခရီးဆက်ရဦးမည်။

ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ အားယူပြီးထသည်။ ခြေထောက်တွေကို သယ်ချင်
စိတ်ပင် လုံးဝမရှိတော့။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တော့၊ မြေကြီးပေါ်တွင်သာ ခြေပစ် လက်
ပစ် လှဲအိပ်နေလိုက်ချင်တော့သည်။ **ခဏလောက် အိပ်နေလိုက်ရရင်**
အားပြည့် လာမှာပဲဟု တွေးမိသည်။ သို့သော် ... အိပ်လိုက်လျှင် ဘယ်တော့မှ
ပြန်နိုး နိုင်တော့မည်မဟုတ်ဟု သူ့အတွင်းစိတ်က သတိပေးသည်။ သူလည်း

တခြား လူတွေ အတိုင်းပင် ဖြစ်သွားလိမ့်မည်။ လင်းတကြီးတွေကို မြင်ယောင်လာ သည်။ **မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး။ ငါ လင်းတစားမခံနိုင်ဘူး။**

ကျောပိုးအိတ်ကြီးကို မကြည့်သည်။ ကျောပေါ်တင်၍ လုံးဝ မရ တော့။ သူ့ကိုယ်သူပင် အနိုင်နိုင်။ သို့ဖြင့် ကျောပိုးအိတ်ကို တရွတ်တိုက်ဆွဲပြီး ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

လမ်းတွင် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လဲကျသည်။ ကြိုးစားပြီး ပြန်ထ သည်။ တစ်ကြိမ်တွင် အရုဏ်တက်စ ကောင်းကင်သို့ မော်ကြည့်ပြီး အော်ပြော လိုက်သည်။

“ငါ ... ဂျမီမဂ္ဂရီဂါ။ ငါအသေ မခံနိုင်ဘူး။ ရည်မှန်းချက်အတိုင်း သွားရမယ်”

သူ့အသံကိုသူ နားကွဲမတတ် ပြန်ကြားရသည်။

ခေါင်းထဲသို့ အတွေးဝင်လာပြန်သည်။

အို ... မင်းက စိန်ရှာဖွဲ့သွားမလို့ ... ဟုတ်လား။ မင်းအရူးပဲ။ လူတွေ သမ္မာအာဇီဝ အလုပ်မလုပ်ချင်အောင် မဟုတ်ကဟုတ်က ယုံတမ်း စကားတွေပြောပြီး ဖြားယောင်းနေကြတာကို မင်းက တကယ်ယုံလို့လား။

ဒီခရီးက နည်းတဲ့ခရီးကြီးမဟုတ်ဘူးကွ။ ကမ္ဘာတစ်ဝက်ပတ်ရမှာ။ မင်းမှာ ခရီးစရိတ် ပိုက်ဆံရှိလို့လား။

မစ္စတာဗင်ဒါမာဝီ ...။ ကျွန်တော်ဟာ လူကြီးမင်းရှာနေတဲ့ လူကောင်း တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော့်ကို ယုံပါခင်ဗျား။ ကျွန်တော်နေ့ရောညပါ မနားတမ်း ကြိုးစားပြီး ရှာပါ့မယ်။ အပြန်မှာ စိန်တုံးတွေ တစ်ထုပ်ကြီးထမ်းလာခဲ့ပါ့မယ်။

ထို့နောက် သူ့ကိုယ်သူ သတိပေးသည်။

မင်းမှာ ရွေးစရာ နှစ်လမ်းပဲရှိတော့တယ် ဂျမီ။ တစ်လမ်းက ဆက်သွားဖို့။ နောက်တစ်လမ်းက ဒီနေရာမှာပဲ ရပ်နေဖို့။ အဲဒီလို ရပ်နေရင်တော့ မင်းလည်း တခြားလူတွေလို အသေဆိုးနဲ့ သေပြီး လင်းတတွေ အဆွဲခံရမှာ ကျိန်းသေပဲ ကျိန်းသေပဲ ... ကျိန်းသေပဲ ... ပဲ ... ပဲ ...။

သူ့အသံသည် သူ့ခေါင်းထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။

ကြိုးစားပြီး တစ်လှမ်းလှမ်းလိုက်စမ်းပါ ... ဂျမီ။ တစ်လှမ်းချင်း တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားရင် တစ်နေ့တော့ ရောက်ကိုရောက်ရမှာပေါ့ကွာ။ ကိုင်း ... ယောက်ျားဘသား၊ ကြိုးစားပြီးလှမ်းလိုက်စမ်း ... လှမ်းလိုက်စမ်း။

*

နောက်နှစ်ရက် အကြာတွင် သူသည် မဂါဒန်ရွာထဲသို့ ကိုယ်ကို တရွတ်ဆွဲရင်း ဝင်လာခဲ့သည်။

တစ်ကိုယ်လုံးလည်း နေလောင်ဒဏ်ကြောင့် သွေးခြည်တွေဥပြီး မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း ဖြစ်နေသည်။ မျက်လုံးများလည်း ရောင်ကိုင်းပြီး ပိတ်လုမတတ်ဖြစ်နေပြီ။

သူသည် ကယိုင်ကပါးနှင့် လျှောက်လာရင်း လမ်းမပေါ်တွင် ရုတ်တရက် အရပ်ကြိုးပြတ် လဲကျသွားတော့သည်။

တခြားတွင်းတူးသမားတွေက သူ့ဆီသို့ ဝိုင်းအုံလာကြပြီး ဖေးမပေးကြသည်။ သူက ရှိစုမဲ့စု အင်အားဖြင့် ကြိုးစားပြီးပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့် စိန်တုံးတွေ ... ကျွန်တော့်စိန်တုံးတွေ ... ဘယ်သူမှ မယူနဲ့။ ဘယ်သူမှ မယူနဲ့။ သွား ... သွား ... ကြ ... ကြ ...”

ထို့နောက် သူလုံးဝ မေ့လျော့သွားသည်။

နောက်သုံးရက် မြောက်သောနေ့တွင် သတိပြန်လာရလာသောအခါ အခန်းကလေးတစ်ခန်းထဲ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ လည်း ပတ်တီးတွေနှင့် ပြည့်နေသည်။ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်မိန်းမကြီး တစ်ယောက်က သူ့ခုတင်ကလေးဘေးတွင် ထိုင်ရင်း သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ... ဘာ ... ဘာဖြစ် ...”

လည်ချောင်းတွေစိပြီး စကားမပြောနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

“ငါ့တူကြီးကနေမကောင်းလို့လေ။ အဲဒါ အန်တီဆီကို လူတွေ လာပို့လို့ အန်တီက ပြုစုထားတာ”

မိန်းမကြီးက ဂျမီ၏ပတ်တီးစည်းထားသော ခေါင်းကို အသာမ၊ပြီး ရေတစ်ခွက်တိုက်သည်။ ဂျမီက တံတောင်တစ်ဘက်ဖြင့် ထောက်ကာ ကိုယ်ကို စောင်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ...” ကြိုးစားပြီး တံတွေးတစ်ချက် မျိုချလိုက်သည်။ “ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်နေသလဲ ... ဟင်”

“မင်း မဂါဒန်ရွာကို ရောက်နေတယ်။ အန်တီနာမည်က အဲလစ်ဂျာဒင်းတဲ့။ ဒါက အန်တီဘော်ဒါဆောင်ပဲ။ ငါ့တူ ဘာမှ မပူပါနဲ့တော့။ အားလုံးကောင်းသွားတော့မှာပါ။ ကဲ ... အေးအေးဆေးဆေး လှဲနေလိုက်ပါဦး ... ဟုတ်လား”

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော့် ပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာ ...”

ဂျမီက အိပ်နေရာမှ လူးလဲထရန် ကြိုးစားရင်း ကမန်းကတန်း မေးလိုက်သည်။

“အားလုံး ရှိပါတယ် ... ဟောဟိုမှာ ... အန်တီ သိမ်းထားတယ်။ ဘာမှ မပူပါနဲ့ ... သား”

မစ္စကံဂျာဒင်းက အခန်းထောင့် တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ပြောလိုက်သည်။

သည်တော့မှ ဂျမီ စိတ်အေးသွားကာ ခုတင်ပေါ်တွင် စိတ်ချလက်ချ ပြန်လှဲချလိုက်သည်။

ငါ့ရည်မှန်းချက်အောင်မြင်တော့မယ်။ အောင်မြင်တော့မယ်။ ဒီအချိန် ကစပြီး အားလုံး အဆင်ပြေတော့မယ်။

*

မစ္စကံဂျာဒင်းနှင့် တွေ့ရသည်မှာ ဂျမီအတွက် နတ်မခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ မစ္စကံဂျာဒင်းသည် မဂါဒန်သို့ စိန်ရှာရန် လာရောက်ကြ သူအားလုံးအတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် ကျေးဇူးရှိလှသူ ဖြစ်သည်။ သူမသည် ၎င်းတို့အား ထမင်းလည်း ကျွေးသည်။ နေထိုင်မကောင်းသောအခါတွင် လည်း မိခင်စိတ်ဖြင့် ဂရုတစိုက်ပြုစုသည်။ စိတ်ဓာတ်ကျနေသော အချိန်များ တွင်လည်း စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာအောင် အားပေးစကား ပြောသည်။

သူမသည် အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးကြီးဖြစ်သည်။ သူမ၏ခင်ပွန်းသည် လိမ်မြို့တွင် ကျောင်းဆရာလုပ်နေရာမှ နုတ်ထွက်ကာ စိန်ရှာရန် တောင် အာဖရိကသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သဖြင့် သူမလည်း တစ်ပါတည်း လိုက်ပါလာခဲ့ ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ... သူတို့ရောက်ပြီး ရက်သတ္တသုံးပတ်အကြာတွင် သူမ၏ခင်ပွန်းမှာ ဖျားပြီး သေဆုံးသွားခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူမသည် အင်္ဂလန်သို့ မပြန်တော့ဘဲ မဂါဒန်တွင် ဘော်ဒါခန်း ဖွင့်ကာ နေထိုင်ခဲ့တော့ သည်။ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်မှ စိန်ရှာရန် လာရောက်ကြသူများမှာ သူမ၏သားသမီး များလို ဖြစ်နေတော့သည်။

မစ္စကံဂျာဒင်းသည် ဂျမီအား နောက်ထပ်လေးရက်တိတိ အိပ်ရာထဲ တွင် နေစေပြီး ပတ်တီးသစ်များ လဲပေးခြင်း၊ အစာကျွေးခြင်းတို့ဖြင့် ပြုစုပေး သည်။ ငါးရက်မြောက်သော နေ့တွင်ကား ဂျမီအိပ်ရာမှ ကောင်းကောင်းထ နိုင်တော့သည်။

“အန်တီကို ကျွန်တော် ဘယ်လို ကျေးဇူးဆပ်ရမှန်းတောင် မသိ တော့ပါဘူး ... အန်တီ။ အခုတော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ ကျေးဇူးပြန် မဆပ်နိုင်သေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်တော်က အန်တီကို စိန် တုံးတစ်တုံးတော့ မကြာခင် ပေးနိုင်မှာပါ။ ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာပါ ... အန်တီ။ ဒါဟာ ဂျမီမဂ္ဂရီဂါရဲ့ ကတိစကားပါ”

ခန့်ချောချောသော လူငယ်ကလေး၏ စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောနေ ပုံကို ကြည့်ကာ မစ္စကံဂျာဒင်းက ပြုံးမိသည်။ သူသည် ကိုယ်အလေးချိန်ပေါင်

၂၀ မှု လျော့သွားသည့်အပြင် ဆံပင်များလည်း ဖြူသွားခဲ့သည်။ သို့ပေမဲ့ ... စိတ်ဓာတ်တက်ကြွခြင်းသည် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဖုံးလွှမ်းထားသည်မှာ တော့ သိသာလှသည်။ **ဒီသူငယ်က တခြားလူတွေနဲ့ မတူဘူး** ဟူ၍ မစွက် ဂျာဒင်းက မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

*

ဂျမီသည် ဖြူဖြူစင်စင် ဖွပ်လျှော်ထားသော ဝတ်စုံကို အချိုးကျကျ ဝတ်ကာ မဂါဒန် ရွာတွင်းရွာပြင်အနံ့ လေ့လာရေး ထွက်လာခဲ့သည်။ မဂါဒန် ရွာမှာ အသေးစား ကလစ်ဒရစ်မြို့ပင်ဖြစ်သည်။ ကလစ်ဒရစ်မြို့မှာ ကဲ့သို့ပင် ပုံစံတူတဲ့အိမ်များ၊ ရွက်ဖျင်တဲ့များ၊ လှည်းများနှင့် ဖုန်ထူသော လမ်းများရှိကြ သည်။ ဖြစ်သလိုဆောက်ထားသော လမ်းဘေးဈေးဆိုင်များနှင့် စိန်ရှာထွက်လာ သူများဖြင့် ပြည့်နေသည်။

ဂျမီသည် အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်လာစဉ် ဆိုင်ထဲမှ ရယ်မောသံ များ ကြား၍ဝင်လာခဲ့ သည်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူညံနေသော လူအုပ်ကြီးသည် အနီရောင် ရုပ်အင်္ကျီဝတ်ထားသော အိုင်းရစ်လူမျိုးတစ်ဦးကို ဝိုင်းနေကြသည်။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲဗျ”

ဂျမီက နီးရာလူတစ်ယောက်အား စုံစမ်းလိုက်သည်။

“သူက သူရလာတဲ့ စိန်တုံးကို အရည်ဖျော်မလို့လေ”

“အဲဒါက ဘာပြောတာလဲ ကျွန်တော် နားမလည်သေးဘူး”

“သူက စိန်တုံးကြီးရလာလို့ သူဌေးဖြစ်သွားတော့ ဆိုင်ထဲမှာ ရှိသမျှ လူတွေကို အရက်အလှူပေးမလို့တဲ့ကွ။ အဲဒါ ... အခု ဒီမှာ လူ ၃၀ လောက်ရှိ တာ ... တစ်ဝတ်ပြဲသောက်ချင်သလောက် သောက်နိုင်တယ်တဲ့”

သို့ဖြင့် ဂျမီလည်း စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ကာ တခြားတွင်းတူးသမားတွေ နှင့် ဝင်ရောလိုက်သည်။

“ဟေ့ ... ဂျမီ။ မင်းက ဘယ်ကလာတာလဲကွ’

“စကော့တလန်ကပါ”

“အေး ... မင်းတို့ စကော့တလန်မှာတော့ လူတွေ ဘယ်လိုနေလို့ ဘယ်လိုစားသောက်ကြသလဲ ငါ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... ဒီမှာတော့ ကုန်ဈေးနှုန်း တွေက ခေါင်ခိုက်နေတာပဲကွ။ ရှိသမျှ စိန်တွေရတာတောင်မှ လောက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ထို့နောက် သူတို့သည် အခြားစိန်တွင်းများအကြောင်း ဆွေးနွေးကြ

သည်။ ‘ဂေါင်ဂေါင်’ တွင်း၊ ‘ဖာလွန်ဟုပ်’ တွင်း၊ ‘ဒီလ်ပို့’ တွင်း၊ ‘ပူးဝါးမင်းကို ပဂျေး’ တွင်းနှင့် ‘ခြောက်ပဲနီ’ တွင်းများအကြောင်း စုံနေသည်။

သူတို့ပြောသော စကားများမှာ တစ်မျိုးတည်းချည်း ဖြစ်နေသည်။ တစ်ယောက် အတွေ့အကြုံနှင့် တစ်ယောက် အတွေ့အကြုံ အတူတူချည်း ဖြစ်နေသည်။

တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခန်း မြေကျောက်တွေဖောက်၊ ကျောက်တုံးကြီး တွေ ရွှေ့ပြီး ခါးကျိုးမတတ် လပေါင်းများစွာ တူးကြသော်လည်း သူဌေးဖြစ် လောက်အောင် တန်ဖိုးရှိသော စိန်တစ်လုံးမျှ မရကြ။ သို့သော်လည်း သူတို့က စိတ်ဓာတ်တွေမကျ။ တစ်နေ့ ရနိုးရနိုးနှင့် ဇွဲနပဲဖြင့် ဆက်၍သာ တူးကြသည်။ တစ်ရွာလုံးတွင်လည်း အဆိုးမြင်သမားတွေနှင့် အကောင်းမြင်သမားတွေဖြင့် ပြည့်နေသည်။ အဆိုးမြင်သမားတွေက စိတ်ပျက်လက်လျှော့ပြီး ပြန်ထွက်သွား ကြသည်။ အကောင်းမြင်သမားတွေက မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် တဖွဲဖွဲ ရောက်လာကြ သည်။

ဂျမီက သူ့ဘယ်ဘက်က ရပ်ရမည်ဆိုသည်ကို သူ့ကိုယ်သူသိ သည်။

သူသည် ဘီယာခိုးယစ်ကာ မျက်လုံးတွေ မှေးနေသော အိုင်းရစ် လူမျိုးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး မစ္စတာ မာဝီ ပေးလိုက်သော မြေပုံကို ထုတ်ပြ သည်။

အိုင်းရစ်လူမျိုးက မြေပုံကိုယူကြည့်ပြီးနောက် ဂျမီဆီသို့ ပြန်ပေးရင်း-
“အလကားပဲကွ။ ဒီနေရာတွေက ပြဲပြဲစင်အောင် တူးသွားကြပြီ။ ငါသာဆိုရင်တော့ ‘ဘက်ဒ်ဟုပ်’ မှာပဲ သွားတူးမှာပဲ”

ဂျမီက ထိုသူပြောတာကို မယုံ။ သူ့ကို မစ္စတာ မာဝီပေးလိုက်သော မြေပုံသည်သာ တကယ့်စိန်ကြောရှိသော နေရာများကို ညွှန်ပြထားသည်ဟု ယုံကြည်ထားသည်။

တခြားတွင်းတူးသမားတွေကလည်း တစ်မျိုးပြောကြသည်။

“ ‘ကိုလက်စဘတ်’ ဘက်ကို သွားကြည့်ပါလားကွ။ အဲဒီမှာ တော် တော်ရတဲ့လူတွေရှိတယ် ကြားတယ်”

“ ‘ဂစ်လ်ဖီလန်ကော့ပ်’ ကိုပဲ သွားစမ်းပါ ... ချာတိတ်ရာ။ အဲဒီမှာမှ တကယ်စိန်တွေရှိတာကွ”

“ဟေ့ ... ဘာမှ စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ကွ။ ‘မွန်းလိုက်ရပ်ရှ်’ ဘက်ကိုသာ သွား။ အဲဒီမှာ ကျိန်းသေရမှာပဲ”

ထိုည ညနေစာစားနေချိန်တွင် မစ္စက်ဂျာဒင်းက သူ့ကို ပြောသည်။

“ဂျမီ .. စိန်တွင်းတူးတာဟာ ဖဲကစားသလိုပါပဲ။ တစ်ချီကောင်းမိ လိုက်ရင် တစ်ခါတည်း သူ့ဌေးဖြစ်တာပါပဲ။ အဲဒီတော့ သူများတွေပြောတာ နားယောင်မနေပါနဲ့။ ကိုယ့်တူးရွင်းနဲ့ ကိုယ့်ကျင်းကိုယ်တူးပါ။ တခြား တွင်း ဝိဇ္ဇာတွေလည်း ဒီအတိုင်းပဲ တူးသွားကြတာပဲ”

*

ထိုညတွင် ဂျမီ အိပ်မပျော်နိုင်။ စိတ်ထဲတွင် လွန်ဆွဲရင်း အဖြေ မထွက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ မစ္စတာမာဝီ၏ မြေပုံကို ဘေး ချိတ်ထားလိုက်ရန် ဇွတ်မှိတ်ပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

ဘယ်သူ့အကြံပေးချက်ကိုမျှ မလိုက်ဘဲ သူ့သဘောနှင့်သူ အရှေ့ ဘက် မုတ်ဒါမြစ်တစ်လျှောက်သို့ သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် မစ္စက်ဂျာဒင်းအား နှုတ်ဆက်ပြီး နောက် ထွက်ခွာလာခဲ့တော့သည်။

သူသည် သုံးရက်နှင့် နှစ်ညတိတိ လျှောက်လာခဲ့ပြီးနောက် ထင် ကြေးရှိသော တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ရပ်နားပြီး စခန်းချသည်။ မြစ် ကမ်းတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် ကျောက်တုံးကြီးတွေ ရှိကြသည်။ သစ်ကိုင်းကြီး တွေကို ကုတ်လုပ်ပြီး ကျောက်တုံးကြီးတွေကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဘေးသို့ရွှေ့သည်။

ပြီးတော့ နေထွက်မှနေဝင်အထိ တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခန်းကြိုးစားပန်း စား တူးသည်။ မြေစာတွင် အဝါရောင် ရွှံ့သားများနှင့် အပြာရောင် စိန်မြေများ ပါမပါကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်သည်။ ယင်းမြေအမျိုးအစားမျိုးတွေလျှင် မြေ အောက်တွင် စိန်ကြောကြီးရှိကြောင်း သေချာသည်။

သို့သော် ယခု သူတူးနေသောနေရာကား အမြဲမြေသာ ဖြစ်နေသည်။ တစ်ပတ်လုံးလုံး တူးပေမဲ့ စိန်တစ်လုံးမျှပင် မရသေး။ နောက်ဆုံး သူသည် ထိုနေရာကို စွန့်လွှတ်ပြီး အခြားနေရာသစ်ကို ရှာရတော့သည်။

သူသည် မြစ်ကမ်းအတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ လျှောက်လာပြီး စိန် ကြောရှိနိုင်မည်ထင်သည့် နေရာများတွင် စခန်းချ၍ တစ်နေရာပြီးတစ်နေရာ တူးသည်။ နောက်ဆုံး ပေါက်ချွန်းကြီးကို မြောက်၍ မရနိုင်တော့မှ အတူးရပ် သည်။ ထို့နောက် ရွှံ့စေးများ ပေကျံနေသော ကျောက်စရစ်များကို ဆန်ခါပေါ် တင်၍ ကျင်သည်။ စိန်တစ်လုံးမျှ ပါမလာ၊ အားလုံး ကျောက်စရစ်တွေချည်း ပင်။

ညအချိန်ရောက်လာတော့ ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်လိုက်တော့သည်။ ဒုတိယရက်သတ္တပတ် ကုန်ဆုံးသွားသောအခါ မြစ်ညာဘက်သို့ ဆန်တက်လာခဲ့ပြန်သည်။ ‘ပါးဒ်စပန်’ ဟု ခေါ်သော ရွာကလေးတစ်ရွာ၏

မြောက်ဘက်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သူသည် မြစ်ကွေ့တစ်ခုအနီးတွင် ရွက် ဖျင်တဲ ထိုးလိုက်သည်။

ထင်းမီးဖိုတွင် အမဲသားကို တံစို့ထိုးကင်ပြီး ကော်ဖီပူပူနှင့် မျှောချကာ ဝမ်းကို အစာဖြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ... ရွက်ဖျင်တဲရှေ့တွင် ထိုင်ကာ မိုး ကောင်းကင်မှ ကြယ်တွေကို ကြည့်နေသည်။ သူသည် လူသားတစ်ယောက်နှင့် မျှ မတွေ့ရသည်မှာ နှစ်ပတ်လုံးလုံး ရှိခဲ့ပြီ။ လူသူမရှိသော ဆိတ်ခေါင်တောင် ဖျားအရပ်တွင် တစ်ယောက်တည်းနေခြင်း၏ ငြီးငွေ့ဖွယ်ဒုက္ခကို လှလှကြီး ခံစားရသည်။ **ငါ ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ။** သူ စဉ်းစားမိသည်။ **အလကား ဘာမှ အသုံးမကျတဲ့ ရွံ့တွေ၊ ကျောက်ခဲတွေကို တစ်နေကုန် ပင်ပင်ပန်းပန်း တူးနေတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိသလဲ။ ငါ အရူးဖြစ်နေပြီ။ ကိုယ့်ရွာမှာဆိုရင် အစ်ကိုတွေနဲ့ လယ်လုပ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေးနေရမှာပဲ။ လာမယ့် စနေနေ့ အထိ စိန်တစ်လုံးမှ မရရင်တော့ ဆက်မတူးတော့ဘူး။ အိမ်ကိုပဲ တန်းပြန် သွားတော့မယ်။** သူသည် ကောင်းကင်မှ ကြယ်တွေကို မော့ကြည့်ရင်း အော် ပြောလိုက်သည်။ “ဟေ့ အလကား ကြယ်တွေ။ မင်းတို့က ငါ့ကို ဒီအတိုင်း ကြည့်နေကြတော့မှာလား” **ဘုရား ... ငါရူးများ ရူးနေပြီလား မသိပါဘူး။**

*

သူသည် ထိုနေရာတွင် ထိုင်မြဲထိုင်ရင်း သူ့ရှေ့မှ မြေကြီးကို အဓိပ္ပာယ်မရှိ လက်ဖြင့် တူးဆွဲကစားနေသည်။ ယင်းသို့ တူးဆွဲနေရင်းမှ ကျောက်ခဲကြီးတစ်လုံး ပေါ်လာသည်။ သူက ကောက်ယူကြည့်ပြီး ထူးခြားချက် မတွေ့သဖြင့် ပြန်လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ လွန်ခဲ့သော ရက်များအတွင်းကလည်း သည်ကျောက်ခဲမျိုးတွေရာနှင့် ချီ၍ တွေ့ခဲ့ဖူးပြီ။

သို့သော် ... သည်ကျောက်ခဲက သူ့စိတ်ကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် ဆွဲဆောင်နေသလို ထင်ရသည်။ သို့ဖြင့် ထိုင်ရာမှထသွားပြီး ပြန်ကောက်သည်။

အပေါ်တွင် ပေကျံနေသော အညစ်အကြေးများကို ဘောင်းဘီနှင့် ပွတ်ပစ်လိုက်ပြီး စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။ စိန်တုံးများ ဖြစ်နေသလား မသိ ဘူး။ သို့သော် အရွယ်အစားက ကြီးလွန်းနေ၍ သူက မသေမချာ ဖြစ်နေမိ သည်။ ကျောက်တုံးအရွယ်က ကြက်ဥ အကြီးစားလောက် ရှိသည်။ **ဘုရား ... တကယ့်စိန်တုံးကြီးပါလား။**

ရုတ်တရက် အသက်ရှူရပ်သွားသလို ထင်လိုက်ရသည်။ မှန်အိမ်ကို ကမန်းကတန်း ဆွဲယူပြီး အနီးအနားတွင် ဆက်လက်ရှာဖွေသည်။ ၁၅ မိနစ် အတွင်းတွင် အလားတူ ကျောက်ခဲလေးလုံးထပ်ရသည်။ တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး အရွယ်တူချည်းဖြစ်သည်။

သူ့ရင်သည် တဖျပ်ဖျပ် ခုန်နေသည်။

အရုဏ်တက်တွင် အိပ်ရာမှ ထကာ အရူးတစ်ယောက်ပမာ သွေးရူး သွေးတန်းနှင့် ဆက်တူးပြန်သည်။ နေ့လယ်ပိုင်းရောက်တော့ နောက်ထပ် ခြောက်လုံး ထပ်မံတွေ့ရှိပြန်သည်။ သို့ဖြင့် နောက်တစ်ပတ်တိတိ ဆက်တူးပြီး ရသမျှ စိန်တုံးတွေကို တစ်နေရာတွင် မှတ်မှတ်သားသား မြှုပ်ထားလိုက်သည်။ မတော်တဆ လမ်းသွားလမ်းလာတွေ မြင်သွားလျှင် လူယူမည်စိုးရိမ်သော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း စိန်တုံးတွေ ထပ်ရနေသည်။ သူသည် ဝမ်းသာလုံး ဆို့ပြီး ရူးမတတ်ပင် ဖြစ်နေပြီ။ သူ့အနေဖြင့် သည်ရတနာတွေအနက် တစ် ဝက်ကိုသာ ရရှိမည်ဖြစ်သော်လည်း ယင်းလောက်နှင့်ပင် သူဌေးကြီး ဖြစ်နိုင်ပြီ။

နောက်ဆုံးပတ် ကုန်ဆုံးသွားသောအခါ သူသည် မြေပုံပေါ်တွင် သေချာစွာ အမှတ်အသားပြုသည်။ စိန်တုံးတွေရှိသော နေရာများကိုလည်း ပေါက်ချွန်းဖြင့် သေသေချာချာ ဘောင်ခတ်၍ မှတ်သားသည်။

ထို့နောက် မြှုပ်ထားသော စိန်တုံးများကို ပြန်ဖော်သည်။ ကျောပိုး အိတ်ကြီးအောက်တဆုံးတွင် သေသေချာချာ ထည့်ပြီးနောက် ... မဂါဒန်သို့ ပြန်လှည့်လာခဲ့တော့သည်။

*

အဆောက်အအုံ ခပ်သေးသေး ကလေး၏ အပြင်ဘက်တွင် **‘ဒိုင်းမန် ကူးပါး’** (စိန်ကုန်သည်) ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ထားသည်။

ဂျမီသည် အခန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ရုတ် တရက် စိုးရိမ်စိတ်ဝင်လာမိသည်။ တချို့ စိန်တူးသမားတွေရလာသော စိန်တုံး များမှာ တကယ်စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ ရိုးရိုးကျောက်ခဲများ ဖြစ်နေတတ် ကြောင်း သူကြားဖူးသည်။ **ငါ့စိန်တုံးတွေလည်း ကျောက်တုံးတွေ ဖြစ်နေရင် တော့ ဒုက္ခပဲ။**

စားပွဲတွင် ထိုင်နေသော စိန်ကဲဖြတ်သမားက လှမ်းမေးသည်။

“ကျုပ် ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲ”

ဂျမီက သက်မတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ပြီးတော့မှ -

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား။ ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီကျောက်တုံးကလေးတွေကို စစ်ဆေးပေးပါ ခင်ဗျား”

စိန်ကဲဖြတ်သမားက ဂျမီအား စေ့စေ့စပ်စပ် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဂျမီက သူ့ကျောက်တုံးတွေကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။ စုစုပေါင်း ၂၇ လုံး တိတိ။

စိန်ကဲဖြတ်သမားက အံ့အားကြီး သင့်နေသည်။

“မင်းဒါတွေ ဘယ်ကရလာတာလဲ”

“စိန်တွေ ဟုတ်မဟုတ်သာ အရင်စစ်ဆေးကြည့်ပါဦးခင်ဗျား။ ပြီး တော့မှ ကျွန်တော် ပြောပြပါ့မယ်”

စိန်ကဲဖြတ်သမားက အကြီးဆုံးတစ်လုံးကို ကောက်ယူပြီး ကျောက် သမားသုံး မှန်ဘီလူးဖြင့် စစ်ဆေးကြည့်သည်။

“ဘုရားရေ ... ဒီစိန်ဟာ ငါတွေ့ဖူးသမျှထဲမှာ အကြီးဆုံးပဲကွ”

ဂျမီသည် အသက်ပင် မရှုနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ ဝမ်းသာလွန်း၍ ပေါက်အော်လိုက်ချင်စိတ်ပင် ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်။

“ဒါတွေ မင်းဘယ်ကရခဲ့လဲ”

စိန်ကဲဖြတ်သမားက ထပ်မေးသည်။

“နောက် ၁၅ မိနစ်ကြာရင် ကျွန်တော့်ကို စားသောက်ဆိုင်မှာ လာ တွေ့ပါ” ဂျမီက ပြုံးပြီးပြောသည်။ “အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော် ပြောပြပါ့မယ်”

ထို့နောက် စိန်တုံးတွေကို အိတ်ထဲပြန်ကောက်ထည့်ပြီး ပြန်ထွက် လာခဲ့သည်။ နောက်နှစ်ခန်းကျော်မှ မှတ်ပုံတင်ရုံးထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် ဒီပစ္စည်းတွေကို မှတ်ပုံတင်ချင်ပါတယ် ခင်ဗျား။ ဆလို မွန်ဗင်ဒါဗာဝီနဲ့ ဂျမီမဂ္ဂရီဂါတို့ နှစ်ယောက် နာမည်နဲ့ တင်ပေးပါ ခင်ဗျား”

စကော့တလန်ပြည်မှ ဆင်းရဲသားလေး ဂျမီမဂ္ဂရီဂါကား နေ့ချင်း ညချင်းပင် သန်းကြွယ်သူဌေးကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။

*

စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ဂျမီ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်ထဲတွင် စိန်ကဲဖြတ် သမား အသင့်ထိုင်စောင့်နေသည်။

သူက သတင်း ဖြန့်ထားနှင့်ပြီ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဂျမီ ဝင်လာ တော့ ဆိုင်ထဲရှိလူတွေက သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်ကာ တလေးတစားနှင့် နေရာပေးကြ သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဂျမီက အရက်ကောင်တာသို့ တန်းလျှောက်သွားပြီး အရက်စပ် ဆရာကို ပြောလိုက်သည်။

“ဒီနေ့ ဆိုင်ထဲရှိသမျှ လူတွေကို ကျွန်တော်က ဒကာခံမလို့ ခင်ဗျား”

ထို့နောက် လူအုပ်ဘက်သို့ လှည့်လျက် “ကျွန်တော် ပါးဒ်စပန်က ပြန်လာတာ ဗျ”

*

မီးဖိုချောင်ထဲ ဂျမီဝင်လာသောအခါ မစ္စက်ဂျာဒင်းက ကော်ဖီ ထိုင်သောက်နေသည်။ သူ့ကိုမြင်တော့ သူမမျက်နှာရွှင်လန်းသွားသည်။

“ဟင် ... ဂျမီ။ ပြန်လာပြီ ဟုတ်လား။ အန်တီ ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်” သူမက ဂျမီ၏ ကိပိုကရီပုံပန်းနှင့် မပြုံးမရယ် မျက်နှာထားကို သတိပြုမိလိုက်ပြီး - “ကဲ ... ကဲ ... ဘာမှဖြစ်မနေနဲ့ အခုလို ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ ပြန်ရောက်လာတာပဲ တော်လှပြီ။ ရော့ ... ဒီမှာ ... အမောပြေ ကော်ဖီပူပူလေး တစ်ခွက်သောက်လိုက်ပါဦး”

ဂျမီက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အင်္ကျီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်ပြီး စိန်တုံးခပ်ကြီးကြီးတစ်လုံးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ... မစ္စက်ဂျာဒင်း၏ လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်ရင်း -

“ကျွန်တော် ကတိတည်ပါတယ် အန်တီ”

မစ္စက်ဂျာဒင်းက စိန်တုံးကြီးကို အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးပြာများတွင် မျက်ရည်တွေဝဲလာသည်။

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... အန်တီ မလိုချင်ဘူး ဂျမီ” သူမ၏ အသံ ညင်သာအေးဆေးလှသည်။ “အန်တီ မယူပါရစေနဲ့သားရယ်။ သားသိတဲ့အတိုင်း ဒီပစ္စည်းကို အန်တီယူလိုက်ရင် အန်တီဘဝ ပျက်စီးရပါလိမ့်မယ်ကွယ်”

*

ဂျမီမဂ္ဂရီဂါသည် ကလစ်ဒရစ်သို့ ပြန်သောအခါ အမှတ်တရဖြစ်အောင် တခမ်းတနား ပြန်သည်။

သူသည် အသေးစားစိန်တစ်တုံးကို မြင်းတစ်ကောင်၊ လှည်းတစ်စီးနှင့် လဲလိုက်သည်။ သူ သုံးစွဲသော စရိတ်စက အားလုံးကိုလည်း သေသေချာချာ စာရင်းမှတ်သည်။ သူ၏ အစုစပ်ဖြစ်သူ မစ္စတာ ဗင်ဒါမာဝီက မကျေနပ်ခြင်း မရှိရလေအောင် စေ့စေ့စပ်စပ် ပြုလုပ်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ကလစ်ဒရစ်သို့ အပြန်ခရီးကား သူ့အတွက် ဇိမ်ကျလှတော့သည်။ အလာတုန်းက ခရီးကြမ်းနှင့် အခု အပြန်ခရီးတို့ကို ယှဉ်ကြည့်ပြီး အံ့ဩနေမိလေသည်။

သူသည် မြင်းကို ခပ်ဖော့ဖော့ကလေး ကြိမ်တို့လိုက်ပြီး နောက်မှောင်မည်းနေသော ကန္တာရမြက်ခင်းပြင်ကြီးကို ဖြတ်ကာ စိတ်ချမ်းသာစွာဖြင့် ခရီးနှင့် လာခဲ့လေတော့သည်။

အင်း ... ဆင်းရဲသားနဲ့ သူဌေး ကွာခြားတာ ဒါပဲပေါ့။ ဆင်းရဲသားက ခြေကျင်လျှောက်ရတယ်။ သူဌေးက လှည်းစီးရတယ်။

ကလစ်ဒရစ်မြို့သည် ဘာမှ ပြောင်းလဲမှုမရှိ၊ နဂိုအတိုင်းပင်။ ပြောင်းလဲမှုရှိတာကတော့ ဂျမိမဂ္ဂရီဂါ။ သူသည် မြင်းလှည်းကြီးကို မောင်းနှင်ကာ မြို့ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီး မစ္စတာမာဝီ၏ ကုန်စုံဆိုင်ရှေ့တွင် တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်သည်။ လမ်းသွားလမ်းလာများက သူ့ကို တအံ့တဩ ရပ်ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့က ယင်းသို့ တအံ့တဩ ဝိုင်းကြည့်နေကြခြင်းမှာ တန်ဖိုးရှိသော မြင်းနှင့် လှည်းတို့ ကြောင့် မဟုတ်။ လှည်းမောင်းလာသော သူငယ်၏ ထူးထူးခြားခြား ရွှင်လန်း ကြည်လင် နေသော မျက်နှာအမူအရာကြောင့် ဖြစ်သည်။ စိန်တွင်းကြီးတွေ့ပြီး နေ့ချင်းညချင်း သူဌေးဖြစ်သွားကြသော တွင်းတူးသမားများကို သူတို့ မြင်ဖူး ခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့သော သူများကိုမြင်ရသော သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း မျှော်လင့် ချက်တွေ အသစ်တစ်ဖန် ပြည့်ဖြိုးလာကြသည်။ သူတို့ ရပ်ကြည့်နေကြစဉ်မှာ ပင် ဂျမိသည် လှည်းပေါ်မှ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

ထိုလူအုပ်ထဲတွင် မစ္စတာမာဝီ၏ လက်စွဲလူယုံတော် ဘန်ဒါကို လည်း တွေ့ရသည်။ ဂျမိက ဘန်ဒါအား ပြုံးကြည့်ပြီး “ဟယ်လို သူငယ်ချင်း၊ ကျွန်တော် ပြန်လာပြီဗျ” ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။

သို့သော် ဘန်ဒါက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မြင်းကို ချည်တိုင်တွင် ချည်ပြီးနောက် ဆိုင်ထဲသို့သာ တန်းဝင်သွားသည်။ ဂျမိလည်း သူ့နောက်မှ ဝင်လိုက် လာခဲ့သည်။

မစ္စတာမာဝီသည် ကောင်တာတွင် ဈေးဝယ်သူတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေသည်။ သူက ဂျမိအား လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးပြသည်။ သူ့သတင်းကို မစ္စတာမာဝီ သိသွားခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း ဂျမိက ချက်ချင်း တွက်လိုက်မိသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်က စိန်တွင်းတွေ့ရှိလျှင် ထိုသတင်းသည် နာရီပိုင်းအတွင်း တစ်နယ်လုံးသို့ တမုဟုတ်ချင်း တောမီးပမာ ပျံ့နှံ့သွားတတ်စမြဲ မဟုတ်ပါ လား။

ဈေးဝယ်သူ ပြန်ထွက်သွားသောအခါ မစ္စတာမာဝီက ဆိုင်နောက် ဘက်သို့ မေးဆတ်ပြပြီး -

“ကဲ ... လာပါ၊ မစ္စတာ မဂ္ဂရီဂါ”

ဂျမီသည် သူ့နောက်မှ လိုက်ဝင်လာခဲ့သည်။

မစ္စတာ မာဝီ၏သမီးသည် မီးဖိုခန်းတွင် နေ့လယ်စာ ပြင်နေသည်။ ဂျမီက “ဟဲလို ... မာဂရက်၊ နေကောင်းတယ် ... နော်” ဟု လှမ်းနှုတ်ဆက် လိုက်သည်။

မာဂရက် ဖျတ်ခနဲ စောင်းကြည့်ပြီး တစ်ဘက်သို့ လှည့်သွားသည်။

“သတင်းကောင်းတော့ ငါကြားပြီးပါပြီ”

မစ္စတာမာဝီက စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ ... တကယ့် သတင်းကောင်းကြီးပါပဲ”

ဂျမီက ယင်းသို့ပြောရင်း သူ့ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ သားရေအိတ်ကြီး ကို ဆွဲထုတ်ပြီး စိန်တုံးများကို စားပွဲပေါ်သို့ သွန်ချလိုက်သည်။ မစ္စတာမာဝီက ရုတ်တရက် မှင်တက်မိသွားသလို စိန်တုံးများကို ကြောင်ကြောင်ကြီး စိုက် ကြည့်နေမိသည်။ ပြီးတော့မှ တစ်လုံးချင်း ဖြည်းဖြည်း ကောက်ယူကာ စေ့စေ့ စပ်စပ် ကြည့်သည်။ ထို့နောက် စိန်တုံးများကိုအားလုံး သိမ်းကျုံးပြီး သားရေ အိတ်ထဲသို့ ကောက်ထည့်လိုက်ပြီးနောက် သားရေအိတ်ကို အခန်းထောင့်ရှိ မီးခံသေတ္တာကြီးထဲတွင် သွားထည့်ကာ သေ့ခတ်လိုက်သည်။

သူက နေရာတွင် ပြန်ထိုင်ပြီး ကျေနပ်အားရလှသော အသံဖြင့်ပြော သည်။

“ခင်ဗျား လုပ်လာတာ တကယ်ကောင်းတာပဲ ... မစ္စတာမဂ္ဂရီဂါ၊ တကယ့်ကို စံတင်လောက်ပါပေရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျား။ ဒါက အစပဲရှိပါသေးတယ်။ နောက်ထပ် ဒီထက်မက အများကြီးကျန်ပါသေးတယ်။ အဲဒါတွေအားလုံး ပေါင်းလိုက်ရင် တန်ဖိုး ဘယ်လောက်ရှိမယ်ဆိုတာတောင် ကျွန်တော် မခန့်မှန်း နိုင်သလောက်ပါပဲ ခင်ဗျား”

“ဒါနဲ့ ဒီပစ္စည်းတွေကို သေသေချာချာကော မှတ်ပုံတင်ခဲ့ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား” ဂျမီက အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ မှတ်ပုံတင်စာရွက်ကို ထုတ်ပေးရင်း -

“ဟောဒီမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး နာမည်နဲ့ မှတ်ပုံတင်ခဲ့ပြီး ပါပြီ”

မစ္စတာ မာဝီက မှတ်ပုံတင်စာရွက်ကို ဖတ်ကြည့်ပြီး အင်္ကျီအိတ်ထဲ သို့ ထည့်လိုက်သည်။

“အင်း ... တော်တော်ဟန်ကျတာပဲ။ ခင်ဗျားကို ဘောက်ဆူးကောင်း ကောင်းပေးရမယ် ... ခဏနေဦး”

သူက ပြောပြောဆိုဆို တံခါးဝသို့ လျှောက်သွားပြီး သမီးဖြစ်သူအား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“သမီးရေ ... ခဏလာစမ်းပါဦးကွယ်”

သမီးဖြစ်သူက ကောင်တာမှ လျှောက်လာပြီး၊ ဖခင်နောက်သို့ လိုက် သွားသည်။

မိနစ်အနည်းငယ်ခန့်ကြာသောအခါ မစ္စတာမာဝီတစ်ယောက်တည်း ပြန်ဝင်လာသည်။

“ဟောဒီမှာ ခင်ဗျားအတွက် အထူးဘောက်ဆူးပဲ”

သူက ယင်းသို့ပြောရင်း ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်ကာ ဒေါ်လာ ငါးဆယ် တိတိ ရေတွက်ပြီး စားပွဲပေါ်တွင် ပုံလိုက်သည်။

ဂျမီက ဇေဇေဝါ ဖြစ်သွားပြီး -

“ဒါက ဘာအတွက်လဲခင်ဗျ”

“အဲဒါ မင်းအတွက်ပေါ့ ငါ့သားရဲ့။ မင်းအလုပ်တာဝန်ကျေတဲ့ အတွက် ငါက အထူးစပယ်ရှယ် အပိုဆု ပေးတာလေ”

“ကျွန် ... ကျွန်တော် သဘောမပေါက်သေးဘူးခင်ဗျ”

“မင်းက နှစ်ဆယ့်လေးပတ်တိတိ အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ငါ့ကတိအတိုင်း တစ်ပတ်မှာ နှစ်ပေါင်နှုန်းနဲ့ တွက်ရင် အားလုံး လေးဆယ့်ရှစ်ပေါင် ကျတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါက မင်းကို စေတနာရှိလို့ နောက်ထပ် အပိုနှစ်ပေါင် ထပ်ပေးတာ”

ဂျမီက ရယ်လိုက်ပြီး -

“ကျွန်တော် အပိုဆု မလိုချင်ပါဘူး ခင်ဗျား။ ကျွန်တော့် ရှယ်ယာ အနေနဲ့ စိန်တွေတစ်ဝက်ရရင်ပဲ တော်ပါပြီ”

“ဟင် ... မင်းရှယ်ယာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ကျွန်တော်က ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းရှယ်ယာပါရ မယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်က စပ်တူတွေပဲ”

မစ္စတာမာဝီက ဂျမီ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာစပ်တူလဲကွ၊ ဘာစိတ်ကူးနဲ့ မင်း ဒီစကားပြောတာလဲ”

“ဘာစိတ်ကူးနဲ့ ပြောရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသဘောတူ စာချုပ် ထားတယ် မဟုတ်လား”

“စာချုပ်တာ မှန်ပါတယ်။ အဲဒီစာချုပ် မင်းဖတ်ကြည့်ပြီး ပြီလား”

“ဖတ်ကြည့်တော့ကော ကျွန်တော်က ဘာနားလည်မှာလဲ။ ရေးထား တာက အာဖရိကန်ဘာသာစကားပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက ပြောတော့ ရလာသမျှ တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီ ခွဲယူမယ်ဆို”

အဘိုးကြီးက ခေါင်းကို တွင်တွင် ခါယမ်းလိုက်ပြီး -

“အဲဒါ မင်းနားလည်မှုလွဲတာပေါ့ကွ။ ငါ့အနေနဲ့ ဘယ်သူနဲ့မှ စပ်တူ လုပ်ဖို့ မလိုပါဘူး။ မင်းက ငါ့အတွက် အခစားလုပ်တာပဲ။ ငါက မင်းကို စရိတ်ခံပြီး စိန်တွင်းကို လွှတ်တယ်။ အဲဒီတော့ ရလာတဲ့ ပစ္စည်းဟာ ငါ့ပစ္စည်း ပဲပေါ့”

ဂျမီ၏ စိတ်ထဲတွင် တော်တော်ပင် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်သွားမိသည်။

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ အလကား ပေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား ထုတ်ပေးတဲ့ ပစ္စည်းအတွက် ကျွန်တော်က ပေါင် ၁၂၀ တောင်ပေးခဲ့တာ ပဲ”

အဘိုးကြီးက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်သည်။

“မင်းနဲ့ ငါငြင်းနေဖို့ အချိန်မရှိဘူး။ မင်းကို ငါပြောင်ပြောင်ပဲ ပြောတော့ မယ်။ မင်းကို ငါ နောက်ထပ် ငါးပေါင်တိုးပေးဦးမယ်။ အဲဒါဆိုရင် ဒီကိစ္စလုံးဝ ပြတ်ပြီ။ ဒါ ငါ့ဘက်က အရက်ရောဆုံး ပေးတာပဲ”

ဂျမီ ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲသွားသည်။

“ဘာလို့ ကိစ္စပြတ်ရမလဲဗျ။ လုံးဝမပြတ်ဘူး။ ဒီစိန်တွေကို ကျုပ် လည်း တစ်ဝက်ပိုင်တယ်။ အဲဒါ ရကိုရမှ ဖြစ်မယ်။ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး နာမည်နဲ့ မှတ်ပုံတင်ခဲ့တာပဲ”

မစ္စတာ မာဝီက မချိုမချင် ပြုံးလိုက်ပြီး -

“အဲဒါဆိုရင် မင်းက ငါ့ကို ကလိမ်ကျတာပေါ့။ အဲဒီလိုဆိုရင် မင်းကို ငါခုချက်ချင်း ဖမ်းချုပ်နိုင်တယ်” သူက ပိုက်ဆံကို ဂျမီ၏လက်ထဲသို့ ထိုးပေး ရင်း - “ကဲ ... မင်းလုပ်ခ မင်းယူပြီး မြန်မြန်သာ သွားပါတော့ ကိုယ်လူ”

“ခင်ဗျားကြီး မတရားဘူး။ ခင်ဗျားကို ကျုပ် တိုင်ကို တိုင်မယ်”

“ငါ့ကို တိုင်မယ်ဆိုရင် မင်းမှာ ရှေ့နေငှားဖို့ ပိုက်ဆံရှိရဲ့လား။ စိတ် ကူးမလွဲပါနဲ့ ချာတိတ်ရာ၊ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ ရှိသမျှ ရှေ့နေတွေကို ငါက ခါး ပိုက်ထဲ ထည့်ထားတာကွ။ မင်း သိရဲ့လား”

ဂျမီ မှိုင်ကျသွားသည်။ သည်ဖြစ်ရပ်သည် သူ့အဖြစ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ အိပ်မက်ဆိုးများ မက်နေတာလားဟု တွေးလိုက်မိသည်။ သူသည် ရက်ပေါင်းများစွာ၊ လပေါင်းများစွာ မီးတောက်မတတ် ပူပြင်းလှသော ခရီးကြမ်းကို နေထွက်ကနေဝင် ပင်ပန်းကြီးစွာ အသက်ထွက်မတတ် ကုန်းရုန်းခဲ့ရသည်များကို ပြန်လည်သတိရမိသည်။ သို့သော် ယခုမူ သူ့အဖို့ ခဲလေသမျှ သဲရေကျခဲ့ပြီ။ သည်အဘိုးကြီးက မညှာမတာ ရက်ရက်စက်စက် ကလိမ်ကျခဲ့ပြီ။

သူက အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကြီး ဒီလိုလုပ်တာ ကျွန်တော် လုံးဝ ငုံ့မခံနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့် ဂျယ်ယာ ကျွန်တော် ရတဲ့နည်းနဲ့ ယူရမယ်။ ကျွန်တော် ဒီမြို့ကလည်း ထွက်မသွားနိုင်ဘူး။ ခင်ဗျား မတရားလုပ်ပုံကို ကျုပ် လူတိုင်း လျှောက်ပြောမယ်။ လူတိုင်းသိအောင် သတင်းလွင့်မယ်”

ဤတွင် အဘိုးကြီးလည်း တော်တော်ဒေါသထွက်လာပြီး သွေးရူးသွေးတန်း လျှောက်အော်တော့သည်။

“ဟေ့ ... ချာတိတ်၊ မင်း ရူးနေပြီကွ။ ဆရာဝန်ဆီသာ မြန်မြန်ပြေးတော့။ နောက်ဆုံးတော့ မင်းက မတရား နေပူမိလာပြီး ဦးနှောက်တွေ ပျက်ကုန်တာကိုးကွ”

ဂျမီသည် ရုတ်တရက် ထိုင်ရာမှ ထရပ်ပြီး အဘိုးကြီးကို စီးမိုးထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် အဘိုးကြီးကို ချိုင်းနှစ်ဖက်မှ ကိုင်၍ အပေါ်သို့ မြှောက်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ကျုပ်မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်ထား၊ ကျုပ်အပေါ်မှာ ခင်ဗျား ဒီလိုရက်စက်တဲ့အတွက် ခင်ဗျားကို ကျုပ်ကောင်းကောင်းကြီး လက်စားချေပြမယ်”

သူက အဘိုးကြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ပြန်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ စားပွဲပေါ်မှ ပိုက်ဆံများကို တအားပုတ်ချလိုက်ပြီးနောက် အခန်းထဲမှ ဝုန်းခနဲ ဆောင့်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

‘ဆည်းဆာချစ်သူ’ အရက်ဆိုင်ထဲသို့ ဂျမီ ဝင်သွားသောအခါ ဆိုင်ထဲတွင် လူမရှိသလောက် ဖြစ်သည်။ တွင်းတူးသမားအားလုံးလိုလိုမှာ ပါးဒ်စပန် စခန်းသို့ ပြန်သွားကြပြီ။ ဂျမီသည် ဒေါသလည်း အရမ်းထွက်မိသည်။ စိတ်လည်း အလွန်ပျက်မိသည်။ **ငါ့အဖြစ်က မယုံကြည်နိုင်စရာပဲ၊ ခု မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ သူဌေးဖြစ်ပြီး ခုချက်ချင်းပဲ ရွေးဖြစ်သွားရပြီ။ ဒီငနဲကြီးကို ငါ မကျေဘူး။ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ပြန်ဆော်ရမယ်။ ဘယ်လိုဆော်မလဲ၊ ဘယ်နည်းနဲ့ ဆော်မလဲ။**

တကယ်တော့ မစ္စတာမာဝီပြောတာ မှန်နေသည်။ ဂျမီမှာ အမှုဆိုင်ရန် ရှေ့နေငှားဖို့ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှမရှိတော့။ ထို့အပြင် သည်ဒေသတွင် သူက သူစိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်နေသည်။ မစ္စတာမာဝီကတော့ အလွန်ဩဇာတိက္ကမ ရှိသည့် မြို့မျက်နှာဖုံးလူကြီး လူကောင်းတစ်ယောက်။ ထို့ကြောင့် ဂျမီအတွက် တိုက် ခိုက်ရေးလက်နက်မှာ အမှန်တရားသာ ဖြစ်တော့သည်။ သူ့အပေါ် မစ္စတာမာဝီ ရက်စက်ပုံကို တောင်အာဖရိက တစ်တိုက်လုံး သိအောင် သတင်းလွင့်ရန်သာ ရှိတော့သည်။

အရက်ဆိုင်ရှင် စမစ်က သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။
“ပြန်လာတာ ကြိုဆိုပါတယ် ဂျမီ။ ကဲ ... လိုချင်တာအားလုံးရမယ်။ ဘာသောက်မလဲ”

“ဝီစကီတစ်ခွက်ပေးပါ”

စမစ်က ဖန်ခွက်ထဲသို့ နှစ်ခွက်စာလောင်းထည့်ပြီး ဂျမီ ရှေ့တွင်လာချ သည်။ ဂျမီက အရက်ခွက်ကို တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်သည်။ သူက အရက်သောက်ကျင့်ရှိသူ မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ပြင်းလှသော ယမကာရည်များ သည် သူ၏လည်ချောင်းမှတစ်ဆင့် အစာအိမ်သို့ မီးလိုပူဆင်းသွားသည်။

“နောက်တစ်ခွက် ပေးဦးဗျာ”

“လာပါပြီဗျာ။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ကျုပ် ပြောပြောနေတာ။ စကော့လူမျိုး တွေဟာ တကယ်သောက်နိုင်ပါတယ်လို့”

ဒုတိယခွက်ကျတော့ လျှောခနဲ ဆင်းသွားသည်။ သူတွင်းတူး မထွက်မီ တစ်နေ့တုန်းက တွင်းတူးသမားတစ်ယောက်အား စမစ်က မစ္စတာ မာဝီထံ အကူအညီသွားတောင်းရန် ပြောခဲ့ဖူးသည်ကို ဂျမီသွား၍ သတိရသည်။ ထို့ကြောင့် သူက စမစ်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဒီ မာဝီဆိုတဲ့ ငနဲကြီးက လူညာကြီးပဲဗျ။ ခု ကျွန်တော် ရလာတဲ့ စိန်တွေကိုလည်း သူအားလုံး ဘုံးထားလိုက်တယ်”

စမစ်က သနားသွားဟန်ဖြင့် စုတ်တသပ်သပ်နှင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဘယ်နှယ့် ... ဘယ်နှယ့်၊ ကြားရတဲ့သတင်းက စိတ်မချမ်းသာစရာ ပါပဲလားဗျာ။ တကယ်ပြောတာပါ။ မင်းအတွက် ငါတော်တော် စိတ်မကောင်းပါ ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ စောင့်သာကြည့်နေပါဗျာ။ ဒီလူကြီး ဒီစိန်တွေအားလုံး မရ စေရပါဘူး။ ကျုပ်က စာချုပ်အရ တစ်ဝက်ပိုင်တာဗျ။ အဲဒါသူက အားလုံး ယူထားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တော့ တွေ့တဲ့လူတိုင်း လျှောက်ပြောတော့မှာပဲ”

“သတိထားပြီးလည်း လုပ်ပါကွာ။ ဒီလူက သာမန် ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်ဘူး။ ဒီမြို့မှာတော့ မျက်နှာဖုံးပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို မင်းတိုင်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ အကူအညီ ရှာလိမ့်မယ်။ မင်းကို ကူညီနိုင်မယ့်လူရှိတယ်။ အဲဒီလူကို ငါသိတယ်။ အဲဒီလူကလည်း မင်းလိုပဲ သူ့ကို မုန်းနေတာပဲ” သူက ဘေးဘီသို့ စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး ဆက်ပြောသည်။ “လမ်းထိပ်မှာ စပါးကျီပျက်တစ်ခု ရှိတယ်။ ငါအကုန်လုံး ကြည့်စီစဉ်လိုက်မယ်။ ညဆယ်နာရီကျရင်သာ မင်းဆက်ဆက်လာခဲ့ပေတော့”

“အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား ကျေးဇူး ကျုပ်မမေ့ပါဘူး”

“ညဆယ်နာရီတိတိ၊ စပါးကျီပျက်ကို ... နော်”

*

စပါးကျီပျက်မှာ သံတိုင်များဖြင့် ခနော်ခနဲ့ ဆောက်ထားပြီး၊ မြို့ပြင်လမ်းမကြီးအတိုင်း မြို့စွန်တွင် တည်ရှိသည်။ ဂျမီသည် ချိန်းဆိုချက်အတိုင်း ဆယ်နာရီတိတိတွင် ရောက်လာခဲ့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်မည်းနေသဖြင့် မနည်းသတိထားပြီး လာခဲ့ရသည်။ သူက ဘေးဘီကို မျက်လုံးကစားကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

“ဟလို” သူက လှမ်းခေါ်ကြည့်သည်။

သို့သော် ဘာသံမှ တုံ့ပြန်မကြားရ။ သူက အထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်း ဆက်ဝင်လာခဲ့သည်။ အထဲတွင် ချည်တိုင်၌ ချည်ထားသော မြင်းများ တလှုပ်လှုပ်နှင့် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေကြသည်ကို ဝိုးတဝါး မြင်ရသည်။ ထို့နောက် သူ့နောက်ဘက်မှ အသံတစ်ခုလို ကြားလိုက်ရသည်။ သူက နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သံတုတ်တစ်ခု သူ့ပခုံးပေါ်သို့ ဖြတ်ကျလာပြီး မြေကြီးပေါ်သို့ ပုံလျက်သား လဲကျသွားတော့သည်။ ထို့နောက် ဦးခေါင်းကို ထပ်ဆင့်အရိုက်ခံရပြီး ကြီးမားသော လက်ကြီးတစ်ချောင်းက သူ့ကို ဆွဲထူလိုက်သည်။ ထို့နောက်တွင် သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ လက်သီးများ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပြင်းထန်စွာ ကျလာတော့သည်။ သူသည် မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်လှသဖြင့် မေ့မြောသွားတော့သည်။

ထို့နောက် မျက်နှာကို ရေနှင့်ပက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ မျက်လုံးများကို အားယူပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ မစ္စတာမာဝီ၏ လူယုံကြီး ဘန်ဒါ၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို အမှောင်ထဲတွင် မှုန်ဝါးဝါးမြင်လိုက်ရသလို ထင်မိသည်။

လက်သီးတွေတစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ကျလာပြန်သည်။ နံရိုးတွေ ကျိုးကုန်ပြီလားဟု ထင်လိုက်ရသည်။ ဆက်တိုက်လိုပင် သူ့ခြေထောက်ပေါ်သို့

လေးလံသော အရာတစ်ခု ကျလာပြန်သည်။ အရိုးကျိုးသွားသံကိုပင် ကြား
လိုက်ရသည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ သူ ဘာကိုမျှ မမှတ်မိတော့။

*

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေသည်။ တစ်ယောက်ယောက်
က မျက်နှာကို ကော်ပတ်စက္ကူနှင့် ပွတ်တိုက်နေသလို ထင်ရသည်။ သူက
လက်ကို မြှောက်ကြည့်သည်။ အချည်းနှီးပင်။ မျက်လုံးတွေကို အားတင်း၍
ဖွင့်ကြည့်သည်။ မျက်လုံးတွေလည်း ရောင်ကိုင်းပြီး ပိတ်နေကြပြီ။ ကိုယ်ခန္ဓာ
ပေါ်မှ အစိတ်အပိုင်းဟူသမျှ တစ်ခုမကျန် နာကျင်နေကြသည်။ သူ့ကိုယ်ကို
တစောင်းလှည့်ကြည့်သည်။ မျက်နှာကို ကော်ပတ်စက္ကူနှင့် လာပွတ်ပြန်သည်။
လက်ကို မြှောက်ကာ မျက်နှာကို စမ်းကြည့်သည်။ တစ်မျက်နှာလုံး သဲတွေ
ပေကျံနေသည်။ တကယ်တော့ သူသည် သဲပူကြီးထဲတွင် မျက်နှာအပ်ကာ
မှောက်လျက်ကြီး လဲနေခြင်းဖြစ်သည်။

အားတင်းပြီး တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဒူးထောက် ကုန်းထကြည့်သည်။
လှုပ်လိုက်တိုင်း တစ်ကိုယ်လုံးက မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်လှသည်။ မျက်
လုံးများကို ကြိုးစား၍ ဖွင့်ကြည့်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝိုးတဝါးမြင်ရသည်။
သူသည် ကိုယ်ပေါ်တွင် အဝတ်မပါဗလာကိုယ်ထည်ဖြင့် ကာရူးမြက်ခင်းပြင်
ကြီးအလယ်တွင် ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အချိန်မှာ နေထွက်စရှိသေးသော်
လည်း အပူရှိန်က ပြင်းလာခဲ့ပြီ။ စားစရာ တစ်ခုခုနှင့် ရေများရနိုင်မည်လားဟု
ဘေးဘီသို့ စမ်းရှာကြည့်သည်။ သို့သော် ဘာမျှမရှိ။ သူတို့က သူ့ကို
အစာပြတ်ပြီး သေအောင် တမင်ပစ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ **ဒါဟာ ကေန္တ ပင်ဒါ
မာဝီရဲ့ လက်ချက်ပဲ။ အရက်ဆိုင်ရှင် စမစ်လည်းပါမှာပဲ။ နေနှင့်ကြဦးပေါ့။
ငါ့အကြောင်းသိရစေ့မယ်။ ငါပြန်ချမယ်။ ချကိုချရမယ်။**

မခံချင်သော ဒေါသစိတ်ကြောင့် အားပြတ်လာပြီး ထထိုင်နိုင်လာ
သည်။ သို့သော် အသက်ရှူရတာကတော့ ခက်ခဲလှသည်။ နံရိုးတွေ ဘယ်နှ
ချောင်းများ ကျိုးကုန်ပြီလဲ။

သူသည် အားတင်းပြီး ထရပ်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် ခွေလျက်
သား လဲကျသွားသည်။ နာကျင်လှသဖြင့် အသံထွက်ပြီး အော်ညည်းလိုက်မိ
သည်။ သူ့ညာဘက်ခြေထောက် ကျိုးသွားခဲ့ပြီ။ သူ့လမ်းလျှောက်၍မရတော့။

သို့သော် ... လေးဘက်တွား၍တော့ ရသေးသည်။

*

ဂျမီသည် သူ့ဘယ်နေရာရောက်နေသည်ဆိုသည်ကို လုံးဝစဉ်းစား၍ မရ။ သူတို့က သူ့အား စပါးကျီပျက်ထဲမှ သယ်ယူလာခဲ့ကြပြီး ခွေးအနှင့် လင်းတများမှတစ်ပါး မည်သူမျှ မတွေ့နိုင်သော သည်နေရာတွင် စွန့်ပစ်ထားခဲ့ ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ သဲကန္တာရဆိုသည်မှာ ဆုံးစမထင် အပြောကျယ်လှ သော သုသာန်မြေကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ဂျမီသည် တိရစ္ဆာန်များ စားထားသော လူသေကောင်များ၏ အရိုးစု များကို မြင်ခဲ့ဖူးပြီ။ အသားဆို၍ တစ်မျှင်တစ်ဖဲ့ပင် မကျန်တော့သည့် နေရာ တကာတွင် ပြန့်ကျဲနေသော အရိုးစုများ ...။

သည်အကြောင်းတွေးမိသောအခါ မိုးပေါ်တွင် ပျံဝဲနေကြသော လင်းတကြီးများ၏ တောင်ပံခတ်သံနှင့် စူးရှသော အော်မြည်သံများကိုပင် ကြား ယောင်လာမိလေသည်။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ကြောက်စိတ်ဖုံးသွားသည်။

သူ့မျက်လုံးတွေ ပိတ်နေကြပြီ။ လင်းတကြီးတွေကို မမြင်နိုင်တော့။ သို့သော် သူတို့၏ အော်မြည်သံကိုတော့ ကြားနေရသည်။ သူတို့၏ အနံ့ကို တော့ ရနေသည်။

သူသည် ရှိသမျှ ခွန်အား စုစည်းကာ အားတင်းပြီး လေးဘက် တွားနေတော့သည်။

*

တစ်ကိုယ်လုံးသည် မီးလိုပူပြီး မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်နေသည်။ နည်းနည်းကလေး လှုပ်ရှားလိုက်ရုံနှင့် တစ်ကိုယ်လုံးမှ နာကျင်လာသည်။ ကျိုး နေသော ခြေထောက်တစ်ဘက်က ဓားထက်ထက်နှင့် ထိုးဆွသလို ခံစားရ သည်။ ခြေထောက်အနာ သက်သာစေရန် ကိုယ်ကို အနည်းငယ် စောင်းလိုက် ပြန်တော့လည်း နံရိုးတွေက အချင်းချင်း ပွတ်တိုက်ကာ ပြုတ်ထွက်မတတ် ခံစားရပြန်သည်။

သူ့အဖြစ်က ဆိုးကိုဆိုးရွားလှသည်။ လှဲနေလို့လည်းမရ၊ ထသွားလို့ လည်း မဖြစ်။

သို့သော် စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ လုံးဝမလျှော့။ အားတင်းပြီးလေးဘက် ထောက်ကာ တရွေ့ရွေ့ သွားသည်။

မိုးပေါ်မှ လင်းတမြည်သံတွေကို ကြားနေရသည်။ သူတို့သည် သူ့အမောဆိုကာ လဲသွားမည့်အချိန်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့စိတ်တွေ ပျံ့လွင့်လာသည်။ ဟိုတွေးသည်တွေး တွေးလာသည်။
သူ့စိတ်သည် အိမ်သို့ ရောက်သွားသည်။

သူသည် တနင်္ဂနွေ ဝတ်စုံသစ်ကို အချိုးကျကျ ဝတ်ကာ အဘာဒင်း
ရွာမှ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအတွင်း၌ အစ်ကိုနှစ်ယောက်အကြားတွင် ထိုင်နေ
သည်။ သူ့အစ်မ မေရီကော့ဒ်က လှပသော အဖြူရောင် နွေရာသီဝတ်စုံကို
ဝတ်ထားပြီး သူ့ကို ပြုံးကြည့်နေသည်။

သူက ထိုင်ရာမှထကာ မေရီကော့ဒ်ဆီသို့ သွားမည်လုပ်သည်။
အစ်ကိုနှစ်ယောက်က သူ့ကို နောက်မှဆွဲကာ ဖမ်းချုပ်ထားကြသည်။ ပြီးတော့
... သူ့ကို လိမ် ဆွဲ ကြသည်။ သူက နာလွန်းသဖြင့်
အသံကုန်အော်လိုက်မိသည်။

သည်တော့မှ သူသည် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားပြီး အိပ်မက်မက်နေမှန်း
သတိရမိတော့သည်။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်နေသည်။ စိတ်ကိုတင်းပြီး ကိုယ်ကို
တရွတ်တိုက်ဆွဲကာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် တွား၍သွားနေသည်။

သူ့ခေါင်းပေါ်မှ လင်းတသံတွေက ပို၍ပို၍ ကျယ်လောင်လာသည်။
သူ့ကို စောင့်ရသည်မှာ ကြာလွန်း၍ စိတ်မရှည်နိုင်ကြတော့ဟန် တူသည်။

သူက မျက်လုံးတွေကို ကြိုးစားပြီး ဖွင့်ကြည့်သည်။ လင်းတကြီး
တွေက သူ့ခေါင်းပေါ်မှ ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်သို့ ရောက်လာကြပြီ။ သူသည် အရာ
ဝတ္ထုများကို မှုန်ဝါးဝါးသာ မြင်နေရသည်။ ကြည့်နေရင်းမှ ပင်
ထိုအရာများသည် မြေခွေးများ၊ ခွေးအများအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားကြသည်။

သူက အားမလျှော့ဘဲ ဆက်လက်၍ ရွှေ့သွားနေသည်။ လေသည်
တဖြည်းဖြည်း ပူလာသည်။ အသက်ရှူကျပ်လာသည်။

တွားသွားမြဲ တွားသွားနေသည်။ သူရပ်လိုက်လျှင် သည်အကောင်
တွေ ဝိုင်းအုံ့ထိုးဆိတ်ကြတော့မည်ကို သူသိသည်။

နေကလည်း ပူသည်၊ သဲကလည်း ပူသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း
မီးလိုပူနေသည်။

သို့သော် ရပ်နားနေ၍ မဖြစ်။ လူလိမ်ကြီး ဗင်ဒါမာဝီကို မှတ်မှတ်ရရ
လက်စားချေစရာ ရှိနေသေးသည်။ ဗင်ဒါမာဝီ မသေသေးသမျှ သူလည်း
မသေ နိုင်သေး။

သို့သော် အချိန်ကာလကို သတိမရတော့။ သို့သော် တဖြည်းဖြည်း
နှင့် တစ်မိုင်ခရီးလောက်တော့ ရောက်ခဲ့ပြီဟု ယူဆသည်။ အဖြစ်မှန်ကတော့
သူတကယ် ခရီးပေါက်ခဲ့သည်မှာ ဆယ်ကိုက်လောက်သာရှိသေးသည်။ ဘယ်

ကို ရောက်နေမှန်းလည်း မသိတော့။ ဘယ်ကိုသွားရမှန်းလည်း မသိတော့။ သူ့စိတ်က တစ်စုံတစ်ခုသော အရာကိုသာ အာရုံ ကပ်ထားသည်။ ဗင်ဒါမာဝီ ... ဗင်ဒါမာဝီ ...။

သူသည် ရုတ်တရက် သတိလွတ်သွားပြီး မှေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်လာသဖြင့် ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာသည်။ တစ်ယောက် ယောက်က သူ့ခြေထောက်ကို ချွန်ထက်သောအရာနှင့် ထိုးဆွနေသလို ထင်လိုက်ရသည်။

အားတင်းပြီး မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဧရာမလင်းတမည်း ကြီးတစ်ကောင်သည် သူ့ခြေထောက်ကို ထိုးဆိတ်နေသည်။ ကြောက်စရာ ကောင်းသော နှုတ်သီးကြီးများ၊ ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးကြီးများ ...။ ညှီပုပ် သော အနံ့များ ...။

သူက အားကုန်ညစ်၍ အော်လိုက်သည်။ သို့သော် ဘာသံမှ ထွက်မလာ။

ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ တရွတ်တိုက်ဆွဲသည်။ ခြေထောက်မှ စီးကျသော သွေးဗွက်များကို စမ်းမိသည်။ လင်းတကြီးတွေက သူ့ပတ်ပတ်လည်တွင် ဝိုင်းနေကြပြီ။ တောင်ပံကြီးတွေ တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ကာ လေးလေးလံလံဖြင့် ဂနာမငြိမ် ရွှေ့သွားလှုပ်ရှားနေကြသည်။

သူ နောက်တစ်ကြိမ် မေ့မြောသွားခဲ့လျှင်တော့ တစ်ခါတည်း ကိစ္စချောတော့မည် ဆိုသည်ကို သတိရမိသည်။

သူ ခဏ ငြိမ်သွားသည်။ လင်းတကြီးတွေက ဝိုင်းကပ်လာကြသည်။

သူက ရပ်မနေဘဲ ဆက်၍သွားသည်။

သူ့စိတ်သည် ပုံမှန်အနေအထားတွင် မရှိတော့။ သွေးရူးသွေးတန်း ဖြစ်နေပြီ။ ငန်းဖမ်းသူလို ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေပြီ။

တောင်ပံခတ်သံတွေ ကြားရပြန်သည်။ လင်းတကြီးတွေ သူ့အပေါ်သို့ ဝိုင်းလာကြပြန်ပြီ။

သူ့တွင် တိုက်ခိုက်နိုင်အားမရှိတော့။ လက်ကိုပင် မြှောက်၍မရတော့။

သူသည် အတွားရပ်သွားသည်။ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသော သဲမြေပေါ်တွင် စန့်စန့်ကြီး မေ့မြောသွားခဲ့ပြီ။

လင်းတမည်းကြီးတွေက တအားအား အော်မြည်ကာ အောင်သေအောင်သားစားရန် ဝိုင်းလာခဲ့ကြပြီ။ ။

ကိပ်တောင်းမြို့တွင် စနေနေ့သည်ဈေးနေ့ ...။ လမ်းတကာတွင် ဈေးဝယ်သူများနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ ဘိုးဝါးအမျိုးသားများ၊ ပြင်သစ်လူမျိုးများ၊ ရောင်စုံယူနီဖောင်းဝတ် စစ်သားများနှင့် ဂါဝန်ကြီးတဖားဖားနှင့် အင်္ဂလိပ်မများ။ လူမျိုးစုံ အရွယ်စုံ ယောက်ျားမိန်းမများသည် ဘရာမီယွန်စတိုင်း၊ ပတ်ဆောင်း၊ ဘာဂျားစ်ဒရော့ စသော ရပ်ကွက်များရှိ ဈေးကွက်များတွင် ခြေချင်းလိမ်နေကြသည်။ ဈေးတန်းတွင် ပစ္စည်းမျိုးစုံ ဝယ်ယူနိုင်သည်။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ ပစ္စည်းများ၊ မြင်းများ၊ လှည်းများမှစ၍ သစ်သီးဝလံမျိုးစုံအထိ လိုချင်တာ ရနိုင်သည်။ အဝတ်အထည်များ၊ ‘ချက်’ ကစားခုံများ၊ သားငါးမျိုးစုံနှင့် ဘာသာစုံဖြင့် ရေးထားသော စာအုပ်စာတမ်းများလည်း ဝယ်ယူရရှိနိုင်သည်။

စနေနေ့များတွင် ကိပ်တောင်းမြို့သည် အလွန်စည်ကားသော ပွဲဈေးကြီး ဖြစ်နေတော့သည်။

ဘန်ဒါသည် ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေသော လူအုပ်ကြားထဲမှ တိုးဝှေ့ကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ ယင်းသို့လျှောက်လာရင်း လူဖြူများအား မကြည့်မိရန်လည်း အထူးသတိထား၍လာသည်။ လမ်းတိုင်း လမ်းတိုင်းတွင် လူမည်းများ၊ အင်ဒီယန်းများနှင့် တခြားအသားမည်း တိုင်းရင်းသားများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိသည်။ သို့သော် သည်တိုင်းပြည်ကို လူဖြူလူနည်းစုကသာ လက်ဝါးကြီးအုပ်ကာ စိုးမိုးနေသည်။

ဘန်ဒါသည် လူဖြူအုပ်စိုးသူများကို အလွန်မုန်းတီးသည်။ သည်နိုင်ငံသည် သူ့နိုင်ငံ၊ သူ့အမိမြေ၊ လူဖြူများကား ကျူးကျော်သူတွေ၊ နယ်ချဲ့တွေ၊ တောင်အာဖရိကတွင် လူမျိုးစုပေါင်းများစွာ ရှိသည်။ ဘာစူတို၊ ဇူးလူး၊ ဘီချွန်နာ၊ မတာဘီလီ စသည်ဖြင့်။ သို့သော် ယင်းတို့အနက် ဘန်တူးလူမျိုးစုက

ပို၍အရေးပါသည်။ ‘ဘန်တူး’ ဟူသည်မှာ ‘ပြည်သူလူထု’ ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရသည့် ‘အဘန်တူး’ ဟူသော စကားမှ ရွှေ့လျောလာသော ဝေါဟာရဖြစ်သည်။ ဘန်တူးလူမျိုးစုထဲတွင်လည်း ဘန်ဒါ၏ မျိုးရိုးစုဖြစ်သော ဘရိုလောင်းမျိုးနွယ်များက ပို၍ ဩဇာတိက္ကမရှိသည်။ တစ်ချိန်သောအခါက တောင်အာဖရိကနိုင်ငံကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ခဲ့ကြသည့် လူမည်းဘုရင်များအကြောင်းကို အဘွားပြောပြ၍ ဘန်ဒါ သိခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် သည်နိုင်ငံသည် သူတို့နိုင်ငံ၊ သည်မြေသည် သူတို့မြေ။

ယခုတော့ ... သူတို့သည် လက်တဆုပ်စာမျှသော ခွေးအဖြူတို့၏ လက်အောက်တွင် ကျွန်သပေါက်များဘဝသို့ ရောက်နေကြသည်။ လူဖြူများက လူမည်းတိုင်းရင်းသားတို့အား နယ်စွန့်နယ်ဖျားသို့ မောင်းထုတ်ပြီး အင်အားနည်းအောင် ဖန်တီးခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် လူမည်းတို့မှာ တိုင်းပြည်ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရသည်။ လွတ်လပ်ရေး ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရသည်။

ယခုအချိန်တွင် လူမည်းတို့အဖို့ မိမိတို့နိုင်ငံကို ပြန်လည်ရရှိနိုင်ရေးအတွက် လူဖြူများအား တိုက်ခိုက်ရန် တစ်ခုတည်းသော လက်နက်မှာ အပြင်ပန်းက အချို့သွင်းပေါင်းသင်းပြီး အတွင်းက လက်သီးပုန်းထိုးခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ဘန်ဒါသည် သူ့ကိုယ်သူ့အသက် ဘယ်လောက်ကြီးပြီဟု လုံးဝ မသိ။ သူတို့လူမျိုးများမှာ မွေးစားရင်းမရှိ၊ ရက်ချုပ်မရှိ။ သူတို့၏ အသက် အရွယ်ကို ရိုးရာအစဉ်အလာ အရသာ မှတ်သားကြသည်။ ဥပမာ စစ်ပွဲဖြစ်သော ကာလများ၊ လူမျိုးစု အကြီးအကဲများ မွေးဖွားသော ကာလနှင့် သေဆုံးသော ကာလများ၊ ကြယ်တံခွန်ပေါ်သောကာလများ၊ မုန်တိုင်းတိုက်သောကာလများ၊ ငလျင်လှုပ်သောကာလများ စသည်တို့ဖြင့်သာ မှတ်သားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ... ဘန်ဒါအဖို့တော့ အသက်ကြီးတာ ငယ်တာက အကြောင်းမဟုတ်။ အရေးမကြီး။ သူသည် သာမန် လူမည်းအမျိုးသား တစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ လူမျိုးစု အကြီးအကဲတစ်ဦး၏ သားဖြစ်ပြီး တစ်နေ့သောအခါ သူ့လူမျိုးစုကို အုပ်ချုပ်ရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သည်ဟူသော အချက်သည်သာ သူ့အဖို့ အဓိကဖြစ်သည်။

သည်အကြောင်းကို တွေးမိတော့ သူသည် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာပြီး ခြေလှမ်းလည်း ပို၍ သွက်လာသည်ဟု ထင်မှတ်မိသည်။

သူသည် မြို့ပြင်အရှေ့ဘက် စူးစူးသို့ သုတ်ခြေတင်လာခဲ့သည်။ ထိုအရပ်သည် လူမည်းအများစု နေထိုင်သော အရပ်ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်က အိမ်ကြီး ရာသာများမှာ ယခုအခါ တဲအိမ်၊ ရွံ့အိမ်ငယ်များသာ ဖြစ်နေကြပြီ။

သူသည် ညစ်ပတ်နေသော လမ်းကျဉ်းလေး တစ်ခုထဲသို့ ချိုးဝင် လိုက်သည်။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်ယောက်များ သူ့နောက်မှ လိုက်လာသလား ဟု နောက်ပြန်လှည့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

သစ်သားတဲကလေး တစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ ဘေးကို မျက်လုံး ကစားကြည့်လိုက်သည်။ တံခါးကို နှစ်ချက်ခေါက်ကာ အထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

ပိန်ပိန်ပါးပါး လူမည်းအမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် အခန်းထောင့် တွင် ထိုင်ကာ အင်္ကျီချုပ်နေသည်။

ဘန်ဒါက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် နောက်ဘက် အိပ် ခန်းရှိရာသို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

သူသည် ခေါက်ခုတင်ကလေးပေါ်တွင် စန့်စန့်ကြီးလှဲနေသော လူကို အပေါ်မှစီး၍ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

*

ဂျမီသည် လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တ ခြောက်ပတ်ခန့်မှ စ၍ သတိပြန်ရလာ ခဲ့သည်။ သတိပြန်ရလာသောအခါ ထူးဆန်းသော တဲအိမ်ကလေးတစ်ဆောင် အတွင်းမှ ခေါက်ခုတင်ကလေးပေါ်တွင် ရောက်နေကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ သိရ တော့သည်။

သူသည် အတိတ်က ဖြစ်ရပ်တွေကို ပြန်လည်သတိရလာသည်။ ကာရူးလွင်ပြင်ကြီးထဲသို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။ ခြေတစ်ဘက်ကျိုးဖြင့် မြေကြီးပေါ် တွားသွားနေသော သူ့ကိုယ်သူမြင်ယောင်လာသည်။ တအားအား အော်မြည်နေကြသော လင်းတမည်းကြီးတွေ၏ အသံကို ကြားယောင်လာ သည်။

ဘန်ဒါအား ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသောအခါ သူ့ကို လက်စတုံး သတ်ရန်လာကြောင်း ဂျမီ ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။ သူ မသေသေးကြောင်းကို မစ္စတာမာဝီက တစ်နည်းနည်းဖြင့် သိသွားခြင်း ဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ကိစ္စတုံး ဖြောင်ပစ်ရန် ဘန်ဒါကို ထပ်လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်မည်။

“မင်း ဆရာကိုယ်တိုင် ဘာလို့ မလာတာလဲ”

ဂျမီက လည်ချောင်းသံကြီးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ငါ့မှာ ဆရာမရှိပါဘူး”

“ဗင်ဒါမာဝီဟာ မင်းဆရာမဟုတ်လား။ အခု သူက လွှတ်လိုက်လို့ မင်းလာတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့ဘာသာငါလာတာပါ။ ဒီကို ငါလာမှန်းသာသိရင် သူက တို့နှစ်ယောက်စလုံးကို သတ်ပစ်လိမ့်မယ်”

ဂျမီက ဘန်ဒါပြောသည်ကို ဘာမှ သဘောမပေါက်။

“ဒါနဲ့ ... အခု ငါ ဘယ်ရောက်နေသလဲ။ ငါဘယ်ရောက် နေတယ် ဆိုတာ သိချင်တယ်”

“မင်း ကိပ်တောင်းကို ရောက်နေတယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ငါ ဒီကို ဘယ်လိုရောက်လာ တာလဲ”

“မင်းကို ငါထမ်းခေါ်လာတာ”

ဂျမီက မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် ဘန်ဒါ၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေ သည်။ အတန်ကြာတော့မှ သူက ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဘာကြောင့်လဲ”

“မင်း အကူအညီကို ငါလိုချင်လို့။ ငါက ငနဲကြီးကို ပြန်ချချင်လို့”

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ...”

ဘန်ဒါက အနီးသို့ ကပ်လာသည်။

“ငါ့အတွက် မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့အတွက်ကို ငါဘာမှ မပူပါဘူး။ မာဝီက ငါ့ညီမလေးကို မုဒိမ်းကျင့်တယ်။ ကလေးမွေးရင်း ညီမလေး သေသွား တယ်”

ဂျမီ လန့်ဖျပ်သွားသည်။

“ဘုရားရေ ...”

“ညီမလေးသေတဲ့နေ့ကစပြီး ဒီကောင်ကြီးကို ပြန်ချဖို့ ငါ နည်းလမ်း ရှာနေတာ။ လူဖြူတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ အကူအညီကို ရှာနေတာ။ ဟိုညက စပါးကျိုပျက်ထဲမှာ မင်းကို တို့ဝိုင်းရိုက်ကြတော့ အဲဒီလူကို ငါတွေ့ရတာပဲ။ တို့က မင်းကို ကာရူးလွင်ပြင်ကြီးထဲ ယူသွားပြီး ပစ်ထားခဲ့ကြတာ။ အမှန်က မင်းကို အသေသတ်ပစ်ခဲ့ဖို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါက မင်းသေသွားပါပြီဆိုလို့ သူတို့က ဒီအတိုင်းထားပစ်ခဲ့ကြတာ။ ငါက မင်းကို အမြန်ဆုံး ပြန်ယူလာမလို့။ ဒါပေမဲ့ ငါနောက်ကျသွားတယ်။ အဲဒီအတွက် ငါတောင်းပန်ပါတယ်”

ဂျမီသည် အံ့သြခြင်းကို မဖုံးကွယ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ သူသည် လင်းတကြီးတွေထဲမှ အပုပ်နံ့ကိုပင် နံလာမိသည်။

“ငါရောက်သွားတော့ မင်းကို လင်းတတွေ ဝိုင်းနေကြပြီ။ ငါက မင်း ကို လှည်းပေါ်တင်ခေါ်ယူလာပြီး ငါ့လူမျိုးစုရဲ့အိမ်တစ်အိမ်မှာ ဝှက်ထားခဲ့တာ။

တို့လူမျိုးစု ဆေးဆရာက တိုင်းရင်းဆေးဝါးတွေနဲ့ မင်းအရိုးတွေကို ပြန်ဆက် တာ”

“ပြီးတော့ ... ဆက်ပြောပါဦး။ ဘာတွေဖြစ်သေးသလဲ”

“တို့လူမျိုးစုမိသားစုတစ်စုက ကိပ်တောင်းကို ပြောင်းလာတာ။ အဲဒါ မင်းကို သူတို့လှည်းပေါ်တင်ပြီး ယူလာတာ။ မင်းက လုံးဝ သတိမရဘူး။ မင်းသေများ သေသွားပြီလားလို့တောင် ငါ အများကြီး စိုးရိမ်ခဲ့ရတယ်”

ဂျမီက သူ့ကို သေလုမတတ်သတ်ခဲ့ဖူးသူ၊ သူ့အား အသက်ချမ်း သာရာရအောင် ကယ်တင်သူအား မဝေခွဲနိုင်စွာဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူပြောတိုင်းယုံလို့ မဖြစ်သေး။ သတိထား ... သတိထား။

သို့သော် ... သူက မာဝီကို သင်ခန်းစာ ပေးချင်သည်ဆိုပဲ။ မာဝီကို သင်ခန်းစာပေးနိုင်ရန် အကူအညီပေးမည့် လူရှာနေသည်ဆိုပဲ။

ဒါအလုပ်ဖြစ်နိုင်သည်။ ငါ့အတွက်လည်း ကောင်းသည်။ သူ့ အတွက်လည်း ကောင်းသည်။ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် အောင်မြင်နိုင် သည်။

လောကမှာ သည်လောက်တောင် ယုတ်မာရက်စက်လှသော သည် အဘိုးကြီးကို ဘဝပျက်အောင် ပြန်ချရလျှင် ငါသေပျော်ပြီ။

“ကောင်းပြီလေ” သူက ဘန်ဒါအား ပြောလိုက်သည်။ “ဒီလူကြီးကို ပြန်ဆော်နိုင်ဖို့ နည်းလမ်း ငါစိတ်ကူးပါ့မယ်။ တို့နှစ်ယောက်စလုံး အကျိုး အတွက်ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

ပြုံးခဲ ရယ်ခဲသော ဘန်ဒါက ပထမဆုံးအကြိမ် ပြုံးလိုက်သည်။

“သူ့ကို အသေသတ်ပစ်မှာလား”

“အသေ မဟုတ်ဘူး။ သေတာထက်ပိုဆိုးတဲ့နည်းနဲ့ သတ်မှာ”

*

ထိုနေ့ညတွင် ဂျမီ အိပ်ရာပေါ်မှ ထထိုင်သည်။ ခေါင်းတွေမူးပြီး အားနည်းနေသေးသည်။ ခြေထောက်ကလည်း ကောင်းကောင်း အနာမကျက် သေး။ လမ်းလျှောက်လျှင် ထော့နင်းထော့နင်း ဖြစ်နေသည်။ ဘန်ဒါက ဖေးမ ပေးရသည်။

“ငါ့ဘာသာ ငါလျှောက်ပါ့မယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ညှာလျှောက်ရင် ရလာမယ် ထင်တာပဲ”

သူက စမ်းလျှောက်ကြည့်သည်။ ဘန်ဒါက ဘေးမှရပ်ကြည့်နေ သည်။

“ငါ့ကို မှန်တစ်ချက်လောက် ပေးပါလား”

မှန်နဲ့ကြည့်ရင် ငါ့ရုပ်ဘယ်လိုနေမှာလဲ မသိဘူး။ မုတ်ဆိတ်မရိတ်ခဲ့
တာလည်း ဘယ်လောက်တောင် ကြာသွားပြီလဲ မသိဘူး။

ဘန်ဒါက မှန်ယူလာသည်။

ဂျမီက သူ့မျက်နှာကို မှန်ထဲတွင် ကြည့်လိုက်သည်။ သူသည် လူ
စိမ်းတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ့်ရုပ်ကိုပင် ကိုယ်မမှတ်မိတော့။

ဆံပင်တွေက တစ်ခေါင်းလုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသွားပြီ။ ပါးသိုင်းမွေး။
မုတ်ဆိတ်မွေးတွေက ပွရောင်းရှုပ်ပွနေသည်။ နှာရိုးလည်း ကျိုးသွားသည်။
နှာခေါင်းက ဘေးတစ်ဘက်သို့ မသိမသာ စောင်းသွားသည်။ သူ့မျက်နှာက
အသက် ၂၀ လောက် အိုဇာသွားသည်။ ပါးမှာရော၊ မေးစေ့မှာပါ အနာရွတ်တွေ
နှင့် ပြည့်နေသည်။ အထူးခြားဆုံး ပြောင်းလဲချက်ကတော့ သူ့မျက်လုံးများ။

ဒုက္ခများစွာ ခံစားခဲ့ရသော၊ နာကျင်မှုပေါင်းစုံ ခံစားခဲ့ရသော၊
မုန်းတီး မှုများစွာနှင့် ပြည့်နှက်နေသော မျက်လုံးများ ...။

သူက မှန်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်ချထားလိုက်သည်။

“ငါ လမ်းလျှောက်ထွက်ချင်တယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်။ မဖြစ်နိုင်လို့ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီနေရာကို ဘယ်လူဖြူမှလည်း မလာဘူး။ လူမည်းတွေကလည်း
လူဖြူရှိတဲ့ ရပ်ကွက်တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ကြတယ်။ ဒီအနီးနားက
အိမ်နီးချင်းတွေ လည်း မင်းဒီမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ လုံးဝ မသိဘူး။ တို့က
မင်းကို ညကြီး သယ်လာကြတာ။ ဒါကြောင့် မင်းကို တစ်ယောက်ယောက်
မြင်သွားရင် အန္တရာယ်များလိမ့်မယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီနေရာက ဘယ်လိုပြန်ထွက်မလဲ”

“ညမှာ ပြန်ထွက်မှာပေါ့”

ဘန်ဒါသည် သူ့အတွက် မည်မျှသက်စွန့်ဆံဖျား ဆောင်ရွက်ခဲ့ရ
ကြောင်း ယခုမှ ဂျမီ သဘောပေါက်မိတော့သည်။

“ငါ့မှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မကျန်တော့ဘူး။ ငါ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်
ချင်တယ်” သူက ပြောသည်။

“ငါလည်း သင်္ဘောဆိပ်မှာ အလုပ်ဝင်လုပ်နေတယ်” ဘန်ဒါက ပြော
သည်။ “အလုပ်သမားတွေ အမြဲတမ်း ခေါ်နေတယ်” သူက ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ
ပိုက်ဆံအချို့ ထုတ်လိုက်ပြီး ‘ရော့ ... လောလောဆယ် ဒါကို သုံးပါ’

ဂျမီက ပိုက်ဆံကို လှမ်းယူသည်။

“ငါ ပြန်ဆပ်ပုံမယ်”

“ပိုက်ဆံကို ပြန်မဆပ်ပါနဲ့။ ငါ့ညီမလေးကိုပဲ ပြန်ဆပ်ပါ”

*

သန်းခေါင်အချိန်တွင် ဘန်ဒါသည် ဂျမီအား တဲအိမ်ထဲမှခေါ် ထုတ်လာသည်။ ဂျမီက ဘေးဘီကို ကျီးကန်းတောင်းမှောက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူတို့သည် လမ်းတွေ ဗွက်ပေါက်ပြီး ညစ်ပတ်နေသော ကျူးကျော်ရပ်ကွက်တစ်ခု၏ အလယ်သို့ ရောက်နေကြသည်။ အိမ်တွေကလည်း အားလုံးလိုလို ဖရိုဖရဲနှင့် ဖြစ်သလို ဆောက်ထားသော လေးတိုင်စင် တဲအိမ်များ ...။

“လူတွေ့လို့လား” ဂျမီက မေးသည်။

“စကားမပြောပါနဲ့” ဘန်ဒါက တိုးတိုးပြောသည်။ “ဒီနားက လူတွေက သိပ်ပြီးစပ်စုကြတာ” သူက ဂျမီအား လက်ဆွဲပြီး ရပ်ကွက်အစွန်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ တစ်နေရာသို့ ညွှန်ပြရင်း -

“ဒီလမ်းအတိုင်းသွားရင် မြို့လယ်ရောက်လိမ့်မယ်။ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ သင်္ဘောကျင်းမှာ ဆုံကြမယ်”

*

ဂျမီသည် သူ စကော့တလန်မှ လာစတုန်းက တည်းခွဲသော ဘော်ဒါသို့ ဝင်ကာ အခန်းငှားသည်။

မစွက်ဗင်စတာသည် စားပွဲနောက်တွင် ထိုင်နေသည်။

“ကျွန်တော် အခန်းငှားချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ်” မစွက်ဗင်စတာက ရွှေသွားတွေပေါ်အောင် ပြုံးပြီး ပြောသည်။ “ကျွန်မ နာမည် မစွက်ဗင်စတာပါ”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“ရှင်က ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ။ ရှင့်မိတ်ဆွေတွေ ပြောပြလို့ သိတာလား”

“မစွက်ဗင်စတာ မေ့နေလို့ပါ။ ကျွန်တော် ဒီမှာ မနှစ်က တည်းသွားဖူးပါတယ်”

သူမက အမာရွတ်တွေ ပြည့်နေသော မျက်နှာကို အနီးကပ်ကြည့်သည်။ နှာခေါင်းကလည်း ကျိုးလို့။ ဆံပင်တွေကလည်း တစ်ခေါင်းလုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလို့။ သူမ မှတ်မိတာ တစ်ကွက်မှ မရှိ။

“ရှင့်ကို ကျွန်မ လုံးဝ မမှတ်မိဘူး။ ရှင့်ကို ကျွန်မ အရင်တုန်းက မြင်ဖူးခဲ့တယ်လို့ လုံးဝ မထင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မကြာခင်မှာ ကျွန်မတို့ ဟာ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်သွားကြမှာပါ။ အဲဒါဆို ကျွန်မ ရှင့်ကို မြင်မြင်ချင်း သိ

ပါတယ်။ ကျွန်မကို မိတ်ဆွေတွေက ‘ဒီးဒီး’ လို့ ခေါ်ကြတယ်။ ဒါနဲ့ ... ရှင့် နာမည် ပြောပါဦး”

ဂျမီက အမှတ်မထင် လွတ်ခနဲ ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ထရာဗစ် ...။ အီယန်ထရာဗစ် ... ပါ”

*

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဂျမီသည် အလုပ်ရှာရန် သင်္ဘောဆိပ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

အလုပ်များနေသော အဆိုင်းကြပ်က ပြောသည်။

“တို့က သန်သန်မာမာ လူငယ်တွေမှ လိုချင်တာကွ။ မင်းကြည့်ရတာ ဒီအလုပ်အတွက် နည်းနည်း အသက်ကြီးနေတယ်”

“ကျွန်တော့်အသက်က ၁၉ နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်ခင်ဗျား။ ကျွန်တော် ကြိုးစားပြီး လုပ်ပါ့မယ် ခင်ဗျား”

သည်လိုဖြင့် သူ ကုန်တင်ကုန်ချ အလုပ်သမား အလုပ်ကို ရသည်။ လုပ်ခက တစ်နေ့လျှင် ကိုးသျှိလင်၊ ဘန်ဒါနှင့် အခြားလူမည်းလုပ်သားတွေကျ တော့ တစ်နေ့ကို ခြောက်သျှိလင်မျှသာ ရကြသည်။

အလုပ်နည်းနည်းအားချိန်တွင် ဂျမီက ဘန်ဒါအား တစ်ချောင်သို့ ဆွဲခေါ်သွားပြီးပြောသည်။

“တို့စကားပြောကြရအောင်”

“ဒီမှာ ပြောလို့မဖြစ်ဘူး။ သင်္ဘောကျင်းနောက်ဘက်မှာ ကုန်လှောင် ရုံပျက်ကြီးရှိတယ်။ ငါ့အလုပ်ပြီးရင် လာခဲ့မယ်။ မင်း အဲဒီကသာ စောင့်နေပါ”

*

ချိန်းထားသည့်အတိုင်း ဘန်ဒါ ရောက်လာသည်။

“ငါ့ကို မစွတာမာဝီအကြောင်း မင်းသိသလောက် ပြောပြစမ်းပါ” ဂျမီက မေးသည်။

“မင်းက သူ့အကြောင်း ဘာသိချင်လို့လဲ”

“အားလုံး သိချင်တယ်”

ဘန်ဒါက တံတွေးတစ်ချက် ပက်ခနဲ ထွေးလိုက်ပြီး -

“သူက ဒီကို ဟော်လန်က ရောက်လာတာ။ ငါကြားဖူးသလောက်ဆို ရင် သူ့မိန်းမက တော်တော်အရုပ်ဆိုးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံကတော့ သိပ်ပြီး ချမ်းသာတယ်။ သူ့မိန်းမဟာ မကျန်းမမာဖြစ်ပြီး သေသွားတယ်။ ဒါနဲ့ မာဝီက ပိုက်ဆံတွေယူပြီး ကလစ်ဒရစ်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကလစ်ဒရစ်မှာ ကုန်စုံဆိုင်

ကြီး ဖွင့်တယ်။ သူက တွင်းတူးသမားတွေအပေါ် ခေါင်းပုံဖြတ်ပြီး အရမ်းချမ်းသာလာတယ်”

“ငါ့ကို လုပ်တဲ့နည်းအတိုင်းပဲဆိုပါတော့”

“အဲဒါက တစ်နည်းပဲရှိသေးတာ။ စိန်တွင်းတွေ့လာတဲ့ တွင်းတူးသမားတွေက မှတ်ပုံတင်ကိစ္စအတွက် သူ့ဆီ အကူအညီလာတောင်းကြတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ အဲဒီတွင်းတွေကို သူက အားလုံး အပိုင်စီးလိုက်တော့တာပဲ”

“သူ့ကို တစ်ယောက်မှ ပြန်ပြီး တရားမစွဲဘူးလား”

“ဘယ်နှယ့် တရားစွဲလို့ရပါ့မလဲ။ မြို့တော်အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိက သူ့ဆီက လခယူနေတဲ့ လူပဲ။ ဥပဒေကတော့ ဆိုတာပဲ။ လူတစ်ယောက်ဟာ သူတွေ့လာတဲ့ စိန်တွင်းကို ၄၅ ရက်အတွင်း မှတ်ပုံမတင်နိုင်ရင် လက်လွှတ်ရမယ်တဲ့။ အဲဒါကို အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိက မစ္စတာမာဝီကို သတင်းပေးတယ်။ သူက အမိအရ လိုက်ဖမ်းတယ်။ သူသုံးတဲ့တစ်နည်းရှိသေးတယ်။ စိန်တွင်းတွေကို တွေ့တဲ့လူတွေက ကိုယ့်ပိုင်နက်နဲ့ကိုယ် ခြံစည်းရိုးထိုးပြီး သတ်မှတ်ထားကြတယ်။ ခြံစည်းရိုး ပျက်သွားရင် ဦးတဲ့လူ ဝင်တူးနိုင်တယ်။ မစ္စတာမာဝီက သူလိုချင်တဲ့တွင်းရှိရင် သူ့တပည့်လူမိုက်တွေကို ညအချိန်မှာ လွှတ်ပြီး ခြံစည်းရိုးတွေ ဖျက်ခိုင်းတယ်။ မနက်ကျတော့ အဲဒီတွင်းကို သူ့လူတွေ ဝင်တူးကြတော့တာပဲ”

“ခွေးမသားကြီး ... တော်တော်ရက်စက်တာပဲ”

“ရက်စက်တာတော့ မပြောနဲ့၊ ကမ်းကုန်တာပဲ။ ပြီးတော့ သူက ‘ဆည်းဆာချစ်သူ’ အရက်ဆိုင်ရှင် စမစ်နဲ့လည်း အပေးအယူလုပ်ထားတယ်။ စမစ်က သူ့ဆိုင်မှာ အရက်လာသောက်ကြတဲ့ တွင်းတူးသမားတွေထဲက အလားအလာရှိမယ့် လူတွေကို မစ္စတာမာဝီဆီ လမ်းညွှန်ပေးတယ်။ တွင်းတူးသမားနဲ့ သူနဲ့ သဘောတူစာချုပ် ချုပ်တယ်။ စိန်တွေ့ရလာတဲ့အခါကျတော့ သူက အားလုံးသိမ်းယူလိုက်တယ်။ ဟိုလူက မခံနိုင်လို့ ရန်လုပ်မယ်ဆိုရင် မစ္စတာမာဝီမှာ ပိုက်ဆံပေးထားတဲ့ ကြေးစားလူမိုက်တွေ တစ်ပုံကြီး ရှိတယ်”

“ဒီအကြောင်းတော့ ငါလည်း သိတယ်” ဂျမီက ပြုံးပြီးပြောသည်။

“နောက်တော့ရော ဘာတွေလုပ်သေးသလဲ”

“နောက်တော့ ... သူက ဘာသာရေးအရေးကြောင့်သူတော်။ ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း သတ္တဝါတွေ ကျန်းမာပါစေ။ ချမ်းသာပါစေဆိုပြီး အမြဲဆုတောင်း မေတ္တာပို့တယ်။ မနက်ကျတော့ လူတွေဆီက ငွေညှစ်တယ်။ တခြားလုပ်ချင်တာတွေ အကုန်လျှောက်လုပ်တယ်။ ညစ်ပတ်တဲ့ အလုပ်ဟူသမျှ သူမလုပ်တာမရှိဘူး”

“သူ့သမီးအကြောင်း ပြောပါဦး”

သမီးဖြစ်သူလည်း သူနှင့်အကြံတူ ဖြစ်နိုင်သည်။

“မစ္စမာဂရက်အကြောင်းလား။ သူက သူ့အဖေကို ချေးတုန်အောင် ကြောက်တယ်။ သမီးကို ဘယ်ယောက်ျားမျက်နှာမှ စေ့စေ့ မကြည့်စေရဘူး။ ကြည့်ရင် ကြည့်တဲ့လူရော၊ အကြည့်ခံရတဲ့လူပါ အသေသတ်ပစ်မယ်လို့ ကြိမ်း ထားတယ်”

ဂျမီသည် နောက်သို့လှည့်ကာ တံခါးဝသို့ လျှောက်လာသည်။ တံခါးပေါက်တွင် ရပ်ကာ ဆိပ်ခံတံတားဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့တွင် လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိလာပြီ။ သူ့အကြံအောင်မြင် အောင် သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီး လုပ်ရမည်။

သူက ဘန်ဒါအား လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ ... ဒီလောက်ဆို ဟုတ်ပါပြီ။ တို့နှစ်ယောက် မနက်ဖြန် ထပ်တွေ့ ကြဦးမယ်”

*

ဂျမီသည် ကိပ်တောင်းမြို့တွင် လူဖြူလူမည်း ခွဲခြားရေး ပြဿနာကြီး များစွာ ရှိနေကြောင်း သိလာရသည်။ အာဏာပိုင်လူဖြူများက အခွင့်အရေး ပေးထားသော လူမည်း အနည်းငယ်မှတစ်ပါး အများစုမှာ မည်သည့်အခွင့် အရေးမျှ မရရှိကြ။ ကိပ်တောင်းမြို့နေ လူမည်းများသည် ဆင်ခြေဖုံး ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက်များတွင် တိရစ္ဆာန်များပမာ ပိတ်လှောင် ခြံခတ်ထားခြင်း ခံနေကြရ သည်။ သူတို့သည် လူဖြူသခင်များအား အလုပ်အကျွေးပြုရန် ကိစ္စမျိုးရှိမှသာ လျှင် အပြင်သို့ ထွက်ခွင့်ရကြသည်။

“သူတို့က ဒီလောက် နှိမ်ထားတာတောင် မင်းတို့က ဘာလို့ ငုံ့ခံနေ ကြတာလဲ”

တစ်နေ့တွင် ဂျမီက ဘန်ဒါအား စာနာစိတ်ဖြင့် မေးမိသည်။

ဘန်ဒါက ပြန်ဖြေသည်။

“အစာဆာနေတဲ့ ခြင်္သေ့ဟာ လက်သည်းကို ဖွက်ထားရတယ်။ တစ် နေ့ကျတော့ ဒီဖြစ်ရပ်တွေကို တို့က အားလုံး ပြောင်းလဲပစ်နိုင်မှာပါ။ ကနေ့ လူဖြူတွေက တို့လူမည်းတွေကို အသုံးချနေတာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ တို့ရဲ့လုပ်အားကို လိုချင်လို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့ကျတော့ သူတို့အနေနဲ့ တို့ရဲ့ အသိဉာဏ်ကိုလည်း လက်ခံလာကြမှာပါ။ သူတို့က တို့ကို ခြံခတ်လှောင်ပိတ် ထားလေလေ တို့ကိုပိုပြီး ကြောက်လာရလေလေ ဖြစ်မှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တော့ လူမျိုးရေးခွဲခြားမှုနဲ့ လူမျိုးရေးဖိနှိပ်မှု ပြဿနာဟာ တစ်နေ့မှာ မလွဲမသွေ

တန်ပြန်လာနိုင်တဲ့အတွက်ပဲ။ ဒီအချက်ကို တွေးပြီး လူဖြူတွေ တော်တော်လန့်
နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဘယ်လောက်ပဲနှိမ်နှိမ် တို့ကတော့ မဖြူပါဘူး။
တို့လူမျိုးတွေ ပျောက်မသွားပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တို့မှာက တို့သိပ်ပြီး
အားထားတဲ့ ‘အိုင်စီကို’ ရှိနေလို့ပဲ”

“အဲဒီ အိုင်စီကိုက ဘယ်သူလဲကွ”

ဘန်ဒါက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။

“အိုင်စီကိုဆိုတာက လူမဟုတ်ဘူးကွ။ ငါတို့လူမျိုးရဲ့ ယုံကြည်ချက်
တစ်ခုပဲ။ ရှင်းပြရမှာတောင် ခပ်ခက်ခက်ပဲ။ အိုင်စီကိုဆိုတာ တို့လူမျိုးရဲ့
အခြေခံ မူလဘူတပဲ။ အဓိက ရေသောက်မြစ်ပဲ။ အဲဒါဟာ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ
လူမျိုးတစ်မျိုးရဲ့ အလွန်မြင့်မြတ်တဲ့ ယုံကြည်ချက်ဖြစ်လို့
ဧမ်ဘေဇီမြစ်ကြီးကိုတောင် အဲဒီနာမည် ပေးထားသေးတယ်။ ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့
မျိုးဆက်ပေါင်းများစွာက တို့ရဲ့ ဘိုးဘွားဘီ ဘင်တွေဟာ ကျွဲ နွားစတဲ့
တိရစ္ဆာန်တွေကို ဧမ်ဘေဇီမြစ်ကြီးထဲ သူတို့နှင့်အတူ မောင်းချသွားလေ့ရှိတယ်။
အဲဒီအခါမှာ အားနည်းတဲ့ လူတွေနဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေ ဟာ ပြင်းထန်တဲ့ ရေစီးနဲ့
အစာငတ်နေတဲ့ မိကျောင်းကြီးတွေရဲ့ သားကောင် ဖြစ်သွားကြရတယ်။ ဒါပေမဲ့
ရေထဲက မသေဘဲ ပြန်တက်လာနိုင်တဲ့လူတွေ တိရစ္ဆာန်တွေကိုတော့
နဂိုကထက်ပိုပြီး ခွန်အားဗလနဲ့ သတ္တိပြည့်စုံလာသူတွေလို့ ယုံကြည်ကြတယ်။
နောက်ပြီး ဘန်တူးလူမျိုးစု တစ်ယောက်သေဆုံးတဲ့အခါ အိုင်စီကို
ယုံကြည်ချက်အရ ကျန်မိသားစုအားလုံး တောထဲကို ထွက်သွားကြရ တယ်။
သဘောကတော့ သူတို့ခံစားနေရတဲ့ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုကို တခြားလူတွေ
ပါရောပြီး မခံစားရအောင် ဆိုတဲ့သဘောပဲ။ ပိုပြီးရှင်းအောင် ပြောရင်
အိုင်စီကိုဆို တာ လူသားတစ်ယောက်ဟာ တခြားလူသားတစ်ယောက်ရဲ့
မျက်နှာကိုစေ့စေ့ ကြည့်နိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ ပြီးတော့ လူတစ်ယောက်ဟာ
တခြားလူတစ်ယောက်ထက် ပိုပြီးလည်း မမြင့်မြတ်ဘူး။ လျော့ပြီးလည်း
မနိမ့်ကျဘူးဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်ပဲ။ ဒါကြောင့် လူဖြူသခင်တွေကို
ကြောက်နေတဲ့ ကျွန်တစ်ယောက်အဖို့တော့ အိုင် စီကို ယုံကြည်ချက်ဟာ
ကျိန်စာနဲ့အတူတူပဲ။ ဒါနဲ့ မင်းဂျွန် တင်ဂိုဂျာဘာမှူး အကြောင်း ကြားဖူးသလား”
ဘန်ဒါက နောက်ဆုံးနာမည်ကို လေးလေးစားစား အသံထွက်၍
ပြောသည်။

“ဟင့် ... အင်း၊ ငါ လုံးဝ မကြားဖူးဘူး”

“အေး ... မင်းတစ်နေ့တော့ သူ့အကြောင်းကြားရပါလိမ့်မယ်။ မင်း
တစ်နေ့တော့ ကြားရမှာပါ”

ထို့နောက်တော့ ဘန်ဒါက တခြားအကြောင်းအရာကို ခေါင်းစဉ် ပြောင်းသွားသည်။

*

ဂျမီသည် ဘန်ဒါအပေါ်တွင် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ခင်မင်လေးစားမှု တိုးပွားလာခဲ့သည်။ အစတုန်းကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်အကြားတွင် စိုးရိမ်မှု၊ မသင်္ကာမှုကလေးတွေ ရှိနေခဲ့ကြသေးသည်။ ဂျမီအနေဖြင့် မိမိအား သေလုမြော ပါး သတ်ဖြတ်ရန် အားထုတ်ခဲ့သော လူတစ်ယောက်အပေါ်တွင် ယုံကြည်စိတ် မွေးယူခဲ့ရသည်။ ထိုနည်းအတူ ဘန်ဒါအနေဖြင့်လည်း မိမိလူမျိုးတစ်ရပ်လုံး၏ မျိုးဆက်ရန်သူဖြစ်သော လူဖြူတစ်ယောက်ကို ယုံကြည်စိတ် မွေးယူခဲ့ရသည်။

ယခုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ဘုံရည်မှန်းချက်တစ်ခုကြောင့် အလွန် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်လာခဲ့ကြပြီ။ ဘန်ဒါမှာ မိမိပေါင်းသင်းဖူးသော တခြားလူမည်းများကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု ဂျမီက ယူဆသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်နေ့တွင် သူက မေးကြည့်သည်။

“ဒါနဲ့ မင်းဘယ်မှာ ပညာသင်ခဲ့သလဲ ဘန်ဒါ”

“ဘယ်မှာမှ မသင်ခဲ့ပါဘူး။ ငါက လူမှန်းသိတတ်စကတည်းက အလုပ်လုပ်လာခဲ့ရတာ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့အဘွားက ငါ့ကို စာသင်ပေးလို့ ဒီအဆင့် အထိ ရောက်လာခဲ့တာပါ။ အဘွားက ဘိုးဝါးကျောင်းဆရာတစ်ယောက်အိမ်မှာ အိမ်စေလုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ သူက အဲဒီဆရာဆီမှာပဲ အရေးအဖတ်သင်ခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ ငါ့ကိုလည်း သူပဲ အရေးအဖတ် သင်ပေးခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ ငါ ဒီလောက် တတ်လာတာ အဘွားရဲ့ ကျေးဇူးပါပဲ”

*

နာမာဂ္ဂါလင်းဒေသရှိ နမီးဘ်သဲကန္တာရအကြောင်းကို ဂျမီ ပထမဆုံး ကြားသိရသည်မှာ သူတို့အလုပ်ချိန် ပြီးဆုံးပြီးနောက် တစ်နေ့သော စနေနေ့ ညနေပိုင်းတွင် ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က သူနှင့် ဘန်ဒါတို့နှစ်ယောက်သည် ဘန်ဒါ၏ မိခင်ကြီး ချက်ပေးလိုက်သော ဒရယ်သားနှုပ်ကို သင်္ဘောကျင်းမှ ကုန်လှောင်ရုံ ပျက်ကြီးထဲတွင် မြန်မြန်ရှက်ရှက် စားကြရသည်။ စားသောက်ပြီးတော့ ဂျမီက ကုန်သေတ္တာဟောင်းကြီးပေါ်တွင် လှဲအိပ်လိုက်ပြီးနောက် ဘန်ဒါအား မေးခွန်း တွေ ထုတ်ပြန်သည်။

“မစ္စတာမာဝီကို မင်း ဘယ်တုန်းက စတွေ့ခဲ့တာလဲ”

“ငါ နမီးဘ်သဲကန္တာရက စိန်တွင်းမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တုန်းက တွေ့ခဲ့ တာ။ သူက အဲဒီတွင်းကို တခြားစပ်တူနှစ်ယောက်နဲ့ ပိုင်ထားတာ။ အမှန်က

တော့ အဲဒီတွင်းကို သူပိုင်တာကလည်း ပိုက်ဆံမရှိတဲ့ တွင်းတူးသမားတွေဆီက အပိုင်စီးပြီး ရလိုက်တာပါ။ အဲဒီကို သူ့ကိုယ်တိုင်ရောက်လာလို့ ငါ့ကို တွေ့တာပဲ”

“ဒီလူကြီး ဒီလောက်အောင် ချမ်းသာနေမှ ကုန်စုံဆိုင်ဘာလို့ ဖွင့်နေသေးတာလဲ”

“ကုန်စုံဆိုင်က သူ့ရဲ့ထောင်ချောက်ပဲကွ။ မဖွင့်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ တွင်းတူးဖို့ ရောက်လာတဲ့ လူသစ်တွေက သူ့ဆိုင်ကို လာကြရတာပဲ။ အဲဒီတော့ သူ့အနေနဲ့ ချမ်းသာထက် ချမ်းသာလာတော့တာပေါ့”

ဂျမီက သူ့ကိုယ်တိုင် မစ္စတာမာဝီ၏ ထောင်ချောက်ထဲ တန်းဝင်ခဲ့ရသည်ကို ပြန်တွေးမိသည်။ **ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကျွန်မ ဖေဖေက ရှင့်ကို ကူညီနိုင်မှာပါ** ဟု ပြောခဲ့သော မာဂရက်၏ ချစ်စရာ မျက်နှာကလေးကိုလည်း မြင်ယောင်လာမိသည်။

“အဲဒီတော့ မင်းက သူ့ဆီ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်သွားတာလဲ”

“အဲဒီနေ့က သူ့စိန်တွင်းကို လာလည်တော့ သူ့သမီးကလေးလည်း ပါလာတယ်။ ကောင်မလေးက ၁၁ နှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်။ ကောင်မလေးက ထိုင်နေရတာ ပျင်းလာတယ် တူပါရဲ့။ ဒါနဲ့ ရေထဲ ဆင်းဆော့တော့ ရေဝဲစုပ်ပြီး ရေနစ်ပါလေရော။ ငါက အဲဒီမှာ ကမန်းကတန်း ရေထဲခုန်ဆင်းပြီး သူ့ကို ကယ်လိုက်ရတာပေါ့။ အဲဒီတုန်းက ငါလည်း လူပျိုတောင် ကောင်းကောင်း မဖြစ်သေးပါဘူးကွာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအဘိုးကြီးတော့ ငါ့ကို သတ်တော့မှာပဲဆိုပြီး ငါ တော်တော် ကြောက်သွားမိတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ရတာလဲကွ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါက ကောင်မလေးကို ဖက်ထားမိတာကွ။ ငါက လူမည်းမို့လို့ ကြောက်မိတာ မဟုတ်ဘူး။ ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ ကြောက်မိတာပါ။ ဒီလူကြီးက သူ့သမီးကို ဘယ်ကောင်မှ လက်နဲ့တို့တာတောင် မကြိုက်ဘူးကွ။ အဲဒါ တို့အထဲက လူတစ်ယောက်က ငါဟာ သူ့သမီးအသက်ကို ကယ်လိုက်တာပါလို့ မနည်းဖျောင်းဖျာပြောတော့မှ စိတ်ပြေသွားတာ။ သူက စိတ်ပြေသွားရုံတင် မကဘူး။ ငါ့ကို သူ့ဆိုင်မှာ ခိုင်းဖို့ဆိုပြီး ကလစ်ဒရစ်ကို တစ်ခါတည်း ခေါ်လာခဲ့တော့တာပဲ” ဘန်ဒါက စကားကို ခဏရပ်ထားပြီးတော့မှ ဆက်ပြောပြန်သည်။ “နောက်နှစ်လလောက် ကြာတော့ ငါ့ဆီကို ငါ့ညီမလေး အလည်ရောက်လာတယ်” သူ့စကားသံ တိုးသွားသည်။ “ညီမလေးက သူ့သမီးနဲ့ အရွယ်တူလောက်ပဲ ရှိသေးတာ”

ဂျမီမှာ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ငေး၍သာ နားထောင်နေမိသည်။

အတန်ကြာတော့မှ ဘန်ဒါက ငြိမ်သက်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။

“တကယ်ဆိုရင် ငါ့အနေနဲ့ နမီးဘဲသဲကန္တာရမှာပဲ နေခဲ့ဖို့ ကောင်းတာ။ အဲဒီမှာက စိန်ရှာရတာ သိပ်လွယ်တာပဲ။ သောင်ပြင်ပေါ်မှာ လေးဘက်တွားပြီး ရှာသွားရင်းနဲ့ စိန်တွေကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး သံဘူးထဲ ကောက်ထည့်ရုံပဲ”

“နေစမ်းပါဦးကွ။ အဲဒီစိန်တုံးတွေက သောင်ပြင်ပေါ်မှာ ဒီအတိုင်းပေါ်နေတာလား။”

“ဒါပေါ့ကွ။ အဲဒါကြောင့်မို့ သိပ်လွယ်တယ်လို့ ငါ ပြောတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေရာကိုတော့ အိပ်မက်တောင် မမက်ပါနဲ့ကွာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီနားကို ဘယ်သူမှ မကပ်နိုင်ဘူးကွ။ စိန်တွင်းက သမုဒ္ဒရာထဲမှာ ရှိနေတာ။ လှိုင်းတစ်လုံး တစ်လုံးကလည်း ပေ ၃၀ လောက် မြင့်တာ။ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ သူတို့က ကမ်းခြေမှာ အစောင့်တောင် မထားဘူး။ တချို့ကတော့ ပင်လယ်ဘက်က ပတ်ဝင်ပြီး ခိုးတူးကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ လှိုင်းနဲ့ ကျောက်ဆောင်နဲ့ ရိုက်ပြီး သေကုန်တာ များတာပဲ”

“တခြားဝင်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခုခုတော့ ရှိဦးမှာပေါ့ကွာ”

“မရှိဘူးကွ။ နမီးဘဲသဲကန္တာရက သမုဒ္ဒရာထဲကို ထိုးဝင်နေတာ”

“အဲဒီတော့ စိန်တွင်းကို ဝင်ရင် ဘယ်လိုဝင်မလဲ”

“အဲဒီမှာ မျှော်စင်နဲ့ အစောင့်တွေ ချထားတယ်။ ပတ်ပတ်လည်မှာလည်း သံဆူးကြိုးတွေ ကာထားတယ်။ သံဆူးကြိုးတွေအတွင်းမှာလည်း လက်နက်ကိုင် အစောင့်တွေရော၊ ခွေးတွေရောရှိတယ်။ ဒီခွေးတွေက သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတာ။ လူကို မြင်တာနဲ့ ခုန်အုပ်ပြီး အရိုးအသားမကျန် ကိုက်စားပစ်ကြမှာ။ ပြီးတော့ သူတို့က တစ်ကွင်းလုံးအနှံ့ မိုင်းဖုံးတွေလည်း ထောင်ထားသေးတယ်။ မိုင်းဖုံးတွေ ဘယ်နေရာမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ပြတဲ့ မြေပုံမပါရင်တော့ ဖုံးနင်းမိပြီး အပိုင်းပိုင်းပြတ်သွားမှာ ကျိန်းသေပဲ”

“ဒါနဲ့ အဲဒီစိန်တွင်းက ဘယ်လောက်ကြီးသလဲ”

“မနည်းဘူးကွ။ ၃၅ မိုင်လောက်တောင် ရှည်တာပဲ”

ဂျမီသည် ၃၅ မိုင်ရှည်လျားသော သဲသောင်တန်းကြီးပေါ်တွင် အစီအရီပေါ်နေသော စိန်တုံးတွေကို ယခုပင် မြင်ယောင်ထင်ယောင် ဖြစ်လာမိသည်။

“အေးကွာ၊ အံ့ဩစရာပါပဲလား”

“နမီးဘဲစိန်တွင်းအကြောင်း ကြားရလို့ အံ့ဩရတဲ့လူတွေထဲမှာ မင်းဟာ ပထမဆုံးလူ မဟုတ်သလို နောက်ဆုံးလူလည်း မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။

ငါကတော့ လှေခိုးခိုးဝင်ပြီး အပြန်မှာ ကျောက်ဆောင်တွေနဲ့ တိုက်လို့ သေသွား တဲ့ လူတွေဆီက ကျန်ခဲ့တဲ့ စိန်တုံးတွေကိုပဲ ကောက်ယူခဲ့တာပဲကွ။ ကိုယ်တိုင် သွားတူးဖို့တော့ စိတ်တောင်မကူးရဲတော့ပါဘူးကွာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခြေလှမ်းတစ်ချက်မှားလို့ မိုင်းထိပြီး အသက်ပျောက်သွားကြတဲ့လူတွေလည်း ငါ တွေ့ခဲ့ဖူးပြီကွ။ အယ်လ်ဇေးရှင်းခွေးကြီးတွေ ဝိုင်းဆွဲလို့ ဗိုက်ပွင့်အူပွင့် ဖြစ်သွား တဲ့လူတွေလည်း ငါမြင်ခဲ့ဖူးပြီကွ။ အဲဒီတော့ ဒီအကြောင်း တွေးမနေပါနဲ့ကွာ။ မေ့သာပစ်လိုက်ပါတော့။ ငါက ကိုယ်တွေ့ ပြောနေတာပါ။ အဲဒီနေရာက ဝင် လမ်းလည်း မရှိဘူး။ ထွက်လမ်းလည်း မရှိဘူးကွ။ ဘယ်လမ်းကပဲ သွားသွား သေမှာ ကျိန်းသေပဲ”

*

ဂျမီသည် ထိုညတွင် လုံးဝအိပ်မပျော်နိုင်တော့။ သူ့မျက်စိထဲတွင် မစ္စတာမာဝီ ပိုင်သော ၃၅ မိုင်ရှည်လားသည့် သဲသောင်ပေါ်မှ တဖျတ်ဖျတ်လက် နေသော စိန်တုံးများကိုသာ မြင်ယောင်နေမိတော့သည်။ သူသည် မိုးထိမြင့် သော လှိုင်းလုံးကြီးတွေ၊ အချွန်အတက်တွေ ငေါထွက်နေသော ကျောက်ဆောင် ကြီးတွေ၊ သွေးဆာနေသော အမဲလိုက် ခွေးကြီးတွေ၊ လက်နက်ကိုင်အစောင့် တွေနှင့် မိုင်းဖုံးတွေကိုလည်း မြင်ယောင်မိသည်။

သို့သော် သူက ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးကိုမှ မကြောက်တော့။ နောက် ဆုံး အသက်သေရမည်ကိုပင် လုံးဝ မကြောက်တော့။ သူ့အပေါ် ရက်စက်ခဲ့ သော မစ္စတာမာဝီအား ထိုက်ထိုက်တန်တန် သင်ခန်းစာမပေးခဲ့ရဘဲနှင့် သေ သွားရမည်ကိုသာလျှင် သူက တွေးကြောက်မိသည်။

*

နောက်တစ်နေ့ တနင်္လာနေ့တွင် ဂျမီသည် ဈေးသို့ သွားပြီး နာမာဂ္ဂါလင်းဒေသ မြေပုံတစ်ချပ် ဝယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မြေပုံကို အသေး စိတ်လေ့လာသည်။

မြေပုံထဲတွင် စိန်တွင်းရှိသော ကမ်းခြေဒေသကို တွေ့ရသည်။ ယင်း ကမ်းခြေသည် တောင်အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာထဲသို့ ထိုးထွက်နေပြီး မြောက် ဘက်တွင် လူဒါရစ်(စ်)နှင့် တောင်ဘက်တွင် အောရိန်းမြေနှိမ့်မြစ်ဝှမ်းရှိသည်။ ယင်းဒေသတစ်ခုလုံးကို မြေပုံပေါ်တွင် မင်နီဖြင့် ‘တားမြစ်နယ်မြေ’ ဟု ဖော်ပြ ထားသည်။

ဂျမီသည် မြေပုံကို အထပ်ထပ်အခါခါ လေ့လာမှတ်သားသည်။ တောင်အမေရိကနှင့် တောင်အာဖရိကကြားတွင် မိုင်ပေါင်း ၃၀၀၀ မျှ ရှည်လျား သော သမုဒ္ဒရာမှ လှိုင်းလုံးကြီးများသည် တောင်အတ္တလန္တိတ်ကမ်းခြေရှိ

ကျောက်စွန်းကျောက်ဆောင်ကြီးများကို ဒေါမာန်ဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် တဝန်းဝန်း ရိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။ တောင်ဘက်ရှိ မိုင် ၄၀ ခန့် ကမ်းခြေမှ တစ်လျှောက်မှာ မူ အစောင့်အကြပ်မရှိ ပွင့်နေသည်။ **အသေဆိုးနဲ့ သေသွားကြတဲ့ ဟိုလူတွေ ဟာ ဒီနေရာမှာ ကျောက်ချပြီးမှ တားမြစ်နယ်မြေထဲကို ဝင်သွားကြတာ ဖြစ်မှာပဲ။**

ယင်းကမ်းခြေဒေသတစ်ဝိုက်တွင် အစောင့်အကြပ် လုံးဝ မထားခြင်း မှာ ဘာကြောင့် ဖြစ်မည်ဆိုသည်ကို မြေပုံကို ကြည့်ပြီး ဂျမီက ချက်ချင်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ကမ်းခြေတစ်လျှောက် မြင့်မားစွာ ချွန်ထွက်နေသော ကျောက်ဆောင် ကျောက်တန်းကြီးများကြောင့် လှေသင်္ဘောများ လုံးဝ မဆိုက် ကပ်နိုင်။

ဂျမီသည် စိန်တွင်းသို့ အဝင်လမ်းကို မြေပုံတွင် ရှာကြည့်ပြန်သည်။ ဘန်ဒါ၏ အပြောအရဆိုသော် ထိုဒေသတစ်ခုလုံးကို သံဆူးကြိုးများ ကာထား ပြီး၊ လက်နက်ကိုင် အစောင့်များက ၂၄ နာရီလုံးလုံး စောင့်ကြပ်နေသည်ဟု သိရသည်။ စိန်တွင်းသို့ အဝင်လမ်းဝတွင်လည်း အစောင့်မျှော်စင်တစ်ခုရှိသည်။ အကယ်၍ ထိုမျှော်စင်ကို တစ်နည်းနည်းနှင့်ကျော်ပြီး စိန်တွင်းသို့ ဝင်သွားနိုင် သည့်တိုင်အောင် အတွင်းဘက်တွင် မိုင်းဖုံးနှင့် အစောင့်ခွေးတို့၏ အန္တရာယ်ကို ရှောင်ကွင်း၍ ရနိုင်စရာလုံးဝ မရှိ။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဘန်ဒါနှင့်တွေ့တော့ ဂျမီက မေးသည်။

“ဒါနဲ့ မိုင်းဖုံးညွှန်း မြေပုံရှိတယ်လို့ မင်းတစ်ခါ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ် လား။”

“နမီးဘဲသဲကန္တာရမှာ ရှိတာကိုပြောတာလား။ ဟုတ်တယ်လေ။ အဲဒီ က ကြီးကြပ်ရေးမှူးတွေ လက်ထဲမှာ မြေပုံတွေရှိတယ်။ သူတို့က အဲဒီမြေပုံတွေ ကို ကြည့်ပြီး တွင်းတူးသမားတွေကို ခိုင်းတာ အလုပ်ဆင်းတော့ အလုပ်သမား တွေက တစ်ယောက်ချင်း တန်းစီပြီး သွားကြရတာ။ နို့မဟုတ်ရင် မိုင်းထိပြီး အားလုံးသေကုန်မှာပေါ့” ဘန်ဒါက ခေတ္တမျှ စဉ်းစားနေပြီးမှ -

“တစ်နေ့မှာ ငါ့ဦးလေးက ငါ့ရှေ့က လျှောက်သွားတော့ ကျောက်ခဲ တစ်လုံး ခလုတ်တိုက်မိရင်း မိုင်းပေါ်လဲကျသွားတယ်။ အဲဒီတော့ ဘယ်လိုဖြစ် သွားတယ် ထင်သလဲ။ အိမ်ကို ပြန်ယူလာစရာတောင် ဘာမှမကျန်ရစ်ခဲ့ပါဘူး ကွာ။ တစ်ခါတည်း အသားတခြား အရိုးတခြား ဖြစ်သွားတော့တာပဲ”

ဂျမီမှာ ကြားရသည်နှင့်ပင် ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထသွားမိသည်။

“နောက်ပြီး ပင်လယ်မြူတွေကလည်း အန္တရာယ်တစ်ခုပဲကွ။ အဲဒီက မြူတွေက ဘယ်ကမြူနဲ့မှမတူဘူး။ သမုဒ္ဒရာထဲက တိမ်လိပ်တွေလို လိုမ့်တက်

လာပြီး တောင်တန်းတွေအထိ သဲကန္တာရတစ်ခုလုံး ဖုံးသွားတော့တာပဲ။ အဲဒီလို သာ ကြုံရရင်တော့ ဘယ်မှ မရွေ့ဘဲ ရောက်တဲ့အနေရာမှာ ထိုင်နေဖို့သာ ပြင်ပေ တော့။ ဘာမှမမြင်ရတော့ဘူး။ အဲ ... အဲဒီလိုကြုံရရင် ကောင်းတာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်ကွ။ မိုင်းဗုံးထိမှာ ပူစရာ မလိုတော့ဘူး”

“အဲဒီမြူတွေက ဘယ်လောက်ကြာကြာ ခံသလဲကွ”

“တစ်ခါတလေလည်း တစ်နာရီ နှစ်နာရီနဲ့ ရှင်းသွားတာပဲ။ တစ်ခါ တလေလည်း တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်တောင် ဆိုင်းနေတတ်တယ်”

“အဲဒီ မိုင်းဗုံးညွှန်းမြေပုံကို မင်းမြင်ဖူးသလား ဘန်ဒါ”

“ဘယ်မြင်ဖူးပါ့မလဲ” သူတို့က လျှို့ဝှက် သိမ်းထားတာပဲ။ ဒါတွေကို စိတ်ကူးမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ။ အလုပ်မဖြစ်ပါဘူး။ အဲဒီသွားရင် ပြန်လမ်းမရှိဘူး။ အဲဒီမှာ စိန်သူခိုးတွေကို ကြိုးဆွဲသတ်တဲ့ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိတယ်ကွ။ အဲဒါ နောက်လူတွေက လာမခိုးရဲအောင် သင်ခန်းစာပြတဲ့ သဘောပဲပေါ့”

ဂျမီသည် လုပ်ငန်းစဉ်တစ်ခုလုံးကို အသေးစိတ်စဉ်းစားကြည့်သည်။ သို့သော် ဘယ်နည်းနဲ့ စဉ်းစားစဉ်းစား အောင်မြင်နိုင်စရာ တစ်ကွက်မျှမမြင်။ အကယ်၍ စိန်တွင်းနယ်မြေထဲသို့ ဝင်နိုင်သည့်တိုင်အောင် ပြန်ထွက်ဖို့ လမ်းမရှိ။

ဘန်ဒါပြောတာ မှန်သည်။ သည်ကိစ္စ ဆက်မတွေးတောပဲ မေ့ထား လိုက်တာပဲ ကောင်းလိမ့်မည်။

*

နောက်တစ်နေ့တွင် သူက ဘန်ဒါအား မေးပြန်သည်။

“စိန်တွင်းတူးသမားတွေ အလုပ်သိမ်းလို့ အပြန်မှာ စိန်တွေ ခိုးလာ ရင် မရဘူးလားကွ။ အဲဒါကို သူတို့ ဘယ်လိုကာကွယ်သလဲ”

တစ်ယောက်စီ တစ်ကိုယ်လုံး အနံ့ရှာတာပေါ့။ တစ်ကိုယ်လုံး ခြေ ဆုံးခေါင်းဆုံး စမ်းပြီး ရှာဖွေတယ်။ ဒွာရကိုးပေါက် မကျန်အားလုံးရှာတယ်။ တချို့လူတွေဆိုရင် ခြေထောက်ကို ဟက်တက်ခွဲပြီး အဲဒီအထဲမှာ စိန်ကိုထည့်ယူ လာကြတယ်။ တချို့က အံသွားတွေ နုတ်ပစ်ပြီး အဲဒီနေရာမှာ စိန်တုံးကို မြှုပ်ယူ လာတယ်။ ကုန်ကုန်ပြောရရင်တော့ စိတ်ကူးရသမျှ နည်းမျိုးစုံနဲ့ လျှောက်ဖွက် ကြတာပေါ့ကွာ။ မင်းအသက်နဲ့ကိုယ် အိုးစားမကွဲချင်ရင်တော့ ဒီအကြံကို လက် လျှော့လိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်ကွာ”

ဂျမီက ဘန်ဒါပြောသည့်အတိုင်း ယင်းအကြံကို လက်လျှော့ရန် အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ကြိုးစားတိုင်း ကြိုးစားတိုင် မခံချင်စိတ်က ပို၍ပို၍ ကြီးထွားလာသည်။ သောင်ပေါ်တွင် အစီအရီ ပေါ်နေကြသော မစ္စတာ မာဝီ၏ စိန်တွေကို မြင်ယောင်၍သာနေမိသည်။

အဲဒီစိန်တွေအားလုံး ငါပိုင်မယ်၊ ငါပိုင်ရမယ်။

*

ထိုနေ့ညတွင် အမျိုးမျိုးစဉ်းစား အကြံထုတ်ရာမှ အဖြေပေါ်လာ ခဲ့သည်။ သူသည် ဘန်ဒါအား ပြောပြချင်လွန်း၍ မစောင့်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်နေမိ သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် ဘန်ဒါနှင့်တွေ့တော့ သူက နိဒါန်းပင် ပျိုးမနေ တော့ဘဲ တိုက်ရိုက်ကြီး မေးချလိုက်မိသည်။

“အရင်တုန်းက သွားဖူးခဲ့တဲ့ လှေသင်္ဘောတွေအကြောင်း မင်းသိ သလောက် ပြောပြစမ်းပါ ဘန်ဒါ”

“ဘယ်လိုအကြောင်းကို ပြောရမလဲ”

“ဘယ်လို လှေသင်္ဘော အမျိုးအစားတွေလည်း ဆိုတာပေါ့”

“အမျိုးအစားတွေကတော့ အစုံပဲ။ မီးသင်္ဘော၊ တွဲသင်္ဘော၊ မော် တော်ဘုတ်၊ ရွက်လှေအစုံသွားကြတာပဲ။ တစ်ခါကဆိုရင် လူလေးယောက်ခတ် လှေကလေးနဲ့တောင် သွားခဲ့ကြသေးတယ်။ ငါ အဲဒီမှာ လုပ်နေတုန်းကလည်း ခြောက်ကြိမ်လောက် ရောက်လာကြသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ လှေရော လူပါ ကျောက်ဆောင်နဲ့ ရိုက်ပြီး အကုန်လုံး သေကုန်ကြတာချည်းပဲ”

ဂျမီက သက်မချလိုက်သည်။

‘ဖောင်နဲ့ သွားတာတစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလား’

ဘန်ဒါက ဂျမီ၏မျက်နှာကို ငေးကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာနဲ့၊ ဖောင်နဲ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဖောင်နဲ့သွားရင်မရဘူးလား” သူက တော်တော် စိတ်ဝင်စားလာသည်။ “ဒီအချက်ကို သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါကွ။ လှေတွေ၊ သင်္ဘောတွေက ဝမ်းဗိုက်နဲ့ ကျောက်ဆောင်နဲ့ ရိုက်မိပြီး ပျက်ကုန်ကြ တာ။ ဒါပေမဲ့ ဖောင်နဲ့ဆိုရင် အဲဒီလို မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျောက်ဆောင်တွေပေါ် အလိုက်သင့်ကျော်သွားပြီး ကမ်းခြေကို ရောက်သွားမှာပဲ။ အပြန်ကျတော့လည်း ဒီနည်းနဲ့ပဲ လွယ်လွယ်ကူကူ ပြန်ထွက်နိုင်တယ်”

ဘန်ဒါက ဂျမီ၏မျက်နှာကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ တော်တော်ကြာတော့မှ သူက စကားပြောသည်။ သည်အကြိမ်တွင်တော့ သူ သည် စောစောကလို မဟုတ်တော့ဘဲ လေသံလုံးဝ ပြောင်းသွားသည်။

“ဟုတ်တယ် ... ဂျမီ၊ မင်း အကြံသိပ်ကောင်းတာပဲ။ ဒီနည်းနဲ့ဆို တို့ အကြံအောင်မြင်မှာ ကျိန်းသေပဲ”

*

စင်စစ် သူတို့၏အကြံသည် ဖြစ်နိုင်ခြေရှိသော၊ မျှော်လင့်ချက်ရှိသော အကြံအဖြစ်စတင်ခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ဖြေရှင်း၍မရနိုင်သော အခက်အခဲများနှင့် ကြုံလာခဲ့သည်။ သို့သော် နှစ်ယောက်သား ခေါင်းချင်းရိုက်၍ အကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေးကြသောအခါ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပို၍ပို၍ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလာ ခဲ့သည်။ ဖြစ်လိုဖြစ်ငြား အပျင်းပြေ ဆွေးနွေးကြခဲ့ရာမှ တကယ့်လုပ်ငန်း စီမံ ကိန်းကြီးတစ်ခု အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

စိန်တုံးများသည် သောင်ပြင်တွင် ပေါ်နေသောကြောင့် သူတို့အနေ ဖြင့် မည်သည့်ပစ္စည်းကိရိယာမျှ ယူသွားစရာ မလို။ စိန်တုံးများကို တစ်တုံးပြီး တစ်တုံး လိုက်ကောက်ရုံသာရှိသည်။

ဖောင်ဖွဲ့ပြီး ရွက်လွှင့်သွားလျှင် အစောင့်အကြပ် မရှိသော မိုင် ၄၀ ရှည်ကမ်းခြေသို့ အန္တရာယ် ကင်းရှင်းစွာဖြင့် ရောက်နိုင်သည်။ ညအချိန်တွင်သာ ရွက်လွှင့်သွားလျှင် မည်သူမျှ မမြင်နိုင်။ အစောင့်အကြပ်မရှိသော ကမ်းခြေတစ် လျှောက်တွင် မိုင်းဗုံးလည်းမရှိ။ အစောင့်အကြပ်တွေကလည်း ကုန်းမြေပိုင်း အတွင်း၌သာ ကင်းလှည့်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကမ်းခြေတွင် နှစ်ယောက် သား လွတ်လွတ်လပ်လပ် လျှောက်သွားကာ စိန်တုံးတွေကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး အိတ်ထဲကောက်ထည့်ရန်သာ ရှိတော့သည်။

“စိန်တုံးတွေ အိတ်နဲ့အပြည့် ကောက်ပြီးတော့ အရုဏ်မတက်ခင် တို့ပြန်ထွက်နိုင်တယ်” ဟု ဂျမီက ပြောသည်။

“ဘယ်လိုပြန်ထွက်မှာလဲ” ဟု ဘန်ဒါက မေးသည်။

“တို့ဝင်လာတဲ့ လမ်းကပဲ ပြန်ထွက်မှာပေါ့။ ဖောင်ကို ကျောက်ဆောင် တွေပေါ်က ကျော်ပြီး ရွက်လွှင့်ထွက်လာမှာပေါ့။ အဲဒါဆိုရင် ... အားလုံး အိုကေ သွားပြီ”

*

ဘန်ဒါ၏ သံသယစိတ်များသည် ဂျမီ၏ ကျိုးကြောင်းညီညွတ်သော စည်းရုံးလှုံ့ဆော်မှုကြောင့် အရည်ပျော်သွားကြသည်။ ဂျမီက စီမံကိန်းတစ်ခု လုံးကို အနုလုံပဋိလုံ သုံးသပ်စဉ်းစားထားပြီးဖြစ်သည်။ အောင်မြင်ရန် နည်း လမ်းကိုလည်း တွေ့ထားပြီ။ သည်စီမံကိန်းအတွက် ပိုက်ဆံလည်း မလို၊ တခြားလက်နက် ကိရိယာများလည်း မလို။ လိုအပ်သည်မှာ ဇွဲသတ္တိနှင့် စိတ် ဓာတ်ခွန်အားသာ ဖြစ်သည်။

“တို့အနေနဲ့ စိန်တုံးတွေထည့်ဖို့ အိတ်ကြီးတစ်လုံးတော့ ယူသွားရ မယ်ကွ”

ဂျမီက မျှော်လင့်ချက် အပြည့်ဖြင့် ကျိန်းသေပေါက်ပြောလိုက်သည်။

ဘန်ဒါက ပြုံးပြီး ပြန်ပြောသည်။

“ယူမယ့်ယူလည်း အိတ်ကြီးနှစ်လုံးပဲ ယူသွားကြတာပေါ့ ... ဂျမီ မင်းတစ်လုံး၊ ငါတစ်လုံးပေါ့ ... မဟုတ်ဘူးလား”

*

နောက်တစ်ပတ် အကြာတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အလုပ်မှ နုတ်ထွက်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် သူတို့သွားရမည့် တားမြစ်နယ်မြေမှ တောင်ဘက်သို့ မိုင်လေးဆယ်မျှ ကွာဝေးသည့် ပို့(တ်)နိုးလော့(သ်) အမည်ရှိ ပင်လယ်ကမ်းခြေရွာကလေးသို့ မြင်းလှည်းဖြင့် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

ပို့(တ်)နိုးလော့(သ်)သို့ ရောက်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်ဒေသ အခြေအနေကို လေ့လာမှတ်သားကြသည်။ ယင်းရွာမှ ရှေးကျသော ရွာကလေးမျှသာ ဖြစ်သည်။ အိမ်များမှာလည်း ဖြစ်သလိုဆောက်ထားသော တဲအိမ်ငယ်များသာ ဖြစ်ကြသည်။ ဈေးဆိုင်ကလေး သုံးလေးဆိုင်ရှိသည်။ ရွာအောက်တွင် ဆုံးစမထင်သော ကမ်းခြေသဲသောင်တန်းကြီးကို တစ်မျှော်တစ်ခေါ် မြင်နေရသည်။ ကမ်းခြေတွင်ကျောက်ဆောင် ကျောက်ကမ်းပါး လုံးဝမရှိ။ ရေလှိုင်းတွေက သောင်ကမ်းကို တငြိမ်ငြိမ်လာ၍ ထိတို့နေကြသည်။ သည်နေရာသည် သူတို့အတွက် ဖောင်ကပ်ရန် အကောင်းဆုံးနေရာပင် ဖြစ်သည်။

ရွာထဲတွင် တည်းခိုရိပ်သာ လုံးဝမရှိ။ သို့သော် ... ဂျမီအတွက် ဈေးဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်၏ နောက်ဖေးခန်း တစ်နေရာရရှိပြီး ဘန်ဒါကတော့ ရွာထဲမှ လူမည်းအိမ်တစ်အိမ်တွင် အိပ်ရာတစ်နေရာစာ ရရှိသည်။

“လူမသိအောင် လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် ဖောင်ဖွဲ့နိုင်မယ့် နေရာတစ်နေရာ ရှာရမယ်ကွ” ဂျမီက ဘန်ဒါအား ပြောသည်။ “လူတွေတစ်ယောက်မှသိလို့ မဖြစ်ဘူးကွ။ သူတို့သိသွားရင် အာဏာပိုင်တွေကို သတင်းပို့လိမ့်မယ်”

ထိုနေ့ညနေတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကံအားလျော်စွာပင် အသုံး မပြုတော့သော ဂိုဒေါင်ပျက်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရှိကြသည်။

“ဒါ အကောင်းဆုံးနေရာပဲကွ” ဂျမီက ပြောသည်။ “အဲဒီတော့ အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ အမြန်ဆုံး ဖောင်ဖွဲ့ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

“ဒီလောက်လည်း မလောစမ်းပါနဲ့ဦးကွ” ဘန်ဒါက ပြန်ပြောသည်။ “တို့အရင် ဝီစကီတစ်ပုလင်းလောက် ဝယ်ကြဦးမှ ...”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ကြည့်သာနေစမ်းပါ။ အချိန်တန်တော့ သိရပါလိမ့်မယ်”

*

နောက်တစ်နေ့တွင် ဂျမီထံသို့ နယ်မြေရဲအရာရှိ ရောက်လာသည်။ ရဲအရာရှိက ကိုယ်ခန္ဓာ ပုပ်ပွကြီးနှင့် ခပ်ကြွားကြွား ပုံမျိုး။ နှာခေါင်းကလည်း အရက်သောက်လွန်း၍ ပွပြီး နီရဲနေသည်။

“မောနင်း” သူက ဂျမီအား နှုတ်ဆက်သည်။ “မင်းက အခုမှ ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်လို့ သိရတယ်။ ဧည့်သည်ဆိုတော့ ငါက နှုတ်ဆက်ရမယ့် တာဝန်ရှိတာပေါ့။ ငါက ရဲအရာရှိမွန်ဒီပါ”

“ကျွန်တော်က အီယန်ထရာဗစ်ပါ”

“မြောက်ဘက်ကို သွားမလို့ မဟုတ်လား”

“တောင်ဘက်ကို သွားမလို့ပါ။ ကျွန်တော့် အဖော်တစ်ယောက်လည်း ပါပါတယ်။ ကိပ်တောင်းကိုသွားရင်း ဒီမှာခဏဝင်နားကြတာပါ”

“အား ... ငါလည်း ကိပ်တောင်းတော့ တစ်ခေါက်ရောက်ဖူးပါတယ်။ အာပါး ... အလွန်ကြီးတဲ့ မြို့ပဲ။ ဆူကလည်း ဆူလိုက်ပါဘိသနဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား။ ကိပ်တောင်းကတော့ အဲဒီအတိုင်းပါပဲ။ ဒါနဲ့ တစ်ခုခုသောက်ပါဦးလားခင်ဗျား”

“ငါက တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတုန်း အရက်မသောက်ဘူးကွ” သူက ခဏရပ်လိုက်ပြီးတော့မှ “ဒါပေမဲ့ ... ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ခြွင်းချက်အနေနဲ့ သောက် ရတာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား”

ဂျမီက ဝီစကီပုလင်း သွားယူလာသည်။ ကြိုတင် အမြော်အမြင်ရှိသော ဘန်ဒါကို ကျေးဇူးတင်မိသည်။ ညစ်ပတ်ပေရေနေသော ဖန်ခွက်ဟောင်းကြီးထဲသို့ လက်နှစ်လုံးစာခန့် အရက်လောင်းထည့်ပြီးတော့ ရဲအရာရှိအား ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ ... မစ္စတာထရာဗစ်။ ဒါနဲ့ ... ခင်ဗျားအတွက်ရော”

“အိုး ... ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော်က အရက်သောက်လို့ မဖြစ်လို့ပါ ခင်ဗျား။ ငှက်ဖျားရောဂါ ရှိနေလို့ပါ။ ဒါကြောင့် အခုကိပ်တောင်းကို သွားတာပါ။ အဲဒီမှာ ဆေးသွားကုမလို့ပါ။ သုံးလေးရက်နေပြီး သွားတော့မှာပါ။ ခရီးက တော်တော်ကြမ်းတော့ ဖြည်းဖြည်းပဲ နားပြီး သွားရတယ်ခင်ဗျာ”

ရဲအရာရှိက ဂျမီအား စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။

“ဒါနဲ့ ... ခင်ဗျား ကြည့်ရတာလည်း လန်းလို့ဆန်းလို့ပါလား”

“အား ... ဟုတ်ကဲ့ ... ရဲမှူးကြီးက ကျွန်တော် အဖျားတက်လာတဲ့ အချိန်မှာမှ မတွေ့ရတာ။ အဖျားတက်လာရင် သိပ်ဆိုးတယ် ခင်ဗျာ”

ရဲအရှိလက်ထဲမှ အရက်ခွက်တွင် အရက်မရှိတော့။ ဂျမီက နောက်ထပ် ဖြည့်ပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲဗျာ အခုလို သောက်စားမိတာ နည်းနည်းတော့ သည်းခံပါနော်” သူက အရက်ခွက်ကို တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချပြီး ထရပ်လိုက်သည်။ “ကဲ ... ကျုပ် တစ်ပတ်လှည့်လိုက်ဦးမယ်ဗျာ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားအဖော်က သုံးလေးရက်ဆို ကိပ်တောင်းသွားတော့မယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား။ ကျွန်တော် နေကောင်းရင် နေကောင်းချင်း သွားကြမှာပါ”

“ကောင်းပြီလေ ... ကျုပ် သောကြာနေ့လောက် တစ်ခေါက်လာကြည့်ဦးမယ် ဟုတ်လား”

*

ထိုနေ့ညတွင် ဂျမီနှင့်ဘန်ဒါတို့သည် ဂိုဒေါင်ပျက်ကြီးထဲတွင် ဖောင်ဖွဲ့ရန် စီစဉ်ကြသည်။

“ဒါနဲ့ ... ဘန်ဒါ ... မင်းဖောင်ဖွဲ့တတ်သလား”

“အမှန်ပြောရရင် ငါ လုံးဝ မတတ်ဘူးကွ”

“ဟာ ... အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ။ ငါလည်း လုံးဝ မတတ်ဘူးကွ”

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ခိုက်ကြည့်နေကြသည်။

“ဒါပေမဲ့ မပူပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရာ၊ ဖောင်ဖွဲ့တာလောက်များ ခက်တာမှတ်လို့”

*

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဈေးနောက်ဘက်ရှိ ဂါလံ ၅၀ ဝင်သစ်သားဆီပုံးခွံလေးလုံးကို ဂိုဒေါင်ပျက်ထဲသို့ သယ်ယူလာခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ဆီပုံးများကို မြေကြီးပေါ်တွင် လေးထောင့်ပုံစံ တစ်လုံးစီချသည်။ ပြီးတော့ ကုန်သေတ္တာခွံလေးလုံးသွားရှာပြီး စောစောက ဆီပုံးလေးလုံးပေါ်တွင် တစ်လုံးစီ ဆင့်ချသည်။

“ငါ ကြည့်ရတာတော့ ဖောင်နဲ့ တစ်စက်ကလေးမှ မတူဘူး ဂျမီ”

“စောင့်ကြည့်ဦးပေါ့ကွ။ မပြီးခင် မမြင်စေနဲ့တဲ့”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖောင်အတွက် အောက်ခံ ကိုယ်ထည်တော့ရပြီ။ သို့သော် အပေါ်မှ ကြမ်းခင်း ဘယ်မှာ သွားရှာကြမှာလဲ။ ပျဉ်ချပ်တွေတော့ ဘယ်လိုမှ ရနိုင်မည်မဟုတ်။ သို့ဖြင့် မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းဖြင့် တီထွင်လုပ်ကိုင်ကြရတော့သည်။ အနီးအနားရှိ သစ်ပင်များမှ သစ်ကိုင်းတွေခုတ်ယူပြီး အပေါ်က စီခင်း

လိုက်ကြသည်။ ယင်းအပေါ်က သစ်ရွက်ဖားဖားကြီးတွေကို ထူထူထဲထဲ ထပ်ခင်းသည်။ ထို့နောက်တွင် လျှော်ကြိုးကြီးများဖြင့် နေရာအနှံ့ ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ ချည်ကြသည်။ ကြိုးချည်နှောင်ပြီး၊ ကြိုးဆက်ခိုင်ရန် အထူးသတိထားကြသည်။

အားလုံးပြီးသွားသောအခါ ဘန်ဒါက ဖောင်ကိုကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ဒါတောင်မှ ဖောင်နဲ့ ဘယ်လိုမှ မတူသေးဘူးကွ”

“ရွက်လွှင့်လိုက်ရင်တော့ အဆင်ပြေသွားမှာပါကွာ”

ထို့နောက် လဲနေသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို သွားထမ်းလာပြီး ရွက်တိုင်လုပ်သည်။ သစ်ကိုင်းနှစ်ကိုင်းရှာကာ ပြားပြားခုတ်ပစ်ပြီး လှော်တက်လုပ်သည်။

“ကဲ ... တို့ ရွက်ပဲ လိုတော့တယ်ကွ။ ရွက်ရရင် ခရီးထွက်လို့ရပြီ။ အဲဒါ ဒီနေ့ညရမှ ဖြစ်မယ်။ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ရဲအရာရှိ မွန်ဒီရောက်လာလိမ့်မယ်”

သို့ဖြင့် ဘန်ဒါသည် ရွာထဲဝင်ပြီး ရွက်လုပ်ရန် ပစ္စည်းထွက်ရှာသည်။ တော်တော်ညှိနှိုက်မှ အပြာရောင် အထည်စကြီးတစ်ထုပ်ကို ထမ်းပြီး ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဒါ ရွက်လုပ်လို့ရမလား ... ဂျမီ”

“ဟာ ... သိပ်ရတာပေါ့ကွ။ ဒါနဲ့ ... ဒီပစ္စည်း မင်း ဘယ်က ရလာတာလဲ”

ဘန်ဒါက ပြုံးလိုက်ပြီး -

“မေးမနေနဲ့ပါနဲ့ကွာ။ မရ ရတဲ့နည်းနဲ့ ယူလာခဲ့တာပေါ့”

ထို့နောက်တော့ အထည်စကို လေးထောင့်ပုံစံ ဖြတ်ပြီး အောက်အစွန်နှင့် အပေါ်အစွန်တို့တွင် သစ်ကိုင်းများဖြင့် ရွက်လက်များ တပ်ဆင်ကြသည်။ နောက်ဆုံး လုပ်ငန်းအားလုံး ပြီးဆုံးသွားသည်။

“တို့အချိန်ဆွဲနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ တစ်ရွာလုံး အိပ်နေတုန်း မနက် ၂ နာရီမှာ စထွက်မယ်” ဂျမီက ပြောသည်။ “ကဲ ... ဒီတော့ ရတဲ့အချိန်ကလေး နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် အိပ်လိုက်ကြရအောင်”

တကယ်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး ဘယ်သူမှ အိပ်ချင်စိတ် မရှိကြ။ ရှေ့ဆက်ရမည့် သူတို့၏ သက်စွန့်ဆံဖျား ခရီးကြမ်းကြီးကို တွေးပြီး နှစ်ယောက်စလုံး အလွန်ပင် စိတ်လှုပ်ရှားနေကြသည်။

*

မနက် ၂ နာရီကျတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ဂိုဒေါင်ပျက်ထဲတွင် ဆုံကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်အားထက်သန်နေကြသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်

လည်း နှစ်ယောက်စလုံး တွေးကြောက်နေကြသည်။ သို့သော် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဖွင့်၍တော့ မပြောကြ။

ယခု သူတို့သွားရမည့် ခရီးမှာ သာမန်ခရီးမျိုးမဟုတ်။ ရှင်လျှင်ရွှေထီး၊ သေလျှင် မြေကြီးခရီး ဖြစ်သည်။ သူတို့အတွက် ရွေးစရာ နှစ်လမ်းမရှိ၊ တစ်လမ်း သာရှိသည်။

“ကဲ ... အချိန်ရောက်ပြီ။ လုပ်ငန်းစကြမယ်”

ဂျမီက ပြောလိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သား အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ အရာခပ် သိမ်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ ညသည် မှောင်မည်းပြီး ပကတိ တည်ငြိမ် လျက်ရှိသည်။ အပေါ်တွင် ဆုံးစမထင်သော ကောင်းကင်ပြင်ကြီးက အုပ်မိုး ထားသည်။ လရောင်ကလည်း မှန်ပျံသလင်းသည်။ **သိပ်ကောင်းတယ်။**

ဒါမှ တို့ကို လူတွေမမြင်နိုင်ဘူး ဟု ဂျမီက တွေးလိုက်မိသည်။

သူတို့၏ အချိန်ဇယားက တင်းကျပ်လွန်းလှသည်။ လူသူမမြင်နိုင် အောင် မိုးမလင်းခင် ရွာမှ ထွက်မည်။ စိန်တွင်းရှိရာ ကမ်းခြေသို့ နောက်တစ်ည တွင် ရောက်ရမည်။ ထို့နောက် နောက်တစ်နေ့ အရုဏ်တက်တွင် ပင်လယ်ပြင် သို့ ပြန်ထွက်မည်။

“ညနေပိုင်းမှာ ဘင်ဂွေလာရေစီးနဲ့ လိုက်သွားရင် စိန်တွင်းကို လွယ်လွယ်နဲ့ ရောက်နိုင်တယ်ကွ” ဂျမီက ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ အလင်းရောင်ရှိ နေတုန်း သွားလို့မဖြစ်တာက ခက်တယ်။ အဲဒီတော့ မှောင်တဲ့အထိ ပင်လယ်ထဲ မှာ နေရလိမ့်မယ်”

ဘန်ဒါက ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံသည်။

“အဲဒီလိုဆိုရင် တို့ ကမ်းခြေအပြင်ဘက်က ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်း မှာ ခဏဝင်ခိုနေလိုက်ရင် ဖြစ်တာပေါ့”

“အဲဒီမှာ ကျွန်းတွေ ရှိလို့လား”

“ဟာ အများကြီးပေါ့။ မာကြူရီကျွန်း၊ အီချာဘွတ်ကျွန်း၊ ပြီးတော့ ဆီးသီးပူတင်းကျွန်း အစုံပဲကွ”

“မင်းဥစ္စာကလည်း အဆန်းပါလားကွ၊ ဆီးသီးပူတင်းကျွန်းလို့ လည်း ရှိလို့လား”

“ဆီးသီးပူတင်းကျွန်းတွင် မကဘူးကွ၊ ဝက်သားကင်ကျွန်းဆိုတာ တောင် ရှိသေးတယ်”

ဂျမီက ညစ်ထေးနေသော မြေပုံကို ထုတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီမြေပုံထဲမှာလည်း ဒီကျွန်းတွေကို မတွေ့ပါလားကွ”

“အဲဒါက ငှက်ချေးကျွန်းတွေကွ၊ အင်္ဂလိပ်တွေက မြေဩဇာအတွက် အဲဒီကျွန်းတွေက ငှက်ချေးတွေကို သိမ်းယူကြတယ်”

“အဲဒီမှာ လူတွေနေကြသလား”

“ဘယ်လိုနေလို့ရမလဲ၊ ငှက်ချေးစော်က သိပ်နံတာပဲ။ မနံမခံနိုင်ရိုးလား၊ ငှက်ချေးထုကြီးက ပေတစ်ရာလောက်တောင် ထူတာ။ အဲဒီမှာ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ရဲဘက်တွေကို ငှက်ချေးကျုံးခိုင်းတယ်။ တချို့ဆိုရင် အဲဒီမှာပဲ သေသွားတာပဲ။ သေတော့လည်း မြေတောင်မမြှုပ်ပါဘူး။ ဒီအတိုင်း ထားပစ်ခဲ့တာပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့ အဲဒီနေရာမှာပဲ ခဏခိုနေရမှာပဲကွ”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ဂိုဒေါင်ပျက်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာကြပြီး ဖောင်ကြီးကို မကြည့်သည်။ ဖောင်ကြီးက လေးလွန်း၍ နှစ်ယောက်စလုံး ချွေးပြန်နေကြသည်။ တစ်လက်မမျှ ရွှေ့၍မရ။

“ခဏနေဦး၊ ငါတစ်မျိုး ကြံကြည့်ဦးမယ်”

ဘန်ဒါက ယင်းသို့ပြောပြီး အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားသည်။ နောက်နာရီဝက်ခန့်ကြတော့ သစ်လုံးရှည်ကြီးတစ်လုံးထမ်း၍ ပြန်ရောက်လာသည်။

“တို့ ဒါကြီးနဲ့ စမ်းကြည့်ရအောင်၊ ငါက ဒီဘက်အစွန်ကို မပေးမယ်၊ မင်းက ဒီသစ်တုံးနဲ့ အောက်ကိုလျှိုထိုး”

ဘန်ဒါသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဖောင်ကြီး၏ တစ်ဘက်စွန်းကို ဖျတ်ခနဲ ကောက်မလိုက်သည်။ ဘန်ဒါ၏ ခွန်အားကို ကြည့်ပြီး ဂျမီမှာ မျက်လုံးပင် ပြူးသွားမိသည်။ သူက သစ်လုံးကြီးကို ဖောင်အောက်သို့ ခပ်မြန်မြန်ကလေး ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် သစ်လုံးကြီးကို ဟိုဘက်သည်ဘက် လျှိုထိုးပြီး ဖောင်ကြီးကို ဖြည်းဖြည်းချင်းမကာ မကာ ကမ်းစပ်သို့ ရွှေ့ယူကြရသည်။ ကမ်းစပ်ရောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ချွေးတွေ ရွဲရွဲစိုနေကြသည်။ သူတို့လုပ်ငန်းမှာ မျှော်လင့်သည့်အချိန်ထက် များစွာနောက်ကျသွားသည်။ ယခုဆိုလျှင် အရုဏ်ပင်တက်တော့မည်။ ရွာသားတွေ မမြင်မီ ပင်လယ်ပြင်သို့ ရောက်နေမှ ဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့် ဂျမီသည် ဖောင်ပေါ်တွင် ရွက်ကို ကမန်းကတန်း တပ်ဆင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အစစ အရာရာ သေချာမှုရှိမရှိ စစ်ဆေးကြည့်သည်။ သူသည် ရုတ်တရက် တစ်ခုခုမေ့ကျန်ရစ်သလို တွေးမိသည်။ ချက်ချင်းပင် သတိရမိတော့၊ သူက အသံထွက်၍ပင် ရယ်လိုက်မိသည်။

ဘန်ဒါက ကြောင်သွားပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဘာရယ်စရာ တွေ့လို့လဲကွ”

“ဪ... ဟိုတုန်းက ငါ့အဖြစ်ငါ ပြန်တွေးပြီး ရယ်မိတာပါ။ အဲဒီ တုန်းက ငါ စိန်တွင်းကို သွားတော့ ပစ္စည်းကိရိယာတွေ တစ်တန်လောက် သယ်သွားခဲ့ရတယ်။ ခုကျတော့ ပစ္စည်းဆိုလို့ လမ်းပြအိမ်မြှောင်လေးတစ်ခုပဲပါတယ်။ ဘယ်လောက်သက်သာလိုက်လဲလို့”

ဘန်ဒါက လေသံအေးအေးဖြင့် -

“ဒီလောက်ဆို အားလုံး အိုကေသွားပါပြီကွာ ဘာမှပူစရာ မရှိတော့ပါဘူး။ ပူစရာ ရှိတော့ကော ဘာပူစရာ လိုသလဲကွ” သူက ဖြူဖွေးနေသော သွားများပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်ပြီး “သူတို့က တို့ကို သတ်ရင်လည်း တစ်ခါပဲ သတ်နိုင်မှာပါကွာ။ နှစ်ခါ မသတ်နိုင်ပါဘူး”

“ကဲ ... ပြောနေကြာသလားလို့။ တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အဲဒီ စိန်တွေကို အမြန်ဆုံးသာ သွားယူလိုက်ကြစို့”

*

ဖောင်ကြီးကို ရေတိမ်ပိုင်းသို့ တွန်းချလိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်စလုံးဖောင်ပေါ် ခုန်တက်လိုက်ကြပြီး၊ သစ်သားတက်ကိုယ်စီဖြင့် လှော်ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

သူတို့၏ ထူးဆန်းသော ဖောင်ကြီးသည် ရေကြောင်း အပြောင်းအလဲအလိုက် တချို့နေရာတွင် တိမ်းလိုက် စောင်းလိုက် ဖြစ်သည်။ တချို့နေရာတွင် လူးလိုက်လိမ့်လိုက် ဖြစ်သည်။ မိနစ်အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် သူတို့က ဖောင်ကြီး၏ ‘အထာ’ ကို ကောင်းစွာ ပိုင်နိုင်သွားကြသည်။

ဖောင်ကြီးကို စီးရသည်မှာ ငုပ်ချည်ပေါ်ချည် ဖြစ်နေသော ဖော့တုံးကြီးကို စီးရသလို ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် အလုပ်တော့ ဖြစ်သည်။ ဖောင်ကြီးသည် လျင်မြန်သော ရေစီးနှင့်အတူ မြောက်ဘက်သို့ အဆင်ပြေပြေ မျောပါလျက် ရှိသည်။

ဂျမီက မတ်တတ်ထရပ်ကာ ရွက်ကိုဖွင့်လိုက်သည်။ ဖောင်ကြီးသည် ပင်လယ်ပြင်သို့ ဦးတိုက်မျောပါသွားတော့သည်။

ရွာသားများ အိပ်ရာမှ နိုးလာချိန်တွင် ဂျမီနှင့် ဘန်ဒါတို့မှာ မိုးကုပ်စက်ပိုင်းအနီးသို့ ရောက်နေကြလေပြီ။

“တို့ဖောင်ကြီးက မဆိုးဘူးကွ”

ဂျမီက ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် ဘန်ဒါက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး -

“သိပ်လည်း ပျော်မနေနဲ့ဦး” သူက ဘင်ဂွေလား ရေစီးကြောင်းဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးရင်း - “ဟိုမှာ အန္တရာယ်လမ်းကြောင်းတွေ ရှိသေးတယ်”

သည်လိုနှင့်ပင် ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် အလက်ဇန္ဒာ ပင်လယ်အော်ကို မြောက်ဘက်မှပတ်ပြီး ဖြတ်ကျော်လာကာ အောရိန်းမြစ်ဝသို့ပင် ရောက်လာခဲ့ကြပြီ။ လမ်းခရီးတွင် သက်ရှိသတ္တဝါဆို၍ ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်ပျံသွားကြသော တင်ကျီးငှက်များနှင့် ကြိုးကြာနီများကိုသာ တွေ့ကြရသည်။

သူတို့တွင် အသားပူးများ၊ ထမင်းခြောက်များ၊ သစ်သီးများနှင့် ရေစည်နှစ်စည် ပါလာသော်လည်း နှစ်ယောက်စလုံးပင် အစာစားလိုစိတ်မရှိကြ။ ဂျမိက သူတို့ခရီး၏ ချောမော အဆင်ပြေမှုကို တွေးပြီး ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်နေသည်။ ရှေ့မှာ ဘာအန္တရာယ် ရှိနိုင်သည်ဆိုသည်ကို တစ်စက်ကလေးမျှ မတွေး။ ဘန်ဒါကတော့ ဂျမိလိုမဟုတ် လာသာလာရပေမဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ တထိတ်ထိတ်။ သူက ဤခရီးကို ရောက်ဖူးသူမို့ ကြုံတွေ့နိုင်သည့် အန္တရာယ်ကို တွေးကြောက်မိသည်။ လက်နက်ကိုင်အစောင့်တွေ၊ အမဲလိုက် ခွေးကြီးတွေနှင့် မိုင်းပုံးတွေကို မြင်ယောင်မိသည်။ သည်မျှ အရူးဆန်သော လုပ်ရပ်တွင် ပါဝင်ပတ်သက်လာခဲ့ခြင်းအတွက် မိမိကိုယ်မိမိ အပြစ်တင်ချင်သလိုလိုပင် ဖြစ်လာမိသည်။ သူက သူ့အဖော် စကော့လူမျိုးကလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဒီကောင်က ငါ့ထက် ပိုရူးသေးတာပေါ့။ ငါသေသွားရင် ငါ့ညီမလေး အတွက် သေတာမို့လို့ သေရကျိုးနပ်သေးတယ်။ သူက ဘယ်သူ့အတွက် သေမှာလဲ။

နေ့လယ်ပိုင်းကျတော့ ငမန်းကြီးတွေ ပေါ်လာကြသည်။ စုစုပေါင်းခြောက်ကောင်တောင်မှ။ ငါးမန်းကြီးများသည် ၎င်းတို့၏ ဆူးတောင်ကြီးတွေဖြင့် ရေလွှာကို တဖြန်းဖြန်းခွဲကာ၊ ဖောင်ဆီသို့ ဦးတည်လာနေကြသည်။

“ဆူးတောင်နက် ငမန်းကြီးတွေကွ” ဘန်ဒါက ပြောလိုက်သည်။
“လူသားစား ငမန်းကြီးတွေပဲ”

ဂျမိက ရေလွှာပေါ် ငေါထွက်လာသော ဆူးတောင်ကြီးများကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အဲဒီတော့ တို့ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”
ဘန်ဒါက ကြောက်လန့်စွာဖြင့် တံတွေးကို မျိုချလိုက်ပြီးနောက် -
“ငါလည်း ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူး ... ဂျမိ။ ဒါမျိုးလည်း ငါ့အနေနဲ့ ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ တွေ့ဖူးသေးတာ”

ငမန်းကြီးတစ်ကောင်က ဖောင်ကြီးကို ကိုယ်စောင်းဝင်တိုက်လိုက်သည်။ ဖောင်ကြီး လူးလိမ့်သွားသည်။ နှစ်ယောက်သား ရွက်တိုင်ကို လှမ်းကိုင်ထားလိုက်ကြသည်။

ဂျမီက တက်တစ်ချောင်းယူပြီး ငမန်းကြီးကို လှမ်းရိုက်လိုက်သည်။ သုံးကြိမ်မြောက် အရိုက်တွင် တက်နှစ်ပိုင်းကျိုးသွားသည်။

ငမန်းကြီးတွေ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ဖောင်ပတ်ပတ်လည်သို့ ရောက်လာကြသည်။ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ဘေးချင်းပွတ်ပြီး ဖောင်ပတ်ပတ်လည်တွင် လူးလာတုံ့ပြန် လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ငမန်းတွေ တစ်ကြိမ်ဝင်တိုက်တိုင်း ဖောင်က တစ်ခါစောင်းသွားသည်။ မတော်လျှင် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်သွားနိုင်သည်။

“ဟေ့ ... ဘန်ဒါ၊ ဒီကောင်ကြီးတွေ မြန်မြန် မောင်းထုတ်မှ ဖြစ်မယ်။ နို့မဟုတ်ရင် တို့နှစ်ယောက် ရေထဲလိမ့်ကျတော့မှာ သေချာတယ်”

ဂျမီက စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ပေး ... ငါ့ကို အသားဘူးတစ်လုံး ပေးစမ်း”

“မင်းက နောက်နေတာလားကွ။ ဒီလောက်ကြီးတဲ့ အကောင်တွေ ဒီဘူးကလေးတစ်ဘူးနဲ့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ သူတို့က တို့အသားစားချင်နေကြတာကွ”

ထိုအခိုက် ငမန်းတွေ ဝိုင်းတိုက်လိုက်သဖြင့် ဖောင်စောင်းသွားပြန်သည်။

“လုပ်စမ်းပါကွ။ မြန်မြန်လုပ်စမ်းပါ။ အသားဘူး မြန်မြန် လုပ်စမ်းပါ” ဂျမီက အော်၍ တောင်းလိုက်သည်။

ဘန်ဒါက အသားဘူးတစ်လုံးကို ကမန်းကတန်း လှမ်းယူလိုက်သည်။

ဖောင်ကြီးတစ်ဘက်သို့ သိမ့်ခနဲ နိမ့်စောင်းသွားပြန်သည်။

“သံဘူးတစ်ဝက်အထိ ဖွင့်လိုက် ... မြန်မြန်လုပ်၊ မြန်မြန်လုပ် ...”

ဘန်ဒါက အိတ်ဆောင် မောင်းချခားကို ဆွဲထုတ်ပြီး သံဘူးတစ်ဝက်အထိ အလျင်အမြန် ဖွင့်လိုက်သည်။

ဂျမီက သံဘူးကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းယူလိုက်ပြီး ဖောင်အစွန်သို့ ရွှေ့ထိုင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် နောက်သို့ပြန်လှည့်ပြီး ဘန်ဒါအား ပြောလိုက်သည်။

“ငါ့ခါးကို တင်းတင်းဆွဲထား”

ဘန်ဒါက သူ့အနားကပ်သွားပြီး ခါးကို တင်းတင်းဆွဲထားလိုက်သည်။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ငမန်းကြီးတစ်ကောင် ဖောင်အနားသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။ ငမန်းကြီးက ခေါင်းကို အပေါ်သို့ထောင်ကာ ရှည်လျားသော သွားကြီးတွေနှင့် ဖြူဖွေးနေသည့် ပါးစပ်ကြီးကို တအားဖြင့် ဖွင့်လိုက်သည်။

ဤတွင် တိုက်ကွက်ကို အသင့်စောင့်နေသော ဂျမီက သံဘူးကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် တင်းတင်းကိုင်ကာ ငမန်းကြီး၏ မျက်လုံးများကို ဖြတ်ဖွင့်ထားသော သံဘူးအစွန်းဖြင့် တအားကုန်ခြစ်ဆွဲလိုက်သည်။

ငမန်းကြီးတစ်ကိုယ်လုံး အပေါ်သို့ မြောက်တက်သွားသည်။ ဖောင်ကြီးသည် ရုတ်တရက် ဖင်ထောင်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် ဖောင်ပတ်ပတ်လည်မှ ရေပြင်တစ်ဝန်းလုံး သွေးခြင်းခြင်းနီသွားတော့သည်။

ဒဏ်ရာရသွားသော ငမန်းကြီးဆီသို့ အခြားငမန်းတွေ စစ်ကူရန် ရောက်လာကြပြီး ဖောင်နားတစ်ဝိုက် ရေလွှာပေါ်တွင် တဖြုန်းဖြုန်း တဝုန်းဝုန်းဖြင့် ပွတ်လောရိုက် ပြောင်းဆန်သွားသည်။

ငမန်းများသည် အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ဖောင်ကို မေ့သွားကြပြီး ဒဏ်ရာနှင့် ငမန်းကြီးကိုသာ ဝိုင်းအုံ့ပြီး ကိုက်ဖဲ့စားသောက်ကြတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဖောင်ကြီးမှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ပင် ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။ ခဏကြာတော့ ငမန်းများကို လုံးဝ မမြင်ကြရတော့။

ဘန်ဒါက သက်မကြီးတစ်ချက် ဟင်းခနဲ ချကာ ပြောလိုက်သည်။

“တစ်နေ့ကျတော့ ငါက ဒီအကြောင်းကို ငါ့သား ငါ့မြေးတွေကို ပုံပြောသလို ပြောပြမယ်။ ငါပြောတာကို သူတို့ ယုံမှယုံကြပါ့မလား ... ဟင်”

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်၍ မျက်ရည်များ ကျလာသည်အထိပင် အားရပါးရ ရယ်လိုက်မိတော့သည်။

*

ထိုနေ့ညနေစောင်းချိန်ရောက်တော့ ဂျမီသည် သူ့အိတ်ထဲမှ အိတ်ဆောင်နာရီကို ထုတ်ကြည့်ပြီး -

“သန်းခေါင်လောက်ဆိုရင် တို့စိန်တွင်းကမ်းခြေကို ရောက်မယ်။ ခြောက်နာရီ ဆယ့်ငါးမှာ နေထွက်မယ်။ အဲဒါဆိုရင် တို့စိန်ကောက်ချိန် လေးနာရီရမယ်။ ဆိပ်ကမ်းကို ပြန်တာက နှစ်နာရီ ကြာမယ်။ အဲဒါဆိုရင် ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်တော့ဘူး။ ဘယ်နှယ့်လဲ သူငယ်ချင်း။ လေးနာရီဆိုရင် ကျေနပ်ပြီလား”

“မင်းပြောသလောက် စိန်တွေကို လေးနာရီတောင် ကောက်မယ်ဆိုရင် လူတစ်ရာမှာ တစ်ယောက်မှ ကျန်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဒါပေမဲ့ တို့နှစ်ယောက်တော့ အဲဒီစိန်တွေကို အကုန်ကောက်လာနိုင်ကောင်းပါရဲ့ ဟု သူက တွေးလိုက်မိသည်။

သူတို့သည် ထိုနေ့နောက်ပိုင်းတွင် လေနှင့်ဒီရေကို အားပြုပြီး မြောက်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း မျှောလာခဲ့ကြသည်။

ညနေပိုင်းရောက်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်းကို ဘွားခနဲ မြင်လိုက်ကြရသည်။ ထိုကျွန်းကလေးမှာ ကိုက်နှစ်ရာ ပတ်လည်ခန့်သာ ရှိလိမ့်မည်။ ကျွန်းနှင့် နီးလာတော့ စူးရှသော ဇဝက်သာနဲ့ နံလာပြီး မျက်ရည်များပင် ကျလာကြသည်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ဒီကျွန်းမှာ လူတွေ မနေနိုင်တာပဲဟု ဂျမိက တွေးလိုက်မိသည်။ စူးရှအနံ့ဆိုးကြီးက မခံမရပ်နိုင်အောင် ဆိုးရွားလှသည်။ သို့သော် သူတို့အတွက်တော့ တစ်ညပုန်းခိုရေးအတွက်တာ နေရာကောင်း ဖြစ်နေတော့သည်။ ဂျမိက ရွက်ကိုထိန်းလိုက်သည်။ ဖောင်သည် မြေပြန့်ကျွန်းကလေး၏ ကျောက်ကမ်းပါးများ ထူထပ်သော ကမ်းခြေသို့ လျှောခနဲ ဆိုက်ကပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ကမ်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ကျွန်းလုံးတွင် ငှက်ပေါင်းစုံ သောသောညံ့နေသည်။ တင်ကျီး၊ ငှက်ကြီးတုံးစပ်၊ ရေခဲငှက်၊ ကြိုးကြာနီ စသော ငှက်ပေါင်းစုံ သန်းနှင့်ချီ၍ ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်ရသည်။ တစ်မိုးလုံးတွင် ငှက်တွေနှင့် တရုန်းရုန်း ဖြစ်နေသဖြင့် အသက်ပင် မရှူနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ခြေလှမ်းခြောက်လှမ်းခန့် လှမ်းလိုက်လျှင်ပင် ငှက်ချေးပုံထဲတွင် ဒူးဆစ်အထက်ထိ နစ်သွားကြတော့သည်။

“ဒီအတိုင်းဆို မလွယ်ဘူး။ တို့ဖောင်ဆီပဲ ပြန်သွားကြမယ်” ဂျမိက ပြောပြီး ပြန်လှည့်သည်။

ဘန်ဒါက ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ဂျမိနောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်လျှောက်လာတော့ ဝီလီကန်ငှက်တစ်အုပ် ရုတ်တရက် ဝုန်းခနဲ ထပျံသွားကြသည်။ သူတို့ပျံသွားသော မြေကြီးပေါ်တွင် လူသုံးယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူတို့သုံးယောက်သည် ဘယ်အချိန်မှစ၍ သေဆုံးနေခဲ့ကြသည်ကို ဘယ်သူကမှ မသိနိုင်။ သူတို့၏ အလောင်းများသည် ဇဝက်သာ ဓာတ်ငွေ့ကြောင့် ပုံပန်းမပျက်ဘဲ ဤမျှ တာရှည်တည်တံ့နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အလောင်းကောင်များမှ ဆံပင်များမှ အနီရောင်သမ်းနေကြပြီ။

နောက်မိနစ်ပိုင်းခန့် အကြာတွင် ဂျမိနှင့် ဘန်ဒါတို့သည် ဖောင်ပေါ်သို့ ပြန်ရောက်လာကြပြီး၊ ပင်လယ်ပြင်သို့ ဆက်လက် ထွက်ခွာခဲ့ကြပြန်သည်။

*

ကမ်းနှင့်တော်တော် ဝေးလာခဲ့ပြီ။ ရွက်ကို ရုပ်လိုက်ကြသည်။ ဖောင်သည် ရေပေါ်တွင် ငြိမ်သက်သွားသည်။

“တို့ဒီမှာ သန်းခေါင်ရောက်တဲ့အထိ စောင့်ရမယ်။ ပြီးတော့မှ ... ကမ်းကို ပြန်ဝင်မယ်”

နှစ်ယောက်သား ကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ်ငြိမ်သက်နေကြသည်။ ရှေ့တွင် ကြုံရမည့် အခက်အခဲများကို ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ဖြစ်နေကြသည်။

နေလုံးကြီးသည် အနောက်ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းသွားပြီ။ ကောင်းကင်သည် စိတ်မနှံ့သော ပန်းချီဆရာက သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် ထင်ရာလျှောက်ဆွဲထားသော ပန်းချီကားတစ်ခုပမာ အဆီအငေါ့မတည့်သည့် ဆေးရောင်ရိုင်းများဖြင့် ရှုပ်ပွေနေသည်။

မကြာမီတွင်ပင် လောကတစ်ခွင်လုံးကို အမှောင်ထုက စောင်ခြုံလိုက်သည်။

နှစ်နာရီတိတိ ထပ်မံစောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။

ထို့နောက် ဖောင်သည် ကမ်းဘက်သို့ ရှေးရှုကာ တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားလာခဲ့သည်။

ကောင်းကင်တွင် တိမ်လွှာတွေ ပါးသွားပြီး၊ လရောင်ရေးရေးပေါ်လာသည်။

ဖောင်သည် ရွေ့လျားနှုန်း မြန်သည်ထက် မြန်လာသည်။ အဝေးဆီတွင် ကမ်းခြေသို့ ခပ်ဝါးဝါး မြင်လာရပြီ။

လေပြင်းလာသည်။ ရွက်သည် လေထဲတွင် ပြန့်ကားနေသည်။ ဖောင်သည် တစ်ချိန်ထက်တစ်ချိန် ရွေ့လျားနှုန်း မြန်လာသည်။

မကြာမီတွင်ပင် ကမ်းကို ပီပီပြင်ပြင် မြင်လာရသည်။ မိုးပေါ်သို့ ချွန်ထွက်နေသော ဧရာမကျောက်ဆောင်ကြီးတစ်ခုနှင့် တူတော့သည်။ ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်ရှိ ကျောက်ဆောင်ကျောက်တန်းများပေါ်တွင် လှိုင်းလုံးကြီးတွေ ဖြာခနဲ ဖြာခနဲ ခေါင်းကွဲပြန့်ကျဲသွားကြသည်။

အဝေးက မြင်ရသည်နှင့်ပင် ရင်ဖိုစရာကောင်းလှသည်။

အနီးကပ်ကြည့်ရလျှင် ဘယ်လိုများ နေလိမ့်မလဲဟု ဂျမီက တွေးမိသည်။

သူက ဘန်ဒါအား တိုးတိုးကလေး မေးလိုက်သည်။

“ကမ်းခြေမှာ အစောင့်မရှိတာ သေချာရဲ့လား”

ဘန်ဒါက ပြန်မဖြေ။ သူက ကျောက်ဆောင်ကြီးများကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ သူဘာပြောလိုသည်ကို ဂျမီ သဘောပေါက်သည်။ ကျောက်ဆောင်ကျောက်စွန်းကြီးတွေက လူတွေထက် အန္တရာယ်ပိုကြီးသည်။ ၎င်းတို့ကား ပင်လယ်အစောင့်များပင် ဖြစ်တော့သည်။ ဘယ်တော့မှ တာဝန်မလဲ။ ဘယ်တော့မှ

မအိပ်သော လုံခြုံရေးအစောင့်များပင် ဖြစ်တော့သည်။ ၎င်းတို့သည် ကမ်းခြေ တွင် ထီးထီးမားမား ရပ်တည်ကာ ၎င်းတို့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသော သား ကောင်များကို ဖမ်းစားရန်အသင့်ရှိနေကြသည်။

အေး ... နေနှင့်ကြဦးပေါ့ကွာ။ မင်းတို့ကို တစ်ပတ်ရိုက်ပြီး ကျော် တက်ပြလိုက်မယ် ဟု ဂျမီက ကြိတ်ပြီး ကြုံးဝါးလိုက်သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကမ်းခြေနှင့်နီး၍နီး၍ လာသည်။ ဧရာမလှိုင်းလုံး ကြီးများသည် ကျောက်ဆောင်ကျောက်စွန်းများ၏ ထိပ်တွင် ဖြာခနဲ ဖြာခနဲ ကွဲပွင့်သွားကြသည်။

ဘန်ဒါက ရွက်တိုင်ကို တင်းတင်းဆုပ်ထားလိုက်သည်။

“ဖောင်က သိပ်ပြီးအသွားမြန်တာပဲကွ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး” ဂျမီက ပြန်ပြောသည်။ “ကမ်းနဲ့နီးလာတော့ ငါရွက် ကို ချလိုက်မယ်။ အဲဒါဆို အရှိန်လျော့သွားမှာပါ။ မပူပါနဲ့။ တို့က ကျောက် ဆောင်တွေပေါ် လျှောခနဲ ကျော်တက်သွားနိုင်မှာပါ”

တဖြည်းဖြည်းနှင့် လှိုင်းလည်း ကြီးလာသည်။ လေလည်း ပြင်းလာ သည်။ ဖောင်သည် ရေပေါ်တွင် လွှားခနဲ လွှားခနဲ ရွေ့သွားနေသည်။ ဂျမီက အကွာအဝေးကို ချိန်ကြည့်နေသည်။ ရွက်အကူအညီ မယူဘဲ လှိုင်းအကူအညီ ဖြင့် ကမ်းခြေသို့ ဘယ်လိုရောက်မလဲဆိုသည်ကို ချိန်ဆနေသည်။

ရွက်ကို အလျင်အမြန် ချလိုက်သည်။

ဒါတောင်မှ ဖောင်က သွားနှုန်းမလျော့။ ဖောင်သည် လှိုင်းလုံးကြီး များကြားတွင် ရုန်းကန်ရွေ့လျားနေသည်။ လှိုင်းဒဏ်ကြောင့် တစ်ချိတ်တစ်ချိတ်တွင် ဟန်ချက်ပျက်ကာ ဦးထောင်ပဲ့ထောင်ဖြစ် ဖြစ်သွားသည်။

ဖောင်ပေါ်မှ လူနှစ်ယောက်မှာ ကိုယ်ကို ကျုံ့ကျုံ့လေး ငုံ့ကာ ကြမ်း ခင်းသစ်လုံးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မြဲမြဲဆုပ်ကိုင်ထားရသည်။

ကမ်းသို့ အဝင်မလွယ်ကြောင်း ဂျမီက ကြိုတင်တွက်ထားခဲ့ပြီး ဖြစ် သည်။ သို့သော် ပွက်ပွက်ဆူနေသော ရေဝဲကြီးကို တွေ့ရလိမ့်မည်ဟုကား လုံးဝ မမျှော်လင့်ခဲ့။ ကြောက်စရာကောင်းလှသော ကျောက်ဆောင် ကျောက် စွန်းကြီးများကလည်း သူတို့အပေါ်သို့ မိုးထွက်လာကြပြီ။

လှိုင်းလုံးကြီးများသည် ဒေါသကြီးစွာဖြင့် ကျောက်ဆောင်များကို ဝေါခနဲ ဝေါခနဲ ဝင်ဆောင့်နေကြသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးများ အကူအညီဖြင့် ဖောင်ကို ကျောက်ဆောင်များပေါ်မှ ကျော်လွှားသွားနိုင်မှ သူတို့စီမံကိန်း အောင်မြင်နိုင်လိမ့်မည်။ သို့မဟုတ်လျှင်တော့ ဖောင်တခြားလူတခြား ဖြစ်ကာ သေဖို့သာ ပြင်ပေတော့။

လေပြင်းတိုက်သံသည် နားကွဲမတတ် ဆူညံလာသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံးက ပင့်တင်လိုက်သောကြောင့် ဖောင်သည် လေထဲသို့ မြောက်တက် သွားပြီး ကျောက်ဆောင်အနီးသို့ ရောက်သွားသည်။

“မြဲမြဲကိုင်ထား ... မြဲမြဲကိုင်ထား ... ဝင်တော့မယ်”

ဂျမီက ဘန်ဒါအား အော်၍ သတိပေးလိုက်သည်။

တောင်လောက်မြင့်သော ဧရာမလှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံးက ဖောင်ကို မီးခြစ်ဆံကလေး တစ်ချောင်းပမာ တအားပင့်တင်လိုက်ရာ ဖောင်မှာ ကျောက်ဆောင်များပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။ ဖောင်ပေါ်မှ လူနှစ်ယောက်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ရေတွေစိုရွဲကာ လက်ကိုင်ကို မြဲမြဲကိုင်ရင်း၊ အသက်ကို ဖက်ရွက်နှင့် ထုပ်ထားရသည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိနေကြသည်။

ဂျမီသည် အောက်သို့တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့အောက်တွင် သင်ဇုန်းဓားသွားလို ထက်လှသော ကျောက်စွန်းကျောက်ချွန်ကြီးများကို အသည်းယားစရာ မြင်ရသည်။

ထိုအခိုက် ကျောက်စွန်းတစ်ခုနှင့် ဖောင်အောက်မှ စည်ပုံးကြီးတစ်လုံးတို့ တိုက်မိသဖြင့် စည်ပုံးကြီး ပြုတ်ထွက်သွားတော့သည်။ ဖောင်သည် ရုတ်တရက် ကျွမ်းပြန်သွားသည်။ စည်ပုံးတစ်လုံး ပြုတ်ထွက်သွားပြန်သည်။ ဆက်တိုက်ပင် နောက်တစ်လုံး ထပ်မံပြုတ်ထွက်သွားပြန်သည်။

လေပြင်းနှင့် လှိုင်းဒဏ်ကြားတွင် ဖောင်ကလေးမှာ ဆောက်တည်ရာ မရ ချာချာလည်နေတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဖောင်တွင် ချည်ထားသော ကြမ်း ခင်းသစ်လုံးများလည်း ကြိုးများပြေစပြုကာ လျော့လျဲလျဲ ဖြစ်လာသည်။ နှစ် ယောက်စလုံး သတိထားလိုက်မိကြသည်။

“ခုန်ချ ... ခုန်ချ ...” ဂျမီက အော်ပြောလိုက်သည်။

ပြောပြောဆိုဆို သူသည် ဖောင်ဘေးတစ်ဘက်သို့ ရုတ်တရက် ခုန်ချလိုက်ရာ၊ လှိုင်းကြီးတစ်လုံးက လေးခွတွင် ထည့်ပစ်လိုက်သလို သူ့အား ကမ်း ဘက်သို့ သယ်ယူသွားသည်။ ရုတ်တရက် အမည်မသိသော ခွန်အားကြီးလှ သည့် တစ်စုံတစ်ရာက သူ့အား ညှပ်ထားလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူသည် လှိုင်းလုံးကြီးထဲတွင် ရောက်ရှိနေသည်။ အသက်ရှူကျပ်ကာ ရင်ပွင့် ထွက်တော့မတတ် ခံစားနေရသည်။ ခေါင်းထဲတွင် အလင်းရောင်တွေ ဖြာခနဲ လင်းသွားသလို ထင်လိုက်ရသည်။ **ငါရေနစ်နေပြီ** ဟုလည်း သတိရလိုက် သည်။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် သဲသောင်ပေါ်သို့ လွှားခနဲ ရောက်ရှိသွားသည်။

သူသည် သောင်ပြင်တွင် စန့်စန့်ကြီး လဲနေရာမှ အလှအယက် အသက်ရှူရှိုက်နေမိသည်။ လတ်ဆတ်အေးမြသော ပင်လယ်လေသည် သူ့ အဆုတ်ထဲသို့ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ဝင်သွားသည်။

ရင်ဘတ်နှင့် ခြေထောက်များတွင် သဲပွန်းသော ဒဏ်ရာများနှင့် ပြည့် နှက်နေသည်။ သူ့အဝတ်အစားတွေ အားလုံး စုတ်ပြတ်ကုန်ကြပြီ။

သူက ဖြည်းဖြည်းကလေး ထထိုင်လိုက်သည်။ ဘေးဘီသို့ မျက်လုံး ကစားပြီး ဘန်ဒါကို ရှာကြည့်လိုက်သည်။ ၁၀ ကိုက်ခန့်အကွာတွင် စန့်စန့်ကြီး လဲနေသော ဘန်ဒါကို မြင်ရသည်။ တဖြည်းဖြည်း လေးဘက်တွား၍ လာခဲ့ သည်။ ပါးစပ်မှ ဆားငန်ရေတွေ အန်ထွက်လာသည်။ ကြိုးစားပြီး ထရပ်လိုက် သည်။ ပြီးတော့ ... ဘန်ဒါအနီးသို့ ဒယ်ဒယ်ငင်ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့သည်။

“မင်း ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်”

ဘန်ဒါက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူက အသက်ကို တအားရှိုက်၍ရှူ လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ... ဂျမီကို ကြည့်ပြီး -

“ငါ ရေမကူးတတ်ဘူးကွ”

ဂျမီက သူ့ကို ဖေးမထူပေးသည်။

နှစ်ယောက်သား ကျောက်ဆောင်ကြီးဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ သည်။ ဖောင်ကို အရိပ်အယောင်မျှပင် မမြင်ရတော့။ ဖောင်ကလေးမှာ အစိတ် စိတ် အပိုင်းပိုင်းဖြစ်ကာ သမုဒ္ဒရာရေလှိုင်းများ၏ ဝါးမျိုခြင်းကို ခံသွားရရှာပြီ။

သူတို့ကား စိန်တွင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေပြီ။

သူတို့အဖို့ ပြန်လမ်းမရှိတော့။

၅

သူတို့၏နောက်တွင် တဝေါဝေါအော်မြည်ကာ ဒေါမာန်ထနေသော သမုဒ္ဒရာကြီး။ သူတို့၏ရှေ့မှာတော့ ကန္တာရလွင်ပြင်ကျယ်ကြီး၊ လွင်ပြင်ကျယ်ကြီးအဆုံးတွင်ကား ညိုမှိုင်းပြာရီနေသော တောင်တန်းကြီးများ၊ နက်စောက်သော လျှိုမြောင်ချောက်ကမ်းပါးကြီးများဖြင့် ပတ်လည်ဝိုင်းနေသော မိုးထိတောင်ထွတ်ကြီးများကို လရောင်ပျပျတွင် ခပ်ဝါးဝါး မြင်နေရသည်။ တောင်ခြေတွင် ‘စုန်းမတောင်ကြား’ ဟုခေါ်သော ‘ယီဇင်ကက်ရယ်’ တောင်ကြားကြီးရှိသည်။ ထိုဒေသသည် လူသူအရောက်အပေါက်မရှိသလောက် နည်းပါးကာ ကမ္ဘာဦးကပင် တည်ရှိနေခဲ့သော ဆိတ်ခေါင်တောင်ဖျားဒေသ ဖြစ်သည်။

ဤနေရာ ဤဒေသသို့ လူသားများ ခြေချဖူးပါသည် ဟူသော အချက်ကို သက်သေပြနေသည့်အရာကား ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ရေးသားထားသော မြေစိုက်ဆိုင်းဘုတ်ပင် ဖြစ်သည်။

ဂျမီနှင့် ဘန်ဒါတို့သည် ယင်းဆိုင်းဘုတ်ကို လရောင်ဖြင့် ဖတ်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

**တားမြစ်နယ်မြေ
မည်သူမျှ မဝင်ရ**

သူတို့နှစ်ယောက်အဖို့ နောက်ကို ပြန်ဆုတ်လျှင်လည်း အပြောကျယ်လှသော သမုဒ္ဒရာကြီး။ ရှေ့ကိုတိုးသွားလျှင်လည်း ဆုံးစမရှိသော နမီး(ဘ်)သဲကန္တာရကြီး။

“ဒါကြီးကို ဖြတ်ပြီး ထွက်ပေါက်ရှာမှာပဲ”

ဂျမီက ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သည်။

ဘန်ဒါက ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ခါယမ်းနေသည်။

“အစောင့်တွေက တို့ကိုမြင်မြင်ချင်း ပစ်သတ်ကြလိမ့်မယ်။ ကံကောင်းလို့ အစောင့်တွေနဲ့ ခွေးတွေရန်က လွတ်သွားနိုင်တောင်မှ မိုင်းဗုံးအန္တရာယ်က ရှိသေးတယ်။ တို့နှစ်ယောက်တော့ ပြေးပေါက်မရှိတော့ဘူး။ အနှေးနဲ့အမြန် သေဖို့ပဲရှိတော့တယ်”

ဘန်ဒါက ယင်းစကားကို ပြောသော်လည်း သူသည် သေဖို့ကို လုံးဝ မကြောက်၊ ကံစီမံသည့်အတိုင်း ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပါစေတော့ဟူ၍သာ လုံးဝ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်သည်။

ဂျမီက ဘန်ဒါ၏ မျက်နှာကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူတော်တော် နောင်တရမိသည်။ စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်မိသည်။ သူသည် ဤလူမည်းအမျိုးသားကလေးအား မရေရာသော ဤခရီးကြမ်းကြီးသို့ သွေးဆောင် ခေါ်ယူလာခဲ့သည်။ သို့ပေမဲ့ ... ယင်းလူငယ်ကား တစ်ချက်မှ မကျေနပ်စကားမပြော။ ယခုကဲ့သို့ သူတို့အတွက် ပြန်လမ်းမရှိတော့ပါလားဟူ၍ သိရသောအခါမှာ တောင်မှ အပြစ်တင်စကား တစ်ခွန်းမျှပင်မပြော။

ဂျမီသည် နောက်သို့ ပြန်၍ကြည့်လိုက်သည်။ လှိုင်းတံပိုးနံရံကြီး သည် ကမ်းခြေတစ်လျှောက်ကို တဝေါဝေါ ရိုက်ခတ်နေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည်နေရာအထိ ရောက်လာနိုင်ခဲ့သည်မှာ အံ့ဖွယ်သူရဲနိုင်လှသည်ဟု သူက ထင်မိသည်။

အချိန်မှာ မနက် ၂ နာရီရှိနေပြီ။ ရောင်နီလာရန် လေးနာရီမျှသာ ကျန်တော့သည်။ စိန်ရှာရန် အချိန်လည်း လေးနာရီမျှ သာကျန်တော့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးပင် တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းတည်းရှိနေကြသည်။ **ဒီအထိ ရောက်လာပြီးမှ လက်လျှော့လို့ လုံးဝမဖြစ်တော့ဘူး** ဟု ဂျမီက တွေးလိုက်သည်။

“ကိုင်း ... အလုပ်စကြရအောင် ... ဘန်ဒါ”

ဘန်ဒါက မျက်လုံး ပေကလက် ပေကလက်ဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။

“ဘာအလုပ်လဲ”

“တို့ ဒီကို စိန်ရှာဖို့ လာကြတာ မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ သွားရှာကြမယ်လေ”

ဘန်ဒါက ဆံပင်တွေ တစ်ခေါင်းလုံးဖြူနေပြီး ရေစိုဘောင်းဘီ အစုတ်အပြဲကြီးဝတ်ထားသော ဂျမီ၏ ကစဉ့်ကရဲ ဖြစ်နေသည့် မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ သူက မေးလိုက်သည်။

“မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“သူတို့ တို့ကိုမြင်မြင်ချင်း ပစ်သတ်ကြမယ်လို့ မင်းက ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ... သေရမယ့်အတူတူ မင်းက ဆင်းရဲသားအဖြစ်နဲ့ သေချင်သလား၊ သူဌေးအဖြစ်နဲ့ သေချင်သလား။ ဒါပေမယ့် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ သူငယ်ချင်း။ အံ့ဖွယ်သရဲတစ်စုံတရာကြောင့် တို့နှစ်ယောက် ဒီနေရာကို ရောက်ခဲ့ကြတယ်။ အံ့ဖွယ်သရဲ တစ်စုံတရာကြောင့်ပဲ တို့နှစ်ယောက် ဒီနေရာက ပြန်ထွက်နိုင်ကြမှာပါ။ တို့ပြန်သွားတဲ့အခါ လက်ချည်းပြန်သွားလို့ ကောင်းပါ့မလားကွ”

“မင်းက အရူးပဲ” ဘန်ဒါက လေအေးဖြင့် ပြောသည်။

“အရူးမို့လို့ ဒီနေရာကို ရောက်လာတာပေါ့ကွာ”

ဘန်ဒါက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်ပြီး -

“ဘယ်နေရာကိုလဲ။ ငရဲပြည်ကို ပြောတာလား။ မကြာခင် သူတို့ လာကြတော့မှာပဲဟာ၊ ဘာလုပ်နေစရာလိုသေးသလဲကွာ”

ဂျမီက စုတ်ပြဲနေသော သူ့အင်္ကျီကို ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။ သူ ဘာလုပ်မည်ဆိုသည်ကို ဘန်ဒါက နားလည်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူကလည်း သူ့အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်သည်။

“ကဲ ... ဘယ်မှာလဲ၊ မင်းပြောတဲ့ စိန်တုံးတွေ”

“နေရာတကာမှာ ပြည့်နေတယ်။ အစောင့်တွေနဲ့ ခွေးတွေလိုပေါ့”

“အစောင့်တွေနဲ့ ခွေးတွေကိစ္စ နောက်မှာထားလိုက်စမ်းပါကွာ။ ဒါနဲ့ သူတို့က ကမ်းခြေကို ဘယ်အချိန် ဆင်းလာကြမလဲ”

“မိုးလင်းလင်းချင်း ဆင်းလာကြတော့မှာပေါ့”

ဂျမီက ခဏမျှစဉ်းစားနေသည်။ ပြီးတော့မှ -

“သူတို့မလာတဲ့နေရာ တစ်နေရာရာများ မရှိဘူးလား။ တို့ပုန်းနေနိုင်မယ့် နေရာမျိုးပေါ့”

“ဒီကမ်းခြေမှာ သူတို့မလာတဲ့ နေရာဆိုတာ လုံးဝမရှိဘူး။ မင်းအနေနဲ့ ယင်ကောင်တစ်ကောင်ကိုတောင် ဖွက်ထားလို့မရနိုင်ပါဘူး”

ဂျမီက ဘန်ဒါ၏ ပခုံးကို အသာပုတ်လိုက်ပြီး -

“ကဲပါကွာ ... သွားကြစို့”

ဘန်ဒါသည် လေးဘက်ထောက်၍ ဝပ်ချလိုက်ပြီး သောင်ပြင်ပေါ်တွင် ဖြည်းဖြည်းရွှေ့သွားသည်။ ရွှေ့သွားရင်းလည်း လက်တစ်ဘက်ဖြင့် သဲများကို ယက်ယက်ကြည့်သွားသည်။

ဂျမီက ဘန်ဒါလုပ်ပုံကို ရပ်ကြည့်နေသည်။

နှစ်မိနှစ်မပြည် ခင်မှာပင် ဘန်ဒါက ဖြည်းဖြည်းချင်း

တွားသွားနေရာမှ ရပ်လိုက်ပြီး နောက်သို့လှည့်ကာ ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို ကိုင်မြှောက်ပြလိုက် သည်။

“ဟောဒီမှာ တစ်လုံး တွေ့ပြီကွ”

ဂျမီကလည်း သောင်ပြင်ပေါ် ဝပ်ချလိုက်ပြီး ဘန်ဒါ လုပ်သလို ဖြည်း ဖြည်း တွားသွားသည်။

သူ ပထမဆုံးတွေ့ရသော စိန်နှစ်တုံးမှာ ခပ်သေးသေးပင် ဖြစ်သည်။ တတိယတစ်လုံးထပ်တွေ့ပြန်သည်။ အနည်းဆုံး အလေးချိန် ၁၅ ရတီခန့်ရှိ မည်။ သူက ထိုစိန်တုံးကို အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။ သည်မျှ တန်ဖိုးရှိ သော စိန်တုံးများကို သောင်ပြင်ပေါ်တွင် ကျောက်ခဲကောက်သလိုသည်မျှ လွယ် လွယ်ကူကူ ကောက်ယူရရှိနိုင်ခြင်းမှာ မယုံကြည်နိုင်စရာပင် ကောင်းလှသည်။ သည်စိန်တုံးတွေအားလုံးကို မစ္စတာ ဗင်ဒါမာဝီနှင့် သူ၏ အစုစပ်များက ပိုင် သည်။

ဂျမီ ရှေ့သို့ရွှေ့လာခဲ့သည်။

နောက်သုံးနာရီအတွင်းတွင် နှစ်ယောက်သား စိန်တုံးအလုံး ၄၀ ကျော်မျှ ကောက်ယူရရှိသည်။ နှစ်ရတီစိန်မှ ရတီ ၃၀ စိန်များအထိ ပါဝင်သည်။

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်တွင် အလင်းရောင် ရေးရေးမြင်လာရပြီ။ ဂျမီသည် ရည်မှန်းထားသော မူလအစီအစဉ်အတိုင်းဆိုလျှင် ဤအချိန်သည် ဖောင်ပေါ် ပြန်တက်ပြီး အပြန်ခရီးကို စတင်ကြရမည့် အချိန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုအချိန်တွင်မူ ယင်းအစီအစဉ်ကို ထည့်စဉ်းစားနေစရာ မလိုတော့။

“မကြာခင် ရောင်နီလာတော့မယ်” ဂျမီက ပြောသည်။ “စိန်တွေ ဘယ်နှလုံးလောက် ရပြီလဲ၊ ရေကြည့်ကြရအောင်”

“ရေနေလည်း မထူးတော့ပါဘူးကွာ။ ဒါတွေကို တို့အသုံးပြုဖို့ အချိန် မရှိတော့ပါဘူး။ မင်းက သူဌေးအဖြစ်နဲ့ သေချင်တယ်ဆို”

“ငါ လုံးဝ မသေချင်ဘူး”

သူတို့ ဆက်လက်ရှာဖွေကြသည်။ တစ်လုံးပြီတစ်လုံး ထပ်ရသည်။ သူတို့သည် လိုချင်လောဘကို အတောမသတ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာကြသည်။ နောက်ဆုံး သူတို့၏ အင်္ကျီထုပ်ထဲတွင် အလုံးခြောက်ဆယ်တိတိ တစ်ပုံကြီး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

“ဒါတွေအားလုံး ငါတစ်ယောက်တည်း စုထမ်းရမှာလား”

ဘန်ဒါက မေးသည်။

“မထမ်းပါနဲ့။ နှစ်ယောက်ခွဲပြီး ထမ်းကြတာပေါ့”

ဘန်ဒါစိတ်ထဲ ဘာတွေ့နေသည်ဆိုသည်ကို ဂျမိက ချက်ချင်း သိလိုက်သည်။ စိန်တုံးတွေနှင့်အတူ လက်ပူးလက်ကြပ် ဖမ်းမိသူသည် အရက်စက်ဆုံး အနှိပ်စက်ခံရပြီးမှ ဒုက္ခကြီးစွာဖြင့် တဖြည်းဖြည်း သေရမည် ဖြစ်သည်။

“ပေးပါကွာ ... ငါပဲ အားလုံး ထမ်းပါ့မယ်”

သူက ဘန်ဒါထံမှ စိန်တုံးများကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး သူ့အင်္ကျီထဲ စုပုံထည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အပေါ်မှ တင်းတင်း စုချည်လိုက်သည်။

မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသည် မီးခိုးရောင် သန်းခဲ့ပြီ။ အရှေ့ဘက်တွင် အရုဏ်ဦး ရောင်နီတန်းများ ပေါ်လာပြီ။

နောက် ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ အဲဒါ ပြဿနာပဲ။ ပြဿနာရဲ့ အဖြေက ဘာလဲ။

သူတို့နှစ်ယောက် ဤနေရာတွင် ရပ်နေပြီးတော့ အသေမခံနိုင်။ ရှေ့ဆက်သွားပြီး သဲကန္တာရထဲတွင်လည်း အသေမခံနိုင်။ **အဲဒီတော့ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ။**

“ကဲ ... သွားကြမယ်”

နှစ်ယောက်သား ဘေးချင်းကပ်ကာ ပင်လယ်ပြင်ကို ကျောခိုင်းပြီး တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“အဲဒီ မိုင်းပုံးတွေက ဘယ်နေရာက စထောင်ထားတာလဲ”

“ရှေ့က ကိုက် ၁၀၀ လောက်မှာ” အဝေးကြီးမှ ခွေးဟောင်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ “မိုင်းပုံးအန္တရာယ်ကို တွေးကြောက်နေစရာ မလိုတော့ပါဘူးကွာ။ ရှေ့မှာ ခွေးတွေ လာနေပါပြီ။ မနက်ပိုင်း အစောင့်တွေ အလုပ်ဆင်းလာကြပြီ”

“သူတို့ ဒီကိုရောက်ဖို့ ဘယ်လောက်ကြမလဲ”

“၁၅ မိနစ်လောက်ကြာမယ်။ ၁၀ မိနစ်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

သည်အချိန်တွင် ပြည့်ပြည့်ဝဝ အရုဏ်တက်ခါနီးပြီ။ စောစောက ခပ်ဝါးဝါးနှင့် တလက်လက် မြင်ခဲ့ရသော အရာများမှာ သဲကုန်းကလေးတွေ ဖြစ်နေကြသည်။ ပုန်းစရာနေရာ ဘယ်မှာမှ မရှိ။

“တစ်ဆိုင်းမှာ အစောင့်ဘယ်နှယောက်ပါသလဲ”

ဘန်ဒါက ခဏမျှ စဉ်းစားနေပြီး “ဆယ်ယောက်လောက်ရှိမယ်”

“ဒီလောက်ကျယ်တဲ့ ကမ်းခြေမှာ အစောင့်ဆယ်ယောက်လောက်နဲ့ မလုံလောက်နိုင်ဘူး”

“တစ်ယောက်ဆိုရင်တောင်မှ မနည်းပါဘူး။ သူတို့မှာ သေနတ်ပါတယ်။ ခွေးတွေလည်းပါတယ်။ အစောင့်တွေက အကန်းတွေမှ မဟုတ်ဘဲ။ တို့ကို မမြင်ဘဲ မနေပါဘူး”

ခွေးဟောင်သံများ နီးကပ်လာပြီ။

ဂျမီက ပြောသည်။

“ဘန်ဒါ ... ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ။ တကယ်တော့ မင်းကို ငါ ဒီကို မခေါ်လာသင့်ပါဘူး”

“မင်း ခေါ်လာတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

သူဘာကိုဆိုလိုကြောင်း ဂျမီ သဘောပေါက်လိုက်သည်။

အဝေးဆီမှ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လှမ်းခေါ်သံတွေ ကြားလာရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် သဲတောင်ကုန်းကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်လာကြသည်။

“တို့နှစ်ယောက် ဒီသဲတွေထဲမှာ ပုန်းနေလိုက်ရင် ဘယ်လိုနေမလဲ ... ဟင်”

“သူများတွေလည်း ဒါမျိုး လုပ်ခဲ့ကြပြီးပါပြီ။ ခွေးတွေက ယက်ရှာပြီး လည်ချောင်းသွေးသောက်ကြမှာပဲ။ ငါတော့ မြန်မြန်သေတာကိုပဲ ကြိုက်တယ်။ ငါ သူတို့မြင်အောင် ထွက်ပြလိုက်မယ်။ ပြီးတော့ ... ထွက်ပြေးမယ်။ အဲဒါဆိုရင် သူတို့က သေနတ်နဲ့ လှမ်းပစ်မယ်။ ငါ ... ငါ ... အရှင်လတ်လတ် ခွေးစားတော့ မခံချင်ဘူး”

ဂျမီက ဘန်ဒါ၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“တို့ သေချင်လည်း သေကြမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါတော့ ထွက်ပြေးပြီး အသေမခံချင်ဘူး။ သူတို့ကို ပညာပြုပြီးမှ သေချင်သေပါစေကွာ”

အဝေးမှ စကားပြောသံများကို ပြတ်ပြတ်သားသား ကြားလာရပြီ။

“ဟေ့ ... ခွေးမသား ငပျင်းတွေ၊ မြန်မြန်လျှောက်စမ်း” အသံတစ်သံက အော်ငေါက်လာသည်။ “ငါ့နောက်ကို တည့်တည့်လိုက်၊ တန်းစီမပျက်စေနဲ့။ မင်းတို့ ညကလည်း အိပ်ရေးဝကြတာပဲ။ အဲဒီတော့ အခု အလုပ်ကောင်းကောင်း လုပ်ကြရမှာပဲ”

ဂျမီသည် နောက်သို့လှည့်ကာ ပင်လယ်ပြင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ **ရေနစ်သေလိုက်တာပဲ ပိုကောင်းမယ် ထင်တယ်။** ကျောက်ဆောင်များ အား လာတိုက်သော လှိုင်းလုံးကြီးများသည် ကျောက်ဆောင်ထိပ်ဖျားတွင် ခေါင်းကွဲကာ ဖြာထွက်သွားကြသည်။

သူသည် ကြည့်နေရင်းမှပင် ကျောက်ဆောင် အလွန်တွင် တစ်စုံတစ်ရာကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ဘယ်အရာမှန်း သူ ခန့်မှန်း၍မရ။

“ဟေ့ ... ဘန်ဒါ။ ဟိုမှာ ... ကြည့်လိုက်ပါဦး”

အဝေးက ရေပြင်ပေါ်တွင် မွဲပြာရောင် နံရံကြီးလို အရာတစ်ခုသည် အနောက်လေကြမ်းနှင့်အတူ သူတို့ဘက်သို့ ရွေ့လျားလာနေသည်။

“ပင်လယ်မြို့ဆိုတာ အဲဒါပေါ့ကွ” ဘန်ဒါက ပြန်ပြောသည်။ “သူက တစ်ပတ်မှာ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်လောက် လာတတ်တယ်”

သူတို့ စကားပြောနေစဉ်မှာပင် မြူစိုင်ကြီးသည် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို ဖြတ်ကာ ကြီးမားသော မွဲပြာရောင် ကန့်လန့်ကာကြီး တစ်ခုပမာ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်။ ကောင်းကင်ပြင်သည် မည်းမှောင်လာသည်။

စကားပြောသံများလည်း နီးသည်ထက် နီးလာသည်။

“မြူတွေလာပြန်ပြီ။ ဒီနေ့လည်း အလုပ်ပျက်ပြန်ပြီပေါ့။ ဒီလိုဖြစ်တာ တို့သူဌေးတွေက မကြိုက်ဘူးကွ”

“ဟန်ကျပြီ ... ဘန်ဒါ။ တို့တော့ ကံကောင်းတာပဲ”

ဂျမီက ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သည်။

“ဘာကံကောင်းတာပဲကွ”

“မြူလေ ... မြူ ...။ သူတို့က တို့ကို မမြင်နိုင်တော့ဘူးပေါ့”

“အားမကိုးလောက်ပါဘူးကွာ။ မြူက တစ်ခါတလေ ချက်ချင်း လွင့် ပြေးသွားတာ။ အဲဒါဆိုရင် တို့အနေနဲ့ ဒီအတိုင်း ဒီအတိုင်းပဲပေါ့။ ဘာထူးမှာလဲ။ တကယ်လို့ မြူကျနေလို့ ဒီသဲကန္တာရထဲ ဆက်သွားရင်လည်း ၁၀ ကိုက်တောင် မရောက်ခင် မိုင်းထိပြီး အပိုင်းပိုင်း အပြတ်ပြတ် ဖြစ်ကုန်မှာ သေချာတယ်။ မင်းက အံ့ဖွယ်သရဲ ဖြစ်ရပ်မျိုးကိုပဲ အားကိုးနေတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် ... ငါတော့ တကယ်အားကိုးတယ်ကွ။ မယုံရင် မင်း ကြည့်နေ။ တို့ ... အံ့ဖွယ်သရဲ ကြုံရမှာ သေချာတယ်”

*

တစ်မိုးလုံး မှောင်မည်းလာသည်။ မြူစိုင်ကြီးသည် ပင်လယ်ပြင်ကို ဖုံးအုပ်ကာ ကမ်းခြေတစ်ခုလုံးကို ဝါးမျိုတော့မည်။ တလိပ်လိပ် လိုမှဲတက် လာသော မြူစိုင်ကြီးကို မြင်ရသည်မှာ ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။ ဂျမီက ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်နေသည်။ **မြူစိုင်ကြီးက တို့ကို ကယ်တင်ဖို့ လာတာ။**

ရုတ်တရက် အသံတစ်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဟေ့ ... မင်းတို့နှစ်ကောင် ဒီမှာ ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ”

သူတို့နှစ်ယောက် လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ကိုက်တစ်ရာခန့်ရှိ သဲတောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်တွင် ရိုင်ဖယ်ကိုိုင် ယူနီဖောင်းဝတ်အစောင့်တစ်ယောက် ကို လှမ်းမြင်ကြရသည်။ ဂျမီက ပင်လယ်ဘက်သို့ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက် သည်။ မြူစိုင်ကြီးက လျင်မြန်စွာ နီးကပ်လာနေပြီ။

“ဟေ့ ... ကောင်တွေ၊ ဒီကိုလာခဲကြ”

အစောင့်က လှမ်းခေါ်သည်။ ရိုင်ဖယ်ကို မြောက်ကိုင်လိုက်သည်။
ဂျမီက လက်နှစ်ဖက်ကို အပေါ်မြောက်ကာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ခြေလိမ်သွားလို့ပါ။ လမ်းမလျှောက်နိုင်လို့ပါ”

“ဒါဖြင့် အဲဒီမှာပဲနေ” အစောင့်က အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“မင်းတို့ဆီ ငါလာခဲမယ်” သူက သေနတ်ကို ပြန်ချပြီး ရှေ့သို့ ဆက်
လျှောက်လာသည်။

ဂျမီက ပင်လယ်ဆီသို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မြူစိုင်းကြီး
က ကမ်းစပ်သို့ ရောက်နေပြီ။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း သူတို့ဆီ ရောက်လာတော့
မည်။

“ပြေး ...” သူက လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ သူက ပြန်လှည့်ပြီး
ကမ်းစပ်သို့ ပြေးသည်။ ဘန်ဒါလည်း သူ့နောက်သို့ လိုက်ပြေးလာခဲ့သည်။

“ဟေ့ ... ကောင်တွေ။ ရပ်လိုက်”

ချက်ချင်းလိုပင် သေနတ်သံတစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာသည်။ သူတို့ရှေ့
မှ သဲတွေ ဖွာဆန်ကြဲသွားသည်။ သူတို့က ဆက်ပြေးကြသည်။ ကမ်းစပ်က
မြူစိုင်းမည်းမည်းကြီးထဲ ရောက်လာကြသည်။

သေနတ်သံတစ်ချက် ထပ်မံပေါ်ထွက်လာသည်။ သူတို့အနီးသို့ ကပ်
၍ ကျလာသည်။ နောက်ထပ်တစ်ချက် ပေါ်လာပြန်သည်။

ထိုအချိန်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို မြူစိုင်းမည်းမည်းကြီးက လုံးဝ
ဖုံးကွယ်ထားလိုက်လေပြီ။

သူတို့ကိုလည်း ဘယ်သူမှ မမြင်တော့၊ သူတို့ကလည်း ဘာကိုမှ
မမြင်ရတော့။

တစ်ယောက်တစ်ယောက် လှမ်းခေါ်သံတွေ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဟေ့ ... ကရူဂျာ ... ဟေ့ ကရူဂျာ ...။ ငါ ဘရင်းပါကွ။ မင်း ငါ့
အသံကြားရသလားကွ”

“ကြားရတယ်ဟေ့ ... ကြားရတယ် ... ဘရင်း”

“အားလုံး နှစ်ယောက်ကွ၊ နှစ်ယောက် .. လူဖြူတစ်ယောက်၊ လူ
မည်းတစ်ယောက်။ အခု သူတို့ကမ်းခြေမှာ ရှိနေတယ်။ မင်း လူတွေ မြန်မြန်
ဖြန့်လွှတ်လိုက်၊ တွေ့ရင်တစ်ခါတည်း ပစ်”

“ငါ့လက်ဆွဲထား” ဂျမီက လေသံဖြင့်ပြောသည်။

“တို့ ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

“ဒီနေရာက ထွက်ပြေးရမှာပေါ့”

ဂျမီက လမ်းပြအိမ်မြှောင်ကို မျက်နှာနား ကပ်ကြည့်လိုက်သည်။ မြူငွေများ ဆိုင်းနေသဖြင့် မနည်းကြည့်နေရသည်။ အိမ်မြှောင်လက်တံကို အရှေ့ဘက်ကို လှည့်လိုက်သည်။

“ဒီလမ်းအတိုင်းပဲ”

“နေပါဦး။ တို့လျှောက်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ အစောင့်တွေ ခွေးတွေနဲ့ မတိုးတောင်မှ မိုင်းတွေ နင်းမိလိမ့်မယ်”

“မင်းကပြောတော့ ကိုက်တစ်ရာလောက်မှာမှ မိုင်းတွေ ရှိတယ်ဆို။ တို့ကမ်းခြေက မြန်မြန်ထွက်မှ ဖြစ်မယ်”

နှစ်ယောက်သား မြူငွေတွေထဲတွင် အကန်းတွေပမာ သဲကန္တာရ ဘက်သို့ စမ်းတဝါးဝါးနှင့် ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဂျမီက လျှောက်လာရင်း ခြေလှမ်းများကို ရေတွက်လာသည်။ သူတို့သည် သဲကျွန်းပြီး ခဏခဏ လဲကျကြသည်။ ပြန်ထပြီး ဆက်လျှောက်ကြသည်။ ဂျမီက လမ်းပြ အိမ်မြှောင်ကို မကြာမကြာ ထုတ်ကြည့်သည်။ ကိုက်တစ်ရာခန့် ရောက်လာပြီ ဟု ယူဆရသော နေရာသို့ ရောက်လာသောအခါ ရပ်လိုက်ကြသည်။

“ဒီနေရာ မိုင်းဖုံးစတဲ့ နေရာဖြစ်လိမ့်မယ်။ သူတို့ဖုံးတွေ ဘယ်ပုံစံနဲ့ မြှုပ်ထားကြသလဲ။ မင်း ဘာစဉ်းစားလို့ရသလဲ”

“ဘာမှ စဉ်းစားလို့မရဘူး။ ဘုရားပဲတ၊နေတာပဲ။ ဒီမိုင်းတွေကို ဘယ်သူမှ မကျော်နိုင်ဘူး။ သူတို့က အနံ့အပြား ဖြန့်မြှုပ်ထားတာ။ မြေအောက် ခြောက်လက်မလောက်မှာ မြှုပ်ထားတာ။ တို့အနေနဲ့ မြူရှင်းတဲ့အထိ ဒီနေရာ မှာပဲ နေကြရမှာပဲ။ ပြီးတော့မှ အဖမ်းခံလိုက်ကြရုံပေါ့”

အော်ပြောသံများ ကြားရပြန်သည်။

“ဟေ့ ... ကရူးဂျာ။ ခဏခဏ အသံပေးပါကွာ”

“ကောင်းပြီဟေ့ ... ဘရင်း၊ ပေးမယ် ... ပေးမယ်”

“ဟေး ... ကရူးဂျာ”

“ဟေး ... ဘရင်း”

မြူငွေထုကိုဖြတ်ပြီး အပြန်အလှန် ခေါ်သံတွေ မကြာခဏ ကြားနေရ သည်။ ဂျမီသည် လွတ်မြောက်ရေး နည်းလမ်းကို သွေးရူးသွေးတန်း အကြံထုတ် နေမိသည်။ သူတို့ ဤနေရာတွင် ရပ်နေမည်ဆိုပါက မြူရှင်းသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သေရတော့မည်မှာ မလွဲ။ ရှေ့ကို ဆက်သွားလျှင်လည်း မိုင်းကို နင်းမိပြီး သေပွဲဝင်ကြရမည်မှာ သေချာသည်။

“မင်း အဲဒီမိုင်းတွေကို မြင်ဖူးသလား ဘန်ဒါ”

သူက တိုးတိုးမေးလိုက်သည်။

“ငါကိုယ်တိုင် မြှုပ်ခဲ့ဖူးတာပဲ”

“သူတို့ ဘယ်လိုပေါက်ကွဲနိုင်သလဲ”

“လူတစ်ယောက် အလေးဆိုရင် ပေါက်ကွဲနိုင်တယ်။ ပေါင် ၈၀ ကျော် တဲ့ အလေးနဲ့ဖိရင် ပေါက်ကွဲတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ခွေးတွေ နင်းတော့ မပေါက် ကွဲတာပေါ့”

ဂျမီသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဘန်ဒါ ငါ နည်းလမ်းတစ်ခု စဉ်းစားမိတယ်။ အလုပ်တော့ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မယ်။ မင်း ငါနဲ့အတူ စွန့်ရဲပါ့မလား”

“မင်းက ဘယ်လိုစဉ်းစားထားလို့လဲ”

“တို့မိုင်းမြေကို ဝမ်းလျားမှောက်ပြီး ဖြတ်သွားမယ်။ အဲဒါဆိုရင် တို့ ကိုယ်အလေးချိန် မြေပေါ်မှာ ပြန်ပြီး ပေါ့သွားမယ်”

“အမယ်လေး ... ဘုရားရေ”

“မင်းက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“ကိပ်တောင်းက ထွက်လာမိတာ ငါမှားပြီလို့ စဉ်းစားမိလို့ပေါ့”

“ဒီလိုဆို မင်း ငါနဲ့ မလိုက်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် မြူငွေတွေဆိုင်းနေ၍ ဘန်ဒါ၏ မျက်နှာ ကို ခပ်ဝါးဝါးသာ မြင်ရသည်။

“တခြား ရွေးစရာလမ်း မရှိတော့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မင်းက ထား ပစ်ခဲ့မလို့လား”

“ကဲ လာ ... ဒါဖြင့် သွားကြမယ်”

ထို့နောက် ဂျမီသည် သဲပြင်ပေါ်တွင် သတိဖြင့် ဝမ်းလျားမှောက်ပြီး လှဲအိပ်လိုက်သည်။ ဘန်ဒါက ခေတ္တမျှ ရပ်ကြည့်နေသည်။ သူက သက်ပြင်း တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ပြီးနောက် မြေကြီးပေါ်သို့ ဝမ်းလျားမှောက်လှဲချလိုက်တော့ သည်။

နှစ်ယောက်သား မြေကြီးပေါ်တွင် ဝမ်းလျားမှောက်ကာ မိုင်းမိုးများ မြှုပ်ထားရာ နယ်မြေဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ သွားလာခဲ့ကြသည်။

“ရွှေ့သွားတဲ့အခါ လက်နဲ့ခြေကို မြေကြီး မဖိမိအောင် သတိထား။ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖော့ပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွှေ့တက်”

ဂျမီက ဘန်ဒါအား လေသံဖြင့် သတိပေးသည်။

ဘန်ဒါက ဘာမှ ပြန်မပြော။ သူသည် အသက်မသေနိုင်ရေးအတွက် အထူးအာရုံစိုက်ရင်း အလုပ်များနေသည်။

သူတို့သည် ဘာမှမမြင်ရအောင် လဟာနယ်တစ်ပြင်လုံး ပိတ်ဖုံးနေသော မြူငွေ့ ဝဲဂယက်ကြီးထဲ ရောက်နေကြသည်။ မတော်လျှင် အစောင့်နှင့် သော်လည်းကောင်း၊ ခွေးနှင့် သော်လည်းကောင်း၊

မိုင်းဖုံးနှင့်သော်လည်းကောင်း အချိန်မရွေး ပက်ပင်းတိုးမိနိုင်သည်။

ဂျမီသည် ယင်းအရာတွေကို မစဉ်းစားဘဲ ခေါင်းထဲမှ မောင်းထုတ်ပစ် လိုက်သည်။

သူတို့၏ ရွေ့လျားနှုန်းမှာ နှေးလွန်းသည်နှင့်အမျှ ဒုက္ခလည်း ကြီးလှသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးပင် အင်အားမရှိကြ။ ထို့ကြောင့် ရှေ့သို့ ရွေ့သွားတိုင်း ဝမ်းဗိုက်ကို သဲတွေပွန်းသည်။ သူတို့အတွက် အန္တရာယ် မည်မျှကြီးမားကြောင်းကို ဂျမီ ကောင်းစွာ သဘောပေါက်မိသည်။

အကယ်၍ သေနတ်နှင့် လှမ်းပစ်မခံရဘဲ၊ မိုင်းဖုံးမနင်းမိဘဲ သဲကန္တာရ ကို ကျော်နိုင်သည်ထားဦး။ သံဆူးကြိုးနှင့် အဝင်ဝကင်းမျှော်စင်မှ အစောင့်များ ကိုကား ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ကျော်နိုင်မည် မဟုတ်သည်မှာ သေချာသည်။ မြူငွေ့ ကလည်း ဘယ်လောက်အထိ ကြာမည်မှန်းမသိ။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာလည်း ပြေလွင့်ချင် ပြေလွင့်သွားနိုင်သည်။ သို့ဆိုလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် သေ တွင်းဆင်းဖို့သာ ရှိတော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဘာကိုမျှ ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားနိုင်စွမ်းမရှိကြတော့ဘဲ ရှေ့သို့သာ တရွေ့ရွေ့ဖြင့် ဆက်လက်တွားသွားနေကြသည်။ နောက်ဆုံးအချိန်ကာလကိုပင် မသိကြတော့။

ယင်းသို့ တရွေ့ရွေ့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြရင်း လက်မမှပေ၊ ပေမှကိုက်၊ ကိုက်မှမိုင်အထိ တစ်စတစ်စဖြင့် ခရီးပေါက်လာခဲ့ကြသည်။ အဘယ်မျှ ကြာကြာ ခရီးပေါက် ခဲ့ကြပြီဆိုသည် ကိုလည်း လုံးဝမသိကြတော့။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဦးခေါင်းကိုပင် မထောင်နိုင်ကြတော့ဘဲ မြေကြီးပေါ်သို့ ခေါင်းကျလာခဲ့ကြသည်။ မျက်လုံး၊ နားရွက်နှင့် နှာခေါင်းများတွင် သဲတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေတော့သည်။ အသက်လည်း ကောင်းစွာ မရှူနိုင်ကြတော့။

အဝေးမှမူ အစောင့်တို့၏ ခေါ်သံများကို မကြာခဏ ကြားနေကြရသည်။

“ဟေး ... ကရူဂျာ”

“ဟေး ... ဘရင်း”

သူတို့သည် မကြာခဏ ရပ်နားအမောဖြေကြသည်။ လမ်းပြအိမ် မြှောင်ကို ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ ရွေ့တက်လာခဲ့ကြပြန်သည်။ စိတ်ရှိလက်ရှိသာ မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်အားနှင့်မာန်နှင့် တွားတက်လိုက်ချင်စိတ်

များ ဖြစ်ပေါ်မိကြသည်။ သို့သော် မြန်မြန် သွားလျှင် မြေပေါ်၌ ကိုယ်ဖိအားများ လာမည်ကို ကြောက်ရသည်။ ရုတ်တရက် မြေအောက်မှ မိုင်းပေါက်ကွဲပြီး ဗုံး ဆန်များ ဝမ်းဗိုက်ကို ဖောက်ခွဲသွားတော့မည်လားဟု ဂျမီက ထင်မိသည်။

သူသည် ရွှေသွားနှုန်းကို လျှော့လိုက်သည်။ မကြာခဏဆိုသလိုပင် သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်မှ အသံဗလံများကို ကြားနေရသည်။ သို့သော် မြူတွေ ဆိုင်းနေ၍ အသံတွေက မပြတ်သား။ ဝါးတားတားသာ ကြားရသည်။ သူတို့ ဘယ်ဘက်မှ လာနေကြသည်ကို မှန်း၍မရ။ **တို့ သွားနေတာ သဲကန္တာရကြီးပဲ။ တို့ သူတို့နဲ့ ဝင်မတိုးနိုင်ပါဘူး** ဟု တွေးကာ ဂျမီက ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပေးမိ သည်။

အမွေးဖွားဖွားနှင့် ဧရာမအရာကြီးတစ်ခုသည် သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ အဖြစ်အပျက်က မြန်လွန်းသဖြင့် ဂျမီမှာ သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားသည်။

ဆက်တိုက်လိုပင် အယ်လ်ဇေးရှင်း ခွေးကြီး၏ ချွန်ထက်သော အစွယ်များသည် သူ့လက်မောင်းထဲသို့ စိုက်ဝင်သွားသည်ကို ခံစားလိုက်ရ သည်။ သူသည် စိန်ထုပ်ကို လွတ်ချလိုက်ပြီး ခွေးကြီး၏ ပါးစပ်ကို ဆွဲဖြဲနိုင်ရန် အားထုတ်သည်။ သို့သော် ... သူက လက်တစ်ဘက်ကိုသာ အသုံးချနိုင်၍ ကြိုးစားသလောက် အရာမရောက်ပေ။ ပူပူနွေးနွေးသွေးများ လက်မောင်းတစ် လျှောက် စီးကျလာကြသည်။ ခွေးကြီးသည် ဘာအသံမှ မပြုဘဲ ဂျမီ၏လက် မောင်းကို ဇွဲနဲပဲဖြင့် သဲကြီးမဲကြီး ခဲထားမြဲခဲထားသည်။ ဂျမီ၏ ခေါင်းထဲတွင် မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ထိုအခိုက် ဘုန်းခနဲ ဘုန်းခနဲ ရိုက်နှက်သံများ ဆက်တိုက်ကြားလိုက် ရသည်။ ခွေးကြီး၏ ကိုယ်အား လျော့ကျသွားသည်။ မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ် လာသည်။ ဂျမီက အခြေအနေကို အားစိုက်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ဘန်ဒါသည် စိန်ထုပ်ကြီးကို ကိုင်မြှောက်ကာ ခွေးကြီးအား မရပ်မနား ဆက်တိုက်ထုရိုက်နေ သည်ကို မှုန်ဝါးဝါး မြင်နေရသည်။

ခွေးကြီးသည် တစ်ချက်သာ အော်ညည်းနိုင်ခဲ့ပြီး လုံးဝ ငြိမ်သက် သွားတော့သည်။

“ဂျမီ ... ဂျမီ ... ဘယ်လိုလဲ ... အခြေအနေ ကောင်းရဲ့လား ... ဟင်”

ဘန်ဒါက အသက်ပင်မရှူမိဘဲ သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် မေးနေသည်။ ဂျမီ စကားပြန်မပြောနိုင်။ နာကျင်မှုတွေ လျော့ကျသွားအောင် စိတ်ကို ဖော့ပြီး လှဲနေလိုက်သည်။ ဘန်ဒါက သူ့ဘောင်းဘီမှ အစတစ်စ ဆွဲ

ဆုတ်လိုက်ပြီး ဂျမီ၏လက်မောင်းမှ ဒဏ်ရာကို တင်းကျပ်စွာ စည်းပေးသည်။

“တို့ ဒီမှာ ကြာနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဆက်သွားမှ ဖြစ်မယ်”

ဘန်ဒါက ပြောသည်။ “တစ်ကောင်လာရင် နောက်ခွေးတွေလည်း မကြာခင် ရောက်လာလိမ့်မယ်”

ဂျမီက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူသည် နာကျင်မှုကို ကြိတ်မှိတ်သည်းခံကာ ကိုယ်ကိုကုန်း၍ ကြိုးစားထသည်။

ထို့မှ နောက်ပိုင်းခရီးစဉ်ကို သူ ဘာမှ မမှတ်မိတော့။ သူသည် သတိရ တစ်ချက် မရတစ်ချက်နှင့် စက်ရုပ်လို ဖြစ်နေသည်။ သူ့အပြင်ဘက်မှ တစ်စုံ တစ်ရာက လမ်းညွှန်နေသည်။

လက်ကိုရှေ့ဆန့် ...၊ ကပ်ဆွဲ ... ကပ်ဆွဲ။ လက်ကိုရှေ့ဆန့် ... ကပ်ဆွဲ ... ကပ်ဆွဲ ...။

ခရီးက ဆင်းရဲဒုက္ခကြီးလှစွာသော ဆုံးစမထင်ခရီးကြမ်း။

သည်အချိန်တွင် လမ်းပြအိမ်မြှောင်သည် ဘန်ဒါ၏ လက်ထဲတွင် ရောက်ရှိနေပြီ။

ဂျမီသည် လမ်းလွဲဘက်သို့ ချော်ထွက်သွားသဖြင့် ဘန်ဒါက အသာ ဆွဲလှည့်ပေးလိုက်ရသည်။

သူတို့အား ရန်သူတွေ လေးဘက်လေးတန် ဝိုင်းထားကြပြီ။ ဘယ်ဘက်ကို သွားသွား အစောင့်များ၊ ခွေးများ၊ မိုင်းပုံးများနှင့် ဝင်တိုးတော့မည်မှာ မလွဲ။

ယခုအထိ သူတို့အား အကာအကွယ် ပေးထားသည်မှာ မြူငွေများသာ ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ဆင်းရဲဒုက္ခကို ပဓာနမထားနိုင်ဘဲ အသက်ရှင်ရေးအတွက် တရွေ့ရွေ့ဖြင့် ဆက်လက် တွားတက်နေကြသည်။ နောက်ဆုံး နှစ်ယောက်စလုံး ခြေကုန်လက်ပန်းကျကာ တလက်မမျှ မရွေ့နိုင်တော့သည့်အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

သူတို့သည် ထိုနေရာတွင်ပင် အိပ်နေလိုက်ကြသည်။

ဂျမီက မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ အခြေအနေတွေ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ။

သူသည် သံပြင်ပေါ်တွင် စန့်စန့်ကြီး လဲနေသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် မာတောင့်ပြီး ကိုက်ခဲနာကျင်နေသည်။ ငါဘယ်နေရာများ ရောက်နေသလဲဟု စဉ်းစားကြည့်သည်။

ဘန်ဒါကား ခြောက်ပေခန့် အကွာတွင် အိပ်ပျော်နေဆဲ။

ဂျမီသည် အားလုံးကို အမှတ်ရလာသည်။

ကျောက်ဆောင်ပေါ်၌ ဖောင်ပျက်သွားခဲ့ပုံ မြူစိုက်ကြီး တရွေ့ရွေ့ လာနေပုံများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည်။

သို့သော် တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ။ သူ နေရာတွင် ထထိုင်လိုက်သည်။ သူ ဘန်ဒါကိုလည်း မြင်ရပြီ။ မြူငွေတွေလည်း တော်တော်ပါးသွားပြီ။ သူက တစ်ခုခုမှားနေပြီဟု ထင်ခဲ့ခြင်းမှာ သည်အချက်ပင် ဖြစ်သည်။

အနီးအနားမှ အသံတွေ ကြားလာရသည်။ သူက ပြေလွင့်နေသော မြူငွေပါးပါးထဲမှ ဖောက်ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သူတို့ စိန်တွင်း ဂိတ်ဝအနီးသို့ ရောက်ရှိနေကြသည်။ အစောင့်မျှော်စင်ကြီးကို မြင်ရသည်။ ဘန်ဒါပြောသော သံဆူးကြီးများကိုလည်း မြင်ရသည်။

လူမည်း အလုပ်သမား ၆၀ ခန့်တို့သည် စိန်တွင်းမှ အပြန်ဂိတ်ဝသို့ ရှေးရှုကာ တရွေ့ရွေ့ သွားနေကြသည်။ သူတို့အဆိုင်းပြီး၍ နောက်တစ်ဆိုင်း ပြန်ဝင်တော့မည် ဖြစ်သည်။

ဂျမီသည် ဒူးထောက်၍ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ... ဘန်ဒါဆီသို့ လေးဘက်တွားသွားသည်။ ဘန်ဒါကို လှုပ်နှိုးသည်။

ဘန်ဒါ ချက်ချင်းနိုးလာပြီး ငေါက်ခနဲ ထထိုင်သည်။ သူ့မျက်လုံးများက ကင်းမျှော်စင်နှင့် ဂိတ်ဝဆီသို့ အလိုလို ရောက်သွားသည်။

“ဟာ ... သောက်ကျိုးနည်းမှပဲ။ တို့ ဒီအနားတောင် ရောက်လာပြီပဲ” သူက မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ တို့ရောက်လာပြီ။ ပေး ... အဲဒီ စိန်ထုပ် ငါ့ပေး”

ဘန်ဒါက ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ... မင်း ဘာလုပ် ...”

“လာစမ်းပါ။ ငါ့နောက်သာ လိုက်ခဲ့စမ်းပါ”

“ဖြစ်ပါ့မလားကွ။ ဂိတ်ဝမှာ လက်နက်ကိုင် အစောင့်တွေနဲ့” ဘန်ဒါက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် တိုးတိုးပြောသည်။ “တို့ လူစိမ်းတွေဆိုတာ သူတို့သိသွားနိုင်တယ်ကွ”

“ငါလည်း အဲဒါကိုပဲ တွက်နေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဖြစ်မှာပါ။ လာစမ်းပါ”

နှစ်ယောက်သား တစ်ဆိုင်းထွက် တစ်ဆိုင်းဝင် အလုပ်သမားတွေကို ရှောင်ကာ အစောင့်များ ရှိရာဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လာခဲ့ကြသည်။ အလုပ်သမားတွေက တစ်ဘက်နှင့်တစ်ဘက် ပျော်ပျော်ပါးပါး လှမ်း၍ နောက်ပြောင်ကြသည်။

“ဟေးကောင်တွေ ... မင်းတို့ဖင်ပြဲအောင် လုပ်ခဲ့ကြပြီပေါ့... ဟုတ်လား။ တို့တော့ မြူကျလာတာနဲ့ တဝကြီးကို အိပ်ပစ်လိုက်တာပဲကွ”

“အေးပေါ့ကွ ... မင်းတို့ကတော့ မင်းတို့အဖေ မြူစိုက်ကြီးကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ကြပေါ့”

“တို့ကို ဘုရားသခင်က စောင်မတာကွ။ မင်းတို့ကိုတော့ ဂရုတောင်မစိုက်ဘူး။ မင်းတို့က အကုသိုလ်ကောင်တွေ မဟုတ်လား ... ဟား ...ဟား”

ဂျမီနှင့် ဘန်ဒါတို့သည် ဂိတ်ဝသို့ ရောက်လာကြသည်။ ဗလကောင်းကောင်းနှင့် လက်နက်ကိုင် အစောင့်နှစ်ယောက်က အလုပ်သမားများအား တဲကလေးတစ်ခုထဲသို့ အော်ဟစ်မောင်းသွင်းနေကြသည်။ အလုပ်သမားများအား ထိုနေရာတွင် ရှာဖွေစစ်ဆေးရန် ဖြစ်သည်။

သူတို့က တစ်ယောက်စီတစ်ယောက်စီ အနံ့ရှာတာပေါ့။ တစ်ကိုယ်လုံး ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး စမ်းပြီးရှာဖွေတယ်။ ဒွါရကိုးပေါက်မကျန်အားလုံးကို ရှာတယ်။

ဂျမီက စိန်ထုပ်ကြီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ သူသည် အလုပ်သမားများဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်ကာ အစောင့်တစ်ယောက်အနီးသို့ ကပ်သွားသည်။

“တဆိတ်ခွင့်ပြုပါခင်ဗျား။ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်ချင်ရင် ဘယ်သူ့ဆီ သွားရမှာလဲခင်ဗျ”

ဘန်ဒါက ဂျမီလုပ်ပုံကို ကြည့်ပြီး ရင်တွေ ပန်းတွေတုန်နေမိသည်။ အစောင့်က ဂျမီကို လှည့်ကြည့်သည်။

“မင်းတို့က ဒီဂိတ်ဝင်းထဲ ဘာလို့ ဝင်လာရတာလဲကွ”

“ကျွန်တော်တို့ အလုပ်လုပ်ချင်လို့ ဝင်လာရတာပါ ခင်ဗျာ။ ဒီမှာ အစောင့်တစ်ယောက် လိုနေတယ်လို့ ကြားခဲ့ရလို့ပါ။ ကျွန်တော့်တပည့်ကတော့ အလုပ်သမားပဲ လုပ်မှာပါ ခင်ဗျာ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ...”

အစောင့်က အဝတ်အစားတွေ စုတ်ပြတ်နေပြီး တစ်ကိုယ်လုံးတွင် လည်း ဖုန်တွေ သဲတွေ လူးနေသော စုပ်ချာချာ လူနှစ်ယောက်ကို စိန်းစိန်းကြီးကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းတို့ အပြင်ထွက်သွားစမ်း။ ခုချက်ချင်း ထွက်သွား”

“မထွက်ပါရစေနဲ့ခင်ဗျား။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဂျမီက ပျာယီးပျာယာနှင့် တောင်းပန်နေသည်။

“ကျွန်တော်က အလုပ်လုပ်ချင်လို့ပါ ကျွန်တော်တို့ကို ...”

*

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူ၊ ဒီနေရာက တားမြစ်နယ်မြေ သိရဲ့လား။ မင်းတို့ ဆိုင်းဘုတ်ကြီး မြင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ကဲ ... အဲဒီတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက် စလုံး မြန်မြန်ထွက်သွားရင် ကောင်းလိမ့်မယ်” သူက ဝင်းအပြင်ဘက်တစ်နေရာ မှ မြင်းလှည်းကြီးတစ်စီးကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ မြင်းလှည်းပေါ်တွင် အလုပ် သိမ်းလာပြီးသော လုပ်သားတွေနှင့် ပြည့်ကျပ်နေသည်။ “အဲဒီလှည်းက ပို့(တ်) နိုးလော့(သ်)ကို ပြန်မှာ။ မင်းတို့အလုပ်လိုချင်ရင် အဲဒါနဲ့ လိုက်သွား။ ဟိုရောက် တော့ ကုမ္ပဏီရုံးမှာ လျှောက်လွှာသွားတင်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျား။ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျား”
ဂျမိက ဘန်ဒါဘက်သို့လှည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ထို့ နောက် နှစ်ယောက်သား ဂိတ်ဝသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။
အစောင့်က သူတို့နှစ်ယောက်အား လှမ်းကြည့်ပြီးပြောလိုက်သည်။
“ဘာကောင်တွေလည်း မသိဘူး။ အလကား ငကြောင်တွေ”

*

နောက် ၁၀ မိနစ်ခန့်အကြာတွင်ကား ဂျမိနှင့် ဘန်ဒါတို့သည် ပို့(တ်) နိုးလော့(သ်) ရွာသို့ ဦးတည်ပြေးနေသော မြင်းလှည်းပေါ်တွင် အန္တရာယ်ကင်းစွာ ရောက်ရှိနေကြလေပြီ။
ပေါင်တစ်သန်းဝက်မျှ တန်ဖိုးရှိသော စိန်တုံးများလည်း သူတို့နှင့် အတူ ပါလာခဲ့လေသည်။ ။

၆

အုန်းခွံရောင် မြင်းချောမြင်းလှကြီးနှစ်ကောင် က၊သော အဖိုးတန် မြင်းရထားကြီးသည် ကလစ်ဒရစ်မြို့၏ ဖုန်တထောင်းထောင်းထနေသော မင်းလမ်းမကြီးအတိုင်း ဝင်လာခဲ့သည်။ ရထားမောင်းသမားမှာ အရပ်သွယ်သွယ် နှင့် အားကစားသမားတစ်ယောက်ပုံမျိုးရှိပြီး မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များနှင့် ဆံပင်များဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေကြပြီ။ သူသည် နောက်ဆုံးပေါ် ပုံစံကျ မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံကို သေသေသပ်သပ် ဝတ်ထားပြီး လည်စည်းအနက်တွင်လည်း စိန်ကလစ်တစ်ချောင်း ထိုးထားသည်။ သူ့လက်သန်းတွင်ကား အရောင်တလက်လက် တောက်နေသော စိန်လက်စွပ်ကြီးနှင့်။

သူ့ကိုကြည့်ကာ မြို့သူမြို့သားတွေက ယခုမှ အသစ်ရောက်လာသော လူစိမ်းတစ်ယောက်ဟု ထင်ကောင်းထင်ကြလိမ့်မည်။ သို့သော် သူကား လူစိမ်းတစ်ယောက်မဟုတ်။

ဂျမီမဂ္ဂရီဂါသည် ကလစ်ဒရစ်မြို့မှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်ခန့်ပင် ရှိခဲ့ပြီ။ ထိုတစ်နှစ်တာ ကာလအတွင်း ကလစ်ဒရစ်မြို့သည် သိသိသာသာကြီး ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုနှစ်ကား ၁၈၈၄ ခုနှစ်။

ကလစ်ဒရစ်မြို့သည် စိန်တွင်းတူးသမားများ၏ ကျေးဇူးကြောင့် တောစခန်းကလေးတစ်ခု အဖြစ်မှသည် မြို့ကလေးတစ်မြို့အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲတိုးတက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုအချိန်တွင် ကိပ်တောင်းမှ ဟုပ်တောင်းသို့ မီးရထားလမ်းပင်ဖောက်ထားပြီးလေပြီ။ ကလစ်ဒရစ်သို့လည်း လမ်းခွဲတစ်ခု ဆက်သွယ်ထား

သည်။ မီးရထားလမ်းပေါက်လာ၍ လူတွေ အရောက်အပေါက် များလာကြသည်။

ကလစ်ဒရစ်မြို့ကလေးသည် ယခုအချိန်တွင် ဂျမီ နေခဲ့စဉ်ကထက်ပင် လူနေပိုမိုထူထပ်နေပြီ။ လူတွေကလည်း ဟိုစဉ်က လူတွေနှင့် မတူကြတော့။ ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် ဖြစ်နေကြပြီ။

စိန်တွင်းတူးသမားတွေ မြောက်မြားစွာ ရှိနေကြဆဲပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် အဖိုးတန်ပုံစံကျ ဝတ်စုံသစ်များ ဝတ်ထားသော စီးပွားရေးသမားများနှင့် ခေတ်မီ ဝတ်ကောင်းစားလှဝတ်ထားသော အမျိုးသမီးများကိုလည်း ယခင်က ထက်ပို၍ တွေ့မြင်ရသည်။ ကလစ်ဒရစ်မြို့ကား လူကုံထံ မြို့တစ်မြို့ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

ဂျမီသည် ကပွဲရုံသစ်သုံးခုနှင့် အရက်ဆိုင်သစ် ဒါဇင်ဝက်ခန့်ကို ဖြတ်လာခဲ့သည်။ သူသည် မြင်းရထားကို မကြာမီကမှ ဆောက်လုပ်ပြီးစီးခဲ့သော ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၊ ဆံသဆိုင်နှင့် ‘ဂရင်းဟိုတယ်’ ဟု ခေါ်သော အဆောက်အအုံကြီးတို့ ရှေ့မှ မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။

ဘဏ်တိုက်တစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ မြင်းကို ဇက်သတ်၍ ရပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် မြင်းရထားပေါ်မှ ဆင်းကာ မြင်းဇက်ကြိုးကို အသင့်ရပ်စောင့်နေသော တိုင်းရင်းသား လူငယ်ဆီသို့ ဟန်ပါပါ ပစ်ပေးလိုက်သည်။

“မြင်းတွေကို ရေတိုက်လိုက် ...”

ဂျမီ ဘဏ်တိုက်ထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ မန်နေဂျာအား အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

“လူကြီးမင်းတို့ဘဏ်မှာ ကျွန်တော် ပေါင်တစ်သိန်း စုချင်ပါတယ်”

*

သတင်းစကားသည် တောမီးပမာ ပြန့်သွားသည်။ ဂျမီကလည်း သည်အတိုင်းပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကြိုတင်မှန်းဆထားခဲ့သည်။

သူသည် ဘဏ်တိုက်မှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ပြီး ‘ဆည်းဆာချစ်သူ’ အရက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာချိန်တွင် သူ့အကြောင်းသည် လူတိုင်း ပါးစပ်ဖျား ရောက်နေပြီ။

အရက်ဆိုင်ထဲတွင် ပြောင်းလဲမှု ထွေထွေထူးထူး မတွေ့ရ။ ယခင်ကလိုပင် လူစည်မြဲစည်နေသည်။ သူ့အရက်ခန်းသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သိချင်မျက်လုံးတွေက သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

အရက်ဆိုင်ရှင် စမစ်က ထူးထူးခြားခြားဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်နှုတ်ဆက်သည်။

“ဘာများ သုံးဆောင်ချင်ပါသလဲ ခင်ဗျား”

သူက ဂျမီကို လုံးဝမမှတ်မိ။

“ဝီစကီ။ ရှိတာ အကောင်းဆုံးပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ်ခင်ဗျာ” သူက ဖန်ခွက်ထဲသို့ အရက်ငွဲ့သည်။

“ဒါနဲ့ လူကြီးမင်းက ဒီမြို့ကို အခုမှ ရောက်ခါစနဲ့ တူပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“လမ်းကြုံလို့ ဝင်နားတာ ထင်ပါရဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီမြို့က စီးပွားရေး လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း ကောင်းတယ် ဆိုလို့ လုပ်ငန်းတည်ထောင်ဖို့ လာတာပါ”

အရက်ဆိုင်ရှင်၏ မျက်လုံးများ ဝင်းလက်သွားသည်။

“ဟာ ... ဒီမြို့ကတော့ အကောင်းဆုံးပဲပေါ့ ခင်ဗျား။ ပေါင်တစ်ရာ လောက်သာ ရှိမယ်ဆိုရင် ဒီမြို့မှာ သိပ်အလုပ်ဖြစ်တာပေါ့ ခင်ဗျာ။ ဒါနဲ့ စပ်မိလို့ ပြောရဦးမယ်။ ဒီကိစ္စမျိုးမှာ ကျွန်တော်လည်း တစ်ဘက်တစ်လမ်းက ကူညီနိုင် တာတွေ ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်လား ... ဘယ်လိုများ ကူညီနိုင်မှာလဲ”

စမစ်က ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်လိုက်ပြီး လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် လေသံဖြင့်-

“ဒီမြို့ကို ချုပ်ကိုင်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ကျွန်တော်နဲ့ ရင်းနှီးပါတယ်။ သူက မြို့နယ်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ၊ ပြီးတော့ ... နိုင်ငံသားကော်မတီမှာ လည်း ဥက္ကဋ္ဌပဲ ခင်ဗျာ။ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာတော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဘုရားပါပဲ။ သူ့နာမည်က ဆလိုမွန်ဗင်ဒါမာဝီလို့ ခေါ်ပါတယ်”

ဂျမီက အရက်တစ်စုပ် စုပ်လိုက်သည်။

“သူ့အကြောင်း တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး”

“သူက ဟိုလမ်းတစ်ဘက်က ကုန်စုံဆိုင်ကြီးကိုလည်း ပိုင်ပါတယ်။ သူနဲ့တွေ့ရရင် ကောင်းကောင်း အလုပ်ဖြစ်မှာပါ။ သူ့ကို သွားတွေ့ရင် မမှားနိုင် ပါဘူး ခင်ဗျား”

ဂျမီက နောက်ထပ် အရက်တစ်ကျိုက် မော့လိုက်သည်။

“သူက ဒီဆိုင်ကိုလာတတ်သလား”

အရက်ဆိုင်ရှင်က ဂျမီ၏လက်မှ စိန်လက်စွပ်ကြီးနှင့် လည်စည်းမှ စိန်ကလစ်တို့ကို တစ်ချက်စောင်းကြည့်လိုက်ပြီး -

“ဟုတ်ကဲ့ ... ခင်ဗျား။ လူကြီးမင်းနာမည် ပြောလိုက်ရင် ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ထရာဗစ် ... အီယန်ထရာဗစ်”

“ကောင်းပါပြီ ... မစ္စတာထရာဗစ်။ လူကြီးမင်းကို မစ္စတာ ဗင်ဒါမာဝီ က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံတွေ့ဆုံမှာ သေချာပါတယ်” သူက ဂျမီ၏ ဖန်ခွက်ထဲသို့ နောက်ထပ်အရက် ငှဲ့ထည့်ပေးသည်။ “စောင့်ရင်းနဲ့ ဒါကလေးပါ သုံးဆောင်ပါဦး၊ ကျွန်တော်က ပြုစုတာပါ ခင်ဗျာ”

ဂျမီသည် စားပွဲလွတ်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ဝီစကီ တမျှဦးမျှဦး စုပ်နေ သည်။ ဆိုင်ထဲရှိ လူတိုင်းက သူ့ဆီသို့ပင် လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ သူဌေးဖြစ် ပြီး ကလစ်ဒရစ်မြို့က ထွက်သွားကြသောလူတွေ မနည်းတော့ပြီ။ သို့သော် ယခုလို သူဌေးဖြစ်ပြီးမှ ကလစ်ဒရစ်သို့ ရောက်လာသူမျိုးကား တစ်ယောက်မျှ မရှိခဲ့စဖူး။ ထို့ကြောင့် ဤပုဂ္ဂိုလ်မှာ သူတို့အဖို့ လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသည်။

နောက် ၁၅ မိနစ်ခန့်အကြာတွင် အရက်ဆိုင်ရှင် ပြန်ရောက်လာ သည်။ သူ့နောက်တွင် မစ္စတာ ဗင်ဒါမာဝီလည်း ပါလာသည်။

ဗင်ဒါမာဝီက မုတ်ဆိတ်ဖြူဖြူ၊ ခေါင်းဖြူဖြူနှင့် လူစိမ်းအနီးသို့ လျှောက်လာကာ လက်ကို ကမ်းပေးရင်း ပြုံးလိုက်ပြီး -

“မစ္စတာထရာဗစ် ... ကျုပ် ဆလိုမွန်ဗင်ဒါမာဝီ ... ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်က အီယန်ထရာဗစ် ... ပါ”

ဂျမီက အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ သူ့ကို ဗင်ဒါမာဝီ မှတ်မိ တာ တစ်ချက်ချက်များ ရှိလေမလားဟု မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်နေမိသည်။ သို့သော် ဘာတစ်ခုမှ မှတ်မိပုံမရ။ သူသည် ဟိုတုန်းကလို နုံအသော ၊ စိတ်ကူး ယဉ်သော ၁၈ နှစ်သားအရွယ် လူငယ်တစ်ယောက် လုံးဝ မဟုတ်တော့။

စမစ်က ဧည့်သည်နှစ်ယောက်အား တလေးတစား အမူအရာဖြင့် အရက်ဆိုင်ထောင့်မှ စားပွဲသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

စားပွဲတွင် ထိုင်ပြီးကြသောအခါ ဗင်ဒါမာဝီက စတင်ပြောသည်။

“မစ္စတာထရာဗစ်က ကလစ်ဒရစ်မှာ လုပ်ငန်းလုပ်ချင်လို့လာကြောင်း ကျုပ်သိရပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား။ ဖြစ်နိုင်ရင်ဆိုပါတော့ ...”

“အဲဒါဆိုရင် ကျုပ် အများကြီး ကူညီနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က စေတနာနဲ့ တစ်ခုတော့ ကြိုတင် သတိပေးပါရစေ။ ဒီမှာက လူလိမ်လူညာတွေ သိပ်ပေါ့တယ်ဗျ။ အဲဒါလေးတော့ သတိရှိစေချင်ပါတယ်”

ဂျမီက သူ့မျက်နှာကြည့်ပြီး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါပေါ့ ... ဒါပေါ့ ... အများကြီးရှိမှာပေါ့”

ဂျမီက သူ့အဖြစ်ကို သူမယုံကြည်နိုင်အောင်တောင် ဖြစ်မိသည်။

သူ့ထံမှ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော စိန်တွေကို အမွေနည်းဖြင့် လိမ်လည်ယူခဲ့သည့် အပြင် သူ့အသက်ကိုပင် ရက်ရက်စက်စက် ရန်ရှာခဲ့သော လူတစ်ယောက်နှင့် ယခုလို မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ကာ လူကြီးလူကောင်းဆန်ဆန် စီးပွားရေးစကား ပြောနေသည်မှာ တကယ်မှ ဟုတ်ပါရဲ့လားဟုပင် တွေးမိသည်။ မနှစ်တုန်းက ဗင်ဒါမာဝီအား မုန်းတီးစိတ်သည် သူ့ကို အကြီးအကျယ် ဖိစီးနှိပ်စက်ခဲ့သည်။ ယခုမူ ဗင်ဒါမာဝီအပေါ်တွင် လက်စားချေလိုသော စိတ်သည် သူ့ရင်ထဲတွင် တရှိန်းရှိန်း လောင်မြိုက်လျက်ရှိသည်။ ယင်းစိတ်ကြောင့်ပင် သူ ယနေ့တိုင် အသက်ရှင်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်အထိ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမယ် စိတ်ကူးထားပါ သလဲ မစ္စတာထရာဗစ်။ အခုလို မေးမိတာ သည်းခံပါ မစ္စတာ ထရာဗစ်”

“အို ... ဟုတ်ကဲ့။ အဲဒါကတော့ ပေါင်တစ်သိန်းပတ်ဝန်းကျင်လောက် မှန်းပါတယ် ခင်ဗျား” သူက အရေးမကြီးဟန်ဖြင့် ပေါ့ပေါ့ပင် ပြောလိုက်သည်။ ဗင်ဒါမာဝီ နှုတ်ခမ်းကို လျှာနှင့် လျက်နေသည်ကို ဂျမိက စောင့်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ “အဲဒါ ဟန်ကျမယ်ဆိုရင် နောက်ထပ်လည်း ပေါင်သုံးသိန်း လေး သိန်းလောက် ထပ်ပြီး ဖြည့်ဖို့ ရည်ရွယ်ပါတယ်”

“အား ... အဲဒီလောက်ငွေနဲ့သာဆိုရင်တော့ အများကြီး အလုပ်ဖြစ်ပါ တယ် မစ္စတာထရာဗစ်။ အများကြီး အလုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်ပါ။ ကျုပ် အတပ်ပြောရဲပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မှန်ကန်တဲ့ လမ်းညွှန်မှုတော့ လိုအပ်တာပေါ့ လေ” သူက ခဏရပ်နေပြီးမှ “ဘယ်လို လုပ်ငန်းမျိုးမှာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမယ်ဆိုတာ ကော ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီလား မစ္စတာထရာဗစ်”

“အဲဒီအတွက်တော့ ကျွန်တော် အခြေအနေကို လေ့လာကြည့်ပါဦး မယ် ခင်ဗျား”

“ဟာ ... အလွန်ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးပေါ့ဗျာ” သူက တစ်လုံးပိုသိသူ ဟန်မျိုးဖြင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေသည်။ ထို့နောက် ဆက်ပြောသည်။ “ဒါနဲ့ ဒီနေ့ည ကျုပ်အိမ်မှာ ညစာလိုက်စားပါလား မစ္စတာ ထရာဗစ်၊ ကျုပ်သမီး ကလည်း ဟင်းချက်ကောင်းဗျ။ မစ္စတာထရာဗစ်ကို ညစာကျွေးရတာ ကျုပ် ရော၊ ကျုပ်သမီးပါ ဂုဏ်ယူစရာပါပဲ မစ္စတာထရာဗစ်”

ဂျမိက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့။ ဝမ်းသာပါတယ် မစ္စတာဗင်ဒါမာဝီ”

အင်း ... တကယ်တော့ ခင်ဗျားကြီးက ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက် တောင် ဝမ်းသာနေတယ်ဆိုတာကို လုံးဝမသိသေးပါဘူး ဟုလည်း စိတ်ထဲက တွေးလိုက်မိသည်။

ဤတွင် ဂျမီ၏ ‘စိမ့်ကိန်းကြီး’ စတင်ခဲ့လေပြီတည်း။

*

နမီး(ဘ်) သဲကန္တာရ စိန်တွင်းမှ ကိပ်တောင်းသို့ အပြန်ခရီးမှာ မည်သည့် အခက်အခဲမျှ မရှိ အားလုံးပင် အဆင်ပြေ အဆင်ချောခဲ့သည်။

ဂျမီနှင့် ဘန်ဒါတို့သည် ကုန်းတွင်းဘက်သို့ ခြေကျင်လျှောက်လာခဲ့ကြရာ ရွာကလေးတစ်ရွာသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုရွာတွင် ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဂျမီ၏ လက်မောင်းမှ ဒဏ်ရာကို ကုသပေးသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် သူတို့သည် ကိပ်တောင်းသို့ လှည်းကြီးစီး၍ လာခဲ့ကြသည်။ ထိုခရီးမှာ ရှည်လျားသလောက် ကြမ်းလည်း ကြမ်း၍ ဒုက္ခရောက်လှသည်။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက် ခံခဲ့ဖူးသော ဒုက္ခနှင့်စာလျှင် သည်ဒုက္ခမှာ အသေးအဖွဲသာ ဖြစ်သည်။

ကိပ်တောင်းမြို့သို့ ရောက်သောအခါ ဂျမီသည် ‘အိဒင်ဘာရာ မြို့စားကြီးကိုယ်တိုင် အားပေး ချီးမြှင့်သည့်ဟိုတယ်’ ဟူ၍ ကမ္ဘာ့ထိုးထားသော တော်ဝင်ဟိုတယ်တွင် အခန်းငှားသည်။ ဟိုတယ်မန်နေဂျာက သူ့အား အထူးအရေးပါသော ပုဂ္ဂိုလ်များသာ ထိုင်ခွင့်ရသော ‘တော်ဝင်ခန်းမဆောင်’ သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် ဒီမြို့မှာ အကောင်းဆုံး ဆံသဆရာတစ်ယောက် လိုချင်တယ်” သူက မန်နေဂျာအား ပြောလိုက်သည်။ “ပြီးတော့ ဝတ်စုံချုပ် ဆရာတစ်ယောက်နဲ့ ဖိနပ်ချုပ်သမား တစ်ယောက် ရှာပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီ အခုပဲ ချက်ချင်းခေါ်ပေးပါမယ်”

“အင်း ... ပိုက်ဆံ ... ပိုက်ဆံ၊ ပိုက်ဆံရှိရင် တယ်လည်း အလုပ်ဖြစ်ပါလား” ဟု ဂျမီက တွေးလိုက်မိသည်။

*

တော်ဝင်ခန်းမဆောင်တွင် ရေချိုးရသည်မှာ နတ်ရေကန်တွင် ချိုးရသလို ဇိမ်ရှိလှသည်။ သူသည် ရေနွေးကန်ထဲတွင် တစ်ကိုယ်လုံး စိမ်ထားလိုက်သည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်း အားလုံးကို ရေနွေးက စုပ်ယူသွားသလို ထင်မှတ်ရသည်။

လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တပတ်များအတွင်းက ကြုံခဲ့ရသော ဖြစ်စဉ်များသည် သူ့ခေါင်းထဲသို့ အစီအရီ ဝင်လာသည်။ သူနှင့် ဘန်ဒါတို့နှစ်ယောက် ဖောင်ဖွဲ့၍ စိန်တွင်းသို့ သွားခဲ့ကြသည်မှာ ရက်ပိုင်းလပိုင်းမျှသာ ရှိသေးသည်။ သို့သော် သူက နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီဟု ထင်မှတ်မိသည်။ ဖောင်ကို စီးကာ ‘တားမြစ်နယ်မြေ’ သို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြရာတွင် လမ်းတစ်လျှောက်၌ ကြုံခဲ့ရသမျှ ဖြစ်ရပ်များကို ပီပီပြင်ပြင် မြင်ယောင်လာသည်။

ဆူးတောင် တယမ်းယမ်းနှင့် ငါးမန်းကြီးများကို မြင်ယောင်လာသည်။ သေမင်းတမန် လှိုင်းလုံးကြီးများနှင့် ကျောက်ဆောင်ကျောက်စွန်းကြီးများကို မြင်ယောင်လာသည်။ ကျောက်ဆောင်နှင့် ဝင်တိုက်၍ သူတို့ဖောင်ကလေးပြိုပျက် လွင့်စဉ်လာပုံကို မြင်ယောင်လာသည်။ ပြီးတော့ မြူတံတိုင်းကြီး တရွေ့ရွေ့လာနေပုံ၊ မိုင်းမြုပ်ထားသော မြေကြီးပေါ်တွင် ဝမ်းလျားမှောက်၍ သွားကြရပုံ၊ လူသားစား ခွေးကြီးက သူ့ကို ခုန်အုပ်လိုက်ပုံ၊ စိန်တွင်းစောင့်များက ကြောက်စရာအသံကြီးများဖြင့် ‘ဟေး ... ကရူဂျာ။ ဟေး ... ဘရင်း’ ဟူ၍ အချင်းချင်း လှမ်းခေါ်ကြပုံ စသည်တို့ကို ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားပေါ်တွင် ကြည့်နေရသကဲ့သို့ ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်ယောင်ကြားယောင်လာမိလေသည်။

သို့သော် ယင်းတို့အားလုံးထက် သူ့မိတ်ဆွေ ဘန်ဒါကိုသာ သူက သတိအရဆုံးဖြစ်သည်။

သူတို့ ကိပ်တောင်းမြို့သို့ရောက်ကြသောအခါ ဂျမီက မေတ္တာရပ်ခံသည်။

“မင်း ဘယ်မှာမှ မသွားပါနဲ့ကွာ။ ငါနဲ့ပဲ တစ်သက်လုံး အတူနေသွားပါ။ တို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး သင့်တော်တဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို အစုစပ်လုပ်သွားကြတာပေါ့”

ဘန်ဒါက သူ၏ဖြူဖွေးညီညာသော သွားများပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းနဲ့အတူနေရင် ငါ့ဘဝက ပျော်စရာ ကောင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး ဂျမီ။ အဲဒီတော့ ငါတစ်နေရာသွားပြီး တက်ကြွတဲ့ ဘဝသစ်တစ်ခုခုကို ရှာပါရစေ”

“မင်းက လောလောဆယ် ဘာလုပ်မလို့ စိတ်ကူးထားသလဲ”

“မင်းကို ငါအများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဂျမီ။ မင်း စီမံကိန်းအရ ကျောက်ဆောင်ကြီးတွေပေါ်မှာ ဖောင်စီးထွက်ခဲ့ရတာကိုလည်း တွေးပြီး အများကြီး ဝမ်းသာကျေနပ်မိပါတယ်။ အဲဒါတွေက အတိတ်မှာ ကျန်ခဲ့ပါပြီ။ ပြီးခဲ့ပါပြီ။ လောလောဆယ်တော့ ငါ လယ်ကွက်ကလေးတစ်ကွက် ဝယ်ချင်တယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်လည်း လိုချင်သေးတယ်။ ပြီးတော့ ကလေးတွေ အများကြီး မွေးမယ်”

“ကောင်းပြီလေ။ မင်းကြိုက်တဲ့ အလုပ်ပဲ လုပ်တော့ပေါ့။ အဲဒီတော့ အခု တို့နှစ်ယောက် ကျောက်ကုန်သည်ဆီ သွားပြီး ဒီစိန်တွေ ထုခွဲကြရအောင်။ မင်းပိုင်တဲ့ ရှယ်ယာတစ်ဝက်ကို ယူသွားပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း ... မလုပ်ပါနဲ့ ဂျမီ။ အဲဒါတွေ ငါဘာမှ မလိုချင်တော့ပါဘူး”

ဂျမီက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး -

“ဟင် ... မင်း ဘယ်လို ပြောတာလဲ ... ဘန်ဒါ။ ဒီစိန်တွေကို မင်းလည်း တစ်ဝက်ပိုင်တာပဲဥစ္စာ။ မင်းက အခု သန်းကြွယ်သူဌေးကြီးဖြစ်နေပြီ သူငယ်ချင်း”

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... ငါသူဌေးကြီး မဖြစ်ချင်ဘူး ဂျမီ။ ငါ့အသားအရောင်ကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ ငါ့အနေနဲ့ သန်းကြွယ်သူဌေးကြီးဖြစ်လာရင် ငါ့အသက်ဟာ ပုရွတ်ဆိတ်တစ်ကောင် အသက်လောက်တောင် တန်ဖိုးရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် စိန်တွေတချို့တစ်ဝက်ကို ဖွက်ထားရင် ရတာပေါ့ကွ။ ပြီးတော့လည်း ...”

“နေပါစေတော့ ဂျမီ။ ငါက မိန်းမတစ်ယောက် ရနိုင်ဖို့အတွက် လယ်ကလေးနှစ်စကလောက်နဲ့ မြင်းနှစ်ကောင်လောက်ရရင် တော်ပါပြီ။ အဲဒီတော့ စိန်သေးသေးလေး နှစ်လုံးသုံးလုံးလောက်ဆိုရင် ငါလိုချင်တာတွေ အားလုံး ရနိုင်ပါပြီ။ ကျန်တော အားလုံး မင်းပဲယူပေါ့”

“ဟာ ... မဖြစ်နိုင်တာပဲကွာ။ မင်းပိုင်တဲ့ ရှယ်ယာကို ငါ့ဘာလို့ ပေးရမှာလဲ”

“ဖြစ်နိုင်လို့ ငါပေးတာပေါ့ ဂျမီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ... မင်းက ငါ့ကိုယ်စား ဗင်ဒါမာဝီကို ပြန်ပြီး ‘ဆုံးမ’ ပေးရမှာ မဟုတ်လား”

ဂျမီက ဘန်ဒါ၏ မျက်နှာကို အကြာကြီး ငေးကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် လေးနက်သော အမူအရာဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အေးပါကွာ။ ငါက ကတိပေးပါတယ်။ စိတ်ချပါ”

“ကဲ ... ဒါဖြင့် ငါသွားတော့မယ် ... သူငယ်ချင်း။ မင်းအောင်မြင်ပါစေလို့ ငါဆုတောင်းခဲ့ပါတယ်ကွာ”

နှစ်ယောက်သား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။

“တို့ ပြန်တွေ့ကြဦးမယ်ကွာ” ဘန်ဒါက ပြောသည်။ “နောက်တစ်ကြိမ်မှာလည်း တို့နှစ်ယောက် စိတ်လှုပ်ရှားရတဲ့ အလုပ်တစ်ခု လုပ်ကြရသေးတာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

ဘန်ဒါသည် စိန်သေးသေးလေး သုံးလုံးကို အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် ထည့်ကာ နေရာမှ တစ်လှမ်းချင်း ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

*

ဂျမီသည် စကော့တလန်ရှိ သူ၏မိဘများထံသို့ ပေါင်နှစ်သောင်းတန် ချက်လက်မှတ် တစ်စောင်ပို့လိုက်သည်။ အကောင်းဆုံး မြင်းရထားတစ်စီးနှင့် မြင်းနှစ်ကောင်ဝယ်သည်။ ထို့နောက် မြင်းရထားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းကာ ကလစ်ဒရစ်သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ဗင်ဒါမာဝီအား ‘ဆုံးမ’ ရန် အချိန်ရောက်ပြီ။

*

ထိုနေ့ညနေတွင် ဗင်ဒါမာဝီ၏ ဆိုင်ထဲသို့ ဂျမီ ဝင်သွားသောအခါ မုန်းတီးစိတ်နှင့် ဒေါသစိတ်များ ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်။ ထို့ကြောင့် သူက ခေတ္တရပ်နေပြီး သူ့စိတ်ကို သူထိန်းလိုက်ရသေးသည်။

ဗင်ဒါမာဝီက ဆိုင်နောက်ဘက်မှ အပြေးကလေး ထွက်လိုက်လာ သည်။ ဂျမီအား မြင်လိုက်တော့ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး အပြုံးတွေ ဝေသွားပြီး-

“ကြွပါ ... ကြွပါ ... မစ္စတာ ထရာဗစ်။ ဝဲလ်ကမ်း ... ဝဲလ်ကမ်း”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာ ... အား ... ခွင့်လွှတ်ပါ ခင်ဗျား။ ကျွန်တော် နာမည်မေ့သွားလို့ပါ”

“ဪ ... ဟုတ်ပါရဲ့။ ဗင်ဒါမာဝီ ... ဆလိုမွန်ဗင်ဒါမာဝီပါ။ တောင်း ပန်နေစရာမလိုပါဘူး ... မစ္စတာ ထရာဗစ်။ ဒတ်(ချ်) နာမည်တွေကလည်း တော်တော်ကို အခေါ်ရခက်ပါတယ်ဗျာ။ အတော်ပါပဲ ... ညစာ အဆင်သင့် ပြင်ထားပြီးပါပြီ။ ဟေ့ ... သမီးရေ ... မာဂရက်” သူက ဂျမီအား နောက်ဘက် သို့ ခေါ်သွားရင်းမှ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ဆိုင်ထဲတွင် ဘာမှ ပြောင်းလဲမှုမရှိ။ အားလုံးလိုလို ယခင်က အတိုင်း ပင် ရှိနေကြသည်။

မာဂရက်သည် သူတို့ဘက်သို့ နောက်ခိုင်းကာ မီးဖိုထဲတွင် ရပ်ရင်း အကြော်အလှော်တွေ စီစဉ်နေသည်။

“သမီး ... ဒါ ဖေဖေပြောတဲ့ ဧည့်သည် မစ္စတာ ထရာဗစ် ဆိုတာပဲ”

မာဂရက်က လှည့်ကြည့်ပြီး -

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

သူကလေးလည်း ဂျမီအား လုံးဝမှတ်မိပုံမရ။

“ဟုတ်ကဲ့ ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျား”

ဂျမီက ခေါင်းညိတ်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဆိုင်ရှေ့မှ ဈေးဝယ်ခေါင်းလောင်းသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“အို ... ကျုပ်ကို ခဏခွင့်ပြုပါဦး မစ္စတာထရာဗစ်။ အခုပဲ ပြန်လာခဲ့ ပါမယ်။ ဘာမှ အားမနာပါနဲ့။ ကိုယ့်အိမ်လိုပဲ သဘောထားပါ”

ယင်းသို့ ပြောရင်း ဗင်ဒါမာဝီ အပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားသည်။

မာဂရက်သည် အငွေ့တထောင်းထောင်း ထွက်နေသော ဟင်းပန်းကန်များကို ယူလာပြီး စားပွဲပေါ်တွင် လာချသည်။ ထို့နောက် ပေါင်မုန့်ပွဲကို ပြန်ယူရန် မီးဖိုခန်းသို့ အပြေးကလေး ဝင်သွားသည်။ ဂျမီက နောက်မှ ဝင်လိုက်သွားကာ သူမဘေးတွင် ရပ်လိုက်သည်။ သူက စကားမပြောဘဲ မာဂရက်အား စိုက်ကြည့်နေသည်။

မာဂရက်သည် သူနှင့် မတွေ့ခဲ့ရသော တစ်နှစ်တာကာလအတွင်း အတော်ပင် ဖွံ့ဖြိုးခဲ့ပြီ။ မနှစ်ကလို ကလေးရုပ် မရှိတော့ဘဲ တကယ့် အရွယ်ရောက်ပြီးသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။

“မင်းက တော်တော် အချက်အပြုတ် ကောင်းတယ်လို့ မင်းဖေဖေက ပြောတယ်”

မာဂရက်မျက်နှာတွင် ရှက်သွေးဖြာသွားသည်။

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

“ငါ အိမ်ထမင်း အိမ်ဟင်း မစားရတာ တော်တော်ကြာပြီ။ ဒီနေ့တော့ မင်းလက်ရာကို ကောင်းကောင်းစားရတော့မှာပဲ”

သူက မာဂရက်လက်ထဲမှ ထောပတ်ပန်းကန်ကို လှမ်းယူသည်။ မာဂရက်က အံ့အားသင့်သွားပြီး လက်ထဲမှ ပန်းကန်လွတ်ကျတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ ဂျမီက ပန်းကန်ကို အနီးရှိ စားပွဲတွင် တင်ထားလိုက်သည်။

မာဂရက်က ဂျမီ၏မျက်နှာကို မဝံ့မရဲ မော့ကြည့်သည်။ ပါးမှ အမာရွတ်နှင့် နှာခေါင်းသာ အနည်းငယ် ကောက်မနေခဲ့လျှင် အလွန်ချောသော မျက်နှာပိုင်ရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်လုံးများက တလက်လက် အရောင်တောက်နေသော မီးခိုးနုရောင်။ အသိဉာဏ်ရှိမည့် မျက်လုံးမျိုး။ ဆံပင်ဖြူများကို မြင်ရခြင်းဖြင့် လူငယ်တစ်ယောက် မဟုတ်တော့ကြောင်း သိသာသည်။ သို့သော် သူ့ရုပ်သွင်ကို ကြည့်ရသည်မှာ အသက်ထက် အများကြီးနုပျိုနေသလို ထင်ရသည်။ အရပ်ရှည်ရှည် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် လူချောလူခန့်တစ်ယောက်။

မာဂရက်သည် ဂျမီ၏အကြည့်ကို မခံနိုင်၍ တစ်ဘက်သို့ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

ဗင်ဒါမာဝီ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူက လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်သပ်ရင်း -

“ကျုပ် ဆိုင်ပိတ်ထားခဲ့ပြီးပြီ။ အေးအေးလူလူ ထိုင်ပြီး ညစာ စားကြတာပေါ့”

ဂျမီအား အထူးဧည့်သည် တစ်ယောက် အနေဖြင့် သီးသန့် နေရာ ပေးသည်။

“ကဲ ... ကျုပ်တို့ ညစာ မစားခင် ဆုတောင်းကြစို့”

ဗင်ဒါမာဝီက ပြောလိုက်သည်။

သူတို့အားလုံး မျက်လုံးတွေကို မှိတ်လိုက်ကြသည်။ သူမ ဖခင်၏ ဆုတောင်းသံ ပေါ်ထွက်လာစဉ် မာဂရက်က မျက်လုံးကို မသိမသာ ဖွင့်ကာ ဂျမီ၏ မျက်နှာကို တစောင်းကြည့်နေသည်။

“အို ... ဘုရားသခင်။ တပည့်တော်တို့ကား ပြစ်ဒဏ်ခံထိုက်သော အပြစ်ရှိသူများ ဖြစ်ကြပါ၏။ တပည့်တော်တို့အား တမလွန်ဘဝသို့ ခေါ်ယူ တော်မူသောအခါ ကောင်းကင်ဘုံ၏ အမြိုက်အရသာတို့ကို ပျော်ရွှင်စွာ ခံစား နိုင်ရန်အလို့ငှာ တပည့်တော်တို့အား လောကဓံတရားတို့ကို ခံနိုင်ရည်ရှိသော ခွန်အားကို ပေးသနားတော်မူပါဘုရား။ ကြီးပွားထိုက်သော သူတို့အားကြီးပွား အောင် ကြည့်ရှုစောင့်မတော်မူသော အရှင်၏ကျေးဇူးဂုဏ်ကို အာရုံပြု၍ ဦးတင်ပါ၏ ဘုရား ... အမင်”

ဗင်ဒါမာဝီက ဂျမီ၏ပန်းကန်ပြားထဲသို့ ဟင်းတွေ ထည့်ပေးသည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ သူက ရက်ရောတာထက်တောင် ပိုနေသေးသည်။ သူတို့သည် စားသောက်ရင်းပင် စကားပြောကြသည်။

“ဒီကိုရောက်လာတာ ပထမဆုံး အကြိမ်ပဲလား။ မစ္စတာ ထရာဗစ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား။ ပထမဆုံးအကြိမ်ပါပဲ”

“ဒါနဲ့ မစ္စက်ထရာဗစ်ကိုရော ဘာလို့ ခေါ်မလာခဲ့တာလဲ”

“မစ္စက်ထရာဗစ်မရှိပါဘူး ခင်ဗျား။ ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်မယ့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်မှ မရှိသေးလို့ပါ” သူက ပြောပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

ဒီလူမျိုးကို လက်ထပ်ချင်တဲ့ မိန်းမဟာ အရူးပဲ ဖြစ်မှာပေါ့

ဟု မာဂရက် တွေးလိုက်သည်။

သူမက မျက်လွှာကို ချထားသည်။ သူမ၏ အတွေးကို ဧည့်သည်က ရိပ်မိသွားမှာ စိုး၍ ဖြစ်သည်။

“ကလစ်ဒရစ်ကတော့ စီးပွားရေး လုပ်ဖို့ အကောင်းဆုံးမြို့ပါပဲ မစ္စတာ ထရာဗစ်။ အကောင်းဆုံးမြို့ပါပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား။ ဒါနဲ့ ... ဒေသ ကျွမ်းသွားအောင် ကျွန်တော့် ကိုတော့ မြို့ထဲမြို့ပြင် လိုက်ပြပါဦး ခင်ဗျာ”

သူက မာဂရက်ကို ကြည့်သည်။ မာဂရက် မျက်နှာနီရဲသွားသည်။

“ကျုပ်မေးခွန်းက နည်းနည်းတော့ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ဆန်မယ်ထင်တယ်။ မစ္စတာထရာဗစ်က ဘယ်လို လုပ်ငန်းတွေ လုပ်ပြီး အခုလို ကြီးပွားလာတာပါလိမ့်”

သူမ ဖခင်ကြီး၏ ပြောင်ကျသော မေးခွန်းကြောင့် မာဂရက်မှာ ဧည့်သည်ကိုယ်စား မျက်နှာပူသွားမိသည်။ သို့သော် ဧည့်သည်ကတော့ လုံးဝ ဂရုစိုက်ပုံမပေါ်။

“ကျွန်တော့်အဖေဆီက အမွေရခဲ့တာပါ”

“အား ... ဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ မစ္စတာထရာဗစ်ကို ကြည့်ရတာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံ အများကြီး ရှိပုံရတယ်”

“အများကြီး နည်းပါသေးတယ် ခင်ဗျား။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အတွေ့အကြုံအများကြီး ဆည်းပူးစရာ လိုပါသေးတယ်”

ဗင်ဒါမာဝီ မျက်နှာ အလွန်ကြည်သွားသည်။

“အင်း ... ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်တွေ့တာ သိပ်ကံကောင်းဆိုရမှာပဲ မစ္စတာထရာဗစ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်က ကျိန်းသေပေါက်မြတ်နိုင်တဲ့ လုပ်ငန်းတွေနဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိတယ်။ တကယ့်ကို ကျိန်းသေမြတ်မယ့် လုပ်ငန်းတွေပါပဲ။ မစ္စတာထရာဗစ်အနေနဲ့ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံရကျိုးနပ်မှာ သေချာပါတယ်။ သုံးလေးလအတွင်း နှစ်ဆမြတ်စွန်းရမယ်ဆိုတာ ကျုပ် အာမခံရဲပါတယ်” သူက ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်းကာ ဂျမီ၏လက်မောင်းကို အသာပုတ်လိုက်ပြီး ... “ဒီနေ့ဟာ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်အတွက် ကံဆုံတဲ့နေ့ပါပဲ မစ္စတာထရာဗစ်”

ဂျမီက ဘာမှပြန်မပြော။ ပြုံး၍သာ နားထောင်နေသည်။

“ဒါနဲ့ ... မစ္စတာ ထရာဗစ်က ‘တော်ဝင်ဟိုတယ်’မှာ တည်းနေတယ် ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီဟိုတယ်က ကမ်းကုန်အောင် ဈေးကြီးတယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ မစ္စတာထရာဗစ်လို ပုဂ္ဂိုလ်များ အတွက်တော့လည်း ...”

သူက စကားဖြတ်ပြီး ဂျမီ၏ မျက်နှာကို ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေသည်။ ဂျမီက ပြောသည်။

“ဒါနဲ့ ဒီမြို့ပတ်ဝန်းကျင်က လေ့လာစရာတွေ တော်တော်ရှိတယ်လို့ သိရတယ် ခင်ဗျာ။ အဲဒါ မစ္စတာမာဝီရဲ့ သမီးလေးက ကျွန်တော့်ကို မြို့တစ်ပတ် လောက် လိုက်ပြလို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ခင်ဗျား။ ကျွန်တော့်အတွက် တာဝန်ကြီး နေမယ် ဆိုရင်လည်း ကိစ္စ မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ”

မာဂရက်က တစ်စက္ကန့်လောက် နှလုံးသွေးရပ်သွားသလို ထင်မှတ် လိုက်ရသည်။

ဗင်ဒါမာဝီက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး -

“ဒါကတော့ ... သူ့ ... သူ့ကို မေးကြည့်ရဦးမှာပေါ့။ သူ့အားမှ အားပါ့မလား”

စင်စစ် ဗင်ဒါမာဝီသည် သူ့သမီးကို ဘယ်ယောက်ျားနှင့်မှ အတူသွား လာခွင့် လုံးဝမပြုခဲ့။ ဤသည်မှာ သူ၏ သံမဏိစည်းကမ်းဖြစ်သည်။ သို့သော် လည်း ယခု မစ္စတာထရာဗစ်ကိစ္စကျတော့ တစ်မျိုးစဉ်းစားရမည်။ သူ့လို လူကု ထံ သူဌေးတစ်ယောက်နှင့် သွားလာခြင်းဖြင့် အကျိုးယုတ်နိုင်စရာ မရှိဟု ထင် မိသည်။ ထို့ပြင် မိမိဘက်က ဧည့်ဝတ်မကျေ၊ သဘောထားမကြီးရာ ရောက် သွားမည်ကိုလည်း သူက စိုးရိမ်မိသည်။

“အေးလေ ... ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မာဂရက်က ဈေးဆိုင်တာဝန် ခဏ ဖျက်ပြီး လိုက်ပြရင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ သမီးက မစ္စတာ ထရာဗစ်ကို လိုက်ပြလိုက်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ” မာဂရက်က လေသံ အေးအေးဖြင့် ပြန်ပြော သည်။

“ဒါဆို အဆင်ပြေသွားပါပြီ။ ကျေးဇူးပါပဲ” ဂျမီက ပြုံးလိုက်ပြီး “အဲဒီ တော့ မနက်ဖြန် မနက် ၁၀ နာရီပေါ့ ... ဟုတ်လား”

*

အရပ်ရှည်ရှည် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ခန့်ချောချောသော ဧည့်သည်ပြန်သွားသောအခါ မာဂရက်သည် စားပွဲပေါ်မှ ပန်းကန်များကို သိမ်း ကာ ဆေးကြောရင်း စိတ်ကူးကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူကတော့ ငါ့ကို အနံ့အ၊အမလေးလို့ ထင်မှာပဲ။

သူမသည် ညစာ စားနေတုန်းက စကားတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောခဲ့။ တစ်ချိန်လုံး နှုတ်ပိတ်ရေငုံနေခဲ့သည်။ အဲသည်လို ဘာကြောင့်ဖြစ်တာလဲ။ နေ့တိုင်း ဆိုင်ကို ဈေးလာဝယ်တဲ့ယောက်ျားတွေ အများကြီးရှေ့မှာ ငါဒီလိုပဲ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး နေခဲ့လို့လား။ အမှန်ကတော့ အဲဒီယောက်ျားတွေက ငါ့ကို ဒီလူကြည့်သလိုမှ မကြည့်ကြတာ။

ယောက်ျားဆို ဘယ်ယောက်ျားမှ မကောင်းဘူး သမီး။ အခွင့်သာရင် အချောင်နှိုက်ချင်တဲ့ အကောင်တွေချည်းပဲ။ သမီးက ရိုးတော့ အဲဒါကို သူ တို့က အခွင့်ကောင်းယူကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီအချက်ကို ကျပ်ကျပ်သတိထားပါ သမီးရယ်။

သည်စကားကို ဖခင်ကြီး မကြာခဏ ပြောလေ့ရှိသည်။ ဖခင်ကြီး၏ စကားသံသည် သူမ၏ နားဝတွင် ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်နေသည်။

ဖေဖေပြောသလို တကယ်ကော ဖြစ်နိုင်မယ်တဲ့လား။ ဧည့်သည်က ငါ့ကို ကြည့်တော့ ငါ့စိတ်ထဲ ကြောက်သလိုလို ဖြစ်မိတာကတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူက ငါ့အပေါ် အခွင့်ကောင်းယူပြီး ဖော်ကားမယ်တဲ့လား။

သည်အတွေး ဝင်လာတော့ သူမတစ်ကိုယ်လုံးတွင် အရသာတစ်မျိုး ရှိသော ကြက်သီးကလေး တဖျဉ်းဖျဉ်း ထသွားမိသလို ထင်လိုက်ရသည်။

သူမက ပန်းကန်ပြားကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ သုတ်ပြီးသား ပန်းကန်ပြားကို သုံးကြိမ်တိတိ ယောင်ယောင်မှားမှား ထပ်၍ သုတ်နေမိသည်ကို သတိပြုမိသည်။

သူမသည် စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ခုနေခါများ မေမေသာရှိလျှင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်။

မေမေဆိုလျှင် မိန်းမချင်းမို့ နားလည်မှုရှိနိုင်သည်။ သူမသည် သူမ၏ ဖခင်ကြီးကို ချစ်တော့ချစ်သည်။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ ဖခင်ကြီးက သူမအား အကျဉ်းသား တစ်ယောက်လို ချုပ်ချယ်ထားသည်ကိုတော့ လုံးဝ သဘော မကျ။ ဖခင်ကြီးက သူမအား ဘယ်ယောက်ျားနှင့်မျှ နီးနီးကပ်ကပ် ပြောဆိုဆက်ဆံခွင့်မပြု။

ဒီအတိုင်းဆို ငါ့ယောက်ျားရဖို့ ဝေးပါသေးတယ်။ ဖေဖေ ရှိနေသမျှ တော့ ဒီအတိုင်းပဲ နေသွားရတော့မှာပဲ။

သူမသည် ရုတ်တရက် မခံချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်။ တော်လှန်ချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်။

သို့ဖြင့် ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲထကာ ဆိုင်ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဖခင်ကြီးသည် စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ စာရင်းအင်းများ စစ်ဆေးနေသည်။

“မင်္ဂလာညပါ ဖေဖေ။ သမီး အိပ်ရာဝင်တော့မယ်”

ဖခင်ကြီးက မျက်နှာပေါ်မှ ရွှေ့ကိုင်းမျက်မှန်ကို ချွတ်ကာ မျက်လုံးများကို လက်နှင့် ပွတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သမီးဖြစ်သူအား ဖက်၍ နမ်းရှုပ်လိုက်သည်။

“မင်္ဂလာညပါ သမီး။ အိပ်ချေတော့ အိပ်ချေတော့”

ငါ ဘာကြောင့် ဖေဖေကို ရင်မဖွင့်ရဲတာလဲ။

ဘာကြောင့်ရယ်လို့ သူမ မပြောတတ်။

*

အိပ်ခန်းထဲရောက်တော့ နံရံကပ်မှန်တွင် သူမကိုယ် သူမကြည့်လိုက်မိသည်။

သူမ ရုပ်ရည်ကို သူမ ကောင်းစွာ အကဲခတ်မိသည်။

သူမသည် ချောမောလှပသူ တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်။ သို့သော် ကြည့်ပျော်ရှုပျော် ရုပ်ရည်မျိုးတော့ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် မျက်လုံးလှသည်။ ပါးရိုးကျပုံ အဆင်ပြေသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ကောင်းသည်။

ကိုယ်ကို မှန်နားသို့ ကပ်ကြည့်လိုက်သည်။

မစ္စတာထရာဗစ်က ငါ့ကိုကြည့်ပြီး ဘယ်လိုများ ထင်မလဲမသိ။

ငါ့ကိုသူ ဘာသဘောနဲ့ ကြည့်တာပါလိမ့်။

သူမ မျက်လုံးများ မှိတ်ထားလိုက်သည်။ သူမရှေ့တွင် မစ္စတာထရာဗစ် ရပ်နေသည်။

သူက သူမအား သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

သူမက ရမ္မက်ကြီးစွာဖြင့် တအားပြန်၍ ကျုံးဖက်လိုက်သည်။

သူမအိပ်ရာပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။

*

သူတို့နှစ်ယောက် ဂျမီ၏ မြင်းရထားနှင့် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

မြို့ထဲတွင် အပြောင်းအလဲတွေ မြင်ရ၍ ဂျမီ အံ့သြနေမိသည်။

မနှစ်တုန်းက တွေ့ခဲ့ရသော တဲအိမ်ကလေးတွေ နေရာတွင် သွပ်မိုးပျဉ်ထောင် အိမ်ကောင်းရာသာတွေ ဆောက်ထားကြပြီ။

“ကလစ်ဒရစ်မြို့က တော်တော်ကို တိုးတက်လာတာပဲ”

မင်းလမ်းမကြီးပေါ် မောင်းနှင်လာရင်းမှ ဂျမီက ပြောလိုက်သည်။

“ဧည့်သည်တစ်ယောက်အနေနဲ့တော့ သဘောကျစရာပဲပေါ့”

သို့သော် မာဂရက်စိတ်ထဲကတော့ လုံးဝ သဘောမကျမိ။ သဘောမကျသည့်အပြင် မုန်းပင် မုန်းမိသေးသည်။

သူတို့သည် မြို့ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဗားလ်မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်ရှိ စိန်တွင်းတူး စခန်းများဆီသို့ မောင်းနှင်လာခဲ့ကြသည်။ ရာသီ အလိုက် ရွာသွန်းသော မိုးကြောင့် တောပိုင်းဒေသမှာ သစ်ပင်ပန်းမန် ဝေဆာနေ သော ဥယျာဉ်ကြီးပမာ ရှုခင်းသာယာလှသည်။ ဤဒေသတွင် ကမ္ဘာပေါ်၌ မည်သည့်နိုင်ငံမှာမှ မရှိသော သစ်ပင်ပန်းမန်များ စုံလင်သည်။

သူတို့မြင်းရထား တွင်းတူးသမား တစ်အုပ်ဘေးမှ ဖြတ်မောင်းသွားစဉ် ဂျမီက မာဂရက်အား မေးသည်။

“သူတို့ မကြာခင်အတွင်းက စိန်တုံးကြီးကြီးတွေ ရတာများ ရှိ သလား”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရကြတာရှိပါတယ်။ အဲဒီလိုရတိုင်းလည်း သတင်းပြန့်သွားပြီး တွင်းတူးသမားအသစ်တွေ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အများစုကတော့ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ ပြန်သွားကြရတာချည့်ပါပဲ” သည်အန္တရာယ်ကို မစွတာထရာဗစ်အား သတိပေး သင့်သည်ဟု မာဂရက်က ယူဆသည်။ “ကျွန်မ ဒီအကြောင်းပြောတာ ဖေဖေ က လုံးဝ မကြိုက်ပါဘူး။ ဒီလုပ်ငန်းက သိပ်ပြီး ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အလုပ်တစ်ခုပါ မစွတာထရာဗစ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့။ တချို့လူတွေအတွက်တော့ ဟုတ်မှာပေါ့”

“ဒါနဲ့ မစွတာထရာဗစ်က ဒီမှာ ကြာကြာ နေဦးမှာလားဟင်”

“နေဦးမှာပါ”

မာဂရက် တော်တော် ပျော်သွားသည်။

“အဲဒါ ကောင်းပါတယ်” သူမက ဆက်လက်ပြီး “ဖေဖေကလည်း ဝမ်းသာမှာပါ”

*

သူတို့နှစ်ယောက် မနက်တိုင်းလိုလို မြင်းရထားနှင့် လျှောက်လည်ကြ သည်။ မကြာခဏပင် ဂျမီသည် မြင်းရထားကိုရပ်၍ တွင်းတူးသမားများနှင့် စကားစမြည် ပြောလေ့ရှိသည်။

တွင်းတူးသမားတိုင်းလိုလိုပင် မာဂရက်ကို သိကြသည်။ လေး လေးစားစားလည်း ဆက်ဆံကြသည်။ သူမကလည်း ၎င်းတို့အား ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိသည်။ သူမ၏ဖခင်ကြီး မျက်မှောက်ကျတော့သာ တွင်းတူးသမားများနှင့် သူစိမ်းပြင်ပြင် နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့ပြန်ထွက်လာကြတော့ ဂျမီက မေးသည်။

“မင်းကို လူတိုင်းလိုလို သိနေကြပါကလား”

သူမ ရှက်စနိုးဖြစ်သွားသည်။

“ဒါက သူတို့က ဖေဖေနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီးလုပ်ကြလို့ပါ။ ဖေဖေက သူတို့ကို လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ထုတ်ပေးတယ်လေ”

ဂျမီက ဘာမှ ပြန်မပြော။ သူက မြင်တွေ့ရသမျှကိုသာ သတိနှင့် မှတ်သားထားသည်။ မီးရထားလမ်း ဖောက်လိုက်ခြင်းသည် ကြီးမားသော အပြောင်းအလဲကို ဖြစ်စေသည်။

ဒီဘီးယား(စ်)ဆိုသော လယ်သမားတစ်ယောက်က တွင်းသစ်တွေ့၍ ကြီးပွားသွားသည်။ သို့ဖြင့် သူက ‘ဒီဘီးယား(စ်)’ အမည်နှင့်ပင် ကုမ္ပဏီထောင်ကာ သူနှင့် အဓိကပြိုင်ဘက် ဖြစ်သော ‘ဘားနေး ဘာနာတို’ စိန်တွင်းကို ဝယ်ယူလိုက်သည်။ ထို့ပြင် တခြားစိန်တွင်း အသေးစားအများအပြားကိုလည်း ဝယ်ယူပြီးတစ်ခုတည်းသော စိန်တွင်း အင်ပိုင်ယာကုမ္ပဏီကြီး အဖြစ် တည်ထောင်လိုက်သည်။

ကင်ဘာလေနှင့် မလှမ်းမကမ်းဒေသတွင် မကြာမီက ရွှေတွင်းလည်း တွေ့သည်။ အဖိုးတန်သော သတ္တုနက်တစ်မျိုးနှင့် သွပ်လည်း တွေ့ရှိသည်။ ဤသည်မှာ အစမှသာဖြစ်သေးသည်ဟု ဂျမိက ယူဆသည်။ တောင်အာဖရိက သည် သယံဇာတဓာတ်သတ္တုမျိုးစုံပေါကြွယ်ဝသော ရတနာသိုက် ဖြစ်သည်ဟု သူက ယုံကြည်ထားသည်။ အမြင်ရှိသော လူတစ်ယောက်အဖို့ ဤဒေသတွင် ကြီးပွားရန် အခွင့်အလမ်းတွေ အမြောက်အမြားရှိသည်။

ညနေပိုင်းကျတော့မှ ဂျမိနှင့် မာဂရက်တို့ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ဂျမိသည် မြင်းရထားကို ဗင်ဒါမာဝီ၏ ကုန်စုံဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။

သူက မာဂရက်အား ပြောသည်။

“ဒီနေ့ညနေစာအတွက် မင်းဖေဖေနဲ့ မင်းကို ဖိတ်ပါတယ်။ လက်ခံမယ်ဆိုရင်တော့ အလွန်ဝမ်းသာရမှာပဲ”

မာဂရက်မျက်နှာတွင် အရောင်လက်သွားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့။ ဖေဖေကို ကျွန်မ ပြောလိုက်ပါ့မယ်။ သူကလည်း လက်ခံမှာပါ။ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ခရီးအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာ ထရာဗစ်”
ထို့နောက် သူမ ဆိုင်ထဲသို့ပြေးဝင်သွားသည်။

*

သူတို့သုံးယောက် ဂရင်းဟိုတယ်တွင် ညစာစားကြသည်။ စားသောက်ခန်းမှာ လေးထောင့်ပုံအခန်းကျယ်ကြီးဖြစ်သည်။

အခန်းထဲတွင် လူတွေ ပြည့်ကျပ်နေသည်။

“ဒီလူတွေ ဒီဟိုတယ်မှာ လာစားနိုင်လောက်အောင် ပိုက်ဆံဘယ်က ရကြသလဲ မသိပါဘူး”

ဗင်ဒါမာဝီက မကျေနပ်သံဖြင့် ပြောသည်။

ဂျမိက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အစားအသောက်စာရင်းကို ကောက်ကြည့်လိုက်သည်။

အသားတစ်ပေါင်လေးသျှီလင်၊ အာလူးတစ်လုံးလေးသျှီလင်၊ ပန်းသီးတစ်လုံး ၁၀ သျှီလင်။

“ဒီကောင်တွေက ဓားပြတွေပဲ” ဗင်ဒါမာဝီက ပြောသည်။ “အစား တစ်လုပ်အတွက် ပိုက်ဆံက ပေးလိုက်ရတာ။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် လူတိုင်း သူ တောင်းစား ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်”

ဗင်ဒါမာဝီ သူတောင်းစားဘဝ ရောက်သွားလျှင် ဘယ်လိုများနေလိမ့် မလဲဟု ဂျမီက တွေးလိုက်မိသည်။ သူ့ကို သူတောင်းစားဘဝရောက်အောင် လုပ်ကိုလုပ်ရမည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သုံးယောက်သား ကိုယ်ကြိုက်တာ ကိုယ်မှာကြသည်။ ဗင်ဒါမာဝီက ဈေးအကြီးဆုံး အစားအသောက်များကို မှာသည်။ မာဂရက်ကတော့ စွပ်ပြုတ် မှာလိုက်သည်။ သူမ တော်တော် စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရသည်။ သူမလက်များပင် တုန်နေသည်။

“ကြိုက်သလောက် မှာပါ ... မာဂရက်။ အားမနာပါနဲ့။ ငါ တတ်နိုင် ပါတယ်”

ဂျမီက စလိုက်သည်။

သူမမျက်နှာ နှင်းဆီရောင် သန်းသွားသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာထရာဗစ်။ ကျွန်မ သိပ်မဆာလို့ပါ”

ဗင်ဒါမာဝီက မာဂရက် ရှက်သွားမှန်း သတိပြုလိုက်မိသည်။ သူက ဂျမီ ဘက်သို့လှည့်ကာ -

“ကျုပ်သမီးက သူများနဲ့မတူဘူး မစ္စတာထရာဗစ်။ သူက တော် တော် ထိုင်းတာ”

ဂျမီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီအချက်ကိုတော့ ကျွန်တော် သဘောမတူနိုင်ဘူး ခင်ဗျာ”

မာဂရက်က တော်တော်ဝမ်းသာသွားသည်။ သူမက ဝမ်းသာလွန်း၍ စွပ်ပြုတ်ကိုပင် မသောက်တော့။ မစ္စတာထရာဗစ်က သူမအပေါ်တွင် လွှမ်းမိုး မှု တော်တော်ရှိနေပြီ။ သူ့စကားတိုင်း သူ့အပြုအမူတိုင်းတွင် လျှို့ဝှက်အဓိပ္ပာယ် တွေ ရှိနေသည်ဟု သူမထင်သည်။ သူက သူမကို ပြုံးပြလျှင် သူမကို သဘောကျလို့ဟု ထင်သည်။ သူက မဲ့ပြလျှင် သူမကို မုန်းလို့ဟုထင်သည်။ မာဂရက်၏ ခံစားချက်များမှာ အတက်အကျရှိသော အပူတိုင်းကိရိယာလိုဖြစ်နေ သည်။

“ဒီနေ့ လျှောက်ကြည့်ကြတာ စိတ်ဝင်စားစရာတွေ တွေ့ခဲ့ကြရဲ့လား” ဗင်ဒါမာဝီက မေးသည်။

“ထွေထွေထူးထူး မရှိပါဘူး ခင်ဗျား”

ဗင်ဒါမာဝီက ကိုယ်ကိုနောက်သို့ မှီလိုက်ပြီး -

“ကျုပ်ပြောတာ မှတ်ထားပါ မစ္စတာထရာဗစ်။ ဒီဒေသဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ တိုးတက်မှု အမြန်ဆုံးဒေသ ဖြစ်လာမှာပါ။ ဒါကြောင့် ကြီးပွားချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံဖို့ အကောင်းဆုံး ဒေသပါပဲ။ ရထားလမ်းဖောက်လိုက်တာဟာ ဒီဒေသကို ဒုတိယကိပ်တောင်းအဖြစ် ပြောင်းလဲလိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ တိုးတက်ပြီး မနက်ဖြန် ဆုတ်ယုတ်သွားတဲ့ မြို့တွေ တစ်ပုံကြီးပဲ။ အဲဒီလိုနေရာမျိုးမှာတော့ ကျွန်တော့်က ပိုက်ဆံကုန်ခံပြီး မမြှုပ်နှံချင်ပါဘူး”

“အား ... အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ ကလစ်ဒရစ်က အဲဒီလို ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အခုပဲ ကြည့်လေ စိန်တွင်းသစ်တွေ မကြာခဏ တွေ့နေကြတယ်။ ပြီးတော့ ရွှေတွင်းတွေလည်း စလာပြီ”

ဂျမီက ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ဒါက ဘယ်လောက်ကြာကြာ ခံမှာမို့လဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒါတော့ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တော့ ...”

“တကယ်တော့ အဲဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်လာမှာပါ”

“ဒီလောက်လည်း ဆုံးဖြတ်ချက် မမြန်ပါနဲ့ဦးလေ။ ကျုပ်က မစ္စတာထရာဗစ်ကို ရတောင့်ရဲတဲ့ အခွင့်အရေးကြီး လွတ်မသွားစေချင်လို့ ပြောတာပါ”

ဂျမီက စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးတော့မှ -

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက် မြန်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ မာဂရက် - မနက်ဖြန် မြို့တစ်ပတ်လောက် လိုက်ပြန်ဦးမှာလား”

ဗင်ဒါမာဝီက ဟန့်တားရန် ပါးစပ်ဟလိုက်သည်။ သို့သော် ပြန်ပိတ်သွားသည်။ သူက ဘဏ်တိုက်မန်နေဂျာ မစ္စတာသော်ရင်ဆန် ပြောခဲ့သော စကားများကို သတိရမိသည်။

သူက ဘဏ်တိုက်ထဲ ခပ်တည်တည်နဲ့ လျှောက်ဝင်လာတယ်။ ပြီးတော့ ... ပေါင်တစ်သိန်း ငွေစုစာရင်းဖွင့်တယ်။ အဲဒီတော့ သည်းခံပြီးသာ စောင့်ပါ မစ္စတာဗင်ဒါမာဝီ။ နောက်ထပ်အများကြီးလာဦးမယ်လို့လည်း သူက ပြောသွားသေးတာ ...။

လောဘဇောက ဗင်ဒါမာဝီကို ဘာမှ မပြောသာအောင် အာစေးထည့်ထားလိုက်ပြီ။ ထို့ကြောင့် သူက ပြောလိုက်သည်။

“ရပါတယ် ... ရပါတယ်။ လိုက်ပြလိုက်ပါဦး သမီးရယ်”

*

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် မာဂရက်သည် တနင်္ဂနွေ ဝတ်စုံအကောင်း စားကို ဝတ်သည်။

သူမ၏ဖခင်ကြီး ဝင်လာပြီး သူမကိုမြင်တော့ မျက်နှာနီသွားသည်။

“မင်းကို ဟိုလူက အပေါ်စားမိန်းမလို့ ထင်အောင် မင်းက တမင်လုပ် နေတာလား ဟင်။ သူကြိုက်အောင် တမင်ဝတ်ပြနေတယ် ဟုတ်လား။ ဖေဖေ သူ့ကို ဆက်ဆံနေတာက စီးပွားရေးအတွက် သမီး၊ စီးပွားရေးအတွက်။ ချွတ်စမ်း အဲဒီအဝတ် ခုချွတ်။ ပြီးတော့ ရိုးရိုးဝတ်နေကျ ဝတ်စုံပဲဝတ်”

“ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ”

“ဘာမှ ဆင်ခြေတက်မနေနဲ့။ ငါ ပြောသလိုလုပ်”

မာဂရက်က ဘာမှ ပြန်မပြောသာတော့။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

*

သည်အကြိမ်တွင်မူ ဂျမီသည် မြင်းရထားကို ယခင်နေ့များက သွားခဲ့ သော ဒေသများသို့ မမောင်းဘဲ ဆန့်ကျင်ဘက် အရပ်သို့ ဦးတည်မောင်းနှင် လာခဲ့သည်။

နေရာတိုင်းတွင် အဆောက်အအုံသစ်များ တိုးတက်နေသည်ကို တွေ့ ရသည်။

အခုလိုသာ တွင်းထွက်ပစ္စည်းတွေ ဆက်ပြီး တွေ့နေမယ်ဆိုရင် ဂျမီက တွေးလိုက်မိသည်။ ဆက်၍တွေ့နေရန် အလားအလာတွေလည်း ရှိနေ သည်။ **ဒီဒေသမှာ ရွှေတွင်း စိန်တွင်း တူးတာထက် အဆောက်အအုံ ငှား စားတဲ့ လုပ်ငန်းက ပိုပြီးပိုက်ဆံရမှာပဲ။** ကလစ်ဒရစ်မှာ ဘဏ်တွေ၊ ဟိုတယ်တွေ၊ အရက်ဆိုင်ကြီးတွေ၊ ဈေးဆိုင်တွေ၊ ပြီးတော့ ... ပြည့်တန်ဆာဂေဟာတွေ **အများကြီး လိုလာလိမ့်မယ်။** သူက စာရင်းချ၍ ကြည့်သည်။ စာရင်းက အရှည်ကြီး။ ယူတတ်သူအဖို့ အခွင့်အရေးတွေက တစ်ပုံကြီး။

မာဂရက်က သူ့ကိုငေးကြည့်နေသဖြင့် မေးလိုက်မိသည်။

“ဘာများဖြစ်နေလို့လဲ”

“အို ... ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး” ဟု ပြောပြီး မာဂရက်က တစ်ဘက်သို့ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

ဂျမီက သူမကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ သူမ အမူအရာ ထူးထူးခြား ခြား ပြောင်းနေသည်။ သူမသည် ဂျမီနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် နေရတာကို သဘောကျ

နေသည်။ သည်အချက်ကို ဂျမီ သဘောပေါက်မိသည်။ တကယ်တော့ သူကလေးသည် ဘယ်ယောက်ျားနှင့်မျှ နီးနီးကပ်ကပ် မဆက်ဆံဖူးခဲ့။

နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ဂျမီသည် မြင်းရထားကို မင်းလမ်းမကြီးမှဆင်းကာ သစ်တောရှိရာသို့ မောင်းလာခဲ့ပြီး စမ်းချောင်းကလေးအနီးရှိ သစ်ပင်ရိပ်တွင် ရပ်လိုက်သည်။ သူသည် ပျော်ပွဲစားရန်အတွက် ဟိုတယ်မှ နေ့လယ်စာ ထုပ်ယူလာခဲ့သည်။

မာဂရက်က စားပွဲခင်းကို မြက်ခင်းပေါ်တွင် ဖြန့်ခင်းသည်။ ပြီးတော့ နံနက်စာ ခြင်းကိုဖွင့်ပြီး စားစရာများကို ခင်းကျင်းစီစဉ်သည်။ စားစရာတွေက အမည်စုံလှသည်။ သိုးသားကင်၊ ကြက်ကြော်၊ ဥသျှစ်ယို၊ ကမ္ဘလာသီး၊ မက်မွန်သီး၊ ဗာဒံသီး၊ ကိတ်မုန့်များ ...။

“နေ့လယ်စာကလည်း တကယ့်စားပွဲကြီး အတိုင်းပါပဲလား။ ကျွန်မက စားရမှာတောင် အားနာနေပြီ မစ္စတာထရာဗစ်”

“အားမနာပါနဲ့၊ မင်းက ဒီထက်ပိုပြီး ထိုက်တန်တဲ့ မိန်းကလေးပါ”
မာဂရက်က တစ်ဘက်သို့ လှည့်သွားပြီး စားစရာများနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

ဂျမီက သူမ၏မျက်နှာကို လက်နှစ်ဘက်နှင့် ဆွဲယူလိုက်ပြီး -

“ဒီမယ် ... မာဂရက်၊ ကိုယ့်ကိုကြည့်စမ်းပါ”

“အို ... ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း၊ ကျွန် ... ကျွန်မ ...”

သူမက တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။

“ကိုယ့်ကိုကြည့်စမ်းပါ”

သူမက ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းကလေးမော့ပြီး ဂျမီ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဂျမီက သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံးဖက်ထားလိုက် သည်။ ပြီးတော့ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းများကို စုပ်နမ်းလိုက်ပြီး သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ထားလိုက်သည်။

မာဂရက်က ခဏငြိမ်နေပြီးတော့မှ ဂျမီ၏လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့် ပြောသည်။

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း၊ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီတိုင်းဆိုရင်တော့ အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်တော့မှာပဲ”

“မရောက်ပါဘူးကွယ်”

“ကျွန်မ ကြောက်တယ်”

“ကြောက်စရာ မရှိပါဘူး။ ကိုယ့်မျက်လုံးတွေကို ကြည့်စမ်းပါ။ မင်းရဲ့ နှလုံးသားအထိ ထိုးဖောက်ပြီး မြင်နိုင်တယ်။ အဲဒါကို မင်းလည်း သိပါတယ်။

ဟုတ်ဘူးလား။ မင်း ငါ့ကို ချစ်နေတယ်။ ငါကလည်း မင်းကို ချစ်ချင်နေတယ်။ ဘာမှ ကြောက်စရာ မလိုပါဘူးကွယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ မင်းကို ငါပိုင်နေပြီ။ ဒါကို မင်းလည်းသိပါတယ်။ ဟုတ်ဘူးလား ကိုယ်ပြောတာ၊ မင်းကို ငါပိုင်နေပြီ မာဂရက်။ ကဲ ... ခဏပြောကြည့်စမ်းပါ။ ကျွန်မကို အိယန် ပိုင်တယ်။ ကဲ ... ပြောကြည့်ပါဦး၊ ကျွန်မကို အိယန်ပိုင်တယ်”

“ကျွန်မကို အိယန် ပိုင်တယ်”

သူတို့ နှုတ်ခမ်းချင်း ဂဟေဆက်သွားကြသည်။

*

ထိုနေ့ညနေတွင် ဂျမီနှင့် ဗင်ဒါမာဝီတို့သည် ‘ဆည်းဆာချစ်သူ’ အရက်ဆိုင်ထောင့် စားပွဲတွင် ထိုင်နေကြသည်။

“မစ္စတာမာဝီပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဒီဒေသမှာ စီးပွားရေး လုပ်ငန်း ကိုင်ငန်းတွေက ကျွန်တော် ထင်ခဲ့တာထက် ပိုပြီးဖြစ်နိုင်ဖို့ အလားအလာရှိ တယ်”

ဗင်ဒါမာဝီက အလွန်ကျေနပ်သွားပြီး -

“သိပ်မှန်တာပေါ့။ မစ္စတာထရာဗစ်ဟာ အလွန်တော်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ် ယောက်ပဲ။ ဒီအချက်ကို မမြင်ဘဲ မနေပါဘူးလို့ ကျုပ်ကလည်း အရင်ကတည်း က တွက်ပြီးသားပါ”

“အဲဒီတော့ မစ္စတာမာဝီအနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်ငန်းလုပ်စေချင် သလဲ အတိအကျ ပြောပါ”

မစ္စတာမာဝီသည် ဘေးဘီကို တစ်ချက်စေ့ကြည့်ပြီးနောက် အသံကို နှိမ့်၍ပြောသည်။

“ကျုပ် ဒီနေ့ပဲ သတင်းတစ်ခုရတယ်။ ပန်ဒေသမြောက်ဘက်မှာ စိန် တွင်းသစ်တွေ ပေါ်နေတယ်လို့ သိရတယ်။ လောလောဆယ် ၁၀ တွင်းတောင် တွေ့ထားပြီ။ အဲဒီတွင်းတွေကို ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ရှယ်ယာလုပ်ပြီး ယူကြမယ်။ ကျုပ်က ငါးတွင်းအတွက် ပေါင်ငါးသောင်းထည့်မယ်။ ခင်ဗျားကလည်း ကျန် ငါးတွင်းအတွက် ပေါင်ငါးသောင်းထည့်ပါ။ အဲဒီမှာ စိန်တွေ တင်းနဲ့ခြင်ပြီး ရ နိုင်တယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့ နေ့ချင်းညချင်း သန်းချီပြီး ချမ်းသာသွားမယ်။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

ဂျမီက သူ့သဘောကို နဂိုက သိထားပြီး ဖြစ်သည်။ ဗင်ဒါမာဝီက အထွက်များသော စိန်တွင်းများကို အပိုင်စီးထားပြီး၊ သူ့ကိုတော့ မဖြစ်စလောက် တွင်းများနှင့် နှစ်သိမ့်ထားမည်မှာ သေချာသည်။ ထို့ပြင် ဗင်ဒါမာဝီအနေဖြင့်

ဤလုပ်ငန်းတွင် တစ်ပြားမှ ရင်းနှီးစိုက်ထုတ်ခြင်း မပြုစေဘဲ သူ့အသက်နှင့်လဲ၍ အလောင်းအစား လုပ်ရန်လည်း ဂျမိက ရည်ရွယ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

“ကြားရတာတော့ အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာပဲ ခင်ဗျာ။ ဒါနဲ့ အဲဒီတွင်း တွေမှာ တွင်းတူးသမားက ဘယ်နှယောက်ရှိသလဲ”

“နှစ်ယောက်တည်းပါ”

“ဘယ်နှယ့် နှစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဒီလောက်တောင် ရနိုင်ပါ့မလား” ဂျမိက မသိသလိုနှင့် မေးလိုက်သည်။

“အား ... ဟုတ်တယ်။ ဒီမေးခွန်း တော်တော် ပညာသားပါတယ်” မစ္စတာမာဝီက ကိုယ်ကို ရှေ့သို့တိုးပြီး ပြောလိုက်သည်။

“အမှန်က ဒီလိုဗျာ။ သူတို့တွင်းတွေ ဘယ်လောက် တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာ သူတို့သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မှာ တွင်းတူးဖို့ ပိုက်ဆံမရှိဘူး။ အဲဒါ ကျုပ်တို့အကွက်ပဲပေါ့။ ကျုပ်တို့က သူတို့ကို ပေါင်တစ်သိန်း ထုတ်ပေးမယ်။ သူတို့က ရတဲ့အမြတ်ထဲက ၂၀ ရာခိုင်နှုန်းခံစား။ ဒါဆို ကိစ္စပြတ်ပြီပေါ့”

တကယ်ကတော့ ယင်း ၂၀ ရာခိုင်နှုန်းကိုလည်း သူက တဖြည်းဖြည်းနှင့် မသိသာအောင် ကဲ့ယူဦးမည်။ ဤသို့ဖြင့် တွင်းတူးသမားတွေမှာ စိန်လည်းရုံး၊ ငွေလည်းရုံး ဘုန်းဘုန်းလဲရန်သာ ရှိတော့သည်။ နောက်ဆုံးတော့ ရသမျှ အကျိုးအမြတ်အားလုံး ဗင်ဒါမာဝီ၏ အိတ်ထဲသို့ ရောက်သွားကြရမည်။ ဤကား သူ၏ လက်သုံးလုပ်နည်းလုပ်ဟန်ပင်။

“အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့ မြန်မြန်လုပ်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီကိစ္စ သတင်းပေါက်သွားရင် မလွယ်ဘူး” ဗင်ဒါမာဝီက သတိပေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီအခွင့်အရေးကို ရအောင်ယူရမယ်”

ဂျမိက ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ဗင်ဒါမာဝီက ပြုံးလိုက်ပြီး -

“မပူပါနဲ့၊ ကျုပ် စာချုပ်စာတမ်းတွေ အဆင်သင့်လုပ်ထားပြီးပါပြီ”
အင်း ... အာဖရိကန် ဘာသာနဲ့ပဲ ဖြစ်မှာပဲ ဟု ဂျမိက တွေးလိုက်

သည်။

“အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ် မစ္စတာထရာဗစ်၊ ကျုပ် တစ်သက်မှာ ဒီလောက် လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ အောင်မြင်သွားတဲ့ စာချုပ်မျိုး မရှိသေးပါဘူး”

*

ဂျမိနှင့် မာဂရက်တို့သည် အခွင့်သာရင် သာသလို အမြဲလိုပင် အပြင်ထွက်၍ လျှောက်လည်ကြသည်။ မစ္စတာမာဝီမှာ ဘယ်လိုမှ မတားသာ။ သူ့

အနေဖြင့် လုပ်ငန်းစပ်တူ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအား တတ်နိုင်သမျှ စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားရမည် မဟုတ်ပါလား။

မာဂရက်ကလည်း ဂျမီကို တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ စွဲချစ်လာမိသည်။ သူမ အိပ်ရာဝင်၍ မျက်စိနှစ်လုံး မှိတ်လိုက်တော့လည်း နောက်ဆုံး သတိရမိသူ မှာ ဂျမီ၊ အိပ်ရာထ၍ မျက်စိပွင့်လာပြန်တော့လည်း ပထမဆုံး သတိရမိသူမှာ ဂျမီ။

ဂျမီကတော့ မာဂရက်တစ်ယောက် ကိုယ့်အဖြစ်ကိုများ ကိုယ်သိပါ သေးရဲ့လားဟုပင် သံသယဝင်လာမိသည်။ သူမအနေဖြင့် လူဖြစ်လာရသည်မှာ ဂျမီအတွက် ပါကလားဟု ယခုမှ ရုတ်တရက် သိလာရသလို ဖြစ်နေသည်။ သူမသည် ရှက်ရမှန်းလည်း မသိတော့၊ ကြောက်ရမှန်းလည်း မသိတော့။ ဂျမီ အတွက် စိတ်ချမ်းသာမှု ပေးနေရသည်ကိုပင် သူမအနေဖြင့် ပျော်မဆုံးတော့။ တကယ်တော့ သူမသည် အချစ်ဆိုသော အရာကို ယခုမှပင် စတင်တွေ့ရှိခြင်း ဖြစ်သည်။ အချစ်သည် သူမအတွက် ပျော်စရာ အတိပြီးသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခု လို ဖြစ်နေသည်။ မကြံစဖူး ထူးကဲသော အချစ်အရသာကို ရုတ်တရက် ခံစား လိုက်ရသောအခါ ဖရဏာပီတိ ဝမ်းဆီထိသလို အချစ်ရေယာဉ်ကြောတွင် အတောမသတ် တရစပ် မျောပါနေမိတော့သည်။ တကယ်တော့ သူမအနေဖြင့် အချစ်ဆိုသော အရာသည် သောက်လေငတ်လေ မက်မပြေ ဖြစ်နေတော့သည်။

ချစ်သူနှစ်ယောက်အဖို့ ချစ်တင်းနှောစရာ နေရာတွေကလည်း မရှား။ မြို့ပြင်ထွက်သွားလျှင် ကျယ်ပြောသာယာပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သည့် တော ရိပ်တောင်ရိပ်များမှာ သူတို့အဖို့ ပျော်မဆုံးနိုင်သည့် ချစ်ရိပ်သာများ ဖြစ်နေတော့ သည်။ မာဂရက်အဖို့တော့ တစ်ကြိမ်ထက်တစ်ကြိမ် ပို၍ပို၍သာ စိတ်တက်ကြွ စရာ တွေ့နေရတော့သည်။

သို့သော် သူမအနေဖြင့် ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ် လိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်မိရ သည်။ အထူးသဖြင့် သူမ၏အပြစ်ကို တွေးလိုက်မိတိုင်း ဖခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို သာ မြင်ယောင်နေမိသည်။ သူမ၏ဖခင်ကြီးမှာ ဘာသာရေးကို အလွန်ကိုင်းရှိုင်း သော ဂုဏ်သရေရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူမ၏ အဖြစ်ကို သိသွားလျှင်တော့ ဖခင်ကြီးက လုံးဝ ခွင့်လွှတ်လိမ့်မည် မဟုတ်ဆိုသည်ကို သူမ ကောင်းစွာ သိသည်။ သူတို့သည် ဝေးလံသော နယ်စွန်နယ်ဖျား ဒေသတွင် နေထိုင်လျက်ရှိပြီး အခွင့်သာလျှင် သာသလို ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် အပျော် ကျူးနေကြသူများ ဖြစ်သော်လည်း သည်ကိစ္စကို အခြားလူတွေ သိကုန်လျှင် အကြီးအကျယ် မလွယ်ဆိုသည်ကိုလည်း သူမ သဘောပေါက်မိသည်။ လော ကတွင် မကောင်းသောမိန်းမနှင့် ကောင်းသောမိန်းမ ဟူ၍ မိန်းမနှစ်မျိုးသာ ရှိ

သည်ဟု သူမယုံကြည်သည်။ ကောင်းသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် လက်မထပ်ရသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး မည်သည့်ယောက်ျားနှင့်မျှ လက်ပွန်းတတီးမနေသင့်။ အရောတဝင် မဆက်ဆံသင့်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူမကိုယ်သူမ မကောင်းသော မိန်းမဟူ၍ သမုတ်လိုက်မိသည်။ **တကယ်တော့ ဒါ မတရားဘူး။ အချစ်ဆိုသောအရာမှာ အပေးအယူ သဘောရှိတယ်။ ဒါဟာ အင်မတန် လှပတဲ့ သဘောသဘာဝပဲ။ အဲဒါကို လူတွေက မကောင်းဘူးလို့ ပြောကြတာ မတရားဘူး** ဟု သူမက တွေးမိသည်။

သူမသည် အချစ်အကြောင်းကိုလည်း အလွန်အကျွံ တွေးလာမိ သည်။ တစ်ဆက်တည်းတွင် အိမ်ထောင်ရေး အကြောင်းကိုလည်း အလေး အနက် တွေးလာမိသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဗားလ်မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက် မြင်းရထားဖြင့် ငြိမ့်ညောင်းစွာ နှင်လာခဲ့ကြသည်။ မာဂရက်က ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သည်။

“အီယန် ကျွန်မ တစ်ခုပြောချင်ပါတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်မ ဘာ ပြောမယ်ဆိုတာ အီယန်သိပြီးသားပါ” သူမ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ “ကျွန်မ ပြောချင်တာက တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ဟို ... ဟို ... ဟိုဒင်းလေ” သူမက ပြောမထွက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ အရဲစွန့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ “ဒါ ... ဒါနဲ့ ကျွန် ... ကျွန်မကို လက်ထပ်ဖို့ စိတ်မကူးဘူးလားဟင်”

ဂျမီက ရယ်လိုက်ပြီးတော့မှ “အို ... အဲဒါလား၊ ကိုယ်လည်း အဲဒါပဲ စိတ်ကူးနေတာ။ မင်းကို ကိုယ်လက်ထပ်မှာပေါ့ကွယ်”

မာဂရက်ကလည်း ရောနှော၍ ရယ်လိုက်သည်။
ဤအချိန်သည် သူမဘဝတွင် အပျော်ဆုံးအချိန်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

*

တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်မနက်တွင် ဂျမီနှင့် မာဂရက်တို့အား မစ္စတာ ဗင်ဒါ မာဝီက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ ခေါ်သွားသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးမှာ ရှေးဆန်ပြီး ခမ်းလည်း ခမ်းနားသည်။ ကျယ်လည်းကျယ်ဝန်းသည်။ တစ်ဘက်အဆောင်တွင် တရားဟောစင်မြင့်ရှိပြီး နောက်တစ်ဘက်အဆောင်တွင် စန္ဒရားကြီးတစ်လုံးရှိသည်။ အဆောင်ထဲသို့ သူတို့ဝင်သွားသောအခါ မစ္စတာမာဝီအား လူတိုင်းကပင် လေးလေးစားစား ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ကြသည်။

“ဒီကျောင်းကြီးကို ကျုပ်တို့ ဆောက်ခဲ့ကြတာ။ ကျုပ်က ဒီမှာ ဝတ်အသင်းခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်ပဲ”

သူက ဂျမီအား ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ဝတ်ပြုပွဲမှာ ကြည်ညိုအားတက်စရာအတိ ဖြစ်သည်။ ဓမ္မဆရာ၏ အောင်မြင်သော တရားဟောသံသည် တစ်ခန်းလုံးတွင် ဟိန်းသွားသည်။ မစ္စတာမာဝီမှာ နေရာတွင် မလှုပ်မယှက်ထိုင်ကာ ဓမ္မဆရာ၏ တရားဟောသံတွင် ကြည်ညိုနှစ်မျောလျက် ရှိသည်။

အင်း ... တော်တော်ယုတ်မာတဲ့ လူကြီးပဲ။ တနင်္ဂနွေနေ့ကျတော့ ဘုရားလူ။ အခြားနေ့တွေကျတော့ မာရ်နတ်လူ ဟု ဂျမီက တွေးလိုက်မိသည်။

မစ္စတာဗင်ဒါမာဝီသည် ဂျမီနှင့် မာဂရက်တို့ဘေးတွင် ထိုင်နေသည်။ မာဂရက်က ဂျမီနှင့် ပူးပူးကပ်ကပ် ထိုင်နေရသည်ကို ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်နေသည်။

ဒီလိုသာ သူနဲ့အတူ တစ်သက်လုံး နေရရင် သိပ်ပျော်စရာ ကောင်းမှာပဲ ဟု မာဂရက်က တွေးလိုက်သည်။ **ဒါပေမဲ့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေ တွေးနေတယ်ဆိုတာ ဓမ္မဆရာသိသွားရင်တော့ ရှက်စရာကြီး။**

ထိုနေ့ညနေတွင် ‘ဆည်းဆာချစ်သူ’ အရက်ဆိုင်သို့ ဂျမီ ထွက်လာခဲ့သည်။ စမစ်က ကောင်တာနောက်တွင် ရပ်ကာ အရက်ရောင်းနေသည်။ ဂျမီကို မြင်လိုက်ရတော့ သူ့မျက်နှာ ထိန်လင်းသွားသည်။

“မင်္ဂလာညနေခင်းပါ မစ္စတာထရာဗစ်၊ ဘာများ သုံးဆောင်မလို့လဲ ခင်ဗျား။ ခါတိုင်းလိုပဲလား”

“မလုပ်ပါနဲ့ စမစ်။ ဒီည ကျွန်တော် မသောက်တော့ဘူး။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် စကားပြောချင်တယ်။ ဆိုင်နောက်ခန်း သွားကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ် ခင်ဗျား” သူက ရောင်းပန်းဝယ်ပန်း ပွင့်အောင် ပိုက်ဆံကို ရွတ်ခနဲ နမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့လက်ထောက်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး “ငါ ခဏသွားလိုက်မယ်။ ကြည့် ရောင်းထားလိုက်ပါ”

ဆည်းဆာ အရက်ဆိုင် နောက်ခန်းမှာ ဗီရိုတစ်လုံးသာသာမျှသာ ကျယ်ဝန်းသည်။ သို့သော် လျှို့လျှို့ငှက်ငှက် စကားပြောရန်တော့ အလွန်ကောင်းသည်။ အခန်းထဲတွင် စားပွဲဝိုင်းတစ်လုံးနှင့် ကုလားထိုင်လေးလုံး ချထားသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် မှန်အိမ်တစ်လုံးတင်ထားသည်။ စမစ်က မှန်အိမ်ကို မီးထွန်းလိုက်သည်။

“ထိုင်ပါ” ဂျမီက ပြောသည်။

စမစ်က ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲ ခင်ဗျား”

“ခင်ဗျား ပေးစရာ မလိုဘူး။ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ပေးဖို့လာတာ”

စမစ်က ပြုံးလိုက်ပြီး -

“ဟာ ဟုတ်လား၊ တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပြောတာပေါ့” ဂျမီက သေးသေးသွယ်သွယ် ဆေးပြင်းလိပ် တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ မီးညှိလိုက်သည်။ “ခင်ဗျားကို အရှင်ထားဖို့ ကျုပ် ဆုံးဖြတ် လိုက်တယ်”

စမစ်၏ မျက်နှာ ဇေဇေဝါ ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန် ... ကျွန်တော် ... ဘာမှ နားမလည်ပါဘူး မစ္စတာ ထရာဗစ်”

“ကျုပ်နာမည် ထရာဗစ်မဟုတ်ဘူး။ မဂ္ဂရီဂါ၊ ဂျမီမဂ္ဂရီဂါလေ၊ မှတ် မိသေးရဲ့လား။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်က ခင်ဗျား ကျုပ်ကို သတ်ဖို့ ကြိုး စားခဲ့တယ်။ ဟို စပါးကျီပျက်ကြီးထဲမှာလေ။ ဗင်ဒါမာဝီက သတ်ခိုင်းလို့လေ”

စမစ်၏ မျက်နှာ သွေးဆုတ်သွားသည်။

“ကျွန် ... ကျွန် ... ကျွန်တော် ဘာမှမသိပါဘူး ... တကယ်ပါ။ ယုံပါ မစ္စတာထရာဗစ်”

“ခင်ဗျား ပါးစပ်ပိတ်ထား၊ ကျုပ်ပြောတာ နားထောင်စမ်းပါ”

စမစ်၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် ချာချာလည်သွားသည်ကို ဂျမီက စိတ် မှန်းဖြင့် မြင်နေရသည်။ စမစ်သည် လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်လောက်က သူ့ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသော အားမာန်အပြည့် လူငယ်ကလေးနှင့် ယခု သူ့ရှေ့တွင် ထိုင်နေ သော တစ်ခေါင်းလုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသည့် လူတစ်ယောက်တို့၏ မျက်နှာကို ပြန်ပြီး မှန်းကြည့်နေမိသည်။

“ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို အသေသတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မသေခဲ့ဘူး။ မသေရုံမကဘူး။ ခု ကျုပ် သန်းကြွယ်သူဌေးကြီး ဖြစ်နေပြီ။ ကျုပ် ဘယ်လောက် ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ သိချင်သလား။ ခင်ဗျားရဲ့ဒီဆိုင်နဲ့ ခင်ဗျားကိုပါ တစ်ခါ တည်း မီးတင်ရှို့ပစ်နိုင်အောင် လူဘယ်လောက်ပဲလိုလို ကျုပ် ငှားနိုင်တယ်။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျား မသေချင်သေးဘူး မဟုတ်လား။ အေး ... မသေချင်သေးရင် ကျုပ်ခိုင်းတာ လုပ်ပေးရမယ်”

စမစ်က ဂျမီအား သေကြောင်းကြံရာတွင် သူ မပါဝင်ကြောင်း ငြင်း ဆိုရန် ပါးစပ်ဟမိသေးသည်။ သို့သော် အရောင်တလက်လက် တောက်နေသော ဂျမီ၏မျက်လုံးများကို မြင်လိုက်ရတော့ သူ့ပါးစပ် ပြန်ပိတ်သွားသည်။ ထို့ ကြောင့် သူက လေးလေးစားစားနှင့် ကတိပေးလိုက်သည်။

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော် လုပ်ပါ့မယ် ခင်ဗျား”

“ခင်ဗျားက စိန်တွင်းတူးသမားတွေကို ဗင်ဒါမာဝီဆီ ပို့ပေးတယ်။ ဗင်ဒါမာဝီက တွင်းတူးသမားရလာတာ အကုန်လုံး တစ်ခုမကျန် သိမ်းယူတယ်။

အင်း ... တော်တော်လည်းတော်တဲ့ အစုစပ်တွေပဲ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားက ဗင်ဒါ မာဝီဆီက ဘယ်လောက်ရသလဲ ပြောစမ်း”

တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ စမစ်အဖို့ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မလူးသာ မလွန့်သာ ဖြစ်နေသည်။ အံ့မတုနိုင်သော အင်အားကြီးနှစ်ခုကြား ပိတ်မိနေသည်။ ဘယ်ဘက်ကို ခုန်ထွက်ရမှန်း သူ လုံးဝ မစဉ်းစားတတ်တော့။

“မြန်မြန်ပြောပါ၊ ဘယ်လောက်ရလဲ”

“၂ ရာခိုင်နှုန်း”

စမစ်က တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းနှင့် ပြောသည်။

“ကောင်းပြီ၊ သူက ၂ ရာခိုင်နှုန်းပဲ ပေးတယ်။ ကျုပ်က ၅ ရာခိုင်နှုန်း ပေးမယ်။ အဲဒီတော့ ဒီအချိန်ကစပြီး အလုပ်ဖြစ်မယ့် တွင်းတူးသမား ရောက်လာ ရင် ကျုပ်ဆီကို လွှတ်လိုက်၊ ကျုပ်က သူ့ကို ငွေကြေးအကူအညီပေးမယ်။ ဗင်ဒါမာဝီလုပ်နည်းနဲ့ ကွာတာကတော့ ကျုပ်က တွင်းတူးသမားကို ထိုက်တန် တဲ့ အစုရှယ်ယာ ပေးမယ်။ ခင်ဗျားကိုလည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပေးမယ်။ ခင်ဗျားကို ဗင်ဒါမာဝီက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီအတွက် ၂ ရာခိုင်နှုန်းပေးတယ်ဆိုတာ တကယ်သိသလား။ အလကားလူ၊ ခင်ဗျား အရူးပဲ”

စမစ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး -

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့၊ မစ္စတာထရာ ... ဪ ... အင်း ... မစ္စတာ မဂ္ဂရီဂါ၊ ကျွန် ... ကျွန်တော် ... သိပါတယ်”

ဂျမီသည် ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား သိပေမဲ့ အပြည့်အစုံမသိပါဘူး” သူက စားပွဲကို မှီကာ ကိုယ်ကိုရှေ့သို့ ကိုင်းလိုက်ပြီး “ခင်ဗျား သိတာက အခု ကျုပ်နဲ့ ပြောခဲ့တဲ့စကား ကို ဗင်ဒါမာဝီဆီ ပြောရမယ်လို့ စဉ်းစားနေတာကိုပဲ သိတာ မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားက အဲဒီနည်းနဲ့ နှစ်ဘက်သွားလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးတယ်ပေါ့လေ။ ကျုပ် ဆီကလည်း ပိုက်ဆံယူမယ်။ ဗင်ဒါမာဝီကလည်း ပိုက်ဆံယူမယ်။ အဲဒီလိုသာ ဆိုရင်တော့ လုပ်စရာက တစ်လမ်းပဲ ရှိတော့တယ် ... စမစ်”

ထို့နောက် သူက လေသံကိုလျှော့ပြီး တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။ “အဲဒီ လိုသာ လုပ်ရင်တော့လား ... ခင်ဗျား အသုဘဖြစ်ပြီသာ မှတ်ပေတော့၊ အဲဒါ အပြတ်ပဲ”

၇

ဂျမီက အဝတ်လဲနေတုန်း အခန်းတံခါးကို မဝံ့မရဲ လာခေါက်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ သူက ချက်ချင်း သွားမဖွင့်ဘဲ ခေတ္တနားစွင့်နေလိုက်သေး သည်။ တံခါးခေါက်သံ ထပ်မံပေါ်ထွက်လာသည်။

သူက တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ တံခါးဝတွင် မာဂရက် ရပ်နေသည်။

“ဝင်လေ ... မက်ဂျီ။ ဘာများ ထူးလို့လဲ”

ယခုအကြိမ်သည် မာဂရက်အနေဖြင့် ဤဟိုတယ်သို့ ပထမဆုံး အကြိမ် လာရောက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူမ အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ ဂျမီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်နေသည်။ သူမ ဘာစကားပြောရမှန်းမသိ။ ပါးစပ်မှပြောမထွက် ဖြစ်နေသည်။ ညကလည်း တမှေးကလေးမှ အိပ်မပျော်ခဲ့။ သည်အကြောင်း သူ့ကို ဘယ်လိုများ ပြောပြရပါ့ မလဲဟု စဉ်းစားရင်း မိုးစင်စင်လင်းသွားခဲ့သည်။ ဂျမီက သူမအား တစ်သက် လုံး အတွေ့မခံတော့ဘဲ လုံးဝ အဆက်ဖြတ်ပစ်လိုက်မည်ကို သူမ အလွန် တွေးကြောက်နေမိသည်။

သူမက အားတင်းကာ ဂျမီ၏မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“အီယန် ... ကျွန်မ ... ကျွန်မ ... ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ”

ဂျမီ၏မျက်နှာအမူအရာ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောင်းလဲမှုမရှိ၊ ပကတိ တည်ငြိမ်နေသည်။ သူ လုံးဝ ငြင်းပယ်များ ငြင်းပယ်လိုက်လေမလား ဟု တွေးရင်း မာဂရက် ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသည်။

ဂျမီ၏ မျက်နှာအမူအရာ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသည်။ သူ့
မျက်နှာ ကြည်လင်ဝင်းလက် သွားသည်။ သည်တော့မှ မာဂရက်အဖို့ ဟင်းချ
နိုင်တော့သည်။

ဂျမီက မာဂရက်၏လက်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး -

“ငါ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ မာဂရက်။ တကယ့်ကို ဝမ်းသာတာပဲ။ ဒါနဲ့
မင်းအဖေကို ပြောပြလိုက်ပြီလား။”

မာဂရက် အံ့အားသင့်ပြီး တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“အို ... ဟင့်အင်း မပြောရသေးပါဘူး။ သူက ...” သူမသည် စကား
ကို ဖြတ်ကာ ဆိုဖာကုလားထိုင်နား လျှောက်လာပြီး ထိုင်လိုက်သည်။ “ရှင်က
သူ့အကြောင်း မသိဘူး။ သူသာသိသွားရင် ကျွန်မကို သတ်လိမ့်မယ် ... ဘယ်
တော့မှ ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။”

ဂျမီက ရှုပ်အင်္ကျီကို အမန်းကတန်း ဝတ်လိုက်ပြီး -

“လာပါ ဘာမှ မကြောက်ပါနဲ့။ ခုချက်ချင်း သွားပြောကြရအောင်”

“ဖြစ်ပါ့မလား အီယန်။ ရှင် သေချာရဲ့လား ... ဟင်”

“လာစမ်းပါ။ သေချာပါတယ်။ ငါ့ဘဝမှာ ဒီထက် သေချာတာ မရှိ
တော့ပါဘူး။”

*

ဂျမီနှင့် မာဂရက်တို့ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားသောအခါ ဗင်ဒါမာဝီသည်
ခရီးထွက်မည့် တွင်းတူးသမားတစ်ယောက်အတွက် အသားခြောက်များ
ချိန်ပေးနေသည်။

“အို ... အီယန် ... လာပါ ... လာပါ။ ကျုပ်ခုပဲ ပြီးပါပြီ”

သူက ဂျမီအား လှမ်းပြောလိုက်ပြီး လုပ်လက်စ အလုပ်ကို ခပ်မြန်မြန်
လေး လက်စသိမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဂျမီအနီးသို့ လျှောက်လာပြီး “ဘယ်
နယ့်လဲ ... ဒီနေ့ အစစအရာရာ အဆင်ပြေရဲ့လား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြေပါတယ် ခင်ဗျား” ဂျမီက ခပ်မြူးမြူးကလေး ပြန်
ပြောလိုက်သည်။ “အများကြီး အဆင်ပြေပါတယ် ခင်ဗျား။ ဒါနဲ့ အခု လူကြီး
မင်းရဲ့ သမီးကလေး ကလေးမွေးတော့မယ်လေ”

အခြေအနေတွေအားလုံး ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာ ... ဘာ ... ဘယ်လို ... ကျုပ် ဘာမှ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဖြစ်က ရိုးရိုးကလေးပါဗျ။ သူ့ကိုယ်ဝန်ရှိတာ ကျွန်
တော့်ကြောင့်လေ”

ဗင်ဒါမာဝီ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးဆုတ်ပြီး ဖြူရော်သွားသည်။ သူက ဂျမီနှင့်မာဂရက်တို့၏ မျက်နှာကို သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် တစ်လှည့်စီ ကြည့်နေသည်။

‘ဒါ ... ဒါ ... တကယ်ပဲလား၊ တကယ်ပြောတာလား ဟင်’

ဗင်ဒါမာဝီ၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် ခံစားချက်ပေါင်းစုံဖြင့် ချာချာလည် သွားသည်။ သူ့သမီးကလေး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ဘဝသို့ ရောက်သွားခဲ့ပြီ။ သူ့ကို တစ်မြို့လုံးက သရော်နောက်ပြောင်ကြတော့မည်။

သို့သော် အီယန်ထရာဗစ်က သာမန်လူမဟုတ်။ ဂုဏ်သရေရှိ သူဌေး ကလေးတစ်ယောက်။ သူတို့နှစ်ယောက်အား အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ပေးလိုက် လျှင် ပြဿနာတက်စရာ ဘာမှ မရှိနိုင်တော့။

သူက ဂျမီဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး -

“ဒါဆိုလည်း မထူးတော့ပါဘူးလေ။ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်လိုက်ရင် ပြီးပါတယ်”

ဂျမီက အံ့သြသော မျက်နှာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ -

“အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ရမယ် ဟုတ်လား။ ခင်ဗျားက ခင်ဗျားသမီးကို အင်မတန် နဲ့အတူ ငချွတ်ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူတယ် ပေါ့ ဟုတ်လား။ အဲဒီငချွတ်ကလေးရဲ့ စိန်တုံးတွေကို ခင်ဗျားကပဲ မတရား လိမ်ယူပြီး အပိုင်စီးလိုက်တာကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား ... ဟင်”

ဗင်ဒါမာဝီ၏ တစ်ခေါင်းလုံး ချာချာလည်သွားသည်။

“မင်း ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ အီယန်။ ကျုပ် ဘယ်တော့မှ ...”

“ကျွန်တော့်နာမည် အီယန် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က ဂျမီမဂ္ဂရီဂါ ပါ။ ခင်ဗျား မမှတ်မိတော့ဘူးလား။ ပြန်ပြီး စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ ဟုတ်ပါတယ်။ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်လည်း အလကားပါပဲ။ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို လုံးဝ မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ ဘယ်မှတ်မိပါတော့မလဲ။ အဲဒီငချွတ်ကလေးက ရှိမှမရှိ တော့ပဲ။ သေသွားခဲ့ပြီပဲ။ ခင်ဗျားက သူ့ကို သတ်ပစ်ခဲ့ပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန် တော် ဝန်တိုမစ္စရီယစိတ်ရှိတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို အခု လက်ဆောင်တစ်ခုလာပေးတာ။ ခင်ဗျား သမီးရဲ့ ဗိုက်ထဲက ကလေးဟာ ကျွန် တော့်မျိုးစေ့လေ။ အဲဒါ ခင်ဗျားအတွက် ကျွန်တော့်ရဲ့ လက်ဆောင်ပဲပေါ့”

ယင်းသို့ ပြောပြီးနောက် ဂျမီသည် နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ကာ ပြန် ထွက်သွားသည်။

သားအဖနှစ်ယောက်မှာ ဂျမီ၏နောက်ကျောကို လှမ်းကြည့်ရင်း ကြက်သေသေ၍ ရပ်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

မာဂရက်သည် ဂျမီ၏စကားကို အံ့သြခြင်းကြီးစွာ တုန်လှုပ်စွာဖြင့် နားထောင်နေခဲ့သည်။ သူပြောခဲ့တာတွေကို သူမ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင် အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ **တကယ်တော့ သူ ငါ့ကို ချစ်ပါတယ်။ သူ ငါ့ကို ချစ်ပါတယ်။ ဒါနဲ့များ ...။**

ဗင်ဒါမာဝီက သမီးဖြစ်သူအား ဒေါသမီးလျှံတဝင်းဝင်း တောက်နေ သော မျက်လုံးများဖြင့် စားတော့ဝါးတော့မလိုကြည့်ကာ အော်ပြောလိုက်သည်။

“ခွေးတိရစ္ဆာန်မ ခွေးတိရစ္ဆာန်မ ထွက်သွား။ ခုချက်ချင်း ထွက်သွား”

မာဂရက်သည် ဘာတွေဖြစ်ပျက်နေမှန်း လုံးဝ မသိတော့သလို ကြောင်တက်တက်ကြီး ရပ်နေမိသည်။ သူမ၏ ဖခင်ကြီး ပြုလုပ်ခဲ့သော အမှား အတွက် အီယန်က သူမအား ဒဏ်ခတ်သွားခဲ့ပြီ။ သည်ကိစ္စတွင် သူမလည်း ဖခင်ကြီးနှင့် ကြံ ရာပါ ဖြစ်သည်ဟု အီယန်က ယူဆသွားခဲ့ပြီ။

ဂျမီမဂ္ဂရီဂါဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သူလဲ။

“ဟေ့ ခွေးမ။ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား” ဗင်ဒါမာဝီက မာဂရက် ၏ ပါးကို ဖြန်းခနဲ လှမ်းရိုက်လိုက်သည်။ “သွားစမ်း။ ခု သွားဆိုသွား၊ နင့်မျက် နှာ ငါတစ်သက် မမြင်ပါရစေနဲ့”

မာဂရက်သည် ကျောက်ရုပ်ပမာ မတုန်မလှုပ် ရပ်နေဆဲဖြစ်သည်။ သူမ ရင်သည် ပွင့်ထွက်တော့မတတ် တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေသည်။ အသက်ပင် မရှူနိုင်သလို ဖြစ်လာသည်။

သူမ ဖခင်ကြီး၏မျက်နှာသည် အရူးတစ်ယောက်ပမာ သွေးရူးသွေး တန်း ဖြစ်နေသည်။ ဒေါသစိတ်ကြောင့် ဆောက်တည်ရာ မရ ဖြစ်နေသည်။

သူမသည် ချာခနဲ လှည့်ကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

နောက်သို့ လုံးဝ ပြန်မကြည့်တော့။

ဗင်ဒါမာဝီသည် မာဂရက် ထွက်သွားသည်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြင့် ရပ်ကြည့်ကျန်ရစ်သည်။

တခြားပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ကိုယ့်သိက္ခာ ကိုယ်ချသော သမီးကလေးတွေ ဘယ်လိုဖြစ်သွားကြသည်ကို သူတွေ့ဖူးသည်။ ၎င်းတို့အား ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ထဲတွင် ရပ်ခိုင်းထားပြီး ပရိသတ်ရှေ့မှောက်တွင် ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချသည်။ ထို့နောက် အကျင့်ပျက်သော မိန်းမအဖြစ် ဝိုင်းပယ်လိုက်ကြသည်။ သူတို့သည် သူတို့ ကျူးလွန်သော ပြစ်မှုအလျောက် ထိုက်တန်သော ပြစ်ဒဏ်ကို ခံကြရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် မာဂရက်ကား ၎င်းတို့နှင့်မတူ၊ ဘုရားတရားလေးစားကြည်

ညိုသော မိကောင်းဖခင် သမီးကလေးဖြစ်သည်။ ဗင်ဒါမာဝီမှာ တွေးကြည့်လိုက် တိုင်း ရင်ထုမနာ ဖြစ်မိသည်။ **ဒီကလေးမ ငါ့မျက်နှာကိုမှ မထောက်ဘဲ လုပ်ရက်လေခြင်း** ဟု တွေးကာ ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိသည်။ သူသည် သူ့သမီးလေး မာဂရက်နှင့် သူ၏ကမ္ဘာရန်ဖြစ်သူ ဂျမီမဂ္ဂရီဂါတို့နှစ်ယောက် နှစ်ကိုယ့်တစ်ကိုယ် ပွေ့ဖက်ပြီး အကြည်ဆိုက်နေကြပုံကို မြင်ယောင်လာသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။

သူသည် ဆိုင်ရှေ့တွင် ‘ဆိုင်ပိတ်ထားသည်’ ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကို ချိတ်ဆွဲထားလိုက်ပြီး၊ အိပ်ရာထဲတွင်သာ ခွေခွေကလေး ဝင်အိပ်နေလိုက်တော့ သည်။ အိပ်ရာမှ ထချင်စိတ်လည်း မရှိတော့၊ ထရန်အင်အားလည်း မရှိတော့။

သည်အကြောင်း သတင်းပြန့်သွားလျှင် သူသည် လူတိုင်းအဖို့ ပြက် ရယ်ပြောင်လှောင်စရာ ဖြစ်ရတော့မည်။

သူ့သမီး၏ အကျင့်ပျက်လုပ်ရပ်ကြောင့် သူ့ကို လူတွေက သနား လျှင်လည်း သနားကြလိမ့်မည်။ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချလျှင်လည်း ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချကြလိမ့် မည်။ ဘယ်လိုပင် တွက်တွက် ဘယ်ဘက်ကမှ မသက်သာ။

ထို့ကြောင့် သည်အကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မသိအောင် လုပ်ရမည်။ သည် မိန်းမယုတ်မကို တစ်သက်လုံး အိမ်က မောင်းထုတ်လိုက်ရတော့မည်။ ဘယ်တော့မှ ပြန်လာခွင့်မပြုတော့။

သူက ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်ပြီး ဆုတောင်းလိုက်သည်။

အို ... ဘုရားသခင်။ အရှင်ဘုရားအား လေးစားကြည်ညိုသော တပည့်တော်အား သည်မျှ ရက်စက်သော လုပ်ရပ်ဖြင့် အဘယ်ကြောင့် ဒဏ်ခတ်တော်မူပါသနည်း။ တပည့်တော်အား အဘယ်ကြောင့် မသိမျက်ကွယ် ပြုရပါသနည်း။ အကျင့်ပျက်သော မိန်းမအား သေခြင်းဖြင့် ဒဏ်ခတ်တော်မူပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို သေခြင်းဖြင့် ဒဏ်ခတ်တော်မူပါ ဘုရား။

*

‘ဆည်းဆာချစ်သူ’ အရက်ဆိုင်တွင် နေ့လယ်ပိုင်း အရက်လာ သောက်သူများနှင့် ပြည့်ကျပ်လျက်ရှိသည်။

ဂျမီသည် အရက်ကောင်တာသို့ တန်းလျှောက်လာခဲ့ပြီးနောက်၊ နောက်ပြန်လှည့်ကာ တစ်ခန်းလုံးကို မျက်လုံးကစားကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူက အားလုံးကြားလောက်အောင် အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး အားလုံး နားထောင်ကြပါ ခင်ဗျား။ အခု ရောက်ရှိ နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအားလုံး သဘောရှိ သောက်သုံးနိုင်ပါတယ်။ ကျသင့်သမျှ ကို အရက်ဆိုင်က တာဝန်ယူပါလိမ့်မယ်”

“ဘာအတွက်လဲ” စမစ်က မေးသည်။ “စိန်တွင်းသစ် တွေ့လို့လား”

ဂျမီက ရယ်လိုက်ပြီး -

“တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရရင် မမှားဘူးပေါ့ မိတ်ဆွေ။ ဗင်ဒါမာဝီ ကြီးရဲ့ သမီးကလေးမှာ လင်မရှိဘဲနဲ့ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီလေ။ အဲဒါ ဗင်ဒါမာဝီက ဝမ်းသာတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ လူတိုင်းကို ဧည့်ခံချင်လို့တဲ့ဗျ”

စမစ်က တိုးတိုးကလေး ညည်းလိုက်သည်။

“အမယ်လေး ... ဘုရားရေ”

“ဒါက ဘုရားနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူးဗျ။ ဂျမီမဂ္ဂရီဂါနဲ့သာ ဆိုင်တာ”

*

ထိုသတင်းသည် တစ်နာရီအတွင်း ကလစ်ဒရစ်တစ်မြို့လုံး ပျံ့နှံ့သွား သည်။ အီရန်ထရာဗစ်ဆိုသူမှာ တကယ်တော့ ဂျမီမဂ္ဂရီဂါသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ သူက ဗင်ဒါမာဝီ၏ သမီးကလေးနှင့် ရည်ငံပြီး ကိုယ်ဝန်ရှိလာတော့ စွန့်ပစ်သွား ကြောင်း ...။ ဤသတင်းကြားရတော့ လူတိုင်းပင် မယုံကြည်နိုင်အောင် အံ့အားသင့် နေကြသည်။

“ဒီသူငယ်မ ဒီလို အမျိုးအစားထဲက မဟုတ်ပါဘူး။ အလွန်ဣန္ဒြေရှိတဲ့ ကလေးမပါ”

“ငြိမ်တဲ့ရေ နက်တယ်ဆို မဟုတ်လားဗျ”

“တစ်ယောက်တည်းမှ ဟုတ်ပါရဲ့လားဗျ။ တခြား ဘယ်နှယောက် များ အဲဒီအိုင်ထဲ ခြေဆေးသွားကြပြီးပြီမှ မသိဘဲ”

“ကောင်မလေးက တောင့်တော့ တော်တော်တောင့်တာဗျ။ အင်း ... ကျုပ်တို့များ တစ်ကိုက်တစ်ဖဲ့လောက် ခဲလိုက်ရရင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိမ့် မလဲ”

“ခင်ဗျား သူ့ဆီသွားတောင်းပါလားဗျ။ သူက အလကား ပေးနေ တာပဲ ... ဟား ... ဟား”

အားလုံးပင် ရယ်လိုက်ကြသည်။

*

ထိုနေ့ညနေတွင် ဆလိုမွန် ဗင်ဒါမာဝီ အပြင်ထွက်သွားတော့ လူတွေ က သူ့ကို ဝိုင်းနောက်ကြတော့သည်။ သူက မာဂရက်အား နောက်အပတ် ရထားဖြင့် ကိပ်တောင်းသို့ ပို့လိုက်ရန် ရည်ရွယ်ထားသည်။ ကလေးကို ကိပ် တောင်းမှာ မွေးလိမ့်မည်။ ယင်းသို့ဆိုလျှင် ကလစ်ဒရစ်က လူတွေ ဘာမှ သိ တော့မည် မဟုတ်။ သူ့အနေဖြင့်လည်း အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်စရာ မရှိနိုင်တော့။

သူက သူ့စိတ်ကူးကိုသူ သဘောကျပြီး ပြုံးလိုက်မိသည်။ သို့သော် ကြားလိုက်ရသော စကားများကြောင့် သူ့မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်များ ချက်ချင်း ပင် ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

“မင်္ဂလာညနေခင်းပါ မစ္စတာဗင်ဒါမာဝီ။ ဒါနဲ့ ကုန်စုံဆိုင်မှာ ကလေး အဝတ်အစားတွေပါ တင်ရောင်းမလို့ဆိုတာ ဟုတ်ပါသလား။”

“မင်္ဂလာနေ့ပါ ဆလိုမွန်။ ခင်ဗျားဆိုင်မှာ ကူလုပ်ဖို့ကလေးတစ် ယောက် ရတော့မယ် ဆိုပါလားဗျ”

“ဟယ်လို ဆလိုမွန်။ ဗားလ်မြစ်နားမှာ ငှက်တစ်မျိုးတွေ့သတဲ့ဗျ။ အဲဒီငှက်နာမည်က ငှက်ကျားဆိုပဲ”

ဗင်ဒါမာဝီသည် နောက်ပြန်လှည့်ကာ ဆိုင်သို့ပြန်လာခဲ့ပြီး အတွင်း တံခါး မင်းတုပ်ချလိုက်သည်။

*

‘ဆည်းဆာချစ်သူ’ အရက်ဆိုင်တွင် ဂျမီ အရက်သောက်နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် စားပွဲအသီးသီးရှိ နီးရာလူချင်း ခေါင်းပူးကာတီးတိုး အတင်းပြော နေကြသည်။

ဂျမီနှင့် မာဂရက်တို့အကြောင်းသည် ကလစ်ဒရစ် တစ်မြို့လုံးတွင် စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံး သတင်းထူးကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

ဒီအချိန် ဘန်ဒါသာရှိလိုက်ရင် ဘယ်လောက် ပျော်လိုက်မလဲ မသိဘူး ဟု ဂျမီက တွေးမိသည်။

ဗင်ဒါမာဝီသည် ဘန်ဒါ၏ညီမလေးအား မုဒိမ်းကျင့်ခဲ့သည်။ ဂျမီ အား သေလုမြောပါးသတ်ဖြတ်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် အခြားပုဂ္ဂိုလ်များစွာတို့အား လည်း နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ခေါင်းပုံဖြတ်အမြတ်ထုတ်ခဲ့သည်။ ယင်းလုပ်ရပ် အတွက် ဂျမီက ရာဇဝင်ကြွေး ပြန်ဆပ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဤ သည်မှာ ဗင်ဒါမာဝီ ကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုအားလုံးအတွက် ပထမအရစ်အကြွေး ဆပ်ခြင်းမျှသာ ရှိပါသေးသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဗင်ဒါမာဝီအား ဘဝ ပျက်သည်အထိ လက်စားမချေရလျှင် ဘယ်တော့မှ မကြေဟု ဂျမီက လေးနက် စွာ သန့်ဋ္ဌာန် ချထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ဂျမီက မာဂရက်ကိုလည်း သနားခြင်း မဖြစ်မိ။ မာဂရက်လည်း သူမ ၏ဖခင်နှင့် အကြံတူညှဏ်တူဖြစ်သည်။ သူမအား ဂျမီ ပထမဆုံးတွေ့ရသောနေ့ က သူမပြောခဲ့သော စကားကိုပဲ ကြည့်ပါလား။ **ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ရှင့်ကို ကျွန်မဖေဖေ ကူညီနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဖေဖေက ဒီလုပ်ငန်းမျိုးမှာ အင်မတန် ကျွမ်းကျင်တယ်။**

ထို့ကြောင့် အဖေလည်း သမီး၊ သမီးလည်းအဖေပင် ဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့် သူတို့သားအဖ နှစ်ယောက်စလုံးကို ဘဝပျက်အောင် တန်ပြန်သင်
ခန်းစာ ပေးကိုပေးရမည်။

ဂျမီ၏ စားပွဲအနီးသို့ စမစ် လျှောက်လာသည်။

“ကျွန်တော် စကားနည်းနည်း ပြောပါရစေ မစ္စတာမဂ္ဂရီဂါ”

“ဘာပြောမလို့လဲ”

စမစ်က လည်ချောင်းတစ်ချက် ရှင်းလိုက်ပြီးတော့မှ -

“ကျွန်တော် တွင်းတူးသမားနှစ်ယောက် တွေ့ထားတယ်။ သူတို့က
ပန်ဒေသမှာ စိန်တွင်း ဆယ်တွင်းတောင် တွေ့ထားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မှာ
တွင်းတူးကိရိယာတွေ မပြည့်စုံဘူး။ ဒါနဲ့ သူတို့က ငွေထုတ်ပေးမယ့် အစုစပ်
လိုက်ရှာနေကြတယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားမယ် ထင်လို့ ကျွန်တော်က
အခုလို လာပြောတာပါ”

ဂျမီက စမစ်၏မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီလူတွေအကြောင်း ခင်ဗျားက ဗင်ဒါမာဝီကြီးကိုလည်း ပြောပြပြီး
ပြီ မဟုတ်လား”

စမစ်က အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ သူ့ကိုလည်း ကျွန်တော်ပြောပြလိုက်ပါတယ်။ ဒါ
ပေမဲ့ ခင်ဗျားကို ပိုပြီး အလေးအနက် ထားပါတယ်။ ကျွန်တော်ပြောတာ ယုံပါ”

ဂျမီက အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဆေးပြင်းလိပ် သေးသေးသွယ်သွယ် တစ်
လိပ် ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ကဲ ... အသေးစိတ်ပြောပြစမ်း”

စမစ်က အသေးစိတ်ပြောပြသည်။

*

မူလက ကလစ်ဒရစ်မြို့မှ ပြည့်တန်ဆာလုပ်ငန်းမှာ ညစ်ပတ်သော
နောက်ဖေးလမ်းကြားကလေးများတွင်ရှိသော ဖြစ်ကတတ်ဆန်း လုပ်ငန်းမျှသာ
ဖြစ်သည်။ ပြည့်တန်ဆာများမှာလည်း လူမည်းအမျိုးသမီးများသာ များသည်။
ပထမဆုံး ရောက်လာသော လူဖြူအမျိုးသမီးများမှာလည်း အရက်ဆိုင် စားပွဲ
ထိုးများသာ ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် စိန်တွင်းသစ်များပေါ်၍ မြို့စည်လာသော
အခါ လူဖြူအမျိုးသမီး ပြည့်တန်ဆာများလည်း ပိုမိုများပြားလာခဲ့သည်။

မြို့ပြင်တွင် ပြည့်တန်ဆာအိမ် ခြောက်အိမ်ခန့်ရှိသည်။ ယင်းတို့မှာ
သွပ်မိုးပျဉ်ကာ အခန်းကျဉ်းကလေးများဖြစ်သည်။ သို့သော် မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)
၏ ပြည့်တန်ဆာဂေဟာကတော့ မြို့တွင်းရှိ ဘရီးလမ်းမကြီးပေါ်မှ သပ်ရပ်

ထည်ဝါသော နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးဖြစ်သည်။ မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်) ဂေဟာသို့ မြို့မျက်နှာ ဖုံး လူကြီးလူကောင်းများပင် လာရောက်ကြသည်။ ၎င်းတို့၏ မိန်းမများက လည်း ယင်းဂေဟာရှေ့မှ ဖြတ်သွားရသည်ကို သနသည်ဟု လုံးဝ မထင်ကြ။

ယင်းဂေဟာက ဈေးတော့ကြီးသည်။ သို့သော် အမျိုးသမီးများမှာ ငယ်ရွယ်ပြီး သန့်ရှင်းကြသည်။ ရောက်လာသော ဧည့်သည်များအားလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် အလှပြင်ထားသော ဧည့်ခန်းတွင် ယမကာများဖြင့် ဂရုတစိုက် လက်ခံသည်။ မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)၏ စည်းကမ်းတစ်ရပ်မှာ ရောက်လာသော ဧည့်သည်တိုင်း စိတ်တိုင်းကျဖြစ်ရမည် ဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်သည်။

မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)မှာ အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိပြီး ကိုယ်လုံးကိုယ် ပေါက် ခပ်ကြမ်းကြမ်းနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် အမျိုးသမီး ဖြစ်သည်။ လောကဝတ် ကောင်းပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်သည်။

သူမသည် လန်ဒန်မြို့မှ ပြည့်တန်ဆာ ဂေဟာတစ်ခုတွင် လုပ်ကိုင်ခဲ့ ပြီး တောင်အာဖရိကတွင် ငွေရလွယ်ကြောင်း ကြားရသောအခါ ကလစ်ဒရစ် မြို့သို့ ပြောင်းလာခဲ့သည်။ အစတုန်းက သူများထံတွင် အလုပ်လုပ်သည်။ နောက်တော့ လက်ထဲတွင် ငွေစုမိသောအခါ ကိုယ်ပိုင်ဂေဟာ ထောင်သည်။ ယခုဆိုလျှင် သူမ၏ လုပ်ငန်းသည် အလွန်တိုးတက်နေလေပြီ။

မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)က သူမကိုယ်သူမ ယောက်ျားတွေအကြောင်း နော ကြေသူအဖြစ် ဂုဏ်ယူသူဖြစ်သည်။ သို့သော် ဂျမီမဂ္ဂရီဂါနှင့်ကျတော့ သူမ အံ့အားသင့်ရသည်။ သူသည် သူမ၏ဂေဟာသို့ မကြာခဏ လာတတ်သည်။ သို့သော် သူက တခြားယောက်ျားတွေနှင့်မတူ။ တည်ကြည်သည်။ စကား လည်း များများမပြော။ ဘယ်သူနှင့်မျှလည်း အရောတဝင်မလုပ်။

မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)က ဂျမီ၏ မျက်လုံးများကို အလွန်သဘောကျသည်။ မီးခိုးရောင်ရှိပြီး လေးနက်စူးရှသည်။ သူက တခြားလူတွေလို မဟုတ်။ သူ့ အကြောင်းကိုလည်း တစ်ခွန်းမှ မပြော။

သို့သော် ဂျမီမဂ္ဂရီဂါသည် ဗင်ဒါမာဝီ၏ သမီးလေးအား ဗိုက်တစ်လုံး နှင့် စွန့်ပစ်ထားခဲ့ကြောင်းကိုတော့ စောစောတုန်းက သူများတွေ ပြောပြ၍ မဒမ် အဂ္ဂနီး(စ်) သိရှိရသည်။ **ခွေးတိရစ္ဆာန် နှမချင်းမစာနာဘူး** ဟူ၍ မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်) က ကျိန်ဆဲမိသည်။ သို့သော် သူ့ရုပ်ရည်ကြည့်ပြန်တော့လည်း အခုလို ရက် စက်ယုတ်မာမည့် အရိပ်လက္ခဏာမျိုး တစ်ခုမျှမမြင်ရ။

မာဂရက်အပေါ် စာနာစိတ်ဖြင့် ယင်းသို့ တွေးနေစဉ်မှာပင် ဂျမီသည် အခန်းတစ်ခန်းမှ ထွက်၍ကော်ဇောနီခင်း လှေကားအတိုင်း လာခဲ့ပြီး “မင်္ဂလာည

ပါ မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)” ဟု ယဉ်ကျေးစွာ နှုတ်ဆက်ကာ ဂေဟာမှ ပြန်ထွက်သွား ခဲ့သည်။

*

ဟိုတယ်သို့ ဂျမီ ပြန်ရောက်သွားသောအခါ သူ့အခန်းထဲတွင် မာဂရက် ရောက်နေပြီး ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဂျမီ ဝင်လာတော့ သူမက လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟယ်လို ဂျမီ” သူမအသံက တုန်နေသည်။

“မင်းက ဒီမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ရှင်နဲ့ စကားပြောချင်လို့”

“ငါနဲ့ ဘာစကားမှ ပြောစရာမလိုဘူး”

“ရှင်အခုလို ဘာကြောင့် လုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ် ဂျမီ။ ရှင် ကျွန်မဖေဖေကို မုန်းနေတယ် မဟုတ်လား” သူမက ဂျမီ အနီးသို့ ကပ်လာပြီး “ဒါပေမဲ့ ရှင်အပေါ်မှာ သူ ဘာတွေပဲ လုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့ အဲဒါတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်မ လုံးဝ မသိပါဘူး။ ကျွန်မနဲ့လည်း ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မ ပြောတာ ယုံပါ။ ရှင်ကို ကျွန်မ အများကြီးချစ်ပါတယ် ဂျမီ”

ဂျမီက မာဂရက်၏ မျက်နှာကို စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်နေသည်။

“ဒါ မင်းပြဿနာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ဂျမီ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို အဲသလို မကြည့်ပါနဲ့။ ကျွန်မကိုလည်း ရှင်အများကြီး ချစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်”

ဂျမီသည် မာဂရက်ပြောနေသော စကားတွေကို အပြည့်အဝ မကြား တော့။ သူ့စိတ်သည် အတိတ်သို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။ ပါးဒီစပန်အထိ ရှည်လျားသော ခရီးလမ်းပေါ်သို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။ ထိုခရီးတွင် သူသေလု နီးပါးခံခဲ့ရသည်။ မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက် ဒုက္ခကြီးစွာဖြင့် ကျောက်တုံးကြီးများကို လှိုင့်ပြီး စိန်တွင်းတူးရသည်။ နောက်ဆုံး စိန်တွေရလာတော့ ဝမ်းသာအားရဖြင့် ဗင်ဒါမာဝီကို ပေးလိုက်သည်။ ဗင်ဒါမာဝီ ပြောလိုက်သော စကားများကို ကြား ယောင်လာသည်။ **မင်းက အဓိပ္ပာယ်မပေါက်လို့ပါကွာ။ အမှန်က ငါ့အနေနဲ့ ဘယ်လိုအစုစပ်မှ မလိုဘူးကွ။ မင်းက ငါ့အလုပ်သမားပဲ။ အဲဒီတော့ မင်း ကို ငါနောက်ဆုံးပြောချင်တာက ၂၄ နာရီအတွင်း ဒီမြို့က ထွက်သွားပါ။ ဒါပဲ။**

ထို့နောက် သူ့အား ဝိုင်းရိုက်ကြပုံကို မြင်ယောင်လာသည်။ လင်းတ ကြီးတွေ၏ အပုပ်နံ့ကို နံယောင်လာသည်။

မာဂရက်၏ စကားသံကို အဝေးကြီးမှ ပြောနေသလို ကြားလိုက်ရသည်။

“ရှင်မမှတ်မိတော့ဘူးလား ဂျမီ။ ကျွန်မကို ရှင်ပိုင်ပါတယ်လို့ ပြောခဲ့တာလေ။ ရှင့်ကို ကျွန်မ အများကြီး ချစ်ပါတယ် ... ဂျမီ”

ဂျမီသည် အတွေးအိပ်မက်မှ လန့်နိုးသွားသည်။ သူက မာဂရက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

အချစ်။ သည်စကားလုံးသည် သူ့အဖို့ ဘယ်လိုမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိသလို ဖြစ်နေသည်။ ဗင်ဒါမာဝီသည် သူ၏ခံစားချက်အားလုံးကို မီးလောင်တိုက် သွင်းပစ်ခဲ့သည်။ သူ့တွင် ခံစားချက်ဆို၍ မုန်းတီးခြင်းတစ်ခုသာ ကျန်တော့သည်။ မုန်းတီးခြင်းကြောင့်ပင် သူ ယနေ့အထိ အသက်ရှင်နေသေးခြင်း ဖြစ်သည်။ မုန်းတီးခြင်းသည် သူ့အဖို့ အသက်သွေးကြောလည်း ဖြစ်သည်။ အသက်ကယ် ဆေးလည်း ဖြစ်သည်။ ငါးမန်းကြီးများနှင့် တိုက်ခိုက်သောအခါ ကျောက်ဆောင်ကို ဖောင်ဖြင့် ဖြတ်ကျော်သောအခါ၊ နမီး(ဘ်)သဲကန္တာရမှ စိန်တွင်းနယ်မြေပေါ်တွင် လေးဘက်တွား၍ သွားနေရသောအခါများတွင် သူ မသေခဲ့ခြင်းမှာ ထိုစိတ်ဓာတ်က မီးထိုးပေးထားသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ကဗျာဆရာတွေက အချစ်အကြောင်းကို စာဖွဲ့ကြသည်။ ဂီတပညာရှင်တွေက အချစ်အကြောင်းကို သီးချင်းဖွဲ့ကြသည်။ အချစ်သည် တကယ်ရှိသော အရာလည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် အချစ်သည် တခြားလူတွေအတွက်သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဂျမီမဂ္ဂရီဂါအဖို့တော့ အချစ်ဆိုတာ လုံးဝ မရှိတော့။

ထို့ကြောင့် သူက ပြတ်ပြတ်ပင် ပြောချလိုက်သည်။

“မင်းဟာ ဗင်ဒါမာဝီရဲ့သမီး။ မင်း ဗိုက်ထဲက ကလေးဟာလည်း ဗင်ဒါမာဝီရဲ့မြေး။ အဲဒီတော့ မင်းကို ငါမကြည့်ချင်ဘူး။ ထွက်သွား”

*

မာဂရက်ခမျာမှာ ပြေးစရာမြေမရှိ ဖြစ်နေရှာသည်။ သူမသည် ဖခင်ကြီးအား အလွန်ချစ်သည်။ ဖခင်ကြီးက သူ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မှားမိသည့် အပြစ်ကို ခွင့်လွှတ်စေချင်သည်။ သို့သော် ဖခင်ကြီးက ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်နိုင်မည် မဟုတ်ဆိုသည်ကို မာဂရက်ကောင်းကောင်း သိသည်။ သူမအား ပြစ်မှုအလျှောက် ထိုက်တန်သော ဒဏ်ခတ်ခြင်းကို ဖခင်ကြီးက လှလှကြီး ပြုလုပ်မည်မှာ သေချာသည်။ သူမအဖို့ ရွေးစရာလမ်း မရှိတော့။ သူမသည် တစ်ယောက်ယောက်ဆီသို့ သွားကို သွားရတော့မည်။

မာဂရက်သည် ဟိုတယ်မှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် ကုန်စုံဆိုင်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ လမ်းတွင်တွေ့သော လူတိုင်းပင် သူမအား စောင်း

ကြည့်သွားကြသည်ဟု သူမခံစားမိသည်။ တချို့ယောက်ျားများက သရော်ပြုံးများပင် ပြုံးသွားကြသေးသည်။ သူမသည် ခေါင်းကိုမော့ပြီး ရင်ကိုကော့ကာ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ ခြေလှမ်းများ တုံ့ဆိုင်းသွားကြသည်။ စိတ်ကို အားတင်းကာ ဆိုင်ထဲဝင်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်ထဲတွင် ဘယ်သူမှမရှိ။ သူမ၏ ဖခင်ကြီးသည် နောက်ခန်းမှ ထွက်လာသည်။

“ဖေဖေ”

“နင် ... နင် ... လာပြန်ပြီလား” သူ့ပါးစပ်က အရက်နံ့ထွက်နေသည်ကို မာဂရက် သတိပြုလိုက်မိသည်။ “နင့်ကို ငါမကြည့်ချင်ဘူး။ ဒီမြို့က ထွက်သွား။ ဒီညပဲ ထွက်သွား။ ဒီကို ဘယ်တော့မှ မလာနဲ့တော့။ ငါပြောတာ ကြားရဲ့လား။ တစ်သက်လုံး ပြန်မလာနဲ့တော့”

သူက အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံအချို့ကို ထုတ်ယူကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ ... အဲဒါယူသွား။ သွားတော့”

“သမီးဟာ ဖေဖေရဲ့မြေးကလေးကို လွယ်ထားရပါတယ် ... ဖေဖေ”

“အဲဒါ ငါ့မြေးမဟုတ်ဘူး။ မိစ္ဆာကောင်ရဲ့ ကလေး။ လူတွေက မင်းမျက်နှာမြင်တိုင်း မင်းကို မိန်းမပျက်လို့ ပြောကြလိမ့်မယ်။ ငါ့ကိုလည်း အရှက်ကွဲအောင် သရော်ပြောင်လှောင်ကြလိမ့်မယ်။ မင်းမရှိရင် အဲဒါတွေ ဘယ်သူမှ မပြောတော့ဘူး။ မကြာခင် မေ့သွားကြလိမ့်မယ်”

သူမက ဖခင်ကြီးအား အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ချာခနဲ လှည့်ကာ ဆိုင်ထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။

“ဟေ့ ... မိန်းမယုတ် ... ပိုက်ဆံ ... ပိုက်ဆံ” ဗင်ဒါမာဝီက လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။ “ပိုက်ဆံတွေ ယူသွားဦး ...”

*

မြို့ပြင်တွင် ဈေးပေါသော ဘော်ဒါဆောင်တစ်ခုရှိသည်။ မာဂရက်သည် အားငယ်စွာဖြင့် ယင်းဘော်ဒါဆောင်သို့ လာခဲ့သည်။

ဘော်ဒါဆောင်ပိုင်ရှင်မှာ မစ္စက်အိုဝင် ဆိုသူ ဖြစ်သည်။ အသက် ၅၀ ကျော်ခန့်ရှိပြီး ၀၀ဖိုင်ဖိုင်နှင့် မျက်နှာထား ချိုသည်။ မစ္စက်အိုဝင်သည် ကလစ်ဒရစ်မြို့သို့ ခင်ပွန်းသည်နှင့် အတူလာခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သူမအား ခင်ပွန်းသည်က စွန့်ခွာသွားခဲ့သည်။ သာမန်မိန်းမဆိုလျှင် ပျက်စီးသွားနိုင်သည်။ သို့သော် မစ္စက်အိုဝင်ကတော့ ကြံ့ကြံ့ခံ၍ ရပ်တည်လာခဲ့သည်။

သူမသည် သည်မြို့တွင် ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ရောက်နေကြသော လူပေါင်းများစွာကို မြင်တွေ့ခဲ့ဖူးပြီ။ သို့သော် ယခု သူမရှေ့တွင် ရပ်နေသော ၁၇ နှစ်သမီးကလေးကဲ့သို့သော ဒုက္ခသည်မျိုးကိုတော့ သည်တစ်ကြိမ် ပထမဆုံး မြင်ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မကို အလုပ်တစ်ခုလောက်ပေးပါ ... အန်တီ”

“ဘာအလုပ်လိုချင်လို့လဲ”

“ဘာအလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ ကျွန်မ အချက်အပြုတ်လည်း ကောင်းကောင်း တတ်ပါတယ်။ စားပွဲထိုးလည်း လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မ အိပ်ရာနေရာလည်း ကောင်းကောင်း ခင်းကျင်းတတ်ပါတယ်။ ကျွန်မ ကျွန်မ ဘာမဆို” သူမအသံ အက်ကွဲလာသည်။ “အို ... ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို ကူညီပါ အန်တီ။ ဘာအလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ပါရစေ”

မစ္စက်အိုဝင် သူမရှေ့တွင် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ရပ်နေသော မိန်းကလေးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ မိန်းမချင်း စာနာစိတ်ဖြင့် သူမ တော်တော်ပင် သနားသွားမိသည်။

“အေးလေ ... ကြည့်ပြီး စိစဉ်ရတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ဘယ်တော့ဆင်းမလဲ” ကလေးမ၏ မျက်နှာ ကြည်လင်လန်းဆန်းသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“အခုပဲ ဆင်းပါ့မယ် အန်တီ”

“လုပ်ခကတော့” မစ္စက်အိုဝင်က ခေတ္တမျှ စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးတော့မှ “လုပ်ခကတော့ တစ်လကို တစ်ပေါင်၊ နှစ်သျှိုလင်နဲ့ ၁၁ ပဲနီပဲ ပေးနိုင်မယ်။ ထမင်းကျွေးမယ်၊ နေဖို့ အခန်းပေးမယ်”

“ဒါဆိုရင် လုံလောက်ပါပြီ အန်တီ”

မာဂရက်က ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

*

ဗင်ဒါမာဝီသည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အပြင်သို့ အထွက်အပြု နည်းလာသည်။ သူ့ဆိုင်သို့ လာရောက်ကြသော ဈေးဝယ်သူများမှာ ဆိုင်ရှေ့၌ ‘ဆိုင်ပိတ်ထားသည်’ ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကိုသာ မကြာခဏ တွေ့လာကြရသည်။ တဖြည်းဖြည်းဖြင့် သူ့ဆိုင်သို့ ဈေးဝယ်သူများ အလာအပြုနည်းလာသည်။ နောက်ဆုံးတော့ တခြားဆိုင်သို့သာ သွားဝယ်ကြတော့သည်။

သို့သော် ဗင်ဒါမာဝီသည် ဘုရားကျောင်းသို့မူ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ဝတ်မပျက် အမြဲတမ်း သွားသည်။ သို့သော် ဘုရားဝတ်ပြုရန် သွားခြင်းတော့ မဟုတ်။ ဘုရားတရားကို အလွန်ကြည်ညိုသော သူ့အပေါ်တွင် ဤမျှကြီးလေး

သော ပြစ်ဒဏ်ခတ်ခြင်းကို လုံးဝ မကျေနပ်သဖြင့် ဘုရားသခင်ထံတွင် ထုချေလွှာတင်ရန် သွားခြင်းသာဖြစ်သည်။ ဟိုတုန်းကဆိုလျှင် ဗင်ဒါမာဝီအား မြို့မျက်နှာဖုံး သူဌေးကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် လူတိုင်းကပင် လေးလေးစားစား ဆက်ဆံခဲ့ကြသည်။ ယခုမူ သူတို့က သူ့နောက်ကွယ်တွင် တီးတိုးအတင်းပြောနေကြပြီ။ ဘုရားဝတ်ပြုခုံတန်းတွင် သူဝင်ထိုင်လျှင် ယခင်ထိုင်နေသူများ အခြားခုံတန်းသို့ ပြောင်းထိုင်ကြသည်။ သူကား ဇာတ်နိမ့်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ‘သမ္မာကျမ်း’ ထဲမှ ‘လွတ်မြောက်ရာကျမ်း’၊ ‘ဝတ်ပြုရာကျမ်း’နှင့် ‘ယေဇကျေလ အနာဂတ္တိကျမ်း’ များကို ပေါင်း၍ ဘုန်းတော်ကြီး၏ ပညာသားပါပါဖြင့် တရားဟောသံကို ကြားရသောအခါ သူ၏ နှလုံးသားကို မိုးကြိုးပစ်ခွင်းလိုက်ဘိသကဲ့သို့ နှင့်သည်းစွာ ခံစားရတော့သည်။

‘သင်၏ ဘုရားသခင် ငါထာဝရဘုရား ဖြစ်သည်။ သင့်၌ အပြစ်ရှိသည်ဟု ယုံကြည်လွယ်ထားသော ငါဘုရား၊ ... အဘတို့၏ အပြစ်ကို သားသမီးတို့၌ ဆပ်ပေးစီရင်သော ဘုရား။ သို့ဖြစ်၍ ... အို ... ပြည့်တန်ဆာမိန်းမ၊ ထာဝရဘုရား၏ အမိန့်တော်ကို နားထောင်လော့။ အရှင်ထာဝရ ဘုရား မိန့်တော်မူသည်ကား သင်၏ရည်းစားများ စက်ဆုတ်ရွံရှာဖွယ်သော ရုပ်တုအပေါင်းတို့နှင့် မှားယွင်းခြင်းအားဖြင့် သင်သည် ကိုယ်ရှက်ကြောက်ခြင်း၊ အဝတ်တန်ဆာမရှိခြင်းတို့ကို ထင်ရှားစွာ ဖော်ပြသောကြောင့်၊ တစ်ဖန် ဘုရားသခင်က မောရှေအား မိန့်တော်မူသည်ကား ကိုယ့်သမီးကို ပြည့်တန်ဆာဖြစ်စေခြင်းငှာ မရှုတ်မချရ။ သို့ပြုလျှင် တစ်ပြည်လုံးကို မတရားသော မေထုန်သို့ လိုက်၍ အဓမ္မအမှုနှင့် ပြည့်လိမ့်မည်’

ဗင်ဒါမာဝီသည် ထိုနေ့မှစ၍ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ ဘယ်တော့မှ မသွားတော့။

*

ဗင်ဒါမာဝီ၏ စီးပွားရေး တစ်နေ့တခြား ဆုတ်ယုတ်လာသည်။ ဂျမီမဂ္ဂရီဂါ၏ စီးပွားရေး တစ်နေ့တခြား တိုးပွားလာသည်။ စိန်တွင်းများကို နက်နက်တူးရလေလေ စရိတ်ကအကုန်အကျ ပိုမိုများပြားလာလေဖြစ်သည်။ တွင်းတူးသမားများမှာ အမှန်တကယ်လိုအပ်သော ခေတ်မီ တွင်းတူး ကိရိယာများ မဝယ်နိုင်ကြ။ ယင်းသို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များအား ဂျမီက ပိုက်ဆံထုတ်ပေးပြီး ရလာသော အကျိုးအမြတ်ကို တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီ ညီတူညီမျှ ခွဲဝေခံစားကြရသည်။

သူသည် စိန်တွင်းတူးလုပ်ငန်းအပြင် အဆောက်အအုံ ငှားရမ်းလုပ်ငန်း၊ ရွှေတွင်းတူးလုပ်ငန်းနှင့် အခြားစီးပွားရေး လုပ်ငန်းပေါင်းစုံကို တိုးချဲ့လုပ်

ကိုင်လာသည်။ စီးပွားရေး လုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်ရာတွင် မှန်ကန်ရိုးသားစွာ ဆောင်ရွက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ ဂုဏ်သတင်း ပျံ့နှံ့ထင်ပေါ်လာသည်။ သူနှင့် စီးပွားဖက် လုပ်ကိုင်ရန် လူတွေ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာကြသည်။

ကလစ်ဒရစ်မြို့တွင် ဘဏ်တိုက်နှစ်တိုက်ရှိသည်။ တစ်တိုက်မှာ အုပ်ချုပ်ရေးညွှန်ချက် လုပ်ငန်းပျက်တော့မတတ် ဖြစ်နေသည်။ ဂျမီက ယင်းဘဏ်တိုက်ကို အပြီးအပိုင် ဝယ်ယူလိုက်သည်။ သူ့စိတ်ကြိုက်အမှုထမ်းတွေကို ခန့်ထားသည်။ သို့သော် လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်ရာတွင် သူ့နာမည်ကိုတော့ လျှို့ဝှက်ထားလေသည်။

ဂျမီ လက်နှင့်ထိလိုက်တိုင်း အရာခပ်သိမ်း ရွှေဖြစ်နေတော့သည်။ သူလုပ်သမျှ အလုပ်တွေ အောင်မြင်သည်။ သူ ကလေးဘဝက စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သည်ထက်ပင် ပို၍ ချမ်းသာလာခဲ့သည်။ သို့သော် ချမ်းသာခြင်းသည် သူ့အတွက် အရေးမဟုတ်။ ဗင်ဒါမာဝီအား ကုန်းကောက်စရာ မရှိအောင် အလဲထိုးရန်သည်သာလျှင် သူ၏အဓိက ရည်မှန်းချက်ဖြစ်သည်။ သူ၏ စီမံကိန်းမှာ ယခုမှ အစသာ ရှိသေးသည်။

ဂျမီသည် မာဂရက်အား လမ်းတွင် မကြာခဏဆိုသလို မြင်တွေ့ရသည်။ သို့သော် သူက မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။ သူ့ကိုမြင်ရ၍ မာဂရက် ဘယ်လိုခံစားရမည်ဆိုသည်ကို ဂျမီက လုံးဝ မစဉ်းစား။ မာဂရက်မှာ တော့ ဂျမီကို မြင်တွေ့ရတိုင်း အသက်မရှူနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်ရသည်။ သူမသည် နေရာတွင်ရပ်ပြီး မိမိစိတ်ကို မိမိကြိုးစား ထိန်းရသည်။ သူမအနေဖြင့် ဂျမီအပေါ်တွင် ဘယ်လိုမှ မုန်း၍မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ဘယ်တော့မှလည်း မုန်း၍မရမည်မဟုတ်။ ဂျမီက သူမ၏ဖခင်ကို ပြန်ဆော်လို၍ သူမကို ဓားစာခံလုပ်ခဲ့ သည်။ သို့သော် ယင်းအချက်သည် နှစ်ဘက်သွား ဖြစ်နိုင်သည်ကို သူမ သဘောပေါက်သည်။

သူမသည် မကြာမီတွင် ဂျမီ၏ ရင်သွေးကလေးကို မွေးဖွားတော့မည်။ သားကလေးမျက်နှာ မြင်သောအခါမှ ဂျမီက သူမအား တရားဝင်လက်ထပ်ယူနိုင်သည်။ သူ့သားကလေးကိုလည်း တရားဝင် နာမည်ပေးလိမ့်မည်။ သူမ၏ နာမည်မှာလည်း မာဂရက်ဗင်ဒါမာဝီအစား မစ္စက်ဂျမီမဂ္ဂရီဂါဟူ၍ ဖြစ်လာလိမ့်မည်။ သည်အရာတွေထက်ပို၍ သူမ ဘာမျှ မလိုချင်တော့။

မာဂရက်သည် အိပ်ရာဝင်တိုင်း ကိုယ့်ဗိုက်ကို ကိုယ်ပွတ်သပ်ရင်း “တို့သားလေး ... တို့သားလေး ...” ဟူ၍ တိုးတိုးကလေး အမြဲလိုလို ခေါ်နေမိသည်။ တကယ်တော့ ယောက်ျားကလေးမွေးမည်လား၊ မိန်းကလေး မွေးမည်

လား ဆိုတာ သူမ မသိ။ သို့ပေမဲ့ ဖခင်လောင်းတိုင်းပင် သားဦးကလေး လိုချင်ကြသည်မှာ ဓမ္မတာ မဟုတ်လား။

ကိုယ်ဝန်ရင့်လာလေလေ မာဂရက်က စိုးရိမ်စိတ်ပိုလာလေလေ ဖြစ်သည်။ သူမသည် တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက် အပေါင်းအသင်း တစ်ယောက်ယောက်ကို တောင့်တမိသည်။ သို့သော် မြို့ထဲက မိန်းမတွေက သူမအား ဘယ်သူမှ ဆေးဖော်ကြောဖက် မလုပ်ကြ။ သူတို့အား သူတို့ ယုံကြည်သော ဘာသာတရားက တစ်ဘက်သားအပေါ် ခွင့်လွှတ်ရန် မသင်ကြား၊ ဒဏ်ခတ်ရန် သာ သင်ကြားသည်။ သို့ဖြင့် သူမမှာ မျက်နှာစိမ်းတွေ အလယ်တွင် တစ်ကိုယ်တည်း ဖြစ်နေသည်။ သူမအတွက်ရော၊ မမွေးသေးသော ရင်သွေးငယ်အတွက်ပါ စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်ကာ ညတိုင်းလိုလို ငိုနေမိသည်။

*

ဂျမီသည် ကလစ်ဒရစ်မြို့လယ်တွင် နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးတစ်လုံး ဝယ်လိုက်သည်။ သူက ယင်းတိုက်ကို သူ၏စီးပွားရေး လုပ်ငန်းဌာနချုပ်အဖြစ် ဖွင့်လှစ်ထားသည်။

တစ်နေ့တွင် ဂျမီ၏စာရင်းကိုင်ချုပ်ဖြစ်သူ ဟယ်ရီမက္ကမီလန်က သူ့ကို ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းတွေအားလုံး ပေါင်းပြီး နာမည်တစ်ခု ပေးရတော့မယ်။ အဲဒါ စဉ်းစားထားပြီးတဲ့ နာမည်များ ရှိသလား။”

“မရှိသေးဘူး။ ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်ပါဦးမယ်”

ဂျမီက ကုမ္ပဏီနာမည်ကို စဉ်းစားကြည့်သည်။

သူသည် နမီး(ဘ်)သဲကန္တာရ စိန်တွင်းနယ်မြေအားလုံးကို မြူငွေတွေ ပိတ်ဖုံးနေစဉ် စူးစူးရှရှ ပေါ်ထွက်လာသော အစောင့်များ၏ ခေါ်သံကို ကြားယောင်လာသည်။

ဤတွင် သူ့ဦးနှောက်ထဲသို့ အသိတစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသည်။

သူက စာရင်းကိုင်ချုပ်ကို ခေါ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကုမ္ပဏီကို **ကရူဂျာ-ဘရင်း ကုမ္ပဏီလီမိတက်** လို့ နာမည်ပေးမယ်”

*

ဂျမီ၏ဘဏ်မန်နေဂျာ အယ်လ်ဗင်ကော်ရီသည် ဂျမီထံသို့ ရောက်လာပြီး ပြောသည်။

“မစ္စတာဗင်ဒါမာဝီရဲ့ ချေးငွေကိစ္စ ပြောချင်လို့ပါ မစ္စတာ မဂ္ဂရီဂါ။ သူ ငွေချေးထားတာ တော်တော်ကြာသွားပြီ။ အခုအထိ မဆပ်နိုင်သေးဘူး။”

ဟိုတုန်းကတော့ သူ့လုပ်ငန်းတွေ တော်တော်ကို အောင်မြင်ခဲ့တယ်။ အခုတော့ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့လုံးပါးပါးနေပြီ။ အဲဒါ သူ့အကြွေးတွေ အမြန်ဆုံးဆပ်ဖို့ နို့တစ်ပေးသင့်ပြီ ထင်တယ်”

“မပေးပါနဲ့”

အယ်လ်ဗင်ကော်ရီ အံ့အားသင့်သွားပြီး ဂျမီ၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့် လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဒီနေ့မနက် ဘဏ်တိုက်ကို သူ့ရောက်လာတယ်။ နောက်ထပ် ငွေထပ်ချေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံနေတယ်”

“ချေးသာ ချေးလိုက်ပါ။ သူလိုချင်သလောက် ထုတ်ချေးလိုက်ပါ”

အယ်လ်ဗင်ကော်ရီက ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး -

“ကောင်းပါပြီ မစ္စတာမဂ္ဂရီဂါ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ပြောပြလိုက်ပါ့မယ်”

“ဘာမှ ပြောမနေနဲ့။ ပိုက်ဆံသာ ထုတ်ချေးလိုက်”

*

မာဂရက်သည် နံနက်တိုင်း ငါးနာရီတိတိတွင် အမြဲတမ်း ထကာ ပေါင်မုန့်နှင့် ဘီစကွတ်များ ဖုတ်ရသည်။ ထို့နောက် စားသောက်ခန်းထဲသို့ တန်းစီဝင်လာကြသော ဘော်ဒါနေများအား နံနက်စာ ပြင်ဆင်ကျွေးမွေးရသည်။

ဘော်ဒါနေအများစုမှာ စိန်တွင်းတူးရန် ရောက်လာသူများနှင့် စိန်တွင်းမှ ပြန်ရောက်လာသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် ကလစ်ဒရစ်မြို့ပြင်ရှိ ဘော်ဒါဆောင်များတွင် တည်းခိုပြီး ရလာသော စိန်များကို စစ်ဆေးရောင်းချကြသည်။ ထို့နောက် ပြည့်တန်ဆာအိမ်များသို့ သွားကြသည်။ ၎င်းတို့မှာ အများအားဖြင့် အလုပ်ကြမ်းသမားများသာ ဖြစ်ကြသည်။

ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိသော အမျိုးသမီးများအား ဣန္ဒြေပျက်အောင် နှောင့်ယှက်ခြင်း လုံးဝမပြုရဟူသော အချက်သည် ကလစ်ဒရစ်မြို့၏ အဓိက ပညတ်ချက်တစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် မိန်းမတစ်ယောက် ယောက်နှင့် ဆက်ဆံလိုပါက ပြည့်တန်ဆာဂေဟာများသို့ အချိန်မရွေး သွားနိုင်သည်။ သို့သော် မာဂရက်အဖို့တော့ တစ်မူထူးခြားနေသည်။ သူမအား မိန်းမကောင်းဟူ၍လည်း အသိအမှတ်မပြုကြ။ ပျက်စီးနေသော မိန်းမလေးတစ်ယောက်ဟုလည်း မယူဆကြ။ သို့သော် မာဂရက်သည် တစ်ချိန်က အကျင့်ပျက်ခဲ့သူဖြစ်၍ ဘယ်ယောက်ျားကိုမဆို လက်ခံမည်ဟု သူတို့က ယူဆထားကြသည်။

ထို့ကြောင့် တချို့ တွင်းတူးသမားတွေက မာဂရက်အား ရလိုရငြား ကတိမ်းကပါး စလာကြသည်။ တချို့က အနုနည်းနှင့်၊ တချို့ အကြမ်းနည်းနှင့်။ သို့သော် မာဂရက်ကတော့ ၎င်းတို့အား လုံးဝ အကပ်မခံ။ မိမိသိက္ခာကို မှဲ့တစ် ပေါက်မျှ အစွန်းမခံ။

တစ်ညတွင် မစ္စက်အိုင် အိပ်ရာပြင်နေစဉ် ဘော်ဒါဆောင် နောက် ဘက်ရှိ မာဂရက်အခန်းမှ အော်သံကြားရသည်။ မစ္စက်အိုင်က အခန်းတံခါး ဖွင့်ပြီး ပြေးလိုက်သွားသည်။ အရက်မူးနေသော တွင်းတူးသမားတစ်ယောက် မာဂရက်အား ဘလက္ကာယ ပြုရန် အတင်းဆွဲဖက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲချနေ သည်။

မစ္စက်အိုင်က အနီးရှိသံချိတ်တစ်ချောင်းကို ကောက်ယူပြီး အကြမ်း ဖက်သမားအား အတင်းဝင်ရိုက်တော့သည်။ အားချင်းမမျှသော်လည်း မစ္စက် အိုင်မှာ ဒေါသကြောင့် အလွန်စိတ်ထန်နေကာ အကြမ်းဖက်သမားအား နာ လန်မထူနိုင်အောင် လှိမ့်ရိုက်သည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျသွားသောအခါမှ အိမ် ပေါ်မှဆွဲချပြီး လမ်းပေါ်တွင် ပစ်ထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူမသည် မာဂရက်ထံသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ အကြမ်းဖက် သမား ကိုက်ထား၍ မာဂရက်၏ နှုတ်ခမ်းမှ သွေးတွေစီးကျနေသည်။ သူ ကလေးသည် အကြောက်လွန်ကာ ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေသည်။

“ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ မာဂရက်”

မစ္စက်အိုင်က စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ထွေထွေထူးထူး မဖြစ်ပါဘူး အန်တီ။ နှုတ်ခမ်းပေါက်သွားတာ ကလေးလောက်ပါ။ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီရယ်”

မာဂရက်၏ မျက်လုံးအစုံမှ မျက်ရည်များ စီးဆင်းလာကြသည်။ သူမအား မည်သူမှ စကားပင် မပြောသော သည်မြို့တွင် သူမအား ယခုကဲ့သို့ ကြင်နာမှုရှိသော မစ္စက်အိုင်ကို တွေ့ရ၍ ကျေးဇူးတင်၍မဆုံး ဖြစ်မိသည်။

မစ္စက်အိုင်က မာဂရက်၏ ဖောင်းနေသော ဗိုက်ကြီးကို ကြည့်ကာ စာနာစိတ်ဖြင့် တွေးလိုက်မိသည်။

အင်း ... သနားစရာ ကလေးမလေးပါလား။ ဂျမီမဂ္ဂရီဂါကတော့ သူ့ကိုဘယ်တော့မှ ယူတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

*

မာဂရက်အဖို့ ကလေးမွေးဖွားရန် အချိန်တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့နီးလာ ခဲ့ပြီ။ ကိုယ်ဝန်ရင့်လာသည်နှင့်အမျှ မောပန်းနွမ်းနယ်လွယ်လာသည်။ ယခင်က လို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလည်း မရှိတော့။ အထိုင်အထပင် ခက်ခဲလာသည်။

ဗိုက်ထဲက ကလေးလှုပ်တော့ သူမက ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်နေမိသည်။ သည်လောကတွင် သူတို့သားအမိ နှစ်ယောက်သာရှိသည်။ သူမသည် ဗိုက်ကို လက်နှင့် ပွတ်သပ်ကာ ဗိုက်ထဲမှ ကလေးငယ်အား မကြာခဏဆိုသလို စကား တွေ ပြောနေတတ်သည်။

တစ်ညနေ ညစာစားပြီးချိန်တွင် လူမည်းကလေးတစ်ယောက် ဘော်ဒါဆောင်သို့ ရောက်လာကာ မာဂရက်အား ချိပ်ပိတ်စာအိတ်တစ်အိတ် ပေးသည်။

“ကျွန်တော် အဖြေကို တစ်ခါတည်း ယူသွားချင်တယ်”

လူမည်းကလေးက ပြောသည်။

မာဂရက်က စာကို ဖတ်ကြည့်သည်။ နောက်ထပ် ဖြည်းဖြည်းတစ် ခေါက် ပြန်ဖတ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ သဘောတူပါတယ်”

*

နောက် သောကြာနေ့ နေ့လယ် ၁၂ နာရီတိတိတွင် မာဂရက်သည် မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)ဂေဟာသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ မျက်နှာစာတွင် ‘ယနေ့ဂေဟာ ပိတ်ထားသည်’ ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ချိတ်ဆွဲထားသည်။ မာဂရက်က သူမအား မသိမသာ စောင်းကြည့်သွားသော လမ်းသွားလမ်းလာများအား မသိယောင်ဆောင်ကာ တံခါးကို မဝံ့မရဲ ခေါက်လိုက်သည်။ **ငါ ဒီကိုလာခဲ့တာ မှားများ မှားသွားပြီလား** ဟုလည်း တွေးလိုက်မိသည်။ သူမအနေဖြင့် တော် တော်ပင် ဆုံးဖြတ်ရခက်ခဲ့သည်။ အထီးကျန်ဘဝတွင် မနေချင်၍သာ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်တော့ဆိုပြီး ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ သူမက မဒမ် အဂ္ဂနီး(စ်)၏စာကို ထုတ်ဖတ်မိသည်။

ခင်မင်သော မစ္စဗင်ဒါမာဝီ ...

အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် အန်တီနှင့် ဘာမှမဆိုင်ပါ။ သို့သော်လည်း အန်တီနှင့် အန်တီ၏ဂေဟာမှ မိန်းကလေးများက တူမအပေါ်တွင် ကြင်နာ စိတ် ဖြစ်ကြရပါသည်။ တူမ၏ ဆိုးရွားသောကံကြမ္မာနှင့် မတရားခံနေရ သော ဘဝအခြေအနေများကို ဆွေးနွေးမိကြပြီး ယခုကဲ့သို့ တူမအား ကမ်းလှမ်းရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဒုက္ခရောက်နေသော တူမနှင့် တူမ၏ မမွေးသေးသော ကလေးငယ်တို့အား အန်တီတို့က တတ်နိုင်သည့်ဘက်မှ အကူအညီ ပေးလိုပါသည်။ တူမအနေဖြင့် ဖြစ်နိုင်သည်ဆိုပါက နေ့လယ်

စာစားရန် အန်တီတို့ထံသို့ ဆက်ဆက်လာရောက်စေလိုပါသည်။ လာမည့်
သောကြာနေ့ နေ့လယ်စာစားချိန် အရောက်လာစေလိုပါသည်။

ခင်မင်စွာဖြင့်

ပုံ - မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)

မှတ်ချက်။ ။ ဤကိစ္စကို လူမသိအောင် လျှို့ဝှက်ထားပါမည်။

မာဂရက်က ပြန်သွားရကောင်းမလားဟု ချီတံ့ချီတံ့ ဖြစ်နေစဉ်တွင်
မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)က တံခါးလာဖွင့်သည်။

မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)က မာဂရက်အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး -

“လာပါ ... တူမ။ တူမ ဒုက္ခကို အန်တီတို့ တတ်နိုင်သမျှ ဖြေရှင်းပေး
ပါ့မယ်”

နှစ်ယောက်သား ဧည့်ခန်းမထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ဧည့်ခန်းထဲ
တွင် သန့်ရှင်းလှပသော စားပွဲကုလားထိုင်များ ချထားသည်။ တစ်ခန်းလုံးတွင်
လည်း ဖဲကြိုး၊ ကြက်လျှာ၊ ဘောလုံးများဖြင့် အလှဆင်ထားသည်။ အပေါ်မှ
ဆွဲချိတ်ထားသော စာတန်းတွင် **ကလေးငယ်အား ကြိုဆိုပါသည်။ ယောက်ျား
ကလေးဖြစ်လိမ့်မည်။ မွေးနေ့မှာ ပျော်ရွှင်ပါစေ** ဟူ၍ ရေးသားထားသည်။

အခန်းထဲတွင် မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)အပြင် မိန်းကလေးရှစ်ယောက်လည်း
ရှိနေကြသည်။ သူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်၊
အသက်အရွယ်ချင်း ကွာခြားကြသည်။ ပွဲလမ်းသဘင် ကျင်းပနေသလို ဝတ်
ကောင်းစားလှတွေကိုတော့ အားလုံးပင် ဝတ်ထားကြသည်။ သို့သော် ဆန်း
ဆန်းပြားပြားတော့ ဝတ်မထားကြ။ မိတ်ကပ်လည်း ခြယ်သခြင်း မရှိ။ **သူတို့ကို
ကြည်ရတာ ဒီမြို့ထဲက မိန်းမတွေထက်တောင် လေးစားဖို့ ကောင်းသေးတယ်**
ဟု မာဂရက်က တွေးလိုက်မိသည်။

မာဂရက်က အခန်းပြည့် ထိုင်နေကြသော ပြည့်တန်ဆာအမျိုးသမီး
ကလေးများအား ကြည့်လိုက်သည်။ တချို့ကို မျက်မှန်းတန်းမိသလို ထင် သည်။
သူမတို့ ကုန်စုံဆိုင်သို့ ရောက်ဖူးကြသူများ ဖြစ်လိမ့်မည်။ အချို့ မိန်း
ကလေးတွေက ငယ်လည်းငယ်ကြသည်။ ချောလည်း ချောကြသည်။ တချို့က
တော့ အရွယ်ဟိုင်းကြပြီ။ ဆံပင်ကိုလည်း ဆိုးထားကြသည်။ သို့ပေမဲ့ သူတို့
အားလုံးပင် တူညီသော အချက်တစ်ချက် ရှိသည်။ ယင်းအချက်မှာ အခြား
မဟုတ်၊ သူတို့အချင်းချင်း ချစ်ခင်ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံးပင်
ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရှိကြသည်။ မာဂရက်အပေါ်တွင် ကြင်နာမှုပြကြသည်။

သူတို့က မာဂရက် စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်မည်စိုး၍ စကားကိုပင် ထင်ရာ လျှောက်မပြောကြ။ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းသာ ပြောကြသည်။ တခြားလူတွေ ဘာပဲပြောပြော သည်မိန်းကလေးသည် အကျင့်သိက္ခာရှိသူတစ်ယောက်ဖြစ် ကြောင်း သူတို့သိကြသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် မာဂရက်နှင့် သူတို့ အခြေအနေ ချင်း ခြားနားမှုရှိကြောင်းကိုလည်း သဘောပေါက်ကြသည်။ မာဂရက် စိတ်ချမ်း သာမှုရှိအောင် အစွမ်းကုန် ကူညီကြရန်လည်း မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)က သူတို့အား ကြိုတင်ပြောထားသည်။

“ဒီလောက်ဆို တူမကြီး ဆာနေရောပေါ့။ အန်တီတို့က နေ့လယ်စာ ကို အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပြီး ပြင်ဆင်ထားတယ်ကွယ့်” မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)က ပြော လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူတို့အားလုံး စားသောက်ခန်းသို့ လာခဲ့ကြသည်။ အခန်းထဲတွင် စားပွဲကြီးတစ်လုံးကို တခမ်းတနား ပြင်ဆင်ထားသည်။ မာဂရက် ၏ နေရာတွင် ရှန်ပိန်အရက်တစ်ပုလင်း တင်ထားသည်။

ခန်းကြား စင်္ကြံလမ်းကို ဖြတ်ကာ စားသောက်ခန်းသို့ လျှောက်လာခဲ့ ကြတုန်းက မာဂရက်သည် လှေကားဘက်သို့ စောင်းငဲ့ကြည့်ခဲ့မိသည်။ အပေါ် ထပ်မှ အိပ်ခန်းများကို မြင်ခဲ့ရသည်။ သည်နေရာသို့ ဂျမီ မှန်မှန်လာရောက်တတ် သည်ကို မာဂရက်သိသည်။ ဘယ်မိန်းမနှင့်များ အိပ်သွားပါလိမ့်ဟု သူမက တွေးလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ပြည့်တန်ဆာမကလေးများ၏ မျက်နှာကို ပြန် ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့က ဂျမီအတွက် ငါ့ထက်ထူးတာ ဘာများရှိပါလိမ့် မလဲဟု တွေးမိပြန်သည်။

နေ့လယ်စာစားပွဲမှာ တကယ့်အခမ်းအနားပွဲကြီးတစ်ခုလို မြိုင်ဆိုင်လှ သည်။ အသားဟင်းနှင့် အသီးအရွက် ဟင်းလျာစုံနေသည်။

မာဂရက်သည် ဆာဆာနှင့် တော်တော်ပင် စားလိုက်မိသည်။ မာဂ ရက်သည် စားပွဲထိပ်တွင် ထိုင်သည်။ လက်ယာဘက်တွင် မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)၊ လက်ဝဲဘက်တွင်တော့ ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် ချစ်စရာကောင်းသော မိန်းကလေး။ သူကလေး၏ နာမည်က မက်ဂျီ။

ပထမတွင် နေ့လယ်စာစားပွဲမှာ ငြိမ်သက်နေသည်။ မိန်းကလေးတွေ က မြူးမြူးကြွကြွ စကားတွေ ပြောချင်ကြသည်။ သို့ပေမဲ့ မာဂရက် ကြားချင် မည် မဟုတ်ဟုထင်၍ တခြားအကြောင်းများကိုသာ ပြောကြသည်။ ရာသီဥတု အကြောင်း၊ ကလစ်ဒရစ်မြို့ စည်ကားလာကြောင်း၊ တောင်အာဖရိကနိုင်ငံ၏ အနာဂတ်အခြေအနေ စသည်တို့ကို ပြောဖြစ်ကြသည်။ သူတို့က လူများမသတိ သော အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးနေကြပေမဲ့ ဗဟုသုတတော့ ရှိတန်သလောက်ရှိကြ

သည်။ သူတို့ဆီ လာလည်သော ပုဂ္ဂိုလ်များထံမှ တစ်ဆင့်သိရ၍ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေးနှင့် စိန်တွင်းလုပ်ငန်းများအကြောင်းကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြောနိုင်ကြသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် မက်ဂျီက ဖျတ်ခနဲ ကောက်ပြောလိုက်သည်။

“တစ်ခါတုန်းက စိန်တွင်းသစ်ကြီးတစ်တွင်းကို ဂျမီ တွေ့တာပေါ့” တစ်ခန်းလုံး အခြေအနေ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ သို့ဖြင့် သူမက စကားကို ပြင်ပြောလိုက်ရသည်။ “အို ... ကျွန်မပြောတဲ့ ဂျမီက ကျွန်မရဲ့ဦးလေးပါ။ သူက ကျွန်မ အဒေါ်ရဲ့ယောက်ျားပါ”

မာဂရက်ရင်ထဲတွင် ရုတ်တရက် မနာလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)က အလိုက်သိစွာဖြင့် စကားကို ပြောင်းပြောလိုက်သည်။

စားသောက်ပြီးကြသောအခါ မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)က ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး -

“ကဲ ... လာ ... တူမ။ ဒီဘက်က သွားကြရအောင်”

အားလုံးပင် မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)နောက်မှ ထလိုက်လာခဲ့ကြသည်။ ဧည့်ခန်းသစ်တစ်ခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

အခန်းထဲတွင် လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ စုပုံနေသည်။ ရောင်စုံစက္ကူပတ်တွေနှင့် လှလှပပ ထုပ်ထားကြသည်။ မာဂရက်သည် ကိုယ့်မျက်လုံးကို ကိုယ်မယုံကြည်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်မိသည်။

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ဘယ်လို ပြန်ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး ... အန်တီ”

“ဖွင့်ကြည့်စမ်းပါဦး”

မာဂရက်က တစ်ခုစီ ဖွင့်ကြည့်သည်။ ကလေးပုခက်မှ တစ်နှစ်ကလေး ဝတ်စုံများ၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင် ဝတ်စုံများ၊ ကစားစရာပစ္စည်းများ စုံနေသည်။

သူမအဖို့ ခရစ္စမတ် လက်ဆောင်တွေ ရရှိသလို ထင်မှတ်မိသည်။ သည်လို လက်ဆောင်တွေ ပေးကြလိမ့်မည်ဟု လုံးဝမမျှော်လင့်ခဲ့သဖြင့် သူမအဖို့ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းပင် ဖြစ်မိရသည်။ သူမမျက်လုံးအစုံမှ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာကြသည်။

မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)က သူမအား ဖက်ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်ရန် ဖေးမပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ဒီဘဝမျိုး ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါဘူး ... အန်တီ”

မာဂရက်က အသံတုန်ရီစွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကဲပါ ... တူမရယ်။ လောကမှာ ဒါမျိုးတွေက မဆန်းတော့ပါဘူး။ အန်တီလည်း အများကြီးကြုံခဲ့ရပြီးပါပြီ။ အရေးကြီးတာကတော့ ဖြစ်ရာဘဝမှာ ပျော်ပျော်နေပြီး အနာဂတ်မှာ ဒီထက်ကောင်းအောင် ကြိုးစားဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ သမီးနဲ့သမီးရဲ့ ကလေးအတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့။ အားလုံးအဆင်ပြေ သွားပါလိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ... အန်တီ” မာဂရက်က တိုးတိုးကလေးပြောသည်။ သူမက လက်ဆောင်ပစ္စည်းပုံကြီးကို တစ်ချက်စောင်းကြည့်လိုက်ပြီး “ကျွန်မအပေါ်မှာ အခုလို စေတနာထားကြတဲ့အတွက် အန်တီနဲ့ ဒီက မမတွေကို ဘယ်လို ကျေးဇူးတင်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး ... အန်တီရယ်”

မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)က မာဂရက်၏လက်ကို ဆုပ်ညှစ်လိုက်ပြီး -

“ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး တူမရယ်။ အန်တီတို့အဖို့ ဒါက ဘာမှတာဝန်မကြီးလှပါဘူး။ ဒါမျိုးကိုလည်း ဒီတစ်ခါပဲ လုပ်ဖူးပါသေးတယ်။ တို့အထဲက တစ်ယောက်ယောက် ကိုယ်ဝန်ရှိလာရင်လည်း အလကား ကမြင်းကြောထလို့ ဖြစ်တာလို့ပဲ ထင်ကြတာ” မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)က ပြောလိုက်ပြီးမှ သူမ စကားမှားသွားကြောင်း သိလိုက်သည်။ “အို ... အန်တီပြောတာ မှားများသွားသလား တူမရယ်။ စိတ်မရှိပါနဲ့ကွယ်”

မာဂရက် ပြုံးလိုက်သည်။

“အန်တီပြောတာ မမှားပါဘူး အန်တီရယ်။ ကျွန်မလည်း ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး။ ကျွန်မအဖို့တော့ ဒီနေ့ဟာ တစ်သက်မှာ အပျော်ဆုံးနေ့ဆိုတာပဲ စိတ်ကူးနေမိပါတယ်”

“အန်တီတို့ကလည်း တူမ အခုလို လာတာကို ဂုဏ်ယူပါတယ် ကွယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် တူမဟာ ဒီမြို့ထဲက ဂုဏ်ရှိပါတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမတွေအားလုံးထက် တန်ဖိုးရှိပါတယ် ... တူမရယ်။ သူတို့က အလကားဟာ တွေပါ။ သူများအကြောင်းအတင်းအဖျင်း ပြောဖို့ပဲ သိကြတာ။ ဖြစ်နိုင်ရင် အန်တီက သူတို့အားလုံး သတ်တောင် သတ်ပစ်ချင်တာ” သူမက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ “ပြီးတော့ ... ယောက်ျားတွေဆိုတာလည်း ဖေတစ်ရာသားတွေချည်းပါပဲ။ ဒီကောင်တွေသာ မရှိရင် တို့မိန်းမတွေဘဝ ဒီထက်သာယာလိမ့်မယ်”

မာဂရက် အလွန်စိတ်ချမ်းသာ သွားသည်။ သူမက မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ အသက်ရှင်နေသရွေ့ အန်တီတို့ စေတနာကို မမေ့နိုင်တော့ပါဘူး။ တစ်နေ့ ကျွန်မ သားလေး ကြီးလာတဲ့အခါ ဒီအကြောင်းကို ကျွန်မ ပုံပြောသလို ပြောပြပါ့မယ်”

“တကယ်ပြောတာလားကွယ်”

“တကယ်ပါ ... အန်တီ။ တကယ်ပြောတာပါ”

“ကောင်းပါပြီကွယ်။ အန်တီတို့ကလည်း တူမကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကဲ ... တူမဘော်ဒါဆောင်ပြန်ဖို့ အချိန်တန်ပြီ။ ပစ္စည်းတွေကိုတော့ ညနေကျမှ မြင်းလှည်းနဲ့ ပို့ခိုင်းလိုက်မယ် ဟုတ်လား။ ငါ့တူမကြီး ကံကောင်းပါစေကွယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ။ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ”

ထို့နောက် မာဂရက် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)က မာဂရက်အား တံခါးဝမှ ရပ်ကာ ကြည့်ကျန်ရစ်သည်။ ထို့နောက် သူမသည် အတွင်းသို့ ပြန်လှည့်ပြီး အော်ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ ... အမျိုးသမီးတွေ၊ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်ပြန်စနိုင်းပြီ”

နောက်တစ်နာရီအကြာတွင် မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်) ဂေဟာသည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် အလုပ်ပြန်ဖွင့်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ထောင်ချောက်ကို ခလုတ်ဖြုတ်ရန် အချိန်တန်ပြီ။

ဂျမီမဂ္ဂရီဂါသည် လွန်ခဲ့သော ခြောက်လကျော်ကာလအတွင်း ဗင်ဒါ မာဝီ၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမျိုးစုံကို လျှို့ဝှက်စွာ ဝယ်ယူခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဗင်ဒါမာဝီ၏ လုပ်ငန်းများမှာ ဂျမီ၏ လက်ထဲသို့ အလိုအလျောက် ရောက်ရှိ လာကြသည်။

သို့သော် ဂျမီ၏အဓိကဆန္ဒမှာ နမီး(ဘ်) သဲကန္တာရရှိ ဗင်ဒါမာဝီ၏ စိန်တွင်းများသာ ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်က သူသည် ယင်းစိန်တွင်းကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် စွန့်စွန့်စားစား သွားရောက်ခဲ့ဖူးပြီ။ ကံကောင်းထောက်မ၍သာ အသက်နှင့်ကိုယ် အိုးစား မကွဲဘဲ လွတ်မြောက်လာခဲ့ရသည်။

သူနှင့် ဘန်ဒါတို့နှစ်ယောက် ခိုးယူလာခဲ့သော စိန်များကို အသုံးပြု ကာ ဗင်ဒါမာဝီ ကျဆုံးရေးအတွက် စီးပွားရေးလုပ်ငန်း အင်ပိုင်ယာကြီးကို ထူထောင်ခဲ့သည်။ သို့သော် သမိုင်းပေး တာဝန်သည် မပြီးဆုံးသေး။ ယခုအချိန် တွင် ဂျမီအဖို့ သူ၏စီမံကိန်းကြီးကို အပြီးသတ် အကောင်အထည်ဖော်ရန် အချိန်ရောက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ဗင်ဒါမာဝီသည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အကြွေးလည်ပင်းခိုက်လာခဲ့ သည်။ ဂျမီ လျှို့ဝှက်စွာ ပိုင်ထားသော ဘဏ်တိုက်မှတစ်ပါး အခြားဘယ်သူက မှ သူ့အား ငွေမချေးကြတော့။

‘ဗင်ဒါမာဝီ လိုသလောက်ငွေကို အချိန်မရွေးထုတ်ပေး’

ဤအား ဂျမီက ဘဏ်မန်နေဂျာအား ညွှန်ကြားထားသော တစ်ချက် လွတ် ညွှန်ကြားချက်ပင် ဖြစ်သည်။

ယခုအခါ ကုန်စုံဆိုင်မှာလည်း ပိတ်ထားသည့် ရက်က များလာ သည်။ ဆိုင်ရှင်ကြီး ဗင်ဒါမာဝီလည်း မနက်ကတည်းက အရက်သောက်လာ သည်။ ညနေကျတော့ မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်) ဂေဟာသို့ သွားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဂေဟာမှာပင် အိပ်တတ်လာသည်။

တစ်နေ့မနက်တွင် မာဂရက်သည် မစ္စက်အိုဝင် ဘော်ဒါဆောင် အတွက် ကြက်သားဝယ်ရန် အသားဆိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူမက ပြတင်း ပေါက်မှ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် သူမ၏ ဖခင်ကြီးသည် ဂေဟာမှ ပြန်ထွက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမသည် လမ်းမပေါ်သို့ ကယိုင် ကပါး လျှောက်ထွက်သွားသော ဖခင်ကြီးအား မှတ်မိရန် တော်တော်ကြာကြာ ကြည့်ယူရသည်။ အဘိုးကြီးမှာ မှတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်တွေ ရှည်ပြီး အဝတ်အစား များမှာလည်း ကပိုကရို ဖြစ်နေပြီ။ **ဘုရား ... ဘုရား ... ဖေဖေ ဒီလိုဖြစ်ရတာ ငါ့ကြောင့် ... ငါ့ကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာ။**

သို့သော် ဗင်ဒါမာဝီကတော့ သူ့ဘာတွေ ဖြစ်နေကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ ဘာမှ မသိတော့။ သူသိသည်မှာ သူ့အပြစ်ကြောင့်မဟုတ်ဘဲ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် သူ့ဘဝပျက်တော့မည်ဆိုသည်ကိုသာ သူက သိသည်။ ဘုရားသခင်က ယောဘကို ဒဏ်ခတ်သလို မိမိအားလည်း ဒဏ်ခတ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု သူက ယုံကြည်သည်။ သို့သော် တစ်နေ့တွင် သူ၏ မမြင်ရသော ရန်သူကို သူ့အနေဖြင့် အောင်ပွဲခံနိုင်လိမ့်မည်ဟုတော့ မျှော်လင့်ထားသည်။ သူ့အဖို့ လိုနေသည်မှာ အချိန်နှင့် ငွေသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ကုန်စုံဆိုင်၊ စိန်တွင်းကလေး ခြောက်တွင်း၊ မြင်းနှင့် မြင်းရထားတို့ကို အာမခံ ထား၍ ငွေချေးခဲ့သည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးကျတော့ နမီး(ဘ်)စိန်တွင်းမှတစ် ပါး ဘာပစ္စည်းမှ မကျန်တော့။ နမီး(ဘ်)စိန်တွင်းကို အပေါင်ပစ္စည်းထား၍ ငွေချေးသောနေ့တွင် ဂျမီက သူ၏စီမံကိန်းနောက်ဆုံးအပိုင်းကို အပြီးသတ် အကောင်အထည် ဖော်တော့သည်။

“သူချေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ အားလုံးစုပြီး စာရင်းချုပ်ပါ” ဂျမီက သူ၏ဘဏ်မန်နေဂျာအား ညွှန်ကြားသည်။ “အဲဒီပိုက်ဆံတွေအားလုံး ၂၄ နာရီ အတွင်း အပြေအလည် ပြန်ဆပ်ပါလို့ နို့တစ်ပေးလိုက်။ မဆပ်နိုင်ရင် အပေါင်ပစ္စည်းတွေ အားလုံး သိမ်းယူမယ်”

“သူ့အနေနဲ့ ဒီလောက်များတဲ့ ပိုက်ဆံ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဆပ်နိုင်စရာ မရှိပါဘူး ... မစ္စတာမဂ္ဂရိုဂါ”

“အဲဒါ ကျုပ်အလုပ် မဟုတ်ဘူး။ ၂၄ နာရီ အချိန်ပေးမယ်။ ဒါပဲ”

*

နောက်တစ်နေ့ ညနေ လေးနာရီတိတိတွင် ဗင်ဒါမာဝီ၏ ပစ္စည်းများကို သိမ်းယူရန် ကုန်စုံဆိုင်သို့ လက်ထောက်ဘဏ်အရာရှိ တစ်ဦးနှင့် ရဲအရာရှိတို့ ရောက်လာကြသည်။

ဗင်ဒါမာဝီအား ဆိုင်ထဲမှ နှင်ထုတ်နေသည်ကို ဂျမီက လမ်းတစ်ဘက်ရှိ သူ့ရုံးခန်းထဲမှ ရပ်ကြည့်နေသည်။

အဘိုးကြီးသည် မျက်လုံးကလေးပေကလက် ပေကလက်နှင့် နေရောင်ထဲတွင် ရပ်နေသည်။ ဘာလုပ်ရမှန်းလည်း မသိတော့။ ဘယ်သွားရမှန်းလည်း မသိတော့။

တစ်ချိန်က ဩဇာတိက္ကမကြီးလှသော သူဌေးကြီး ဖြစ်ခဲ့သူ ဗင်ဒါမာဝီမှာ ယခုအချိန်တွင် လက်ထဲ၌ ခြူးတစ်ပြားမှ မရှိသော လူမွဲဘဝသို့ ရောက် ရှိသွားခဲ့ပြီ။

ဂျမီမဂ္ဂရီဂါ၏ ‘စီမံကိန်းကြီး’ လည်း ဤတွင် နိဂုံးကမ္မတ် အပြီးသတ်တော့သည်။

သူ့ကို အနှစ်နှစ် အလလက ငါလုပ်ချင်ခဲ့တဲ့အတိုင်းတော့ လုပ်လိုက် ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ငါဘာကြောင့် ဝမ်းမသာနိုင်တာလဲ။ ဘာကြောင့် ငါ ဝမ်းသာအားရ မဖြစ်ရတာလဲ။

ဂျမီ၏ ရင်ထဲတွင် ခံစားမှုကင်းမဲ့နေသည်။ သူပျက်စီးစေချင်သောလူက သူ့ကို ဦးစွာ ဖျက်ဆီးသွားခဲ့ပြီ။

*

ဂျမီသည် ထိုနေ့ညတွင် မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)ဂေဟာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

သူ့ကို မြင်လျှင်မြင်ခြင်း မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)က ဆီးပြောလိုက်သည်။

“ဂျမီ ... ရှင် ဟိုသတင်းကြားပြီပလား။ မစ္စတာဗင်ဒါမာဝီကြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပစ်သတ်ပြီး သေသွားပြီတဲ့။ ဖြစ်တာ တစ်နာရီလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

*

ဗင်ဒါမာဝီ၏ ကြွင်းကျန်သော ရုပ်ကလာပ်ကို မြို့ပြင်ရှိ သင်္ချိုင်းကလေးတွင် မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်သည်။ သုဘရာဇာများမှတစ်ပါး အသုဘသို့ လာရောက်ကြသူများမှာ စုစုပေါင်းမှ နှစ်ယောက်သာရှိသည်။ မာဂရက်နှင့် ဂျမီမဂ္ဂရီဂါ။

မာဂရက်သည် ပုံပန်းမကျသော ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီအနက်ကြီး ဝတ်ထားသည်။ သူမသည် ကောင်းစွာ ကျန်းမာပုံမရ။ မျက်နှာတွင်လည်း သွေးမရှိသလို ဖြူရော်နေသည်။

ဂျမီကတော့ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ခန့်ခန့်ညားညားနှင့်။ သို့သော် စကားတော့ ဘာမှမပြော။ ခပ်တည်တည် ကြွကြွကြီးကြီးနှင့်။

နှစ်ယောက်သား မြေတွင်းတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်ကြည့်နေကြစဉ်မှာပင် အကြမ်းစား ထင်းရှူးသားခေါင်းကို သုဘရာဇာများက မြေကျင်းထဲသို့ ချလိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် မြေတွင်းကို မြေပြန်ဖို့ကြသည်။ ခေါင်းကို မြေကြီးထိသံသည် မာဂရက်၏ နားတွင် ပဲ့တင်လာရိုက်သည်။

မိန်းမပျက်မ ... မိန်းမပျက်မ ... မိန်းမပျက်မ ...။ မိန်း ... မ ... ပျက် ... မ ... မ ...။

မာဂရက်က မျက်နှာပင့်၍ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဂျမီ၏အကြည့်နှင့် သွားဆုံကြသည်။ ဂျမီ၏အမူအရာသည် အေးစက်နေသည်။ မာဂရက်အား လုံးဝမသိသလို ခပ်တည်တည်ကြီး ရပ်ကြည့်နေသည်။ မာဂရက်က သူ့ကို တော်တော် မုန်းသွားသည်။

ရှင်က ဘာမှမခံစားရသလို အဲဒီလိုပဲ မျက်နှာသေကြီးနဲ့ ရပ်ကြည့်နေတာပေါ့လေ။ တကယ်တော့ အခုလို ဖေဖေ အသေဆိုးနဲ့သေရတာ ကျွန်မမှာ အပြစ်ရှိသလို ရှင့်မှာလည်း ရှိတယ်။ ဖေဖေကို ရှင်သတ်တာ။ ကျွန်မသတ်တာ။ ဘုရားသခင် အလိုတော်အတိုင်းဆိုရင် ဘယ်သူတွေပြောပြော ကျွန်မဟာ ရှင့်ဇနီးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ... ရှင်နဲ့ ကျွန်မတို့က မိစ္ဆာကောင်တွေ ... မိစ္ဆာကောင်တွေ။

သူမသည် ဖွင့်ထားသော ခေါင်းကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံး မြေစာတစ်ပုံက ခေါင်းကိုလုံးဝ ဖုံးသွားသည်။

သူမက တိုးတိုးကလေး ရေရွတ်လိုက်သည်။

“အနားယူပါ ဖေဖေ၊ အနားယူပါ”

သူမမျက်နှာ မော်ကြည့်လိုက်သောအခါ နေရာတွင် ဂျမီ မရှိတော့။

*

ကလစ်ဒရစ်မြို့တွင် ဆေးရုံအဖြစ် အသုံးပြုသော သစ်သား အဆောက်အအုံနှစ်ခုတော့ ရှိသည်။ သို့သော် တစ်ခုမှ အဆင့်အတန်းမမီ။ အလွန်ညစ်ပတ်သည်။ အိမ်သာနှင့် ရေချိုးခန်းများလည်း လုံလုံလောက်လောက် မရှိ။ ရှိတာတွေကလည်း သုံးလို့မရ။ ဆေးရုံလာတက်သော လူနာတွေလည်း အသေအပျောက်အလွန်များသည်။

ဆေးရုံတွင် သားဖွားခန်းမရှိ။ မိမိတို့ အိမ်မှာပင် မွေးကြရသည်။

မာဂရက် မီးဖွားချိန်နီးတော့ မစွက်အိုဝင်က ကျွမ်းကျင်သော လူမည်း သားဖွားဆရာမ ဟန်နာကို ငှားပေးသည်။

နံနက် သုံးနာရီတိတိတွင် စတင်၍ ဗိုက်နာလာသည်။

“ကဲ ... အလိုက်သင့်ကလေးသာ ညှစ်ပေး” ဝမ်းဆွဲဆရာမဟန်နာက ပြောသည်။ “ကျန်တာတွေကို သဘာဝက သူ့ဟာသူ လုပ်သွားလိမ့်မယ်”

မာဂရက် မျက်နှာပြုံးရွှင်လာသည်။ သူမ၏သားဦးကလေးသည် လူ့လောကသို့ ရောက်ရှိလာတော့မည်။ သူ၏သားကလေးကို ဖခင်နာမည်နှင့်တွဲ၍ နာမည်ပေးမည်။ ဂျမိက သူ့သားကလေးကိုမှ သူမှတ်မိပါမည်လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အပြစ်ကင်းသော သားကလေးကို အပြစ်ကင်းစွာ မွေးမြူရမည်။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ အပြစ်ပေးမခံနိုင်။ ခံစရာရှိလျှင် သူမသာ ကျုံးခံသွားမည်။

ဗိုက်ထဲက ဆက်တိုက်နာနေသည်။ နှစ်နာရီ သုံးနာရီ ကြာသွားပြီ။

“ယောက်ျားကလေး မွေးတာလား ... ဟင်”

မာဂရက်က သိချင်စေဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ဟန်နာက မာဂရက်၏ နဖူးပေါ်မှ ချွေးသီးချွေးပေါက်များကို အဝတ်စုတ်ဖြင့် သုတ်ပေးနေသည်။

“ရေမွှာထွက်လာရင် ထွက်လာချင်း သိရမှာပါ။ ဘာမှ မပူပါနဲ့။ ကဲ ... ခပ်ပြင်းပြင်းကလေး ညှစ်လိုက်။ အားပြုပြီး ညှစ် ညှစ်”

နာကျင်မှုသည် မာဂရက်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ခြုံလွှမ်းသွားသည်။ သို့သော် သူမက ကြိတ်ခံသည်။

“ညှစ်ပေး ... ညှစ်ပေး၊ ဘုရားရေ ... ကလေးက လိမ်နေတယ်။ ဒီအတိုင်းဆို ဘယ်လိုမှ ထုတ်လို့မရဘူး”

ဟန်နာက ပြောပြောဆိုဆို ကိုယ်ကိုငုံ့ပြီး မာဂရက်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို လိမ်လိုက်သည်။ မျက်လုံးတွေ ပြာဝေပြီး မူးမေ့သွားသည်။ နောက်တော့ နာကျင်မှုကို လုံးဝမသိတော့။ သူမသည် လဟာပြင်ထဲတွင် လွင့်မျောနေသည်။ လိုဏ်ခေါင်းကြီး၏ အဆုံးတွင် အလွန်တောက်ပသော အလင်းရောင်တစ်ခု မြင်ရသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူမအား လက်ယက်ခေါ်နေသည်။ ထိုသူကား ဂျမိ။ **ကိုယ်လာပါပြီ ... အချစ်ရယ်။ ဘာမှမပူပါနဲ့ကွယ်။ ကိုယ်တို့မှာ သားကလေးရတော့မယ် ... အချစ်ရယ်။** သူမဆီသို့ သူပြန်လာပြီ။ သူမ သူ့ကို မမုန်းတော့။ သည်တော့မှ ယခင်ကလည်း သူ့အပေါ်တွင် သူမ မမုန်းခဲ့ကြောင်း သတိပြုမိသည်။ သူမစကားပြောသံ ကြားလိုက်ရသည်။

“အားလုံး ပြီးသွားပြီ”

အထဲတွင် ဓားနှင့်လှီးသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ နာကျင်လွန်းလို့ အော်လိုက်မိသည်။

“ကဲ ... ကလေး ထွက်လာပြီ ... ထွက်လာပြီ”

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းတွင် သူမခြေထောက် နှစ်ချောင်းကြားရေတွေ ရွဲရွဲစိုသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ဝမ်းဆွဲဆရာမ ဟန်နာက ဝမ်းသာအားရ အော်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ နီနီရဲ့ရဲ့ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို အပေါ်သို့ ကိုင်မြှောက် လိုက်ပြီး -

“ကလစ်ဒရစ်မြို့က ကြိုဆိုပါတယ်။ ညည်းမှာ သားဦးကလေး မွေး ဖြီ ... မာဂရက်”

သူမက ကလေးငယ်အား ဂျမီ ဟု နာမည်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။

*

သူမမှာ သားဦးကလေး မွေးဖွားကြောင်း သတင်းသည် ဂျမီထံသို့ ချက်ချင်း ရောက်သွားလိမ့်မည်ဆိုသည်ကို မာဂရက်က အတပ်သိသည်။ သူမ ထံသို့ သူ့ရောက်မည့်အချိန်ကို သူမ မျှော်နေမိသည်။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ထံသို့ လာရန် သူမအား အခေါ်လွှတ်မည့်အချိန်ကို သူမ စောင့်နေမိသည်။ သို့ပေမဲ့ ရက်သတ္တပတ် တော်တော်များများသာ ကုန်လွန်သွားခဲ့သည်။ ဂျမီထံမှ ဘာ သတင်းမျှမရ။

နောက်ဆုံး မစောင့်နိုင်သော မာဂရက်က ဂျမီထံသို့ လူငယ်တစ် ယောက် လွှတ်ပြီး အကြောင်းကြား ခိုင်းလိုက်သည်။ လွှတ်လိုက်သောလူ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ပြန်ရောက်လာသည်။

“မင်း ... သူနဲ့တွေ့ခဲ့ရဲ့လား ... ဟင်”

မာဂရက်က ကမန်းကတန်း ဆီးမေးသည်။

“တွေ့ခဲ့ပါတယ် မဒမ်”

“မင်းက သူ့ကို အကြောင်းစုံ ပြောပြရဲ့လား”

“ပြောပြပါတယ် မဒမ်”

“ဒါဖြင့် သူက ဘယ်လိုပြန်ပြောလိုက်သလဲ ဟင်”

လူငယ်က ချက်ချင်းပြန်မပြောသေးဘဲ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ -

“သူ ... သူက ... သူ့မှာ ဘယ်သားမှ မရှိဘူးတဲ့ ... မဒမ်”

*

မာဂရက်သည် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး၊ အခန်းထဲမှ မထွက်တော့။ ညကျ တော့လည်း အခန်းပြင်သို့ လုံးဝမထွက်။

သားရေ ... သားဖေဖေ စိတ်ကောက်နေတယ်။ သားဖေဖေက သူ့ကို တစ်ခုခုနစ်နာအောင် လုပ်တယ်လို့ သူက ထင်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့

မပူပါနဲ့ သားလေးရယ်။ သားလေးဟာ သူ့ရင်သွေးအစစ်ပါ။ သားမျက်နှာကို သူမြင်ရရင် မေမေနဲ့ သားလေးတို့ကို သူ့အိမ်မှာ လာနေဖို့ ခေါ်မှာပါ။ အဲဒီတော့မှ သူက မေမေနဲ့ သားလေးတို့ကို သိပ်ချစ်မှာ ... သိလား။ မယုံရင် သားလေး စောင့်ကြည့်နေပါ။ အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ ... သားလေးရယ်။

မနက်ကျတော့ မစွက်အိုဝင် တံခါးလာခေါက်သည်။ မာဂရက်က ထဖွင့်ပေးသည်။ မာဂရက်၏ မျက်နှာမှာ ထူးထူးခြားခြား တည်ငြိမ်နေသည်။

“နေကောင်းရဲ့လား ... မက်ဂျီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကောင်းပါတယ် ... အန်တီ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... အန်တီ” မာဂရက်က ကလေးကို အကျီအသစ်ကလေး ဝတ်ပေးနေရင်းမှ ပြော လိုက်သည်။ “ကျွန်မ အခု သားလေးကို သူ့လှည်းကလေးနဲ့ အပြင်ခေါ်သွား မလို့ လုပ်နေတာ ... အန်တီ”

လှည်းကလေးမှာ မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)နှင့် သူ၏ ဂေဟာမှ အမျိုးသမီးများ က ဝယ်ပေးသော လက်ဆောင်ဖြစ်သည်။

မာဂရက်သည် သားကလေးကို တွန်းလှည်းကလေးပေါ်တင်ကာ လု(ပ်)လမ်း ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ တွန်းလာခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လမ်းသွား လမ်းလာ ယောက်ျားများက ကလေးကို ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်ပြီး ဆက်လျှောက် သွားကြသည်။ သို့သော် အမျိုးသမီးများကတော့ မာဂရက်နှင့် ရင်မဆိုင်လို၍ မျက်နှာလွဲကာ လမ်းတစ်ဘက်သို့ ဖြတ်ကူးသွားကြသည်။

မာဂရက်က သူတို့အား သတိပင် မပြုမိ။ သူမ အဓိက ရှာဖွေလိုက် ကြည့်နေသည်မှာ တစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သာ ဖြစ်သည်။ သူမသည် ဂျမီ မဂ္ဂရီဂါကိုသာ ရှာဖွေနေမိသည်။

သူမသည် သားကလေးအား ဝတ်စုံအသစ်ကလေးတွေ တစ်မျိုးစီ ဝတ်ကာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း လှည်းကလေးကို တွန်း၍ လမ်းထွက်သည်။ တစ်ပတ်လောက် ကြာသွားသော်လည်း ဂျမီနှင့် တစ်ကြိမ်မျှမတွေ့။ သည်တော့မှ ဂျမီ သည် သူတို့သားအိမ်ကို မဆုံချင်၍ တမင်ရှောင်နေကြောင်း သူမ သတိပြုမိ တော့သည်။

အေးပေါ့လေ ... သူက သူ့သားလေးဆီ မလာရင်လည်း သူ့သား လေးကပဲ သူ့ဆီ သွားလိုက်တာပေါ့။

နောက်တစ်နေ့တွင် မာဂရက်သည် ဧည့်ခန်းထဲ၌ မစွက်အိုဝင်အား သွားတွေ့သည်။

“ကျွန်မ အရေးပေါ်ခရီးတစ်ခု ထွက်စရာရှိလို့ အန်တီ။ အဲဒါတစ်ပတ် လောက်တော့ ကြာလိမ့်မယ်”

“ကလေးက ငယ်ပါသေးတယ် ... မက်ဂျီ။ ကလေးပါ ခေါ်သွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ကလေးကို ခေါ်မသွားပါဘူး။ သူ့ကို မြို့ထဲမှာ အပ်ပစ်ခဲ့မှာပါ”

မစ္စကအိုဝင်က မျက်နှာကြုတ်လိုက်ပြီး -

“ဒီမှာ အပ်ထားခဲ့မလို့လား”

“မအပ်ပါဘူး ... အန်တီ။ ဒီမှာ မအပ်ပါဘူး”

*

ဂျမီမဂ္ဂရီဂါသည် ကလစ်ဒရစ်မြို့ကို အပေါ်စီးမှ မြင်နေရသော ကုန်း မြင့်ပေါ်တွင် သူ့အိမ်ကို ဆောက်ထားသည်။ အိမ်က ဘေးဆောင်နှစ်ဖက်နှင့် ဝရန်တာကျယ်ကျယ် ခပ်နိမ့်နိမ့်ပုံစံဖြစ်သည်။ အိမ်ပတ်ပတ်လည်တွင် အရိပ် ကောင်းသော သစ်တောမြက်ခင်းနှင့် နှင်းဆီခြံရှိသည်။ အိမ်နောက်ဘက်တွင် မြင်းရထားဂိုဒေါင်နှင့် အစေခံတန်းလျားရှိသည်။ အိမ်မှုကိစ္စ အဝဝကို စီမံခန့်ခွဲနေ သူမှာ အသက် ၄၀ ခန့်ရှိ အင်္ဂလိပ် အမျိုးသမီးကြီး ယူဂျင်နီယာတော်လီ ဖြစ် သည်။ မစ္စကတော်လီမှာ မုဆိုးမ ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလန်တွင် သားကြီးသမီးကြီး တွေ ရှိသည်။

မာဂရက်သည် မနက် ၁၀ နာရီခန့်တွင် သားကလေးကို ပွေ့ချီကာ ဂျမီ၏အိမ်သို့ ရောက်သွားသည်။ သည်အချိန်တွင် သားကလေးကို ပွေ့ချီ ကာ ဂျမီ၏အိမ်သို့ ရောက်သွားသည်။ သည်အချိန်တွင် ဂျမီသည် သူ့ရုံးခန်း တွင် ရှိမည်ဆိုသည်ကို မာဂရက်က ခန့်မှန်းသိရှိထားသည်။

မစ္စကတော်လီက တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ မာဂရက်နှင့် ကလေးကိုမြင် တော့ သူမက အံ့အားသင့်နေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင် မိုင်တစ်ရာခန့်သာရှိသော မြို့ကလေးတွင် တစ်ယောက် အကြောင်း တစ်ယောက် မပြောဘဲနှင့် သိနေကြသည့်အတိုင်း မစ္စကတော်လီက လည်း မာဂရက်တို့ သားအမိကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ချက်ချင်း သိလိုက်သည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ... တူမရယ်။ မစ္စတာမဂ္ဂရီဂါ အိမ်မှာ မရှိပါဘူး”

သူမက ယင်းသို့ပြောပြီး တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

ဤတွင် မာဂရက်က ကမန်းကတန်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မက မစ္စတာ မဂ္ဂရီဂါနဲ့ တွေ့ဖို့လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့သား ကလေးကို လာပို့တာပါ”

“အို ... အဲဒါတော့ အန်တီ ဘာမှမသိဘူးကွယ့်။ ဒါနဲ့ ... ညည်းက”

“ကျွန်မက တစ်ပတ်လောက် ခရီးသွားစရာရှိလို့ပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်မ ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်” ဟု မာဂရက်က ကလေးကို ကမ်းပေးရင်း “သူ့နာမည်က ဂျမီတဲ့”

မစ္စကတော်လီ၏ မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်ရိပ်များ ပေါ်လာသည်။

“ညည်း ဒီကလေးကို ထားခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူး။ မစ္စတာမဂ္ဂရီဂါက ...”

“ဒါကတော့ အန်တီအနေနဲ့ ရွေးဖို့ပဲ။ အန်တီက အခု ဒီကလေးကို ယူရင် ယူထားလိုက်ပါ။ မယူရင် ကျွန်မက ကလေးကို လှေကားရင်းမှာ ဒီအတိုင်းထားပစ်ခဲ့မှာ။ မစ္စတာမဂ္ဂရီဂါက အဲဒါကိုလည်း ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

မာဂရက်ကသည် ယင်းသို့ပြောပြီး ကလေးငယ်ကို မစ္စကတော်လီ လက်ထဲသို့ ထိုးအပ်ကာ ပြန်ထွက်သွားတော့သည်။

“အို ... နေပါဦး၊ ဟေ့ ... သူငယ်မ ... ပြန်လာခဲ့ပါဦး ... ဒီလို မလုပ်ပါနဲ့”

မာဂရက်က လှည့်၍ပင် မကြည့်ခဲ့တော့။ မစ္စကတော်လီသည် ကလေးကို ရင်ခွင်တွင်ပိုက်ကာ ကြက်သေသေပြီး ရပ်ကျန်ရစ်လေသည်။

ဘုရားရေ ... အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ။ မစ္စတာမဂ္ဂရီဂါတော့ စိတ်ဆိုးတော့မှာ ပဲ။

*

“ခင်ဗျားကြီး တော်တော်အတွဲ မိန်းမပဲ။ သူ့မျက်နှာစေ့စေ့ကြည့်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ တံခါးကို ဆောင့်မပိတ်လိုက်ရတာလဲ”

ဂျမီသည်မျှ ဒေါသထွက်သည်ကို မစ္စကတော်လီသည် တစ်ခါပဲ မြင် ဖူးသေးသည်။

“ကျွန်မ တံခါးပိတ်ဖို့တောင် အချိန်မရလိုက်ပါဘူး ... မစ္စတာမဂ္ဂရီဂါ။ သူက ကလေးကို အတင်းထိုးပေးပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားတော့တာပဲ”

“ခင်ဗျား ဘာပဲပြောပြော ကျုပ်မလိုချင်ဘူး။ သူ့ကလေးကို ကျုပ် အိမ်မှာ မထားရဘူး။ ဒါပဲ”

ဂျမီသည် ဒေါသတရားရှူးဖြင့် ဂနာမငြိမ် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။ သူက မစ္စကတော်လီ ရှေ့တွင် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီး-

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် အလုပ်ဖြုတ်ပစ်မယ်”

“သူက တစ်ပတ်အတွင်း ကလေးကို ပြန်လာခေါ်မယ်လို့ ပြောသွားပါ တယ်။ ကျွန်မ ...”

“သူလာခေါ်ခေါ် မခေါ်ခေါ် ကျုပ် ဂရုမစိုက်ဘူး” ဂျမိက အော်ပြန်သည်။ “ခေါ်သွား။ အဲဒီကလေးခေါ်သွား၊ ကျုပ် သူ့ကို ဒီအိမ်မှာ မမြင်ချင်ဘူး။ ခု ချက်ချင်း ခေါ်သွား”

“ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဘယ်ကိုခေါ်သွားရပါ့မလဲ ... မစ္စတာ မဂ္ဂရီဂါ”

“မြို့ထဲခေါ်သွား တစ်နေရာရာမှာ ချပစ်ခဲ့”

“ဘယ်နေရာမှာလဲ”

“ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်သိမလဲ။ ခင်ဗျား ဥစ္စာ ခင်ဗျား ကြိုက်တဲ့နေရာမှာ ချပစ်ခဲ့ပေါ့”

မစ္စကတော်လီသည် သူမ၏လက်ပေါ်မှ အထုပ်ကလေးကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဂျမိ၏အော်သံကြောင့် ကလေးကငိုနေသည်။

“ဒီမြို့ထဲမှာ မိဘမဲ့ကလေးဂေဟာလည်း တစ်ခုမှမရှိဘူး” သူမက ကလေးချိုလှုပ်ပြီး ချောသည်။ ကလေးငိုသံက ပို၍ ကျယ်လာသည်။ “ခဏစောင့်ရှောက်ထားမယ့် လူတစ်ယောက်ယောက် ရှိရင်လည်း သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

ဂျမိက ကြံရာမရသလို ဆံပင်ကို လက်နှင့် ကုတ်ဖွနေသည်။

“ကဲ ... ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်။ ခင်ဗျားပဲ စေတနာလွန်ပြီး ဒီကလေးကို လက်ခံလိုက်တာ။ အဲဒီတော့ ... ဒီရက်အတွင်း ခင်ဗျားပဲ စောင့်ရှောက်ထား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... ကောင်းပါပြီ။ မစ္စတာမဂ္ဂရီဂါ”

“ဒါပေမဲ့ ... တစ်ခုတော့ သတိထားပါ။ ကလေးငိုသံ ကျုပ် လုံးဝ မကြားချင်ဘူး။ သူ့ကိုလည်း ကျုပ် မမြင်ချင်ဘူး။ ဒီအိမ်ထဲမှာ သူ့ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ် မသိပါရစေနဲ့။ ပြီးတော့ သူ့အမေ လာခေါ်တဲ့အခါမှာလည်း သူ့အမေကို ကျုပ်မတွေ့ချင်ဘူး။ ဒါပဲ။ ကျုပ်ပြောတာ နားလည်ရဲ့လား”

ကလေးက ခြေကလေးတွေ လက်ကလေးတွေ ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် အော်ငိုပြန်သည်။

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... နားလည်ပါတယ် မစ္စတာမဂ္ဂရီဂါ”

မစ္စကတော်လီသည် ကလေးကို ချီကာ နေရာမှ ကမန်းကတန်း ထွက်သွားသည်။

*

ဂျမိသည် ဘရန်ဒီသောက်ရင်း ဆေးလိပ်ဖွာရင်း သူ့အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ကျန်ရစ်သည်။

အလကား ကောင်မ၊ ငါက သူ့ကလေးမြင်တာနဲ့ အရည်ပျော်ကျသွားပြီး ‘မင်းနဲ့သားကလေးကို ငါချစ်ပါတယ်ကွာ’ လို့ သူ့ဆီလာပြောမယ်

လို့များ သူက ထင်နေသလား မသိဘူး။ ဟင်း ... ဝေးသေးပဲ။ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး သိလား။

မှန်သည်။ သူက ယင်းသို့လုပ်ဖို့နေနေသာသာ သူ့ရင်သွေးအစစ် ဖြစ်သော ကလေးငယ်ကိုပင် လုံးဝ မကြည့်ခဲ့။ သူနှင့် ဘာမှမဆိုင်။ သူက အချစ်ကြောင့် မာဂရက်နှင့် ဆက်ဆံခဲ့တာ မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ကလေးသည် လည်း မေတ္တာကြောင့် မွေးဖွားလာသော ကလေးမဟုတ်။ ဘာမှ အရေးစိုက်စရာ မလို။ မာဂရက်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဟု သွားပြောစဉ်က ဗင်ဒါမာဝီကြီး၏ မျက်နှာ အမူအရာကို သူ့အနေဖြင့် တစ်သက်လုံးမေ့နိုင်စရာ မရှိ။ ဒါက အစသာဖြစ် သည်။ အဆုံးတွင် အားလုံးသေခြင်းဆိုးနှင့် သေကြရမည်။ သူတို့နှိပ်စက်၍ ဂျမီခံရသလို ဂျမီနှိပ်စက်တာကိုလည်း သူတို့တစ်မျိုးလုံး ဘဝပျက်သည်အထိ ခံကြရမည်။

ဘန်ဒါကို တွေ့အောင်ရှာရမည်။ မိမိတို့၏ ‘စီမံကိန်းကြီး’ အောင်မြင် စွာ ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သူ့ကို ပြောပြရမည်။

*

ဂျမီ၏ ရင်ထဲတွင် ဟာနေသည်။ ခံစားမှုမရှိသလို ဖြစ်နေသည်။
ငါစီမံကိန်းအသစ်တွေ လုပ်ကိုင်ရမယ် ဟု တွေးမိသည်။

သူ့မှာ တစ်သက်လုံး မကုန်နိုင်အောင် ချမ်းသာနေပြီ။ သူသည် ဧကပေါင်းများစွာကျယ်ဝန်းသော ရတနာတွင်းများကို ပိုင်ခဲ့ပြီ။ ယင်းတွင်းများမှ စိန်လည်း ထွက်သည်။ ရွှေလည်းထွက်သည်။ ပလက်တီနမ်လည်း ထွက် သည်။ ထို့ပြင် တခြားရှားရှားပါးပါး ဓာတ်သတ္တုဒါဇင်ဝက်ခန့်လည်း ထွက် သေးသည်။ သူ့ဘဏ်အနေဖြင့် ဆိုလျှင်လည်း ကလစ်ဒရစ်တစ်မြို့လုံးမှ ပစ္စည်း ဥစ္စာအားလုံး၏ တစ်ဝက်ခန့်ကို အပေါင်ပစ္စည်းအဖြစ် ပိုင်ဆိုင်ထားပြီ။ သူပိုင် သော မြေယာများမှာ နမီး(ဘ်) သဲကန္တာရမှသည် ကိပ်တောင်းအထိ ကျယ် ဝန်းသည်။ စီးပွားရေးတွင် ယခုကဲ့သို့ လျှမ်းလျှမ်းတောက် အောင်မြင်မှု ရသည့် အတွက် သူဝမ်းသာသည်။ သို့သော် ကျေနပ်မှုကား မရသေး။

သူက မိဘများအား သူ့ထံသို့ လာခဲ့ကြရန် ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည်။ သို့ သော် သူတို့က ဇာတိချက်ကြွေ စကော့တလန်မြေကို မစွန့်ခွာနိုင်ခဲ့ကြ။ သူ့ အစ်ကိုများနှင့် အစ်မများမှာလည်း အိမ်ထောင်ရက်သားကျကုန်ကြပြီ။ ထို့ ကြောင့် သူက မိဘများထံသို့ ပိုက်ဆံတွေ အမြောက်အမြား ပို့ပေးလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့အဖို့ စိတ်ကျေနပ်မှုကား အပြည့်အဝ မရ။ သူ့ဘဝသည် လွင်တီးခေါင်၌ ရပ်နေသူပမာ ဟာလျက်ပင် ရှိနေသေးသည်။ လွန်ခဲ့သော သုံး လေးနှစ်ကာလကဆိုလျှင် သူ့ဘဝသည် အားတက်စရာ၊ စိတ်ပျက်စရာများဖြင့်

သက်ရှင်လှုပ်ရှားနေခဲ့သည်။ သူသည် ကျောက်ဆောင်များပေါ်မှ ဖောင်နှင့် ဖြတ်ကျော်ပြီး ‘တားမြစ်နယ်မြေ’ သို့ သွားခဲ့စဉ်ကလည်း သူ့ဘဝသည် တက်ကြွနေခဲ့သည်။ ဆုံးစမထင်သော သဲကန္တာရကြီးကို လေးဘက်တွား၍ စိန်တွင်းများရှိရာ သို့ သွားခဲ့စဉ်ကလည်း သူ့ဘဝသည် ရှင်သန်လှုပ်ရှားနေခဲ့သည်။

ယခုတော့ သူ့ကိုယ်သူ လှုပ်ရှားတက်ကြွမှု မရှိတော့ဟု ထင်နေခဲ့သည်မှာ အတော်ကြာခဲ့ပြီ။ သို့သော် သူ့ဘဝသည် အဖော်မဲ့ အထီးကျန်ဘဝဖြစ်သည် ဟူ၍ကား ဘယ်လိုမှ မယူဆနိုင်အောင် ဖြစ်နေတော့သည်။

သူသည် အဖွင့်အပိတ်ပါသော ဘရန်ဒီ အရက်ပုလင်းကို လှမ်းယူလိုက်ပြန်သည်။ ပုလင်းထဲတွင် အရက်တစ်စက်မျှ မကျန်တော့။ သူအရက်တော်တော်မူးနေပြီ။ သောက်သင့်တာထက် ပိုသောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ မစွက်တော်လီကလည်း သူ့ကို သတိမပေးခဲ့။

ကုလားထိုင်မှထသည်။ အရက်ခွက်ကို ကောက်ယူပြီး အရက်ပုလင်းများ သိမ်းထားသော စားဖိုမှူး၏အခန်းသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

အရက်ပုလင်းကို ဖွင့်နေစဉ်မှာပင် ကလေးငိုသံညည်းသံလိုလို ကြားလိုက်မိသည်။

ဟင် ... ဘယ်နယ့်၊ မစွက်တော်လီက ကလေးကို သူ့အခန်းမှာ ခေါ်ထားတာနဲ့ တူတယ်။

မစွက်တော်လီသည် သူ့အမိန့်ကို တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာခဲ့သည်။ သူသည် နှစ်ရက်အတွင်း ကလေးကိုလည်း မမြင်ခဲ့ရ၊ ကလေးအသံကိုလည်း မကြားခဲ့ရ။

ဆက်တိုက်လိုပင် မစွက်တော်လီ၏ အသံကို ကြားရပြန်သည်။ သူမသည် ကလေးအငိုတိတ်အောင် သီချင်းညည်း၍ ချောသိပ်နေသည်။

“ချောလိုက်ပါတဲ့ လူလေးရယ်၊
မိုးနတ်မောင်နဲ့တူပါတယ်၊
ဟုတ်ပါတယ်ကွယ် ... မယ့်ရင်သွေး ...
နတ်တမာန်သို့လေး ...။
အဲ့ အယ်အေအေး ... အဲ့အယ်အေအေး”

သို့သော် ကလေးက အငိုမတိတ်။ တအားညှစ်၍ ငိုပြန်သည်။ ဂျမီသည် မစွက်တော်လီ၏ တံခါးပွင့်နေသော အခန်းသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ကလေးငယ်သည် ဘယ်က ရောက်လာမှန်း မသိသော လွှဲပုခက်ကလေးထဲတွင် ပက်လက်လှဲရင်း ခြေတလှုပ်လှုပ် လက်တလှုပ်လှုပ်နှင့် တစာစာ

ငိုနေသည်။ မစ္စကတော်လီက ပုခက်ဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်နေသည်။ ကလေးက သူ၏ လက်ကလေးဖြင့် မစ္စကတော်လီ၏ လက်ချောင်းများကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည်။

“ဂျမီလေး ... ဂျမီလေး ... တော်တော်သန်တဲ့ ခွေးသားလေး။ ဒီအတိုင်းသာဆိုရင်တော့ မင်းကလေးကြီးလာတဲ့အခါ ...”

သူမ၏ အလုပ်ရှင်ကို တံခါးဝတွင် ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရတော့ မစ္စကတော်လီ အံ့အားကြီးသင့်ကာ စကား ရပ်သွားသည်။

“အို ... ကျွန်မ ... ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ မစ္စတာမဂ္ဂရီဂါ”

“ဘာမှ လုပ်ပေးစရာ မလိုဘူး” သံပြတ်နှင့် ပြောလိုက်ပြီး ပုခက်နားသို့ ကပ်လာသည်။ “ကလေးငိုသံကြောင့် ကျုပ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရတယ်”

ဂျမီက သူ့သားလေး၏ မျက်နှာကို ပထမဆုံးအကြိမ်စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်လိုက်သည်။ ကလေးငယ်မှာ သူထင်နေတာထက် ထွားနေသည်။ ရုပ်ကလေးကလည်း တော်တော်ချောသည်။ ကလေးက သူ့ကို ပြုံးပြနေသည် ဟု ထင်ရသည်။

“ကျွန်မ မှားတာရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါ မစ္စတာမဂ္ဂရီဂါ။ ကလေးက တော်တော် ချစ်စရာ ကောင်းပါတယ်။ သန်လည်းသိပ်သန်တယ်။ မယုံရင် သူ့ပါးစပ်ထဲ လက်ညှိုးထိုးကြည့်ပါလား”

ဂျမီသည် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ဘဲ ချာခနဲ လှည့်ကာ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

*

ဂျမီမဂ္ဂရီဂါတွင် သူ၏လုပ်ငန်းပေါင်းစုံအတွက် ခန့်ထားသော အမှုထမ်းပေါင်း ၅၀ ကျော်မျှရှိသည်။ ယင်းတို့အနက် ‘ကရူဂျာ-ဘရင်းကုမ္ပဏီလီမိတက်’ ဟူသော အမည်ဖြင့် ဘာကြောင့်မှည့်ခေါ်ရကြောင်း မသိသူဟူ၍ တစ်ယောက်မျှမရှိ။ ဂျမီမဂ္ဂရီဂါထံတွင် လုပ်ကိုင်ကြရသည့်အတွက် သူတို့အားလုံးပင် ပျော်လည်း ပျော်ကြသည်။ ဂုဏ်လည်းယူကြသည်။

ဂျမီသည် ‘ဒေးဗစ်ဘလက်ဝဲ’ ဆိုသူ ၁၈ နှစ်ရွယ် လူငယ်တစ်ယောက်ကို မကြာမီက အလုပ်ခန့်ခဲ့သည်။ ဒေးဗစ်ဘလက်ဝဲ၏ ဖခင် ‘ဘလက်ဝဲ’သည် စိန်တွင်းတူးရန် အိုရီဒွန်ပြည်နယ်မှ တောင်အာဖရိကသို့ ထွက်လာခဲ့သော အမေရိကန် နိုင်ငံသားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ဘလက်ဝဲသည် စိန်တွင်းတူးရင်း ပိုက်ဆံပြတ်သွားသောအခါ ဂျမီပိုင်သော စိန်တွင်းတစ်ခုတွင် အဆိုင်းကြပ်အဖြစ် အခစားဝင်လုပ်ခဲ့သည်။ တစ်ခုသော နွေရာသီတွင် ဘလက်ဝဲ၏ သားဖြစ်သူ ဒေးဗစ်ဘလက်ဝဲလည်း ဖခင်နှင့်

အတူလိုက်၍ ဂျမီ၏စိန်တွင်းတွင် နေ့စားလုပ်သားအဖြစ် ဝင်လုပ်သည်။ ဒေးဗစ်မှာ အလုပ်သမားကောင်း လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရ၍ ဂျမီက သူ့အား အမြဲတမ်း အလုပ်သမားတစ်ယောက်အဖြစ် ခန့်လိုက်သည်။

ဒေးဗစ်သည် အသိဉာဏ်ရှိသည်။ ဥပမာရုပ်လည်း ကောင်းသည်။ ထိုးထွင်းဉာဏ်ရှိသူလည်း ဖြစ်သည်။ သူသည် နှုတ်လုံသူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ကြောင်း ဂျမီက သိသဖြင့် တစ်နေ့တွင် သူ့အား အထူးတာဝန်တစ်ရပ်ကို ပေးရန် ရွေးချယ်လိုက်သည်။

“ဒေးဗစ်။ မစ္စက်အိုဝင်ဘော်ဒါဆောင်ကို ခဏသွားစမ်းပါ။ အဲဒီမှာ မာဂရက်ဗင်ဒါမာဝီဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နေတယ်”

ဒေးဗစ်က မာဂရက်ဗင်ဒါမာဝီဆိုသော နာမည်နှင့် သူမအကြောင်းကို သူ့သိမသိ လုံးဝမပြောဘဲ “ဟုတ်ကဲ့ ... ခင်ဗျား” ဟုသာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဟိုရောက်သွားရင် သူနဲ့တွေ့မှ စကားပြော။ တခြားဘယ်သူနဲ့မှ မပြောနဲ့။ သူက သူ့သားကလေးကို တို့အိမ်ဖော်မကြီးဆီမှာ ခဏအပ်ထားတယ်။ အဲဒါ သူ့ကလေးကို ဒီနေ့ချက်ချင်းလာပြီး ပြန်ခေါ်ပါလို့ပြော။ ဒီကလေးကို ငါ့အိမ်မှာ မထားချင်ဘူး”

“ကောင်းပါပြီ မစ္စတာမဂ္ဂရီဂါ”

နောက်နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ဒေးဗစ်ဘလက်ဝဲ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဂျမီက သူ့စားပွဲမှ မော်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် သွားတာ ဘာမှ မအောင်မြင်ပါဘူး မစ္စတာမဂ္ဂရီဂါ” ဂျမီထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဒါက ဘာခက်တဲ့ အလုပ်မို့လဲ”

“မစ္စမာဂရက်ဗင်ဒါမာဝီ အဲဒီမှာ မရှိဘူး ခင်ဗျ”

“အဲဒီမှာမရှိရင် ရှိတဲ့နေရာသွားရှာ”

“သူက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လောက်က ကလစ်ဒရစ်က ထွက်သွားပါတယ်ခင်ဗျာ။ နောက်ငါးရက်လောက်မှ ပြန်ရောက်မယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော် နောက်ထပ် စုံစမ်းကြည့် ...”

“တော်ပြီ ... စုံစမ်းစရာ မလိုတော့ပါဘူး” ဂျမီက သည်လောက်ပဲ သိချင်သည်။ “အေး ဒါပါပဲ ဒေးဗစ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား”

ဒေးဗစ်ပြန်ထွက်သွားသည်။

အလကားကောင်မ။ ပြန်လာရင်တော့ မလွယ်ဘူး။ အံ့အားသင့်သွားအောင်ကို ပညာပြလိုက်မယ်။ သူ့ကလေးကို သူပြန်ယူသွားစေရမယ်။

ဂျမီသည် ထို့နေ့ညစာကို အိမ်မှာပင် တစ်ယောက်တည်း စားပစ်လိုက်သည်။ စာကြည့်ခန်းတွင် ထိုင်ကာ အစာပိတ်ဘရန်ဒီ တမြို့မြို့သောက်ရင်း အတွေးနက်နေစဉ် မစ္စကတော်လီဝင်လာပြီး အိမ်တွင်းမှုကိစ္စတစ်ခုကို တင်ပြသည်။ သူမသည် စကားပြောနေရင်း တန်းလန်းမှ ရုတ်တရက်ရပ်ကာ နားစွင့်နေလိုက်ပြီး “ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး မစ္စတာမဂ္ဂရီဂါ။ ဂျမီလေး ငိုသံလိုလိုကြားရလို့ပါ” ဟုဆိုကာ သုတ်သီးသုတ်ပြာ ပြန်ထွက်သွားသည်။

ဂျမီက အရက်ခွက်ကို စားပွဲပေါ် ပြန်ချလိုက်ရာ အရက်ခွက်လဲသွားပြီး အရက်တွေ ဖိတ်ကုန်သည်။

တော်တော်ရှုပ်တဲ့ကလေးပဲ။ ဟိုကောင်မကလည်း သူ့သားကို ဂျမီဆိုပြီး နာမည်ပေးထားတယ်။ ဒီနာမည်နဲ့ မတန်ပါဘူး။ ဘယ်နာမည်နဲ့မှ လည်း မတန်ပါဘူး။

နောက်ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် မစ္စကတော်လီ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူမက အရက်တွေ ဖိတ်နေတာ မြင်သွားပြီး -

“နောက်ထပ် အရက်တစ်ခွက် ယူပေးရဦးလား မစ္စတာမဂ္ဂရီဂါ”

“မလိုပါဘူး” သူမက အေးစက်စက်လေသံဖြင့် ပြောသည်။ “လိုအပ်တာက ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်ဆိုတာ သိထားဖို့ပဲ။ ကလေးကြောင့် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေတာမျိုး ကျုပ်မလိုချင်ဘူး။ ကျုပ်ပြောတာ နားလည်ရဲ့လား မစ္စကတော်လီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... နားလည်ပါတယ်ရှင်”

“ဒီကလေး ဒီအိမ်က မြန်မြန်ထွက်သွားလေ ကျုပ်တို့အတွက် ပိုကောင်းလေပဲ။ ကျုပ်ပြောတာ နားလည်ရဲ့လား”

မစ္စကတော်လီက နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လိုက်ပြီး -

“ဟုတ်ကဲ့ ... နားလည်ပါတယ်ရှင်။ နောက်ဘာများ ပြောစရာ ရှိပါသေးသလဲ”

“ဘာမှ မရှိတော့ဘူး”

သူမက ထွက်သွားရန် ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“ဪ ... ဒါနဲ့ မစ္စကတော်လီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မစ္စတာမဂ္ဂရီဂါ”

“ခင်ဗျားက ကလေးငိုနေတယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒါ နေမကောင်းလို့များလားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ သေးစိုလို့ငိုတာပါ။ ကျွန်မ အဝတ်လဲထားခဲ့ပြီးပါပြီ”

“ကောင်းပြီ ... ကောင်းပြီ .. ဒါဆို ပြီးရောပေါ့”

အကယ်၍သာ သူ့အိမ်မှ အိမ်စေ့များသည် သူနှင့်သူ့သားကလေး အကြောင်းကိုသာ အားအားရှိတိုင်း ခေါင်းချင်းပူးပြီး ကျိတ်ပြောနေကြကြောင်း ဂျမီများ သိသွားခဲ့လျှင် ယမ်းပုံမီးကျ ဒေါသထွက်မိမည်မှာ သေချာသည်။ အိမ်စေ့များက ဂျမီ လုပ်ပုံကို တစ်စက်ကလေးမျှ မကျေနပ်ကြ။ ကိုယ့်မယားနှင့် သားအရင်းအပေါ်တွင် ယခုလို ရက်စက်တာ လူမဆန်လွန်းရာရောက်သည်ဟု သူတို့က ယူဆကြသည်။ သို့သော် ... ဂျမီကိုတော့ သည်အကြောင်းကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ ဘယ်သူမှ မပြောဝံ့ကြ။ ပြောလျှင်လည်း ချက်ချင်းအလုပ်ဖြုတ်ခံရမည် ဆိုသည်ကို သူတို့ သိထားကြသည်။ ဂျမီက ဘယ်သူ့စကားမှ နားထောင်သော လူစားမဟုတ်။

*

နောက်တစ်နေ့ညနေတွင် ဂျမီသည် လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ အစည်းအဝေး တက်ရင်း တော်တော် ညဉ့်နက်သွားသည်။

သူသည် ရထားလမ်း စီမံကိန်းတစ်ခုအတွက် အရင်းအနှီးမြှုပ်နှံလိုက် သည်။ ရထားလမ်းမှာ နမီး(ဘ်)သဲကန္တာရရှိ သူ၏စိန်တွင်းမှ ‘ဒီအား’ မြို့အထိ ရှည်လျားပြီး ကိပ်တောင်း-ကင်ဘာလေ ရထားလမ်းနှင့် ဆက်သွယ်မည်ဖြစ် သည်။ ဤသို့ ရထားလမ်း ဆက်သွယ်လိုက်ခြင်းဖြင့် သူ့တွင်းများမှ ထွက်သော စိန်နှင့် ရွှေများကို ဆိပ်ကမ်းသို့ စရိတ်သက်သာစွာ ပို့ဆောင်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ပထမဆုံး တောင်အာဖရိက ရထားလမ်းကို ၁၈၆၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဖောက်လုပ်ခဲ့သည်။ ထိုလမ်းသည် ဒန်ဘာမြို့နှင့် ‘ပွင့်’ ဆိပ်ကမ်းအထိ ရှည် လျားသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ကိပ်တောင်းနှင့် ဝေလင်တန်မြို့တို့ကို ဆက်သွယ် ဖောက်လုပ်ခဲ့သည်။ ရထားလမ်းများသည် တောင်အာဖရိက နယ်တစ်ခွင်တွင် ခရီးသည်နှင့် ကုန်ပစ္စည်းများကို လွယ်ကူချောမောစွာ ဥဒဟို သွားလာပို့ဆောင် နိုင်သော သံမဏိသွေးကြောများပင် ဖြစ်သည်။

ဂျမီကလည်း သည်လုပ်ငန်းကြီးတွင် မိမိလည်း ဦးဆောင်ရှေ့ရွက် တစ်ယောက်အဖြစ် ပါဝင်ချင်သည်။ ဤသည်မှာ သူ့စီးပွားရေး စီမံကိန်းကြီး၏ ပထမပိုင်းမျှသာ ဖြစ်သေးသည်။

ဒါတွေပြီးရင်တော့ ... သင်္ဘောကုမ္ပဏီ တည်ထောင်ဦးမယ်။ ငါ့ သင်္ဘောတွေဟာ တွင်းထွက်ပစ္စည်းတွေကို တင်ပြီး သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်ကျော် ကြရမယ်။

ဤကား သူ၏အနာဂတ် ရည်မှန်းချက်။

ဂျမီသည် သန်းခေါင်ကျော်ပြီးမှ အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာသည်။ မော
မောနှင့် အဝတ်အစားပင် မလဲတော့ဘဲ အိပ်ရာထဲဝင်လှဲလိုက်တော့သည်။

နှလုံးမသေတသေ ဖြစ်နေချိန်တွင် ငိုသံလိုလို ကြားလိုက်ရသည်။
အိပ်ရာပေါ်တွင် ထထိုင်ပြီး နားစွင့်နေလိုက်သည်။ ဘာသံမှ မကြားရ။ **ကလေး
ငိုတာများလား။ ကလေး ပုခက်ပေါ်က လိမ့်ကျလို့ ငိုနေတာလား။ မစ္စက
တော်လီက တော်တော် အအိပ်ကြူးတာ။ ငါ့အိမ်မှာ ကလေးရှိနေတုန်း
တစ်ခုခုများ ဖြစ်သွားရင် ဒုက္ခ။ ငါ့အပေါ် အားလုံးပုံကျမှာ။ အယ် ... ဒီ
မိန်းမ တော်တော်ဒုက္ခပေးတာပဲ။**

သူက အပေါ်ဝတ်ရုံကို ကောက်ဝတ်ပြီး ဖိနပ်စွပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့
မစ္စကတော်လီ၏ အခန်းသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

တံခါးဝကပ်ပြီး နားစွင့်လိုက်သည်။ ဘာသံမှ မကြားရ။ တံခါးရွက်
ကို အသံမမြည်အောင် အသာကလေး တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

မစ္စကတော်လီသည် စောင်ကို တင်းနေအောင် ခြုံကာ တခေါခေါဖြင့်
အိပ်မောကျနေသည်။ ဂျမီသည် ပုခက်အနီးသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ပုခက်ထဲ တွင်
မျက်လုံးပြူးကလေးနှင့် သူ့ရင်သွေးကလေး။ သူက အနီးကပ်၍ ငုံ့ကြည့် လိုက်သည်။
**ဘုရားရေ ... ငါ့ရုပ်အတိုင်းပါပဲလား။ ပါးစပ်ရော၊ မေးစေ့ရော ငါနဲ့တစ်ပုံတည်း။
မျက်လုံးတွေကတော့ အပြာရောင်။ ကလေးတိုင်းမွေးခါစမှာ အပြာရောင်
မျက်လုံးချည်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နောက်တော့
မီးခိုးမျက်လုံးကလေးတွေ ဖြစ်လာကြမှာပါ။ ကလေးဟာ လက်ကလေးတွေ
ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြင့် ဂျမီအား ပြုံးပြသည်။ တော်တော်သတ္တိရှိတဲ့ ချာတိတ်
ကလေးပဲ။ တခြားကလေးတွေလို ညှစ်ပြီး တအားမငိုဘူး။ သူက ကလေး
မျက်နှာအနီးသို့ကပ်ပြီး ကြည့်ပြန်သည်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ငါ့ရုပ်မှ ငါ့ရုပ်အစစ်
ပါပဲ။**

ဂျမီက လက်ညှိုးကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ကလေးငယ်က လက်နှစ်
ဖက်နှင့် ဖမ်းဆုပ်ပြီး တင်းတင်းညှစ်ထားသည်။ **တော်တော်သန်တဲ့ ကောင်
ကလေး။** ထိုအခိုက် ကလေးမျက်နှာ ရုတ်တရက် ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ ဂျမီနှာခေါင်း
တွင် ချဉ်စုတ်စုတ် အနံ့တစ်မျိုးရသည်။

“မစ္စကတော်လီ”

ဂျမီက အော်၍ခေါ်လိုက်သည်။ မစ္စကတော်လီ အိပ်ရာထဲမှ လန့်ဖျပ်
ထလာသည်။

“ဟင် ... ဘာ ... ဘာများလဲ ... မစ္စတာ မဂ္ဂရီဂါ”

“ကြည့်လိုက်ပါဦး၊ ကလေးနောက်ဖေးများ သွားထားသလား မသိဘူး”

ထို့နောက်ဂျမီသည် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။

*

“ဒေးဗစ် ... မွေးခါစ ကလေးတွေ အကြောင်း မင်းဘာသိသလဲ”

“ဘာနဲ့ ပတ်သက်လို့လဲ ခင်ဗျာ”

“ဟိုဒင်းလေကွာ ... မင်းသိမှာပါ။ ဟိုဒင်း ... ကလေးကစားစရာတွေ အကြောင်း ဆိုပါတော့ကွာ”

“ငယ်ငယ်ကလေးတွေ ဆိုရင်တော့ ဂျောက်ဂျက်ဂျောက်ဂျက် လှုပ်ကစားတဲ့ ကစားစရာလေးတွေ ကြိုက်တတ်ပါတယ် ခင်ဗျား”

“ဒါဆို တစ်ဒါဇင်လောက် ဝယ်လာခဲ့ကွာ”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ”

*

ထိုနေ့ညတွင် အညိုရောင် အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ကိုင်ပြီး ဂျမီ အိမ်ပြန်လာတော့ မစွက်တော်လီက ဆီး၍ တောင်းပန်သည်။

“မနေ့ညက အဖြစ်အတွက် ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ မစွတာ မဂ္ဂရီပါ။ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီလောက်တောင် အိပ်ပျော်သွားမှန်း မသိတော့ပါဘူး။ ကလေးတော်တော်ပဲအော်ပြီး ငိုနေတာနဲ့ တူပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ မစွတာ မဂ္ဂရီဂါတောင် အိပ်ရာထဲက ကြားရတာ ဖြစ်မယ်”

“အို ... အဲဒီကိစ္စအတွက် မပူပါနဲ့။ ကျုပ်တို့တစ်ယောက်ယောက် နိုးရင်ပြီးတာပါပဲ” သူက အထုပ်ကို ကမ်းပေးရင်း - “ကလေးကို ဒါကလေးပေးလိုက်ပါ။ ကလေးကစားဖို့ ဂျောက်ဂျက်ကလေးတွေ။ အဲဒါနဲ့ဆို ပုခက်ထဲမှာ တစ်နေ့လုံး အချုပ်ကျနေရသလို မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့”

“အို ... ကလေးက အချုပ် မကျပါဘူး ... မစွတာ မဂ္ဂရီဂါ။ ကျွန်မက သူ့ကို အပြင်ခေါ်သွားပါတယ်”

“ဘယ်အပြင်ကိုလဲ”

“ပန်းခြံထဲကိုပါ”

ဂျမီက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး -

“ညတုန်းက ကျုပ်ကြည့်ရတာ ကလေးက သိပ်နေကောင်းပုံ မရဘူး”

“ဪ ... တကယ်လား ... ဟင်”

“သိပ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မျက်နှာခပ်ညှိုးညှိုးတွေ့ရလို့ ပြောတာပါ။ သူ့အမေ လာမခေါ်ခင် ကလေးကို ဂရုစိုက်မှ ဖြစ်မယ်ဗျ။ ကလေးနေမကောင်း ဖြစ်နေရင် ကျုပ်တို့ပေါ့ရာရောက်နေဦးမယ်”

“စိတ်ချပါ ... မစ္စတာမဂ္ဂရီဂါ။ ကျွန်မ အစွမ်းကုန် ဂရုစိုက်ပါ့မယ်”

“ဒါနဲ့ ... ကလေးကို ကျုပ်နောက်ထပ် ကြည့်ရရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကောင်းပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မ သွားချီယူလာခဲ့ပါ့မယ်”

“အေး ... သွားချီယူလာခဲ့စမ်းပါဦးဗျာ”

“စိတ်ချပါ ... အခုပဲ ကျွန်မ ချီယူလာခဲ့ပါ့မယ်”

မစ္စကတော်လီသည် ကလေးငယ်ကို ရင်ခွင်ပိုက်၍ မကြာမီ ပြန်ဝင် လာသည်။ ကလေးက အပြာရောင် ဂျောက်ဂျက်ကလေးကို လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“သူ့မျက်နှာ မညှိုးပါဘူး။ ကောင်းပါတယ် ... မစ္စတာမဂ္ဂရီဂါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကျုပ်က စိုးရိမ်ပြီး ထင်မိတာ ဖြစ်မှာပါ။ ပေးစမ်း ပါဦး ... ကျုပ်ခဏချီကြည့်စမ်းပါရစေ”

မစ္စကတော်လီက ကလေးငယ်ကို ညင်ညင်သာသာ ကမ်းပေးလိုက် သည်။ ဂျမီက သူ့သားကလေးကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ရင်ခွင်ပိုက်၍ ပွေ့ချီလိုက် သည်။ နှလုံးသားမှ ယိုစိမ့်လာသော မေတ္တာစိတ်သည် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဝှမ်းဆီ ထိသလို ပျံ့နှံ့သွားသည်။ သူ့ဘဝတွင် လိုနေသည်မှာ သည်အရာသာ ဖြစ် ကြောင်းကိုလည်း ပထမဆုံးအကြိမ် သဘောပေါက်လိုက်မိသည်။

သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ကလေးငယ်မှာ သူ့သွေးသားအစစ်ဖြစ်သည်။ သူ၏ ရင်သွေး ဂျမီမဂ္ဂရီဂါ(ဂျူနီယာ) ဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် မျိုးဆက် တာဝန်ကို ပခုံးပြောင်းဆက်ခံရန် သားသမီးတစ်ယောက်မျှ မရှိလျှင် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းကြီးတွေ၊ စိန်တွင်းလုပ်ငန်းကြီးတွေ၊ ရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း ကြီးတွေ လုပ်နေ၍ကော ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိနိုင်ပါမည်နည်း။

ငါ အတော် မှားခဲ့တာပဲ။

ယခုအချိန်တွင်မှ ဂျမီသည် သူ့အဖို့ လိုနေသော အရာကို သိရှိခဲ့ သည်။ သူသည် ဒေါသအာဇာတစိတ်တွေ ဖုံးလွှမ်းပြီး အမှန်တရားကို မမြင်နိုင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သူသည် သူ့အမှားကို နောင်တရစွာဖြင့် သားငယ်၏မျက်နှာကို ငုံ့ ကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏ အသည်းထောင့် တစ်နေရာတွင် မာကျောစွာ အစိုင် အခဲ ဖြစ်နေသောအရာသည် ထိုခဏ၌ပင် အရည်ပျော်ပြေလွင့်သွားခဲ့လေသည်။

“မစ္စက်တော်လီ ... ကလေးပုခက်ကို ကျုပ် အခန်းထဲ ပြောင်းဆင် လိုက်တော့”

*

နောက်သုံးရက်အကြာတွင် ဂျမီမဂ္ဂရီဂါ၏ အိမ်ရှေ့တံခါးဝသို့ မာဂရက် ရောက်လာသည်။ မစ္စက်တော်လီက ဆီးပြောသည်။

“မစ္စတာ မဂ္ဂရီဂါ သူ့ရုံးမှာ ရှိတယ် ... မစ္စဗင်ဒါမာဝီ။ ဒါပေမဲ့ မစ္စဗင်ဒါ မာဝီလာရင် သူ့ကို လာခေါ်ပါလိုတော့ ပြောသွားတယ်။ သူက မစ္စဗင်ဒါမာဝီနဲ့ စကားပြောစရာ ရှိတယ်တဲ့”

မာဂရက် ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်စောင့်နေသည်။ သားကလေးကို ရင်ခွင် တွင် ချိထားသည်။ သူမ ဂျမီကို အလွန်တွေ့ချင်နေသည်။ လွန်ခဲ့သော ခုနစ် ရက်အတွင်းက သူ့ခမျာ တော်တော် အောင့်နေခဲ့ရသည်။ သူမ သားကလေး နေမကောင်းများ ဖြစ်နေမလားဟု တွေးပူကာ ကလစ်ဒရစ်သို့ ပြန်ပြေးလာချင် စိတ်တွေ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့သည်။ သို့သော် ... သူမ၏ ရည်ရွယ်ချက် ပျက်သွားမည် စိုး၍ မိမိစိတ်ကို အတင်းချုပ်ထားခဲ့ရသည်။ ချုပ်ထားရကျိုး လည်း နပ်ပါသည်။ သူမ၏ ရည်ရွယ်ချက်အောင်မြင်ပါသည်။ ယခုပင် ဂျမီက သူမနှင့် စကားပြောချင်နေသည်ဟု သိရပြီ။ သူမမျှော်လင့်ထားသလို အားလုံး အဆင်ပြေတော့မည်။ သူတို့သားအမိ သားအဖသုံးယောက် စိတ်ချမ်းသာစွာဖြင့် အတူနေကြရတော့မည်။

ဧည့်ခန်းသို့ ဂျမီ ဝင်လာချိန်တွင် မာဂရက်၏ရင်သည် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသည်။ **အို ... ဘုရားရေ၊ သူ့ကို ငါတကယ်ချစ်နေတုန်းပါလား။**

“ဟယ်လို ... မက်ဂျီ” ဂျမီက စတင်နှုတ်ဆက်သည်။

မာဂရက်က နွေးထွေးစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး -

“ဟယ်လို ... ဂျမီ”

“ငါ့သားလေးကို ငါလိုချင်တယ်”

မာဂရက် တော်တော် ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဒါပေါ့ ရှင့်သားလေးကို ရှင်လိုချင်မှာပေါ့။ ကျွန်မလည်း အရင်က တည်းက သိပြီးသားပါ”

“သူ့ကို လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်လာအောင် ငါ ပြုစုစောင့်ရှောက် ချင်တယ်။ ငါတတ်နိုင်သမျှ အကုန်ပြည့်စုံစေရမယ်။ မင်းကိုလည်း ထိုက်ထိုက် တန်တန် ထောက်ပံ့ထားမယ်”

မာဂရက်က နားမရှင်းသလို ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။ ကျွန်မ သိပ်မရှင်းသလိုပဲ”

“ငါ ဆိုလိုတာ ငါ့သားလေးကို ငါလိုချင်တယ်”

“ရှင်ဆိုလိုတာက ကျွန်မနဲ့ ရှင်နဲ့ လက်ထပ် ...”

“မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ ငါက ကလေးကို ပဲ လိုချင်တယ်”

မာဂရက် တော်တော်ဒေါသထွက်သွားသည်။

“ဪ ... လက်စသတ်တော့ ရှင်က ဒီလိုကိုး။ ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ် တော့မှ မရဘူး ... ဂျမီ။ ကျွန်မသားကလေးကို တစ်သက် မပေးနိုင်ဘူး မှတ် ထားပါ”

ဂျမီက သူမမျက်နှာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ခဏကြာတော့မှ ...

“ဒီလိုဆိုလည်း ကောင်းပြီလေ။ တို့သဘောတူညီချက်တစ်ခု လုပ်ကြ တာပေါ့။ မင်းက ကလေးနဲ့အတူ ငါ့အိမ်မှာ နေနိုင်တယ်။ သဘောကတော့ ကလေးထိန်းဆရာမအဖြစ်နဲ့ ဆိုပါတော့” မာဂရက်၏မျက်နှာ ညှိုးသွားသည် ကို မြင်လိုက်ရသည်။ “မင်း ဘာလိုချင်သလဲ။ လိုချင်တာ ပြောပါ”

“ကျွန်မ သားကလေးကို နာမည်ပေးချင်တယ်” သူမက အသံမာမာ ဖြင့် ပြောသည်။ “သူ့အဖေရဲ့ နာမည်ကိုပဲ ပေးချင်တယ်”

“ကောင်းပြီ ... မင်းဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်စေရမယ်။ အဲဒီတော့ ဒီကလေးကို ငါတာဝန်ယူပြီး မွေးစားတော့မယ်”

မာဂရက်က ဒေါသမျက်နှာဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ဘာပြောတယ်။ ကလေးကို မွေးစားမယ် ဟုတ်လား၊ အို ... ဒါတော့ တဆိတ်သည်းခံပါရှင်။ ကျွန်မ သားလေးကို ဘယ်သူမှ မွေးစားလို့ မရဘူး။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် မွေးမယ်။ ဒီမယ် ... သူဌေးကြီး ဂျမီမဂ္ဂရီဂါ - ရှင်မှာ ပိုက်ဆံ တွေ ဘယ်လောက်ပဲရှိရှိ၊ အာဏာတွေ ဘယ်လောက်ပဲရှိရှိ ... အဲဒါတွေဟာ အလကားပါပဲ။ ရှင်ကို ကျွန်မ သနားမိပါသေးတယ်”

မာဂရက်သည် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်ပြီး သားငယ်ကို ရင်ခွင် ပိုက်ကာ အိမ်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းသွားတော့သည်။

ဂျမီက မတ်တတ်ကြီးရပ်ကာ ငေးပြီး ကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် မာဂရက်သည် အမေရိကသို့ ထွက်ခွာရန် အစီအစဉ်တွေ လုပ်သည်။

“ထွက်ပြေးလို့ ပြဿနာ မအေးနိုင်ပါဘူး ... တူမရယ်” မစ္စက်အိုဝင် က တားသည်။

“ကျွန်မ ထွက်ပြေးတာ မဟုတ်ဘူး ... အန်တီ။ ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မသား ကလေးအတွက် အဆင်ပြေမယ့် ဘဝသစ်ထူထောင်နိုင်မယ့်နေရာကို သွားတာ ပါ”

အမေရိက ရောက်သွားလျှင် သူမနှင့် သူမ၏သားကလေးတို့မှာ ဘယ်သူ့အနှိမ်ကိုမှလည်း ခံရစရာမရှိတော့။

“ဒါဖြင့် ဘယ်တော့သွားမှာလဲ”

“မြန်နိုင်လေ ကောင်းလေပဲ။ ဒီကနေပြီး ဝေါ်စက်စတာကို မြင်း ရထားနဲ့ သွားမယ်။ အဲဒီကမှတစ်ဆင့် ကိပ်တောင်းကို ရထားစီးမယ်။ ကျွန်မမှာ နယူးယောက်အထိ ရောက်နိုင်အောင်တော့ ပိုက်ဆံစုထားတာ ရှိပါတယ်”

“သွားရမယ့် ခရီးက အဝေးကြီးပါကွယ်”

“အဝေးကြီးပေမဲ့ သွားရကျိုးနပ်ပါတယ်။ အမေရိကမှာ လုပ်နိုင် တာတွေ အများကြီးရှိတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ကျွန်မ လိုချင်တာကလည်း အဲဒါပါပဲ”

*

ဂျမီသည် အကျပ်အတည်းပြဿနာများနှင့် ကြုံလာလျှင် ခေါင်းအေး အေးဖြင့် ဆောင်ရွက်တတ်သူအဖြစ် သူ့ကိုယ်သူ အမြဲတမ်း ဂုဏ်ယူလေ့ရှိသူ ဖြစ်သည်။ ယခုမူ ယင်းသို့ လုံးဝ မဟုတ်တော့။ ဂနာမငြိမ် ဆောက်တည်ရာ မရဖြစ်ကာ တွေ့ရာလူတိုင်းကိုသာ ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေတော့သည်။ ရုံးခန်းမှာ လည်း ယခင်ကလို အေးအေးချမ်းချမ်း မရှိတော့။ ဘယ်သူက ဘာပဲ ပြောပြော သူက လက်မခံ၊ ဘယ်သူက ဘာပဲလုပ်လုပ် သူက မကြိုက်။ သူသည် လူ တိုင်းကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းသည်။ အရာရာကို အပြစ်မြင်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင်တော့။

သူ လုံးဝ မအိပ်တာ သုံးရက်တိတိ ရှိသွားပြီ။ မာဂရက်နှင့် ပြော ခဲ့သော စကားတွေကိုသာ သူ သတိရနေသည်။ သူ စဉ်းစားနေသည်။ **အလ ကားကောင်မ**။ မာဂရက်က သည်ယုန်မြင်လို့ သည်ချုံထွင်သည်ဆိုတာကို သူ အစောကြီးထဲက သိခဲ့ဖို့ ကောင်းသည်။ **ဒီကောင်မက သူ့အဖေလိုပဲ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်များတာ။ ငါ့ဘက်က ညံ့သွားလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ။ သူ့ကို ငါက တာဝန်ယူမယ်လို့ ပြောခဲ့တာ စကားမှားသွားတယ်။ တကယ်တော့ ‘နင့်ကိုငါ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ပေးမယ်’ လို့ ပြောရမှာ။ ပေါင်တစ်ထောင် ... ဒါမှမဟုတ် တစ်သောင်းလောက် ပေးလိုက်ရင် အားလုံးပြေလည်သွားမှာ ဒီထက်လိုချင်သေးရင်လည်း ပေးလိုက်ဦး။**

“မင်းကိုငါ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ပြောချင်တယ်” သူက ဒေးဗစ် ဘလက်ဝဲကို ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါခင်ဗျား”

“မစ္စဗင်ဒါမာဝီဆီ သွားပြောစမ်းပါ။ သူ့ကို ငါက ပေါင်နှစ်သောင်း ပေးမယ်လို့ပြော။ ငါက ဘာကို ပြန်ချင်တယ်ဆိုတာ သူသိတယ်” သူက ချက် လက်မှတ်တစ်စောင် ရေးသည်။ ပိုက်ဆံတန်ခိုး ဘယ်လောက်ရှိသည်ဆိုသည်ကို သူကောင်းကောင်းသိသည်။ “ဒီချက်လက်မှတ် သူ့ကို ပေးလိုက်”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျား”

ဒေးဗစ်ဘလက်ဝဲ ထွက်သွားသည်။

ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာတော့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဒေးဗစ်က ဂျမီ အား ချက်လက်မှတ်ကို ပြန်ပေးသည်။ ချက်လက်မှတ်က နှစ်ပိုင်းပြတ်နေပြီ။ ဂျမီမျက်နှာ နီရဲသွားသည်။

“ကျေးဇူးပဲ ဒေးဗစ်။ ဒါပါပဲ”

မာဂရက်အား ပိုက်ဆံနှင့်ဖျားယောင်း၍ မရဆိုသည်ကို သူသိရပြီ။
ကောင်းပြီ ... ဒီကောင်မ ဒီလောက်တောင် ခံနိုင်မလား။ ငါကိုယ်တိုင် သွားပေးမယ်။

ထိုနေ့ညနေပိုင်းတွင် ဂျမီသည် မစ္စက်အိုဝင်၏ ဘော်ဒါဆောင်သို့ လာခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် မစ္စက်ဗင်ဒါမာဝီနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ” ဂျမီက မစ္စက်အိုဝင် အား ပြောလိုက်သည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် မစ္စတာ မဂ္ဂရီဂါ။ သူ အမေရိကကို ထွက်သွားပါ ပြီ။ အခုဆိုရင် သူတို့သားအမိ ရထားပေါ်တောင် ရောက်နေရော့မယ်”

ဂျမီအဖို့ ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်ကန်ခံလိုက်ရသလို ခံစားရသည်။

“ဘယ်အချိန်က ထွက်သွားပါသလဲ”

“နေ့လယ်ပိုင်းက မြင်းရထားနဲ့ ဝေါ့စက်စတာကို ထွက်သွားကြ တယ်”

*

ရထားသည် ဝေါ့စက်စတာ ဘူတာတွင် ရပ်နေတုန်း ရှိသေးသည်။ တွဲတိုင်းတွင် ခရီးသည်တွေ ပြတ်သိပ်နေသည်။ စင်္ကြံတွင် လူတွေ ပြည့်နေ သည်။ ရထားသည် မကြာမီတွင် ကိပ်တောင်းသို့ ထွက်ခွာတော့မည်။ ကုန် သည်များ၊ ၎င်းတို့၏ ဇနီးများ၊ တွင်းတူးလုပ်သားများ၊ ဈေးသည်များ၊ အာ

ဖရိုက်တိုင်းရင်းသားများ၊ စစ်သားများ၊ သင်္ဘောသားများ ... အမျိုးစုံနေသည်။
တစ်ဘူတာလုံး ကျွက်ကျွက်ညံနေသည်။

အများစုမှာ မီးရထားကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် စီးဖူးကြသူများဖြစ်၍
ပွဲတော်ကြီးတစ်ခု ကျင်းပနေသလို ကြိတ်ကြိတ်တိုး စည်ကားနေသည်။

မာဂရက်က ပြတင်းပေါက်ဝတွင် နေရာရသည်။ သူမသည် သား
ကလေးကို ရင်ခွင်တွင် တင်ကာ သူမ၏ အနာဂတ် ခရီးကို တွေးနေမိသည်။
တကယ်တော့ သူမအဖို့ အနာဂတ်ခရီးသည် ဘာမှမရေရာ၊ အဆုံးမရှိသော
လမ်းကို လျှောက်သွားနေရဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ သူမ ဘယ်အရပ် ဘယ်
နေရာဒေသကိုပဲ သွားသွား ယောက်ျားမရှိသော သားသည်မိခင်အဖြစ် လူတွေ
က နှိမ်ကြမည်မှာ သေချာသည်။ သို့သော်လည်း သူမ၏ သားကလေးအဖို့
တော့ ကံကောင်းနိုင်ကောင်းပါရဲ့ဟု တွေးမိသည်။ ထိုအချိန်
ဂါတ်ဗိုလ်၏အသံ ကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ခရီးသည်တွေ ရထားပေါ် တက်ကြပါ။ ရထားထွက်ပါတော့မယ်”

မာဂရက်က မျက်နှာကို မော်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်ဝ
တွင် ဂျမီရပ်နေသည်ကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

“မင်းပစ္စည်းတွေ ပြန်သိမ်းတော့” ဂျမီက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“မင်း ရထားပေါ်က မြန်မြန်ပြန်ဆင်းပါ”

**အင်း ... သူက ငါ့ကို ဒီအထိ ပိုက်ဆံအာဏာနဲ့လာပြီး
အမိန့်ပေးနေ တုန်းပါလား။**

“ရှင်က ကျွန်မကို အစွမ်းကုန် ဘယ်လောက်အထိ ပေးနိုင်မှာမို့လဲ”
သူက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် မေးလိုက်သည်။

ဂျမီက မိခင်ရင်ခွင်တွင် အပူအပင် ကင်းမဲ့စွာ အိပ်မောကျနေသော
သားကလေးမျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းကို ငါ လက်ထပ်တော့မယ်”

၉

နောက်သုံးရက်အကြာတွင် သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်လိုက်ကြသည်။ မင်္ဂလာဆောင် အခမ်းအနားမှာလည်း လူသူမသိသော ကျိတ်ဝိုင်းကလေးမျှသာ ဖြစ်သည်။ မင်္ဂလာဆောင် အခမ်းအနားသို့ တက်ရောက်လာသည့် တစ်ဦးတည်းသော ဧည့်သည်မှာလည်း ဒေးဗစ်ဘလက်ဝဲသာ ဖြစ်သည်။

အခမ်းအနား ကျင်းပနေစဉ်အတွင်း ဂျမီသည် ခံစားချက်ပေါင်းစုံဖြင့် အထူးပင် စိတ်လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။ သူသည် ပင်ကိုအားဖြင့် စိတ်ဓာတ် ခိုင်ကျည်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ယနေ့တွင်မူ စိတ်ဓာတ်အပျော့ဆုံး လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

သူ့ဘေးတွင်ရပ်နေသော မာဂရက်ကို စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ မာဂရက် ခါတိုင်းထက် ပို၍လှနေသလို ထင်ရသည်။ မာဂရက်၏ ခံစားချက်များနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော အခက်အခဲများကို တွေးမိသည်။ သို့သော် ယင်းတို့မှာ အတိတ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြီ။ ယနေ့အဖို့တွင်မူ မာဂရက်သည် အပူအပင်လုံးဝ မရှိသော ခြောက်ပစ်ကင်းသဲလဲစင် သတို့သမီးချောလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ သူသည် ဗင်ဒါမာဝီအား လက်စားချေရာတွင် မာဂရက်ကို ခုတုံးအဖြစ် အသုံးချခဲ့သည်။ ယခုသော် မာဂရက်က သူ့အတွက် အမွေခံသားဦးကလေးကို မွေးဖွားပေးခဲ့ပြီ။

ဘုန်းတော်ကြီး အသံပေါ်ထွက်လာသည်။

“ယနေ့မှစ၍ သင်တို့နှစ်ယောက်သည် ပုဆိုးတန်းတင် အကြင်လင်မယား ဖြစ်ခဲ့ကြပြီ။ ထို့ကြောင့် သတို့သားက သတို့သမီးအား နမ်းရှုပ်ခြင်းဖြင့် သစ္စာပန္နက် ရိုက်နိုင်ပြီ”

ဂျမီက ကိုယ်ကိုကိုင်းကာ မာဂရက်၏ ပါးပြင်ကို ရွတ်ခနဲ နမ်းရှုပ် လိုက်သည်။

“ကဲ ... အိမ်ပြန်ကြစို့”

ဂျမီက ပြောလိုက်သည်။ သားကလေးက ဖခင်ကို မျှော်နေရှာရော့ မည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ဂျမီက မာဂရက်အား အိပ်ခန်းကို လိုက်ပြ သည်။

“ဒါ မင်းအိပ်ခန်းပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မ သိပါတယ်”

“အိမ်ဖော်တစ်ယောက် ထပ်ငှားပေးမယ်။ မစွက်တော်လီကတော့ ကလေးတာဝန်ကိုပဲ ဆက်ယူပါစေ။ လိုအပ်တာရှိရင် ဒေးဗစ်ဘလက်ဝဲကို ပြော ပါ”

မာဂရက်အဖို့ ရင်ထဲတွင် အောင့်သက်သက်ကြီး ခံစားလိုက်ရသည်။ ဂျမီက သူမအား အိမ်စေတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံနေပါကလား။ သို့သော် ... ဒါက အကြောင်းမဟုတ်။ **ငါ့သားလေး တရားဝင်နာမည်တစ်လုံးရပြီ။ ဒါဆို ရင် ငါ့အနေနဲ့ သေပျော်ပြီ။**

ထိုညနေ ညစာ စားရန် ဂျမီ အိမ်သို့ ပြန်မရောက်။ မာဂရက်က ထိုင်စောင့်နေသေးသည်။ အချိန်လွန်တော့ မစောင့်တော့ဘဲ တစ်ယောက်တည်း ပင် စားလိုက်သည်။

သူမသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲရင်း အသံကြားတိုင်း လိုက်ပြီး နားစွင့် နေမိသည်။ သူမစိတ်က ဂျမီဆီသို့သာ ရောက်နေသည်။ **သူ မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်) ဂေဟာ ရောက်နေရောပေါ့။ ဘယ်မိန်းမနဲ့များ ဖက်အိပ်နေပါလိမ့်။**

မနက်လေးနာရီထိုးတော့မှ သူမ အိပ်ပျော်သွားသည်။

*

ဂျမီနှင့် မာဂရက်တို့၏ ဆက်ဆံရေးမှာ လက်ထပ်ပြီးသည့်နေ့မှ စ၍ ဘာမှ အပြောင်းအလဲ မရှိ။ သို့သော် မာဂရက်နှင့် ကလစ်ဒရစ်မြို့သူမြို့သားတို့ ၏ ဆက်ဆံရေးကား အံ့ဩရလောက်အောင်ပင် အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲ သွားခဲ့သည်။ မာဂရက်သည် အပယ်ခံဘဝမှသည် လူမှုရေးလောကတွင် ရေပန်း စားသူအဖြစ်သို့ နေ့ချင်းညချင်း ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။ မြို့သူမြို့သားအများစု မှာ သူတို့၏ စားဝတ်နေရေးအတွက် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းဖြင့် ဂျမီ မဂ္ဂရီဂါနှင့် ကရူဂျာ-ဘရင်းလီမိတက်တို့အပေါ်တွင် မှီခိုနေကြရသည်။ မာ

ဂရက်ဗင်ဒါမာဝီသည် ဂျမီအဂ္ဂရီဂါအဖို့ တန်ဖိုးရှိလျှင် သူတို့အဖို့လည်း တန်ဖိုးရှိသည်ဟု သူတို့ ယူဆကြသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မာဂရက်တို့သားအမိ မြို့ထဲထွက်သွားတိုင်း လမ်းသွားလမ်းလာတိုင်းပင် မာဂရက်အား ပြုံးပြုံးကြီး နှုတ်ဆက်လာကြသည်။ ပါတီပွဲ၊ ဧည့်ခံပွဲဖိတ်စာတွေလည်း တဖွဲဖွဲ ရောက်လာသည်။ မာဂရက်အား လူမှုရေး အသင်းအဖွဲ့များတွင် ဦးဆောင်ပါဝင်ရန် ကမ်းလှမ်းစာတွေလည်း မနည်း။ ကုန် ကုန်ပြောရလျှင် မာဂရက်က ဖက်ရှင်ဝတ်စုံသစ်တစ်မျိုးဝတ်လျှင် တခြားအမျိုး သမီးတွေကလည်း သူမဝတ်သလို လိုက်ဝတ်လာကြသည်အထိ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ... မာဂရက်ကတော့ ၎င်းတို့၏ မျက်နှာလို ချွေးရဆက်ဆံမှု တွေကြောင့် တစ်စက်ကလေးမျှ ဘဝင်မမြင့်၊ သူမအား အပယ်ခံတစ်ယောက် အဖြစ် ကဲ့ရဲ့သင်္ဂြိုဟ်လုပ်ခဲ့ကြစဉ်ကလိုပင် ကိုယ့်သိက္ခာနှင့်ကိုယ် ဣန္ဒြေမပျက် ပြုမူနေထိုင်သည်။

*

ဂျမီသည် သားကလေးနှင့် အချိန်ဖြုန်းရန်လောက်သာ အိမ်သို့ ပြန်လာတတ်သည်။ မာဂရက်အပေါ်တွင် သူ၏ ဆက်ဆံရေးမှာ တစ်စိမ်းပြင်ပြင် ဆန်နေသည်။ သို့သော် ... ပါးနပ်ယဉ်ကျေးစွာတော့ ဆက်ဆံသည်။

မနက်စားပွဲတွင် လင်မယားနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေသော အခါများတွင် မာဂရက်က အိမ်စေတစ်ယောက်လို အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပြုစုသည်။ သို့သော် ဂျမီက စကားများကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ မပြော၊ စားပြီးလျှင်ပြီးချင်း စားပွဲမှ ထွက်သွားတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် မာဂရက်မှာ ကိုယ့်အခန်းထဲတွင် တံခါးပိတ်ပြီး အခန်းအောင်း၍သာ နေလိုက်တော့သည်။ သူမသည် ကိုယ့်အဖြစ်ကို တွေးပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပင် မုန်းတီးစိတ်ဝင်လာမိသည်။ သူမ၏ ဘဝကား ရွှေဘုံပေါ်မှာ စံနေရပေမဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှု မရှိသောဘဝ။ ဂုဏ်သရေ ညှိုးငယ်ရသောဘဝ။

သို့ပေမဲ့ ဂျမီကိုတော့ သူမ လုံးဝမုန်း၍မရ။

ဘုရားရေ ငါ့ဝဋ်ကလည်းတစ်မျိုးပါပဲလား။

*

ဂျမီသည် အလုပ်ကိစ္စဖြင့် ကိပ်တောင်းမြို့သို့ ရောက်နေသည်။ သူသည် ‘တော်ဝင်’ ဟိုတယ်မှ ထွက်လာစဉ် တူညီဝတ်စုံဝတ်ထားသော လူမည်း မြင်းရထားသမားက ဆီး၍မေးသည်။

“မြင်းရထားစီးမလား ဆရာ”

“မစီးပါဘူး။ လမ်းလျှောက်ပဲ သွားမယ်”

“ဘန်ဒါက မြင်းရထားစီးလာစေချင်ပါတယ် ဆရာ”

ဂျမီက တုန့်ခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး မြင်းရထားသမားမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘန်ဒါ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မစ္စတာမဂ္ဂရီဂါ”

ဂျမီသည် ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ မြင်းရထားပေါ် တက်လိုက်သည်။ မြင်းရထားဆရာက မြင်းကို ကြာပွတ်နှင့် တစ်ချက်တို့လိုက်ပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ဂျမီသည် မြင်းရထားနောက်ခန်းတွင် ထိုင်ကာ ဘန်ဒါအကြောင်းကို တွေးလာခဲ့ပါသည်။ ဘန်ဒါကား သတ္တိရှိသော မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်အတွင်း သူသည် ဘန်ဒါအား အကြိမ်ပေါင်းများစွာ စုံစမ်းရှာဖွေခဲ့သည်။ သို့သော် ဘာသတင်းမှ မရခဲ့။ ယခုမူ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ဘန်ဒါကို တွေ့ရတော့မည်။

မြင်းရထားသည် ဆိပ်ကမ်းဘက်သို့ ဦးတည်လာခဲ့သည်။ သူတို့ ဘယ်နေရာသို့ သွားနေကြောင်း ဂျမီက ချက်ချင်းရိပ်မိလိုက်သည်။

နောက် ၁၅ မိနစ်ခန့်အကြာတွင် မြင်းရထားသည် ဂိုဒေါင်ပျက်ကြီးတစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ တစ်ချိန်တုန်းက ဂျမီနှင့် ဘန်ဒါတို့သည် နမီး(ဘ်)စိန်တွင်း နယ်မြေသို့ စွန့်စားသွားရောက်ရန် ဤဂိုဒေါင်ကြီးထဲတွင် လျှို့ဝှက်တိုင်ပင်ခဲ့ကြသည်။ **အင်း ... တို့နှစ်ယောက် တော်တော် မိုက်မိုက် ကန်းကန်း လုပ်ခဲ့ကြတာပဲ။ မသေလို့ ကံကောင်း** ဟု ဂျမီက တွေးလိုက်မိသည်။

သူသည် မြင်းရထားပေါ်မှဆင်းကာ ဂိုဒေါင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ အထဲတွင် ဘန်ဒါ စောင့်နေသည်။

ဘန်ဒါက တစ်စက်ကလေးမျှ ရုပ်မပြောင်း၊ ဝတ်စုံကိုလည်စည်းနှင့် ဘာနှင့် ရှိုးကျကျ ဝတ်ထားခြင်းမှတစ်ပါး သူ့ရုပ်သွင်မှာ ယခင်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးပြုံးကြီး ရပ်နေကြသည်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ပွေ့ဖက်လိုက်ကြသည်။

ဂျမီက ပြုံးပြီး -

“မင်းတော်တော် ကြီးပွားနေတယ်ထင်တယ်”

ဘန်ဒါက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“သိပ်မဆိုးပါဘူး။ တို့နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ခဲ့ကြတဲ့အတိုင်း ငါ လယ် မြေဝယ်လိုက်တယ်။ မိန်းမယူတယ်။ သားနှစ်ယောက်တောင် ရနေပြီ။ လယ်မြေ မှာ ဂျုံစိုက်တယ်။ ငှက်ကုလားအုပ် မွေးတယ်”

“ငှက်ကုလားအုပ်”

“ဟုတ်တယ်။ အမွေးတွေ ရောင်းစားရင် ပိုက်ဆံ အများကြီးရတယ်”

“အေးကွ ... ငါ မင်းမိသားစုတွေနဲ့လည်း သိပ်တွေ့ချင်တာပဲ”

ဂျမီသည် စကော့တလန်မှ မိဘများနှင့် ညီအစ်ကိုမောင်နှမများကို သတိရမိသည်။ သူတို့နှင့် ခွဲခွာလာရသည်မှာ လေးနှစ်ပင် ရှိခဲ့ပြီ။

“မင်းကို ငါတစ်ချိန်လုံး လိုက်ရှာနေခဲ့တယ် ဘန်ဒါ”

“ငါလည်း အလုပ်တွေ သိပ်ပြီးများနေတယ်ကွာ။ အခုလည်း မအား တဲ့အထဲက မင်းကို သတိပေးရအောင်လို့ လာခဲ့တာ။ မင်းအတွက် ပြဿနာ တွေ တက်နေတာ မင်းသိရဲ့လား”

“ဘာပြဿနာလဲ”

“နမီး(ဘ်)စိန်တွင်းက ကြီးကြပ်ရေးမှူး ဟန်(စ်)ဇင်မာမန်း ပြဿနာ ပေါ့။ ဒီလူက သိပ်ဆိုးတာ။ အလုပ်သမားတွေ အားလုံးက သူ့ကို မုန်းနေကြ တယ်။ အလုပ်ခွင်က ထွက်သွားဖို့တောင် စိတ်ကူးနေကြတယ်။ သူတို့ အဲဒီလို လုပ်ရင် မင်းရဲ့ အစောင့်တပ်က တားကြလိမ့်မယ်။ အဲဒါဆိုရင် အဓိကရုဏ်းဖြစ် မှာ ကျန်းသေပဲ”

ဂျမီက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဘန်ဒါ၏ မျက်နှာကိုသာ စိုက်ကြည့်နေ သည်။

“မင်းကို ငါတစ်ချိန်က လူတစ်ယောက်အကြောင်း ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ မင်းမှတ်မိဦးမှာလား မသိဘူး။ ဂျွန်တင်ဂိုဂျဗာဘူးဆိုတာလေ”

“အင်း ... ငါမှတ်မိပါတယ်။ သူက နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ပဲ။ သူ့ အကြောင်း ငါဖတ်ဖူးတယ်။ တော်တော် ပြင်းထန်တဲ့ တော်လှန်ရေးသမား တစ်ယောက်ပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ ငါလည်း သူ့တပ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ”

ဂျမီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ငါလည်း သဘောပေါက်ပါတယ်။ လုပ်စရာရှိရင် ငါ့ဘက်ကလည်း လုပ်မှာပါ”

“ကောင်းပါတယ်။ မင်းက ဩဇာအာဏာရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ် လာပြီ ဂျမီ။ ငါ အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူငယ်ချင်း”

“ဒါနဲ့ မင်းမှာ သားဦးကလေး ရနေပြီဆို”

ဂျမီ အံ့သြသွားမိသည်။

“မင်းက ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“ငါက မိတ်ဆွေနောက်ကို အမြဲတမ်း ခြေရာခံလိုက်နေတယ်” သူ ထိုင်ရာမှထသည်။ “ငါ အစည်းအဝေးတစ်ခု သွားတက်ရဦးမယ် ဂျမီ။ နမီး(ဘ်) က ပြဿနာ အေးသွားပါလိမ့်မယ်လို့ သူတို့ကို ငါပြောပြလိုက်ပါ့မယ်”

“ကောင်းပါပြီ။ ငါလည်း ကြည့်ပြီး စီစဉ်လိုက်ပါ့မယ်” သူက ထွား ကျိုင်းသန်မာသော လူမည်းကြီးအား တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့သည်။ “ဒါနဲ့ မင်း ကို ငါ ဘယ်တော့ ပြန်တွေ့ရမှာလဲ ဘန်ဒါ”

ဘန်ဒါက ပြုံးလိုက်ပြီး -

“မင်းက ငါ့ကို ဒီလောက်တောင် လွယ်လွယ်ကလေးနဲ့ ဖြောင်ပစ်လို့ မရသေးပါဘူးကွာ။ မင်းဆီ ငါလှည့်လာဦးမှာပါ”

ထို့နောက် ဘန်ဒါ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည်။

*

ကလစ်ဒရစ်သို့ ဂျမီ ပြန်ရောက်တော့ ဒေးဗစ်ဘလက်ဝဲကို ခေါ်ပြီး ပြောသည်။

“နမီး(ဘ်)တွင်းမှာ ဘာပြဿနာတွေများ ဖြစ်နေသလဲ ... ဒေးဗစ်”

“ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်ပါဘူး မစ္စတာမဂ္ဂရီဂါ” သူက ခေတ္တတုံ့ဆိုင်းနေ ပြီးမှ “ဒါပေမယ့် ပြဿနာဖြစ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေတွေ ရှိနေတယ်လို့တော့ ကြားရ ပါတယ်”

“အဲဒီမှာ ကြီးကြပ်ရေးမှူးက ဟန်(စ်)ဇင်မာမန်း။ သူက အလုပ်သမား တွေအပေါ်မှာ မတရားကျင့်သုံးနေသလားဆိုတာ သိအောင်လုပ်ပါ။ အဲဒီလိုလုပ် နေရင် အမြန်ဆုံး တားဆီးပါ။ မင်းကိုယ်တိုင် အဲဒီကို လိုက်သွားရင် ပိုကောင်း မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မနက်ဖြန်မနက် ကျွန်တော် လိုက်သွားပါ့မယ် ခင်ဗျား”

*

ဒေးဗစ်ဘလက်ဝဲသည် နမီး(ဘ်)စိန်တွင်းတွင် လုံခြုံရေးအစောင့်များ၊ အလုပ်သမားများနှင့် နှစ်နာရီတိတိ တွေ့ဆုံပြီး တိတ်တဆိတ် မေးမြန်းစုံစမ်း သည်။ ၎င်းတို့၏ ပြောပြချက်များကို သိရသောအခါ သူသည် အတော်ပင် မကျေမချမ်း ဖြစ်မိရသည်။

သို့သော် သိချင်တာတွေအားလုံး သိရပြီးသောအခါ ဇင်မာမန်းဆီသို့ လာခဲ့သည်။

ဇင်မာမန်းမှာ ဧရာမ လူသန်လူထွားကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်အလေးချိန်က ပေါင် ၃၀၀ ရှိပြီး အရပ်က ခြောက်ပေနှင့် ခြောက်လက်မ ရှည်သည်။ မျက်လုံးတွေက တွတ်တွတ်နီနေပြီး မျက်နှာက အမြဲတမ်းချွေးပြန်ကာ ဝက်မျက်နှာနှင့် အလွန်တူသည်။ လောကမှာ သည်လူထက် မျက်နှာပေါက်ဆိုးသော လူမျိုးရှိတော့မည် မဟုတ်ဟုပင် ဒေးဗစ်ဘလက်ဝဲက မှတ်ချက်ချမိသည်။ သို့သော် သူသည် ကရုဂျာ-ဘရင်းကုမ္ပဏီက ခန့်ထားသော ကြီးကြပ်ရေးမှူးများအနက် လုပ်ရည်ကိုင်ရည် အရှိဆုံး အမှုထမ်းတစ်ယောက်အဖြစ် လူသိများသည်။

သူ့ရုံးခန်းထဲသို့ ဒေးဗစ်ဝင်သွားသောအခါ ဇင်မာမန်းသည် အခန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် အပြည့်ထိုင်နေသည်။

ဇင်မာမန်းက ထိုင်ရာမှထ၍ ဒေးဗစ်၏လက်ကို ဆွဲကာ ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်သည်။

“အခုလို တွေ့ရတာအများကြီး ဝမ်းသာပါတယ် မစ္စတာဘလက်ဝဲ။ အခုလို လာမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို ကြိုပြီးသတင်းပေးဖို့ ကောင်းပါတယ်”

သူ့ရောက်နေကြောင်း ဇင်မာမန်း ကြိုသိထားပြီးပြီဆိုတာ ဒေးဗစ်က လုံးဝ သံသယရှင်းသည်။

“ဝီစကီ သုံးဆောင်ပါလား”
“နေပါစေ မလုပ်ပါနဲ့။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဇင်မာမန်းက ကုလားထိုင်တွင် နောက်ပစ်မှီကာ ပြောလိုက်သည်။

“ဆိုပါဦး။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ စိန်တွေတော်တော်ပဲ ရပါတယ်။ သူဌေးကတော့ ကျေနပ်မှာပါ”

နမီး(ဘ်) စိန်တွင်းမှ ထုတ်လုပ်မှုစံချိန် အလွန်ကောင်းကြောင်း သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သိကြသည်။ “ဒီကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်သမားတွေကို အလုပ်အများဆုံးလုပ်အောင် စွမ်းနိုင်တာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်” ဟူ၍ ဇင်မာမန်းက အမြဲတမ်း ပြောလေ့ရှိသည်။

“ဒီက အခြေအနေတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်တို့ဆီကို တိုင်စာတွေ ရောက်နေတယ်” ဒေးဗစ်က လေအေးအေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ဇင်မာမန်း၏ မျက်နှာတွင် အပြုံးပျောက်သွားသည်။
“ဘယ်လိုတိုင်စာတွေလဲ”

“အလုပ်သမားတွေအနေနဲ့ နစ်နာမှုတွေ ရှိနေတယ်လို့ဆိုတယ်”

ဇင်မာမန်းက ဗြန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ဒေါသရိပ်တွေ နီရဲလာသည်။

“ဒီကောင်တွေက လူတွေ မဟုတ်ဘူး။ တိရစ္ဆာန်တွေ။ ခင်ဗျားတို့က ပန်ကာအောက်မှာ ဇိမ်နဲ့ ထိုင်နေပြီး ဘာမှ သိတာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော် ပြောတာ နားထောင်ပါဦး။ အမှန်ကတော့”

“ကျုပ်အရင်ပြောမယ်။ ခင်ဗျား နားထောင်ပါ။ အမှန်ဆိုရင် ကုမ္ပဏီ တစ်ခုလုံးမှာ အဲဒီလောက်စိန်တွေ အများဆုံး ထုတ်လုပ်ပေးနေတာ ကျုပ်ပဲ။ အဲဒါဘာကြောင့်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့အားလုံး သိတယ်။ ကျုပ်က ဒီခွေးမသား တွေကို အတင်းရိုက်ပြီး ခိုင်းနေတာ”

“ကျုပ်တို့ ကုမ္ပဏီပိုင် တခြားတွင်းတွေမှာ” ဒေးဗစ်က ဖြည်းဖြည်း ပြောသည်။ “အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို တစ်လမှာ လုပ်ခ ၅၉ သျှိုလင်ပေး တယ်။ ပြီးတော့ ထမင်းလည်း ကျွေးတယ်။ ခင်ဗျားတွင်းမှာကျတော့ ၅၀ သျှိုလင်ပဲ ပေးတယ်”

“ကျုပ်က ကုမ္ပဏီ အမြတ်များများရအောင် လုပ်ပေးတာကို ခင်ဗျား က မကျေနပ်ဘူးလား”

“ဂျမီမဂ္ဂရီဂါက မကျေနပ်ဘူး” ဒေးဗစ်က အသံမာမာဖြင့် ပြောသည်။ “အဲဒီတော့ အလုပ်သမားအားလုံးကို လုပ်ခတိုးပေးပါ”

“ကောင်းပြီ။ သူဌေးပိုက်ဆံပဲ။ ပေးပေါ့” ဇင်မာမန်းက မကျေနပ်သံ ဖြင့် ပြောသည်။

“ပြီးတော့ အလုပ်သမားတွေကို ကြာပွတ်နဲ့ ရိုက်တယ်ဆိုတာလည်း သိရတယ်”

“ဘုရားရေ ဒီကောင်တွေကို သေအောင်ရိုက်လည်း မနာဘူးဗျ။ သူ တို့ အရေးပြားတွေက ကျီးပေါင်းတက်နေပြီ။ ဒီလောက် ရိုက်တာမှ သူတို့က နည်းနည်းကလေး ဖြိုချင်တာ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ကြာပွတ်ဒဏ်ကြောင့် သေသွားတဲ့ အလုပ်သမား တွေ ရှိတယ်ဆို။ အဲဒါရော ဘယ်လိုပြောမလဲ”

ဇင်မာမန်းက ပခုံးနှစ်ဖက် တွန့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တွင်းက နည်းပါသေးတယ်။ တခြား ကုမ္ပဏီပိုင်တွင်းတွေမှာ ဆိုရင် ပိုတောင်များသေးတယ်”

“နောက်ထပ် ဒီလိုကိစ္စမျိုးပေါ်လာရင် ခင်ဗျားကို အလုပ်က ဖြုတ်ပစ် ရလိမ့်မယ်” ဒေးဗစ်က ထရပ်လိုက်သည်။ “အလုပ်သမားတွေဟာ လူသားတွေ ပါ။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားကလည်း လူလိုဆက်ဆံပါ။ ဒီနေ့ကစပြီး ရိုက်တာနှက် တာ လုံးဝ မရှိရဘူး။ သူတို့တန်းလျားတွေကိုလည်း ကျွန်တော် စစ်ဆေးကြည့် ခဲ့ပြီးပြီ။ ဝက်သိုက်တွေကျနေတာပဲ။ အဲဒါတွေ အမြန်ဆုံး သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပါ”

ဇင်မာမန်းက ဒေါသစိတ်ကို ထိန်းချုပ်ကာ ဒေးဗစ်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“နောက်ကော ဘာပြောစရာ ကျန်သေးသလဲ” သူက မေးလိုက်သည်။

“ကျန်သေးတယ်။ နောက်သုံးလကြာရင် ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့မယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော် မကျေနပ်တာ တွေ့ရရင်တော့ ခင်ဗျား တခြားမှာသာ အလုပ်သွားရှာပေတော့။ ကဲ ... ဒါပဲ။ မင်္ဂလာရှိပါစေ”

ဒေးဗစ်က နောက်ပြန်လှည့်ပြီး ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

ဇင်မာမန်းသည် ဒေါသ အကြီးအကျယ်ဖြစ်ကာ ရပ်ကြည့်ကျန်ရစ်သည်။ **ခွေးမသား အရင်းရှင်တွေ။** သူက ကျိတ်ပြီး ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။

ဇင်မာမန်းသည် ဘိုးဝါးလူမျိုး ဖြစ်သည်။ သူ့ဖခင်လည်း ဘိုးဝါးလူမျိုးပင်။ ဘိုးဝါး လူမျိုးတို့၏ ယုံကြည်ချက်အရ မြေယာအားလုံးကို သူတို့ပိုင်ဆိုင်သည်။ သူတို့အား အလုပ်အကျွေးပြုရန် ဘုရားသခင်က လူမည်းများကို တာဝန်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ လူမည်းများအား လူသားတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံစေရန် ဘုရားသခင်က ဆန္ဒရှိတော်မူလျှင် သူတို့၏ အသားရောင်ကိုလည်း ယခုလို မဟူရာရောင် ဖန်ဆင်းတော်မူခဲ့မည် မဟုတ်။

သည်သဘောကို ဂျမီမဂ္ဂရီဂါ လုံးဝ နားမလည်။

ဒီအတိုင်းဆိုရင် ရှေ့ဆက်ပြီး ငါ့အနေနဲ့မလွယ်။ အစစအရာရာ သတိထားရမယ်။ ဒါပေမဲ့ နမီး(ဘ်)မှာ ဘယ်သူက ဆရာလည်းဆိုတာတော့ သူတို့ကို ပြရဦးမှာပေါ့။

*

ကရူဂျာ-ဘရင်းလီမိတက်သည် တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် တိုးတက်ကြီးကျယ်လာသည်။ ဂျမီမဂ္ဂရီဂါမှာလည်း အိမ်မှာ နေရသည်မရှိဘဲ ခရီးထွက်နေရသည်ကသာ များနေသည်။ သူသည် ကနေဒါတွင် စက္ကူစက်တစ်ခုနှင့် ဩစတြေးလျတွင် သင်္ဘောကျင်းတစ်ခု ဝယ်လိုက်သည်။

သူသည် နိုင်ငံခြားမှ ပြန်ရောက်လာသောအခါ သားကလေးနှင့်သာ အချိန်ဖြုန်းသည်။ သူ့သားကလေးမှာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ သူနှင့် ပို၍ပို၍ တူလာသည်။ သူက သားကလေးအတွက် ဂုဏ်လည်း အလွန်ယူသည်။ သူ့သားကလေးကို သူနှင့်အတူ ခရီးရှည်ခေါ်သွားချင်သည်။ သို့သော် မာဂရက်က သဘောမတူ။

“သားလေးက ခရီးသွားဖို့ ငယ်လွန်းပါသေးတယ် ဂျမီ။ တော်တော် လေးကြီးလာတဲ့အခါ ရှင်ကြိုက်တဲ့နေရာ ခေါ်သွားပါ။ အခုတော့ ရှင်ကလေးနဲ့ အတူနေချင်ရင် အိမ်မှာပဲနေပါ”

ဂျမီ သတိမထားလိုက်မိခင်မှာပင် သူ့သားကလေးသည် တစ်နှစ် သားအရွယ်သို့ ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် နှစ်နှစ်သားအရွယ်သို့ ရောက်လာ သည်။ အချိန်တွင် အကုန်မြန်လွန်းလိုက်တာဟု ဂျမီက ထင်မိသည်။ ၁၈၈၇ ခုနှစ်သို့ပင် တိုင်ခဲ့ပါပကော။

မာဂရက်အဖို့ နောက်ဆုံးနှစ်နှစ်သည် ကုန်မှန်းမသိ ကုန်လွန်သွားခဲ့ သည်။ ဂျမီသည် တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျစီ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေ ကို ဖိတ်၍ ညစာကျွေးသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် မာဂရက်မှာ ဧည့်ဝတ်ကျေပွန် သော ကျက်သရေရှင် အိမ်ရှင်မ ဖြစ်နေသည်။ သူမက နှုတ်လည်းရှင်သည်။ အသိဉာဏ်လည်းရှိသည်။ ဧည့်သည်ယောက်ျားတွေက မာဂရက်နှင့် စကား ပြောနေရသည်ကို မဝနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။ ယောက်ျားတွေ တော်တော် များများက သူမကို စိတ်ဝင်စားကြောင်း သူမ သတိပြုမိသည်။ သို့သော် သူတို့ က သိသိသာသာ စခြင်းပြုခြင်းတော့ လုံးဝမရှိကြ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူမသည် သူဌေးကြီး ဂျမီမဂ္ဂရီဂါ၏ ဇနီးမယား မဟုတ်ပါလား။

ဧည့်သည်တွေ ပြန်သွားတော့ မာဂရက်က မေးသည်။

“ဘယ်နှယ့်လဲ ညစာစားပွဲမှာ ပျော်ရဲ့လား”

ဂျမီက ထုံးစံအတိုင်း ခပ်တိုတို ပြန်ဖြေသည်။

“အင်း ပျော်ပါတယ်။ ကဲ ... ဝှတ်နိုက်”

ထို့နောက် ဂျမီသည် သားကလေး အခန်းသို့ ဝင်သွားသံကို မာဂရက် ကြားလိုက်ရသည်။

ခဏကြာတော့ အိမ်ရှေ့တံခါး ပြန်ပိတ်သွားပြီး ဂျမီ အပြင်ထွက်သွား သံကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

မာဂရက်သည် အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲကာ သူမဘဝကို တွေးတောရင်း အိပ်မပျော်သော ညပေါင်း မနည်းလှတော့။

တခြား မိန်းမတွေကတော့ သူမဘဝကို ကြည့်ပြီး အားကျကြသည်။ သူမမှာတော့ ကိုယ့်ဝမ်းနာကိုယ်သာသိ ဆိုသလို ရင်ထဲတွင် တမြေမြေ လောင် ကျွမ်းပူဆွေးနေရရှာသည်။ သူမအား သူစိမ်းတစ်ရံထက် ဆိုးရွားသော ဆက်ဆံ မှုတို့ဖြင့် ဆက်ဆံနေသော လင်ယောက်ျားနှင့် ပဟေဠိဆန်ဆန်ပေါင်းသင်းနေရ သော ဘဝ။ သူက သူမအား ဖုတ်လေသည့် ငါးပိရှိသည်ဟုမှ သိပါလေစ။

တကယ်လို့များ သူ စကော့တလန်မှ စပယ်ရှယ် မှာယူစားသောက် သည့် ဂျုံယာဂုပန်းကန်ကို သူ့ခေါင်းပေါ် လောင်းချလိုက်လျှင် ဘယ်လိုများ နေပါလိမ့်မလဲဟု တစ်နေ့တုန်းက နံနက်စာ စားနေကြစဉ်တွင် မာဂရက်က ကလေးဆန်ဆန်ပင် စိတ်ကူးမိသည်။ မာဂရက်က ဂျမီ၏ မျက်နှာပေါ်က ခံစား

ချက်ကို ရိပ်မိသည်။ သူမက ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် တစ်ခပ်ခပ်ရယ်သည်။
ပြီးတော့ အသံထွက်၍ တဟားဟားရယ်သည်။ ရယ်ရင်း ရယ်ရင်းမှ
ရှိုက်၍ရှိုက် ၍ လာမိတော့သည်။

**သူ့ကို ငါဆက်ချစ်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ဒီအတိုင်းဆိုရင်
ငါ့ဘဝ ပျက်လိမ့်မယ်။**

*

၁၈၉၀ ပြည့်နှစ်ရောက်သောအခါ ကလစ်ဒရစ်မြို့သည် ဂျမီ မျှော်လင့်
တာထက် တိုးတက်လာခဲ့သည်။ သူ ရောက်လာပြီးနောက် ခုနစ်နှစ်အတွင်းတွင်
အစည်ကားဆုံး အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ တွင်း
တူးသမားတွေ ဝင်လာမစဲ တသဲသဲ ဖြစ်နေသည်။ လာပုံလာနည်းကတော့
အားလုံးအတူတူပင် ဖြစ်သည်။ တချို့က မီးရထား၊ တချို့က မြင်းလှည်း
တချို့ခြေကျင် လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့အားလုံးပင် ဘာပစ္စည်းမှ ပါမလာကြ။
အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုသာ ပါလာကြသည်။

ကလစ်ဒရစ်သို့ ရောက်လာကြသောအခါ သူတို့အဖို့ နေစရာ စား
စရာ လိုလာသည်။ တွင်းတူးကိရိယာနှင့် တွင်းတူး စရိတ်လိုလာသည်။

ယင်းအရာတွေ အားလုံးကို ဂျမီမဂ္ဂရီဂါက ထုတ်ပေးသည်။ သူသည်
စိန်တွင်းနှင့် ရွှေတွင်း တော်တော်များများတွင် အစုရှယ်ယာပါဝင်ထားသည်။
သူ့နာမည်နှင့် ဂုဏ်သတင်းများ တဖြည်းဖြည်း မွေးလာသည်။

တစ်နေ့မနက်တွင် ဒီဘီးယား(စ်) ကုမ္ပဏီမှ ရှေ့နေတစ်ဦးရောက်လာ
သည်။ ဒီဘီးယား(စ်) ကုမ္ပဏီမှာ ကင်ဘာလေတစ်ဝိုက်ရှိ စိန်တွင်းကြီးများကို
ချုပ်ကိုင်ထားသော ကုမ္ပဏီစုကြီးဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် ဘာကူညီရမှာလဲ ခင်ဗျာ”

ဂျမီက ရှေ့နေအား မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က မစ္စတာမဂ္ဂရီဂါကို အရောင်းအဝယ်ကိစ္စတစ်ခု ကမ်းလှမ်း
ဖို့ လာတာပါ။ ဒီဘီးယား(စ်) ကုမ္ပဏီက ခင်ဗျားပိုင်တဲ့ စိန်တွင်း ရွှေတွင်း
အားလုံး ဝယ်ယူချင်တယ်။ ကြိုက်တဲ့ ဈေးပြောပါ”

ဂျမီ စိတ်ထဲ ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် သူက ပြုံးပြီး
ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီဘီးယား(စ်) ကုမ္ပဏီ တစ်ခုလုံးကိုလည်း ကျွန်တော်က ဝယ်မလို့
စိတ်ကူးနေတာ။ ကြိုက်တဲ့ဈေးပြောပါ”

*

ဂျမီအဖို့ ဒေးဗစ်ဘလက်ဝဲမှာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အရေးပါ အရာ ရောက်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သည်အမေရိကန် လူငယ်ကလေးသည် သူ လူရွယ်တုန်းကလိုပင် ဖြစ်သည်။ ရိုးသားသည်၊ အသိဉာဏ်ရှိသည်၊ သစ္စာရှိသည်၊ ထို့ကြောင့် ဂျမီက သူ့အား ရာထူးတွေ တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် တိုးပေးခဲ့သည်။ ပထမတုန်းက သူ၏အတွင်းရေးမှူး၊ နောက်တော့ ... ကိုယ်ရေးလက်ထောက်၊ ယခု အသက် ၂၁ နှစ်အရွယ်ရောက်လာတော့ အထွေထွေ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး။

ဒေးဗစ်ဘလက်ဝဲအဖို့ရာတွင်လည်း ဂျမီမဂ္ဂရီဂါမှာ ဒုတိယဖခင်ပမာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဒေးဗစ်၏ဖခင်ရင်း နှလုံးရောဂါဖြစ်တော့ ဂျမီက ဆေးရုံတင် ပေးသည်။ ဆေးဖိုးဝါးခ အားလုံးအကုန်ခံသည်။ နောက် ကွယ်လွန်သွားသော အခါတွင်လည်း အသုဘစရိတ်အားလုံးကို ဂျမီကပင် ထုတ်ပေးသည်။

ကရူဂျာ-ဘရင်းလီမိတက်တွင် ငါးနှစ်မျှ လုပ်ကိုင်ပြီးသောအခါ ဒေးဗစ်သည် ဂျမီအပေါ်တွင် မည်သူနှင့်မျှ မတူအောင် ချစ်ခင်လေးစားလာခဲ့ သည်။ ဒေးဗစ်က ဂျမီနှင့်မာဂရက်တို့အကြား လိပ်ခဲတည်းလည်း ဖြစ်နေသော ပြဿနာကို အကုန်အစင်သိသည်။ ယင်းသို့ဖြစ်နေခြင်းအတွက် သူ့အနေဖြင့် စိတ်မကောင်းခြင်းလည်း အလွန်ဖြစ်မိသည်။ အကြောင်းသော်ကား သူသည် ဂျမီနှင့် မာဂရက်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ခင်မင်လေးစားနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ **ဒါပေမဲ့ ဒါက ငါနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး။ ငါ့အလုပ်က ဂျမီအတွက် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ပေးဖို့ပဲ။**

*

ဂျမီသည် သားကလေးအတွက် အချိန်ပိုပေးလာသည်။ ကလေးမှာ ငါးနှစ်သားအရွယ်သို့ ရောက်နေပြီ။ ဂျမီက သားကလေးကို ပထမဆုံးအကြိမ် စိန်တွင်းသို့ ခေါ်သွားသည်။ ကလေးသည် တစ်ပတ်လောက်အထိ စိန်တွင်း များ အကြောင်းကိုသာ တဖွဖွ ပြောမဆုံး ဖြစ်နေတော့သည်။

သူတို့သားအဖသည် စခန်းတစ်ထောက်ရောက်တိုင်း လင့်ထိုး၍ ရပ် နားကြသည်။ ကြယ်ရောင်လင်းနေသော မိုးကောင်းကင်အောက်မှ ရွက်ထည်တဲ ကလေးထဲတွင် အိပ်ကြသည်။ စကော့တလန်မှာတုန်းကဆိုလျှင် ဂျမီသည် ကြယ်တာရာတွေကို သူ့နေရာနှင့်သူ အကုန်မှတ်မိသည်။ ယခု တောင်အာဖရိ ကမှာကျတော့ ကြယ်တွေကို တော်တော်နှင့် ရှာ၍မရ။ ဇန်နဝါရီလတွင် ခုနစ်စင် ကြယ်သည် အတောက်ပဆုံး ဖြစ်သည်။ မေလကျတော့ တံငါကွန်တိုင်ကြယ်က ကောင်းကင်ထိပ်ဖျားသို့ ရောက်နေသည်။ တောင်အာဖရိက၌ ဆောင်းရာသီ

ဖြစ်သော ဇွန်လတွင်မူ ကင်းမြီးကောက်ကြယ်က ကောင်းကင်၏ ကျက်သရေ ဆောင် ဖြစ်နေသည်။

နွေးထွေးသော မြေကြီးပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ကျောဆန့်ရင်း သား ငယ်ကို ဘေးမှာထားကာ ဆုံးစမထင်သော မိုးကောင်းကင်ပြာကျယ်ကြီးကို ကြည့်နေရသည်မှာ ဂျမီအဖို့ အရသာထူးတစ်မျိုးကို ခံစားရဘိသကဲ့သို့ ရှိသည်။

သူတို့သည် အရုဏ်တက်တွင် အိပ်ရာမှထ၍ ငှက်ပစ်ကြသည်။ ခါ၊ ရစ်၊ တောကြက်နှင့် ယုန်များရသည်။ ဂျမီကလေးမှာ ကိုယ်ပိုင်မြင်းပုကလေး ပါလာသည်။ သားအဖနှစ်ယောက် မြင်းကိုယ်စီစီးကာ ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီး အတိုင်း ခရီးနှင့်ခဲ့ကြသည်။ မြင်းရော မြင်းစီးသမားပါ လှလှကြီး ဒုက္ခရောက်နိုင် သော ခြောက်ပေခန့်နက်သည့် ဝက်ဝံကျင်းနှင့် တောကြောင်ကျင်းများကို သတိ နှင့် ရှောင်လာကြရသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် သားအဖနှစ်ယောက် မြစ်ကမ်းဘေးတွင် စခန်းချနေကြ စဉ် သမင်တစ်အုပ်နှင့် ဝင်တိုးသဖြင့် ကံကောင်းထောက်မ၍ အသက်ဘေးမှ သီသီကလေး လွတ်သွားခဲ့ကြရသည်။ ပထမတွင် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဘက်ဆီမှ ဖုန်မှုန့်တွေ တလိပ်လိပ်တက်လာသည်ကို မြင်ရသည်။ ဤတွင် ယုန်များ၊ ခွေး အများနှင့် တောကြောင်များ လန့်ဖျပ်ပြေးကြသဖြင့် မြွေကြီးများလည်း ချုံဖုတ် များထဲမှ တယမ်းယမ်း ထွက်လာပြီး ပုန်းစရာ ကျောက်ခေါင်းများ ရှာကြသည်။

ဂျမီက မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဖုန်မှုန့်လိပ် တွေ တဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီ။

“တို့ ဒီက မြန်မြန်ပြေးမှ ဖြစ်မယ် ... သားရေ”

“ရွက်ထည်တဲတွေ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ထားပစ်ခဲ့တော့”

နှစ်ယောက်သား မြင်းပေါ်သို့ ကမန်းကတန်း တက်ကာ တောင်မြင့် တစ်ခုဆီသို့ ဦးတည်ပြီး ကဆုန်ချလာခဲ့ကြသည်။ ခွာသံများ တဖြောင်းဖြောင်း ကြားရသည်။ ထို့နောက် သုံးမိုင်ခန့်ရှည်လျားသော သမင်တန်းကြီးကို မြင် ကြရသည်။ စုစုပေါင်းကောင်ရေ ငါးသိန်းခန့်ပင် ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်ရသည်။ ၎င်းတို့သည် လမ်းတွင် တွေ့သမျှ အရာဝတ္ထုများကို လုံးဝမရှောင်ဘဲ တုံးတိုက် တိုက် ကျားကိုက်ကိုက် ခုန်ကျော်ပြေးလွှားလာခဲ့ကြသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်ရှိ သစ်ပင်များ ကျိုးပြတ်ကုန်ကြသည်။ ချုံပင်နွယ်ပင်များ မြေကြီးတွင် ပြားပြားဝပ် ကုန်ကြသည်။ ယုန်များ၊ မြွေများ၊ ရစ်များ၊ ခွေးအများ သမင်အုပ်ကြီး၏ ခွာ အောက်တွင် ညက်ညက်ကြေကုန်ကြသည်။ လေထုထဲတွင် ဖုန်တွေ တထောင်း ထောင်းထကုန်သည်။ ခွာသံတွေက မိုးခြိမ်းသံတမျှ ပြင်းထန်သည်။

အားလုံးငြိမ်သက်သွားသောအခါ သမင်အုပ်ကြီး ဖြတ်ပြေးသော အချိန်သည် အနည်းဆုံး သုံးနာရီကျော်ကျော်ခန့် ကြာလိမ့်မည်ဟု ဂျမိက ခန့်မှန်းကြည့်သည်။

*

ဂျမိကလေး အသက်ခြောက်နှစ် ပြည့်သောနေ့တွင် ဖခင်ဖြစ်သူက ပြောသည်။

“နောက်အပတ်မှာ သားကို ဖေဖေ ကိပ်တောင်းမြို့ကို ခေါ်သွားမယ်။ ကိပ်တောင်းမြို့ ဘယ်လောက်ကြီးတယ်ဆိုတာ မြင်ရလိမ့်မယ်”

“မေမေ့ကိုပါ ခေါ်မှာလား ဖေဖေ။ မေမေက အမဲလိုက်ထွက်တာ မကြိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မြို့ကြီးကို သွားလည်တာတော့ ကြိုက်တယ်”

ဖခင်ဖြစ်သူက သားငယ်၏ဆံပင်များကို ပွတ်သပ်ရင်း -

“မေမေလိုက်လို့ မဖြစ်သေးဘူး သားရဲ့။ မေမေမှာက ဒီမှာ လုပ်စရာ တွေ အများကြီး ရှိနေတယ်။ ဖေဖေနဲ့ သားနဲ့ပဲ သွားကြတာပေါ့ ဟုတ်လား”

သူ့ဖေဖေနှင့် မေမေတို့၏ ဆက်ဆံရေးသည် တစ်ဖမ်းပြင်ပြင်ဆန်နေကြောင်း ဂျမိကလေးက အကဲခတ်မိသည်။ ယင်းသို့ ဖြစ်နေသည့်အတွက် သူ့အနေဖြင့်လည်း ကျိတ်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။ သို့သော် ဘာကြောင့် ယင်းသို့ ဖြစ်နေရသည်ဟူသော အကြောင်းရင်းကိုကား သူ လုံးဝမသိ။

သူတို့သည် ဂျမိပိုင်ရထားဖြင့် ခရီးထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ၁၉၈၁ ခုနှစ်တွင် တောင်အာဖရိက၌ မီးရထားများ ခေတ်စားလာခဲ့ကြသည်။ မီးရထားဖြင့် ခရီးသွားရာတွင် စရိတ်သက်သာသည်။ ခရီးမြန်ဆန်သည်။ သက်သောင့် သက်သာ ရှိသည်။

ဂျမိ၏ ကိုယ်ပိုင်မီးရထားမှာ ၇၁ ပေ ရှည်သည်။ လူ ၁၂ ယောက်စာ သီးသန့်အိပ်ခန်းကြီးလေးခန်းပါသည်။ ထို့ပြင် ရုံးခန်း၊ စားသောက်ခန်း၊ အရက်ခန်းနှင့် လိုလေသေးမရှိပြည့်စုံသော မီးဖိုခန်းများလည်း ပါသေးသည်။ အိပ်ခန်းများတွင် ကြေးခုတင်များ၊ ဓာတ်ငွေမှန်အိမ်များဖြင့် မြင်ကွင်းကျယ် ပြတင်းပေါက်များ ပါရှိသည်။

“တခြားခရီးသည်တွေ ဘယ်မှာလဲ ဖေဖေ”

ကလေးက မေးသည်။

ဖခင်က ရယ်လိုက်ပြီး -

“ဖေဖေနဲ့သားနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းပေါ့ သားရဲ့။ ဒါ သားရဲ့ ရထားလေ”

ကလေးသည် တစ်ချိန်လုံး ပြတင်းပေါက်တွင်ထိုင်ကာ တရစ်ရစ် ရွေ့လျားနေသော ရှုခင်းကျယ်ကြီးကို ကြည့်ရင်း လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

“ဒါဟာ ဘုရားသခင်ပေးတဲ့မြေပဲ သား” ဖခင်က ပြောသည်။ “ဒီမြေ အောက်မှာ သားတို့ ဖေဖေတို့အတွက် ဘုရားသခင်က အဖိုးတန်ရတနာတွေ ဖန်ဆင်းပေးထားတယ်။ အဲဒါတွေကို သားတို့ ဖေဖေတို့က တူးယူကြရုံပဲ။ အခု တူးဖော်ရရှိနေတာတွေက အစပဲရှိသေးတာ။ မြေအောက်မှာ အများကြီး ကျန်နေသေးတယ် သား”

*

ကိပ်တောင်းမြို့သို့ ရောက်သွားတော့ ဂျမီလေးသည် ကြိတ်ကြိတ်တိုး နေသော လမ်းသွားလမ်းလာများနှင့် အဆောက်အအုံကြီးတွေကို ကြည့်ပြီး အံ့ဩနေမိသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူက သားငယ်အား မဂ္ဂရီဂါသင်္ဘောကျင်းသို့ ခေါ် သွားပြီး ဆိပ်ကမ်းတွင် ကုန်တင်ကုန်ချနေသော သင်္ဘောဒါဇင်ဝက်ခန့်ကို လက် ညှိုးညွှန်ပြရင်း ပြောသည်။

“ဟိုမှာ သင်္ဘောတွေ မြင်တယ် မဟုတ်လား သား။ အဲဒါတွေ အား လုံး သားနဲ့ ဖေဖေတို့ ပိုင်တဲ့ သင်္ဘောတွေပဲ”

*

သူတို့သားအဖ ကလစ်ဒရစ်သို့ ပြန်ရောက်ကြသည်။ ဂျမီ ကလေးက သူမြင်ခဲ့ရသမျှကို သူ့မေမေအား အားပါးတရ ပြောပြသည်။

“တစ်မြို့လုံးကို ဖေဖေပိုင်တယ်တဲ့ မေမေရဲ့။ မေမေသာဆိုရင် သိပ် ပျော်မှာပဲ။ နောက်တစ်ခေါက်သွားရင် လိုက်ဖြစ်အောင် လိုက်ခဲ့ပါနော် မေမေ”

မာဂရက်က သားငယ်အား ပွေ့ဖက်လိုက်ပြီး -

“အေးပါ သားရယ်။ မေမေ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

ဂျမီကတော့ အိမ်သို့ မကပ်သည့်နေ့က များနေသည်။ ညညကျ လည်း အိမ်ပြန်မအိပ်။ မစွက်အဂ္ဂနီး(စ်)ဂေဟာမှာ ရှိမည်ဆိုသည်ကို မာဂရက် အတပ်သိသည်။ သူသည် ဂေဟာမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် သီးသန့် အိမ်တစ်ဆောင်ပင် ဝယ်ပေးထားသည်ဟုလည်း ပြောသံကြားရသည်။ ဤ သတင်း မှန်မမှန်တော့ မာဂရက်မသိ။ သူမ သိတာကတော့ ယင်းမိန်းမကို သွားသတ်လိုက်ချင်စိတ် ဖြစ်မိတာကိုပဲ သိသည်။

*

မာဂရက်သည် ဒေါသစိတ်များ ငြိမ်းသွားစေရန် လူမှုရေး လုပ်ငန်းများ တွင် စိတ်ရောကိုယ်ပါ မြှုပ်နှံထားလိုက်သည်။ သူမသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း သစ် ဆောက်ရန်အတွက် ရန်ပုံငွေကောက်ခံသည်။ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေသော

တွင်းတူးသမားမိသားစုအား ကူညီရန် ခရီးထွက်သည်။ ထို့ပြင် စိန်တွင်းတူးရင်း ငွေကုန်လှပန်းဖြစ်ကာ ကိပ်တောင်းမြို့သို့ပြန်ရန် စရိတ်မရှိသော တွင်းတူးလုပ် သားများအား သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးအတွက် မီးရထားတစ်စီး ထုတ်ပေးရန် သူမ၏ ခွင့်ပွန်းသည်ထံတွင် တောင်းခံသည်။

“မင်းက ငါ သွေးနဲ့ချွေးနဲ့ ရှာထားရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို ရေထဲ သွန် ချပစ်မလို့လား” သူက ဇနီးသည်ကို ဟောကလိုက်သည်။ “ငါ မပေးနိုင်ဘူး။ သူတို့ ဒီကိုလာတုန်းက ဘယ်လိုလာခဲ့ကြသလဲ။ အဲဒီအတိုင်းပဲ ပြန်ကြပေါ့”

“သူတို့က လမ်းလျှောက်နိုင်တဲ့ အခြေအနေတောင် မရှိလို့ ကျွန်မ က အခုလို ပြောနေတာပါ။ သူတို့ ဒီမှာ သောင်တင်နေရင် အဝတ်နဲ့စားစရိတ် က ရထားစရိတ်ထက်တောင် ကုန်နေဦးမယ်”

“အေးလေ ဒါဆိုရင်လည်း ယူပေါ့ ယူပေါ့” နောက်ဆုံးတော့ ဂျမိက သဘောတူလိုက်ရတော့သည်။ “ဒါပေမဲ့ ဒီစိတ်ကူးကတော့ တော်တော်ရူးတဲ့ စိတ်ကူးပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဂျမိ”

မာဂရက် ပြန်ထွက်သွားတော့ ဂျမိက ရုံးခန်းထဲမှ ထိုင်ကြည့်ကျန် ရစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ဆက်ဆံရေးအခြေအနေ ဘယ်လိုပဲရှိရှိ တကယ် တော်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဆိုတာကတော့ ဂျမိအနေဖြင့် အကြွင်းမရှိ ယုံကြည် သည်။ ဂုဏ်လည်းယူမိသည်။

သူက ခေတဲ့မိန်းမ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူနဲ့ပဲညားညား ပါရမီဖြည့် ဘက် အိမ်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက်တော့ ကောင်းကောင်းဖြစ်နိုင်မှာပဲ။

*

ဂျမိ အိမ်ဝယ်ပေးထားသော မိန်းကလေးမှာ ကလေးအတွက် လက် ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ပေးသည့်နေ့က မာဂရက်နှင့် ဘေးချင်းကပ်ထိုင်နေခဲ့သော ရုပ်ချောချော ပြည့်တန်ဆာမလေး မက်ဂျီဖြစ်နေသည်။ သူ၏ တရားဝင် မယား ကြီးနှင့် အပျော်မယားတို့ နာမည်ချင်းတူနေသည်ကို ဂျမိက အံ့ဩနေမိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကျောက်ခဲနှင့် ပတ္တမြားလို ကွာခြားသည်။

မက်ဂျီက ဝဝတစ်တစ် စိုစိုပြေပြေနှင့် ယောက်ျားတကာကို ဆွဲဆောင် နိုင်သော ရုပ်ရည်ရှိသည်။ အသက်က ၂၁ နှစ်၊ သူ့အား သီးသန့်အိမ်ဝယ်ပြီး ခေါ်ယူရခြင်းအတွက် မစ္စက်အဂ္ဂနီး(စ်)အား ဂျမိက ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပေးခဲ့ ရသည်။ မက်ဂျီအားလည်း ရက်ရက်ရောရော ထောက်ပံ့ထားသည်။ ဂျမိသည် မက်ဂျီ၏ အိမ်သို့ သွားသောအခါ လူမမြင်အောင် တတ်နိုင်သမျှ သိပ်သိပ်သည်း

သည်း လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် သွားလေ့ရှိသည်။ များသောအားဖြင့် ညအချိန်မှာသာ သွားတတ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူနှင့် မက်ဂျီတို့အကြောင်း တခြားလူတွေ သိကြလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု သူက ယူဆထားသည်။ တကယ်တော့ သူတို့ အကြောင်းကို လူအများပင် သိကြသည်။ သို့သော်လည်း ဘယ်သူကမျှ သွားပုပ်လေလွင့် မပြောရဲကြတာကလည်း အကြောင်းရှိသည်။ ကလစ်ဒရစ်မြို့ဆိုတာက ဂျမီမဂ္ဂရီဂါ၏ မြို့ မဟုတ်လား။ တစ်မြို့လုံး သူက ချုပ်ကိုင်ထားသည်ဆိုတော့ သူဘာပဲလုပ်လုပ် ဘယ်သူက ဘာပြောရဲပါမည်နည်း။

ယနေ့ညတွင် မက်ဂျီဆီသို့ လာသာလာခဲ့ရပေမဲ့ စိတ်ကတော့ သိပ်ပြီး ကြည်ကြည်လင်လင် မရှိလှ။ သို့သော် မက်ဂျီ၏ ရင်ခွင်ထဲ ဝင်လိုက်ရ လျှင်တော့ ပျော်သွားလိမ့်မည်ဟု တွေးလာခဲ့သည်။

ကံဆိုးချင်တော့ မက်ဂျီကလည်း ခါတိုင်းလို ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းမရှိဘဲ နှုတ်ခမ်းစုကြီးနှင့် သူ့ကို ဆီးကြိုသည်။ သူမသည် နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ကြီးပေါ်တွင် ခြေကားယား လက်ကားယားဖြင့် ကန်လန်ကြီး အိပ်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးကို ထွင်းဖောက်မြင်နိုင်သော အဝါရောင် ညအိပ်ဝတ်စုံကြီးကို ဝတ်ထားသည်။

“ရှင်က ကျွန်မကို ဒီအိမ်ထဲမှာ ပိတ်လှောင်ပြီး ထောင်ချထားတာလားဟင်” သူမက ပေါလောပက်လက်ကြီး အိပ်နေရင်းမှ လှမ်းပြောသည်။ “ရှင် သိထားဖို့ကောင်းတာက ကျွန်မဟာ ငွေဝယ်ကျွန်မဟုတ်ဘူးရှင်။ မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်) ဂေဟာမှာ နေရတာတောင် ရှင့်အိမ်မှာ နေရတာထက် စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းသေးတယ်။ ရှင်က ခရီးထွက်ရင် ကျွန်မကို ဘာကြောင့် ခေါ်မသွားတာလဲ”

“တော်တော်ခက်တဲ့ ကလေးမပါလား။ မင်းကို ငါရှင်းပြခဲ့ပြီးပြီပဲ မက်ဂျီ။ ငါ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ...”

မက်ဂျီက ခုတင်ပေါ်မှ ရုတ်တရက် ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး ဂျမီ၏ ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။

“အံ့မယ် ရှင်က ဒီလိုလား။ ရှင့်သားကျတော့ သွားလေရာ ခေါ်သွားတယ်။ ဘာလဲ ကျွန်မက ရှင့်သားလောက် တန်ဖိုးမရှိဘူး ထင်လို့လား ... ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး သူဌေးကြီးရဲ့”

“ဟုတ်တယ်” သူ့အသံက ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် တည်ငြိမ်နေသည်။ “မင်းက ငါ့သားလောက် တန်ဖိုးမရှိဘူး” သူက အရက်မိရီဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ပြီး ဖန်ခွက်ထဲတွင် ဘရန်ဒီဒွဲထည့်သည်။ ယနေ့ သူ သုံးခွက်သောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ သူ့သောက်နေကျ စံချိန်ထက် လွန်နေပြီ။

“ရှင်နဲ့ပေါင်းနေလို့ ကျွန်မမှာ ဘာအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး” မက်ဂျီက အော်ပြန်သည်။ “ရှင်က ကျွန်မကို ဟိုဒင်းလောက်ပဲ တန်ဖိုးထားတာ” သူမက ခေါင်းကို နောက်ပစ်ကာ တဟားဟားရယ်သည်။ “ကျွန်မပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား ဟင် စကော သူဌေးကြီးရယ်”

“စကော မဟုတ်ဘူး။ စကော့”

“တော်စမ်းပါ။ ရှင် ကျွန်မကို မဝေဖန်ပါနဲ့။ ကျွန်မ လုပ်သမျှ ရှင်က ဘာမှ အကောင်းထင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်က ရှင့်ကိုယ်ရှင် ဘာများမှတ်နေသလဲ ... ဟင်”

“ဟေ့ ... သိပ်ပြီးတော့ စကားရှည်မနေနဲ့။ မနက်ဖြန် မင်း ဂေဟာပြန် နိုင်ပြီ။ ငါ မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)ကို ပြောထားလိုက်မယ်”

သူမက ဦးထုပ်ကောက်ယူပြီး တံခါးဝသို့ လျှောက်လာသည်။

“အံ့မယ် ရှင်က ဒီလိုလား။ ကျုပ်ကို ဒီလိုလုပ်လို့ မရဘူး သိရဲ့လား ဖေတစ်ရာကြီးရဲ့”

သူမက ဒေါသတရှူးရှူးဖြင့် တံခါးဝထိ လိုက်လာသည်။

ဂျမီက တံခါးဝတွင် ရပ်လိုက်ပြီး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“လုပ်လို့ရလို့ ငါလုပ်တယ်ဟေ့ ... ဒါပဲ”

ထို့နောက် သူမက ချာခနဲ လှည့်ကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့တော့ သည်။

*

သူသည် လမ်းလျှောက်လာရင်း ဒေယီးဒယိုင် ဖြစ်နေသည်။ မျက်လုံးတွေလည်း ဝါးနေသည်။ ဘရန်ဒီလေးခွက်မက သောက်မိခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်သည်။ အတိအကျတော့ သူ မသိတော့။

သူသည် မက်ဂျီကို သတိရနေသည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင် ပါးလွှာသော ဝတ်စုံကြီးဝတ်ကာ ပေါလောပက်လက်အိပ်နေသော သူမ၏ ရမ္မက်အလှကို မြင်ယောင်လာသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ခန်းမကြီးကို ဖြတ်ကာ သူ့အခန်းသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ မာဂရက်၏ ပိတ်ထားသော အခန်းရှေ့မှ ဖြတ်လာရင်း တံခါးအောက်ဘက်မှ အလင်းရောင် ထွက်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ သူမ မအိပ်သေး။

ဂျမီသည် ရုတ်တရက် ရမ္မက်စိတ်ပေါ်လာမိသည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင် အတွင်းဖောက်မြင်ရသော ဝတ်ရုံပါးနှင့် တုံးလုံးလှဲနေသော မာဂရက်၏ ရုပ်ပုံလွှာကို အထင်းသား မြင်ယောင်လာသည်။ အောရိန်းမြစ်ကမ်းပါးမှ သစ်ပင်ရိပ်

တွင် သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်တင်းနှောခဲ့ကြစဉ်က ဖြစ်စဉ်များကို ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် မြင်ယောင်လာသည်။

ယမကာတန်ခိုးကြောင့် စိတ်ကြွလာပြီး မာဂရက်၏ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်မိသည်။

ပြီးတော့ အခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။

မာဂရက် မှန်အိမ်မီးဖြင့် စာဖတ်နေသည်။ သူမက အံ့အားသင့်သွားပြီး ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဂျမီ ရှင်ဘာဖြစ်လာသလဲ ဟင်”

“ငါ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွာ။ ငါ့မိန်းမဆီ အလည်အပတ် လာတာပါ” သူက လျှာလေးသံကြီးဖြင့် ပြောသည်။

မာဂရက်သည် ပါးလွှာသော ညအိပ်ဝတ်ရုံကို ဝတ်ထားသည်။ သူမ၏ ပင်ကိုအလှသည် အထင်းသား ပေါ်လွင်နေသည်။

ဂျမီက ခုတင်နားသို့ ကပ်လာသည်။

မာဂရက်က ခုတင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ သူမ၏ မျက်လုံးတွေက ပြူးကျယ်နေသည်။

“ဒါ ရှင်ဘာလုပ်မလို့လဲ ဟင်”

ဂျမီက သူ့နောက်မှ တံခါးရွက်ကို ခြေထောက်ဖြင့် ကန်၍ ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မာဂရက်အား အတင်းပွေ့ဖက်ပြီး ခုတင်ပေါ်သို့ လှဲချလိုက်သည်။

“မင်းကို ငါ သိပ်ချစ်တယ် မက်ဂျီ”

တကယ်တော့ သူ ဘယ်မက်ဂျီကို ချစ်မှန်း သူကိုယ်တိုင်ပင် အတိအကျမသိ။ သူ တော်တော်ကြီးကို အရက်မူးနေသည်။

မာဂရက်က ဂျမီအား တရှိုက်မက်မက် ပြန်ဖက်လိုက်သည်။

“အို ... ဂျမီ၊ ရှင့်ကိုလည်း ကျွန်မ အများကြီး ချစ်ပါတယ် အများကြီး ချစ်ပါတယ် မောင်ရယ်”

ဂျမီက အရက်ရှိန်ဖြင့် တွေးလိုက်မိသည်။

ငါ သူ့အပေါ် မစိမ်းကားတော့ဘူး။ သူ မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)ဂေဟာ ပြန်မသွားပါနဲ့တော့လို့ မနက်ကျရင် ပြောလိုက်မယ်။

*

မနက်ကျတော့ မာဂရက် အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ အိပ်ရာထဲတွင် သူမတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိတော့သည်။ သို့ပေမဲ့ ဂျမီ၏ အတွေ့အထိကို ယခုတိုင် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခံစားနေရဆဲဖြစ်သည်။ ဂျမီ ပြောခဲ့သော စကားသံ

ကိုလည်း ကြားယောင်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ မင်းကို ငါ သိပ်ချစ်တယ် မက်ဂျီ။

သူမ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာမိသည်။ သူမဘဝ စိုပြည်လန်းဆန်းခဲ့ပြီ။ ဂျမီက သူမကို တကယ်ပင် ပြန်ချစ်လာခဲ့ပြီ။ အထီးကျန်ဘဝ၊ အနှိမ်ခံဘဝဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ စောင့်မျှော်တောင့်တခဲ့ရသော သူမ၏ ဆန္ဒသည် ပြည့်ဝခဲ့ပြီ။

သူမသည် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး အလွန်ပျော်နေမိသည်။

အိပ်ရာမှ ထပြီးနောက် ရေချိုးသည်။ ခေါင်းလျှော်သည်။ ပြီးတော့ ဂျမီ သဘောကျမည့် အဝတ်အစားများကို တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး လဲဝတ်နေမိသည်။

ထို့နောက် ထမင်းချက်ကို အလုပ်မှ ဖြုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ဂျမီအကြိုက် ဆုံး ဟင်းလျာတွေကို သူမကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်သည်။

ညစာစားခန်းပွဲပေါ်တွင် ဖယောင်းတိုင်များနှင့် ပန်းအိုးများကို နေသား တကျဖြစ်အောင် အမျိုးမျိုး အကြိမ်ကြိမ် ပြင်ဆင်သည်။ သူမ၏ ချစ်လင်ကြီး အကြိုက်ဆုံးဖြစ်သည် ညစာစားပွဲ ဖြစ်စေချင်သည်။

သို့သော် ထိုညနေတွင် ဂျမီ အိမ်သို့ပြန်၍ ညစားမစား။ တစ်ညလုံး လည်း အိမ်သို့ပြန်မရောက်။ မာဂရက်သည် စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်စောင့်နေသည်။ မနက်သုံးနာရီတိတိ ထိုးတော့မှ အိပ်ရာထဲသို့ တစ်ယောက် တည်း ဝင်လာခဲ့ရသည်။

*

နောက်တစ်နေ့ ညနေကျတော့မှ ဂျမီ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

သူက မာဂရက်အား ခေါင်းညိတ်နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးနောက် သား ကလေး၏ အခန်းထဲသို့ တန်းလျှောက်သွားသည်။

မာဂရက်မှာ နေရာတွင် ငူငူကြီးရပ်နေရင်းမှ လင်တော်မောင်၏ နောက် ကျောကိုသာ တအံ့တဩ စိုက်ကြည့်နေမိတော့သည်။

ထို့နောက် အသာကလေး ပြန်လှည့်ပြီး သူမကိုယ်သူမ မှန်ထဲတွင် ကြည့်လိုက်သည်။ မှန်ထဲတွင် ပေါ်လာသော သူမ၏ ရုပ်သွင်သည် ရှုမဝနိုင် သောအလှကို ဆင်ထားသည်။

သို့သော် အနီးကပ်၍ သေသေချာချာ ကြည့်မိသောအခါမှာတော့ သူမ၏ မျက်လုံးများကို သူမကိုယ်တိုင် မမှတ်မိအောင် ဖြစ်နေသည်။ တစ်ဖမ်းပြင် ပြင် လူတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများနှင့်သာ တူနေတော့သည်။ ။

“အင်း ... ဝမ်းသာစရာပဲ မစ္စက်မဂ္ဂရီဂါ” ဒေါက်တာတီးဂျားက ပြုံးပြီး ပြောသည်။ “ခင်ဗျားမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ”

ဒေါက်တာ့စကားကြောင့် မာဂရက် အံ့အားကြီးသင့်သွားသည်။ ငိုရမလား ရယ်ရမလား မသိအောင် ဖြစ်သွားမိသည်။ **ဝမ်းသာစရာတဲ့လား။** အချစ်မရှိသော အိမ်ထောင်ရေးတွင် နောက်ထပ် ကလေးတစ်ယောက် ထပ်တိုးလာခြင်းမှာ ဝမ်းသာစရာ ဖြစ်နိုင်ပါမည်လား။ ဘယ်နည်းမျှ မဖြစ်နိုင်။ သူမ အနေဖြင့် သည်ထက်ပို၍ အနှိမ်မခံတော့။ နည်းလမ်းတစ်ခုခုတော့ ရှာရတော့မည်။ သည်အကြောင်း စဉ်းစားရင်းပင် ရင်ထဲမှ ပျို့တက်လာသလို ခံစားရသည်။ ချွေးပင် ပြန်လာမိသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တိုင်း မနက်ပိုင်းမှာ ဒီလိုပဲ မူးတူး မှောင်တောင် ဖြစ်တတ်တာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ နည်းနည်း မူးဝေချင်တယ် ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာက ဆေးလုံးများ ပေးသည်။

“ဒါကလေး သောက်လိုက်ပါ။ ကောင်းသွားပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား အခြေအနေ အများကြီး ကောင်းပါတယ်။ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး။ အဲဒီတော့ အိမ်မြန်မြန်ပြန်ပြီး ခင်ဗျား ယောက်ျားကို ဝမ်းသာစရာ သတင်းသာ ပြောပြလိုက်ပါတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပြပါ့မယ် ဒေါက်တာ”

*

သူတို့ညစာစားနေကြတုန်း မာဂရက်က ပြောသည်။

“ကျွန်မ ဒီနေ့ ဆရာဝန်ဆီ သွားတယ်။ ကျွန်မမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီတဲ့”
ဂျမီက လက်သုပ်ပဝါကို ပစ်ချပြီး ထိုင်ရာမှထကာ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ သည်အချိန်တွင်ပင် သူမသည် သူ့အား အချစ်ကြီးသလောက် အမုန်းလည်း ကြီးမားကြောင်း မာဂရက်က တွေးလိုက်မိ သည်။

သူမသည် ကိုယ်ဝန်ရှိလာပြီးမှ တော်တော်ပင် ချူချာလာသည်။ တစ်ချိန်လုံး အိပ်ရာထဲတွင်သာ လှဲနေရသည်။ အားနည်းပြီး ခြေကုန်လက်ပန်း ကျနေသလို ခံစားရသည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင် နာရီပေါင်း များစွာ လှဲရင်း စိတ် ကူးတွေ ယဉ်နေတတ်သည်။ ဂျမီက သူမ၏ခြေထောက်ဖက်ကာ သူ့ကို ခွင့် လွှတ်ရန် လာတောင်းပန်နေသည်။ ပြီးတော့ သူမအား ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ...။

သို့သော် ယင်းတို့မှာ တကယ်အဖြစ်မဟုတ်၊ စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ သူမဘဝက ထွက်ပေါက်မရှိ ပိတ်လှောင်ခံနေရသည့် ဘဝ။ ဘယ်မှလည်း သွားစရာမရှိ။ သွားပြန်လျှင်လည်း သားကလေးကို ခေါ်သွားလို့ရမည် မဟုတ်။

ဂျမီကလေးမှာ ယခုအခါ ခုနစ်နှစ်သား အရွယ်ရှိပြီး ကျန်းလည်း အလွန်ကျန်းမာသည်။ ချောလည်းချောသည်။ သွက်လက်ချက်ချာပြီး ဟာသ လည်း ရှင်သည်။ ကလေးက မိခင်ဖြစ်သူ၏ အတွင်းခံစားမှုကို တစ်နည်းနည်း ဖြင့် သိပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် မိခင်ကို ပိုပြီး တွယ်တာသည်။ သူက ကျောင်း တွင် လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ လုပ်ပြီး မိခင်ဆီ ယူလာတတ်သည်။ မိခင်က သားဖြစ်သူ၏ စေတနာကို နားလည်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း အားတင်း၍ ဖြေသည်။

ဂျမီကလေးက သူ့ဖေဖေ ညညဘယ်သွားသွားနေပြီး ဘာဖြစ်လို့ မေမေ့ကို ခေါ်မသွားတာလဲဟု မေးသောအခါ မာဂရက်မှာ ရင်နှင့်စွာဖြင့် ပြန် ပြောရသည်။

“ဖေဖေက အင်မတန် အရေးပါ၍ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပဲ သားရယ်။ ဒါကြောင့် အလုပ်တွေက သိပ်များတာပေါ့။ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်နေရ တယ်”

သူ့ဖေဖေနဲ့ ပြဿနာက ငါနဲ့သာဆိုင်တယ်။ ဒီကိစ္စကြောင့် သားလေး က သူ့ဖေဖေအပေါ် စိတ်ကွက်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး ဟု မာဂရက်က တွေးမိသည်။

*

မာဂရက်၏ ကိုယ်ဝန်သည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ သိသိသာသာကြီး ထွားလာသည်။ အပြင်ထွက်သောအခါ အသိတွေ လမ်းပေါ်ရပ်ကာ သတင်း မေးကြသည်။

“မစ္စက်မဂ္ဂရီဂါ နေကောင်းတယ်နော်။ မီးဖွားဖို့လည်း နီးလာပြီနော်။ ဂျမီကလေးလိုပဲ တကယ်ချောတဲ့ သားကလေး မွေးလာဦးမှာပါ။ သူ့အဖေက တော့ သိပ်ပြီး ပျော်နေမှာပဲ”

သို့သော် မာဂရက် ကွယ်ရာကျတော့ သူတို့က တစ်မျိုးပြောကြ သည်။

“သူ့ခမျာ သနားစရာပဲနော်။ ပိန်လည်းတော်တော် ပိန်နေရှာတယ်။ စိတ်မချမ်းသာဘူး ထင်ပါရဲ့။ သူ့ယောက်ျား အမြှောင်မယားအိမ် သွားနေတာ သိသွားလို့ ဖြစ်မှာပဲ”

မာဂရက်က မွေးလာမည့် ကလေးအပေါ်တွင် ဂျမီကလေးက ကြည် ကြည်ဖြူဖြူ ရှိစေရန် အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြသည်။

“သား ... သားမှာ မကြာခင် ညီလေး ဒါမှမဟုတ် ညီမလေး တစ် ယောက်ရလာတော့မယ်။ အဲဒါဆိုရင် သားမှာ ကစားဖော်တစ်ယောက် တိုးလာ တော့မှာပေါ့။ သား ဝမ်းမသာဘူးလား ဟင်”

ဂျမီက သူ့မေမေအား ပွေ့ဖက်လိုက်ပြီး -

“သားက မေမေနဲ့နေရရင် တော်ပါပြီ။ တခြား ဘယ်သူမရှိရှိ မေမေရှိ ရင် သားပျော်တယ် မေမေ”

မာဂရက်မှာ မျက်ရည်မထွက်မိအောင် မနည်းကြီး အားတင်းထား လိုက်ရသည်။

*

မနက်လေးနာရီတွင် မာဂရက် ဗိုက်နာလာသည်။ မစ္စက်တော်လီက ဝမ်းဆွဲဆရာမ ဟန်နာကို ခေါ်လိုက်သည်။

နေ့လယ် ၁၂ နာရီတွင် ကလေးမွေးသည်။ ကျန်းမာဖြိုးသော မိန်း ကလေး။ ပါးစပ်က အမေ့ပါးစပ်၊ မေးစေ့က အဖေ့မေးစေ့။ မျက်နှာနီရဲရဲပေါ်သို့ ဆံပင်နက်နက်ကလေးတွေ ဝေ့ကျနေကြသည်။ မာဂရက်က သမီးကလေးကို ‘ကိတ်’ ဟု နာမည်ပေးလိုက်သည်။ **ကိတ်ဆိုတဲ့ နာမည်က အားလည်းရှိတယ်။ သမီးကလေးက ကြီးလာရင် စိတ်ဓာတ် စွမ်းအားကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်လာရမယ်။ တစ်နေ့မှာ ကလေးတွေကို ဒီနေရာက ခေါ်ထုတ် သွားရမယ်။ ဘယ်နည်းနဲ့ခေါ်ထုတ်ရမှာကိုတော့ လောလောဆယ် စဉ်းစားလို့**

မရသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့တော့ နည်းလမ်းရှာတွေ့နိုင်ကောင်းပါရဲ့ ဟု
မာဂရက်က တွေးနေမိသည်။

*

ဒေးဗစ်ဘဘက်ဝဲသည် တံခါးမခေါက်ဘဲနှင့် ဂျမီမဂ္ဂရီဂါ၏ ရုံးခန်းထဲ
သို့ ရေးကြီးသုတ်ပြာ ဝင်လာသည်။ ဂျမီက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဘာများလဲကွ”

“နမီး(ဘ်)မှာ သူတို့ အဓိကရုဏ်းဖြစ်နေကြပြီ”

ဂျမီက မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။

“ဟင် ဟုတ်လား။ ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာလဲ”

“လူမည်း အလုပ်သမားလေးတစ်ယောက် ခိုးရာပါ စိန်တုံးတစ်တုံးနဲ့
လက်ပူးလက်ကျပ် ဖမ်းမိတယ်။ သူက လက်ကတီးကြားမှာ မားနဲ့ခွဲပြီး စိန်တုံး
ကို ဝှက်ယူလာတာ။ အဲဒါ ဇင်မာမန်းက သူ့ကို တခြားလုပ်သားတွေ ရှေ့မှာ
ကြာပွတ်နဲ့ ရိုက်ပြီးဆုံးမတယ်”

ဒေါသကြောင့် ဂျမီ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲသွားသည်။

“အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ။ တွင်းတွေအားလုံးမှာ လုံးဝ မရိုက်နှက်ရဘူးလို့ ငါ
အမိန့်ထုတ်ထားရက်သားနဲ့ ဒီလိုဖြစ်ရသတဲ့လားကွ”

“ကျွန်တော်လည်း ဇင်မာမန်းကို သတိပေးခဲ့ပါတယ်”

“ခွေးမသားကို ချက်ချင်း မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ကွာ”

“သူ့ကို ရှာမတွေ့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မတွေ့ရမှာလဲ”

“လူမည်း အလုပ်သမားတွေက သူ့ကို ဖမ်းပြီး ဝှက်ထားကြတယ်။
အခြေအနေက ထိန်းမရအောင်ဖြစ်နေပြီ”

ဂျမီက ဦးထုပ်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး -

“မင်း ဒီမှာနေ၊ ငါပြန်လာတဲ့အထိ လုပ်ငန်းတွေ ကြည့်လုပ်ထားပါ”

“အဲဒီလိုက်သွားလို့ မကောင်းဘူးထင်တယ် မစ္စတာမဂ္ဂရီဂါ။ လုံခြုံ
ရေးအတွက် စိတ်မချရဘူး။ ဇင်မာမန်း ရိုက်လို့သေသွားတဲ့ လူမည်းကလေးက
ဘာရိုလောင်း လူမျိုးစုဝင် တိုင်းရင်းသားကလေး ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့က ခွင့်
လွှတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့”

သူ့စကား မဆုံးမိမှာပင် ဂျမီက အခန်းထဲမှ ထွက်သွားခဲ့ပြီ။

*

စိန်တွင်းနှင့် ဆယ်မိုင်ခန့်အကွာအဝေးသို့ ရောက်လျှင်ပင် ဂျမီသည်
မီးခိုးများကို လှမ်းမြင်ရသည်။ နမီး(ဘ်)စိန်တွင်းရှိ တဲစခန်းအားလုံးကို မီးတင်ရှို့

လိုက်ကြပြီ။ တော်တော်မိုက်တဲ့ အကောင်တွေပဲ။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် မီးရှို့ရသတဲ့ လား။ စိန်တွင်းနှင့် နီးကပ်လာသောအခါ သေနတ်သံများနှင့် အော်ညည်းသံ များ ကြားလာရသည်။ လူအုပ်တွေ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေကြစဉ် ယူနီဖောင်း ဝတ် လူဖြူရဲသားများက ဦးတည့်ရာသို့ သွေးရှူးသွေးတန်း စွတ်ပြေးနေကြသော လူမည်းလုပ်သားများအား သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်နေကြသည်။ လူဖြူဦးရေက လူမည်းဦးရေနှင့် ယှဉ်လျှင် ၁၀ ယောက်တစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် သူတို့မှာ သေနတ်တွေရှိသည်။

ရဲမှူးဘားနဒ်ဆိုသေးက ဂျမီအား လှမ်းမြင်လိုက်သောအခါ ပြေးလိုက် လာပြီး ကမန်းကတန်း ပြောပြသည်။

“ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မစ္စတာမဂ္ဂရီဂါ။ ဒီကောင်တွေအားလုံး ကျွန်တော့် လူတွေ ကောင်းကောင်းထိန်းထားနိုင်ပါပြီ”

“ခင်ဗျားတို့ သောက်ရူးတွေပဲ။ ခင်ဗျားလူတွေ သေနတ်နဲ့ မပစ်ဖို့ ချက်ချင်း အမိန့်ပေးလိုက်” ဂျမီက အော်ပြောသည်။

“ဟာ ... ဘယ်နှယ့်မဟုတ်တာ”

“ဘာမှ ပြန်ပြောမနေနဲ့။ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်” လူမည်းအမျိုး သမီးတစ်ယောက် ကျည်ဆန်ထိမှန်ပြီး လဲကျသွားသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ သည်။ “ခင်ဗျားလူတွေ မြန်မြန်ပြန်ခေါ် မြန်မြန်ခေါ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါပြီ”

ရဲမှူးက လက်ထောက်မှတစ်ဆင့် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ သုံးမိနစ် အတွင်း သေနတ်သံများ လုံးဝစဲသွားသည်။

မြေကြီးပေါ်တွင် အလောင်းတွေ ပြန့်ကြဲနေကြသည်။

“ကျွန်တော် အကြံတစ်ခုပေးချင်တာက” ရဲမှူးဆိုသေးက ပြောလိုက် သည်။

“ခင်ဗျား အကြံ ကျုပ် မလိုချင်ဘူး။ သူတို့ ခေါင်းဆောင် ကျုပ်ဆီ ခေါ်လာခဲ့ပါ”

မကြာမီတွင် ရဲသားနှစ်ယောက်က လူမည်းခေါင်းဆောင်လူငယ်အား ဂျမီ ရပ်နေသော နေရာသို့ ခေါ်လာသည်။ သူ့ကို လက်ထိပ်ခတ်ထားသည်။ မျက်နှာတွင်လည်း သွေးတွေ ပေကျံနေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ကြောက်လန့်ရိပ် လုံးဝမရှိ။ သူက ရင်ကို ကော့ကာ မတ်မတ်ကြီး ရပ်နေသည်။ မျက်လုံးများက အရောင်တလက်လက် ထွက်နေသည်။ ဘန်ဒါ ပြောခဲ့သော ဘန်တူးလူမျိုးစုတို့ ၏ ‘အိုင်စီကို’ ယုံကြည်ချက်အကြောင်း ဂျမီက သွား၍ သတိရမိသည်။

“ငါ ဂျမီမဂ္ဂရီဂါပါ”

လူမည်းလူငယ်က ထို့ခနဲ တံတွေးထွေးလိုက်သည်။

“အခုလိုဖြစ်ရတာ ငါ့ကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ မင်းလူတွေ ကျေနပ်မှုရအောင် ငါလုပ်ပေးမယ်”

“ဒီစကား ကျုပ်ကို မပြောပါနဲ့။ သူတို့ရဲ့ ကျန်ရစ်သူ မယားတွေကိုပဲ သွားပြောပါ”

ဂျမီက လူမည်းလူငယ်၏ မျက်လုံးရောင်ကို သတိပြုမိသည်။ ဇင်မာမန်းကို ရှာတွေ့ဖို့ မလွယ်တော့ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်မိသည်။

“စိန်တွင်းကို သုံးရက်တိတိ ပိတ်ထားမယ်။ ငါ မင်းတို့အားလုံးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးချင်တယ်။ မင်းတို့လိုချင်တဲ့ အချက်တွေကို စာရွက်ပေါ်မှာ နံပတ်စဉ်ချပြီးရေးပါ။ ပြီးတော့ ငါ့ကိုပေးပါ။ မင်းတို့အတွက် တရားမျှတမှုရှိအောင် ငါအစွမ်းကုန် လုပ်ပေးမယ်။ မတရားတာမှန်သမျှ ဘာမှ မရှိစေရတော့ဘူး”

လူမည်းလူငယ်က ဂျမီအား အကဲခတ် ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် သံသယရိပ်တွေ ပေါ်နေသည်။ ဂျမီက ဆက်ပြောသည်။

“ဒီမှာ ကြီးကြပ်ရေးမှူး အသစ်တစ်ယောက် ထပ်ခန့်မယ်။ အလုပ်ခွင်အခြေအနေ ကောင်းလာစေရမယ်။ မင်းလူတွေ သုံးရက်အတွင်း အလုပ်ခွင်ကို ပြန်ဝင်စေချင်တယ်”

ရဲမှူးက အံ့အားသင့်သွားဟန်ဖြင့် ဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆို မစ္စတာ မဂ္ဂရီဂါက ဒီကောင်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်မှာပေါ့။ အဲဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ သူဟာ ကျွန်တော့်လူတွေကို သတ်ထားတာ”

“ဒီကိစ္စအပြည့်အစုံ စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးလုပ်မယ်။ ပြီးတော့”

ထိုအခိုက် သူတို့ဆီသို့ ဒုံးစိုင်းပြေးလာနေသော မြင်းခွာသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဂျမီက လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေးဗစ်ဘလက်ဝဲကို မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဂျမီ ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဒေးဗစ်က မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

“မစ္စတာ မဂ္ဂရီဂါ ... ဂျမီကလေး ရုတ်တရက် ပျောက်သွားတယ်။ ဘယ်မှာမှ ရှာလို့မတွေ့သေးဘူး”

တစ်လောကလုံး အိုးထိန်းစက်ပမာ ရုတ်တရက် ချာချာလည်သွားသလို ထင်မှတ်လိုက်ရတော့သည်။

*

ပျောက်ဆုံးသွားသော ကလေးကို လိုက်ရှာရာတွင် ကလစ်ဒရစ်မြို့သူမြို့သားတွေ ထက်ဝက်ခန့် ပါဝင်သည်။ သူတို့သည် မြို့ထဲတွင် လမ်းကြို

လမ်းကြားမကျန် ပိုက်စိတ်တိုက် ရှာဖွေကြသည်။ မြို့ပြင်တွင် လျှို့မြောင်ကြား တွေအနွဲ့ ရှာဖွေကြသည်။ သို့သော် ဘာသဲလွန်စမျှပင် မရကြ။

ဂျမီမှာ မင်သက်မိနေသူပမာ ဖြစ်နေတော့သည်။

သူတစ်နေရာလျှောက် သွားတာ များလား။ ဟုတ်မှာပါ။ အချိန်တန်ရင် ပြန်လာမှာပါ။

မာဂရက်၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ သူမသည် သမီးကလေးကို ချောသိပ်ရင်း အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲနေသည်။

“ဘာသတင်းများ ရသေးသလဲ ဟင်” သူမက လှမ်းမေးသည်။

“အခုထိတော့ ဘာသတင်းမှ မရသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ မပူပါနဲ့။ သူ့ကို ပြန်တွေ့မှာပါ”

သူက သမီးငယ်ကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ပြန်လှည့်ထွက်သွားသည်။

မစ္စက်တော်လီ ဝင်လာသည်။

“ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မစ္စက်မဂ္ဂရီဂါ။ ဂျမီလေးက သိတတ်နေပါပြီ။ သူ့ကိုယ်သူ အခြေအနေအရ အဆင်ပြေအောင် ထိန်းကျောင်းနိုင်မှာပါ”

မာဂရက်၏ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေသည်။ **ဘုရား ဘုရား။ သားလေးအန္တရာယ်ကင်းလို့ ဘေးရှင်းပါစေ။ ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့။**

ဘုရား။ သားလေးကို ဘယ်သူမှ အန္တရာယ် မပြုပါစေနဲ့ ဘုရား။

မစ္စက်တော်လီက ထိုင်ချလိုက်ပြီး မာဂရက်ရင်ထဲမှ သမီးငယ်ကို ကောက်ချီလိုက်သည်။

“ကြိုးစားပြီး အိပ်လိုက်ပါ မစ္စက်မဂ္ဂရီဂါ”

မစ္စက်တော်လီသည် ကလေးကို ကလေးထိန်းခန်းသို့ ယူလာခဲ့ပြီး ပုခက်ထဲထည့်လိုက်သည်။ ကိတ်ကလေးက သူမအား ပြုံးပြီး ကြည့်နေသည်။

“ကဲ သမီးလေး အိပ်လိုက်ပါတော့နော်။ အင်း ... ဒီအတိုင်းဆို မင်းကလေးရဲ့ အနာဂတ်ဘဝဟာ ရင်လေးစရာပါပဲလား ကလေးရယ်”

မစ္စက်တော်လီသည် ကိတ်ကလေးကို သိပ်ထားခဲ့သော အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

သန်းခေါင်လောက်တွင် အိပ်ခန်းပြတင်းပွင့်လာပြီး အခန်းထဲသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ သူသည် ပုခက်အနီးသို့ လျှောက်လာပြီး ကလေး၏ ခေါင်းကို တဘက်ဖြင့် ချည်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကလေးကို ကောက်ချီပြီး လာလမ်းအတိုင်း လျင်မြန်စွာ ပြန်ထွက်သွားသည်။

*

ကိပ်ကလေး ပျောက်နေကြောင်း ပထမဆုံးသိသူမှာ မစ္စကတော်လီ ဖြစ်သည်။ မစ္စကမဂ္ဂရီဂါ အခန်းထဲဝင်လာပြီး ကလေးကို သူမအခန်းသို့ ယူ သွားတာ ဖြစ်မည်ဟု တွေးမိပြီး မာဂရက်၏ အခန်းသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ကလေး ဒီမှာ ရှိသလား မစ္စကမဂ္ဂရီဂါ”

မာဂရက်၏ မျက်နှာ အမူအရာကို မြင်လိုက်ရတော့ မစ္စကတော်လီ က အဖြစ်မှန်ကို ချက်ချင်း သိလိုက်ရတော့သည်။

*

နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း မည်သည့်သဲလွန်စမှမရ။ ဂျမီမှာလည်း စိတ်မောလူမောဖြင့် ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေပြီ။

“မင်း ဘယ်လိုထင်သလဲ ဒေးဗစ်။ ငါ့သားလေး အန္တရာယ်တစ်ခုခု များ ဖြစ်နေပြီလားကွာ” သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ဒေးဗစ်အား မေးသည်။

ဒေးဗစ်က သူ့စိတ်ထဲရှိတာ အမှန်အတိုင်းပင် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လိုမှ မခန့်မှန်းတတ်တော့သလောက်ပဲ မစ္စတာ မဂ္ဂရီဂါ”

သို့ပေမဲ့ တကယ်တော့ အဖြစ်မှန်ကို သူက ခန့်မှန်းသိရှိလာပြီး ဖြစ် သည်။ ဘန်တူးလူမျိုးများသည် ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်တတ်သည့် လူမျိုး မဟုတ်ကြောင်း သူက ဂျမီအား သတိပေးခဲ့ဖူးသည်။ စိန်တွင်း အဓိကရုဏ်း တုန်းက ဘန်တူးအမျိုးသားတစ်ယောက်ကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြ သည်။ ထို့ကြောင့် ဒေးဗစ်က ကျိန်းသေပေါက်တွက်တိုက်သည်။ ဘန်ဘူးတွေ က ကလေးကို ခိုးယူသွားပြီး သတ်ဖြတ်လိုက်ကြပြီးဖြစ်သည်။ သူတို့က ဓားကို ဓားချင်း၊ လှံကိုလှံချင်း တုံ့ပြန်တတ်ကြသည် မဟုတ်လား။

ဂျမီသည် မနက်ဝေလီဝေလင်းတွင် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူသည် မြို့သူမြို့သားများ၊ ရဲများနှင့် တွင်းတူးလုပ်သားများအား ခေါင်းဆောင် ကာ ထင်ကြေးရှိသောနေရာမှန်သမျှသို့ အနံ့သွားရောက်၍ ကလေးငယ်ကို ရှာဖွေခဲ့သည်။

စာကြည့်ခန်းသို့ ဂျမီ ဝင်လာသောအခါ ဒေးဗစ်ထိုင်စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဒေးဗစ်က ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး -

“မစ္စတာမဂ္ဂရီဂါ ... ကိတ်ကလေးကို ပြန်ပေးဆွဲသွားပြန်ပြီ”

ဂျမီက ဒေးဗစ်အား အကြာကြီး ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူ့မျက်နှာ တွင်လည်း သွေးရောင်မရှိတော့။ သူက ချာခနဲ လှည့်ကာ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ သည်။

သူ လုံးဝ မအိပ်ရသည်မှာ ၄၈ နာရီလုံးလုံးရှိပြီ။ သူသည် ခုတင်ပေါ်တွင် အရပ်ကြိုးပြတ်လှဲချလိုက်သည်။ ချက်ချင်းလိုပင် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

သူသည် သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်သို့ ရောက်နေသည်။ ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီး တစ်နေရာမှ ခြင်္သေ့ကြီးတစ်ကောင် ထွက်လာပြီး သူ့ဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာနေသည်။ ဂျမီလေးက သူ့ကို ကပျာကယာ လှုပ်နှိုးသည်။ **ဖေဖေ ... ဖေဖေ။ မြန်မြန်ထ ... မြန်မြန်ထ။ ခြင်္သေ့ကြီးလာနေပြီ။** ခြင်္သေ့ကြီးနှင့် နီးကပ်လာပြီး ဂျမီလေးက သူ့ကို အတင်းလှုပ်နှိုးပြန်သည်။ **ဖေဖေ ... ဖေဖေ။ ထ ... ထ။ ခြင်္သေ့ကြီး ... ခြင်္သေ့ကြီး။**

သူ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ရှေ့တွင် ဘန်ဒါစီးမိုးပြီး ရပ်နေသည်။ သူက စကားပြောရန် ပါးစပ်ဟလိုက်သည်။ ဘန်ဒါက သူ့ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့် ပိတ်ထားလိုက်သည်။

“ငြိမ်ငြိမ်နေ” ဘန်ဒါက ပြောသည်။

သူ ထ,လိုက်သည်။

“ငါ့သားလေး ဘယ်မှာလဲ” သူက မေးလိုက်သည်။

“သေပြီ”

တစ်ခန်းလုံး ချာချာလည်သွားသည်။

“ငါ အများကြီး ဝမ်းနည်းပါတယ် သူငယ်ချင်း။ ငါ ရောက်သွားတာ နောက်ကျသွားတယ်။ သူတို့ကို မတားနိုင်တော့ဘူး။ မင်းတို့ လူမျိုးတွေက ဘန်တူးလူမျိုးတွေကို သွေးမြေကျအောင် သတ်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့ ငါတို့လူမျိုးတွေက ပြန်ပြီး ရာဇဝင်ကြွေး ဆပ်ကြတာ”

သူက မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်လိုက်သည်။

“အို ... ဘုရား ... ဘုရား။ ငါ့သားလေးကို သူတို့ ဘယ်လိုများ သတ်ခဲ့ကြပါလိမ့်”

“သူတို့က ကလေးကို သဲကန္တာရထဲ ပစ်ထားခဲ့ကြတယ်” ဘန်ဒါ၏ အသံတွေ တုန်နေသည်။ “ငါ ... ငါ သူ့အလောင်းကို တွေ့တယ်။ အဲဒီမှာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မြှုပ်ထားခဲ့တယ်”

“အို ... ဘုရား ... ဘုရား၊ ဒုက္ခကြီးလှပါကလား”

“သူ့ကို ငါကယ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါသေးတယ် ဂျမီ။ ဒါပေမဲ့ အချိန်နှောင်းသွားခဲ့ပြီ”

ဂျမီက နားလည်စွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အသံလေးကြီးဖြင့် မေးသည်။

“ငါ့သမီးလေးကရော ... သမီးလေး ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေပြီလဲ”

“သမီးလေးကို ငါလာယူသွားတာ။ သူတို့လာမယူခင် ငါက လက် ဦးအောင် လာယူသွားတာ။ အခု သူ့အခန်းထဲ ပြန်ရောက်နေပြီ။ နှစ်နှစ်ခြိုက် ခြိုက် အိပ်ပျော်နေတယ်။ မင်းကတိအတိုင်း အလုပ်သမားတွေ ကျေနပ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးရင် ကလေးအတွက် ဘာမှ မစိုးရိမ်ရတော့ပါဘူး”

ဂျမီက ခေါင်းမော့၍ ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ဒေါသရိပ်တွေ ပေါ်လွင်နေသည်။

“ငါ ကတိအတိုင်း လုပ်ပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့သားလေး သတ်တဲ့လူ တွေကို ငါလိုချင်တယ်။ သူတို့ကို မှတ်လောက်သားလောက် သင်ခန်းစာ ပေး ရမယ်”

ဘန်ဒါက တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဒါဆို မင်းက တို့တစ်မျိုးသားလုံး သတ်ပစ်ချင်နေတာပေါ့ ဟုတ် လား ဂျမီ”

ထို့နောက် ဘန်ဒါ ပြန်ထွက်သွားတော့သည်။

*

မာဂရက်အဖို့တော့ တကယ့်သွေးပျက်စရာ အိပ်မက်ဆိုးကြီးပင် ဖြစ် တော့သည်။ သူမက မျက်လုံးတွေကို အတင်းမှိတ်ထားလိုက်သည်။ မျက်လုံး တွေ ပြန်ဖွင့်လိုက်လျှင် အိမ်မက်ဆိုးကြီးက တကယ့်ဖြစ်ရပ်ကြီး ဖြစ်လာတော့ မည်။ သူမ၏ ကလေးတွေသေနေတာ မြင်ရတော့မည်။ ထို့ကြောင့် သူမက မျက်လုံးတွေကို ဇွတ်မှိတ်ထားပြီး စိတ်သက်သာအောင် တွေးနေလိုက်သည်။

ဂျမီကလေးက သူ့လက်ကလေးဖြင့် သူမ၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ပြောသည်။ ‘**မေမေ သားဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ သားပြန်ရောက်လာပါပြီ မေမေ ရဲ့။ မျက်လုံးဖွင့်ပြီး သားကို ကြည့်စမ်းပါဦး မေမေရဲ့။**’

သူမသည် အိပ်ရာထဲတွင် သုံးရက်လုံးလုံး ဘုံးဘုံးလဲနေသည်။ ဘယ် သူနှင့်မှလည်း စကားမပြော။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း လက်ခံတွေ့ဆုံခြင်းမပြု။ ဒေါက်တာတီးဂျားကတော့ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်လုပ်နေသည်။ သို့သော် သူမက ဘာမှ ရေရေရာရာ မမှတ်မိ။ သူမ အမြင်တွေ ဝါးနေသည်။ မှတ်ဉာဏ်တွေ ပျောက်နေသည်။

သန်းခေါင်လောက်တွင် သူမသားကလေး၏ အခန်းထဲမှ ဝန်းခနဲ အသံတစ်ခု ခပ်ကျယ်ကျယ် ကြားလိုက်ရသည်။ မျက်လုံးတွေဖွင့်ပြီး နားစွင့်နေ လိုက်သည်။ နောက်တစ်ချက် ကြားရပြန်သည်။ **သားလေး ပြန်ရောက်လာပြီ။**

သူမသည် ခုတင်ပေါ်မှ လူးလဲထကာ စင်္ကြံလမ်းကြားအတိုင်း သားကလေးအခန်းသို့ ပြေးလာခဲ့သည်။ တံခါးနားရောက်တော့ ထူးဆန်းသော တိရစ္ဆာန်မြည်သံတွေလိုလို ကြားရပြန်သည်။ တံခါးကို အတင်း တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

သူမ၏ယောက်ျားသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် စန့်စန့်ကြီးလဲနေသည်။ မျက်နှာနှင့် ခန္ဓာကိုယ်တွေလည်း ရှုံ့တွဲတွဲနဲ့လိမ်နေသည်။ မျက်လုံးတစ်ဘက်က ပိတ်နေပြီး ကျန်တစ်ဘက်က သူမကို ကြောက်စရာကြီး ပြူးကြည့်နေသည်။ သူက စကားပြောရန် နှုတ်ခမ်းလှုပ်သည်။ သို့သော် အသံက တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် မြည်သံလို ဝူးဝူးဝါးဝါးသာ ထွက်လာသည်။

မာဂရက်က တိုးတိုးကလေး ညည်းလိုက်သည်။

“အို ... ဂျမီရယ်။ ကံဆိုးလှချည်လားကွယ်”

*

ဒေါက်တာ တီးဂျားက ပြောသည်။

“ပြောရမှာ စိတ်တော့ မကောင်းပါဘူး မစ္စက်မဂ္ဂရီဂါ။ ခင်ဗျား ယောက်ျားက ပြင်းပြင်းထန်ထန် လေဖြတ်သွားတာ။ အသက်ရှင်ဖို့က ၅၀ ရာခိုင်နှုန်းတော့ မျှော်လင့်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အသက်ရှင်နေရင်လည်း ဘာမှ လှုပ်ရှားလို့တော့ ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ အဲဒီတော့ သူ့ကို သေသေချာချာ ဂရုစိုက်နိုင်မယ့် ပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံတစ်ရုံကို ကျုပ်ကြည့်ပြီး ပို့ပေးပါ့မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာ အံ့အားသင့်သွားပြီး -

“ဘာမလုပ်ပါနဲ့လဲ”

“ဆေးရုံမတင်ပါနဲ့။ အိမ်မှာပဲ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ပြုစုမယ်”

ဒေါက်တာက ခေတ္တစဉ်းစားနေပြီးမှ -

“ဒီလိုဆိုလည်း ကောင်းပြီလေ။ အဲဒါဆိုရင် သူနာပြုတစ်ယောက်တော့ လိုလိမ့်မယ်။ ကျုပ် ကြည့်စီစဉ်လိုက်ပါ့မယ်”

“အဲဒါလည်း မလုပ်ပါနဲ့ ဒေါက်တာ။ သူနာပြုဆရာမ မလိုချင်ဘူး။ ကျွန်မပဲ ပြုစုပါ့မယ်”

ဒေါက်တာက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။

“အဲဒါတော့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး မစ္စက်မဂ္ဂရီဂါ။ သူ့အတွက် ဘယ်လို ပြုစုပေးရမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားအနေနဲ့ အပြည့်အစုံမသိနိုင်ဘူး။ သူက သက်ရှိလူသား မဟုတ်တော့သလို ဖြစ်နေပြီ။ အာရုံကြောတွေအားလုံး ပျက်စီးသွားပြီး ဘာမှ မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ဘူး။ မသေသမျှ ဒီလိုပဲ ဖြစ်နေတော့မှာ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါတယ် ဒေါက်တာ။ ဒါ
ကြောင့်မို့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပြုစုချင်လို့ ပြောတာပါ”
သူမ၏ လင်တော်မောင်ကြီး ဂျမီမဂ္ဂရီဂါအား ယခုမှပင် သူမ လုံးလုံး
လျားလျားကြီး ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။ ။

ဂျမီမဂ္ဂရီဂါသည် မကျန်းမာဖြစ်သည့်နေ့မှစ၍ တစ်နှစ်တိတိ အသက်ရှင်နေခဲ့သည်။ ယင်းကာလသည် မာဂရက်၏ တစ်သက်တာတွင် အပျော်ဆုံးကာလပင် ဖြစ်တော့သည်။ ဂျမီမှာ လှုပ်လည်း မလှုပ်နိုင်၊ စကားလည်း မပြောနိုင်သည့် တကယ့်ဒုက္ခိတကြီး ဖြစ်နေသည်။ မာဂရက်က သူ့အား အစစရာရာ လိုလေသေးမရှိ ပြုစုသည်။ နေ့ရောညပါ လင်တော်မောင်အနားမှ ဘယ်တော့မှမခွာ။ နေ့ပိုင်းတွင် ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ပေါ်တင်ကာ စက်ချုပ်ခန်းထဲသို့ တွန်းယူလာခဲ့သည်။ သူမက စကားတပြောပြောနှင့် သူ့အတွက် အနွေးထည် ထိုးသည်။ သူ့အား အိမ်တွင်းရေး ကိစ္စကလေးများကို ပြောပြသည်။ ယခင်အခါများက သည်ကိစ္စတွေကို ဂျမီအနေဖြင့် လုံးဝ စိတ်မဝင်စားခဲ့။ ပြောပြမည့်သူလည်း မရှိခဲ့။ ပြီးတော့ သမီးကလေးကိတ် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ သိတတ်လာကြောင်းများကိုလည်း စိကာပတ်ကုံးပြောပြသည်။ ညပိုင်းကျပြန်တော့ လည်း အရိုးပေါ် အရေတင်ကာ ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ်ပေါက်နေသော ဂျမီ၏ကိုယ်ခန္ဓာ ကိုချီမကာ အိပ်ရာပေါ် သိပ်ပေးရသည်။ သူမက ဂျမီ၏ ဘေးမှ ဝင်လှဲကာ မအိပ်မချင်း စကားတွေ ပြောရသည်။

ထိုကာလအတွင်း ကရူဂျာ-ဘရင်း လီမိတက်ကို ဒေးဗစ်ဘလက်ဝဲက တာဝန်ယူ၍ အုပ်ချုပ်ရသည်။ ဒေးဗစ်သည် စာရွက်စာတမ်းများကို မာဂရက်လက်မှတ်ထိုးရန် မကြာခဏ ရောက်လာတတ်သည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက် စန့်စန့်ကြီးလဲနေသော ဂျမီအား မြင်ရတော့ ဒေးဗစ်မှာ အထူးပင် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရသည်။ **ငါ့အပေါ်မှာ သူ့ကျေးဇူးတွေ ဆပ်မကုန်အောင် ရှိတယ်** ဟု ဒေးဗစ်က တွေးမိသည်။

“ရှင် လူရွေးတာ သိပ်မှန်တယ် ဂျမီ” မာဂရက်က ခင်ပွန်းသည်အား ပြောသည်။ “ဒေးဗစ်ဟာ အင်မတန်တော်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ” သူမက အနွေးထည် ထိုးနေသည်ကို ရပ်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။ “သူ့ကို မြင်ရတော့ ရှင် သူ့အရွယ် တုန်းက ပုံကို ကျွန်မ သတိရမိတယ်။ တကယ်တော့ ရှင့်လိုတော်တဲ့လူ တကယ် ပဲ ရှားပါတယ်။ ရှင့်လို လူမျိုးနောက်လည်း ပေါ်လာမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ရှင်က ဥပမိရုပ်လည်း ကောင်းတယ် ကြင်နာမှုလည်းရှိတယ်။ သတ္တိလည်း ရှိတယ်။ စိတ်ကူးလည်း ယဉ်တယ်။ ရှင်စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သမျှတွေဟာ အခုဆိုရင် အားလုံးအကောင်အထည် ပေါ်လာခဲ့ပြီ။ ကုမ္ပဏီဟာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ကြီးကျယ်တိုးတက်နေတယ်” သူမက အနွေးထည် ဆက် ထိုးသည်။ “ဒါနဲ့ ... သမီးလည်း စကားပြောတတ်လာပြီ သိလား။ ဒီနေ့မနက်ကပဲ မေမေလို့ စခေါ်တယ်လေ” ဂျမီက ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း မျက်လုံးတစ်ဘက်က ရှေ့တည့်တည့်ကိုသာ ကြောင်ကြောင်ကြီး ကြည့်နေသည်။

“သမီးလေးက ပါးစပ်ရော၊ မျက်လုံးရော ရှင်နဲ့ တစ်ထေရာတည်းပါ ပဲ။ ကြီးလာရင် တော်တော်ချောမယ့် ကလေး”

*

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် မာဂရက် အိပ်ရာမှ နိုးလာတော့ ဂျမီ အသက်ပျောက်နေပြီ။ သူမက သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ထား လိုက်သည်။

“နားပါတော့ ဂျမီ။ နားပါတော့။ ရှင့်ကို ကျွန်မအသက်လောက် ချစ်ပါတယ်။ ဒါကို ရှင်လည်း သိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မယုံကြည်ပါတယ်။ ကဲ ကောင်းရာသုဂတိသို့လားပါစေ မောင်ရယ်”

ယခုအခါ သူမတစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်တော့သည်။ ချစ်လင်နှင့် ချစ်သားတို့က စွန့်ခွာသွားခဲ့ကြပြီ။ သူမနှင့် ဥမမယ် စာမမြောက်သေးသည့် သမီးကလေးတို့သာ ကျန်တော့သည်။

သူမသည် ကလေးခန်းသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ပုခက်ထဲတွင် အပူအပင်မရှိ အိပ်ပျော်နေသော သမီးငယ်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ **သမီးကလေး ကက်သရိန်းရေ ... သမီးကလေးကိတ်ရေ။** ထိုနာမည်သည် ဂရိစကားမှ လာသော နာမည်ဖြစ်သည်။ သန့်ရှင်းခြင်း၊ ဖြူစင်ခြင်း ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ထိုနာမည်ကို သူတော်စင်များ၊ သီလရှင်များနှင့် မိဖုရားများသာလျှင် ခံယူကြ သည်။

မာဂရက်က အသံထွက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“သမီးကလေး ကိတ်ရေ ... သမီးကလေး ကြီးလာရင် ဘာဖြစ်
လာမလဲကွယ်”

*

သည်ကာလသည် တောင်အာဖရိကတွင် စီးပွားရေး အကြီးအကျယ်
တိုးတက်သော ကာလလည်းဖြစ်သည်။ လူဖြူ လူမည်း ပြဿနာ အကြီး
အကျယ် တင်းမာနေသော ကာလလည်း ဖြစ်သည်။ ဘိုးဝါးလူမျိုးများနှင့်
ဗြိတိသျှတို့အကြားတွင် သမိုင်းချီ၍ ဖြစ်ပွားနေသော ထရန်စဗားနယ်မြေ
ပဋိပက္ခမှာ နောက်ဆုံးတော့ ပေါက်ကွဲသည့် အခြေအနေသို့ ရောက်လာတော့
သည်။

၁၈၉၉ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၁၂ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့သည်
ကိတ်၏ သုံးနှစ်မြောက် မွေးနေ့။ ထိုနေ့တွင် ဘိုးဝါးလူမျိုးများအား ဗြိတိသျှက
စစ်ကြေညာသည်။ နောက်သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် လွတ်လပ်သော အော
ရိန်းနယ်မြေကို ဗြိတိသျှစစ်သားများက ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သည်။ ဒေးဗစ်က
မာဂရက်အား သမီးငယ်ကိုခေါ်၍ ထွက်သွားရန် တိုက်တွန်းသည်။ သို့သော်
မာဂရက်က လက်မခံ။

“ကျွန်မ ယောက်ျားလည်း ဒီမှာ ခေါင်းချတယ်။ ကျွန်မလည်း ဒီမှာပဲ
ခေါင်းချမယ်” ဟု သူမက ပြန်ပြောသည်။

ဒေးဗစ်အဖို့ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တော့။

“ကျွန်တော် ဘိုးဝါးစစ်တပ်ထဲ ဝင်တော့မလို့” သူက ပြောလိုက် သည်။
“ဒီမှာ ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်းနေခဲ့လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာမှ မပူနဲ့။ ကုမ္ပဏီကို ကျွန်မနိုင်အောင် ထိန်းထား
ပါ့မယ်”

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ဒေးဗစ် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

*

ဗြိတိသျှတို့က သည်စစ်ပွဲကို လွယ်လွယ်နှင့် အောင်နိုင်မည်ဟု ယူဆ
ခဲ့ကြသည်။ ရက်ပိုင်းအတွင်း ပြီးဆုံးသွားလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့ကြသည်။ ထို့
ကြောင့်လည်း သူတို့က စစ်ထွက်လာသည်ဟု မထင်ဘဲ ပျော်ပွဲစား ထွက်လာ
သလိုပင် ထင်မှတ်ခဲ့ကြသည်။

လန်ဒန်မြို့ရှိ ‘ဟိုက်ပတ်’ စစ်စခန်းတွင် အကြိုအောင်ပွဲခံသည့်
သဘောဖြင့် စစ်သားများအား တောင်အာဖရိက ဟင်းလျာများပါဝင်သော ညစာ
ထမင်းထုပ်များပင် ကမ်းကာ တပျော်တပါး စားသောက်ကြသည်။
စစ်သားတစ်ယောက်ကဆိုလျှင် လင်ပန်းပေါ်တွင် ဘိုးဝါး ဝက်သိုးခေါင်းကြီးကို

တင်ကာ အစားအသောက်စာရင်း စာရွက်ကြီး တစ်ကိုင်းကိုဖြင့် စစ်သားတွေ ကြားထဲ မြူးကြွပျော်ရွှင်စွာ လမ်းသလားနေလိုက်သေးသည်။

သို့သော် ဗြိတိသျှတို့၏ အထင်နှင့်အမြင် တလွဲစီ ဖြစ်ကုန်တော့ သည်။ ဘိုးဝါးစစ်သားများမှာ မိမိတို့နယ်မြေမှ ခုခံတိုက်ခိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့သည် အမိနယ်မြေအတွက် အသက်နှင့်လဲ၍ ကာကွယ်ရန်လည်း စိတ်ကို ခုံးခုံးချထားသူများ ဖြစ်ကြသည်။

ပထမဆုံးတိုက်ပွဲသည် ‘မာဖေကင်း’ မြို့ကလေးတွင် ဖြစ်ပွားသည်။ ဘိုးဝါးစစ်သားများသည် မိမိတို့ထင်တာထက် ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့်ပြည့်စုံကြောင်း ဗြိတိသျှတို့ ပထမဆုံး သိရှိရသော တိုက်ပွဲပင်ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်က တပ်ကူ တွေ တဖွဲဖွဲ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ဗြိတိသျှများက ‘ကင်ဘာလေ’ မြို့ကို သိမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် အပြင်းအထန် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွား၍ အမြောက်အမြား ကျဆုံးပြီးနောက်တွင်မှ ‘လေဒီစမစ်’ မြို့ကို သိမ်းယူနိုင်လိုက်သည်။ ဘိုးဝါးစစ် တပ်မှ အမြောက်များမှာ ဗြိတိသျှ အမြောက်များထက် တာဝေးသွားသည်။ ဗြိတိသျှစစ်သင်္ဘောများမှ တာဝေးပစ်လက်နက်များကို ဖြုတ်ကာ သင်္ဘောသား ပေါင်း ထောင်သောင်းချီ၍ ကုန်းမြေပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။

မာဂရက်သည် ကလစ်ဒရစ်မြို့မှနေ၍ တိုက်ပွဲသတင်းများကို စိတ်ဝင် စားစွာဖြင့် နားစွင့်လျက်ရှိသည်။ သူမနှင့်တကွ သူမပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူများမှာ ကောလာဟလ သတင်းများကိုသာ အမှီပြုကြရသည်။ ကြားရသော သတင်း များကြောင့် သူတို့၏ စိတ်ဓာတ်သည် တက်ကြွနေရာမှ ကျဆင်းစပြုလာသည်။

တစ်နေ့မနက်တွင် ကုမ္ပဏီအမှုထမ်းတစ်ယောက် မာဂရက်၏ ရုံးခန်း ထဲသို့ ပြေးဝင်လာပြီးပြောသည်။

“ဗြိတိသျှတပ်တွေ ကလစ်ဒရစ်ကို ချီတက်လာပြီတဲ့။ အခုပဲ ကျွန် တော် မြို့ထဲက ကြားလာခဲ့တာ။ ဒီအတိုင်းဆို သူတို့က ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကို ပစ်သတ်တော့မှာ သေချာတယ်”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာပဲ။ သူတို့က ကျွန်မတို့ကို လက်ဖျားနဲ့တောင် တို့ဝံ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

နောက်ငါးနာရီအကြာတွင် မာဂရက်မှာ စစ်သုံ့ပန်းဘဝသို့ ရောက်ရှိ နေတော့သည်။

မာဂရက်နှင့် သမီးကလေးတို့အား ‘ပါးဒီဘတ်’ မြို့သို့ ခေါ်ယူလာခဲ့ ကြသည်။ တောင်အာဖရိက တစ်နိုင်ငံလုံးမှ ရာပေါင်းများစွာသော စစ်သုံ့ပန်း အကျဉ်းစခန်းများအနက် တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်သည်။ စစ်သုံ့ပန်းများအား ကွင်း

ပြင်ကျယ်ကြီးတွင် သံဆူးကြိုးကာရံပြီး လက်နက်ကိုင် အစောင့်များ ချထားကြသည်။ အခြေအနေကတော့ ငရဲဘုံနှင့် ဘာမျှမခြားနား။

မာဂရက်က သမီးငယ်ကို ရင်ခွင်တွင် ပွေ့ဖက်ထားရင်း ပြောသည်။

“သမီးလေး ဘာမှမကြောက်နဲ့နော်။ သမီး ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ မကြာခင် မေမေတို့ ဒီနေရာက ထွက်သွားကြရမှာပါကွယ်”

ပြောသာပြောရသော်လည်း ထိုစကားကို သူမကိုယ်တိုင်လည်း အယုံအကြည်မရှိ၊ သမီးငယ်ကိတ်ကလည်း လုံးဝမယုံကြည်မိ။

နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း သွေးပျက်စရာ မြင်ကွင်းများကိုသာ မြင်နေကြရသည်။ သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူတွေ ရာထောင်ချီ၍ သေဆုံးနေကြသည်။ ကာလဝမ်းရောဂါနှင့် အဖျားရောဂါဖြင့် စန့်စန့်လဲနေကြသူတွေကလည်း ဒုနှင့်ဒေး။ ဆရာဝန်မရှိ၊ ဆေးဝါးနတ္ထိ၊ အစားအသောက်က မဝရေစာ။ သည်လို အခြေအနေနှင့်ပင် ကြောက်စရာ အိပ်မက်ဆိုးကြီးသည် သုံးနှစ်တိုင်တိုင် ကြာရှည်လာခဲ့သည်။ မာဂရက်နှင့်သမီးကလေးတို့မှာ ကံကောင်းထောက်မ၍ ခံနိုင်ရည် ရှိကြသော်လည်း အသက်ကို ဖက်ရွက်နှင့် ထုပ်ထားကြရသည့် ဘဝမျိုးသို့ ရောက်ရှိနေကြရသည်။ ကိုယ့်အသက်ကို နေ့လား ညလား တွက်နေကြရသည့် ဘဝ။

ကိတ်ကလေးမှာ သွေးပျက်စရာမြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး အကြီး အကျယ် တုန်လှုပ်နေမိသည်။ သူမအရွယ် ကလေးငယ်တွေ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တဖြုတ်ဖြုတ် သေဆုံးသွားကြသည်ကို မမြင်ချင်အဆုံး ဖြစ်နေသည်။ နောက် တစ်နေ့ ငါ့အလှည့်များ ရောက်လာမလားဟု တွေးပြီး ကြောက်ဒူးတုန်နေရ သည်။ မိခင်ကလည်း သမီးငယ်ကို မကယ်နိုင်၊ သမီးငယ်ကလည်း မိခင်ကို မကယ်နိုင်သည့် ဘဝမျိုးဖြစ်နေသည်။ ဤဘဝ၊ ဤဒုက္ခကို ကြည့်ကာ သူမက သင်ခန်းစာ တစ်ရပ်ထုတ်ယူမိသည်။ **အာဏာ ... အာဏာ ...** လောကမှာ အာဏာသာအဓိက၊ အာဏာရှိလျှင် စားစရာလည်း ရှိသည်။ ဆေးဝါးလည်း ရှိသည်။ လွတ်လပ်မှုလည်း ရှိသည်။ သူမ၏ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် လူကြီး လူငယ်မရွေး နာမကျန်းဖြစ်နေကြသည်။ သေဆုံးသွားကြသည်။ သူမက အာဏာကို အသက်နှင့် ထပ်တူထပ်မျှ သတ်မှတ်လိုက်သည်။ **တစ်နေ့မှာ ငါလည်း အာဏာရှိလာအောင်လုပ်မယ်။** သူမက တွေးသည်။ **နောက်ဆိုရင် ငါ့ကို အခုလိုဖြစ်အောင် ဘယ်သူမှ လုပ်လို့ မရနိုင်တော့ဘူး။**

*

ဘဲလ်မွန်၊ ဂရာစပန်၊ စတွန်းဘတ်နှင့် စပီယိုအင်ကော့ ဒေသများတွင် တိုင်ပွဲများ အပြင်းအထန် ဖြစ်ပွားသည်။

နောက်ဆုံးသော်ကား ရဲရင့်သော ဘိုဝါးစစ်သည်တော်များမှာ စွမ်းပကားကြီးမားလှသော ဗြိတိသျှ အင်ပိုင်ယာကြီးကို အံ့မတုနိုင်ကြတော့သည့်အခြေအနေသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် စစ်ပွဲကြီးဖြစ်ပွားပြီးနောက် သုံးနှစ်ခန့်အကြာ ၁၉၀၂ ခုနှစ်တွင် ဘိုဝါးစစ်သားများက လက်နက်ချလိုက်ကြတော့သည်။

ဤစစ်ပွဲကြီးတွင် ဘိုဝါးစစ်သားပေါင်း ၅၅၀၀၀ (ငါးသောင်းငါးထောင်) ပါဝင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ စစ်သားများနှင့် အရပ်သားပြည်သူ ယောက်ျားမိန်းမ၊ ကလေးငယ်ပေါင်း ၃၄၀၀၀ (သုံးသောင်းလေးထောင်) ကျော် သေဆုံးခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ဗြိတိသျှတို့၏ သုံးပန်းအကျဉ်းစခန်းများတွင် လူပေါင်း ၂၈၀၀၀ (နှစ်သောင်းရှစ်ထောင်) ကျော် သေဆုံးခဲ့ရသည်ကိုတော့ ဘိုဝါးလူမျိုးများအနေဖြင့် တစ်သက်မကျေနိုင်တော့။

စစ်ကြီးပြီးဆုံးသွားပြီး နောက်တစ်နေ့သောအခါတွင် အကျဉ်းစခန်း ဂိတ်တံခါးများ ပွင့်လာပြီး သုံးပန်းအကျဉ်းသားအားလုံးကို ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် မာဂရက်တို့သားအမိမှာ ကလစ်ဒရစ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။ နောက်သုံးလေးပတ်အကြာတွင် ဒေးဗစ်ဘလက်ဝဲလည်း ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

စစ်ကြီးက ဒေးဗစ်အား ရင့်ကျက်အောင် ဖန်တီးပေးလိုက်သည်။ သူသည် ယခင်ကထက် ပို၍လူကြီးဆန်လာသည်။ ပို၍တည်ငြိမ်မှုရှိလာသည်။ သူသည် စစ်မြေပြင်တွင် အသေအလဲတိုက်ခိုက်ရင်း မာဂရက်တို့သားအမိကို သတိရနေခဲ့သည်။ သူတို့တစ်တွေ အသက်ထင်ရှားများရှိကြပါသေးရဲ့လား၊ သေများသေသွားကြပြီလားဟု တွေးပူနေခဲ့မိသည်။ အသက်ထင်ရှားပြန်တွေ့ရသောအခါ ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်ရလေသည်။

“တကယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်က စစ်ထဲလိုက်မသွားပဲ ခင်ဗျားတို့သားအမိကို စောင့်ရှောက်နေခဲ့ဖို့ ကောင်းတာ” ဒေးဗစ်က နောင်တရစွာဖြင့် မာဂရက်အား ပြောသည်။

“အဲဒါတွေက အတိတ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြီ ဒေးဗစ်။ ကျွန်မတို့ အနာဂတ်အကြောင်းကိုပဲ ပြောကြရအောင်”

အနာဂတ်ဆိုသည်ကား ‘ကရူဂျာ-ဘရင်းလီမိတက်’

*

၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်သည် သမိုင်းဝင်နှစ်ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာသူကမ္ဘာသားများအား ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် အနာဂတ် မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်ကိုပေးသော ခေတ်သစ်

အစလည်း ဖြစ်သည်။ ရာစုနှစ်စတင်သစ်ခဲ့ပြီး တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင် လူသားတို့၏ ဘဝကို ပြောင်းလဲစေသော သိပ္ပံတီထွင်မှုများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာ သည့် ခေတ်သစ်လည်း ဖြစ်သည်။ ရေနွေးငွေ့နှင့် လျှပ်စစ်ဓာတ်အားဖြင့် ခုတ်မောင်းသော ယာဉ်များ ပေါ်လာကြသည်။ ရေငုပ်သင်္ဘောနှင့် လေယာဉ်ပျံ တွေ ပေါ်လာကြသည်။ ကမ္ဘာ့လူဦးရေကလည်း သန်းပေါင်း ၁၅၀၀ ထိ တိုးတက်လာသည်။

ဤအချိန် ဤခေတ်ကား တစ်ကမ္ဘာလုံး တိုးချဲ့ကြီးထွားသော ခေတ် ပင် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် မာဂရက်နှင့် ဒေးဗစ်တို့သည် ကရူဂျာ-ဘရင်းကုမ္ပဏီတိုး တက်ရေးအတွက် နောက်ခြောက်နှစ်တာ ကာလအတွင်းရနိုင်သမျှ အခွင့် အလမ်းများကို အပြည့်အဝ ရယူကာ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။

ကိတ်ကလေးမှာလည်း ထိုကာလအတွင်း အအုပ်အထိန်းမရှိ သလောက်ဖြင့် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရရှာသည်။ မိခင်ဖြစ်သူမှာ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကြီးကို တိုးတက်ရေးကိုသာ ဒေးဗစ်နှင့်အတူ အားသွန်ခွန်စိုက် စောက်ချ၍ လုပ်ကိုင်နေ သောကြောင့် သမီးငယ်အတွက်ပေးရန် အချိန်ပို မရှိသလောက် ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကိတ်ကလေးသည် ခေါင်းမာခက်ထန်သော မိန်း ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူကလေးသည် ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုးပြီး ငါ့စကားနွားရ ပြောဆိုပြုမူတတ်လာသည်။

တစ်ညနေတွင် လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ အစည်းအဝေး တက်ခဲ့ပြီးနောက် မာဂရက်အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာတော့ ၁၄ နှစ်အရွယ် သူမ၏ သမီးကလေးသည် ရွံ့ဗွက်ထဲတွင် ရပ်ကာ တခြားယောက်ျားကလေး နှစ်ယောက်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ပြီး ရန်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကိတ်က လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကာ ယောက်ျားကလေးနှစ်ယောက်ကို လိုက်ထိုးနေသည်။

သည်မြင်းကွင်းကြောင့် မာဂရက်သည် ခေါင်းနပန်းများပင် ကြီးသွား မိသည်။

သူမက သမီးငယ်၏ နောင်ရေးကိုတွေးပြီး တိုးတိုးကလေး ရေရွတ် လိုက်မိသည်။

“ဘုရား ... ဘုရား ... ဒါဟာ တစ်နေ့မှာ ကရူဂျာ-ဘရင်းကုမ္ပဏီကြီး ကို ဦးစီးအုပ်ချုပ်မယ့် မိန်းကလေးတဲ့လား။ ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ ဘုရား”

ဒုတိယစာအုပ်

‘ကိတ်နှင့်ဒေးဗစ်’

၁၉၀၆-၁၉၁၄

၁၂

၁၉၁၄ ခုနှစ်၊ ပူပြင်းသော နွေရာသီညတစ်ည ...။

ထိုညတွင် ကိတ်မဂ္ဂရီဂါသည် ဂျီဟန်နက်စဘတ်မြို့၊ ကရူဂျာ-
ဘရင်း လီမိတက်ဌာနချုပ်သစ်ရှိ သူမ၏ရုံးခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း
အလုပ်လုပ်နေစဉ် အပြင်ဘက်မှ ကားသံများ ကြားလိုက်ရသည်။ သူမသည်
လက်ထဲမှ စာရွက်စာတမ်းများကို စားပွဲပေါ်ပြန်ချကာ ပြတင်းပေါက်သို့
လျှောက်လာခဲ့ပြီး အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ရဲကားနှစ်စီးနှင့် စပါးလှည်းတစ်စီး တိုက်ရှေ့တွင် ရပ်ထားသည်ကို
မြင်ရသည်။ သူမက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ လှမ်းကြည့်နေစဉ် ရဲသားတစ်ဒါဇင်
ခန့်တို့က ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ အဆောက်အအုံကြီး၏ ဝင်ပေါက်နှစ်ပေါက်
နှင့် ထွက်ပေါက်တို့ကို ပိတ်ဆို့ထားလိုက်ကြသည်။

အချိန်မှာ ညဉ့်နက်နေပြီဖြစ်၍ လမ်းမပေါ်တွင် လူသွားလူလာ ကင်း
ရှင်းနေပြီ ဖြစ်သည်။ ကိတ်သည် သူမ၏ ရုပ်သွင်ကို မှန်တံခါးတွင် ခပ်ဝါးဝါး
မြင်လိုက်ရသည်။ သူမသည် ရုပ်ရည်ချောမောသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ မျက်လုံး
များက ဖခင်၏မျက်လုံးများကဲ့သို့ မီးခိုးရောင်နု။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကတော့
မိခင်နှင့် တစ်ထေရာတည်း။ တစ်ရစ်ဖွံ့ထွားပြည့်ဖြိုးပီပြင်သော အလှ။

ရုံးခန်းတံခါး ခေါက်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဝင်ခဲ့ပါ”

တံခါးပွင့်လာသည်။ ယူနီဖောင်းဝတ် ရဲအမှုထမ်းနှစ်ယောက် ဝင်လာ
သည်။ တစ်ယောက်သော သူက ရဲမှူးတံဆိပ် တပ်ဆင်ထားသည်။

“ဘာတွေများ ဖြစ်နေလို့လဲ” ကိတ်က မေးလိုက်သည်။

“ဒီအချိန်ကြီးမှာ အနှောင့်အယှက်လာပေးတာ ခွင့်လွှတ်ပါ မစ္စ
မဂ္ဂရီဂါ။ ကျုပ်က ရဲမှူး ကိုမင်စကီးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြဿနာက ဘာပါလိမ့်”

“လူသတ်မှု တရားခံတစ်ယောက် စောစောကလေးတွင်ပဲ ဒီ
အဆောက်အအုံထဲ ဝင်ပြေးသွားကြောင်း သတင်းရလို့ လာရှာဖွေတာပါ”

ကိတ်၏မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်ရိပ်များ ဖြတ်သန်းသွားသည်။

“ဟင် ... ဒီအဆောက်အအုံထဲ ဝင်ပြေးလာတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မဒမ်။ သူ့မှာ လက်နက်လည်း ပါပါတယ်။
အန္တရာယ်ရှိတဲ့ တရားခံပြေးပဲ”

ကိတ်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရဲမှူးကြီးရှင်။ ကြိုက်သလို ရှာဖွေနိုင်
ပါတယ်။ ရှာကြပါ ... ရှာကြပါ။ သူ့ကို တွေ့ရင်တော့ တစ်ခါတည်းသာ ဆွဲ
ထုတ်သွားကြပါတော့”

“ဒါနဲ့ မစ္စမဂ္ဂရီဂါများ သံသယဖြစ်စရာ တစ်ခုခု မြင်လိုက်ကြားလိုက်
ရတာများ မရှိဘူးလား”

“ဘာမှမရှိပါဘူး ရှင်။ ဘာမှလည်း မကြားမိပါဘူး။ မြင်လည်း မမြင်
မိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီအဆောက်အအုံကြီးက အကျယ်ကြီးပါ။ လူတစ်ယောက်
အတွက် ပုန်းစရာနေရာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ အဲဒီတော့ ရဲမှူးကြီးလူတွေ
သဘောရှိသာ ရှာကြည့်ကြပါတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အခုပဲ ရှာကြည့်ပါ့မယ်”

ရဲမှူးကြီးက နောက်သို့လှည့်ကာ စင်္ကြံလမ်းကြားတွင် ရပ်နေကြသော
သူ့လူများအား လှမ်း၍ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟေ့ ... အားလုံး တပ်ဖြန့်ပြီး ရှာကြ။ အောက်ထပ်ကို အရင်ရှာ။
ပြီးတော့ အပေါ်ထပ်နဲ့ ခေါင်မိုးပေါ် ဆက်ရှာကြ” သူက ကိတ်ဘက်သို့ လှည့်
ကာ “သော့ပိတ်ထားတဲ့ အခန်းတွေများ ရှိသေးသလား”

“ရှိမယ် မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ရှိနေရင်လည်း ကျွန်မ
ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပေးပါမယ်”

ကိတ်သည် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်ကာ စိတ်လှုပ်ရှားနေကြောင်း ရဲမှူး ကိုမင်
စကီးက အကဲခတ်မိသည်။ သို့သော်လည်း သူက သူမအား အပြစ်မမြင်မိ။
ယခုလို အကာလ ညအခါကြီးတွင် သူမတစ်ယောက်တည်းသာရှိနေသော
သည်တိုက်ကြီးထဲသို့ လက်နက်ကိုင် လူဆိုးတစ်ယောက်ဝင်ပုန်းနေကြောင်းသိရ
လျှင် အဘယ်မိန်းကလေးသည် မကြောက်မလန့်ဘဲ နေပါမည်နည်း။

“ဘာမှမပူပါနဲ့ မစ္စမဂ္ဂရီဂါ။ ဒီကောင်ကို ကျုပ်တို့ ရှာတွေ့မှာပါ”
ရဲမှူး ပြန်ထွက်သွားသည်။

ကိတ်က စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်များကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ သို့ သော် စိတ်က တခြားရောက်နေသည်။ အလုပ်တွင် အာရုံစိုက်၍မရ။ ရဲသားတွေ တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက်လျှောက်သွားနေသံများ ကြားနေရသည်။ **သူ့ကို တွေ့များတွေ့သွားကြမလား။**

သူမသည် ကြက်သီးများပင် ထသွားမိသည်။

ရဲသားများသည် စိတ်ရှည်စွာ၊ စေ့စပ်စွာဖြင့် အခန်းတိုင်းလို ရှာဖွေ နေကြသည်။ အောက်ထပ်မှ ခေါင်မိုးအထိ အနှံ့အပြား ရှာဖွေကြသည်။ ၄၅ မိနစ်အကြာတွင် ရဲမှူး ကိုမင်စကီး ပြန်ရောက်လာသည်။

ကိတ်က မျက်နှာ မော်ကြည့်လိုက်ပြီး -

“မတွေ့ဘူးလား ရဲမှူးကြီး”

“မတွေ့သေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မပူပါနဲ့။ တွေ့မှာပါ”

“ကျွန်မတော့ တော်တော်ပဲ စိုးရိမ်မိတယ် ရဲမှူးကြီး။ မြန်မြန်သာ တွေ့အောင် ရှာကြပါရှင်”

“စိတ်ချပါ။ တွေ့ကိုတွေ့မှာပါ။ ကျုပ်တို့မှာ စုံထောက်ခွေးတွေလည်း ပါလာပါတယ်”

စကြိုဘက်မှ ခွေးဟောင်သံများ ကြားရသည်။ ခဏကြာတော့ ရဲသားတစ်ယောက် ဂျာမန်ခွေးကြီးနှစ်ကောင်ကို ကြိုးနှင့် ဆွဲ၍ ကိတ်ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

“ခွေးတွေက အခန်းတိုင်းနဲ့အောင် ရှာပြီးပြီ ဆရာ။ ဒီအခန်းတစ်ခန်းပဲ ကျန်တော့တယ်”

ရဲမှူးက ကိတ်ဘက်သို့လှည့်ကာ -

“ဒါနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့နာရီပိုင်းအတွင်းမှာ မစ္စမဂ္ဂရီဂါ ဒီအခန်းထဲက အပြင် ထွက်တာများ ရှိခဲ့သလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ မှတ်တမ်းရုံးခန်းကို ဖိုင်တွဲတွေယူဖို့ ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ သူ ဒီအခန်းထဲ ရှိနိုင်မယ်လို့ ထင်ပါသလား” သူမ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ “ဒီလိုဆိုရင်လည်း ရှာကြည့်ပါ။ ကြိုက်သလို ရှာကြည့်ကြပါ”

ရဲမှူးက အချက်ပေးလိုက်သည်။ ခွေးထိန်းရဲက ခွေးနှစ်ကောင်ကို ကြိုးဖြည်ပေးပြီး အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ကိုင်း တရားခံကို တွေ့အောင်ရှာကြစမ်း”

ခွေးနှစ်ကောင်သည် ခေါင်းတယမ်းယမ်း၊ အမြီးတလှုပ်လှုပ်ဖြင့်
သွေးရူးသွေးတန်း ရှာဖွေနေကြသည်။ ပိတ်ထားသော နံရံကပ်ဗီရိုအနီးသို့
သွား ကာ ဟောင်နေကြသည်။

“ဘုရားရေ ... သူဒီအထဲမှာ ရှိနေတယ်”

ကိတ်က အလန့်တကြား အော်ပြောလိုက်သည်။

ရဲမှူးက ခါးမှ သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“အဲဒီတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်” သူက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ရဲသားနှစ်ယောက်က လက်တစ်ဘက်မှ သေနတ်ကိုယ်စီချိန်ကာ ပြေး
သွားပြီး ဗီရိုတံခါးဆွဲဖွင့်လိုက်ကြသည်။ ဗီရိုထဲမှာ ဘာမှမရှိ။ ခွေးတစ်ကောင်က
အခြားတံခါးပေါက်တစ်ခုသို့ သွားပြီး တံခါးရွက်ကို အတင်းကုတ်ခြစ်နေသည်။

“ဒီတံခါးက ဘယ်သွားတာလဲ”

ရဲမှူးက မေးလိုက်သည်။

“ရေချိုးခန်းကို သွားတာ”

ရဲသားနှစ်ယောက်သည် တံခါးတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် ရပ်ကာ
တံခါးရွက်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ကြသည်။ အထဲမှာ ဘယ်သူမှမရှိ။

ခွေးထိန်းရဲက မကျေနပ်သံဖြင့်ပြောသည်။

“ဒီခွေးတွေ အရင်က ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး” ခွေးနှစ်ကောင်သည် အခန်း
ထဲတွင် ဂနာမငြိမ် ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။ “သူတို့အနံ့တော့ရနေပြီ။ ဒီ
ကောင် ဘယ်မှာများ ပုန်းနေပါလိမ့်”

ခွေးနှစ်ကောင်စလုံး ကိတ်၏ စားပွဲအံဆွဲအနီးသို့ ပြေးသွားပြီး
အဆက်မပြတ်ဟောင်နေသည်။

“အို ... ဒါ မင်းတို့ရဲ့အဖြေပေါ့ ဟုတ်လား” ကိတ်က ခွေးတွေကို
ကြည့်ကာ ရယ်ပြီးပြောသည်။ “လူဆိုးက အံဆွဲထဲ ဝင်ပုန်းနေတယ် ထင်ပါရဲ့”

ရဲမှူးက မျက်နှာပျက်သွားပြီး -

“အခုလို ဒုက္ခလာပေးမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ မစ္စမဂ္ဂရီဂါ” သူက ခွေးထိန်း
ဘက်သို့ လှည့်ကာ “ဟေ့ ... ခွေးတွေ ခေါ်ထုတ်သွားတော့”

“ရဲမှူးတို့ မပြန်ကြသေးဘူးလား” ကိတ်၏အသံတွင် စိုးရိမ်ရိပ်ပါနေ
သည်။

“မစ္စမဂ္ဂရီဂါအတွက် ဘာမှအန္တရာယ် မရှိတော့ပါဘူး။ ကျုပ်လူတွေ
က တစ်တိုက်လုံးအနံ့ ရှာပြီးပါပြီ။ ဒီကောင်ဒီမှာ မရှိတာ သေချာပါတယ်။
ကျုပ်တို့ သတင်းမှားရလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ တောင်းပန်ပါတယ်”

ကိတ်က တံတွေးကို မျိုချပြီးပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေတာနဲ့ အတော်ပါပဲ။ ရဲမှူးကြီးတို့ရောက်လာမှ စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ရင်တဖိုဖို ဖြစ်ရတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

*

ကိတ်သည် ပြတင်းပေါက်တွင်ရပ်ကာ နောက်ဆုံး ရဲကားပြန်ထွက်သွားသည်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

သူတို့အဝေးသို့ ရောက်သွားချိန်တွင် သူမသည် စားပွဲအံဆွဲကို ဖွင့်ကာ အထဲမှ သွေးစွန်းနေသော ကင်းဘတ်ရှူးတစ်ရုံကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် စကြိုလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ပြီး **သီးသန့်ခန်း၊ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များ အတွက်သာ** ဟု ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ထားသော အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲတွင် နံရံကပ် မတ်တပ်ရပ် မီးခံသေတ္တာကြီးတစ်လုံးမှတစ်ပါး တခြားမည်သည့် ပစ္စည်းမျှ မရှိ။ ထိုမီးခံသေတ္တာကြီးမှာ ကရုဏာ-ဘရင်း လီမိတက်ပိုင်စိန်များကို သင်္ဘောမတက်မီ သိမ်းဆည်းထားသည့် မီးခံသေတ္တာကြီးဖြစ်သည်။ ကိတ်သည် အထူးသော့ပေါက်ကို လှည့်ကာ သံမဏိတံခါးကြီးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ အဖိုးတန်ပစ္စည်း သိမ်းဆည်းထားသည့် သံသေတ္တာပေါင်းများစွာကို သံမဏိလုံခြုံခန်း ဘေးနံရံများတွင် အထူးပြုလုပ်ထားသည်။ ထိုသေတ္တာများထဲတွင် စိန်တွေ အပြည့်ရှိနေကြသည်။ အခန်းအလယ်တွင် သတိမရတစ်ချက်ရတစ်ချက်ဖြင့် စန့်စန့်ကြီးလဲနေသူက ဘန်ဒါ။

ကိတ်က သူ့ဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ရင်း ပြောသည်။

“သူတို့အားလုံး ပြန်သွားကြပြီ”

ဘန်ဒါက မျက်လုံးများကို ဖြည်းဖြည်းကလေး ဖွင့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ယဲ့ယဲ့ကလေး ပြုံးလိုက်ပြီး -

“ငါသာ ဒီအခန်းထဲက ဘယ်လိုထွက်ရမယ်ဆိုတာ သိခဲ့ရင် တစ်ချိတ်တည်းနဲ့ သူဌေးကြီးဖြစ်လာမှာ သေချာတယ် ကိတ်”

ကိတ်က ဘန်ဒါအား ဖေးမကာထူပေးသည်။ သူမက သူ့လက်ကို သွားကိုင်မိသဖြင့် ဘန်ဒါက နာလွန်း၍ မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားသည်။

ထို့နောက် ကိတ်က ဘန်ဒါ၏ လက်မောင်းမှ ဒဏ်ရာကို ပတ်တီးစည်းပေးသည်။ သို့သော် သွေးတွေက စိမ့်ထွက်နေဆဲ။

“ဖိနပ်စီးထားလို့ ရမလား”

သူမသည် ဘန်ဒါ၏ခြေထောက်မှ ဖိနပ်ကို စောစောပိုင်းက ချွတ်ယူပြီး စုံထောက်ခွေးများ မျက်စိလည်သွားအောင် သူမ၏ စားပွဲအံဆွဲထဲ ထည့်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကဲ ... ထတော့။ ဒီနေရာက ထွက်ကြရအောင်”

ဘန်ဒါက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြီး -

“မင်းသွားနှင့်ပါ။ ငါဖာသာ ငါထပဲ့မယ်။ တကယ်လို့ သူတို့ ပြန်လာပြီး တွေ့သွားရင် ငါ့ကို မင်းဝှက်ထားတယ်ဆိုတာ သိသွားကြလိမ့်မယ်။ အဲဒါဆိုရင် မင်းအတွက် မလွယ်ဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်မ ကြည့်ပြီး ရှင်းနိုင်ပါတယ်”

ဘန်ဒါက သံမဏိလုံခြုံခန်းမကြီးကို တစ်ချက် ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“နမူနာအနေနဲ့ အန်ကယ်နည်းနည်း ယူသွားမလား။ လိုအပ်သလို သုံးနိုင်တာပေါ့”

ဘန်ဒါက ကိတ်၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမ တကယ် ပြောနေကြောင်း သိသာသည်။

“ဟိုအရင်တုန်းက မင်းအဖေလည်း ဒီလိုပဲ ငါ့ကို တစ်ခါပြောခဲ့ဖူးတယ်”

ကိတ်က ပြုံးလိုက်ပြီး -

“အဲဒီအကြောင်း ကျွန်မလည်း သိပါတယ်”

“ငါ ပိုက်ဆံမလိုချင်ဘူး ကိတ်။ ငါ ဒီမြို့က ခဏတော့ ရှောင်ထွက်သွားရလိမ့်မယ်”

“ဂျီဟန်နက်စဘတ်မြို့က အန်ကယ်ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထွက်သွားလို့ ရမှာလဲ”

“နည်းလမ်းရှာရမှာပေါ့”

“ကျွန်မ စကား နားထောင်ပါ အန်ကယ်။ လောလောဆယ် ရဲတွေက လမ်းတွေ ပိတ်ဆို့ပြီး စစ်လားဆေးလား လုပ်နေကြတယ်။ ထွက်ပေါက်တွေ မှန်သမျှ အစောင့်တွေ အပြည့်ချတယ်။ အန်ကယ်အနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ ထွက်လို့ မရနိုင်ဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိတ်။ မင်းတာဝန်ကျေပါပြီ” သူက ကင်းဘတ်ရှူးကို ခြေထောက်တွင် စွပ်နေသည်။ ပြီးတော့ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ သူ့အရပ်ကြီးက မိုးထိုးနေသည်။ ရုပ်အင်္ကျီနှင့် အပေါ်ဂျက်ကက် အင်္ကျီများမှာ စုတ်ပြဲပြီး သွေးတွေပေကျနေကြသည်။ သူ့မျက်နှာ အိုစာနေပြီ။ ဆံပင်တွေလည်း အဖြူရောင်သန်းနေကြပြီ။ သို့သော်လည်း သေသေချာချာ ကြည့်သောအခါ သူမငယ်ငယ်က တွေ့ခဲ့ရသည့်အတိုင်းပင် ဘန်ဒါသည် အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် ခန့်ချောချောနေတုန်းရှိသေးသည်။

“အန်ကယ့်ကို မိရင် သူတို့က သတ်လိမ့်မယ်” ကိတ်က အေးအေး ဆေးဆေးပြောသည်။ “အဲဒီတော့ စိတ်ကူး မလွဲပါနဲ့။ ကျွန်မ စီစဉ်တဲ့ အတိုင်း သာ လုပ်ပါ”

ဘန်ဒါအား ဖမ်းဆီးရမိရေးသည် ထိပ်တန်း အရေးပေါ်ကိစ္စကြီး ဖြစ်နေသည်။ သူ့အား အရှင်ရရ အသေရရ အမြန်ဆုံး ဖမ်းဆီးရန် အာဏာပိုင်များက အမိန့်ထုတ်ထားသည်။ မီးရထားလမ်းနှင့် ကားလမ်းမှန်သမျှ အစောင့်တွေ ထူထပ်စွာ ချထားသည်။

“မင်းအကြံက မင်းဖေဖေ အကြံထက်တော့ ကောင်းမယ် ထင်တာပဲ” ဘန်ဒါက ပြောသည်။ သူတော်တော် အားနည်းနေသည်။ သွေးတွေ ဘယ်လောက်များ ထွက်သွားပြီလဲ မသိဟု ကိတ် စိုးရိမ်မိသည်။

“စကား သိပ်မပြောပါနဲ့။ အင်အားကို ထိန်းထားပါ။ ကျွန်မအားလုံး တာဝန်ယူပါတယ်”

ကိတ်က ယုံကြည်ချက်အပြည့်ဖြင့် ပြောသည်။ ဘန်ဒါ၏ အသက်သည် သူမလက်ထဲတွင် ရှိနေသည်။ သူမအနေဖြင့် သူ့အသက်ရှင်ရေးအတွက် အစွမ်းကုန် ကူညီရမည်။ ဒေးဗစ် ကားယူပြီး အပြင်မသွားပါစေနဲ့ဟူ၍ အကြိမ်ကြိမ် ဆုတောင်းလိုက်မိသည်။

“ကျွန်မ ကားကို နောက်ဖေးလမ်းကြားထဲ မောင်းသွားမယ်။ နောက် ၁၀ မိနစ်လောက်ကြာမှ အပြင်ထွက်လာခဲ့ပါ။ ကျွန်မက နောက်ဖေး လမ်းကြားထဲမှာ ကားဖွင့်ပြီး စောင့်နေမယ်။ ကားထဲဝင်ပြီး အိပ်နေလိုက်။ အဲဒီမှာ စောင်တစ်ထည် အသင့်ရှိနေလိမ့်မယ်”

“ကိတ် ဖြစ်ပါ့မလား။ သူတို့က မြို့ပြင်ထွက်သမျှ ကားတွေကို ရှာဖွေကြမှာ”

“ကျွန်မတို့က ကားနဲ့ ထွက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မနက် ရှစ်နာရီမှာ ကိပ်တောင်းကို ရထားထွက်လိမ့်မယ်။ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ပိုင်မီးရထားကို အဲဒီရထားနဲ့ ဆက်ထားဖို့ ကျွန်မ စီစဉ်ထားပြီးပြီ”

“အဲဒီတော့ မင်းက ငါ့ကို မင်းရဲ့ ရထားနဲ့ မြို့ပြင် ခေါ်ထုတ်သွားမယ် ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီအတိုင်းပဲ လုပ်ရမှာ”

ဘန်ဒါက ပြုံးပြီး ပြောလိုက်သည်။

“အင်း ... မင်းတို့ မဂ္ဂရီဂါ အမျိုးတွေကတော့ စံပါပဲ။ သက်စွန့်ဆံဖျား လုပ်ရမယ်ဆိုရင် သွေးကိုက ကြိုက်ကြတာ”

*

နောက် နာရီဝက်အကြာတွင် ကိတ်သည် ကားကို မီးရထားဝင်းထဲ သို့ မောင်းဝင်လာသည်။ ဘန်ဒါက ကားနောက်ခန်းတွင် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး စောင်ကြီးခြုံပြီး အိပ်လိုက်လာသည်။ မြို့တွင်းမှ ပိတ်ဆို့ရေး စခန်းများကို ဖြတ်ကျော်ရာတွင် ဘာပြဿနာမှ မတွေ့ခဲ့ရ။ သို့သော် ယခု မီးရထားဝင်းထဲ ဝင်လာတော့မှ သူတို့ ကားကို ရှေ့မှ ဆီး၍ မီးထိုးတားဆီးလိုက်သည်။ ရဲသား တွေ တစ်အုပ်ကြီးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ မှတ်မိသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က ကားနားသို့ လျှောက်လာသည်။

“ဟဲလို ရဲမှူးကြီး ကိုဗင်စကီပါလား”

ရဲမှူးကြီးက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဟင် မစ္စ မဂ္ဂရီဂါ။ ခင်ဗျား ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ကိတ်က ပြုံးပြီး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ရဲမှူးကြီးကတော့ ကျွန်မကို တော်တော် မိုက်မဲတဲ့ ကလေးမလို့ ထင်မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျွန်မ ရုံးခန်းထဲမှာ ရဲမှူးကြီး တို့ လူသတ်ဝရမ်းပြေး လိုက်ရှာတာနဲ့ ကျွန်မ မနေရဲတော့ဘူး။ ကြောက်တတ် ရန်ကောလို့ ထင်ရင်လည်း ခံရတော့မှာပဲ။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်မ ခဏ အပြင်ထွက်ပြီး ရှောင်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ တရားခံကို မိတော့မှပဲ ပြန်လာတော့မလို့။ ဒါနဲ့ အခုထိ သူ့ကို မမိကြသေးဘူးလား”

“မမိသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင်မိမှာပါ။ ဒီကောင် ဒီလမ်းကပဲ လာမယ်လို့ ကျုပ်က ကျိန်းသေပေါက် တွက်ထားတယ်။ တကယ်တော့ သူ ဘယ်ကပဲ ထွက်ထွက် မိမှာတော့ သေချာပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း ဒီလိုပဲ မျှော်လင့်ပါတယ်”

“ကျွန်မကိုယ်ပိုင်ရထားကို ဒီမနက်ထွက်မယ့် ရထားနဲ့ ဆက်ထား တယ်။ ကျွန်မ ကိပ်တောင်းသွားမလို့ပါ”

“ဒါဆို မစ္စမဂ္ဂရီဂါကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ကျုပ်လူတစ်ယောက်လောက် ခေါ်သွားပါလား”

“အိုး ... နေပါစေ ရဲမှူးကြီး။ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မ ဘာသာပဲ ကျွန်မ သွားပါ့မယ်။ ရဲမှူးကြီးနဲ့ ရဲသားတွေ ဘယ်မှာရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပြီးပြီပဲ။ ကျွန်မ စိတ်ချလက်ချ သွားရဲပါတယ်”

*

နောက် ငါးမိနစ်အကြာတွင် ကိတ်နှင့် ဘန်ဒါတို့သည် ကိုယ်ပိုင် ရထားထဲသို့ ရောက်ရှိနေကြပြီ။ ရထားထဲတွင် ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်မည်းနေ သည်။

“မှောင်တာကိုတော့ သည်းခံပါ အန်ကယ်။ မှန်အိမ်ထွန်းလို့ မဖြစ်လို့ ပါ”

ကိတ်က ဘန်ဒါအား ခုတင်ပေါ် ဖေးမတင်ပေးသည်။

“မနက်ကျတော့ အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ ရထားထွက်ရင် ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ပုန်းနေလိုက်”

ဘန်ဒါက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ ကိတ်”

ကိတ်က တံခါးလိုက်ကာများကို ဆွဲချလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ ကိပ်တောင်းရောက်ရင် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ယောက်ဆီ အရင်သွားရလိမ့်မယ်”

ဘန်ဒါက အံ့ဩစွာဖြင့် ကိတ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် ... မင်းပါ လိုက်မလို့လား”

“ကျွန်မ အန်ကယ်ကို ကိပ်တောင်းအထိ လိုက်မပို့ရင် ဘယ်လိုလုပ် ပြီး သည်းထိတ်ရင်ဖို ဖြစ်နိုင်တော့မှာလဲ”

ဘန်ဒါက ခေါင်းကို နောက်ပစ်ပြီး ရယ်လိုက်သည်။

အင်း ... တကယ့် ဖအေတူသမီးပါပဲ။ ကဲ ... စိန်လိုက်ပေါ့ကွာ။

*

အရုဏ်တက်သောအခါ ရထားခေါင်းတွဲတစ်ခုက ကိတ်၏ကိုယ်ပိုင် ရထားကို လာဆွဲပြီး ပင်မသံလမ်းပေါ်သို့ ရှန်တိန်ပြောင်းကာ ကိပ်တောင်းသို့ ထွက်ခွာမည့် ရထားနောက်တွဲနှင့် ဆက်ပေးလိုက်သည်။ တွဲချင်းဆက်စဉ် ရထားတစ်ခုလုံး ရှေ့ထိုးနောက်ငင် လှုပ်သွားသည်။

နံနက် ရှစ်နာရီတိတိတွင် ရထားသည် ဘူတာမှ စတင်ထွက်ခွာ သည်။ သူမ၏အတွဲသို့ မည်သို့မျှ လာရောက်ခြင်း မပြုရန် ရထားမထွက်မီက ပင် ကိတ်က ကြိုတင်ပြောထားခဲ့သည်။

ဘန်ဒါ၏ ဒဏ်ရာမှ သွေးပြန်ထွက်လာသည်။ ကိတ်က ပတ်တီးပြန် စည်းပေးသည်။

ယမန်နေ့ ညနေပိုင်း ဘန်ဒါ့ ရောက်လာကတည်းက ကိတ်က သူနှင့် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရန် အချိန်မရခဲ့။ ဘန်ဒါ့ လွတ်မြောက်ရေး အတွက် ဝှက်ရပြုရနှင့်ပင် တစ်ချိန်လုံး သွေးရူးသွေးတန်း ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

ယခုမှ စိတ်ချလက်ချ အချိန်ရသဖြင့် သူမက ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ ... အန်ကယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ။ ကျွန်မကို ပြောပြပါ ဦး”

ဘန်ဒါက ကိတ်ကို ကြည့်ကာ တွေးလိုက်မိသည်။ **ငါဘယ်က စပြောရမှာလဲ။** ဘန်တူးလူမျိုးစုများအား နယ်ချဲ့လူဖြူများက အမိမြေမှ မောင်းထုတ်ခဲ့ကြပုံကို သူမ နားလည်အောင် ဘယ်လိုရှင်းပြရပါလိမ့်။ သူတို့အကြောင်းကပဲ စပြောရမည်လား။ ဒါမှမဟုတ် ထရန်စဗား ပြည်နယ်သမ္မတ အုပ်စုပေါက်ကရူဂျာ အကြောင်းကပဲ စပြောရမည်လား။ ကရူဂျာကား တောင်အာဖရိက လွတ်တော်တွင် “ကျုပ်တို့ဟာ လူမည်းတွေရဲ့ အရှင်သခင် ဖြစ်ရမယ်။ လူမည်းတွေက ကျုပ်တို့ရဲ့ အအုပ်ချုပ်ခံ ကျေးကျွန်တွေ ဖြစ်ရမယ်” ဟူ၍ ပြောခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဒါမှမဟုတ် ... “အာဖရိကတိုက်သည် လူဖြူများအတွက်” ဟူ၍ ကြွေးကြော်ခဲ့သော ဗြိတိသျှအင်ပိုင်ယာ ဗိသုကာကြီး စီစီလ်ရီဒီး(စ်)အကြောင်းကပဲ စတင်ပြောရမည်လား။ လူဖြူနယ်ချဲ့သမားတွေ လက်အောက်တွင် ကျွန်ပေါက်ဘဝ သို့ ရောက်နေကြရသော မိမိတို့ ပြည်သူတွေ၏ ရှည်လျားသော သမိုင်းစဉ်ကြီး တစ်ခုလုံးကို စကားတစ်ခွန်းတည်းဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အကျဉ်းချုပ်ပြော၍ ဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်း။

နောက်ဆုံးတော့ သူက အကြံရလာပြီး -

“ရဲ့တွေက ငါ့သားကို သတ်လိုက်ကြတယ်” ဟု စတင်ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ ပြောစရာစကားတွေ အစီအရီ ထွက်လာတော့သည်။

ဘန်ဒါ၏သားကြီး အင်တွမ်ဘင်သယ်သည် နိုင်ငံရေးအစည်းအဝေး တက်နေစဉ်တွင် ရဲသားတွေ ရောက်လာကြသည်။

ရဲသားတွေက သေနတ်ပစ်၍ လူစုခွဲရာမှ အဓိကရုဏ်းကြီး ဖြစ်ပွားတော့သည်။ သူတို့က အင်တွမ်ဘင်သယ်ကို ဖမ်းဆီးသွားကြသည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် အင်တွမ်ဘင်သယ်အား အချုပ်ခန်းထဲတွင် ကြိုးဆွဲချ၍ သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရတော့သည်။

“သူတို့ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတာလို့ ပြောကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့သားအကြောင်း ငါသိပါတယ်” ဘန်ဒါက နာကျည်းသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဘုရား ... ဘုရား ... ဒီအသက်အရွယ်နဲ့ ဒီလိုသေသွားရတာ စိတ်မချမ်းသာစရာ ကောင်းလိုက်တာ” ကိတ်က ပြောပြီး သက်မတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

သူတို့ ကလေးဘဝတုန်းက အတူတူ ပျော်ပျော်ပါးပါး ကစားခဲ့ကြပုံ တွေကို ပြန်လည်သတိရမိသည်။ အင်တွမ်ဘင်သယ်က စိတ်ကောင်းရှိသော လူချောကလေးတစ်ယောက် ...။

“ကျွန်မ တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး အန်ကယ်။ တကယ် စိတ် မကောင်းပါဘူး။ ဒါနဲ့ သူတို့က အန်ကယ်ကို ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ဖမ်းနေကြတာ လဲ”

“သူတို့ ငါ့သားကို သတ်ပြီးတော့ ငါက လူမည်းတွေကို စည်းရုံး တယ်။ ငါ ပြန်တိုက်ရမယ် ... ကိတ်။ ငါ့သားအတွက်၊ ငါ့လူမျိုးအတွက် ငါ ပြန်တိုက်ရဖို့ တာဝန်ရှိတယ်။ ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ရဲတွေက ငါ့ကို တိုင်းပြည်ရန်သူဆိုပြီး ဝရမ်းထုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ... ငါ လုံးဝ မကျူးလွန်တဲ့ ဓားပြမှုနဲ့ ငါ့ကို ဖမ်းကြတယ်။ ရုံးတင်စစ်ဆေးပြီးတော့ ထောင်ဒဏ် နှစ်ပေါင်း ၂၀ ချလိုက်ကြတယ်။ ငါတို့အကျဉ်းသား လေး ယောက်က ထောင်ဖောက်ပြီး ထွက်ပြေးကြတယ်။ အဲဒီမှာ အစောင့်တစ်ယောက် ပစ်သတ်ခံရတယ်။ အဲဒါကို ငါသတ်ပါတယ်လို့ သူတို့က စွပ်စွဲကြတယ်။ တကယ်တော့ ငါ့တစ်သက်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ သေနတ်မကိုင်ဖူးခဲ့ပါဘူး။”

“ကျွန်မ ယုံပါတယ် ... အန်ကယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်မတို့ ပထမဆုံး လုပ်မယ့်အလုပ်က အန်ကယ်ကို လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ တစ်နေရာ အရောက်ပို့ဖို့ပဲ”

“ငါ့ ကိစ္စထဲ မင်းပါ ပါဝင်ပတ်သက်လာတာ ငါ စိတ်မကောင်းဘူး ကိတ်”

“ကျွန်မ ပါဝင်ပတ်သက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ လုပ်သင့်တာကို လုပ်တာပါ။ အန်ကယ်ဟာ ကျွန်မရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါ”

ဘန်ဒါက ပြုံးသည်။

“ငါ့ကို သူငယ်ချင်းလို့ ပထမဆုံးခေါ်တဲ့ လူဖြူအမျိုးသားကို မင်း သိပါတယ်။ မင်းရဲ့ဖေဖေပေါ့” သူက သက်မချသည်။ “ကိပ်တောင်းရောက် တော့ မင်းက ငါ့ကို ရထားပေါ်က ဘယ်လိုဆွဲထုတ်မလဲ”

“ကျွန်မတို့ ကိပ်တောင်းကို မသွားပါဘူး”

“ဟင် ... ဒါနဲ့ မင်းကပြောတော့”

“ကျွန်မက မိန်းမသားတစ်ယောက်ပါ ... အန်ကယ်။ ကျွန်မ ကြိုက် တာ ပြောင်းလဲလုပ်ပိုင်ခွင့် ကျွန်မမှာ ရှိတယ်”

သန်းခေါင်လောက်တွင် မီးရထားသည် ဝေါ်စက်စတာဘူတာ၌ ရပ် သည်။ ကိတ်က သူမ၏ ကိုယ်ပိုင်ရထားတွဲကို အဖြုတ်ခိုင်းပြီး ရှန်တိန်လုပ်ကာ လမ်းပြောင်းလိုက်သည်။

မနက်မိုးလင်းတော့ ကိတ်က အိပ်ရာမှထကာ ဘန်ဒါ၏ ခုတင်နားသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ခုတင်ပေါ်တွင် ဘန်ဒါမရှိတော့။ သူ ထွက်သွားခဲ့ပြီ။ ကိတ်တော်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။ သို့သော် သူ ဘေးအန္တရာယ် ကင်းရှင်းလိမ့်မည်ဟုတော့ ယုံကြည်သည်။ သူ့မှာ သူ့ကို အကူအညီ ပေးနိုင် သည့် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေ အများကြီးရှိသည်။ **အန်ကယ်ဘန်ဒါကို ငါ အခုလို ကူညီခဲ့တာ ဒေးဗစ်သိရင်တော့ သိပ်ဂုဏ်ယူမှာပဲ** ဟု သူမ တွေးလိုက်မိသည်။

*

“မင်း ဒီလောက်တောင် မိုက်လိမ့်မယ်လို့ ငါ လုံးဝ မထင်ဘူး”

ဂျိုဟန်နက်စဘတ်သို့ ကိတ်ပြန်ရောက်သွား၍ ဒေးဗစ်အား အကြောင်းစုံ ပြောပြလိုက်တော့ ဒေးဗစ်က သူမအား ပစ်ဆူတော့သည်။ “ဒီလုပ် ရပ်ကြောင့် မင်းကိုယ်တိုင်လည်း အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်။ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကို လည်း ထိခိုက်နိုင်တယ်။ ဘန်ဒါ ဒီမှာပုန်းနေတာ ရဲတွေက တွေ့သွားရင် သူတို့ က ဘာလုပ်မယ် ထင်သလဲ”

“သူတို့က သူ့ကို ပစ်သတ်ကြမှာပေါ့” ကိတ်က မခန့်လေးစားသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

ဒေးဗစ်စိတ်ညစ်သွားသည်။ နဖူးကို လက်ဝါးနှင့် ပွတ်ကာ မေးလိုက် သည်။

“မင်း ဘယ်လိုမှ မတွေးမိဘူးလား”

“တွေးမိတာပေါ့။ သိပ်တွေးမိတာပေါ့။ အန်ကယ်ဟာ ရေခဲတုံးလို အေးစက်ပြီး အသေကြီးလို ခံစားချက် မရှိဘူးလို့ ကျွန်မက တွေးမိတာပေါ့” သူမ၏ မျက်လုံးများသည် ဒေါသရောင် တောက်နေကြသည်။

“မင်းက ကလေးအရွယ်ပဲ ရှိပါသေးတယ် ကိတ်”

သူမက သူ့ပါးကို ရိုက်ရန် လက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။ ဒေးဗစ်က သူမ၏လက်မောင်းကို ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်သည်။

“ကိတ် ... ဒေါသမကြီးစမ်းပါနဲ့။ စိတ်ကို ထိန်းစမ်းပါ”

ထိုစကားသည် ကိတ်၏ ခေါင်းထဲတွင် ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်နေသည်။

ကိတ် ဒေါသမကြီးစမ်းပါနဲ့။ စိတ်ကို ထိန်းစမ်းပါ။

ကြာတော့ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ထိုစဉ်က သူမ လေးနှစ်သမီးအရွယ်သာရှိ သေးသည်။ တစ်နေ့တွင် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က သူမအား စသော ကြောင့် သူမက လက်သီးဖြင့် ထိုးရန် တကဲကဲလုပ်နေတုန်း ဒေးဗစ်က ဗြုန်းခနဲ

ရောက်သွားတော့ ကလေးက ထွက်ပြေးသည်။ ကိတ်က နောက်မှ ပြေးလိုက်သည်။ ဒေးဗစ်က သူမအား ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်သည်။

“ဒေါသမကြီးနဲ့လေ ... ကိတ်။ စိတ်ကို ထိန်းမှပေါ့။ အမျိုးသမီးဆိုတာ ဒီလို လက်သီး တယမ်းယမ်းနဲ့ ရန်မတွေ့ရဘူး”

“ကျွန်မ အမျိုးသမီး မဟုတ်ဘူး။ ဖယ်စမ်းပါ” ကိတ်က ပြန်ပက်သည်။ ဒေးဗစ်က လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

သူမအင်္ကျီတွင် ရွံ့တွေပေကျပြီး စုတ်ပြနေသည်။ ပါးတွင်လည်း ခြစ်ရာတွေနှင့်။

“ကဲ ... ကဲ ... မင်းအမေ မမြင်ခင် သွားဆေးလိုက်ကြရအောင်” ကိတ်က ထွက်ပြေးသွားသော ကလေးကို လှမ်းကြည့်ကာ အခဲမကျေနိုင်သေးဘဲ ပြောလိုက်သည်။

“အန်ကယ်သာ မလာရင် ဒီကောင်ကို ကျွန်မက အလဲထိုးလိုက်မှာ သိလား”

ဒေးဗစ်က ကိတ်၏ဒေါသထွက်နေသော မျက်နှာနီရဲရဲကလေးကို ကြည့်ကာ တဟားဟား ရယ်နေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ မင်းနိုင်မှာပါ” ထို့နောက် ဒေးဗစ်က ကိတ်ကလေးကို ပွေ့ချီပြီး အိမ်ထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဒေးဗစ်၏လက်ပေါ်မှာ နေရသည်ကို သူမ အလွန်သဘောကျသည်။

ဒေးဗစ်နှင့်ပတ်သက်လျှင် သူမကျေနပ်တာ ဘာမှမရှိ။ ဒေးဗစ်သည် သူမကို နားအလည်ဆုံးသော တစ်ဦးတည်းသော လူကြီးဖြစ်သည်။ သူ ခရီးမထွက်ရလျှင် ကိတ်ကလေးနှင့်သာ အများအားဖြင့် အချိန်ဖြုန်းလေ့ရှိသည်။

ဂျမီသည် နားနားနေနေ အချိန်များတွင် ဘန်ဒါနှင့် သူတို့၏ စွန့်စားခန်းဇာတ်လမ်းကို ဒေးဗစ်အား ပြန်လည်ပြောလေ့ရှိသည်။ ယခုမူ ယင်းဇာတ်လမ်းကို ဒေးဗစ်က ကိတ်အား ပြန်ပြောပြနေရပြီ။ သူကလေးသည် ယင်းအကြောင်းကို ဘယ်တော့မှ နားထောင်၍ မငြီးနိုင်။

“ဖေဖေနဲ့ အန်ကယ်ဘန်ဒါတို့ ဖောင်ကြီးစီးပြီး သွားကြတဲ့အကြောင်း ပြောပြပါဦး ... အန်ကယ် ဒေးဗစ်”

ဒေးဗစ်က စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြသည်။

“ပြီးတော့ ငါးမန်းကြီးတွေအကြောင်း ပြောပါဦး။ ပင်လယ်မြူဆိုင်ကြီးအကြောင်း ပြောပါဦး” ပြီးတော့ ဘာပြောပါဦး။ ညာပြောပါဦးနှင့် ဒေးဗစ်မှာ နားရသည်ပင် မရှိတော့။

ကိတ်ကလေးမှာ မိခင်ဖြစ်သူနှင့် အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ရချိန် အလွန်နည်းသည်။ မာဂရက်သည် ကရူဂျာ-ဘရင်းလီမိတက်လုပ်ငန်းများဖြင့် အားလပ်ချိန်မရှိသလောက် အလုပ်တွေများနေသည်။ သူမ ဤမျှအလုပ် ဖိလုပ်နေခြင်းမှာလည်း ကွယ်လွန်သူ ခင်ပွန်းသည် ဂျမီမဂ္ဂရီဂါ လွှဲအပ်ခဲ့သော မျိုးဆက်တာဝန်ကို ဆက်လက် ထမ်းရွက်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူမသည် ဂျမီ မသေခင်က အတိုင်းပင် ညတိုင်း ညတိုင်း ဂျမီအား စကားပြောလေ့ရှိသည်။

ဒေးဗစ်က သိပ်ပြီး အားကိုးရတယ် ဂျမီ။ ကုမ္ပဏီကို ကိတ်အုပ်ချုပ် တဲ့ အချိန်မှာ သူက ကိတ်အနားမှာရှိနေလိမ့်မယ်။ ဒီအတွက်တော့ ဘာမှ မပူပါနဲ့။ ရောက်လေရာဘဝမှာ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့သာ နေပါ။ ဒါပေမဲ့ သမီးလေးအတွက်တော့ ကျွန်မ ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ ကြီးလာရင် ဘာဖြစ်လာမယ်ဆိုတာလည်း ဘယ်လိုမှ မပြောတတ်တော့ပါဘူး။

ကိတ်က ခေါင်းမာသည်။ ကိုယ့်စိတ်နှင့်ကိုယ် ထင်ရာစွတ်လုပ်တတ် သည်။ သူနှင့် ပေါင်းလို့မရ။ အဆုံးစွန် ပြောရလျှင် မစွက်တော်လီနှင့် မိခင်ဖြစ်သူ တို့၏ စကားကိုပင် နားမထောင်။ သူတို့က သည်အဝတ် ဝတ်ပါဆိုလျှင် သူမက ဟိုအဝတ် ဝတ်သည်။ ပြီးတော့ အစားအသောက်ကိုလည်း မှန်မှန် မစား၊ သူမ စားချင်တဲ့ အချိန်မှ စားသည်။ စားချင်တာ စားသည်။ ကြမ်းလို့ လည်း မရ။ ပျော့လို့လည်းမရ။ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများ၏ မွေးနေ့ပါတီပွဲ များကိုလည်း မသွား။ သူမမှာ မိန်းကလေး မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း မရှိ။ အက သင်တန်းတက်ခိုင်းလည်း မတက်။ အားအားရှိ ယောက်ျားကလေးတွေ နှင့် ဘောလုံးကန်၍သာနေသည်။

နောက်ဆုံး ကျောင်းစတင်တော့လည်း ကျောင်းတွင် ငရှုပ်မလေး အဖြစ်သာ နာမည်ထွက်လာသည်။ မာဂရက်မှာ တစ်လတစ်ကြိမ်ကျစီ ကျောင်း အုပ်ဆရာမကြီးထံ သွားရောက်ကာ သမီးငယ်အား ကျောင်းမထုတ်ပါရန် တောင်းပန်နေရရှာသည်။

“ကျွန်မကတော့ ဒီကလေးမကို ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ပါဘူး ... မစွက်မဂ္ဂရီဂါ” ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးက သက်မချ၍ ပြောသည်။ “ဉာဏ်က တော့ ထူးထူးခြားခြားကို ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရာရာကို ကဏ္ဍကော စလုပ်တာက ခက်နေတယ်။ သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိတော့ပါဘူး။”

မိခင်ဖြစ်သူ မာဂရက်ကိုယ်တိုင်လည်း ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိတော့ ပါ။

*

ကိတ်ကို ချုပ်ကိုင်နိုင်သူမှာ ဒေးဗစ်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။
“ကိတ် ... ဒီညနေ မင်းကို မွေးနေ့ပါတီ တစ်ခုက ဖိတ်ထားတယ်ဆို”
“ကျွန်မ မသွားချင်ဘူး”

ဒေးဗစ်က ကိတ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တပြင်ညီဖြစ်အောင် ကြမ်းပြင် ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ... မင်း မသွားချင်ဘူးဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မွေးနေ့ကျင်းပတဲ့ ကလေးမလေးရဲ့ အဖေက ငါ့သူငယ်ချင်း ဖြစ်နေတယ်။ မင်း မသွားရင် ငါ့အနေနဲ့ မျက်နှာပျက်စရာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ မင်းအနေနဲ့လည်း မိတ်ဆွေ ကောင်းမပီသရာ ရောက်လိမ့်မယ်”

“အဲဒီလူက အန်ကယ်ရဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မသွားမယ်”

ထိုနေ့ညနေတွင် ကိတ်ကလေးသည် ခြောက်ပြစ်ကင်း သဲလဲစင် ကလေး ဖြစ်နေသည်။

“ရှင် ဘယ်လိုများ စည်းရုံးလိုက်တာလဲ ... ဒေးဗစ်။ ကျွန်မတော့ အံ့ဩလို့မဆုံးတော့ဘူး” မာဂရက်က တကယ်လည်း အံ့ဩစွာဖြင့် ပြောသည်။

ဒေးဗစ်က ရယ်လိုက်ပြီး -

“တကယ်တော့ ဘာမှ အံ့ဩစရာမရှိပါဘူး။ သူက သတ္တိဗျတ္တိရှိတဲ့ မိန်းကလေးဗျ။ ကြီးလာရင်လည်း ဒီစိတ်ပျောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အရေးကြီးတာ ကတော့ အဲဒီစိတ်ဓာတ်ကို ဂရုတစိုက် ပျိုးထောင်ပေးဖို့ပဲ”

“ကျွန်မတစ်ခါမှ မပြောဖူးတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ရှင့်ကို ပြောမယ်” မာဂရက်က ပြုံးသည်။ “ကျွန်မဟာ ဒီကလေးမ ဒီလောက်ခေါင်းမာလှတာ ကုပ်ချိုးပြီး သတ်ပစ်လိုက်ရကောင်းမလားလို့တောင် စိတ်ကူးမိခဲ့တာ ဒေးဗစ်ရဲ့”

*

ကိတ် ၁၀ နှစ်သမီးအရွယ် ရောက်တော့ တစ်နေ့တွင် သူမက ဒေးဗစ် အား ပြောသည်။

“ကျွန်မ အန်ကယ်ဘန်ဒါနဲ့ တွေ့ချင်တယ် အန်ကယ်”

ဒေးဗစ်က အံ့အားသင့်စွာဖြင့် သူမ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ် ကိတ်။ ဘန်ဒါနေတဲ့နေရာဟာ ဒီကဆို အဝေးကြီး”

“အန်ကယ် ... ကျွန်မကို အဲဒီကို ခေါ်သွားမလား။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပဲ သွားရမလား”

နောက်ဆုံးတော့ ဒေးဗစ်မှာ ဘယ်လိုမှ မတတ်သာတော့ဘဲ ကိတ်ကို အလျှော့ပေးလိုက်ရတော့သည်။

ယင်းသို့ဖြင့် နောက်တစ်ပတ်တွင် ဒေးဗစ်သည် ကိတ်ကလေးအား ဘန်ဒါ၏ ယာတောအိမ်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

ဘန်ဒါ၏လယ်မြေမှာ နှစ်ဧကခန့်ကျယ်၍ ဂျုံစိုက်သည်။ သိုးနှင့် ငှက်ကုလားအုတ်တွေလည်း မွေးထားသည်။ သူတို့မိသားစုနေထိုင်သော အိမ်မှာ ရွံ့နံ့ရံတွေကာထားသော တဲဝိုင်းကြီး ဖြစ်သည်။ နံရံတွေပေါ်က သစ်လုံးတွေခံပြီး သက်ကယ်မိုးထားသည်။

ကိတ်နှင့်ဒေးဗစ်တို့ မြင်းရထားနှင့် ရောက်လာကြသည်။ သူတို့ မြင်းရထားပေါ်မှ ဆင်းကြသည်။

ဘန်ဒါက တဲရှေ့မှ ရပ်ကြည့်နေသည်။ သူက ဒေးဗစ်ဘေးတွင် ရပ်နေသော ကလေးမကလေးကို စိတ်ဝင်စားစွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကလေးမကလေး၏ မျက်နှာက လူကြီးတစ်ယောက်လို လေးနက်တည်ကြည်နေသည်။

“သမီးက ဂျမီမဂ္ဂရီဂါရဲ့ သမီးလေး မဟုတ်လား။ အန်ကယ်က မြင်မြင်ချင်း မှတ်မိပါတယ်ကွယ်”

“အန်ကယ်က အန်ကယ်ဘန်ဒါ မဟုတ်လား။ ကျွန်မကလည်း မြင်မြင်ချင်း မှတ်မိပါတယ် ... အန်ကယ်ရယ့်။ ကျွန်မ ဖေဖေအသက်ကို ကယ်လိုက်တဲ့အတွက် အန်ကယ်ကို ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်စကားပြောဖို့လာတာပါ”

ဘန်ဒါက ကလေး၏စကားကို သဘောကျသွားပြီး တဟားဟားရယ်သည်။

“အင်း ... သမီးကို တစ်ယောက်ယောက်က ပြောပြထားပြီဖြစ်မှာပဲ။ ကိုင်း ... လာ ... လာ။ အန်ကယ်မိသားစုနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရအောင်”

ဘန်ဒါ၏မိန်းမမှာ ရုပ်ရည်ချောမောသော ဘန်တူး အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။ နာမည်က နာတမီ။ သားကလေးက နှစ်ယောက်။ အကြီးသား အင်တွယ်ဘင်သယ်မှာ ကိတ်ထက် ခုနစ်နှစ်ကြီးသည်။ အငယ်ဆုံးသားမှာ ဂျီနာက ကိတ်ထက် ခြောက်နှစ်ကြီးသည်။ သားကြီး အင်တွမ်ဘင်သယ်က ဖခင်နှင့် တစ်ရပ်တည်း။ ရုပ်ချောတာချင်းလည်း တူသည်။ တည်ငြိမ်သော မာန်ရှိတာချင်းလည်းတူသည်။

ကိတ်သည် ထိုနေ့တစ်ညနေလုံး ဘန်ဒါ၏သားကလေး နှစ်ယောက်နှင့် ကစားရင်း အချိန်ကုန်သည်။ သူတို့သည် သပ်ရပ်သန့်ရှင်းသော မီးဖိုခန်းကလေးထဲတွင် ညစာ စားကြသည်။ ဒေးဗစ်မှာ လူမည်းမိသားစုနှင့်အတူ စားသောက်ရသည်ကို တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေသည်။ သူက ဘန်ဒါကိုတော့

လေးစားသည်။ သို့သော် လူဖြူနှင့် လူမည်းတို့၏ အကြားတွင် ခံစားချက်ချင်း မတူနိုင်သော ရိုးရာဓလေ့ ထုံးစံတွေတော့ ရှိကြမည်သာ ဖြစ်သည်။ ဒေးဗစ်သည် ဘန်ဒါ၏ နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုများကိုလည်း အလေးအနက် ထားသည်။ ဘန်ဒါ သည် လူမည်းနိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင် ဂျွန်တင်ဂိုဂျဗာဘူး၏ ညာလက်ရုံး ဖြစ်ကြောင်း ဒေးဗစ် သိထားသည်။ ဂျဗာဘူးမှာ တောင်အာဖရိက လူမည်းများ လွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲဝင်နေသူဖြစ်သည်။ တောင်အာဖရိကတွင် စိန်တွင်း ရွှေတွင်း ကုမ္ပဏီစုစုပေါင်း ကိုးခုရှိသည်။ ၎င်းတို့က ရှိသမျှ အလုပ်သမားတွေကို အလုပ်မပေးနိုင်ကြ။ အလုပ်မလုပ်သော လူတိုင်းအပေါ်တွင် အစိုးရက ၁၀ သျှိုလင်စီ အခွန်ကောက်သည်။ ထို့ကြောင့် တောင်အာဖရိကတစ်နိုင်လုံးတွင် အလုပ်သမား ဆူပူမှုများ ဖြစ်ပွားလျက် ရှိသည်။

ညစာ စားပြီးသောအခါ ဒေးဗစ်က ပြောသည်။

“ကိတ် ... တို့ ပြန်ကြမှထင်တယ်။ သွားရမယ့်ခရီးက အဝေးကြီး”

“ခဏနေပါဦး ... အန်ကယ်ရဲ့” ကိတ်က ဘန်ဒါဘက်သို့လှည့်ကာ

“အန်ကယ်ဘန်ဒါ ... အန်ကယ်နဲ့ ဖေဖေတို့ကို ကိုက်စားဖို့လာကြတဲ့ ငါးမန်းကြီးတွေအကြောင်း ခဏ ပြောပြပါဦးလား ... ဟင်”

ထိုအချိန်မှစ၍ မြို့မှာ ဒေးဗစ်ရှိနေသည့်အခါတိုင်း ကိတ်က သူမအား ဘန်ဒါတို့ယာတောအိမ်သို့ အမြဲတမ်း ပို့ခိုင်းတတ်လေသည်။

*

ကိတ်ကလေးသည် ကြီးပြင်းလာသောအခါ သတ္တိဗျတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ဒေးဗစ်က ကြိုတင် နိမိတ်ဖတ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ယနေ့အထိ ယင်းစိတ်ဓာတ်မျိုးနှင့် ပြည့်စုံမည့် အရိပ်အယောင်ကို လုံးဝ မမြင်ရသေး။ သူကလေးသည် သတ္တိဗျတ္တိနှင့် ပြည့်စုံမည့် အစား မိမိထင်ရာကိုသာ တစ်ဇွတ်ထိုးလုပ်တတ်လာခဲ့သည်။ သူမက သူမအရွယ် အခြားမိန်းကလေးများလုပ်သော လုပ်ငန်းမျိုးတွေကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စား။ စိန်တွင်းသို့လိုက်ရန် ဒေးဗစ်အား မကြာခဏ ပူဆာသည်။ ဒေးဗစ်က သူမအား အမဲလိုက်ခေါ်သွားသည်။ ငါးမျှားခေါ်သွားသည်။ စခန်းချထွက်ခေါ်သွားသည်။ သည်လုပ်ငန်းတွေကို ကိတ်က အလွန်သဘောကျသည်။

တစ်နေ့တွင် ဒေးဗစ်နှင့် ကိတ်တို့နှစ်ယောက် ဗားလ်မြစ်တွင် ငါးမျှားနေကြတုန်း ကိတ်က ဒေးဗစ်မိသော ငါးထက်ကြီးသည့် ငါးကြီးတစ်ကောင်ကို ဖြုတ်ခနဲ တုပ်ဆွဲယူလိုက်သည်။

ဤတွင် ဒေးဗစ်က “မင်းက ယောက်ျားကလေးပဲ ဖြစ်ခဲ့ဖို့ ကောင်းတယ် ကိတ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကိတ်က ရှုံ့မဲ့မဲ့မျက်နှာဖြင့် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး -

“အန်ကယ်ကလည်း မရှူးစမ်းပါနဲ့။ အဲဒါဆိုရင် အန်ကယ်ကို ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ် လက်ထပ်လို့ရတော့မှာလဲ”

ဒေးဗစ်က သဘောကျသွားပြီး တဟားဟားရယ်နေသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ရယ်မနေနဲ့။ ကျွန်မ တကယ်ပြောနေတာ။ တစ်နေ့ ကျရင် အန်ကယ်ကို ကျွန်မ တကယ် လက်ထပ်မယ် ... သိလား”

“အမယ်လေး ... မလုပ်ပါနဲ့ ကလေးရယ်။ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ဥစ္စာပဲ။ ငါက မင်းထက် အသက် ၂၂ နှစ်တောင် ကြီးတာ။ မင်းအဖေအရွယ် လူကြီးတစ် ယောက်ပါ။ မင်းက တစ်နေ့ကျတော့ အရွယ်တူ လူတော်လူကောင်းကလေး တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တွေ့ပါလိမ့်မယ်”

“အဲဒီ လူတော်လူကောင်းကလေးကို ကျွန်မက မလိုချင်ဘူး” သူမက ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြောသည်။ “ကျွန်မက အန်ကယ်ကိုပဲ လိုချင်တယ်”

“ဒီလောက်တောင်ဆိုရင်လည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသား လျှို့ဝှက်ချက်အကြောင်း မင်းကို ငါပြောပြမယ်”

“ပြောပြပါ ...” ကိတ်က အားတက်သရော ပြောလိုက်သည်။

“ဝမ်းဝမှ အချစ်မျှနိုင်သတဲ့။ ဒီတော့ အဲဒီငါးကို ချက်ပြီး တို့နှစ် ယောက် ဝမ်းဝအောင် နေ့လယ်စာစားကြမယ် ဟုတ်လား”

*

သူမ အရွယ်ရောက်လာသောအခါတွင် ဒေးဗစ်ဘလက်ဝဲအား လက် ထပ်ဖြစ်အောင် လက်ထပ်မည်ဆိုသည်ကို ကိတ်က အခိုင်အမာဆုံးဖြတ်ချက်ချ ထားပြီး ဖြစ်သည်။ တစ်လောကလုံးတွင် သူမ အချစ်ဆုံး အထင်အကြီးဆုံးလူ သည် ဒေးဗစ်ဘလက်ဝဲပင် ဖြစ်သည်။

မာဂရက်သည် ဒေးဗစ်အား အိမ်ကြီးတွင် တစ်ပတ်တစ်ခါ အမြဲတမ်း ညစာ ဖိတ်ကျွေးလေ့ရှိသည်။ ကိတ်ကတော့ မီးဖိုခန်းတွင်သာ အိမ် ဖော်တွေနှင့် အမြဲတမ်းစားလေ့ရှိသည်။ မီးဖိုခန်းတွင်စားလျှင် ဟန်ပန်တွေ လုပ် နေစရာမလိုဘဲ ကိုယ်စားချင်သလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် စားနိုင်သောကြောင့် သူမက ပို၍ကြိုက်သည်။

သို့သော် စနေနေ့ညများတွင် ညစာစားရန် ဒေးဗစ်ရောက်လာသော အခါတွင်ကား ကိတ်က မီးဖိုခန်းသို့ မသွားတော့ဘဲ ဒေးဗစ်အနားတွင်သာ အမြိုင်သား ထိုင်နေတတ်တော့သည်။

များသောအားဖြင့် ဒေးဗစ်သည် တစ်ယောက်တည်းသာ လာတတ် သည်။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ အမျိုးသမီးမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို

လည်း ခေါ်လာတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကိတ်မှာ ဒေါသပုန်ထပြီး သာ သာနှင့်နာနာ အုပ်တော့သည်။

သူမက ဒေးဗစ်အား တစ်နေရာသို့ ခေတ္တ ခေါ်ထုတ်လာကာ တကယ့်ကို မသိ၍မေးသည့် ဟန်မျိုးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“အန်ကယ် ခေါ်လာတဲ့ အမျိုးသမီးက ဆံပင် သိပ်လှတာပဲနော်။ ပြီးတော့ အဝတ်အစားကလည်း ဖက်ရှင်ကျပြီး ပျံနေတာပဲ ... သိလား။ ဒါနဲ့ သူက မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)ဂေဟာက ခေါ်လာတဲ့ မိန်းမလား ... ဟင်”

*

ကိတ် ၁၄ နှစ်သမီးအရွယ်ရောက်တော့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက မာဂရက်အား ကျောင်းသို့ခေါ်ပြီး ပြောသည်။

“ပြောရမှာ အားနာစရာတော့ ကောင်းပါတယ် ... မစ္စက်မဂ္ဂရီဂါ။ ဒါပေမဲ့ မပြောမဖြစ်တာကြောင့် အခုလို ခေါ်ပြောရတာပါ။ ကျွန်မတို့ကျောင်းဟာ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ နာမည်ကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းဆိုတာ အထူးပြောစရာ မလိုပါဘူး။ ကိတ်က ကျောင်းဂုဏ်သိက္ခာလုံးဝ မထောက်တဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်နေတယ်”

မာဂရက်က သက်မတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး -

“သူ ဘယ်လိုအလုပ်တွေများ လုပ်နေပါသလဲ”

“သူက တခြားမိန်းကလေးတွေကို သူတို့တစ်ခါမှ မကြားဖူးတဲ့ စကားတွေ သင်ပေးတယ်” ဆရာမကြီးက မျက်နှာတည်သွားပြီး “အမှန် အတိုင်း ပြောရရင် သူပြောတဲ့စကားတွေကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်တောင် လုံးဝ မကြားဖူးပါဘူး။ ဒီစကားတွေ သူ ဘယ်ကများ ရလာတာပါလိမ့်”

မာဂရက်ကတော့ သူမသမီးအကြောင်း သိပြီးသား။ ကိတ်သည် ယင်းစကားများကို သူမ၏ လမ်းပေါ်မှ ကစားဖော်ကစားဘက်တွေဆီက ရလာ ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာမကြီးက ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒီတော့ ... မစ္စက်မဂ္ဂရီဂါ သူ့ကို ဆုံးမကြည့်ပါဦး။ ဒါဟာ ကျွန်မ အနေနဲ့ နောက်ဆုံးပေးနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါပြီ ဆရာမကြီး။ သူ့ကို ကျွန်မ ဒီမှာ မထားတော့ပါဘူး။ နိုင်ငံခြားကျောင်းပဲ ပို့လိုက်တော့မယ်”

*

မာဂရက်က သူမ၏အကြံကို ဒေးဗစ်အားပြောပြတော့ ဒေးဗစ်က ပြုံးပြီး ပြန်ပြောသည်။

“သူကတော့ ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“မကြိုက်လည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ လုပ်စရာက ဒီတစ်လမ်းပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒီကလေးမ အယုတ္တ အနတ္တ စကားတွေ လျှောက်ပြောနေတာ ဆရာမကြီးက လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး။ ဒီအတိုင်းဆို ဒီကလေးမ မလွယ်ဘူး။ ကျွန်မတော့ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တော့သလိုပဲ ဒေးဗစ်။ အမှန်က ဒီကလေး ဟာ ရုပ်လည်း သိပ်ချောတယ်။ ဉာဏ်လည်း သိပ်ကောင်းတယ်။ ပြီးတော့”

“သူက သိပ်ပြီး အတတ်လွန်နေတာ”

“အတတ်လွန်လွန် မလွန်လွန် ကျွန်မကတော့ သူ့ကို နိုင်ငံခြား ကျောင်းပဲ ပို့ဖြစ်အောင် ပို့ရတော့မှာပဲ”

ထိုညနေတွင် ကိတ် အိမ်ပြန်ရောက်လာသောအခါ မာဂရက်က အကြောင်းစုံ ပြောပြလိုက်သည်။

ကိတ်က အကြီးအကျယ် ဒေါက်တော့သည်။

“မေမေက သမီးကို အဝေး မောင်းထုတ်ချင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“မေမေက သမီးကို အဝေးမောင်းထုတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သမီး ပိုကောင်းဖို့အတွက် လုပ်ရတာပါ”

“သမီး ဒီမှာလည်း ပိုကောင်းနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မ မိတ်ဆွေတွေ အားလုံးလည်း ဒီမှာပဲ နေကြတာ။ မေမေ သမီးကို မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ခွဲပစ်ဖို့ ကြံတာလား”

“သမီးပြောတဲ့ မိတ်ဆွေတွေက အလကား ကလေးကချေ ...”

“ကလေးကချေတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ တခြားလူတွေလိုပဲ လူကောင်း တွေပါ”

“ဒီမှာ ကိတ်။ မေမေက သမီးနဲ့ အချေအတင် ငြင်းနေစရာ မလိုဘူး။ သမီးကို နိုင်ငံခြား မိန်းကလေးကျောင်းကို ပို့မယ်။ ဒါပဲ မေမေ ပြောချင်တယ်”

“ဒါဆို ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ သတ်သေမယ်”

“လုပ်စမ်းပါ ... သမီးရယ်။ လုပ်လိုက်စမ်းပါ။ အပေါ်ထပ်မှာ သင်ဇုန်း ဓား ရှိပါတယ်။ အဲဒါမှ မကြိုက်သေးရင်လည်း တစ်အိမ်လုံးမှာ အဆိပ်ဆေးတွေ တစ်ပုံကြီး ရှိတယ်။ ကြိုက်သလို လုပ်လိုက်စမ်းပါ”

ဤတွင် ကိတ်မှာ မျက်ရည် မဆည်နိုင်တော့ဘဲ ဝမ်းနည်းပက်လက် နှင့် ငိုပါလေတော့သည်။

“အို ... မေမေရယ်။ မေမေရယ် ... သမီးကို ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ မေမေရယ်”

မာဂရက်က သမီးငယ်အား ပွေဖက်လိုက်ပြီး -

“မေမေက သမီးကောင်းဖို့အတွက် လုပ်ရတာပါ သမီးရယ်။ သမီးဟာ မကြာခင်မှာ အပျိုဖြစ်လာတော့မယ်။ လက်ထပ်ရတော့မယ်။ သမီးလို ဖြစ်သလိုဝတ်စားပြီးပြောချင်တဲ့စကားပြောနေတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို ဘယ်သူက မှ လက်ထပ်ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါ မဟုတ်ပါဘူး။ အန်ကယ်ဒေးဗစ်က အဲဒါတွေ လုံးဝ ဂရုမစိုက်ပါဘူး”

“ဒီကိစ္စက ဒေးဗစ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့။ ကျွန်မက သူ့ကို လက်ထပ်မလို့”

မာဂရက်က ဟင်းခနဲ သက်မကြီး ချလိုက်သည်။

“မစ္စက်တော်လီကို အထုပ်အပိုးတွေ မြန်မြန်ပြင်ဖို့ မေမေ ပြောလိုက်မယ်”

*

အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ ဂလောက်စက်စတာရှိုင်းယားနယ်တွင် နာမည်ကြီး ဘော်ဒါကျောင်း ဒါဇင်ဝက်ခန့်ရှိသည့်အနက် မာဂရက်က ‘ချယ်လတင်ဟန်’ မိန်းကလေးကျောင်းကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။

သည်ကျောင်းက စည်းကမ်းလည်း အလွန်ကောင်းသည်။ ကျောင်းဝင်း ပရဂုဏ်ကလည်း လုံလုံခြုံခြုံနှင့် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိသည်။ ကျောင်းစည်းကမ်းအရဆိုသော် မှူးမျိုးမတ်နွယ် သားသမီးများနှင့် လူကုံထံ သားသမီးများကိုသာ လက်ခံသည်ဟု ဆိုသည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး မစ္စက်ကီတန်၏ ခင်ပွန်းမှာ ဒေးဗစ်နှင့် စီးပွားရေးအရ ဆက်သွယ်ရင်းနှီးသူဖြစ်၍ ကိတ်အားကျောင်းအပ်ရာတွင် အခက်အခဲ တစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘဲ ရှော့ရှော့ရှူရှူပင် အဆင်ပြေသွားသည်။

‘ချာလတင်ဟန်’ မိန်းကလေးကျောင်းတွင် စာရင်းသွင်းလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း သိရသောအခါ ကိတ်မှာ ထုံးစံအတိုင်း ဒေါထပြန်တော့သည်။

“ဒီကျောင်းအကြောင်း သမီး ကောင်းကောင်းသိတယ်။ တကယ်ဆိုတဲ့ ကျောင်း။ အဲဒီကျောင်းက သမီး ပြန်ထွက်လာရင်လည်း ဘာမှ တတ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ အင်္ဂလိပ် ကစားစရာ အရုပ်ကလေးတွေလိုပဲ ဖြစ်လာမှာပဲ။ ဒီလိုကျောင်းမျိုးမှာမှ မေမေက သမီးကို ထားချင်ရသတဲ့လား”

“သမီး အကျိုးရှိအောင်လို့ ထားရတာပါ သမီးရယ်။ ဒီကျောင်းက သမီးထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး။ သမီးကို ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်အောင် သင်ပေးနိုင်တဲ့ ကျောင်းပါ”

“သမီးက ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ မဖြစ်ချင်ဘူး။ သမီးမှာ ဦးနှောက်ရှိ ပြီးသားပဲ”

“အဲဒါ ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရွေးတဲ့အခါ ပထမဆုံး ထည့်တွက်တဲ့အချက် မဟုတ်ဘူး သမီး။ ပထမဆုံး လိုအပ်တာက ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ မိန်းမပီသဖို့ လိုတယ်”

“သမီးက မိန်းမ မပီသချင်ဘူး။ သမီးစရိုက်နဲ့ သမီးပဲ နေချင်တယ်။ ထားလိုက်စမ်းပါ။ သမီးအကြောင်းနဲ့ သမီးပဲ ရှိပါစေ။ မေမေ့ အပူ မဟုတ်ပါ ဘူး”

“ညည်း ဒီစကားမျိုး မပြောပါနဲ့။ ငါမကြိုက်ဘူး။ ကဲ ... ဘာမှ ပြောမနေနဲ့တော့။ မနက်ဖြန် ခရီးထွက်ဖို့သာ အဆင်သင့် ပြင်တော့။ ဒါပဲ”

သို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ကိတ်တို့ ခရီးထွက်ရန် စီစဉ်ကြ သည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ဒေးဗစ်ကလည်း အလုပ်ကိစ္စဖြင့် လန်ဒန်သို့ သွားရန်ရှိနေသဖြင့် -

“ကဲ ... သူ့ကို ရှင်ပဲကြည့်ပြီး ခေါ်သွားပါတော့ ... ဒေးဗစ်။ ဒီ ကလေးမ တစ်ယောက်တည်း လွတ်လိုက်ရင် ဘာတွေဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ ကျွန်မတော့ တွေးတောင် မတွေးတတ်တော့ဘူး”

မာဂရက်က ဒေးဗစ်အား ပြောသည်။

ဒေးဗစ်က -

“ဖြစ်ပါတယ်။ စိတ်ချပါ။ အဆင်ပြေအောင် ကျွန်တော် အားလုံး ကြည့်လုပ်လိုက်ပါ့မယ်”

“အန်ကယ်လည်း ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲပဲ။ မေမေနဲ့ တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ညဏ်တည်းပဲ။ တစ်စက်မှ ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မကိုပဲ ဒီအိမ်က မောင်းထုတ်ချင်နေကြတာ။ ဒီလောက်တောင် မစောင့်နိုင်ကြတော့ဘူးလား”

“မင်းပြောတာ မဟုတ်ဘူး ကိတ်။ ငါက စောင့်နိုင်ပါတယ်”

*

သူတို့သည် ကလစ်ဒရစ်မှ ကိပ်တောင်းသို့ ကိုယ်ပိုင်ရထားဖြင့် လာခဲ့ ကြသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဆောက်သန်ပတန်သို့ သင်္ဘောစီးသည်။ သင်္ဘောခရီး မှာ လေးပတ်တိတိ ကြာသည်။ ယခုလို သူမအား တစ်နိုင်ငံ တစ်ပြည်ခြားသို့ နှင်လိုက်ခြင်းအတွက် စိတ်ထဲမှ မကျေနပ်သေးသော်လည်း ဒေးဗစ်နှင့် ခရီးအတူ သွားရသည်ကိုတော့ ကြည်နူးနေမိသည်။ **သိပ်ပျော်စရာ ကောင်းတဲ့ ခရီးပဲ။ ပျားရည်ဆမ်း ခရီးထွက်တာနဲ့ ဘာမှ မထူးဘူး။ သူနဲ့ ငါ လက်မထပ်ရသေး တာပဲ ထူးတာ။ လက်မထပ်ရသေးတာပဲ ထူးတာ ...။**

သင်္ဘောခရီးတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဒေးဗစ်မှာ လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ စာရွက် စာတမ်းများကို စစ်ဆေးပြင်ဆင်ခြင်းဖြင့်သာ အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ကိတ်က တော့ ခုတင်ပေါ်တွင် ခွေခွေကလေးလှဲရင်း ဒေးဗစ် အလုပ်လုပ်နေတာကိုသာ တစ်စုံစီမံ ကြည့်ပြီး ပီတိဖြစ်နေမိတော့သည်။

တစ်ချိန်တွင် သူမက မေးသည်။

“ဒီစာရင်းဇယားတွေနဲ့ပဲ နပန်းလုံးနေရတာကို မငြီးငွေ့မိဘူးလား ... အန်ကယ်”

သူက လက်ထဲမှ ကလောင်တံကိုချကာ ကိတ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါတွေက စာရင်းဇယားတွေ မဟုတ်ဘူး ကိတ်။ ဇာတ်လမ်းတွေ ... ဇာတ်လမ်းတွေ”

“ဘယ်လို ဇာတ်လမ်းတွေလဲ ဟင်”

“မင်း ဒါတွေကို ဖတ်တတ်မယ်ဆိုရင် တို့နဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး အရောင်း အဝယ်လုပ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီတွေအကြောင်း၊ တို့ကုမ္ပဏီမှာ လုပ်နေကြတဲ့ အမှုထမ်း တွေအကြောင်း ဇာတ်လမ်းမျိုးစုံကို သိရမှာပဲ။ မင်း ဖေဖေ တည်ထောင်ခဲ့တဲ့ ကုမ္ပဏီကို အမှီပြုပြီး တစ်ကမ္ဘာလုံးက လူပေါင်း ထောင်သောင်းမက ထမင်း စားနေကြရတယ်”

“ဒါနဲ့ ကျွန်မမှာ ဖေဖေနဲ့တူတဲ့ အချက်များ ရှိသလား ဟင်”

“အများကြီး ရှိတာပေါ့။ ဟုတ်တယ်။ သူက ခေါင်းမာတယ်။ ပင်ကို စိတ်ရှိတယ်”

“ကျွန်မကရော ခေါင်းမာသလား၊ ပင်ကိုစိတ် ရှိသလား”

“မင်းက နွဲ့ဆိုးဆိုးနေတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ မင်းကို လက်ထပ်တဲ့လူတော့ ခေါင်းမွေး ကျွတ်မယ်သာ ပြင်ပေတော့”

ကိတ်က စိတ်ကူးယဉ်စွာဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။

တော်တော်သနားစရာကောင်းတဲ့ လူပါပဲလား။

*

ပင်လယ်ပြင်တွင် သူတို့၏ နောက်ဆုံးည။ နှစ်ယောက်စလုံး ညစာ စားခန်းထဲမှာ ထိုင်နေကြသည်။

ဒေးဗစ်က ကောက်ကာငင်ကာ မေးသည်။

“မင်း ဘာလို့ ဂျစ်ကန်ကန် လုပ်ချင်နေရတာလဲ ကိတ်”

“ဟင် ကျွန်မ ဘာများလုပ်လို့လဲ”

“မင်းလုပ်တာ မင်းသိပါတယ်။ မင်းကြောင့် မင်းမေမေ ရူးတော့မယ်။ သူ့ခမျာ သနားစရာပဲ”

ကိတ်က ဒေးဗစ်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ကျွန်မက အန်ကယ့်ကိုရော ရူးအောင် လုပ်နေသလား ... ဟင်”
ဒေးဗစ် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲသွားသည်။

“ဒီကောင်မလေး ရူးများ ရူးနေပြီလား။ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ဘာမှမပြောပါဘူး။ ကျွန်မ တကယ်ပြောနေတာပါ”

“ဒီသူငယ်မ ခက်တော့တာပဲ။ မင်းအရွယ် တခြားမိန်းကလေးတွေ ဒီလိုပဲ အရူးစကား ပြောနေကြတာလား”

“အံ့မယ် သူများနဲ့ မနှိုင်းပါနဲ့။ ကျွန်မက သူများနဲ့ဘာမှ မတူဘူး။ အသေသာခံမယ် သိလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ မင်းအကြောင်း ဘုရားသခင် သိပါတယ်”

“အန်ကယ် ဘယ်သူ့မှ မယူပါနဲ့။ ကျွန်မ အရွယ်ရောက်တဲ့အထိ စောင့်ပါ။ စောင့်မယ် မဟုတ်လား ဟင်။ သိပ်မကြာတော့ပါဘူး။ ကျွန်မက အကြီးမြန်ပါတယ်။ ကျွန်မ တကယ် ကတိပေးတာပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ သွားမချစ်ပါနဲ့။”

ဒေးဗစ်၏ ရင်ထဲတွင် သိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကိတ်က စိတ်အား ထက်သန်စွာ ပြောနေသောကြောင့် သူလည်း စိတ်လည်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာမိသည်။ သူက ကိတ်၏ လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ပြောသည်။

“ကိတ် ... ငါသာ အိမ်ထောင်ပြုရင်လေ ... ငါ့သမီးလေးကို မင်းလိုပဲ ဖြစ်ချင်တယ် ... သိလား”

ကိတ်က ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး ဒေါပါပါဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ထွတ်သရီး ... အလကားလူ ... သွား၊ မုန်းတယ်”

ထို့နောက် သူမသည် အခန်းထဲမှ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ထွက်သွားသည်။ တခြားစားပွဲများမှ လူတွေက သူမကို လှမ်းကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

*

သူတို့သည် လန်ဒန်သို့ရောက်နေသည်မှာ သုံးရက်ရှိသွားပြီ။ ဒေးဗစ်က ကိတ်အား မြို့ထဲအနှံ့လျှောက်ပြသည်။ ကိတ်က မြင်ရသမျှ အားလုံးကို အလွန်သဘောကျနေသည်။ မော်တော်ကားတွေ၊ မြင်းရထားတွေ၊ ဝတ်ကောင်းစားလှဖြင့် ယောက်ျားမိန်းမတွေကို မြင်ရသည်မှာ သဘောကျစရာတွေချည်းဖြစ်နေသည်။

နှစ်ယောက်သား ရစ်(စ်) ဟိုတယ်တွင် ညစာစားကြသည်။ ဆွိုင်း ဟိုတယ်တွင် ညနက်စာ ထပ်စားကြသည်။ ပြန်ခါနီးကျတော့ ကိတ်က တွေးမိ သည်။ တို့ဒီနေရာကို တစ်နေ့ ပြန်လာကြဦးမယ်။ ဒေးဗစ်နဲ့ ငါနဲ့ ပြန်ကိုပြန် လာဦးမယ်။

‘ချယ်လတင်ဟန်’ ကျောင်းသို့ရောက်တော့ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး မစ္စကီတန် ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

“ကိတ်ကို ဒီကျောင်းမှာ လက်ခံတာ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါ တယ် မစ္စကီတန်” ဒေးဗစ်က ပြောသည်။

“သူ ဒီကို ရောက်လာတာ ကျွန်မတို့လည်း စိတ်ချမ်းသာရလိမ့်မယ် လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ကျွန်မခင်ပွန်းရဲ့ မိတ်ဆွေရင်းတစ်ယောက်ကို အခုလို ကူညီရတာ ဝမ်းလည်းသာပါတယ်။ ဂုဏ်လည်းယူပါတယ်”

ဤတွင် သူမ အညာခံလိုက်ရပြီဆိုတာ ကိတ်က ချက်ချင်း သဘော ပေါက်လိုက်သည်။ သူမအား သည်ကျောင်းသို့ပို့သူမှာ သူမ၏ မိခင်မဟုတ်ဘဲ ဒေးဗစ်၏ အကြံသာ ဖြစ်ကြောင်း ယခုမှပင် သိရတော့သည်။

သည်အကြောင်းကို သိရတော့ သူမအကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးသွားမိ သည်။ ထို့ကြောင့် ဒေးဗစ် ပြန်ခါနီးတွင် နှုတ်ဆက်စကားပင် မပြောလိုက်မိ တော့။

‘ချယ်လတင်ဟန်’ မိန်းကလေးကျောင်းသည် အလွန်စည်းကမ်းတင်းကျပ်သည်။ ဘာပဲလုပ်လုပ် အချုပ်အနှောင် စည်းကမ်းတွေနဲ့ချည်းဖြစ်သည် ကျောင်းသူကလေးများသည် ဒူးဆစ်အောက်အထိ ရောက်သော ပုံစံတူ ဂါဝန်ပွပွ ကြီးတွေကို ဝတ်ကြရသည်။ စာသင်ချိန်ကလည်း ဆယ်နာရီတိတိ ရှိသည်။ တစ်မိနစ်မျှ အချောင်ခို၍မရ။ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး မစ္စက်ကီတန်သည် ကျောင်းသူများနှင့် ဆရာဆရာမများအား သံမဏိစည်းကမ်းဖြင့် အုပ်ချုပ်သည်။ ကျောင်းသူများအနေဖြင့် ကျောင်းစာအပြင် ဟန်ပန်မူယာ၊ စည်းကမ်းသေဝပ်မှု၊ လောကဝတ် ကျင့်စဉ်နှင့် လူမှုဆက်ဆံရေး ပညာရပ်ကိုလည်း သင်ယူရသည်။ ရည်ရွယ်ချက်မှာ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်လာလျှင် လင်ကောင်းသားကောင်း ရနိုင်ရန်ဖြစ်သည်။

ကိတ်က မိခင်ထံသို့ ပေးစာတွင် ‘ကျောင်းကတော့ ထောင်နဲ့မခြားဘဲ။ ကျောင်းသူတွေကလည်း ဗရုတ်တွေ။ အားအားရှိ အဝတ်အစားအကြောင်းနဲ့ ယောက်ျားကလေးတွေအကြောင်းပဲ ပြောနေတယ်။ ဆရာ ဆရာမတွေကျပြန်တော့လည်း သိပ်ကြမ်းတာပဲ။ သမီးတော့ ဒီကျောင်းမှာ တစ်စက်ကလေးမှ မပျော်ဘူး။ ထွက်ကိုပြေးမှာပဲ” ဟူ၍ရေးသည်။

ကိတ်သည် တကယ်ပင် ကျောင်းမှ ထွက်ပြေးသည်။ ပြေးတာမှ တစ်ကြိမ်တောင် မဟုတ်။ သုံးကြိမ်တိတိ။ အကြိမ်တိုင်းဖမ်းမိ သည်။ သို့သော် သူမက တစ်စက်ကလေးမှ နောင်တမရမိ။

အပတ်စဉ် ဆရာဆရာမများ အစည်းအဝေးတွင် ကိတ်ပြဿနာကို ဆွေးနွေးကြသည်။

“ဒီကလေးမက ဆိုဆုံးမ မလွယ်တဲ့ကလေးဆိုးကလေးပဲ။ ကျွန်မက တော့ သူ့ကို တောင်အာဖရိက ပြန်ပို့လိုက်တာပဲ ကောင်းမယ် ထင်ပါတယ်” ဟု ဆရာမ တစ်ယောက်က တင်ပြသည်။

ဤတွင် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးက -

“ဆရာမပြောတာ ကျွန်မလည်း သဘောတူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ် ကြိမ်ကတော့ စောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။ ကိတ်မဂ္ဂရီဂါကို ဆုံးမလို့ ရနိုင်ရင် တခြားဘယ်ကျောင်းသူမျိုးကိုမဆို ဆုံးမလို့ရနိုင်မှာ သေချာတယ်”

ဤသို့ဖြင့် ကျောင်းတွင် ဆက်လက်နေခွင့်ရခဲ့ပြန်သည်။

*

သူမအား ယခုကဲ့သို့ ပြည်နှင့်ဒဏ်ခတ်ခြင်းအတွက် ကိတ်က ဒေးဗစ် အပေါ်တွင် ခွင့်မလွတ်နိုင်လောက်အောင်ပင် မကျေမချမ်းဖြစ်နေဆဲပင် ရှိသေး သည်။ သို့သော် တစ်ဘက်ကလည်း သူမသည် ဒေးဗစ်အား အထူးပင် အောက် မှေ့သတိရနေသည်။ **ငါ့မုန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုမှ ချစ်နေမိသော ကုသိုလ်ကံ ပဲ ထင်ပါရဲ့** ဟု သူမက စိတ်ပျက်စွာတွေးမိသည်။ သူမသည် ထောင်မှ လွတ်မည့်နေ့ကို မျှော်နေသည့် အကျဉ်းသား တစ်ယောက်ပမာ ဒေးဗစ်နှင့် ခွဲ ခွာခဲ့ရသော နေ့ရက်များကိုသာ လက်ချိုးရေတွက်နေမိသည်။ သူမ အစိုးရိမ် ဆုံးကတော့ ဒေးဗစ်က တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ယောက်နှင့် လက်ထပ်သွား မည်ကို အကြောက်ဆုံးဖြစ်သည်။ **အဲဒီလိုလုပ်ရင်တော့လား ငါက နှစ် ယောက်စလုံးကို သတ်ပစ်မှာပဲ။ ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း အဲဒီ ကောင်မကိုပဲ သတ်မယ်။ အဲဒီတော့ ငါ့ကို ဖမ်းပြီး ကြိုးဒဏ်ပေးကြမယ်။ ငါ ကြိုးစင်ပေါ် တက်ခါနီးမှ သူက ငါ့ကိုချစ်လာမယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ကျသွားပြီ။ သူက ငါ့ဆီလာပြီး သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်မယ်။ ‘ရပါတယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါတယ် ... မောင်ကြီးရယ်။ တကယ်တော့ ရှင်က တော်တော် မိုက်တဲ့လူပဲ။ ကိုယ့်လက် ထဲရောက်နေတဲ့ ပတ္တမြားကိုတောင်မှ ပတ္တမြားမှန်းမသိဘူး။ ငှက်တစ်ကောင်ကို ပြန်လွှတ်သလို လွှတ်ပစ်လိုက်တယ်။ အခုတော့ အဲဒီငှက်ကလေးဟာ သေ ဒဏ်ပေးခံရှာရတော့မယ်။ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် မောင်ကြီးရယ်’။ နောက်ဆုံးကျ တော့မှ ငါ့ကို သေဒဏ်က ပြန်လွှတ်လိုက်ကြတယ်။ အဲဒီတော့မှ သူက ငါ့ကို ပွေ့ချီထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဒီကျောင်းက ကျွေးတဲ့ စားကြွင်းစားကျန် အစားအစာတွေထက် သိပ်ပြီးကောင်းတဲ့ နိုင်ငံခြားက ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုကို သူက ငါ့ကို ခေါ်လာခဲ့တယ်။**

ကိတ်သည် ဒေးဗစ်ထံမှ စာတိုကလေးတစ်စောင် ရရှိသည်။ သူ လန်ဒန်သို့ လာမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူမထံသို့လည်း လာရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း သတင်းပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်စာကလေးကို ဖတ်ကာ ကိတ်မှာ အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုး ဖော်နေမိ တော့သည်။ သူက အင်္ဂလန်ကို ဘာဖြစ်လို့ လာရမှာလဲ။ ငါ့ကို သတိရလို့ ဖြစ်မှာပါ။ ငါ့ဆီကိုရော ဘာဖြစ်လို့ လာချင်နေတာလဲ။ အခုမှ ငါ့ကို ချစ် မိလာပြီး အခုလို ငါနဲ့ ခွဲနေရတာကို မအောင့်နိုင်တော့လို့ဖြစ်မှာပါ။ ဒီ အတိုင်းဆိုရင် သူက ငါ့ကို ဒီကျောင်းက ပြန်ပြီးထုတ်သွားမှာ သေချာပါတယ်။ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်နေမိသည်။ ဒေးဗစ်ရောက်မည့်နေ့တွင် သူမက သူငယ်ချင်းမများကိုသွားပြီး ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်သည်။

“ငါ့ချစ်သူ ရောက်လာတော့မယ်။ ငါ့ကို ဒီကျောင်းက ပြန်ထုတ်သွား တော့မယ်။ မင်းတို့အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်”

မိန်းကလေးတွေက သူမအား မယုံကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေကြ သည်။ ဂျော်ဂျီနာခရစ္စတီးက ပြောသည်။

“ထားစမ်းပါ။ အာလူးလာမပေးစမ်းပါနဲ့။ ဒီစကားမျိုး ဘယ်နှစ်ခါ ပြောပြီးပြီလဲ”

“ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်ပါကွာ။ မယုံရင် စောင့်ကြည့်နေပါ။ ငါ့ ချစ်သူက အရပ်မြင့်မြင့် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနဲ့ သူက ငါ့ကို အရူးအမူး ချစ်နေတာ သိလား”

ဒေးဗစ်ရောက်လာတော့ တစ်ကျောင်းလုံးရှိ မိန်းကလေးတွေက သူ့ ကိုသာ ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ အချင်းချင်း တွတ်ထိုးလိုက်၊ တခစ်ခစ်ရယ် လိုက်လုပ်နေကြသည်။ နောက်ဆုံး ဒေးဗစ်က လှည့်အကြည့် မျက်လုံးချင်းဆုံ သွားတော့မှ သူတို့က ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် တစ်ဘက်သို့ လှည့်သွားကြသည်။

“သူ့ကို ကြည့်ရတာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ အတိုင်းပဲ” ဒေးဗစ်က ကိတ်အား ပြောသည်။ “မင်းက ငါ့အကြောင်း ဘာတွေ ကြော်ငြာထားသလဲ”

“ဘာမှ မကြော်ငြာပါဘူး။ ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့ ကြော်ငြာရမှာတဲ့လဲ” သူမက မာန်အပြည့်နှင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

*

ထိုနေ့က သူတို့သည် ကျောင်းဝင်းထဲမှ စားသောက်ဆောင်ကြီးထဲ တွင် ညစာစားကြသည်။ အိမ်အကြောင်းကို ဒေးဗစ်က စားရင်းသောက်ရင်း ပြောပြသည်။

“မင်းမေမေကလည်း မေတ္တာပို့လိုက်တယ်။ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်မှာ အိမ်ကို ဆက်ဆက်ပြန်စေချင်တယ်တဲ့”

“မေမေ နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်။ အလုပ်လည်း သိပ်လုပ်တယ်”

“ကုမ္ပဏီအခြေအနေကရော”

သူမ၏ စိတ်ဝင်စားမှုအတွက် ဒေးဗစ်အံ့အားသင့်သွားမိသည်။

“အများကြီးကောင်းပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တစ်နေ့မှာ ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးကို ကျွန်မပိုင်လာမယ် မဟုတ်လား။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် စစ်တူလုပ်ကြတာပေါ့ ဟု ပြန်ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း ပါးစပ်မှ ထွက်လာသည့် စကားကတော့ “အို ... ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ သက်သက်သိချင်လို့ မေးကြည့်တာပါ”

ဒေးဗစ်က သူမ၏ လုံးဝ မတို့မထိရသေးသော ပန်းကန်ပြားကို ကြည့်ကာ -

“ဘယ်နှယ့် ဘာမှလည်း မစားပါလား”

ကိတ်က အစားအသောက်ကို စိတ်မဝင်စားနိုင်။ ဒေးဗစ်က ‘**ကိတ် ငါနဲ့အတူ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါတော့။ အခုဆိုရင် မင်းလည်း အရွယ်ရောက်ပြီ။ မင်းကို ငါလက်ထပ်ချင်တယ်။ တို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ကြတော့မယ်**’ ဟူ၍ ပြောလာမည့်အချိန်ကိုသာ ရင်တဖိုဖိုဖြင့် စောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

အချို့ပွဲရောက်လာသည်။ ထို့နောက် ကော်ဖီပွဲရောက်လာသည်။ သို့သော် ဒေးဗစ်၏ ပါးစပ်မှ သူမ အကြားချင်ဆုံးစကားက တစ်လုံးမျှ ထွက်မလာသေး။

အတန်ကြာတော့မှ ဒေးဗစ်က လက်ပတ်နာရီကြည့်လိုက်ပြီး ပြောသည်။ “ကဲ ... ငါပြန်ဦးမှ ထင်တယ်။ ရထားမမီဘဲ နေလိမ့်မယ်”

သည်တော့မှ အဖြစ်မှန်ကို ကိတ် သိရတော့သည်။ ဒေးဗစ်က သူမအား ကျောင်းထုတ်ရန်လာခြင်း မဟုတ်။ သူမအား သည်ကျောင်းတွင် မျက်နှာလွှဲခဲပစ် ထားပစ်ခဲ့ဦးမည်ပါကလား။

ဒေးဗစ်က ယခုကဲ့သို့ ကိတ်ထံ လာလည်ရသည်ကို ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မိသည်။ ကိတ်က သွက်လက်ချက်ချာသည်။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်လည်း နေတတ်သည်။ စိတ်ထင်ရာ စွတ်လုပ်တတ်သော စိတ်လည်း ယခင်ကလောက် မပြင်းထန်တော့။

သူက ပြန်ခါနီးတော့ သူမ၏ လက်ကို ချစ်စနိုးပုတ်၍ မေးသည်။ “ငါ မပြန်ခင် ဘာလုပ်ပေးခဲ့ရဦးမှာလဲ ကိတ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တစ်ခုတော့ လုပ်ပေးခဲ့ပါဦး။ ဒီကျောင်းကအမြန်ဆုံး ထွက်ရအောင် လုပ်ပေးခဲ့ပါဦး”

ယင်းသို့ ပြောပြီးနောက် သူမသည် ရင်ကိုကော့၊ ခေါင်းကို မော့ကာ ခပ်တည်တည်ဖြင့် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ဒေးဗစ်မှာ ပါးစပ်ဟောင်း လောင်းဖြင့် ကြက်သေသေကာ ငေးကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

*

မာဂရက်မှာ သမီးဖြစ်သူအား အောက်မေ့မဆုံးဖြစ်နေမိသည်။ သူမ၏ သမီးကလေးက ဆိုဆုံးမခက်ပြီး ကတ်ဖဲ့ဖဲ့နိုင်သော်လည်း သူမအနေဖြင့် ဘယ်လိုမှ မုန်း၍မရ၊ သည်လောကတွင် သူမ အချစ်ဆုံးလူဆို၍ သည်သမီးလေး တစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခုဘဝမို့ ပို၍ပင် ချစ်ရသေးသည်။ **သိပ်လည်း အတွေးလွန်ပြီး စိုးရိမ်နေစရာ မရှိပါဘူး။ အရွယ်ရောက်လာရင် လိမ္မာလာပါလိမ့်မယ်လေ။**

နွေရာသီကျောင်းပိတ်တော့ ကိတ် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဘယ်နှယ့်လဲ သမီး၊ ကျောင်းမှာ အဆင်ပြေရဲ့လား” ဟု မိခင် ဖြစ်သူက မေးသည်။

“မပြေပါဘူး။ သမီး ဒီကျောင်းမှာ လုံးဝ မပျော်ဘူး။ တကယ်တော့ စာသင်ကျောင်းနဲ့လည်း မတူဘူး။ ဆရာ ဆရာမတွေကလည်း ကလေးထိန်းတွေနဲ့ပဲ တူနေတယ်”

“တခြား ကျောင်းသူကလေးတွေကလည်း သမီးလိုပဲ ယူဆကြသလား”

“သူတို့ကို ထည့်မပြောပါနဲ့ မေမေ။ သူတို့က ဘာမှ သိကြတာ မဟုတ်ဘူး။ မေမေလာကြည့်ရင် သိပ်ကောင်းမယ်။ သူတို့က အချုပ်ခန်းထဲ လှောင်ပိတ်ခံနေရတာနဲ့ အတူတူပဲ။ ဘဝအကြောင်းလည်း ဘာမှ မသိကြဘူး”

“ဘုရားရေ ဒီလောက်တောင်ပဲလား သမီးရယ်”

“ဒီထက်တောင် ဆိုးသေးတယ်။ သူတို့က တောင်အာဖရိကကို လည်းမရောက်ဖူးကြဘူး။ တိရစ္ဆာန်တွေဆိုလို့လည်း တိရစ္ဆာန်ရုံထဲက အကောင်တွေလောက်ပဲ သိကြတာ။ စိန်တွင်း ရွှေတွင်းဆိုလည်း တစ်ယောက်မှ မြင်ဖူးကြတာ မဟုတ်ဘူး”

“လူ့အခွင့်အရေးဆုံးရှုံးနေကြတယ်ဆိုပါတော့”

“ဒါပေါ့ ... သမီးသာ သူတို့လို ဖြစ်သွားရင်တော့ မေမေအနေနဲ့ မောကြောဖြစ်သွားမှာ သေချာတယ် သိလား”

“သမီးက ကိုယ့်ကိုယ်ကို သူတို့လိုပဲ ဖြစ်သွားမယ် ထင်လို့လား”

“ဝေးသေးသားပဲ။ ဘယ်တော့မှ သူတို့လို အစားမျိုး မဖြစ်ရဘူး သိလား”

*

ကိတ် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ပြီး တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် အပြင်ထွက် ကာ အိမ်ဖော် သားသမီးများနှင့် ဘောလုံးကန်နေသည်။ မာဂရက်က ပြ တင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်နေရင်း စိတ်ပျက်မိသည်။ **အင်း ... ငါတော့ သူ့ကို ကျောင်းထားတာ ပိုက်ဆံတွေ ရေထဲသွန်ပစ်တာနဲ့ တူနေပါပြီ။ သူ ဘာတစ် စက်ကလေးမှ ပြောင်းလဲတိုးတက်မှု မရှိပါကလား။**

ညစာ စားကြတော့ ကိတ်က အမှတ်မထင် မေးသည်။

“အန်ကယ်ဒေးဗစ် ခရီးထွက်နေသလား ... မေမေ”

“ဟုတ်တယ်။ သြစတြေးလျ သွားတယ်။ မနက်ဖြန် ပြန်ရောက်မယ် ထင်တာပဲ”

“သူ အရင်ကလို သောကြာနေ့ ညနေတိုင်း ညစာ လာစားသေး သလား”

“အင်း ... လာစားပါတယ်။ သမီးက သူ့ကို သဘောကျလို့လား”

“သူ့ကို သဘောမကျစရာ ဘာရှိလို့လဲ မေမေ။ သမီးက သူ့ကို လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ သဘောကျပါတယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက် အနေနဲ့သာ တစ်မျိုးမြင်မိတာပါ”

*

သောကြာနေ့ညနေတွင် ညစာစားရန် ဒေးဗစ်ရောက်လာတော့ ကိတ်က တံခါးဝသို့ ထွက်ကြိုသည်။ သူမက သူ့အား ပြေးဖက်ကာ တိုးတိုး ကလေး ပြောလိုက်သည်။

“အန်ကယ်ကို ကျွန်မ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ ကျွန်မ အန်ကယ်ကို သိပ် အောက်မေ့တာပဲ သိလား။ အန်ကယ်ကကော ကျွန်မကို မအောက်မေ့ဘူးလား ဟင်”

“အောက်မေ့တာပေါ့” ဒေးဗစ်၏ ပါးစပ်မှ အမှတ်မထင် ထွက်သွား သည်။ သူ့ကိုယ်သူ အံ့သြစွာဖြင့် **ဟုတ်ပါတယ် ငါ သူ့ကို တကယ် အောက်မေ့နေတာ** ဟုလည်း တွေးလိုက်မိသည်။

သူသည် သည်ကလေးမလေးလို ထူးခြားသော မိန်းကလေးမျိုး မမြင် ဖူးသေး။ သူကလေးသည် သူ့မျက်စိအောက်တွင် မွေးကာ သူ့မျက်စိအောက် တွင်ပင် ကြီးပြင်းလာခဲ့သည်။ သူကလေးနှင့် တွေ့လိုက်တိုင်း သူ့အဖို့ ခံစားမှု အသစ်တစ်ခုကို အမှတ်ထင်ထင် ခံစားမိရသည်။ သူကလေးသည် ၁၆ နှစ်တင်း

တင်း ပြည့်၍ အပျိုဘော်ဝင်ခဲ့ပြီ။ ပခုံးတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် ရွှေကလေးဖြန့် ချထားသည့် ရှည်လျားသော ပိတုန်းရောင် ကေသာနှင့် ဖွံ့ထွားစိုပြည်လာသော ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါတို့ကို မြင်ရသည်မှာ ရမ္မက်စိတ်ကို နှိုးဆွနေသယောင် ထင်မှတ်ရ သည်။ သူကလေးသည် ချောလည်းချောသည်။ ဉာဏ်လည်းရွှင်သည်။ စိတ် လည်း ထက်သည်။

ညစာစားပွဲတွင် ဒေးဗစ်က မေးသည်။

“ကျောင်းမှာ အဆင်ပြေရဲ့လား ကိတ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြေပါတယ်။ ပျော်စရာလည်း ကောင်းပါတယ်။ ပညာ တွေလည်း အများကြီးရပါတယ်။ ဆရာတွေကလည်း သိပ်တော်ကြတယ်။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေလည်း အများကြီး တိုးပါတယ်”

သမီးဖြစ်သူ၏ စကားကို ကြားရတော့ မာဂရက်မှာ ဘာမှ ပြန်မပြော နိုင်ဘဲ အံ့အားကြီးသင့်နေမိသည်။

“ဒါနဲ့ အန်ကယ် စိန်တွင်းကို ဘယ်တော့သွားမလဲ။ ကျွန်မလည်း လိုက်ချင်လို့”

“မင်းက ကျောင်းအားရက်ကို အဲဒီမှာ အချိန်ဖြုန်းချင်လို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆက်ဆက် လိုက်ပို့ပေးပါနော် အန်ကယ်”

“မင်းမေမေက သဘောတူပါမလား”

“တူပါတယ်။ ဟုတ်တယ်နော် မေမေ။ တူပါတယ်နော်”

“တူပါတယ်ကွယ်။ တူပါတယ်။ ဒေးဗစ်နဲ့သာဆိုရင် သမီး ဘယ် သွားသွား မေမေ စိတ်ချပါတယ်”

*

‘ဘလိုယင်ဖွန်တိန်’ ဒေသ အနီးရှိ ကရူဂျာ-ဘရင်း စိန်တွင်းသည် ကြီးကျယ်သော လုပ်ငန်းကြီးတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ ယင်းတွင်းတွင် တွင်းတူး၊ အင်ဂျင်နီယာ၊ ရေဆေးနှင့် ကျောက်ရွေးလုပ်သားပေါင်း ထောင်နှင့် ချီ၍ရှိသည်။

“ဒီတွင်းဟာ တို့ကုမ္ပဏီပိုင် အမြတ်အစွန်း အရှိဆုံးတွင်းပေါ့” ဒေးဗစ် က ပြောပြသည်။

သူတို့သည် မြေအောက် စိန်တွင်းထဲသို့ဆင်းရန် လမ်းပြလုပ်သားကို စောင့်ရင်း မြေပေါ်ရှိ မန်နေဂျာ၏ ရုံးခန်းထဲတွင် ထိုင်နေကြသည်။ ရုံးခန်းနံရံမှ အလှပြ မှန်စီရိုထဲတွင် အရွယ်စုံ၊ အရောင်စုံ စိန်တွေနှင့် ပြည့်နေသည်။

“စိန်တစ်လုံးစီမှာ ထူးခြားတဲ့ ဝိသေသလက္ခဏာ တစ်မျိုးစီရှိတယ် ကိတ်” ဒေးဗစ်က ရှင်းပြသည်။ ‘ဗားလ်မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်က ထွက်တဲ့ စိန်တွေဟာ ရွှံ့နှစ်နုန်းမြေက ထွက်တဲ့ စိန်တွေ ဖြစ်တယ်။ ရာစုနှစ်ပေါင်းများ

စွာကတည်းက ဖြစ်ပေါ် တည်ရှိပြီး တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အခု အဆင့်အထိ ရောက် ရှိလာခဲ့ကြတာပဲ”

သူ့ကြည့်ရတာ ပိုလို့တောင်မှ ချောလာသလိုပဲ။ ကိတ်က တွေးမိ သည်။ သူ့မျက်လုံးက သိပ်ပြီး ချစ်စရာကောင်းတာ။

အခု မြင်ရတဲ့ စိန်တွေဟာ တွင်းပေါင်းစုံက ရထားတာတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ကြည့်ပြီး ဘယ်စိန်ဟာ ဘယ်တွင်းက ထွက်တာလို့ အတိအကျ ပြောလို့ရတယ်။ ဒီစိန်ကိုပဲ ကြည့်ပါလား။ သူ့ အရွယ်အစားနဲ့ အဝါရောင်ကို ကြည့်ပြီး ပါးဒ်စပန်တွင်းက ထွက်တာလို့ အတိ အကျ ပြောနိုင်တယ်။ ဒီဘီးယားတွင်းက ထွက်တဲ့ စိန်တွေက အပေါ်ယံမှာ ဆီသုတ်ထားသလို ချောလက်နေတယ်။ ပုံသဏ္ဍာန်ကတော့ ၁၂ မျက်နှာပုံ ရှိ တယ်”

သူက သိပ်တော်တာပဲ။ သူ့အားလုံးသိတယ်။

“ဒီစိန်ကျတော့ ကင်ဘာလေ တွင်းက ထွက်တာ။ ပုံသဏ္ဍာန်အားဖြင့် ၁၈ မျက်နှာရှိတယ်။ အရောင်ကတော့ မီးခိုးရောင် ပြောင်ချောနေပြီး အဖြူရောင် သက်သက်အထိ အမျိုးစုံရှိတယ်”

ဒေးဗစ်ဟာ ငါ့ချစ်သူပဲဆိုတာ မန်နေဂျာများ သိနေပြီလား မသိဘူး။

“စိန်တစ်လုံးရဲ့ တန်ဖိုးဟာ အရောင်အသွေးပေါ်မှာ တည်နေတယ်။ အရောင်တွေကလည်း တစ်ရောင်ကနေပြီး ၁၀ ရောင်အထိ ရှိကြတယ်။ တချို့ဆိုရင်အပေါ်က ဖြူပြာရောင်၊ အောက်ဘက်က အညိုရောင်”

သူ့ကိုယ်နဲ့ကလည်း သိပ်မွှေးတာပဲ။ ယောက်ျားပီသတဲ့အနံ့၊ သူ့ လက်မောင်းတွေနဲ့ ပန်းတွေကလည်း ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ။

“ကိတ်”

ကိတ်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် -

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... အန်ကယ်”

“မင်း ဘာတွေ ငေးနေတာလဲ။ ငါပြောနေတာ ကြားမှ ကြားရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကြားပါတယ်။ ကျွန်မအားလုံး ကြားပါတယ်”

နောက်ပိုင်းတွင် သူတို့သည် မြေအောက်တွင်းထဲ၌ နှစ်နာရီကြာမျှ လေ့လာကြသည်။ ပြီးတော့ နေ့လယ်စာစားကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ကြည် နူးမဆုံးဖြစ်ရသော နေ့တစ်နေ့။

*

ညနေပိုင်းတွင် ကိတ်အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာတော့ မာဂရက်က မေး သည်။

“ဘယ်နှယ့်လဲ သမီး။ စိန်တွင်းမှာ တော်တော်ပျော်ခဲ့ကြရဲ့လား”

“ဟုတ်တယ် မေမေ။ သမီးတော့ သိပ်ပျော်တာပဲ။ စိန်တွင်းက သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာပဲနော်”

နောက်နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် မာဂရက်က ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ကိတ်သည် မာလီသားကလေးတစ်ယောက်နှင့် နပန်းလုံးနေသည်ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

*

နောက်နှစ်အတွင်း ကိတ်ထံမှ ပေးစာများတွင် အရာရာကို အကောင်းဘက်မှ ရှုမြင်တတ်သော သဘောတွေ သိသိသာသာပါလာသည်။ သူမသည် ကျောင်းအားကစား အသင်းအဖွဲ့များတွင် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာသည်။ အတန်းတွင် အတော်ဆုံးဖြစ်လာသည်။ ‘တကယ်တော့ သမီးတို့ကျောင်းက သမီးထင်ခဲ့သလို မဆိုးပါဘူး။ ဆိုးတဲ့ကျောင်းသူတွေရှိသလို ကောင်းတဲ့ကျောင်းသူတွေလည်း ရှိပါတယ်’ ဟု သူမက ရေးလာသည်။ လာမည့် နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်တွင် မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်ကိုလည်း ခေါ်လာပါရစေဟု မိခင်ထံ ခွင့်တောင်းသည်။ မိခင်ဖြစ်သူက အလွန်ဝမ်းသာနေမိသည်။

တစ်အိမ်လုံး လူငယ်တွေ၏ ရယ်မောသံများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေတော့မည်။ မာဂရက်က သမီးဖြစ်သူ ပြန်လာမည့်ရက်ကိုသာ လက်ချိုးရေတွက်နေမိတော့သည်။ အချိန်ရှိသရွေ့ ကိတ်အကြောင်းကိုသာ တွေးနေမိတော့သည်။

ဂျမီနဲ့ငါတို့က အတိတ်က လူသားတွေ။ ကိတ်က အနာဂတ်အတွက် မျိုးဆက်သွေး။ ဒီအတိုင်းဆို သူ့အတွက် အနာဂတ်ခရီးကတော့ ဖြောင့်ဖြူးနေတော့တာပဲ။

*

ကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်း ကိတ် အိမ်မှာရှိနေချိန်တွင် ကလစ်ဒရစ်မြို့မှ အဆင့်အတန်းတူ လူပျိုကာလသားကလေးတွေက သူမအား အငမ်းမရပိုးပန်းကြသည်။ အခွင့်ကြုံတိုင်း သူတို့နှင့်အပြင်ထွက်ရန် ခွင့်တောင်းကြသည်။ သို့သော် ကိတ်က ၎င်းတို့အား တစ်ယောက်မျှ စိတ်မဝင်စား။

သူမသည် အမေရိကသို့ ခရီးထွက်နေသော ဒေးဗစ်ကိုသာ တစ်ချိန်လုံး မျှော်နေမိသည်။

ဒေးဗစ်ပြန်ရောက်လာတော့ သူမက တံခါးဝသို့ ထွက်ကြိုသည်။ သူမသည် အဖြူရောင်ဝတ်စုံပျော့ပျော့ကို ဝတ်ထားပြီး ခါးတွင်တော့ အနက်ရောင် ကတ္တီပါခါးပတ်ပြားကို စည်းထားသည်။ သူမ၏ ရင်သားအလှသည်

ထင်းခနဲ ပေါ်လွင်နေသည်။

ဒေးဗစ်က သူမအား ပွေ့ဖက်၍ နှုတ်ဆက်သည်။ နွေးထွေးသော အတွေ့အထိကြောင့် သူ့ရင်ထဲတွင် တဖိုဖို တလှိုက်လှိုက် ခံစားရသည်။ သူက ကိုယ်ကိုနောက်သို့ ဆုတ်ကာ ကိတ်၏မျက်လုံးများကို ကြည့်လိုက်သည်။ ထူးခြားချက်များကို တွေ့ရသည်။ သို့သော် ဘယ်လို ထူးခြားချက်ဟု သူက မသိ။ သူ့ရင်တွေ ပို၍ ခုန်လာမိသည်။

သည်တစ်ကြိမ်တွင် ကိတ်သည် ယောက်ျားကလေးများနှင့် ကစား ချိန် နည်းသွားသည်။ ဒေးဗစ်က သူ့ကိုယ်သူ ဖိုးကံကောင်းတစ်ယောက်ပါလား ဟု တွေးကာ အထူးပင် ဝမ်းသာနေမိသည်။

ဒေးဗစ်သည် အလုပ်ကိစ္စဖြင့် သြစတြေးလျသို့ ထွက်သွားရသည်။ သူ ပြန်ရောက်လာသောအခါ ကိတ်က အင်္ဂလန်သို့ သွားနှင့်ပြီ ဖြစ်သည်။

*

ကိတ်၏ နောက်ဆုံးနှစ်။

တစ်ညနေတွင် ဒေးဗစ်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ ကျောင်းသို့ရောက်လာ သည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် စာဖြင့်ဖြစ်စေ၊ တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဖြစ်စေ ကြိုတင် အကြောင်းကြားတတ်သည်။

ယခုမူ ကြိုတင်အကြောင်းကြားခြင်း လုံးဝမရှိဘဲ ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟလို အန်အယ်။ ကျွန်မတော့ တကယ့်ကို အံ့ဩသွားတာပဲ” သူမက ဒေးဗစ်အား ဖက်ယမ်းရင်း ပြောသည်။ “လာမယ်ဆိုလည်း ကြိုတင် အကြောင်းကြားလိုက်ရောပေါ့။ ကျွန်မ ...”

“ကိတ် ... ငါ မင်းကို အိမ်ပြန်ခေါ်ဖို့လာတာ”

သူမက ကိုယ်ကို ပြန်ခွာကာ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာကြောင့်များပါလိမ့် ... အန်ကယ်”

“မင်း မေမေ မမာဘူး ကိတ်”

ကိတ်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ အတန်ကြာအောင် ငြိမ်ရပ်နေသည်။

ပြီးတော့မှ -

“ကောင်းပြီလေ ... ကျွန်မ အထုပ်အပိုးတွေ သွားပြင်လိုက်မယ်”

*

မေမေမျက်နှာ မြင်လိုက်ရတော့ ကိတ်လန့်ပင် လန့်သွားမိသည်။ မေမေနှင့် နောက်ဆုံး ခွဲခွာခဲ့သည်မှာ လပိုင်းမျှသာ ရှိပါသေးသည်။ ထိုစဉ်က

ရုပ်ရည်နှင့် ယခု ရုပ်ရည်မှာ ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်၍ မရသလို ဖြစ်နေသည်။

ယခု မေမေမျက်နှာမှာ သွေးရောင် လုံးဝ မရှိတော့။ ပိန်လည်း တော်တော်ပင် ပိန်နေပြီ။ ယခင်က မေမေ မျက်နှာတွင် အမြဲတမ်း ရှိနေခဲ့သော တောက်ပသော အရောင်တွေလည်း ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကြပြီ။ သူမ၏ အသားအရည်နှင့် အရောင်အဆင်းတွေကို ကင်ဆာရောဂါပိုးတွေက စားပစ်လိုက်ကြပြီ။

ကိတ်က မေမေ၏ ခုတင်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ လက်ကို အသာအယာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“မေမေ ... မေမေ ... သမီးပြန်လာပြီလေ ... မေမေ”

မာဂရက်က သမီးဖြစ်သူ၏ လက်ကို ပြန်ဆုပ်လိုက်သည်။

“မေမေ သွားရတော့မယ် သမီး။ သမီး ဖေဖေ ဆုံးကတည်းက မေမေ သွားချင်ခဲ့တာ” သူမက ကိတ်၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ပြီး “သမီးကို မေမေ အရူးစကားတစ်ခွန်း ပြောပြမယ်။ သမီးနားထောင်မှာလား” သူမက ခဏရပ်ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။ “သမီးဖေဖေမှာ ပြုစုယုယမယ့်လူမရှိဘဲ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမှာကို မေမေသိပ်ပြီး စိုးရိမ်နေခဲ့မိတယ် ... သမီးရယ်။ အခုတော့ ... ဖေဖေကို မေမေသွားပြီး ပြုစုရတော့မယ် ... ဖေဖေအနားက ... မေမေ ... ဘယ်တော့မှ ... မခွာ ... တော့... ဘူး ... ဘူး ... ဘူး ... ဟူး ...”

*

နောက်သုံးရက်အကြာတွင် မာဂရက်၏ ကြွင်းကျန်ရစ်သော ရုပ်ကလာပ်ကို မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်သည်။ မေမေ ကွယ်လွန်သွားခြင်းအတွက် ကိတ်မှာ ပရိဒေဝ သောကမီးလောင်မြိုက်ခြင်းကို ဖြေဆည်မနိုင် ခံစားရသည်။

သူမတွင် ဖေဖေလည်း ဆုံးခဲ့ပြီ။ အစ်ကိုလည်း ဆုံးခဲ့ပြီ။ သို့သော် သူတို့အား သူမ မမှတ်မိ၍ ဖြေသာပါသည်။ ယခု မေမေဆုံးသောအခါတွင်တော့ မိမိမျက်လုံးအောက်တွင် ဖြစ်၍ ရင်ကွဲမတတ် ခံစားရတော့သည်။

သည်မေမေနှင့်သည်သမီး နှစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်တော့ရာမှ ယခုတော့ မေမေပါ သူမအား စွန့်ပစ်သွားခဲ့လေပြီ။

ယခုအခါ ကိတ်၏အသက်မှာ ၁၈ နှစ်ထဲသို့ ရောက်ပြီ။ ၁၈ နှစ်သမီးအရွယ်တွင် သူမသည် လူ့လောက၌ ဖတဆို၊ မိတဆိုကလေးဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရပြီ။ သည်အတွေးကြောင့် အထီးကျန် ဘဝဝေဒနာကို ရုတ်တရက် ခံစားလိုက်ရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားသလို ထင်မှတ်လိုက်ရသည်။

သူမသည် မေမေ၏ မြေစာပုံဘေးတွင် မလှုပ်မယှက် တွေ့တွေ့ကြီးရပ်နေသည်။ ဒေးဗစ်က သူမကို ကြည့်နေသည်။ သူမက အသံထွက်၍ မငိုမိအောင် စိတ်ကို အစွမ်းကုန်တင်းထားသည်။

သို့ပေမဲ့ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါတွင်ကား သူမသည် လည်ချောင်း ထဲတွင် ပိတ်ဆို့နေသော အလုံးကြီးကို အောင့်မထားနိုင်တော့ဘဲ ရုတ်တရက် မျိုချလိုက်ပြီး တရှိုက်မက်မက်ဖြင့် ငိုချလိုက်တော့သည်။

“မေမေဟာ ကျွန်မအပေါ်မှာ သိပ် ... သိပ်ပြီး ကောင်းရှာခဲ့ပါတယ် အန်ကယ်ရယ်။ ကျွန် ... ကျွန်မကသာ မလိမ် ... မလိမ်မာတဲ့ သမီးဆိုး ... သမီးဆိုး။ မေမေရေ ... သမီးဆိုးကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားခဲ့တော့မှာလား ဟီး ... ဟီး”

“တော်ပါတော့ ကိတ်။ သိပ်ပြီး ပင်ပန်းနေလိမ့်မယ်။ မင်းက သမီးဆိုး မဟုတ်ပါဘူး။ အခုဆို လိမ္မာလာပါပြီ။ မင်း မေမေ ရောက်လေရာဘဝက သာဓုခေါ်ရမယ့် သမီးဖြစ်နေပါပြီကွယ်”

“မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး။ အန်ကယ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မက မေမေစိတ်မချမ်းသာအောင် အများကြီး ဒုက္ခပေးခဲ့တာ။ ကျွန်မ အပြစ် အတွက် ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ရပါ့မလဲ။ ဘယ်နည်းနဲ့ပဲ ဆပ်ရဆပ်ရ ကျွန်မ ဆပ်လိုက်ချင်ပါတယ်။ မေမေ့ကို မသေစေချင်ဘူး အန် ကယ်။ မေမေ ဒီလောက်တောင် စောစောဘာဖြစ်လို့ သေသွားရတာပါလိမ့် ... အဟီး ... ဟီး ... ဟီး”

ဒေးဗစ်က ကိတ်အား ကျေနပ်အောင် ငိုပါစေတော့ဟု အသာကြည့် နေလိုက်သည်။ သူမ ငြိမ်သွားတော့မှ -

“လောလောဆယ်တော့ ခံနေရဦးမှာပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်း တော့ ဖြေနိုင်လာပါလိမ့်မယ်။ အရေးအကြီးဆုံးကတော့ မင်းမေမေ အသက်ထင် ရှားရှိခဲ့တုန်းက သားအမိနှစ်ယောက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေခဲ့ရတာကို သတိရပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖြေရမှာပဲ ကိတ်”

“ကျွန်မလည်း အဲဒီလိုပဲ သဘောရ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေ စိတ်မချမ်းသာအောင် လုပ်ခဲ့မိတဲ့ ကျွန်မရဲ့အပြစ်တွေကို ပြန်တွေးမိပြီး ဝမ်းနည်း လွန်းလို့ပါ အန်ကယ်ရယ်”

*

နောက်တစ်နေ့မနက်ကျတော့ ကိတ်၏ နောင်ရေးအတွက် ဆွေးနွေး ကြသည်။

“မင်းမှာ စကော့တလန်မှာ မိသားစုတွေရှိသေးတယ် ကိတ်”

ဒေးဗစ်က စကားစဖော်ပေးလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း သူ့တို့က ကျွန်မတို့ မိသားစုတွေ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါက ဆွေမျိုးတွေပါ။ ဒီနိုင်ငံကို ဖေဖေထွက်လာခဲ့တုန်းက သူတို့က ဝိုင်းရယ်ခဲ့ကြ

တယ်။ သရော်ခဲ့ကြတယ်။ သူ့ကို မေမေကလွဲပြီး တစ်ယောက်မှ မကူညီ
မထောက်ပံ့လိုက်ဘူး။ အခုကျတော့ ဖေဖေ မေမေလည်း သေသွားရှာခဲ့ပြီ။
အဲဒီတော့ ကျွန်မအနေနဲ့ ဘယ်သူ့ကို အားကိုးရတော့မှာပဲ။ ဘယ်သူ့ဆီ သွား
နေစရာ လိုသေးသလဲ”

ဒေးဗစ်က အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေပြီးတော့မှ -

“မင်းက ကျောင်းပြီးအောင် စောင့်ချင်သေးသလား” ကိတ်က ပြန်
မဖြေရသေးမီမှာပင် ဒေးဗစ်က ဆက်ပြောသည်။ “မင်းမေမေ ဆန္ဒကတော့
ကျောင်းပြီးအောင် နေစေချင်တာ အမှန်ပဲ”

“ဒါဆို ကျွန်မ ဆက်နေမယ်လေ” သူမက ခေါင်းကို ငုံ့ကာ ကြမ်း
ပြင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်ရည်တွေကြောင့် ဘာကိုမှ မမြင်ရ။ “ဒုက္ခ
ကြီးလှပါကလား အန်ကယ်ရယ်”

ဒေးဗစ်က လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ငါ နားလည်ပါတယ် ကိတ်။ ငါ နားလည်ပါတယ်”

*

ကိတ်သည် အထက်တန်းစာမေးပွဲကို ထူးချွန်အဆင့်ဖြင့်အောင်မြင်၍
ကျောင်းသူအားလုံး၏ ကိုယ်စား ကျောင်းဆင်းပွဲ အခမ်းအနားတွင် စကားပြော
ရသည်။

ကျောင်းဆင်းပွဲသို့ ဒေးဗစ်လည်း တက်ရောက်သည်။

*

ဂျူဟန်နက်စဘတ်မြို့မှ ကလစ်ဒရစ်သို့ ကိုယ်ပိုင်ရထားစီး၍ လာခဲ့
ကြသည်။

ဒေးဗစ်က ပြောသည်။

“မကြာမီမှာ ဒီပစ္စည်းတွေအားလုံး မင်းပိုင်လာတော့မယ် ကိတ်။
ဒီရထား၊ ဒီစိန်တွင်း ပြီးတော့ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းအားလုံး အဲဒါတွေအားလုံး မင်းပိုင်
လာတော့မယ်။ မင်းဟာ ကမ္ဘာမှာ အချမ်းသာဆုံး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်
နေပြီ။ တကယ်လို့ မင်းဆန္ဒရှိရင် ကုမ္ပဏီကို သန်းပေါင်းများစွာနဲ့ ရောင်းပစ်
လိုက်လို့ရတယ်” သူက ကိတ်မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ပြီး ဆက်ပြောသည်။
“ဒါမှမဟုတ် မရောင်းဘဲ နေချင်လည်း ရပါတယ်။ အဲဒါကို အခုတည်းက
စဉ်းစားထားရလိမ့်မယ်”

“ကျွန်မ စဉ်းစားခဲ့ပြီးပါပြီ” သူမက ပြုံးလိုက်ပြီး “တကယ်တော့
ကျွန်မဖေဖေဟာ ပင်လယ်ဓားပြတစ်ယောက်ပဲ။ တော်တော် အံ့ဩစရာကောင်း
တဲ့ ပင်လယ်ဓားပြကြီးပါ။ ဖေဖေနဲ့ကျွန်မ သိပ်ပြီး တွေ့လိုက်ချင်ပါတယ်။ သူ

တည်ထောင်ခဲ့တဲ့ ကုမ္ပဏီကို ကျွန်မ ရောင်းပစ်ဖို့ လုံးဝ မစဉ်းစားပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သမိုင်းဝင်အကြောင်းအချက်တွေ ရှိနေလို့ပဲ။ ဖေဖေနဲ့ အန်ကယ်ဘန်ဒါတို့ကို ပစ်သတ်မလို့ နောက်ကလိုက်လာတဲ့ စိန်တွင်းအစောင့်နှစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်ကိုယူပြီး ကုမ္ပဏီနာမည်မှည့်ခဲ့တာ တစ်သက်မမေ့နိုင်တဲ့ သမိုင်းဝင်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေ ကျွန်မ အိပ်မပျော်တဲ့ညတွေမှာ ဖေဖေနဲ့ အန်ကယ်ဘန်ဒါတို့ နှစ်ယောက် ပင်လယ်မြို့ဆိုင်ဖုံးနေတဲ့ သဲကန္တာရကြီးထဲမှာ လေးဘက်တွားပြီး သွားနေကြတာ တွေကို မြင်ယောင်လာမိတယ်။ အစောင့်တွေက သူတို့ အချင်းချင်း ‘ဟေး ... ကရုဂျာ ... ဟေး ဘရင်း’ ဆိုပြီး အော်ခေါ်ရင်း ဖေဖေတို့နောက်ကို လိုက်လာကြတာကိုလည်း ကျွန်မ မြင်ယောင်လာမိတယ်” သူမက ဒေးဗစ်မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။ “ဟင့်အင်း မရောင်းနိုင်ဘူး။ ကုမ္ပဏီကို လုံးဝ မရောင်းနိုင်ဘူး။ ဖေဖေနဲ့ အန်ကယ်ဘန်ဒါတို့ အသက်စွန့်ပြီး တည်ထောင်ခဲ့တဲ့ ဒီကုမ္ပဏီကြီးကို ကျွန်မအနေနဲ့ လွယ်လွယ်ရောင်းပစ်လို့ ဘယ်နှယ့်တရားပါ့မလဲ။ အန်ကယ်သာ ကျွန်မနဲ့အတူရှိနေမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မရောင်းဘူး”

ဒေးဗစ်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“မင်းက ငါ့ကို လိုအပ်နေသရွေ့တော့ ငါကလည်း မင်းနဲ့ပဲ အတူနေ သွားမှာပါ”

“ကျွန်မ စီးပွား ကုန်သွယ်ရေး ကျောင်းတက်မလို့ စိတ်ကူးထားတယ် အန်ကယ်”

“စီးပွားကုန်သွယ်ရေးကျောင်းတက်မလို့ ဟုတ်လား” ဒေးဗစ်က အံ့ဩသွားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီနှစ်ဟာ ၁၉၁၀ ပြည့်နှစ်နော်။ ဂျီဟန်နက်စဘတ် မှာ စီးပွားကုန်သွယ်ရေးကျောင်းတွေ ဖွင့်ထားပြီ။ မိန်းကလေးတွေလည်း တက်လို့ရတယ်”

“ဒါပေမဲ့”

“ကျွန်မ ဒီပိုက်ဆံတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲလို့ အန်ကယ်က မေးတယ် ဟုတ်လား” သူမက ဒေးဗစ်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ “အဲဒီပိုက်ဆံတွေကို ကျွန်မ အရင်းအနှီးထပ်ပြီး မြှုပ်နှံမှာပေါ့”

စီးပွားကုန်သွယ်ရေးကျောင်းသည် ကိတ်အဖို့ ပျော်စရာကောင်းသော စိတ်လှုပ်ရှားရသော စွန့်စားခြင်းတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ ‘ချယ်လတင်ဟန်’ အထက် တန်းကျောင်းကတော့ သူမအဖို့ မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာ နမ်းခွဲရသော ချစ်သူဟုပင်ဆိုရတော့မည်။ စီးပွားရေးကျောင်းရောက်တော့ တခြားစီ ဖြစ်နေ သည်။ သည်ကျောင်းက ပျော်စရာလည်းကောင်းသည်။ ပညာလည်း ရသည်။ သင်တန်းတိုင်းသည် သူမအဖို့ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ချည်း ဖြစ်နေသည်။

သင်ရသော ပညာရပ်များတွင် စာရင်းအင်းပညာ၊ အုပ်ချုပ်ရေးပညာ၊ နိုင်ငံတကာ ကုန်သွယ်ရေးနှင့် စီးပွားရေးစီမံခန့်ခွဲမှုပညာ စသည်တို့ အစုံပါဝင် သည်။

ဒေးဗစ်သည် တစ်ပတ်တစ်ခါ ဖုန်းဆက်၍ ကိတ်၏အခြေအနေကို စုံစမ်းသည်။

“ဒီမှာ ကျွန်မ သိပ်ပျော်တယ်။ သင်ရတဲ့ ဘာသာရပ်တွေကလည်း သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာပဲ အန်ကယ်”

တစ်နေ့သောအခါတွင် ဒေးဗစ်နှင့် သူမတို့နှစ်ယောက် ဘေးချင်းကပ် ထိုင်ကာ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ကြီးကြပ်လုပ်ကိုင်ကြရတော့မည်။ ထိုအခါ ဗေးဗစ်က သူမအား ချစ်ပါရစေ၊ လက်ထပ်ပါရစေဟု ချဉ်းကပ်တောင်း ပန်လာမည်။

သို့သော် ယင်းအချိန်ရောက်ရန် လိုသေးသည်။ စောင့်ရဦးမည်။
လောလောဆယ် အရေးကြီးတာက ပညာတွေစုံအောင် ဆည်းပူးဖို့ ဖြစ်သည်။
သူမသည် ယင်းရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားသင်ယူလျက်
ရှိသည်။

စီးပွားရေးကျောင်းတွင် နှစ်နှစ်သင်တန်း ပြီးဆုံးသောအခါ ကလစ်
ဒရစ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

သူမ၏အသက် ၂၀ ပြည့်မွေးနေ့ ကျင်းပရန် အချိန်ကိုက်ပင်
ဖြစ်နေသည်။

သူမအား ဘူတာတွင် ဒေးဗစ်က လာကြိုသည်။

သူမက ဒေးဗစ်အား ဝမ်းသာအားရ ပြေးဖက်လိုက်သည်။

“အမယ်လေး ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ အန်ကယ်ရယ်”

ဒေးဗစ်က နောက်သို့ ဆုတ်၍ ပြောသည်။

“ငါလည်း ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်”

သို့သော် သူ့အမှုအရာက တင်းနေသည် ထင်ရသည်။

“အန်ကယ် ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဟင်”

“ငါ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွယ်။ ငါက ... ငါက ... အဲလေ ... ဟိုဒင်း
မင်းက ငါ့ကို လူတွေရှေ့မှာ ဒီလိုဖက်လား ယမ်းလား လုပ်တာကိုး။ မိန်း ကလေး
တစ်ယောက်အနေနဲ့ အဲဒီလို မလုပ်ရဘူး”

သူမက သူ့မျက်နှာကို ခဏစိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ ပြန်
ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုလည်း ကောင်းပြီလေ။ နောင်ကို ကျွန်မ အန်ကယ်ကို ဘယ်
တော့မှ မဖက်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မက ကတိပေးပါတယ်”

*

နှစ်ယောက်သား မြင်းရထားစီး၍ လာကြစဉ် ဒေးဗစ်က ကိတ်အား
တစ်လမ်းလုံး မသိမသာ အကဲခတ်လာခဲ့သည်။

ကိတ်က ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိသော အလှပိုင်ရှင်မလေး။ စိတ်ထား
ဖြူစင်သည်။ ပွင့်လင်းသည်။ ရဲတင်းသည်။ မိမိအနေဖြင့် အခွင့်ကောင်း မယူ
သင့်ဟု ဒေးဗစ် ကျိတ်၍ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

*

တနင်္လာနေ့ မနက်တွင် ကိတ်သည် ကရူဂျာ-ဘရင်းလီမိတက် ရုံး
ခန်းသစ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။ သူမအဖို့ ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုသို့ ရောက်လာသလို

ထင်မှတ်ရသည်။ ဓလေ့ထုံးစံသစ်များ၊ ဘာသာစကားသစ်များကို ပြောဆိုနေကြသော လောကသစ်တစ်ခုသို့ သူမ ရောက်လာခဲ့ရပြီ။

ဌာနစိတ်တွေ။ ဌာနစုတွေ၊ ဌာနခွဲတွေ၊ ဌာနကြီးတွေကလည်း စုံနေသည်။ ပြည်တွင်းပြည်ပ ဌာနတွေလည်း အများကြီး။ ထုတ်လုပ်သော ကုန်ပစ္စည်းတွေကလည်း ရေတွက်၍ပင် ကုန်နိုင်စရာမရှိ။

သံမဏိစက်ရုံများ၊ တိရစ္ဆာန်မွေးမြူရေးခြံများ၊ မီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်း၊ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောလုပ်ငန်း၊ ပြီးတော့ စိန်တွင်း၊ ရွှေတွင်းနှင့် တခြားအဖိုးတန် သတ္တုတွင်းများ။

ဒါတွေ အားလုံးဟာ အာဏာ၊ အာဏာ။

ကိတ်သည် ဒေးဗစ်၏ ရုံးခန်းတွင် ထိုင်ကာ ဒေးဗစ် လုပ်ပုံကိုပုံပြုမှုပုံတွေကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေသည်။

ဒေးဗစ်သည် ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးမှာ သန်းပေါင်းများစွာသော လူသားတွေအပေါ် အကျိုးသက်ရောက်စေသည့် စီးပွားရေးဆိုင်ရာ ဆုံးဖြတ်ချက်များကို ချမှတ်နေသည်။ ဌာနပေါင်းစုံမှ အထွေထွေ မန်နေဂျာများက ထောက်ခံချက်များ တင်ပြကြသည်။ သို့သော် ဒေးဗစ်က လက်ခံစဉ်းစားကြည့်၍ မကြိုက်လျှင် ချက်ချင်း ပယ်ချလိုက်သည်။

“အန်ကယ်က အဲဒီလို ဘာလို့ ပယ်ချတာလဲ။ မန်နေဂျာတွေက သူတို့အလုပ် သူတို့ ပိုသိကြမှာပေါ့” ဟု ကိတ်က မေးကြည့်သည်။

ဒေးဗစ်က -

“ဟုတ်တယ်။ သူတို့က အလုပ်ကိုတော့ သိကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက အဓိကအချက် မဟုတ်ဘူး။ မန်နေဂျာတိုင်းက သူတို့အုပ်ချုပ်တဲ့ ဌာနဟာ ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးမှာ အဓိက အကွာရာပဲလို့ ထင်နေကြတယ်။ ဒါဟာ လိုလည်း လိုအပ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါလောက်နဲ့ မပြည့်စုံသေးဘူး။ သူတို့အားလုံးကို ခြံကြည့်ပြီး ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးအတွက် အကျိုးရှိအောင် သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ဖို့ လူတစ်ယောက်လည်း လိုအပ်သေးတယ်။ ကဲပါ။ ဒါထားလိုက်ပါတော့။ တို့နေ့လယ်စာ သွားစားကြရအောင်။ ငါလူတစ်ယောက်နဲ့ နေ့လယ်စာစားဖို့ ချိန်း ထားတယ်။ မင်းနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးချင်တယ်”

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကိတ်၏ရုံးခန်းနှင့် ဆက်နေသော စားသောက်ဆောင်ကြီးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

မျက်နှာသွယ်သွယ်၊ မျက်လုံးပြာပြာ၊ အရိုးအခြင်ကြီးကြီးဖြင့် လူငယ်တစ်ယောက်က သူတို့အား အသင့်ထိုင်စောင့်နေသည်။

“သူက ဘရက်ရောဂျား(စ်) တဲ့” ဒေးဗစ်က မိတ်ဆက်ပေးသည်။
“ဘရက် ဒါက မင်းရဲ့အလုပ်ရှင်အသစ် ကိတ်မဂ္ဂရီဂါပဲ”

“တွေ့ရတာ အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ် မစ္စမဂ္ဂရီဂါ”

“ဘရက်က တို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်လက်နက်ပဲ ကိတ်” ဒေးဗစ်က ပြောသည်။ “သူက ဒီကုမ္ပဏီအကြောင်း ငါသိသလောက် သိတယ်။ ငါ ထွက်သွားတောင်မှ မပူပါနဲ့။ ဘရက်ရှိရင် အလုပ်ဖြစ်ပါတယ်”

ငါ ထွက်သွားတောင်မှ မပူပါနဲ့တဲ့။ ဘယ်လိုစကားပါလိမ့်။ ကိတ်ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။ ဘယ်ရမလဲ။ ရှင် ဘယ်တော့မှ ထွက်မသွားစေဘူး။ ဘယ်တော့မှ မထွက်သွားရဘူး။

ကိတ်သည် နေ့လယ်စာ စားနေရပေမဲ့ ဘာဟင်းတွေ စားနေရမှန်းပင် မသိတော့၊ ဘာအရသာမှလည်း မတွေ့တော့။

*

စားသောက်ပြီးသောအခါ သုံးယောက်သား တောင်အာဖရိက အကြောင်း ဆွေးနွေးကြသည်။

“မကြာခင်မှာ တို့အနေနဲ့ ပြဿနာကြုံလာရဖို့ရှိတယ်” ဒေးဗစ်က သတိပေးစကားဆိုသည်။ “အစိုးရက ရွေးကောက်ပွဲ အခွန်တော် စည်းကြပ်လိုက်ပြီ”

“အဲဒါ ဘာသဘောလဲ” ကိတ်က မေးသည်။

“သဘောကတော့ လူမည်းတွေ၊ အင်ဒီးယန်းတွေနဲ့ တခြားအသားရောင်ရှိတဲ့ ပြည်သူတွေအားလုံး တစ်နှစ်မှာလူခွန် နှစ်ပေါင်ဆောင်ရမယ့် သဘောပဲ။ အဲဒီငွေဟာ သူတို့တစ်လလုပ်ခထက် များနေတယ်”

ကိတ်က ဘန်ဒါကို သွား၍ သတိရမိပြီး ရုတ်တရက် စိုးရိမ်စိတ်များ ဝင်လာမိသည်။

ဆက်လက်၍ အခြားကိစ္စများကို ဆွေးနွေးကြပြီးနောက် ဆွေးနွေးပွဲ ပြီးဆုံးသွားသည်။

*

ကိတ်သည် ဘဝသစ်ကို အလွန်ပင် နှစ်ခြိုက် သဘောကျမိသည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုသည် ငွေကြေးတန်ဖိုး သန်းနှင့် ချီ၍ ပတ်သက်နေသည်။ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းဟူသရွေ့ ကြီးကျယ်သော လောင်းကစား လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခု ပါလားဟု ဆင်ခြင်မိသည်။

စီးပွားရေး လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုကို အောင်အောင်မြင်မြင် ဦးဆောင်ကြီးကြပ်ရာတွင် ဖြတ်ထိုးဉာဏ်လိုသည်။ လောင်းကစား သတ္တိလိုသည်။ ဘယ်

အချိန်မှာ နောက်ဆုတ်သင့်ပြီး ဘယ်အချိန်တွင် ရှေ့သို့ တိုးသင့်ကြောင်း သိဖို့ လိုသည်။

“စီးပွားရေးဆိုတာ လောင်းကစားတစ်မျိုးပဲ ကိတ်” ဒေးဗစ်က ပြောသည်။ “သွေးရူးသွေးတန်း ကစားရတဲ့အခါမျိုးလည်း ရှိတယ်။ ကိုယ့်ထက်သာတဲ့ ဖျံတွေနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ရတဲ့အခါလည်း ရှိတယ်။ မင်းက နိုင်ချင်ရင်တော့ လောင်းကစားဝိဇ္ဇာ ဖြစ်အောင် လေ့လာဆည်းပူးရမှာပဲ”

ကိတ်က ဘယ်သူနှင့် ပြိုင်ပြိုင် အမြဲတမ်း အနိုင်ရချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒေးဗစ်၏ ဩဝါဒအတိုင်း ‘လောင်းကစားဝိဇ္ဇာ’ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမည် ဟု လေးနက်စွာ သန္နိဋ္ဌာန် ချလိုက်သည်။

*

မိဘများနှင့် အတူနေထိုင်ခဲ့သော အိမ်ကြီးတွင် ကိတ်နှင့် အစေခံများမှ တစ်ပါး အခြားမည်သူမျှ မရှိ။

ဒေးဗစ်ကတော့ သောကြာနေ့ ညစာစားပွဲသို့ ဝတ်မပျက် အမြဲတမ်း လာရောက်သည်။ သို့သော် ကိတ်က တခြားညများတွင်လည်း လာလည်ရန် ဖိတ်သောအခါတွင်ကား ဒေးဗစ်က အကြောင်းတစ်ခုခုပြု၍ အမြဲတမ်း ငြင်းဆန် တတ်သည်ချည်း ဖြစ်သည်။

အလုပ်ကိစ္စဖြင့် နှစ်ယောက်သား ပူးပူးကပ်ကပ် နေထိုင်ဆက်ဆံကြရာတွင်လည်း ဒေးဗစ်အနေဖြင့် အလုပ်သဘောထက် ကျော်လွန်သော စကားများကို မပြောသလောက် ဖြစ်သည်။ သူက သူနှင့်ကိတ်တို့၏ ကြားတွင် အုတ်တံတိုင်းကြီး ခြားထားသည်။ ယင်းအုတ်တံတိုင်းကြီးကို ကိတ်က မထိုးဖောက်နိုင် မဖြိုဖျက်နိုင်ဘဲ ရှိသည်။

*

ကိတ် အသက် ၂၁ နှစ်မြောက်မွေးနေ့တွင် ကရူဂျာ-ဘရင်း ကုမ္ပဏီ ပိုင် အစုရှယ်ယာအားလုံးကို ကိတ်အား လွှဲပြောင်းပေးလိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် သူမသည် ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းအရပ်ရပ်ကို ပိုင်ဆိုင်သူ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

“ဝမ်းသာတဲ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကျွန်မတို့ ဒီနေ့ညနေစာ အတူစားကြရအောင်” ဟု ကိတ်က ဒေးဗစ်အား ဖိတ်ခေါ်သည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါ ကိတ်။ ဒီနေ့ ငါ့မှာ လုပ်စရာ အလုပ်တွေ ပုံနေလို့ပါ” သို့ဖြင့် ကိတ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ညစာစားရသည်။

သူ့အပေါ်မှာ ငါဘယ်လိုသဘောထားတယ်။ သူ့ကို ငါဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာ မသိနားမလည်ရအောင် ဒီလူ ပင်းများနေပြီလား။ ကန်းများနေပြီလား။ အကြောင်းသိရအောင် တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်။

သူမ၏ ကုမ္ပဏီသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောလုပ်ငန်းတည်ထောင်ရန် သက်ဆိုင်ရာနှင့် ကမ်းလှမ်းထားဆဲဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တွင် ဒေးဗစ်က ကိတ်အား ပြောလာသည်။

“မင်းနဲ့ ဘရက်တို့နှစ်ယောက် အမေရိကသွားပြီး အဲဒီကိစ္စပြီးပြတ် အောင် သွားလုပ်လိုက်ကြပါလား။ မင်းအတွက်လည်း အတွေ့အကြုံရသွား တာပေါ့”

ကိတ်က ဘရက်နှင့်မသွားချင်။ ဒေးဗစ်နှင့်သာ သွားချင်သည်။ သို့ သော် သူမ၏မာနကြောင့် ယင်းသို့ ထုတ်ပြောရန်တော့ လုံးဝဆန္ဒမရှိ။ တကယ် တော့ သည်ကိစ္စကို သူ မပါဘဲနှင့်လည်း သူမတစ်ယောက်တည်း လုပ်နိုင်ပါ သည်။ သူမသည် တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေးသော အမေရိကသို့လည်း သွားချင် သည်။ အတွေ့အကြုံလည်း လိုချင်သည်။

*

ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောလုပ်ငန်း စာချုပ်ချုပ်ဆိုရေးကိစ္စသည် ချောမော စွာ ပြီးစီးသွားခဲ့သည်။

ကိတ်နှင့် ဘရက်တို့သည် ဒက်ထရိုက်၊ ရှိကာဂို၊ ပစ္စဘတ်နှင့် နယူး ယောက်မြို့များရှိ ကုမ္ပဏီလက်အောက်ခံဌာနခွဲများသို့လည်း သွားရောက်လည် ပတ်ကြသည်။ ကိတ်သည် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု၏ တိုးတက်မှုများကို အထူးစိတ်ဝင်စားမိသည်။ မိန်းပြည်နယ် ပီနော့စကော့ ပင်လယ်အော်ထဲရှိ အိုင် လက်ဘိုရီကျွန်းကလေးပေါ်မှ ‘ဒါ့ခဲဟားဘား’ အပန်းဖြေစခန်းသို့ သွားရောက် လည်ပတ်ခဲ့ရသော အတွေ့အကြုံကတော့ သူမအတွက် မမေ့နိုင်စရာပင် ဖြစ် သည်။

ကိတ်အား ပန်းချီဆရာ ချားဒါနာဂစ်ဘွန်၏ အိမ်တွင် ညစာစားရန် ဖိတ်ကြားခြင်း ခံရသည်။ ညစာစားပွဲသို့ ကိတ် အပါအဝင် ဧည့်သည် ၁၃ ယောက်သာ တက်ရောက်သည်။ သူတို့အားလုံးပင် ထိုကျွန်းတွင် ကိုယ်ပိုင်အိမ် များ ရှိသည်။

“ဒီကျွန်းမှာ သမိုင်းကြောင်းရှိတယ်။ စိတ်ဝင်စားစရာလည်း တော် တော်ကောင်းတယ်” ဂစ်ဘွန်က ကိတ်အား ပြောပြသည်။ “ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့နှစ် ပေါင်း များစွာတုန်းက ဘော့စတွန်မြို့က လူတွေဟာ ကမ်းရိုးတန်းသွား လှေ သမ္ဗန်ကလေးတွေနဲ့ ဒီကျွန်းကို ပြောင်းလာခဲ့ကြတယ်”

“ဒီကျွန်းမှာ လူဦးရေ ဘယ်လောက်ရှိပါသလဲ” ကိတ်က မေးသည်။

“မိသားစု ၅၀ လောက်ရှိတယ်။ ကုတို့သင်္ဘောနဲ့လာတုန်းက မီးပြ တိုက်ကို မြင်ခဲ့ရသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မြင်ခဲ့ပါတယ်”

“အဲဒီမှာ မီးပြအစောင့်နဲ့ သူ့ခွေးတစ်ကောင်ရှိတယ်။ သင်္ဘောတစ်စင်း ထွက်သွားရင် ခွေးက ထွက်လာပြီး ခေါင်းလောင်းထိုးတယ်”

ကိတ်က ရယ်လိုက်သည်။

“တမင်ရယ်စရာ ပြောနေတာလား ဟင်”

“မဟုတ်မဟတ်။ ဘာလို့ ရယ်စရာ ပြောရမှာလဲ။ အဲဒီခွေးဟာ လုံးဝနားမကြားဘူး။ အဲဒါကမှ ပိုပြီး ရယ်စရာ ကောင်းတာ။ သူက ခေါင်းလောင်းထိုးပြီးရင် သူ့နားကို ခေါင်းလောင်းနဲ့ကပ်ထားပြီး တုန်ခါမှုရှိမရှိ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သေးတယ်”

ကိတ်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒီကျွန်းကလေးက သာယာသလောက် စိတ်ဝင်စားစရာ ပုံပြင်တွေလည်း ရှိတာပဲနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ တော်တော်လည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါ တယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီမှာညအိပ်ပြီး မနက်ကျတော့ တစ်ကျွန်းလုံး လှည့်ပတ်ကြည့်စေချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပ်ကောင်းပါတယ်ရှင်”

ကိတ်က ပါးစပ်မှ လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိသည်။

သို့ဖြင့် သူမသည် ထိုညတွင် ကျွန်းပေါ်ရှိ တစ်ခုတည်းသော ‘အိုင်လက်ဘိုရီ’ ဟိုတယ်တွင် အိပ်သည်။ မနက်ကျတော့ မြင်းရထားတစ်စီး ငှားသည်။ သူတို့သည် ကုန်စုံဆိုင်တစ်ဆိုင်၊ သံထည်ပစ္စည်းဆိုင်တစ်ဆိုင်နှင့် စားသောက်ဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်သာရှိသော ဒါ့စ်ဟားဘားစခန်း ဗဟိုချက်ချာမှ စတင်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ရှုမျှော်ခင်း သာယာလှပသော သစ်ပင်တော ချုံဒေသသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းကလေးများမှာ ကျဉ်းမြောင်းပြီး လေတဖြူးဖြူး သုတ်နေသည်။ လမ်းနာမည်လည်း လုံးဝမရှိ။ လမ်းပေါ်မှာ စာတိုက်ပုံးများလည်း မရှိ။

ကိတ်က လမ်းပြဘက်သို့ လှည့်၍မေးသည်။

“ဒီက လမ်းတွေမှာ ဘာအမှတ်အသားမှ မရှိတော့ လူတွေ လမ်းမမှားကြဘူးလား ဟင်”

“မမှားပါဘူး။ ဒီကျွန်းသားတွေက ဘယ်နေရာမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ အားလုံးသိကြတယ်”

“ဪ ... ဟုတ်လား”

ကျွန်း၏ မြေခိုမဲ့ပိုင်း ရောက်လာတော့ သင်္ချိုင်းမြေတစ်ခုအနီးမှ ဖြတ်လာကြသည်။

“ခဏ ရပ်ကြည့်ကြရအောင်”

ကိတ်က မြင်းရထားပေါ်မှ ဆင်းကာ သင်္ချိုင်းဟောင်းထဲသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူမသည် ကမ္ဘာ့မှတ်တိုင်များကို စိတ်ဝင်စားစွာ လိုက်လံဖတ်ကြည့်နေမိသည်။

ကျောက်ပင်ဒယ်လတန်၊ ၁၇၉၄ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီ ၂၅ ရက်နေ့တွင် ခရစ်တော်၌ အိပ်ပျော်နေသည်။ အသက် ၄၇ နှစ်။ ကမ္ဘာ့စာတန်းကတော့ ဤကျောက်တုံးအောက်တွင် ငါကောင်းစွာ အိပ်ပျော်၏။ ဘုရားသခင်ကောင်း ချီးပေးပါစေသတည်း။

ဂျိန်း၊ သောမတ်ပင်ဒယ်လတန်၏ ဇနီး၊ ၁၈၀၂ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၅ ရက်တွင် ခရစ်တော်၌ အိပ်ပျော်သည်။ အသက် ၄၇ နှစ်။

ဤနေရာကား လွန်ခဲ့သော ရာစုနှစ်များမှ ဝိညာဉ်တို့၏ နေထိုင်ရာ ဂေဟာပါတကား။

ဗိုလ်ကြီးဝီလျံဟက်ချ်။ ၁၈၆၆ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလတွင် ရေနစ်၍ ကွယ်လွန်သည်။ အသက် ၃၀ နှစ်။

ကမ္ဘာ့စာတန်းမှာကား အားလုံးသော မုန်တိုင်းဒဏ်ကို ခံနိုင်ခဲ့ပြီ။ ဘဝ၏ သမုဒ္ဒရာများကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီ ဟူ၍။

ကိတ်သည် အေးဆေးတိတ်ဆိတ်လှသော ဤနေရာကလေးကို နှစ်ခြိုက်ကြည်နူးနေမိသည်။ အတန်ကြာလျှောက်ကြည့်နေပြီးမှ မြင်းရထားဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

မြင်းရထား ဆက်လက်ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

“ဒီမှာ ဆောင်းတွင်း ဘယ်လိုနေပါသလဲ”

“သိပ်အေးတယ်။ ပင်လယ်အော်ဟာ အားလုံး ရေခဲသွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မျိုးမှာ ဒီကို စွပ်ဖားတွေနဲ့ လာကြရတယ်။ အခုဆိုတော့ ကုတို့သ ဘော်တွေ ရှိနေပါပြီ”

မြင်းရထားသည် တစ်ကွေ့ ပတ်လိုက်သောအခါ ကမ်းခြေဘက်သို့ ရောက်လာသည်။

ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် အမိုးဖြူဖြူနှင့် နှစ်ထပ်အိမ်တစ်ဆောင်ကို မြင်ကြရသည်။ ခြံပတ်ပတ်လည်တွင် နှင်းဆီရိုင်းများ၊ ပေါ်ပီပန်းများနှင့် ဒယ်လဖီပန်းများ ဝေဝေဆာနေကြသည်။ အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာပြတင်းပေါက် ရှစ်ပေါက်မှ တရုတ်ကပ်များကို အစိမ်းရောင် ခြယ်ထားသည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးအနီး

တွင် အဖြူရောင်ခုံတန်းလျားကလေးများနှင့် ကျောက်ကပ် ပန်းအိုးများ ရှိသည်။ ထိုအိမ်ကို မြင်ရသည်မှာ နတ်သမီးပုံပြင်ထဲမှ အိမ်ကလေးသဖွယ် ထင်မှတ် ရသည်။

“ဒီအိမ်ပိုင်ရှင်က ဘယ်သူပါလဲ”

“ဒရီဘင်တို့ လင်မယားပိုင်တာပဲ။ မစ္စက်ဒရီဘင်က မကြာခင်ကလေး ကပဲ ဆုံးသွားရှာပြီ”

“အခု ဘယ်သူနေသလဲ”

“ဘယ်သူမှ မနေဘူး ထင်တာပဲ”

“ဝယ်သူရှိရင် ရောင်းမယ်ထင်သလား”

လမ်းပြက ကိတ်မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ရောင်းမယ်ဆိုရင် ဒီက ဌာနေလူတွေကလည်း ဝယ်ကြမှာပဲ။ ဒီလူ က လူစိမ်းတွေ ဝင်လာတာကို သိပ်မကြိုက်ကြဘူး”

ဒီစကားမျိုး ကိတ်ကို ပြောလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။

နောက်တစ်နာရီကြာသောအခါ ကိတ်သည် ဒရီဘင်ခြံမြေဆိုင်ရာ ရှေ့နေနှင့် စကားပြောသည်။

“ဒရီဘင်အိမ်ကိစ္စပါရှင်။ ရောင်းမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ဝယ်ချင်လို့ပါ”

ရှေ့နေက နှုတ်ခမ်းကို လျှာနှင့် လျက်လိုက်ပြီးတော့မှ -

“အင်း ... ရောင်းလည်းရောင်းမယ်။ မရောင်းလည်း မရောင်းဘူး ဆိုပါတော့”

“ဘယ်လို ဆိုလိုတာပါလဲ”

“တကယ်တော့ ရောင်းမှာပါ။ ဝယ်ချင်တဲ့ လူတွေလည်း ရှိပါတယ်”

“သူတို့က ဈေးတွေဘာတွေ ပေးကြပြီလား”

“မပေးသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့”

“ကျွန်မက အခုပေးပါ့မယ်”

“ဈေးက မနည်းဘူး”

“ဈေးကိုသာ ပြောပါ”

“ဒေါ်လာ ငါးသောင်း”

“ကဲ ... အိမ်ကို ကြည့်ကြရအောင်”

*

အိမ်၏ အတွင်းဘက်မှ ကိတ် မျှော်လင့်သည်ထက် အများကြီး လှနေသည်။ ကျယ်ဝန်းလှသော ခန်းမဆောင်ကြီးက မှန်သားနံရံကို ကြားခံထား ကာ ဆုံးစမထင်သော ပင်လယ်ပြင်ကို မျက်နှာမူထားသည်။ ခန်းမဆောင်၌

တစ်ဘက်တွင် ကျယ်ဝန်းလှသော ကပွဲခန်းမကြီးရှိသည်။ အခြားတစ်ဘက် တွင်မူ ဧည့်ခန်းဆောင်နှင့် မီးလင်းဖိုကြီးများရှိသည်။

ထို့ပြင် စာကြည့်ခန်း၊ မီးဖိုခန်း၊ စားသောက်ခန်း၊ အဝတ်လျှော်ခန်း၊ စားဖိုမှုးအခန်းများရှိကြသည်။

အောက်ထပ်တွင် အစေခံများအတွက် အိပ်ခန်းတွဲကြီး ခြောက်ခန်းနှင့် ရေချိုးခန်းတစ်ခန်းရှိသည်။ အပေါ်ထပ်တွင် အိပ်ခန်းတွဲကြီးတစ်ခန်း၊ ခပ်သေး သေး လေးခန်းရှိသည်။

အိမ်ကြီးမှာ ကိတ်မျှော်လင့်သည်ထက် အများကြီး ကျယ်နေသည်။

ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒေးဗစ်နဲ့ ငါတို့အိမ်ထောင်ပြုလို့ ကလေးတွေ ရလာရင် ဒီအိမ်က ကျဉ်းတောင်ကျဉ်းနေဦးမှာပါ။

အိမ်ရှေ့မှ ထွက်လိုက်လျှင် ပင်လယ်ကမ်းစပ်သို့ တိုက်ရိုက်ရောက် သွားသည်။ ကိုယ်ပိုင်ဆိပ်ခံတံတားကလေးလည်း အဆင်သင့်ရှိသည်။

ကိတ်က ရှေ့နေဘက်လှည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဒီအိမ် ယူမယ်”

သူမက သည်အိမ်ကို ‘စီဒါကုန်းမြင့်ရိပ်သာ’ ဟူ၍ နာမည်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

*

ကိတ်သည် အိမ်ဝယ်ခဲ့သည့် သတင်းကို ဒေးဗစ်အား ပြောပြချင်လွန်း ၍ ဖျပ်ဖျပ်လူးနေသည်။ ကလစ်ဒရစ်သို့ မြန်မြန် ရောက်ချင်စိတ်က စောနေ သည်။

တောင်အာဖရိက အပြန်ခရီးတွင် သူမသည် စိတ်ကူးတွေ ယဉ်လာခဲ့ သည်။ ‘ဒါ့ခဲဟားဘား’ ရိပ်သာတွင် ဝယ်ခဲ့သော အိမ်သည် သူမနှင့် ဒေးဗစ် တို့၏ မင်္ဂလာ အထိမ်းအမှတ်ပင် ဖြစ်သည်။ သူမဝယ်ခဲ့သော အိမ်ကို ဒေးဗစ် လည်း သဘောကျလိမ့်မည်ဆိုသည်ကို သူမက အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

*

တစ်ခုသော ညနေစောင်းတွင် ကိတ်နှင့် ဘရက်တို့နှစ်ယောက် ကလစ် ဒရစ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြသည်။

ရောက်ရောက်ချင်း ကိတ်က ဒေးဗစ်၏ ရုံးခန်းသို့ အပြေးလာခဲ့သည်။

ဒေးဗစ်သည် စားပွဲတွင် ထိုင်ကာ အလုပ်လုပ်နေသည်။ ဒေးဗစ်ကို မြင်လိုက်ရတော့ ကိတ်၏ နှလုံးသားကတဖျပ်ဖျပ် ခုန်လာမိသည်။ သည်တော့မှ သူမသည် ဒေးဗစ်အား အဘယ်မျှ အောက်မေ့နေကြောင်း သိရတော့သည်။

ဒေးဗစ်က ထိုင်ရာမှ ထရပ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဟယ်လို ကိတ်၊ ပြန်လာကြပြီလား။ ဝဲလ်ကမ်းကိတ်။ ဝဲလ်ကမ်း’
ကိတ်က ပြန်မပြောနိုင်မီမှာပင် သူက ဆက်ပြောလိုက်သည်။ “ဒါနဲ့ ခရီးရောက်
မဆိုက် မင်္ဂလာသတင်းပြောရဦးမယ်။ ငါ လက်ထပ်တော့မယ် ကိတ်”

၁၅

တစ်နေ့တွင် ဒေးဗစ်သည် တင်အိုနီးလ်ဆိုသူ တစ်ဦးထံမှ စာတစ်စောင် ရရှိသည်။ တင်အိုနီးလ်မှာ အရေးပါသော စိန်ကုန်သည်တစ်ဦး၏ မိတ်ဆွေဖြစ်ပြီး ကလစ်ဒရစ်မြို့သို့ အလည်အပတ်ရောက်ရှိလာသူဖြစ်သည်။

တင်အိုနီးလ်က သူနှင့်တွေ့ဆုံ၍ မိတ်ဆွေဖြစ် ညစာအတူစားခွင့် ရလျှင် အထူး ကျေးဇူးတင်မည်ဖြစ်ကြောင်း စာရေးလိုက်သည်။

တကယ်ဆိုသော် ဒေးဗစ်အနေဖြင့် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တစ်ယောက်ကို လိုက်ပြုနေရန် အချိန်မရှိ၊ သို့သော်လည်း မိတ်ဆက်စာရေးပေးလိုက်သူ ဖောက်သည်တစ်ယောက်အား သူက ငြိုငြင်အောင် မလုပ်ချင်။ ကိတ်အား တာဝန်လွှဲပေးရအောင်ကလည်း ကိတ်မှာ ဘရက်နှင့် အတူ မြောက်အမေရိကသို့ အလုပ်ကိစ္စဖြင့် ခရီးထွက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဧည့်သည်အား သူကိုယ်တိုင်ပင် မလွှဲမရှောင်သာ ဧည့်ခံရတော့သည်။

သူက ဟိုတယ်သို့ ဖုန်းဆက်ပြီး တင်အိုနီးလ်အား ညစာစားဖိတ် လိုက်သည်။

“ကျုပ်နဲ့အတူ ကျုပ်သမီးလည်းပါတယ်။ သူ့ကိုပါ ခေါ်ခဲ့လို့ ဖြစ်ပါ့မလား မစ္စတာဘလက်ဝဲ’ တင်အိုနီးလ်က မေးသည်။

ဒေးဗစ်က တစ်ညနေလုံး ကလေးတစ်ယောက်နှင့် ထိုင်ပြီး အချိန်မဖြုန်းလို၊ သို့သော်လည်း မြန်မြန်စားသောက်ပြီး မြန်မြန်လူချင်းခွဲရန် ရည်ရွယ်ကာ လွယ်လွယ်ပင် သဘောတူလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျ”

‘ဂရင်း’ ဟိုတယ်သို့ ဒေးဗစ်ရောက်သွားသောအခါ တင်အိုနီးလ်နှင့် သမီးတို့သည် စားသောက်ခန်းစားပွဲတွင် ထိုင်နေကြပြီဖြစ်သည်။ တင်အိုနီးလ်မှာ အသက် ၅၀ ခန့်ရှိ ခန့်ချောချော အိုင်းရစ်-အမေရိကန် ကပြားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ့သမီး ဂျိုးဇက်ဖင်းကတော့ ဒေးဗစ်မြင်ဖူးသမျှ အမျိုးသမီးများအနက် အလှဆုံး အလှဘုရင်မကလေးတစ်ယောက်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။ သူမသည် အသက် ၃၀ ခန့်ရှိပြီ။ အပြာရောင် မျက်လုံး၊ အိညက်သော ရွှေဝါရောင် ဆံပင်၊ အချိုးအစားပြေပြစ်သော ကိုယ်နေဟန်ထားတို့ကြောင့် ဒေးဗစ်မှာ မြင်လျှင်မြင်ချင်း ရင်တဖိုဖို ဖြစ်မိရသည်။

“ကျွန် ကျွန်တော် နည်းနည်း နောက်ကျတာ ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျား” ဒေးဗစ်က တောင်းပန်စကားဆိုသည်။ “အလုပ်ကိစ္စကလေးတစ်ခု ပြတ်အောင် ဖြတ်ခဲ့ရလို့ပါ”

“တစ်ခါတလေ အဲဒီလို ကမန်းကတန်း လုပ်ရတာ တော်တော် ပျော်စရာ ကောင်းတတ်ပါတယ်။ မစ္စတာဘလက်ဝဲဟာ အလွန်အရေးပါတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက် ဆိုတာ ဖေဖေ ပြောလို့ သိရပါတယ် ရှင်” ဂျိုးဇက်ဖင်းက အေးအေးရွှင်ရွှင်ကလေး ချီးကျူးစကား ဆိုလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဒေးဗစ်လို့ပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်စေချင်ပါတယ်”

ဂျိုးဇက်ဖင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး -

“ဟုတ်ကဲ့ သိပ်ကောင်းတဲ့ နာမည်ပဲ။ အားမာန်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ပေါ့ ... နော်”

ဂျိုးဇက်ဖင်းသည် ချောမောလှပသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ထက် ပိုသေးကြောင်း စားသောက်၍ မပြီးခင်မှာပင် ဒေးဗစ်က မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။ သူမသည် ဉာဏ်ရွှင်သည်။ ဟာသရှိသည်။ တစ်ပါးသူနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ရှိသည်။ သူ့အပေါ် ဂျိုးဇက်ဖင်း စိတ်ဝင်စားနေပြီဆိုတာ ဒေးဗစ် အကဲခတ်မိသည်။

သူမက သူ့အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အခြားလူတွေ ဘယ်သူမှ မမေးဖူးသော မေးခွန်းများကို မေးသည်။ စားသောက်ပြီးသောအချိန်တွင်ကား ဒေးဗစ်သည် ဂျိုးဇက်ဖင်းအား စွဲချစ်သွားခဲ့လေပြီ။

“ဒါနဲ့ မစ္စတာအိုနီးလ်က ဘယ်မှာနေပါသလဲ” ဒေးဗစ်က မေးသည်။

“ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှာပါ”

“ဘယ်တော့ ပြန်ကြမှာလဲ ခင်ဗျ”

“နောက်အပတ် ပြန်မယ် စိတ်ကူးထားပါတယ်”

ဂျိုးဇက်ဖင်းက ဒေးဗစ်အား ပြုံးကြည့်လိုက်ကာ -

“ကလစ်ဒရစ်မြို့က စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းမယ်ဆိုရင်တော့ ဖေဖေကို ကျွန်မ တားထားလို့ရပါတယ်”

“စိတ်ဝင်စားစရာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ စိန်တွင်းကို ကြည့်ချင်ရင် ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပါ့မယ်”

“ကြည့်ချင်ပါတယ်။ ကျေးဇူးပါပဲ”

“ဒါဆို ... မနက်ဖြန်ပဲ သွားကြရင် မဖြစ်ဘူးလား ခင်ဗျ”

မနက်ဖြန်တွင် အရေးကြီးသော အစည်းအဝေးတွေ တက်စရာ ရှိသည်။ သို့သော် ဒေးဗစ်အဖို့ လောလောဆယ်တွင် ဂျိုးဇက်ဖင်းမှလွဲ၍ ဘာမှ အရေးမကြီးတော့။

*

ဒေးဗစ်သည် မစ္စတာ အိုနီးလ်တို့ သားအဖအား ကျောက်နံရံလမ်းကြားအတိုင်း ပေပေါင်းတစ်ထောင့်နှစ်ရာနက်သော မြေအောက်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ကျောက်နံရံမှာ ခြောက်ပေကျယ်၍ အလျားပေ နှစ်ဆယ်မျှ ရှည်လျားသည်။ အထဲတွင် အခန်းလေးခန်း လုပ်ထားသည်။ တစ်ခန်းက ရေစုပ်ခန်း၊ နှစ်ခန်းက စိန်သားမြေများ သယ်ယူခန်း၊ နောက်တစ်ခန်းက တွင်းတူးသမားများအား အလုပ်ခွင်သို့ သယ်ယူပို့ဆောင်ခန်း။

“ကျွန်မက စပ်စုတတ်လို့ မေးပါရစေ။ စိန်တွေကို ဘာဖြစ်လို့ ရတီနဲ့ ချိန်တာလဲရှင်” ဂျိုးဇက်ဖင်းက မေးသည်။

“ရတီဆိုတာ ရွေးစေ့ကို ခေါ်တာ” ဒေးဗစ်က ရှင်းပြသည်။

“တစ်ရတီဟာ နှစ်ရာမီလီဂရမ် ဒါမှမဟုတ် တစ်အောင်စရဲ့ ၁၄၂ ပုံတစ်ပုံနဲ့ ညီမျှတယ်”

“တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါတယ် ဒေးဗစ်”

သူမက စိတ်ဝင်စားတာ စိန်တွေကိုပဲလားဟု ဒေးဗစ်က တွေးလိုက်မိသည်။ သူမနှင့် ယခုလို နီးနီးကပ်ကပ်နေရတာ သူ တော်တော် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေမိသည်။

“မြို့ပြင် ရှုခင်းတွေလည်း လျှောက်လည်ကြည့်ဖို့ ကောင်းတယ် ခင်ဗျ” ဒေးဗစ်က မစ္စတာအိုနီးလ်အား ပြောသည်။ “မနက်ဖြန် အားမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် လိုက်ပြပါ့မယ်”

ဖခင်က ဘာမှ ပြန်မပြောရမီမှာပင် ဂျိုးဇက်ဖင်းက ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပဲ။ ကျွန်မတို့ လျှောက်ကြည့်ကြရအောင် ... ဒေးဗစ်”

ထိုနေ့မှစ၍ ဒေးဗစ်သည် ဂျိုးဇက်ဖင်းတို့ သားအဖနှင့်သာ တစ်နေ့ မပြတ် တစ်ပူးတွဲတွဲ ရှိနေတော့သည်။ သူသည် ဂျိုးဇက်ဖင်းအား တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပို၍ ပို၍ စွဲလာခဲ့သည်။ သူ့အား သည်မျှညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်သော အမျိုး သမီးဆို၍ သူ့တစ်သက်တွင် သည်တစ်ယောက်သာ တွေ့ဖူးသေးသည်ဟူ၍ပင် ထင်မိတော့သည်။

*

တစ်နေ့တွင် ဒေးဗစ်က ဂျိုးဇက်ဖင်းတို့သားအဖအား ညစာစားရန် သွားခေါ်သည်။

“ဒေးဗစ် ... ဒီညတော့ ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါ။ ကျုပ် နည်းနည်း ပင်ပန်း နေလို့ပါ” ဟု မစွတာ အိုနီးလ်က ပြောသည်။ ဒေးဗစ်က ကျိတ်ပြီး ဝမ်းသာမိ သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ် ခင်ဗျား။ သက်တောင့်သက်သာ နားလိုက်တာ ကောင်းပါတယ် ခင်ဗျ”

ဂျိုးဇက်ဖင်းက အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြုံးလိုက်ပြီး -

“ဒါဆို ဒေးဗစ်ကို ကျွန်မကပဲ ဧည့်ခံရတော့မှာပေါ့”

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် အသစ်ဖွင့်စ စားတော်ဆက်တစ်ခုသို့ လာခဲ့ကြသည်။ စားသောက်ခန်းထဲတွင် လူတွေ ပြည့်ကျပ်နေသည်။ သို့သော် လည်း စားပွဲထိုးက ဒေးဗစ်ကို မှတ်မိပြီး ချက်ချင်းပင် စားပွဲတစ်လုံး ပြင်ပေး သည်။

အခန်းထဲတွင် အမေရိကန်ဂီတ နောက်ခံဖြင့် ကနေကြသည်။

“က၊ ဦးမလား” ဒေးဗစ်က မေးသည်။

“ကောင်းသားပဲ” ဂျိုးဇက်ဖင်းက ပြောသည်။

ခဏအကြာတွင် ဂျိုးဇက်ဖင်းနှင့် ဒေးဗစ်တို့သည် ရင်ချင်းအပ်ကာ ကနေကြတော့သည်။ ဒေးဗစ်က ဂျိုးဇက်ဖင်း၏ ကိုယ်လုံးကို ခပ်တင်းတင်းဖက် ထားသည်။ ဂျိုးဇက်ဖင်းကလည်း အလားတူပင် တုံ့ပြန်သည်။

“ဂျိုးဇက်ဖင်း မင်းကို ငါချစ်နေပြီ”

ဒေးဗစ်၏ ပါးစပ်မှ အလိုအလျောက် ပွင့်ထွက်သွားသည်။

ဂျိုးဇက်ဖင်းက နှုတ်ခမ်းကို လက်ညှိုးနှင့်တို့ထိကာ -

“တောင်းပန်ပါတယ် ရှင်။ ဒါကလေးတော့ ခွင့်လွှတ်စေချင်ပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆို ... ကျွန်မ ရှင့်ကို လက်မထပ်နိုင်လို့”

“ဒါဖြင့် ငါ့ကို မင်းမချစ်ဘူးပေါ့”

သူမက ပြုံးကြည့်သည်။ မျက်လုံးပြာတွေ တဖျပ်ဖျပ် တောက်လာသည်။

“ဘယ်နှယ့်ပြောပါလိမ့် ဒေးဗစ်။ ချစ်လိုက်တာမှ ရူးမတတ်ပါပဲ”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ လက်ထပ်နိုင်ရတာလဲ”

“ကျွန်မ ကလစ်ဒရစ်မှာ မနေနိုင်ဘူး။ ဒီမှာနေရင် ကျွန်မ ရူးရလိမ့်မယ်”

“နေကြည့်စမ်းပါဦးလေ”

“ကျွန်မ စဉ်းစားကြည့်ပြီးပါပြီ။ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်လို့ပါ။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ပြီး ဒီမှာနေကြမယ်ဆိုရင် ကျွန်မအနေနဲ့ စက်ရုပ်လို ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ နောက်ပိုင်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မုန်းကြရလိမ့်မယ်။ ဒီလောက်နဲ့ပဲ ဇာတ်သိမ်းကြပါစို့ရှင်”

“ဟင့်အင်း ငါကတော့ ဇာတ်သိမ်းနိုင်သေးဘူး”

သူမက သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။ သူမတစ်ကိုယ်လုံး သူ့ကိုယ်ထဲသို့ အရည်ပျော်ဝင်သွားသလား ဟု ထင်လိုက်ရသည်။

“ဒေးဗစ် ရှင်တစ်နေ့နေ့မှာ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှာ နေရမယ့် အခြေအနေများ မရှိဘူးလား ဟင်”

မဖြစ်နိုင်သော အရာပါကလား။

“ငါက အဲဒီမှာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ကဲ ... ဒီကိစ္စ ဒီတင်ပဲ ခဏရပ်ထားလိုက်ပါဦး။ မနက်ဖြန်ကျတော့ ကျွန်မတို့ မနက်စာစားရင်း ဖေဖေ့ကို ပြောကြည့်ကြတာပေါ့ ဟုတ်လား”

*

မစ္စတာအိုနီးလ်က ပြောသည်။

“မနေ့ညက မောင်ရင်ပြောတဲ့ စကားကို သမီးက ကျုပ်ကို ပြန်ပြောပြတယ်။ မောင်ရင်တို့နှစ်ယောက်မှာ ပြဿနာတော့ ရှိနေကြပုံပဲ။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းသာ စိတ်ဝင်စားကြတယ် ဆိုရင်တော့ ကျုပ်မှာ အဖြေရှိပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် အများကြီး စိတ်ဝင်စားပါတယ် ခင်ဗျား”

မစ္စတာအိုနီးလ်သည် အညိုရောင် သားရေလက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ ပုံစံပြာ စာရွက်အချို့ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ရေခဲစိမ် အစားအစာအကြောင်း မောင်ရင် သိသလား”

“မသိပါဘူး ခင်ဗျား”

“အမေရိကမှာ ၁၈၆၅ ခုနှစ်ကစပြီး အစားအစာတွေကို ရေခဲစိမ်တဲ့ လုပ်ငန်း စတင်ခဲ့တယ်။ ဒီလုပ်ငန်းကြောင့် အစားအစာတွေ မပျက်စီးစေဘဲ

ခရီးအဝေးကို တင်ပို့နိုင်တယ်။ အခုဆိုရင် ရေခဲခန်းပါတဲ့ ရထားတွေ ရှိနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ရေခဲခန်းပါတဲ့ ထရပ်ကားတွေ ထုတ်လုပ်ဖို့ ဘယ်သူမှ စိတ်မကူးသေးဘူး” သူက ပုံစံပြာကို လက်ညှိုးဖြင့် ခေါက်လိုက်ပြီး “ဒီမှာ ကျုပ်မူပိုင်ခွင့်တစ်ခု ရထားတယ်။ ဒီလုပ်ငန်း အောင်မြင်ရင် စားသောက်ကုန် စက်မှုလုပ်ငန်းကြီး သိပ်ပြီး တိုးတက်သွားမယ်။ တကယ်တော့ စားသောက်ကုန် စက်မှုလုပ်ငန်းရဲ့ တော်လှန်ပြောင်းလဲမှုတစ်ရပ်လည်း ဖြစ်တယ်”

ဒေးဗစ်က ပုံစံပြာကို စောင်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စက ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မကျွမ်းကျင်ဘူးခင်ဗျ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျုပ် စက်မှုပါရဂူ ရှာနေတယ်။ စက်မှုပါရဂူတွေက အများကြီးရှိတယ်။ အရေးကြီးတာက အရင်းအနှီးစိုက်ထုတ်ပေးဖို့လူနဲ့ အုပ်ချုပ်ဖို့လူပဲ။ ဒါဟာ အလကားစိတ်ကူးယဉ် လုပ်ငန်းမဟုတ်ဘူး။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ် အများကြီး လေ့လာထားပြီးပြီ။ ထင်တာထက် အများကြီး ကြီးကျယ်တဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ရပ်ပဲ။ မောင်ရင့်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးလုပ်ရင် ကျိန်းသေပေါက် အောင်မြင်နိုင်ပါတယ်”

“ကုမ္ပဏီဌာနချုပ်က ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှာ ရှိရမယ်” ဂျိုးဇက်ဖင်းက ဖြည့်စွက်ပြောသည်။

ဒေးဗစ်က ငြိမ်၍ ထိုင်နေသည်။ သူ စဉ်းစားကြည့်နေသည်။ အတန်ကြာတော့မှ -

“ဒီလုပ်ငန်းအတွက် မူပိုင်ရထားပြီလို့ မစ္စတာအိုနီးလ်က ပြောခဲ့တယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ လုပ်ငန်းစဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

“ဒီပုံစံပြာတွေကို ကျွန်တော် ခဏငှားပါလား။ တစ်ယောက်ယောက်ကို ပြကြည့်ချင်လို့ပါ”

“ရပါတယ်။ ယူသွားပါ”

*

ဒေးဗစ်သည် မစ္စတာအိုနီးလ်၏ နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်ကို ပထမဆုံး စုံစမ်းကြည့်သည်။ သူသည် ဆန်ဖရန်စစ္စကို မြို့တွင် ဂုဏ်သိက္ခာရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။ သူသည် ဘာကလေကောလိပ်၊ သိပ္ပံဌာနမှူး ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ရေခဲစိမ် အစားအစာ အကြောင်းကိုတော့ ဒေးဗစ်က ဘာမျှမသိ။ သို့သော်သိအောင် ကြိုးစားရန်တော့ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“ငါ ငါးရက်အတွင်း ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်။ မင်းတို့ သားအဖ သည်းခံပြီး ခဏတော့ စောင့်လိုက်ပါနော်” ဒေးဗစ်က ဂျိုးဇက်ဖင်းအား ပြောပြသည်။

“သွားပါ။ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတော့ အောက်မေ့နေမှာပဲ”

“ငါလည်း အတူတူပါပဲ အချစ်ရယ်”

ဒေးဗစ်သည် ဂျူဟန်နက်စဘက်မြို့သို့ ရထားဖြင့် ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီး အက်ဒွပ်ဘရီဒရစ်နှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံသည်။ အက်ဒွပ်ဘရီဒရစ်မှာ တောင် အာဖရိကတွင် အကြီးဆုံးသော အသားသွတ်လုပ်ငန်း စက်ရုံပိုင်ရှင် ဖြစ်သည်။

“ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားရဲ့ ထင်မြင်ချက်ကို လိုချင်တယ် အက်ဒွပ်” ဒေးဗစ်က ပုံစံပြာများကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။ “အလုပ်ဖြစ်နိုင် မဖြစ် နိုင် သိချင်တယ်”

“ကျုပ်က ရေခဲစိမ် အစားအစာ အကြောင်းရော၊ ထရပ်ကား အကြောင်းရော ဘာမှ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလုပ်ငန်း လုပ်နိုင်တဲ့ လူတွေကိုတော့ သိတယ်။ အဲဒီတော့ ညနေပိုင်း ပြန်လာခဲ့ပါ။ ကျုပ် ပါရဂူနှစ်ယောက်ကို ခေါ် ထားလိုက်မယ်”

ညနေလေးနာရီတွင် အသားသွတ်စက်ရုံသို့ ဒေးဗစ် ပြန်သွားသည်။ ရုံးခန်းထဲတွင် အက်ဒွပ်ဘရီဒရစ်နှင့်အတူ တခြားပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက် ရှိနေသည်။

“ဒါက ဒေါက်တာ ကရောဖို့။ သူက မစ္စတာကော့ဖမန်း၊ ဒီက ဒေးဗစ် ဘလက်ဝဲ”

အက်ဒွပ်ဘရီဒရစ်က မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ထို့နောက် ဆွေးနွေးပွဲစသည်။ ဒေးဗစ်က မေးသည်။

“လူကြီးမင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ပုံစံပြာကို ကြည့်ပြီးကြပြီလား ခင်ဗျား”

“ကြည့်ပြီးပါပြီ။ သေသေချာချာ ကြည့်ပြီးပါပြီ” ဒေါက်တာ ကရောဖို့က ပြောသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ...” ဒေးဗစ်က ပြောမလို့ စလိုက်သည်။

ဒေါက်တာကရောဖို့က ဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု မူပိုင်မှတ်ပုံတင်ရုံးက ခွင့်ပြုပြီးသားနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား”

“အဲဒီတော့ ကျုပ်ပြောချင်တာကတော့ မူပိုင်ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ပွဲပြီဆိုတာ ပါပဲ မစ္စတာဘလက်ဝဲ”

ဒေးဗစ်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်ရင်း စဉ်းစားနေသည်။ သံသယ တော့ မရှင်းသေး။

ဒေါက်တာ ကရောဖို့က ဆက်ပြောသည်။

တီထွင်မှုကြီးတွေ မှန်သမျှ ဒီအတိုင်းချည်းပါပဲ။ ပထမတုန်းက ဘယ်သူမှ အထင်မကြီးကြဘူး။ အစကတော့ ဒီလိုချည်းပေါ့။ လုပ်ငန်းအောင် မြင်တော့မှ ကြီးကျယ်လာကြတာကလား။ ဒီလုပ်ငန်းလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ”

*

ဒေးဗစ်အဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်အတိအကျ မချနိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။ အောင်မြင်လျှင် ဂျိုးဇက်ဖင်းအား တောင်အာဖရိကတွင် နေရန် တိုက်တွန်း၍ ရနိုင်စရာတော့ရှိသည်။ သို့သော် မစ္စတာအိုနီးလ် ပြောတာမှန်ဖို့များသည်။ တကယ်လုပ်လျှင် တကယ် အောင်မြင်နိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် ဒေးဗစ်အနေဖြင့် အဖြူအမည်း ကွဲပြားအောင် ဆုံးဖြတ် ချက်ချရန်သာ ကျန်တော့သည်။

သူသည် ကလစ်ဒရစ်သို့ အပြန်ခရီးတွင် တခြား ဘာကိုမျှ မတွေး တော့။

သည်လုပ်ငန်းများကို သူလက်ခံလိုက်လျှင် လက်ရှိအလုပ်ကို စွန့် လွှတ်ရမည်။ အတွေ့အကြုံမရှိသေးသော လုပ်ငန်းသစ်ကို စတင်ရမည်။ သူ သည် အမေရိကန်လူမျိုး။ သို့သော် အမေရိကသည် သူ့အတွက် တစ်ပြည်တစ် ရွာ ဖြစ်နေပြီ။ ယခုအခါ သူသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဩဇာအရှိဆုံး ကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခု၏ အရေးအကြီးဆုံးတာဝန်ကို ယူထားသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် လက်ရှိ အလုပ်ကို အလွန်သဘောကျသည်။ လုပ်ကိုင်ရတာကိုလည်း ပျော်ပိုက်သည်။ အားလုံး သူ့လက်သူ့ခြေ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ပြင် သည်ကုမ္ပဏီကြီးကို တည် ထောင်ခဲ့သော ဂျမီမဂ္ဂရီဂါတို့လင်မယားမှာလည်း သူ့အပေါ်တွင် အလွန်တရာမှ ကျေးဇူးရှိခဲ့ကြသူများဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူတို့၏ သမီးကလေး ကိတ်။

ကိတ်သည် သူ့လက်ထဲတွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့သည်။ သူ့ကလေးသည် ခေါင်းမာသော မိန်းကလေးဘဝမှသည် ရင့်ကျက်သော ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ဘဝသို့ပင် ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ။ သူမ၏ ဘဝစုံကို သူ့စိတ်ထဲတွင် ဓာတ်ပုံ အယ်လ်ဘမ် သဖွယ် မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့သည်။ သူက သူမ၏ ဘဝအယ်လ်ဘမ်ကို လှန် ကြည့်လိုက်သည်။ လေးနှစ်သမီးအရွယ်ကိတ် ပြီးတော့ ရှစ်နှစ်သမီး ၁၀ နှစ် သမီး ၁၄ နှစ်သမီး နောက်ဆုံး ၂၁ နှစ်သမီး။

ကလစ်ဒရစ်သို့ ရထားဆိုက်ချိန်တွင် ဒေးဗစ်သည် ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကို အပြီးအပိုင် ချမှတ်လိုက်သည်။

သူ ကရူဂျာ-ဘရင်းကုမ္ပဏီမှ ဘယ်တော့မှ မထွက်တော့။

ဂရင်းဟိုတယ်သို့ တန်းလာခဲ့သည်။ မစ္စတာအိုနီးလ်၏ အခန်းသို့ တက်ခဲ့သည်။ ဂျိုးဇက်ဖင်းက တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

“ဟင် ... ဒေးဗစ်၊ ရှင်ပြန်လာပြီနော်”

သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး သူမ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ နမ်းလိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ကျဉ်တက်သွားသလို ထင်လိုက်ရသည်။

“ကျွန်မ အောက်မေ့လိုက်တာကွယ်။ နောက်ဆို ဒီလို ခရီးဝေး မသွားနဲ့တော့နော်”

“မပူပါနဲ့ အချစ်ရယ်” သူက ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောသည်။ “ကိုယ် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုကို လိုက်တော့မယ်လေ။ အဲဒါဆို ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် တစ်သက်လုံး အတူနေသွားနိုင်ပြီပေါ့ အချစ်ရယ်”

*

ဒေးဗစ်သည် အမေရိကမှ ကိတ်ပြန်လာမည့်ရက်ကို ရင်တဖိုဖိုနှင့် စောင့်မျှော်နေမိသည်။ ယခုအခါ သူသည် သူ့ဘဝတွင် အရေးကြီးဆုံးသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကြီးတစ်ခုကို ချမှတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ လက်ရှိအလုပ်မှ ထွက်ကာ ကုမ္ပဏီသစ်ထောင်မည်။ ဂျိုးဇက်ဖင်းနှင့် လက်ထပ်မည်။ စောင့်နေရသည်ကိုပင် သူစိတ်မရှည်နိုင်တော့။

*

ကိတ် ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ဒေးဗစ်က သူမ ရှေ့တွင် ရပ်နေသည်။ ပြီးတော့ လေအေးဖြင့် ဖြည်းဖြည်းကလေး ပြောလိုက်သည်။

“ငါ လက်ထပ်တော့မယ် ကိတ်”

ကိတ်၏နားထဲတွင် ပေါက်ကွဲသံများ ပွဲတင်ထပ်သွားသည်။ သူမ မူးမေ့ပြီး လဲကျသွားတော့မလိုပင် ထင်လိုက်မိသည်။ စားပွဲစွန်းကို လှမ်းကိုင်ထားလိုက်ရသည်။ **ငါသေသာ သေလိုက်ချင်တော့တယ်။ ငါသေပါရစေတော့။**

သူမက ကြိုးစားပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မကို သူ့အကြောင်း ပြောပြပါဦး” သူမ အသံက တည်ငြိမ်နေသည်။ “သူ ဘယ်သူလဲ ဟင်”

“သူ့နာမည်က ဂျိုးဇက်ဖင်းအိုနီးလ်တဲ့။ ဒီကို သူ့အဖေနဲ့ လာလည်တာ။ မင်းတို့နှစ်ယောက် တွေ့ကြရင် ခင်သွားကြမှာပါ။ သူက သိပ် သဘောကောင်းတယ် ... ကိတ်”

“ဒါပေါ့ အန်ကယ့်ချစ်သူဆိုတော့ တော်မှာပေါ့”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် ကိတ်။ သူ့ကို လက်ထပ်ရင် ငါ ကုမ္ပဏီက ထွက်ရလိမ့်မယ်”

ရုတ်တရက် မိုးပြိုကျသွားသလို ထင်လိုက်ရသည်။

“လက်ထပ်တာနဲ့ အလုပ်က ထွက်တာနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး ထင် တယ်”

“အဖြစ်က အဲဒီလို မဟုတ်လို့ပါ။ ဂျိုးဇက်ဖင်းရဲ့ အဖေက ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှာ ကုမ္ပဏီသစ်တစ်ခု ထောင်မလို့။ အဲဒါ သူတို့က ငါ့ကို လိုအပ်နေ တယ်”

“အို ... ဒီလိုလား။ ဒီတော့ အန်ကယ်က ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှာ နေရတော့ မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ ငါမရှိပေမဲ့ ဘရက်ရှိပါသေးတယ်။ သူ ကောင်းကောင်း ထိန်းနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ သူ့ကို ကူညီဖို့ အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့ကောင်းကောင်း ဖွဲ့ပေးရင် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စဟာ ငါ့အနေနဲ့ ဆုံးဖြတ်ချိန်ဖို့ မလွပ်လှဘူးဆိုတာတော့ သိစေချင်တယ် ကိတ်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း ကိုယ်ချင်းစာမိပါတယ်။ အန်ကယ်က သူ့ကို သိပ်ချစ်နေတော့လည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်မှာပေါ့လေ။ ဒါနဲ့ သတို့သမီးလောင်း နဲ့ ကျွန်မ ဘယ်တော့ တွေ့ရမှာလဲ ဟင်”

ဒေးဗစ်က ပြုံးလိုက်သည်။ ကိတ်က သည်ကိစ္စကို အေးအေးဆေး ဆေး လက်ခံစကားပြောသဖြင့် သူက အလွန်ပင် ဝမ်းသာမိသည်။

“မင်း အားမယ်ဆိုရင် ဒီနေ့ပဲ တွေ့ကြတာပေါ့။ ညစာစားရင်း တွေ့ ကြရအောင်”

“ကောင်းပါပြီ။ ကျွန်မ အားပါတယ်”

ဒေးဗစ် ပြန်ထွက်သွားတော့မှ သူမက ချုံးပွဲချ၍ ငိုပစ်လိုက်တော့ သည်။

*

သူတို့လေးယောက် မဂ္ဂရီဂါအိမ်ကြီးတွင် ညစာစားကြသည်။ ဂျိုးဇက် ဖင်းကို မြင်လိုက်ရလျှင် မြင်မြင်ချင်း ကိတ်က တွေးလိုက်မိသည်။ **ဘုရားရေ ... လှလိုက်တဲ့ အမျိုးသမီး။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ဒေးဗစ်က အရူးအမူး ဖြစ်နေတာကိုး။**

ဂျိုးဇက်ဖင်းနှင့်အတူ ယှဉ်ထိုင်နေရတော့ ကိတ်က သူမကိုယ် သူမ အရင်ကထက် အရပ်ဆိုးသွားသလိုပင် ထင်မိသည်။ ဂျိုးဇက်ဖင်း၏အလှက ကျက်သရေလည်း ရှိသည်။ တည်ငြိမ်မှုလည်း ရှိသည်။

မစ္စတာအိုနီးလ်က စားရင်းသောက်ရင်းပင် ကုမ္ပဏီသစ်အကြောင်းကို ကိတ်အား ပြောပြသည်။

“သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါတယ်ရှင်”

“ဒါပေမဲ့ ကရုဏာ-ဘရင်းကုမ္ပဏီကိုတော့ ဘယ်မိနိုင်ပါ့မလဲဗျာ။ ကျုပ် ကုမ္ပဏီက အသေးကလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒေးဗစ်သာ ဦးစီးလုပ်ကိုင်သွားရင် တော့ မကြာခင် တိုးတက်လာမှာ သေချာပါတယ်”

ထိုနေ့ညသည် ကိတ်အတွက် စိတ်ဆင်းရဲဆုံးည ဖြစ်သည်။ သူမ အသည်းခိုက်မျှ ချစ်ခဲ့ရသောလူတစ်ယောက်၊ သူမ ကုမ္ပဏီ၏ ဦးစီးခေါင်းဆောင် မာလိန်မူးကြီးတစ်ယောက်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား သူမ ဆုံးရှုံးရတော့မည်။ လက်လွှတ်လိုက်ရတော့မည်။

သူမသည် တစ်ချိန်လုံး ပူရုပ်ကို ပျော်ရုပ်ဆင်၍သာ သည်းခံပြီး ပြောနေရသည်။ သို့သော် သူမ ဘာစကားတွေ ပြောနေသည်ဆိုတာကိုတော့ လုံးဝ မမှတ်မိတော့။ သူမ မှတ်မိတာကတော့ ဂျိုးဇက်ဖင်းနှင့် ဒေးဗစ်တို့ တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်၊ ပြုံးလိုက်၊ လက်ချင်း မသိမသာ တို့ထိလိုက် ဖြစ်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကိတ်က ဖြစ်နိုင်လျှင် ဂျိုးဇက်ဖင်းအား လည်ပင်း ညှစ်၍သာ သတ်ပစ်လိုက်ချင်တော့သည်။

ဟိုတယ်မှ အပြန်တွင် ဂျိုးဇက်ဖင်းက ဒေးဗစ်အား ပြောသည်။

“ဒေးဗစ် ကိတ်က ရှင့်ကို ချစ်နေတယ်”

ဒေးဗစ်က ပြုံးလိုက်ပြီး -

“မဟုတ်ပါဘူး။ တို့က မိတ်ဆွေတွေပါ။ သူ ကလေးဘဝကတည်းက ငါ့မျက်လုံးအောက်မှာ ကြီးလာခဲ့တာ။ သူက မင်းကိုလည်း တော်တော် သဘောကျနေတယ်”

ဂျိုးဇက်ဖင်းက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ပြုံးသာ ပြုံးလိုက်သည်။ **အင်းယောက်ျားတွေဟာ တော်တော် ချော်သေးတာပဲကလား။**

*

နောက်တစ်နေ့မနက် ဒေးဗစ်၏ ရုံးခန်းတွင် မစ္စတာအိုနီးလ်နှင့် ဒေးဗစ်တို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေကြသည်။

“ဒီကိစ္စတွေ အပြတ်ရှင်းသွားနိုင်အောင် ကျွန်တော့်ကို နှစ်လလောက် တော့ အချိန်ပေးပါ” ဒေးဗစ်က ပြောသည်။ “အရင်းအနှီးကိစ္စ ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်ပါတယ်။ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုခုဆီသွားပြီး အကူအညီတောင်းရင် ကျွန်တော်တို့ကို ဝါးမျိုသွားလိမ့်မယ်။ အဲဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ အမြတ် နည်းသွားလိမ့်မယ်။ နောက်ဆုံး ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံး အပြီးအပိုင် သိမ်းယူသွားနိုင် တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ့်အရင်းအနှီးနဲ့ ကိုယ်ပဲ လုပ်သင့်တယ် ထင်ပါတယ်။ လုပ်ငန်းစဖို့အတွက် ဒေါ်လာရှစ်သောင်းလောက် ရရင် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်

ကိုယ်ပိုင်ပိုက်ဆံကတော့ လေးသောင်းလောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ နောက်ထပ် လေးသောင်း လိုနေပါသေးတယ်”

“ကျုပ်မှာ ဒေါ်လာ တစ်သောင်းတော့ ရှိတယ်” မစ္စတာအိုနီးလ်က ပြောသည်။ “ပြီးတော့ ကျုပ်ညီတစ်ယောက်က နောက်ထပ် ငါးထောင်ချေးမယ် လို့ ပြောထားတယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့မှာ ဒေါ်လာနှစ်သောင်းခွဲ လိုနေပါသေးတယ်။ အဲဒီငွေကို ဘဏ်တိုက်က ချေးရင် ဖြစ်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ။ ကျုပ်တို့ ဆန်ဖရန်စစ္စကို ပြန်သွားမယ်။ မောင်ရင် လာတဲ့အခါ အားလုံး အရံသင့်ဖြစ်နေအောင် ဟိုကနေပြီး ကျုပ်တို့ လုပ်စရာရှိ တာတွေ လုပ်ထားနှင့်မယ်”

*

နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် ဂျိုးဇက်ဖင်းတို့ သားအဖ ဆန်ဖရန်စစ္စကို သို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာရန် စီစဉ်ကြသည်။

“သူတို့ကို ကျွန်မကိုယ်ပိုင်ရထားနဲ့ပဲ ကိပ်တောင်းအထိ ပို့ပေးလိုက်ပါ လား”

ကိတ်က ဒေးဗစ်အား ပြောသည်။

“အခုလို ရက်ရက်ရောရော ကူညီတာကို အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါ တယ် ကိတ်”

ဂျိုးဇက်ဖင်းတို့ ထွက်ခွာသွားသော မနက်တွင် ဒေးဗစ်မှာ သူ့ကိုယ် ခန္ဓာမှ ကိုယ်လက်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုကို ဖြုတ်ယူသွားသလို ခံစားမိရ သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူလည်း တစ်ပါတည်း လိုက်သွားချင်စိတ်များပင် တဖွား ဖွား ဖြစ်ပေါ်မိတော့သည်။

*

နောက်အပတ်တွင် ဘရက်ရောဂျားစ်အား ကူညီရန် အုပ်ချုပ်ရေး ကော်မတီသစ် ရွေးချယ်ရေးအတွက် စဉ်းစားကြသည်။ အလားအလာရှိသော ကော်မတီဝင်လောင်းများ စာရင်းတစ်ခုကို စေ့စပ်သေချာစွာ ပြုစုကြသည်။ ပြီး တော့ ကိတ်၊ ဒေးဗစ်နှင့် ဘရက်တို့သုံးယောက်သား အသေးစိတ် ဆွေးနွေးကြ သည်။

“တေလာက စက်မှုဘက်မှာတော့ အလွန်တော်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးကျတော့ လုံးဝမရဘူး”

“ဒါဆို ဆိုင်မွန်ကော ဘယ်နှယ့်နေမလဲ”

“တော်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နုသေးတယ်” ဘရက်က ပြောသည်။ “သူ့ကို နောက်ထပ် ငါးနှစ်လောက် ဒီအတိုင်းပဲ လွတ်ထားလိုက်ပါဦး”

“ဘက်ကော့ခ်ကို စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

“သူ မဆိုးဘူး။ သူ့အကြောင်း အသေးစိတ် ဆွေးနွေးကြရအောင်”

“ပီတာဆန်လည်း ကျန်သေးတယ်နော်”

“သူနဲ့ မဖြစ်ပါဘူး” ဒေးဗစ်က ပြောသည်။ “အတ္တဆန်လွန်းအားကြီးတယ်”

သူများကိုသာ ပြောနေပေမဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အတ္တဆန်စွာပင် ကုမ္ပဏီမှ ထွက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ထားကြောင်း သတိရလိုက်သဖြင့် မလုံမလဲပင် ခံစားလိုက်ရမိသည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်လအကြာတွင် သူတို့သည် ပုဂ္ဂိုလ်လေးယောက်ကို အပြီးသတ် ရွေးချယ်လိုက်ကြသည်။ ၎င်းတို့ အားလုံးပင် နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီခွဲများ၌ အလုပ်လုပ်နေကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်တွေ့စစ်မေးရန် အကြောင်းကြားစာများ ပို့လိုက်သည်။

ပထမနှစ်ယောက်အား မေးမြန်းစစ်ဆေးရာတွင် အားလုံးချောချောမောမော အဆင်ပြေသွားသည်။ “ကျွန်မတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ကြိုက်တယ်” ဟု ကိတ်က ပြောသည်။

တတိယ ပုဂ္ဂိုလ်ကို စစ်ဆေးသော မနက်တွင် ဒေးဗစ်သည် မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ ကိတ်၏ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

“ငါ့ရာထူးအတွက် လူရွေးလိုက်ပြီလား”

ကိတ်က သူ့အမူအရာကိုကြည့်ပြီး အလန့်တကြားဖြင့် ထရပ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ ... ဘာဖြစ်တာလဲ အန်ကယ်”

“ငါ ... ငါ” သူက ကုလားထိုင်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ “အားလုံးတော့ မှား ... မှား ... ကုန်ကြပြီ ထင်တယ်”

သူ့အသံက အက်သံပါနေသည်။

“ဘာမှားတာလဲ။ ပြောစမ်းပါဦး။ ကျွန်မကို ပြောစမ်းပါဦး”

“ငါ ခုပဲ မစ္စတာ အိုနီးလ်ဆီက စာတစ်စောင်ရတယ်။ သူက သူ့လုပ်ငန်းကို သူ့ကိုယ်တိုင်မလုပ်တော့ဘဲ သူများကို ရောင်းပစ်လိုက်ပြီတဲ့”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် သူက သူ့ရဲ့ကုမ္ပဏီမူပိုင်ခွင့်ကို ရှိကာကိုမြို့က ‘ကြယ်သုံးလုံး’ အသားသွတ်ကုမ္ပဏီကို ဒေါ်လာနှစ်သိန်းနဲ့ ရောင်းပစ်လိုက်

တယ်” သူ့အသံတွင် ဒေါသသံပါလာသည်။ “ပထမတုန်းက အစီအစဉ် အတိုင်းဆိုရင် အဲဒီကုမ္ပဏီက ငါ့ကို အလုပ်ပေးဖို့ လုပ်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ သူ့အနေနဲ့ အခြေအနေအရ မလွှဲမရှောင်သာ လုပ်လိုက်ရတဲ့အတွက် ငါ့ကို စိတ်မရှိပါနဲ့ ဆိုပြီး တောင်းပန်စာရေးလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ ငါ့မှာ ဒီအလုပ်လည်း ပြုတ်၊ ဟိုအလုပ်လည်း ပြုတ်။ မျောက်သစ်ကိုင်းလွတ်ဖြစ်ပြီပေါ့”

“ဒါနဲ့ ဂျိုးဇော်ဖင်းကရော ဘာပြောသေးသလဲ။ သူ့အဖေကို အရမ်း ဒေါက်နဲ့နေရောပေါ့”

“သူ့ဆီကလည်း စာတစ်စောင်လာတယ်။ ငါ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုကို ရောက်ရင် ရောက်ချင်း လက်ထပ်ကြမယ်တဲ့”

“အဲဒီတော့ အန်ကယ်က သွားမယ် မဟုတ်လား”

“ငါ မသွားတော့ဘူး။ ဘယ်တော့မှ မသွားတော့ဘူး” သူက ဒေါသဖြင့် အော်ပြောသည်။ “ပထမကတော့ ငါက သူတို့ ကုမ္ပဏီကို ကြီးပွားအောင် လုပ်ပေးမလို့ပဲ။ ခုတော့ သူတို့က ပိုက်ဆံကလေး နှစ်သိန်းလောက်ကို အငမ်းမရ ဖြစ်ပြီး ငါ့ကို သစ္စာဖောက်သွားကြတယ်။ တော်ပြီ။ ငါ ဘယ်တော့မှ မသွားတော့ဘူး”

“အန်ကယ်က ‘သူတို့က’ လို့ အားလုံးခြုံပြီး ပြောတာတော့ မတရားဘူး ထင်တယ်”

“တရားတယ်။ အဘိုးကြီးက သမီးဆန္ဒမပါဘဲ ဒီလိုမလုပ်ပါဘူး။ သားအဖနှစ်ယောက် တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ညဏ်တည်းပါ”

“အင်း ... ဒါဆိုတော့လည်း တစ်မျိုးပေါ့လေ။ ကျွန်မကတော့ ဘာမှ မပြောတတ်တော့ဘူး အန်ကယ်”

“ဘာမှ ပြောစရာမရှိတော့ပါဘူး။ ငါ့အနေနဲ့ တစ်သက်မှာ အကြီးအကျယ်ဆုံး အမှားကြီး တစ်ခုကို လုပ်ခဲ့မိတာတော့ ငါတောင်းပန်ပါတယ်”

ကိတ်သည် စားပွဲနားသို့ လျှောက်လာပြီး အုပ်ချုပ်ရေး ကော်မတီဝင်လောင်းစာရင်းကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဖြည်းဖြည်းချင်း တစ်စစီ တစ်စစီ ဆွဲဆုတ်နေတော့သည်။

*

နောက်ရက်များတွင် ဒေးဗစ်သည် စိတ်ညစ်စရာတွေကို လုံးဝ မတွေးတော့ဘဲ အလုပ်ထဲတွင်သာ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ မြှုပ်နှံလုပ်ကိုင်နေသည်။

ဂျိုးဇော်ဖင်းထံမှ စာတွေတစ်စောင်ပြီးတစ်စောင် ရောက်လာကြသည်။ သို့သော် သူက လုံးဝမဖတ်ဘဲ ပစ်ထားလိုက်သည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ဂျိုးဇက်ဖင်းအကြောင်း အမြဲလိုလို တွေးနေဆဲပင်။ ဂျိုးဇက်ဖင်းကို ဘယ်လိုမှ မေ့လို့မရ။ သူ့ဒုက္ခကို ကိတ်က ကြည့်ပြီး ရင်ထုမနာ ဖြစ်နေမိသည်။

ကျွန်မ တစ်ယောက်လုံးရှိပါသေးတယ် ... အန်ကယ်ရယ် ဟုသာ ဆိုနှင့်စွာ ညည်းညူမိရှာတော့သည်။

*

မစ္စတာအိုနီးလ်ထံမှ စာရပြီးနောက် ခြောက်လခန့်ကုန်လွန်သွားခဲ့သည်။

ထိုကာလအတွင်း ကိတ်နှင့် ဒေးဗစ်တို့သည် ရုံးခန်းထဲတွင် အတူတူ အလုပ်လုပ်ကြသည်။ နိုင်ငံခြားသို့ အတူတူ ခရီးထွက်ကြသည်။

ကိတ်က ဒေးဗစ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိအောင် စာနာစိတ်ဖြင့် တတ်နိုင်သမျှ ကူညီရှာသည်။ အဆုံးစွန်ဆိုရလျှင် အဝတ်အစား ဝတ်သည်ကိုပင် ဒေးဗစ် ကြိုက်သော အဆင်ကိုမှ ရွေးဝတ်သည်။ သို့ပေမဲ့ ဒေးဗစ်ကတော့ ဘာမှ မပြောင်းလဲ။ နောက်ဆုံးတော့ ကိတ်သည် စိတ်မရှည်နိုင်တော့အောင်ပင် ဖြစ်မိတော့သည်။

တစ်နေ့တွင် ကိတ်နှင့်ဒေးဗစ်တို့သည် အသစ်တွေ့သော စိန်တွင်းကို စစ်ဆေးရန် ဘရားဇီးနိုင်ငံ၊ ရီယိုဒီဂျားနေရီမြို့သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

သူတို့သည် ဟိုတယ်တွင် ညစာစားပြီးနောက်၊ ကိတ်၏ အခန်းတွင် ထိုင်ကာ နှစ်ယောက်သား ညနက်သည်အထိ စာရင်းအင်းများ စစ်ဆေးနေကြသည်။ ကိတ်က သက်သောင့်သက်သာ ရှိစေရန် ကီမိုနို အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည်။

အလုပ်ပြီးသွားသောအခါ ဒေးဗစ်က ကိုယ်ကို အညောင်းဆန့်လိုက်ပြီးနောက် -

“ကဲ ... ညလည်းနက်သွားပြီ။ အိပ်ရာ ဝင်ကြမှ ထင်တယ်”

ကိတ်က လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောသည်။

“ဒါနဲ့ အန်ကယ်က အခုထိ လွန်လေသူအတွက် ပူဆွေးနေတုန်းပဲလား ဟင်”

ဒေးဗစ်က အံ့အားသင့်သွားပြီး -

“ဘယ်နှယ့် လွန်လေသူအတွက် ဟုတ်လား”

“ဂျိုးဇက်ဖင်းအတွက် ပြောတာ”

“သူ ငါ့ဘဝမှာ မရှိတော့ပါဘူး”

“အဲဒီလိုဆိုတော့လည်း အဲဒီလိုရုပ်မျိုး မပေါက်အောင်နေပါလား”

“မင်းက ငါ့ကို ဘယ်လိုနေစေချင်လို့လဲ”

ကိတ် ဒေါသထွက်သွားမိသည်။ ဒေးဗစ်၏ အရိပ်လေးပါး မသိတတ်
မှု၊ အလဟဿ အချိန်ဖြုန်းနေမှုတို့ကြောင့် သူမ ဒေါသထွက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ ပြောတဲ့အတိုင်း တကယ်နေမလား။ ကဲ ... အဲဒီလိုဆို ကျွန်မ
ကို နမ်း ...”

“ဘာ ...”

“ဘုရားရေ ... ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီမှာ ... ဘာမှပြောမနေနဲ့။ ကျွန်မက ရှင့်
အလုပ်ရှင်။ ကျွန်မ ခိုင်းတာလုပ်” သူမက ဒေးဗစ်နှင့် ကိုယ်ချင်းပူးကပ်လိုက်
သည်။ “ကဲ ... ပြောနေတာမကြားဘူးလား။ နမ်းလေ နမ်းစမ်းပါ” သူမက
ဒေးဗစ်အား ပွေ့ဖက်ပြီးနမ်းလိုက်တော့သည်။ ပထမတော့ သူက ရုန်းချင်သလို
လို လုပ်သေးသည်။ နောက်တော့ သူက ကိတ်အား ပြန်ဖက်ပြီး နမ်းနေတော့
သည်။

“ကိတ် မင်းကို ငါချစ်ပါတယ်ကွယ်”

ကိတ်က နှုတ်ခမ်းချင်း ဖိကပ်ထားရာမှ တိုးတိုးကလေး ပြန်ပြော
လိုက်သည်။

“ကျွန်မကတော့ ဒီလူကြီးတစ်သက်လုံး ကျောက်ရုပ်ကြီးလိုပဲ နေ
သွားတော့မလားလို့”

*

ထိုနေ့မှ ရက်သတ္တခြောက်ပတ်အကြာတွင် သူတို့နှစ်ယောက် ပုဆိုး
တန်းတင် အကြင်လင်မယားအဖြစ် လက်ထပ်လိုက်ကြသည်။

မင်္ဂလာဆောင် အခမ်းအနားမှာ ကလစ်ဒရစ်မြို့ သက်တမ်းတစ်
လျှောက်တွင် အခမ်းနားဆုံး၊ အကြီးကျယ်ဆုံး ဖြစ်တော့သည်။

မင်္ဂလာဆောင် အခမ်းအနားကို မြို့တွင်းမှ အကြီးဆုံး ဘုရားရှိခိုး
ကျောင်းတွင် ပြုလုပ်ကြသည်။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးနောက် ဧည့်ခံပွဲကို မြို့တော်
ခန်းမတွင် ပြုလုပ်ပြီး လူတိုင်းကို ဖိတ်သည်။ အစားအသောက်မျိုးစုံ၊ ဘီယာ၊
ဝီစကီနှင့် ရှိပိန်အရက်တွေ အလှူပယ် ကျွေးမွေးဧည့်ခံသည်။ ဂီတဝိုင်းကလည်း
မြိုင်ဆိုင်လှသည်။ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကြီးသည် မနက်အရုဏ်တက်ချိန်တွင်မှ ပြီး
ဆုံးသွားသည်။

အလင်းရောင်လာသည်နှင့် သတို့သား သတို့သမီး မောင်နှံတို့ လူ
အုပ်ထဲမှ အသာကလေး လစ်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကိတ်က ပြောသည်။

“ကဲ ... ကျွန်မ အိမ်ပြန်ပြီး အထုပ်အပိုးတွေ သွားပြင်မယ်။ ပြီးတော့
ကျွန်မကို တစ်နာရီအတွင်း လာခေါ်ပါ”

ကြင်စဉ်းမောင်နှံ နှစ်ဖော်တို့သည် ပျော်စရာအတိပြီးသော ပျားရည် ဆမ်းခရီး ထွက်ကြတော့မည်။

ရောင်နီပျိုပျိုလာချိန်တွင် ကိတ်သည် ကြီးမားသော အိမ်ကြီးထဲသို့ တစ်ယောက်တည်း ဝင်လာခဲ့သည်။

အပေါ်ထပ်ရှိ သူမ၏ အိပ်ခန်းသို့ လှေကားအတိုင်း တက်လာခဲ့ သည်။

အိမ်ခန်းထဲရောက်တော့ နံရံတွင် ဆွဲချိတ်ထားသော ပန်းချီကား ရှေ့ သို့ လျှောက်လာပြီး မှန်ဘောင်ကို လက်ဖြင့် ဖိတွန်းလိုက်သည်။

ပန်းချီကားချပ်သည် ဘေးသို့ စောင်းကျသွားကာ ပန်းချီကားချိတ်ရာ နောက်မှ နံရံကပ် မီးခံသေတ္တာပေါ်လာသည်။

သူမသည် မီးခံသေတ္တာလို ဖွင့်ပြီးနောက် စာချုပ်တစ်ခုကို ထုတ်ယူ လိုက်သည်။

ယင်းစာချုပ်မှာ ရှိကာဂိုမြို့မှ ‘ကြယ်သုံးလုံး’ အသားသွတ်လုပ်ငန်း ကုမ္ပဏီကို ဝယ်ယူသော စာချုပ်။

နောက်ထပ် စာချုပ်တစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်ပြန်သည်။

ထိုစာချုပ်ကား ရေခဲစိမ် အစားအစာ လုပ်ငန်းကုမ္ပဏီတည်ထောင်ခွင့် ပါမစ်ကို မစ္စတာအိုနီးလ်ထံမှ ‘ကြယ်သုံးလုံး’ အသားသွတ်လုပ်ငန်း ကုမ္ပဏီက ဒေါ်လာနှစ်သိန်းဖြင့် အပြီးအပိုင် ဝယ်ယူသောစာချုပ်။

ကိတ်သည် စာချုပ်နှစ်ခုကို လက်ထဲတွင် ကိုင်ကာ တစ်စုံတစ်ရာ အတွက် နောက်ဆံတင်းနေဟန်ဖြင့် တုန့်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေမိသည်။

ပြီးတော့မှ စာချုပ်များကို မီးခံသေတ္တာထဲသို့ ပြန်ထည့်ပြီး သော့ခတ် လိုက်သည်။

ဒေးဗစ်ကို သူမ ပိုင်ခဲ့ပြီ။ သူ့ကို သူမ တစ်သက်လုံးပိုင်သွားတော့ မည်။ ပြီးတော့ ကရူဂျာ-ဘရင်းလီမိတက်ကိုလည်း တစ်သက်လုံး ပိုင်သွား တော့မည်။

သူတို့နှစ်ယောက် စိတ်တူသဘောတူ လက်တွဲကာ သည်ကုမ္ပဏီကြီး ကို ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြီးအကျယ်ဆုံး၊ ဩဇာအာဏာအရှိဆုံး ကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခု ဖြစ်လာအောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးပမ်းကြတော့မည်။

ဤသည်ပင်လျှင် ကွယ်လွန်သူ ဂျမီမဂ္ဂရီဂါနှင့် သူ၏ချစ်ဇနီးမာဂရက် မဂ္ဂရီဂါတို့ မျှော်မှန်းခဲ့ကြသော အဓိက ဘဝဆန္ဒကြီး မဟုတ်ပါလား။

တတိယအုပ်

‘ကရုဗျာ-ဘရင်းလီမိတက်’

(၁၉၁၄-၁၉၄၅)

၁၆

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ရောက်နေကြသည်။ တစ်ချိန်တုန်းက ဂျမီမဂ္ဂရီဂါသည် ဘရန်ဒီဖန်ခွက်ကို ရှေ့တွင် ချကာ သည် အခန်းထဲတွင် ထိုင်ရင်း ထွေထွေရာရာ စိတ်ကူးနေရသည်ကို အလွန်နှစ်သက်ခဲ့ သည်။

“တို့မှာ ပျားရည်ဆမ်းခရီးထွက်နေဖို့ အချိန်မရှိဘူး ကိတ်။ ကုမ္ပဏီ လုပ်ငန်းကိုပဲ အထူးဂရုစိုက်ကြရမယ်” ဒေးဗစ်က ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ... အဲဒါကို ကျွန်မလည်း သိပါတယ် မစ္စတာ ဘလက်ဝဲရယ်။ ဒီလိုဆို ကျွန်မကိုရော ဘယ်သူက ဂရုစိုက်မှာလဲ ဟင်”

သူမက လင်တော်မောင်၏ပေါင်ပေါ်တွင် ခွေအိပ်ချလိုက်သည်။ ဒေးဗစ်၏ လက်ထဲမှ စာရွက်စာတန်းများ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွတ်ကျသွား သည်။ သူမက ဒေးဗစ်၏တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံး၍ ဖက်ထားလိုက်သည်။ ရမ္မက်လွှမ်းသော ဖောဋ္ဌဗ္ဗအာရုံသည် ဒေးဗစ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို စိမ့်ဝင် လွှမ်း ခြုံသွားသည်။

သူသည် ရုတ်တရက် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသူပမာ ကိတ်၏တစ် ကိုယ်လုံးကို ရမ္မက်မူးစွာဖြင့် သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်လိုက်လေသည်။

*

ကြင်စဦး ဇနီးမောင်နှံတို့သည် ပျားရည်ဆမ်းခရီးထွက်ရင်း ကမ္ဘာအနှံ့ လျှောက်လည်ကြသည်။ ပါရီ၊ ဇူးရစ်၊ ဆစ်ဒနီနှင့် နယူးယောက် စသော မြို့

ကြီးတိုင်းသို့ ရောက်ကြသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ရောက်လေရာမြို့များရှိ ကုမ္ပဏီခွဲများသို့လည်း ဝင်ရောက်ကာ လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ ညွှန်ကြားချက်များပေးကြသည်။

ပြီးလျှင် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်တိုင်အောင် စကားပြောကြသည်။ ချစ်တင်းနှောကြသည်။

ကိတ်သည် လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ အစည်းအဝေး ပြုလုပ်တိုင်း ဒေးဗစ်၏ နံဘေးတွင် အမြဲတမ်း ရှိနေသည်။

သူတွင် ဗီပေါ စီးပွားရေး အမြင်ရှိသည်။ ယနေ့ ကမ္ဘာ့စီးပွားရေး လောက၏ ထိပ်ပိုင်းတွင် အမျိုးသမီးများ မရှိသလောက် နည်းပါးနေသေးသည်။ ယင်းတို့အနက် ကိတ်သည် ခြွင်းချက်ဖြစ်သည်။ ထူးခြားသူဖြစ်သည်။ သူမသည် အခြားပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အမြင်ကို သေချာစွာ ထိုးဖောက်လေ့လာသည်။ သူမ၏ ပင်ကိုအမြင်ကို ပီပြင်စွာ တင်ပြသည်။

ပထမတွင် အခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေက သူမအား သိပ်ပြီး အထင်မကြီးကြ။ နောက်တော့မှ သူမ၏ ထူးခြားသော စွမ်းဆောင်ချက်ကို မြင်တွေ့လာကြကာ လေးစားလာခဲ့ကြသည်။ သူမသည် သူမထက်များစွာ အတွေ့အကြုံရှိသော ယောက်ျားသားများကိုပင် အပေါ်စီးမှနေ၍ ယှဉ်ပြိုင်ဆွေးနွေးနိုင်သည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွင် သူမသည် လာဘ်မြင်သည်။ လောင်းကစားပွဲတွင်ကဲ့သို့ နိုင်ပေါက်ကို ချက်ချင်းမြင်သည်။ သူမ ဘာကိုလိုချင်ပြီး လိုချင်သည့်အရာကို ဘယ်လိုရအောင် ယူမည်ဆိုသည့်အချက်ကို ဒက်ခနဲ သိသည်။ သူမ လိုချင်သည့်အရာကား အာဏာ။

သူတို့သည် ပျော်စရာအတိပြီးသော မင်္ဂလာပွားရည်ဆမ်းခရီးကို ဒါ့ခဲဟားဘားကျွန်းပေါ်ရှိ ‘စီဒါကုန်းမြင့်ရိပ်သာ’ တွင် ပျော်ရွှင်စွာဖြင့်ပင် အဆုံးသတ်ကြသည်။

၁၉၁၄ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၂၈ ရက်နေ့တွင် ပထမ ကမ္ဘာစစ်အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်သော သတင်းစကားကို ပထမဆုံး ကြားကြရသည်။

ထိုနေ့တွင် ကိတ်နှင့်ဒေးဗစ်တို့ လင်မယားသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ ဆပ်ဆက်ပြည်နယ်ရှိ ယာတောအပန်းဖြေအိမ်ကြီးတစ်ဆောင်သို့ ဧည့်သည်တော်များအဖြစ် ရောက်ရှိနေကြသည်။ အထက်တန်းလွှာ လူကုံထံများသည် စနေ၊ တနင်္ဂနွေရက်အားများတွင် တောနယ်ရှိ အပန်းဖြေရိပ်သာများသို့ သွားရောက်၍ အနားယူကြသည်မှာ ရိုးရာအစဉ်အလာတစ်ရပ်လို ဖြစ်နေသည်။

ညစာစားနေစဉ်တွင်ပင် အမင်္ဂလာသတင်းဆိုးကြီးကို ကြားသိကြရ

သည်။ ယင်းသတင်းကား ဩစတြေးလျ-ဟန်ဂေရီနန်းညွန့်လျာ ဖရန်စစ်ဖာဒီ နန်မင်းသားနှင့် ကြင်ယာတော် ဆိုဖီတို့အား မသမာသူတစ်ယောက်က လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်လိုက်သည့် သတင်းပင်တည်း။

“တော်တော်ယုတ်မာရက်စက်တဲ့ အလုပ်ပဲ။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ကိုများ သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်ရသတဲ့” ညစာစားပွဲတည်ခင်းဧည့်ခံသူ အိမ်ရှင် လော့ဒ်မာနီက မခံချင်စိတ်ဖြင့် ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ လုပ်ကြံမှုဖြစ်ပွားတဲ့ ဇီးရွက် လောက်ရှိတဲ့ ဆာဗီးယားနိုင်ငံကလေး အပေါ်မှာ ဘယ်သူကမှ တုံ့ပြန်လက်စား ချေမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ထို့နောက် စကားဝိုင်းသည် ကရိုကက်က စားပွဲအကြောင်းဘက်သို့ ဦးလှည့်သွားသည်။

နောက်ပိုင်း အိပ်ရာဝင်ကြတော့ ကိတ်က ဒေးဗစ်အား မေးသည်။

“ဒီကိစ္စကြောင့် စစ်ကြီးဖြစ်လာနိုင်တယ်လို့ ထင်သလားဟင်”

“ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွယ်”

*

အဖြစ်မှန်ကတော့ ဒေးဗစ်၏ ခန့်မှန်းချက်နှင့် တခြားစီဖြစ်သည်။

မူလကတည်းက ဆာဗီးယားနိုင်ငံအပေါ်တွင် မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြ သော ဩစတြေးလျ-ဟန်ဂေရီ ပြည်ထောင်စုသည် ဖာဒီနန်မင်းသားနှင့် ကြင် ယာတော်တို့ လုပ်ကြံခံရမှုကြောင့် ရုတ်တရက် ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲကာ ဆာဗီး ဗီးယားနိုင်ငံအား စစ်ကြေငြာပါလေတော့သည်။

အောက်တိုဘာလ ရောက်တော့ ကမ္ဘာ့အင်အားကြီးနိုင်ငံတိုင်းလိုလို စစ်ထဲပါဝင်လာကြသည်။ သည်စစ်ပွဲမှာ ယခင်စစ်ပွဲများနှင့် လုံးဝမတူ။ တစ်မူ ထူးခြားသော ကြီးကျယ်သော စစ်ပွဲကြီးဖြစ်သည်။ လေယာဉ်ပျံ၊ စစ်သင်္ဘော၊ ရေငုပ်သင်္ဘောစသည်စက်ယန္တရားပါသော ယာဉ်မျိုးစုံကို ပထမဆုံး အသုံးပြု သော စစ်ပွဲကြီးဖြစ်သည်။

ဂျာမနီက စစ်ကြေညာသောနေ့တွင် ကိတ်က ပြောသည်။

“ကျွန်မတို့အတွက်တော့ အခွင့်ကောင်းပဲ အစ်ကိုကြီး”

ဒေးဗစ်က မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ -

“မင်းက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“စစ်ကြီးဖြစ်နေတော့ စစ်ထဲပါဝင်နေတဲ့ နိုင်ငံတွေဟာ လက်နက်တွေ၊ ခဲယမ်းမီးကျောက်တွေ လိုအပ်လာမှာ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့လည်း ...”

“ဒါပေမဲ့ တို့ဆီကတော့ ဘယ်တော့မှရမှာ မဟုတ်ဘူး” ဒေးဗစ်က ဖြတ်ပြောသည်။ “တို့မှာ တို့လုပ်ငန်းနဲ့တောင် လက်မလည်ဘူး။ တိုးချဲ့လုပ်စရာ

လုပ်ငန်းတွေလည်း တစ်ပုံကြီးရှိသေးတယ်။ တို့က လူတွေအသက်ကို စတေးပြီး မှ အမြတ်ထုတ်နေစရာမလိုဘူး”

“ကျွန်မတို့ မလုပ်ရင်လည်း တခြားလူတွေက လုပ်မှာပဲ”

“ငါ ကုမ္ပဏီမှာ ရှိနေသမျှတော့ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး။ ကဲ ... ဒီ အကြောင်း နောက်ထပ် မဆွေးနွေးပါနဲ့တော့ ... ကိတ်။ ဒီတွင်ပဲ ပိတ်လိုက်ပါတော့”

အလကားလူ ကိတ်က ကျိတ်၍ ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။ **တော်တော် စိတ်ပျော့တဲ့လူ**။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထိုနေ့ညတွင် ပထမဦးဆုံး အကြိမ် တစ်ယောက်တခြားစီ အိပ်ကြသည်။

ဒေးဗစ်ကလည်း အိပ်ရာထဲတွင် လှဲရင်း တွေးနေမိသည်။ **ဒီသူငယ်မ သွေးအေးအေးနဲ့ တော်တော် ရက်စက်တာပဲ။ အင်း ... ပိုက်ဆံနဲ့ အာဏာမြင် ရတော့လည်း စိတ်ထားတွေ ပြောင်းကုန်တာပေါ့လေ။**

နောက်နေ့များတွင် သူတို့နှစ်ယောက်အဖို့ ပျော်စရာ မကောင်းတော့။ ယခုလို သဘောထား ကွဲလွဲမှုအတွက် ဒေးဗစ်က စိတ်မကောင်း။ သို့သော် တစ်နေ့ကျတော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နားလည်သွားကောင်းပါရဲ့ဟု ဖြေသည်။ ကိတ်ကတော့ ဒေးဗစ်လိုမဟုတ်၊ သူမ၏အမြင် လုံးဝမှန်သည်ဟုပင် စွဲမြဲစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲဖြစ်သည်။

*

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအနေဖြင့် စစ်ထဲမဝင်ဟု သမ္မတ ဝုဒရော ဝီလဆင်က ကတိပေးသည်။ သို့သော် ဂျာမန် ရေငုပ်သင်္ဘောများက လက်နက်မဲ့ ခရီးသည်တင် သင်္ဘောများအား တိုပီတိုပုံးများဖြင့် ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးခြင်းနှင့် ဂျာမန်စစ်သားများ၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုသတင်းများ ပျံ့နှံ့လာခြင်းတို့ကြောင့် အမေရိကန်အနေဖြင့် မဟာမိတ်နိုင်ငံများအား ကူညီရန် အခြေအနေများ ဖန်တီးလာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် “ဒီမိုကရေစီ အောင်မြင်ရေးအတွက် ကမ္ဘာကြီးကို ကယ်တင်ကြ” ဟူ၍ ကြွေးကြော်လိုက်သည်။

ဒေးဗစ်သည် တောင်အာဖရိကတွင် လေယာဉ်မောင်းပညာသင်ခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် အမေရိကန် လေယာဉ်မှူးများဖြင့် ပြင်သစ်တွင် လေတပ်ဖွဲ့စည်းကြောင်း သိရသောအခါ သူက ကိတ်ကို ပြောသည်။

“ကိတ် ... ငါစစ်ထဲ ဝင်ရလိမ့်မယ်”

ကိတ်က မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးသွားပြီး -

“အို ... မဟုတ်တာပဲ။ ဘာလို့ဝင်ရမှာလဲ။ ဒါက အစ်ကိုကြီး စစ်ပွဲ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ဟာ သူတို့ တိုက်ကြတာ ကိုယ်နဲ့ဘာဆိုင်လို့တုန်း”

“ခုဆိုင်လည်း တစ်နေ့တော့ ဆိုင်ကိုဆိုင်လာမှာပါကွယ်” ဒေးဗစ်က အေးအေးသက်သာ ပြောသည်။ “အမေရိကန်က ဘေးထိုင်မနေနိုင်ပါဘူး။ ငါလည်း အမေရိကန်လူမျိုး၊ ငါ့နိုင်ငံဘက်က ငါ ဝင်ကူချင်တယ် ကိတ်”

“အစ်ကိုကြီးက မငယ်တော့ဘူးနော်။ ၄၆ နှစ်တောင် ရှိနေပြီ။ စစ်ထဲ ဝင်ဖို့ အရွယ် မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ငါလေယာဉ်တော့ မောင်းနိုင်ပါသေးတယ်ကွယ်။ သူတို့က ရသမျှ အကူအညီတွေ လိုအပ်နေတာ”

ကိတ်အနေဖြင့် ဘယ်လိုမှ ပြောလို့ မရနိုင်တော့သည့် အဆုံးသဘော မတူစွာဖြင့်ပင် လက်လျှော့လိုက်ရတော့သည်။

*

နောက်ပိုင်းရက် အနည်းငယ်အတွင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အခြေအတင် ဘာစကားမှ မပြောကြဘဲ အေးအေးဆေးဆေးပင် နေထိုင်ဆက်ဆံကြသည်။ သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်မှုများကိုလည်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပင် ထားလိုက်ကြသည်။

အိမ်မှ မထွက်မီညတွင် ဒေးဗစ်က ဇနီးဖြစ်သူအား ပြောသည်။

“ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကို မင်းနဲ့ဘရက်တို့နှစ်ယောက်ပဲ ကြီးကြပ်လုပ်ကိုင်ကြတာပေါ့။ ငါမရှိလည်း လုပ်လို့ ဖြစ်ပါတယ်။ အတွေ့အကြုံရှိပြီးသား လူတွေပဲ”

“ကျွန်မက အလုပ်အတွက် လုံးဝ မပူဘူး။ အစ်ကိုကြီး တစ်ခုခုဖြစ်မှာကိုပဲ တွေးပြီးပူမိတယ်။ မဆိုကောင်း ဆိုကောင်း တစ်ခုခုများ ဖြစ်ခဲ့ရင်တော့ ကျွန်မ ရင်ကွဲမှာ သေချာတယ်”

ဒေးဗစ်က ဇနီးသည်အား သူ့ဘက်သို့ ဆွဲကပ်လိုက်ပြီး -

“မပူပါနဲ့ ... အချစ်ရယ်။ အစ်ကိုကြီး ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ရင်ဘတ်မှာ သူရဲကောင်းတံဆိပ်တွေ အပြည့်နဲ့ ဆက်ဆက်ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်”

နောက်နေ့မနက်တွင် ဒေးဗစ် အိမ်မှ ထွက်သွားသည်။

*

ဒေးဗစ် မရှိတော့ ကိတ်အဖို့ မနေတတ် မထိုင်တတ်အောင် ဖြစ်ရသည်။ သူ့အချစ်ကိုရဖို့အတွက် အချိန်အများကြီး ကြာခဲ့ရသလောက် လက်ထပ်ပြီးခါစ ပူပူနွေးနွေးအချိန်မှာပင် အန္တရာယ်များလှသော စစ်ထဲဝင်သွားသော အခါ သူမအဖို့ တစ်ပူမှာနှစ်ပူဆင့်၍ ခံစားမိရသည်။

သူမသည် သူ့ကို အမြဲတမ်း သတိရနေသည်။ သူ့အကြောင်းကိုသာ အချိန်ရှိသရွေ့ စိတ်ကူးနေသည်။ သူသည် သူမနှင့်အတူ ရှိနေသည်ဟုပင် ထင်မှတ်နေသည်။ သူမ ဘယ်နေရာသွားသွား သူ့အသံကို ကြားနေရသည်။ သူ့စကားသံ၊ သူ့ရယ်သံများကို နေရာတိုင်းတွင် ကြားနေသည်။ နေရာတကာ တွင် သူ့ရှိနေသည်။

သူမသည် သူ့ထံသို့ စာရှည်ကြီးတွေ နေ့တိုင်းရေးသည်။ သူ့ထံမှ စာရောက်လာလျှင်လည်း တစ်ကြိမ်ဖတ်ရုံမျှနှင့် အားမရနိုင်၊ အကြိမ်ကြိမ် ပြန်ဖတ်သည်။ ခဏခဏ ပြန်ဖတ်သည်။ သူ နေကောင်းကြောင်း၊ ဂျာမန်တွေက လေတပ်အင်အားတွင် သာကြောင်း၊ သို့သော် ထိုအချက်သည် မကြာမီ ပြောင်းလဲသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အမေရိကန်နိုင်ငံလည်း စစ်ထဲဝင်လာတော့မည်ဟု သတင်းတွေ ထွက်နေကြောင်း၊ သူတတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစား၍ စာရေးဦးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ သူမအား သူက အမြဲတမ်း ချစ်နေကြောင်း။

အစ်ကိုကြီးရေ ... ဘေးမသိရန်မခဘဲနဲ့ အိမ်ကို ပြန်လာနိုင်ပါစေ။ တကယ်လို့ အစ်ကိုကြီး တစ်ခုခုများ ဖြစ်ရင်တော့ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ... သိလား။

သူမသည် အထီးကျန်ဘဝနှင့် သောကစိတ်ကို အလုပ်ထဲတွင်သာ မြှုပ်နှံထားခြင်းဖြင့် ဖြေဖျောက်သည်။

စစ်ပွဲအစတွင် ပြင်သစ်နှင့် ဂျာမနီတပ်များသည် ဥရောပ၌ ခေတ်မီ လက်နက် တပ်ဆင်ထားသော အကောင်းဆုံး တပ်များဖြစ်သည်။ သို့သော် မဟာမိတ်တပ်များက လူအင်အားနှင့် ပစ္စည်းအင်အားတွင် အများကြီးသာ သည်။ အညံ့ဆုံးကတော့ စစ်သားဦးရေ အများဆုံး ပါဝင်သော ရုရှတပ်မတော် ပင် ဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းအင်အား ချို့တဲ့သည့်အပြင် ခေါင်းဆောင်မှုကလည်း ညံ့သည်။

“သူတို့အားလုံး အကူအညီလိုနေတာချည်းပါပဲ” ကိတ်က ဘရက် ရောဂျားစ်အား ပြောသည်။ “သံချပ်ကာကားတွေ လက်နက်နဲ့ ခဲယမ်းမီး ကျောက်တွေ လိုနေတယ်”

ဘရက်က စိတ်မသက်သာစွာဖြင့် -

“ဒီအလုပ်ကို ဒေးဗစ်က သဘောမတူဘူးဆိုတာ မင်းသိပါတယ် ကိတ်”

“သူမှမရှိတာပဲ ... ဘရက်။ ရှင်နဲ့ကျွန်မနဲ့ပြီးရင် ပြီးတဲ့ဟာပဲ”
သို့သော် ဘရက်ကတော့ ကိတ်၏ စကားကို ကျွန်မပြီးရင် ပြီးတာပဲ ဟူ၍သာ အဓိပ္ပာယ်ဖော်မိသည်။

စစ်လက်နက်ပစ္စည်း ထုတ်လုပ်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဒေးဗစ်၏ သဘောထားကို ကိတ်က လုံးဝ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။

သူမကတော့ မဟာမိတ်တပ်တွေ လက်နက်ချို့တဲ့နေသည်။ မိမိတို့က လက်နက်တွေ ထုတ်လုပ်ရောင်းချနိုင်လျှင် မျိုးချစ်တာဝန်ကျေပွန်ရာ ရောက်သည်ဟု ထင်သည်။

ထို့ကြောင့် သူမသည် မိတ်ဆွေနိုင်ငံဒါဇင်ဝက်ခန့်မှ ခေါင်းဆောင်များနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးသည်။ ထို့နောက် တစ်နှစ်အတွင်းတွင် ကရူဂျာ-ဘရင်းလီ မိတက်မှ သံချပ်ကာကားများ၊ ဗုံးများနှင့် လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်များ စတင် ထုတ်လုပ်တော့သည်။ ထို့ပြင် မီးရထားနှင့် ယူနီဖောင်းများလည်း ထုတ်လုပ်လာသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကရူဂျာ-ဘရင်းလီမိတက်သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြီးကျယ်ဆုံး လုပ်ငန်းပေါင်းစုံ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကိတ်က လောလောလတ်လတ် ပြုစုထားသော ဝင်ငွေစာရင်းကို ကြည့်ကာ ဘရက်ရောဂျားစ် အား ပြောလိုက်သည်။

“ဘရက် ... ရှင် ဒီစာရင်း ကြည့်ပြီးပြီလားဟင်။ အစ်ကိုကြီးသာ မြင်ရရင်တော့ သူ့အမြင်မှားပါတယ်လို့ ဝန်ခံမှာ သေချာတယ်ရှင့်”

*

ထိုအချိန်တွင် တောင်အာဖရိက နိုင်ငံရေး အခြေအနေသည် အကြီးအကျယ် မငြိမ်သက် ဖြစ်နေသည်။

ပါတီခေါင်းဆောင်များက မဟာမိတ်နိုင်ငံများအား ကူညီရန် သတိပေးကာ ဂျာမနီရန်မှ တောင်အာဖရိကကို ကာကွယ်မည်ဟု နိုင်ငံသို့ ထုတ်ပြန်ကြေငြာသည်။ သို့သော် တောင်အာဖရိကပြည်သူ အများစုတို့ကမူ ဗြိတိန်နိုင်ငံအား အစိုးရက အကူအညီ ပေးခြင်းကို လုံးဝ သဘောမတူကြ။ သူတို့သည် အတိတ်သမိုင်းကို လျင်မြန်စွာ မေ့ပစ်၍ မရနိုင်ကြ။

ဥရောပတွင် မဟာမိတ်တပ်များ အထိနာလျက်ရှိသည်။ အနောက်ဘက် စစ်မျက်နှာတွင် တိုက်ခိုက်မှုများ ခေတ္တ ငြိမ်သက်သွားသည်။ နှစ်ဖက်စလုံးမှ စစ်သားများသည် ပြင်သစ်မှ ဘယ်လဂျီယံအထိ ပြန့်ကြဲနေသော ကတုတ်ကျင်းများထဲတွင် အသက်ကို ဖက်ရွက်နှင့် ထုပ်ကာ လောကဇရဲကို ဆိုးရွားစွာ ခံစားနေကြရသည်။ ကတုတ်ကျင်းတွေထဲတွင် ရေတွေ ပြည့်လျှံနေကြသည်။ အချို့တွင် ရွှံ့ဗွက်တွေ ပေါက်နေကြသည်။ သည်ကြားထဲ တောကြွက်တွေကလည်း သောင်းကျန်းလိုက်သေးသည်။

သည်လိုအခြေအနေတွင် ဒေးဗစ်မှာ မိုးကောင်းကင်မှ လေယာဉ်ပျံပေါ်
ရောက်နေသဖြင့် ကိတ်က ကျိတ်ပြီး ဝမ်းသာနေမိသည်။

၁၉၁၇ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၆ ရက်နေ့တွင် အမေရိကန်က စစ်ကြေညာ
သည်။ ဒေးဗစ်၏ ကြိုတင်နမိတ်ဖတ်ချက် မှန်နေပြီ။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဝျွန်၊ ဂျေ၊ ပါရှင် ကွက်ကဲချုပ်သော အမေရိကန်တပ်
မတော်သည် ဇွန်လ ၂၆ ရက်နေ့တွင် ပြင်သစ်ကမ်းခြေသို့ တက်ရောက်သည်။
နေရာ အနံ့အပြားတွင် တိုက်ပွဲများ အပြင်းအထန် ဖြစ်ပွားသည်။ သမိုင်းဝင်
တိုက်ပွဲကြီးများ ဖြစ်ပွားရာ စိန့်-မီဟယ်၊ ချတိုး-သီယာရီ၊ မြူစွယ်-အဂွန်း၊
ဘဲလို-ဂုနှင့် ဗာဒွန် စသော ဒေသများသည် လူတိုင်းအတွက် နေ့စဉ်သုံး ဝေါ
ဟာရများ ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။ မဟာမိတ်တပ်များသည် တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ ဆက်
တိုက်အောင်ပွဲခံလျက် ရှိသည်။

နောက်ဆုံး ၁၉၁၈ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၁ ရက်နေ့တွင်ကား စစ်ကြီး
သည် လုံးဝ ဥသယံ့ ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။ ဒီမိုကရေစီအောင်ပွဲခံခဲ့ပြီ။

စစ်ကြီးပြီးဆုံး၍ ဒေးဗစ်လည်း အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ပြီ။

နယူးယောက်ဆိပ်ကမ်းတွင် ဆိုက်ထားသော သင်္ဘောပေါ်မှ ဒေးဗစ်
ဆင်းလာသည်။ ကိတ်က ဆိပ်ခံတံတားမှ အသင့်စောင့်ကြိုနေသည်။

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ အကြာကြီး ရပ်ကြည့်နေ
ကြသည်။ သူတို့ပတ်ပတ်လည်မှ ဆူညံသံများနှင့် လူအုပ်ကြီးများကို လုံးဝ
သတိမပြုမိကြ။

နောက်တော့မှ ကိတ်က ဒေးဗစ်၏ ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လိုက်သည်။
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ထားကြသည်။

ဒေးဗစ်သည် ပိန်လည်းပိန်သွားသည်။ သူ တော်တော်ပင်ပန်းနေပုံရ
သည်။ ကိတ်က မေးခွန်းပေါင်းသောင်းခြောက်ထောင်ကို တစ်ထိုင်တည်းဖြင့်
မေးပစ်လိုက်ချင်လှသည်။

သို့သော် နောက်မှပဲ မေးတော့မည်။ ယခုလောလောဆယ် အရေးကြီး
တာကိုသာ အရင်လုပ်ရမည်။

“အစ်ကိုကြီးကို စီဒါကုန်းမြင့်ရိပ်သာကို ခေါ်သွားဖို့ ကျွန်မ စီစဉ်ထား
တယ်။ အစ်ကိုကြီးအတွက် အေးအေးဆေးဆေး အနားယူဖို့ အကောင်းဆုံး
နေရာပဲ”

*

ဒေးဗစ် မရောက်ခင်ကပင် ကိတ်က အိမ်ကြီးကို အစစ အရာရာ
အဆင်ပြေအောင် အကောင်းဆုံး ပြင်ဆင်မွမ်းမံထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ အခန်းများ

သည် သန့်ရှင်းသည်။ အလင်းရောင်နှင့် လေကောင်းလေသန့်ရသည်။ အိမ်ရှေ့ သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် ဆိပ်ခံတံတားနှင့် ပင်လယ်ပြင်ကို မြင်နေရသည်။
ကိတ်က လင်တော်မောင်အား စကားတပြောပြောဖြင့် အိမ်ကြီးထဲသို့ ဦးဆောင်ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဒေးဗစ်ကတော့ ငြိမ်ချက်သားကောင်းစွာဖြင့် လိုက်ပါ လာသည်။

ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်သောအခါ ကိတ်က မေးသည်။

“ကျွန်မ လုပ်ထားတာတွေ သဘောမကျဘူးလား ဟင် ... အစ်ကို ကြီး”

“ကျပါတယ်။ သိပ်လှတာပဲ။ ကဲ ... ထိုင်ပါဦး ... ကိတ်ရယ်။ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့”

ကိတ်ရင်ထဲ ထင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဘာများ ပြောမလို့လဲ ... ဟင် ... အစ်ကိုကြီး”

“တို့ကုမ္ပဏီက ကမ္ဘာတစ်ဝက်လောက်ကိုလက်နက်တွေ ထုတ်လုပ် ပြီး ရောင်းချခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“စာရင်းစာအုပ်တွေ ကြည့်ပြီးမှ ပြောပါလား အစ်ကိုကြီးရယ်။ ကျွန်မတို့ အမြတ်က ...”

“ငါက တခြားကိစ္စ ပြောနေတာပါ။ အဲလေ ... ထားပါတော့ ... တို့ရဲ့ အမြတ်ငွေဟာ ငါထွက်မသွားခင်ကထက် အများကြီး တိုးလာမယ်ဆိုတာ ငါလည်း တွက်မိပြီးသားပါ။ စစ်လက်နက်ပစ္စည်းတွေ လုံးဝ မထုတ်လုပ်ဖို့ တို့နှစ်ယောက်သဘောတူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်လို့ ငါမှတ်မိတယ်။ ငါပြောတာ ဟုတ် ရဲ့လား”

ကိတ်က ဒေါသကြောင့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲသွားသည်။

“ဟုတ်တယ် ... အစ်ကိုကြီးက မထုတ်လုပ်ဖို့ သဘောတူခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက သဘောမတူခဲ့ဘူး” သူမက စိတ်ကို ထိန်း၍ ပြောသည်။
“ခေတ်တွေ ပြောင်းခဲ့ပြီ ... အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်မတို့ကလည်း ခေတ်နဲ့အတူ လိုက် ပြီး ပြောင်းနိုင်မှ တန်ကာကျမှာပဲ”

ဒေးဗစ်က ကိတ်၏မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်ကာ လေအေးအေး ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“အဲဒီတော့ မင်းလည်း ပြောင်းလဲသွားပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

*

ကိတ်သည် အိပ်ရာပေါ်လှဲရင်း သူမကိုယ်သူမ မေးခွန်းထုတ်ကြည့် သည်။

ပြောင်းလဲသွားတာ သူမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဒေးဗစ်လား။ ဒေးဗစ် စိတ်ဓာတ် ပိုပြီး ခိုင်မာလာသလား။ ဒါမှမဟုတ် ပိုပြီး ပျော့ညံ့သွားသလား။

ဒေးဗစ်သည် စစ်လက်နက်ပစ္စည်း ထုတ်လုပ်ရေးကို လုံးဝ ငြင်းပယ်ခဲ့ သည်။ ထိုအချက်သည် သူ၏ ပျော့ညံ့မှုကို ပြသည်။ မိမိတို့က မထုတ်လုပ် လျှင် နောက်တစ်ယောက်ယောက်က ထုတ်လုပ်မှာ သေချာသည်။ ယင်းသို့ ဆိုလျှင် အမြတ်အစွန်းတွေကို ပေးနေပါလျက်နှင့် မိမိတို့က မယူလိုက်သလို ဖြစ်မနေပါရောလား။

ဒေးဗစ်သည် ပင်ကိုအားဖြင့် စီးပွားရေး အမြင်ရှိသူတစ်ယောက်။ ယင်းအမြင်တွေ ဘယ်ရောက်သွားကြပါလိမ့်။

ကိတ်က ဒေးဗစ်ကို စီးပွားရေးတွင် အတော်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဟု ယူဆထား သည်။ ယခုတော့ သူမကသာ အတော်ဆုံး ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။

ထိုညတွင် သူမ လုံးဝ အိပ်မပျော်နိုင်တော့။

*

မနက်ကျတော့ လင်မယားနှစ်ယောက် မနက်စာစားကြသည်။ မနက် စာ စားပြီးတော့ ပန်းခြံထဲ ဆင်းကာ လမ်းလျှောက်ကြသည်။

“တကယ်သာယာတာပဲ ကိတ်။ ငါ ဒီရောက်လာတာ အင်မတန် စိတ်ချမ်းသာမိတယ်”

“ညက ပြောခဲ့ကြတဲ့ အကြောင်းတွေကော သတိမရတော့ဘူးလား”

“အဲဒါတွေက ပြီးခဲ့ပါပြီ။ ငါက စစ်ထဲရောက်နေတယ်။ ကုမ္ပဏီကို မင်းက အုပ်ချုပ်တယ်။ မင်းမှန်တယ် ထင်တာ မင်းလုပ်တယ်။ ဒါပဲပေါ့ ... မဟုတ်ဘူးလား”

တကယ်လို့ အစ်ကိုကြီး ဒီမှာ ရှိနေရင်ကော ကျွန်မ ဒီအတိုင်းပဲ လုပ်ဖြစ်မှာလား။ ကိတ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်မေးကြည့်သည်။ တကယ်တော့ ကုမ္ပဏီ ကောင်းစားရေးအတွက် သူမက စီးပွားရေးကို စီးပွားရေးဆန်ဆန် လုပ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ **အဲဒီတော့ ငါ့အနေနဲ့ ကုမ္ပဏီက ပိုပြီး အရေးကြီး သလား။ အိမ်ထောင်ရေးက ပိုပြီး အရေးကြီးသလား။** သည်မေးခွန်းကိုတော့ သူမ မဖြေရဲတော့။

၁၇

နောက်ငါးနှစ်အတွင်းတွင် ကမ္ဘာနှင့်အဝန်း စီးပွားရေးအလွန်တိုးတက်လာခဲ့သည်။ ‘ကရူဂျာ-ဘရင်းလီမိတက်’ မှာလည်း စိန်တွင်းရွှေတွင်း လုပ်ငန်းများသာမကတော့ဘဲ လုပ်ငန်းပေါင်းစုံ ကုမ္ပဏီကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ။ ကမ္ဘာနိုင်ငံအရပ်ရပ်တွင် ကုမ္ပဏီခွဲများ ဖွင့်လှစ်လာနိုင်ခဲ့ပြီး ကုမ္ပဏီဌာနချုပ်ကို တောင်အာဖရိကတွင် ဆက်လက်ထားရှိ၍ မဖြစ်နိုင်တော့သည့် အခြေအနေသို့ ပင် ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ လောလောဆယ်တွင် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်းစုကြီးတစ်ခု၊ အသက်အာမခံလုပ်ငန်းတစ်ခုနှင့် ဧကငါးသိန်းမျှရှိသော သစ်တောလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုတို့ကိုပင် နောက်ထပ်ဝယ်ယူလိုက်သေးသည်။

တစ်ညတွင် ကိတ်သည် ရုတ်တရက် အကြံတစ်ခုရသဖြင့် အိပ်ပျော်နေသော လင်တော်မောင်အား လှုပ်နှိုးပြီး ပြောသည်။

“အစ်ကိုကြီး ကျွန်မတို့ ကုမ္ပဏီဌာနချုပ်ကို နေရာပြောင်းပြီး ဖွင့်လှစ်ကြရအောင်လား”

ဒေးဗစ်က ကမန်းကတန်း ထထိုင်ကာ အိပ်မှုန်စုံမွှားဖြင့် ပြန်မေးသည်။

“ဘာ ... ဘယ်လို”

“ဒီနေ့ ကမ္ဘာ့စီးပွားရေးရဲ့ ဗဟိုချက်ချာက နယူးယောက်မြို့ ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်မတို့ဌာနချုပ်လည်း အဲဒီမှာ ရှိသင့်တယ်။ တောင်အာဖရိကက တခြားကုမ္ပဏီခွဲတွေ ဆက်သွယ်ရတာ သိပ်ပြီး ဝေးနေတယ်။ ပြီးတော့ အခုဆိုရင် တယ်လီဖုန်းတွေ၊ သံကြိုးတွေလည်း ရှိနေပြီဆိုတော့ နယူးယောက်မြို့ကနေပြီး ဘယ်ကိုမဆို မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ဆက်သွယ်လို့ ရနိုင်ပြီ မဟုတ်လား”

“အေး ဟုတ်သားပဲ။ ဒီကိစ္စ ငါလုံးဝ မစဉ်းစားမိခဲ့ဘူး” ဟု ဒေးဗစ်က အိပ်ချင်မှူးတူးသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်းပင် ပြန်လည် အိပ်ပျော်သွားသည်။

*

နယူးယောက်မြို့ကြီးကား အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ ကိတ်သည် နယူးယောက်မြို့သို့ ယခင်က သုံးလေးခေါက်မျှ ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က သူမသည် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရသည်။ သို့သော် နယူးယောက်မြို့တွင် အမြဲတမ်း နေထိုင်ဖို့ကိစ္စကျတော့ ခြံစည်းရိုးခတ်ထားသော သီးသန့်ဝင်းခြံကြီးတစ်ခုထဲတွင် ပိတ်လှောင်နေရမည် ကဲ့သို့ ခံစားမိသည်။ ကမ္ဘာမြေကြီးသည် အိုးထိန်းစက်ပမာ တဝီဝီလည်နေ သည်။ အရာဝတ္ထုတိုင်း လူတိုင်းသည် လျင်မြန်သော အရှိန်ဖြင့် မရပ်မနား လူးလာဆန်ခတ်တရစပ် ရွေ့လျားနေကြသည်။

ကိတ်တို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ‘ဝေါလ်စထရီ’ လမ်းမကြီးပေါ်ရှိ နေရာတစ်နေရာကို ကုမ္ပဏီဌာနချုပ်အဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်ကြသည်။ ချက်ချင်းပင် ဗိသုကာတွေ အလုပ်စကြသည်။ ကိတ်သည် နောက်ထပ် ဗိသုကာပညာရှင်တစ်ဦး ရွေးချယ်ကာ ၁၆ ရာစုရီနေဆန်ခေတ် ပြင်သစ်ပုံစံနေအိမ်ကြီးကို ပဉ္စမရိပ်သာလမ်းမကြီးပေါ်တွင် တခမ်းတနား ဆောက်လုပ်စေသည်။

“ဒီမြို့က အရမ်းဆူတာပဲ။ နားပူစရာ အလွန်ကောင်းတာပဲ” ဟု ဒေးဗစ်က ညည်းညူသည်။

တကယ်တော့ သူ့စကားမမှား။ အထပ်ပေါင်း များစွာပါသော မိုးထိတိုက်မြင့်ကြီးတွေကို နေရာတကာတွင် အချိန်မလပ် ဆောက်လုပ်နေကြသောကြောင့် ထုသံ ရိုက်သံတွေကိုသာ အမြဲမပြတ် ကြားနေရသည်။ ထို့ပြင် ပြုတ်ပြုတ်စီကာ လမ်းလုံးပြည့်နေသော ကားသံတွေကလည်း တမှောင့်။

သို့သော် နယူးယောက်မြို့သည် ကမ္ဘာ့စီးပွားရေးတစ်ခုလုံး၏ ဘူမိနက်သန်။ သင်္ဘောလုပ်ငန်း၊ အာမခံလုပ်ငန်း၊ ပို့ဆောင်ဆက်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းပေါင်းစုံတို့၏ ဌာနချုပ်။ ကမ္ဘာ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအားလုံးတို့ ပေါင်းဆုံရာ အချက်အချာဗဟိုဌာန။ ထို့ကြောင့် ကိတ်က နယူးယောက်မြို့ကို အလွန်သဘောကျသည်။ သို့သော် ဒေးဗစ်က သူမလို မယူဆဘဲ တစ်မျိုးဖြစ်နေပြီး သိပ်ပြီး သဘောမတူချင်ကြောင်းကိုတော့ သူမက အကဲခတ်မိသည်။

“ကျွန်မတို့က အနာဂတ်အတွက် လုပ်နေကြတာ အစ်ကိုကြီး။ ဒီမြို့ကြီးက တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တိုးတက်နေတယ်။ ဒီနေရာမှာ အခြေစိုက်နိုင်မှ ကျွန်မတို့လည်း တိုးတက်နိုင်မယ်”

“ဘုရားရေ ... မင်းက ဘယ်အထိတောင်မှ တိုးတက်ချင်သေးလို့လဲ”
“တိုးတက်နိုင်သမျှ တိုးတက်ချင်တာပေါ့”

သူမက မစဉ်းစားဘဲ လွတ်ခနဲ ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။ သည်မေးခွန်းကို ဒေးဗစ်က ဘာကြောင့် မေးကြောင်း သူမ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။ စီးပွားရေးဆိုသည်မှာ လောင်းကစားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ လောင်းကစား လုပ်လျှင် နိုင်ဖို့သာအဓိက။ အပြိုင်ပုဂ္ဂိုလ်များကို အလဲထိုးနိုင်မှ ကိုယ်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

သည်သဘောတရားကို ဒေးဗစ်အနေဖြင့် ဘာကြောင့်များ မတွေးမိရတာပါလိမ့်။ တကယ်ဆိုသော် ဒေးဗစ်သည် အလွန်တော်သော စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်။ သို့သော် သူ့မှာ တစ်ခုလိုနေသည်။ တစ်ခု ချွတ်ယွင်းနေသည်။ တခြား မဟုတ်၊ အောင်နိုင်လိုသော ဆန္ဒ၊ အကြီးအကျယ်ဆုံးနှင့် အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိုသော ဆန္ဒ။

သူမ၏ ဖခင်ကြီးတွင် ယင်းဆန္ဒ၊ ယင်းစိတ်ဓာတ် အပြည့်ရှိသည်။ သူမတွင်လည်း ရှိသည်။ ယင်းစိတ်ဓာတ်ကြောင့်ပင် တစ်နေ့သောအခါ၌ ကုမ္ပဏီသည် ‘သခင်’ ဖြစ်လာပြီး သူမမှာ ‘ကျွန်’ ဖြစ်သွားနိုင်ကြောင်းကိုလည်း သူမတွေးမိသည်။ သူမက ကုမ္ပဏီကို မပိုင်တော့ဘဲ ကုမ္ပဏီက သူမကို ပိုင်လာမည် ဖြစ်သည်။

သူမ၏ ခံစားချက်များကို ဒေးဗစ်အား ပြောပြသောအခါ ဒေးဗစ်က ရယ်ပြီးပြောသည်။

“မင်းက သိပ်ပြီး အလုပ်လုပ်လွန်းတယ်”

သူ့အဖေနဲ့ သိပ်တူတာပဲ ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ သည်အချက်ကို သူ့အနေဖြင့် မကျေနပ်ချင်သလို ဖြစ်မိသည်မှာ ဘာကြောင့်မှန်းတော့မသိ။

လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဘာဖြစ်လို့များ အလုပ်ကိုသိပ်ပြီး ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်ရတာလဲ။ ကိတ်က တွေးကြည့်မိသည်။ လူ့ဘဝတွင် ပျော်စရာ အကောင်းဆုံးအရာကို အလုပ်တွင်သာ ရနိုင်သည်ဟု သူမက ထင်သည်။ အလုပ်လုပ်နေမှသာလျှင် မိမိကိုယ်မိမိ အသက်ရှင်နေသည်ဟု သူမက ထင်သည်။ တစ်နေ့သစ်လာတိုင်း ပြဿနာအသစ်တွေနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်မှာ အလွန် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည်။ ပြဿနာတစ်ရပ်သည် စိန်ခေါ်ချက်တစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ ပဟေဠိတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ အနိုင်ယူရမည့် လောင်းကစားပွဲသစ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ သည်လိုအလုပ်မျိုးကို သူမ အလွန်သဘောကျသည်။ အစွမ်းကုန် စိတ်ကူးထုတ်၍ အဖြေရှာရသည်မှာ အလွန်ပျော်စရာကောင်းလှသည်။ ဤသည်မှာ ငွေနှင့်မဆိုင်၊ အောင်မြင်မှုနှင့်လည်း မဆိုင်။ **အာဏာ**နှင့်သာ ဆိုင်

သည်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှ လူပေါင်းများစွာတို့၏ နေရေး၊ သေရေးအဝဝကို ချုပ် ကိုင်ထားနိုင်သော အာဏာ။ တစ်ခါတုန်းက သူမသည် အာဏာရှိသူတို့၏ လက်ထဲသို့ ရောက်ရှိခဲ့ရဖူးသည်။ သူမတွင် အာဏာရှိနေလျှင် ဘယ်သူ့ကိုမှ အားကိုးနေစရာ မလိုတော့။ လောကတွင် အာဏာသာလျှင် အစွမ်းထက်ဆုံး သော လက်နက်။

ကိတ်အား ဘုရင်တွေ၊ မိဖုရားတွေနှင့် သမ္မတတွေက တလေးတစား ဖိတ်ခေါ်ဧည့်ခံကြသည်။ သူတို့အားလုံးပင် သူမထံမှ အခွင့်အရေးလိုချင်ကြ သည်။ သူမ၏ ခင်မင်မှုကို လိုချင်ကြသည်။ ကရုဏာ-ဘရင်းလီမိတက်ပိုင် စက်ရုံသစ်တစ်ခုသည် ဆင်းရဲခြင်းနှင့် ချမ်းသာခြင်းတို့၏ ခြားနားချက် ဖြစ် သည်။ အာဏာသစ်တစ်ခုဖြစ်သည်။

သည်သဘောကို သူမ ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်ခဲ့ပြီ။

*

နယူးယောက်ကို ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ပြီး နောက်တစ်နှစ် အကြာ၊ မတ်လ ထဲတွင် ကိတ် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်လာသည်။ ဒေးဗစ်က ဆရာဝန်နှင့် သွား တွေ့ရန် တိုက်တွန်းသည်။

“ဆရာဝန်နာမည်က ဂျွန်ဟာလေ ... တဲ့။ တော်တော်နာမည်ရနေတဲ့ လူငယ်ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲ”

ကိတ်က မသွားချင်သွားချင်ဖြင့် ဆရာဝန်ထံ ရောက်သွားသည်။ ဆရာဝန်က ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် ဣန္ဒြေရှိသည်။ အသက်က ၂၆ နှစ်ခန့်သာ ရှိသည်။ ကိတ်ထက် ငါးနှစ်လောက် ငယ်သည်။

“ဒေါက်တာကို ကျွန်မ တစ်ခုတော့ ကြိုတင် သတိပေးပါရစေ။ ကျွန်မ က အိပ်ရာထဲမှာ အကြာကြီးမနေချင်ဘူး။ အဲဒါ မြန်မြန် ပျောက်အောင်သာ ကုပေးပါ ... ဒေါက်တာ”

“စိတ်ချပါ ... မစွက်ဘလက်ဝဲ။ ကျွန်တော် အစွမ်းကုန်ကုသပေးပါ့ မယ်။ ကဲ ... စစ်ဆေးကြည့်ကြရအောင်”

ဒေါက်တာက ကိတ်အား အထွေထွေ စမ်းသပ်မှု ပြုလုပ်ပြီးတော့ ပြောသည်။

“အခုထိတော့ ဘာရောဂါမှ မတွေ့သေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်းမှာတော့ အဖြေကို သိရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ကျ တော့ ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်ကြည့်ပါ”

*

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ မနက်စောစောတွင် ကိတ်က ဒေါက်တာဟာလေထံ ဖုန်းဆက်သည်။

“ဟန်ကျတာပဲ။ သတင်းကောင်း ပေးစရာရှိတယ် ... မစ္စက်ဘလက်ဝဲ” ဒေါက်တာက ဝမ်းပန်းတသာ ပြောသည်။ “မစ္စက်ဘလက်ဝဲမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ ခင်ဗျ”

ကိတ်ဘဝတွင် အပျော်ဆုံးနေ့ပင် ဖြစ်တော့သည်။ သူမက လင်တော်မောင်အား ဝမ်းသာအားရဖြင့် ပြောပြသည်။ ဒေးဗစ် သည်မျှလောက် အူမြူးရသည့်အဖြစ်မျိုးကို သည်တစ်ခါသာ မြင်ဖူးသေးသည်။ သူက ကိတ်တစ်ကိုယ်လုံးကို ကျုံးဖက်လိုက်ပြီး ပြောသည်။

“ဧကန္တ ... မိန်းကလေးပဲ မွေးမှာပဲ ကိတ်။ သူလည်း မင်းလိုပဲ လာမှာ သေချာတယ်။ စိတ်လည်းတူမယ်၊ ရုပ်လည်းတူမယ်”

ပြီးတော့ သူက တွေးမိသည်။ **အင်း သိပ်ကောင်းတယ်။ ကိတ်မှာ တကယ်လိုအပ်နေတဲ့အချက်ပဲ။ ဒါမှ သူအိမ်မှာ ပိုမြဲလာမယ်။ ပိုပြီး အိမ်ထောင် ရှင်မ ပီသလာမယ်။**

ကိတ်ကလည်း တွေးနေမိသည်။ **ယောက်ျားကလေးမွေးမှာ သေချာတယ်။ တစ်နေ့ကျတော့ ကရုဏာ-ဘရင်းလုပ်ငန်းကြီးကို ဦးစီးမယ့် မျိုးဆက် သွေးပဲ။**

*

မီးဖွားရက်နီးလာသောအခါ ကိတ်သည် အလုပ်ကို လျှော့၍ လုပ်လာသည်။ သို့သော် ရုံးသို့တော့ နေ့တိုင်းအချိန်မှန် သွားသည်။

“အလုပ်အကြောင်း မေ့လိုက်ပြီး အိမ်မှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး နေစမ်းပါ ကိတ်ရာ” ဒေးဗစ်က သူ့မိန်းမ ပင်ပန်းနေမည်စိုး၍ စေတနာဖြင့် ပြောသည်။

တကယ်တော့ ကိတ်အကြောင်းကို မသိ၍ သူက ယင်းသို့ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ကိတ်အဖို့ အလုပ်လုပ်ခြင်းသည်ပင် သက်သောင့်သက်သာ အနားယူခြင်း တစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်ကို ဒေးဗစ်က လုံးဝမသိ။

မီးဖွားရန် အချိန်သည် ဒီဇင်ဘာလထဲတွင် ကျရောက်သည်။

“၂၅ ရက်နေ့မှာ မွေးအောင် ကျွန်မ ကြိုးစားပါ့မယ်” ကိတ်က ဒေးဗစ်အား ကတိပေးသည် “ဒီသားလေးဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ ခရစ်စမတ်လက်ဆောင် ဖြစ်ရမယ်”

ဟုတ်တယ်။ ဒီနှစ်ခရစ်စမတ်ကတော့ ပျော်စရာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မှာပဲ ဟု သူမက တွေးမိသည်။ သူမသည် လုပ်ငန်းပေါင်းစုံ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု၏

အကြီးအကဲဖြစ်သည်။ မိမိချစ်သော သူနှင့်လည်း ညားခွဲရသည်။ ယခု ထိုသူနှင့် ရသော သားယောက်ျားကလေးကို မကြာခင် မွေးဖွားတော့မည်။

ကိတ်၏ကိုယ်ဝန်သည် ကြီးသည်ထက် ကြီးလာသည်။ ထိုင်ရတင်ရ တာကလည်း ပို၍ ခက်ခဲလာသည်။ သို့သော် သူမသည် ရုံးခန်းသို့ကား တစ် နေ့မှ အသွားမပျက်။ ဒေးဗစ်နှင့် ဘရက်တို့က အိမ်မှာပဲ အေးအေးနေပါတော့ ကိတ်ရယ်ဟု တောင်းပန်ကြသော်လည်း သူမက နားမထောင်။ “ကျွန်မ ဦး နောက်က အလုပ်လုပ်နေတုန်းပါ” ဟုသာ အမြဲတမ်း ဆင်ခြေပေးသည်။

မီးဖွားခင် နှစ်လအလိုတွင် ဒေးဗစ် ပန်စီနီတွင်း စစ်ဆေးရေး ကိစ္စဖြင့် တောင်အာဖရိကသို့ ရောက်နေသည်။ သူသည် လာမည့် ရက်သတ္တပတ် အတွင်း နယူးယောက်သို့ ပြန်ရောက်ရန် စီစဉ်ထားသည်။

တစ်နေ့တွင် ကိတ်သည် ရုံးခန်း စားပွဲတွင် ထိုင်ကာ အလုပ်လုပ်နေစဉ် ဘရက်က တံခါးမခေါက်ဘဲနှင့် ဝင်လာသည်။ သူ့မျက်နှာအမူအရာ တည်ငြိမ် နေသည်။

“ကျွန်မတို့ ‘ရှန်နွယ်’ လုပ်ငန်းစာချုပ် မချုပ်ဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား”

“အဲဒါက အရေးမဟုတ်ဘူး ကိတ်။ ငါ ခုပဲ သတင်းရတယ် ။ မိုင်း ပေါက်ကွဲလိုတဲ့”

ကိတ် ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟင် ... ဟုတ်လား ။ ဘယ်မှာလဲ။ အခြေအနေဆိုးလို့လား။ အထိ အခိုက်များ ရှိသေးသလား”

ဘရက် သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး -

“လူခြောက်ယောက်လောက် ထိခိုက်မှုရှိတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ဒေးဗစ် လည်း ပါတယ် ... ကိတ်”

ရုံးခန်းတစ်ခန်းလုံး ချာချာလည် သွားသည်။ **ဒေးဗစ်လည်း ပါတယ်။ ဒေးဗစ်လည်း ပါတယ်။** သည်စကားသံများသည် တစ်ခန်းလုံးပြည့်အောင် ဟိန်းသွားပြီး ပဲ့တင်ထပ်ကာ မြည်ဟည်းနေသလို ထင်မှတ်ရသည်။

ကိတ်သည် ရုတ်တရက် အသက်ရှူ၍ပင် မရတော့သလို ဖြစ်သွား သည်။

ထို့နောက် တစ်လောကလုံး မှောင်မည်းသွားကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ် သက်သွားတော့သည်။

*

သားကလေးကို နောက်နှစ်နာရီ အကြာတွင် မွေးဖွားသည်။ သတ် မှတ်ထားသည့် မွေးဖွားချိန်ထက် နှစ်လကြို၍ မွေးဖွားသည်။ ကိတ်က သား

ကလေးကို အန်တိုနီဂျိမ်းဘလက်ဝဲ၍ နာမည်မှည့်သည်။ ဒေးဗစ်၏ ဖခင်နာမည်ကို ယူကာ မှည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ **သားလေးရယ် ... မေမေ့သားကို မေမေအများကြီး ချစ်ပါ့မယ်။ ဖေဖေ့ကိုယ်စားလည်း အတိုးချပြီး ချစ်ပါ့မယ်ကွယ်။**

နောက်တစ်လကြာသောအခါ ပဉ္စမရိပ်သာလမ်းမှ အိမ်ကြီးမှာ လုံးဝဆောက်လုပ်ပြီးစီးသွားသည်။ ကိတ်တို့သားအမိနှင့် အစေခံများအားလုံးပင် အိမ်ကြီးသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကြသည်။ အိမ်ကြီးကို ရှေးဟောင်းပုံစံ အလှဆင်ရန် အတွက် အီတလီမှ ရဲတိုက်ကြီးနှစ်ခု၏ အတွင်းပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူကာ ခမ်းခမ်းနားနား မွမ်းမံပြင်ဆင်သည်။ အတွင်းခန်းများမှာ ၁၆ ရာစုခေတ် အီတာလျံသုံး သစ်ကျားသား ပရိဘောဂများ၊ နှင်းဆီရောင်၊ ရွှေညိုရောင်စကျင် ကျောက်ကြမ်းခင်းများဖြင့် ပြခန်းများသဖွယ် ခမ်းနားကြီးကျယ်လှသည်။ သစ် သားစာအုပ်စင်များဖြင့် အထူးတလည် ပြုလုပ်ထားသော စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ၁၈ ရာစု ပုံစံ မီးလင်းဖိုကြီးတစ်ခုရှိသည်။ မီးလင်းဖိုအပေါ်မှ နံရံတွင် ၁၆ ရာစုခေတ် ဒတ်ချ်ပန်းချီကျော် ဟော်ဘင်၏ ရှားပါးပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ထို့နောက် ဒေးဗစ်၏ သေနတ်မျိုးစုံနှင့် သားကောင်မျိုးစုံတို့၏ အရေခွံနှင့် ဦးချိုများ ချိတ်ဆွဲထားသော အခန်းတစ်ခန်း၊ ဒတ်ချ်ပန်းချီကျော်များ ဖြစ်ကြသော ရင်းဘရန့်၊ ဗာမီးယားစ်၊ စပိန်ပန်းချီကျော် ဗယ်လက်ကတ်စ်၊ အီတာလျံ ပန်းချီကျော် ဘယ်လီနီတို့၏ အဖိုးတန် လက်ရာများထားရှိသော ပန်းချီခန်းတစ်ခန်း၊ ကပွဲခန်းတစ်ခန်း၊ နေဆာလှုံခန်းတစ်ခန်း၊ စားသောက်ခန်းတစ်ခန်း၊ ကိတ်၏ အိပ်ခန်းနှင့် ကပ်လျက် ကလေးထိန်းခန်း၊ ပြီးတော့ အိပ်ခန်းပေါင်းများစွာတို့လည်း ပါရှိသေးသည်။ အိမ်ရှေ့ပန်းခြံကြီးထဲတွင်မူ ပြင်သစ်ပန်းပုဆရာ ရီဒင်၊ အိုင်ယာလန်ဖွား အမေရိကန် ပန်းပုဆရာ ဩဂတ်စတပ်စ်နီဂေါဒင်စ်နှင့် ပြင်သစ်ပန်းပုဆရာ မယိုးလ်တို့၏ လက်ရာများဖြင့် အလှဆင်ထားသည်။ အိမ်ကြီးနှင့် ပန်းဥယျာဉ်ကြီးတို့မှာ ရှင်ဘုရင်တစ်ပါး၏ နန်းတော်တမျှပင် ခမ်းနားလှသည်။ **ငါ့သားလေးကို ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ ဒီဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာထားပြီး လူလားမြောက်လာအောင် အစွမ်းကုန် ပြုစုစောင့်ရှောက်မယ်** ဟု ကိတ်က တွေးလိုက်သည်။

*

၁၉၂၈ ခုနှစ်တွင် အန်တိုနီ(တိုနီ) ကလေး လေးနှစ်သားအရွယ်ရှိလာပြီ။ ကိတ်က သားကလေးအား မူကြိုကျောင်းသို့ ပို့လိုက်သည်။

တိုနီကလေးသည် ရုပ်ရည်လည်း ချောသည်။ တည်ငြိမ်မှုလည်း ရှိသည်။ မီးခိုးရောင်မျက်လုံးနှင့် ကြွိုင်သော မေးစေ့များက မိခင်နှင့် တစ်ထေရာတည်း။

သူ့အား ဂီတပညာကိုလည်း သင်ပေးသည်။ ငါးနှစ်သားအရွယ် ရောက်တော့ အကသင်တန်းကျောင်းတက်ရသည်။ သူတို့သားအမိနှစ်ယောက် သည် အားလပ်ရက်များတွင် ဒါ့ခဲဟားဘားကျွန်းရှိ စီဒါကုန်းမြင့်ရိပ်သာအိမ်ကြီးတွင် သွားရောက်နေထိုင်၍ အပန်းဖြေအနားယူကြသည်။ ကိတ်က သားကလေးအတွက် ပေရှစ်ဆယ်ရှည်သော စက်တပ်ရွက်လှေတစ်စင်း ဝယ်ပေးသည်။ နှစ်ယောက်သား မိန်းပြည်နယ်ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်ရွက်လွှင့်၍ အပျော်ခရီး ထွက်ကြသည်။

သို့သော် ကိတ်အနေဖြင့် အပျော်ဆုံးကတော့ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းပင် ဖြစ်သည်။

သူမ၏ဖခင်ကြီး ဂျမီမဂ္ဂရီဂါ တည်ထောင်ခဲ့သော ကုမ္ပဏီသည် ကိတ်အတွက် ထူးခြားလေးနက်သော အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်နေသည်။ ကုမ္ပဏီသည် ကိတ်အတွက် သက်ရှိလူသားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ချစ်သူလည်း ဖြစ်သည်။ သည်ကုမ္ပဏီကို သူမအသက်ရှင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး သည်ထက်သည် တိုးတက်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်သွားမည်။ တစ်နေ့သောအခါ သားဖြစ်သူ၏ ပခုံးပေါ်သို့ ပြောင်းပေးလိုက်မည်။

*

ကိတ်၏ဘဝတွင် စိတ်မချမ်းသာစရာဆို၍ မွေးရပ်မြေ၏နိုင်ငံရေး ပြဿနာတစ်ခုသာ ရှိသည်။ တောင်အာဖရိက နိုင်ငံရေးကိစ္စကို တွေး၍ သူမ ရင်လေးမိသည်။ လူဖြူလူမည်း ခွဲခြားရေးပြဿနာသည် တစ်နေ့တခြား ပြင်းထန်ကြီးထွားလာနေသည်။ တောင်အာဖရိကတွင် လူဖြူလူမည်း ခွဲခြားရေးကို ထောက်ခံသော အမြင်ကျဉ်းသူများနှင့် လူမည်းများ၏ လူမှုရေးအဆင့်အတန်းကို တိုးမြှင့်ပေးလိုသော အမြင်ကျယ်သူများဟူ၍ နိုင်ငံရေး အုပ်စုနှစ်စု ကွဲနေကြသည်။

ဝန်ကြီးချုပ် ဂျိမ်းဟာဇောနှင့် ယန်စမတ်တို့သည် ညွန့်ပေါင်းအစိုးရ ဖွဲ့ကာ လယ်ယာမြေ ဥပဒေသစ်ကို ထုတ်ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ယင်းဥပဒေသစ်အရ လူမည်းများအား နိုင်ငံရေးလုပ်ခွင့်မပြု။ မဲဆန္ဒပေးခွင့် မပြု။ ကိုယ်ပိုင်လယ်ယာ မြေ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မပြု။ သယံဇာတ ကျောက်သံပတ္တမြားနှင့် သတ္တုထွက်သော နယ်မြေများ၊ စက်မှုလုပ်ငန်း ဒေသများနှင့် ဆိပ်ကမ်းရှိသော ဒေသများတွင် အသားအရောင်ရှိသော လူမျိုးများ၊ လူမည်းများနှင့် အင်ဒီယန်း တိုင်းရင်းသား များအား လုံးဝ ပိုင်ဆိုင်နေထိုင်ခွင့် မပြု။ ထို့ကြောင့် ဥပဒေသစ်အရ သန်းပေါင်းများစွာသော တိုင်းရင်းသား လူမျိုးစုများအဖို့ အလွန်ပင် နစ်နာကြရသည်။

ကိတ်သည် တောင်အာဖရိက ထိပ်တန်းအစိုးရ အရာရှိကြီးများနှင့် တွေ့ဆုံကာ သူမ၏ ထင်မြင်ချက်ကို တင်ပြသည်။

“ဒီကိစ္စဟာ သိပ်ပြီး အရေးကြီးပါတယ်။ ချိန်ကိုက်ဖုံးကြီးဆိုရင်လည်း မမှားပါဘူး။ အခု လူကြီးမင်းတို့ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်တွေ လုပ်နေပုံက တောင်အာဖရိကမှာ ရှိနေတဲ့ လူပေါင်းရှစ်သန်းကို ငွေဝယ်ကျွန်ဘဝရောက်အောင် တွန်းပို့နေသလို ဖြစ်နေပြီ”

“မစ္စက်ဘလက်ဝဲ ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့က သူတို့ကောင်းစားရေးအတွက် လုပ်နေကြတာပါ”

“အိုး ... သူတို့ ကောင်းစားရေးအတွက် ဟုတ်လား။ အဲဒါဆိုရင် ကျွန်မ မရှင်းသေးလို့ ကျေးဇူးပြုပြီး ရှင်းပြပါဦး”

“လူမျိုးတစ်မျိုးစီက တိုင်းပြည်အတွက် တစ်ခုခုကို အကျိုးပြုဆောင်ရွက်ကြရမယ်။ တကယ်လို့ လူမည်းနဲ့လူဖြူ ခွဲခြားမထားဘဲ ရောနှောပစ်လိုက်လို့ရှိရင် သူတို့ရဲ့ ပင်ကို အရည်အသွေးတွေ ပျောက်ဆုံးသွားကြလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီလို မဖြစ်ရအောင် ကျုပ်တို့က ဟန့်တားထားခြင်းပဲ ဖြစ်တယ်”

“ဒါ ... လုံးဝ အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူး။ လူကြီးမင်းတို့ လုပ်တာကြောင့် တောင်အာဖရိက တစ်နိုင်ငံလုံး လူမျိုးရေး ငရဲပြည်လို ဖြစ်နေပြီ”

“အဲဒါ လုံးဝ မမှန်ပါဘူး။ တခြားနိုင်ငံတွေက လူမည်းတွေဟာ မိုင်ပေါင်းများစွာကို ဖြတ်ကျော်လာပြီး ဒီနိုင်ငံထဲကို တဖွဲဖွဲဝင်ရောက်နေကြတယ်။ သူတို့ဟာ လက်မှတ်တုနဲ့ ဝင်လာကြပြီး အဲဒီလက်မှတ်တုအတွက် ဒဏ်ငွေ ၅၆ ပေါင်ကိုတောင် ပေးနိုင်ကြတယ်။ တကယ်တော့ ဒီက လူမည်းတွေဟာ တခြားနိုင်ငံက လူတွေထက်တောင် ပိုပြီး ချမ်းသာနေကြပါသေးတယ်”

“ဒါဆိုရင် သူတို့အတွက် ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်”

“တကယ်တော့ ဒီလူတွေဟာ မတိုးတက်သေးတဲ့ ကမ္ဘာဦးလူသားတွေပါ မစ္စက်ဘလက်ဝဲ”

ကိတ်က ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်သာ အစည်းအဝေးမှ ထပြန်လာခဲ့သည်။ သူမသည် သူမ၏အမိနိုင်ငံ နောင်ရေးအတွက် မတွေးရဲအောင်ပင် ရင်လေးမိတော့သည်။

ကိတ်သည် တောင်အာဖရိကနိုင်ငံအတွက် ပူပန်ရသလို သူမ၏ ကျေးဇူးရှင်ကြီး အန်ကယ်ဘန်ဒါအတွက်လည်း တွေးပူမိသည်။ ဘန်ဒါအကြောင်းကို သတင်းစာများက နေ့စဉ်လိုလို ဖော်ပြနေကြသည်။ တောင်အာဖရိက သတင်းစာများက ဘန်ဒါအား ‘မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ်တဲ့’

သူ့ရဲကောင်းကြီး' ဟု တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ ရဲအဖွဲ့က ဘန်ဒါအား ဖမ်းမိသည်။ သူက အလုပ်သမား၊ ကားဒရိုင်ဘာ၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်သားဟန်ဆောင်ပြီး ထွက်ပြေးသည်။ သူသည် ပြောက်ကျားတပ်မတော်ကို ဦးဆောင် ဖွဲ့စည်းသည်။ ရဲ အဖွဲ့က သူ့အား ဝရမ်းပြေးစာရင်းတွင် နံပါတ် (၁) အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည်။

'ကိပ်တိုင်း' သတင်းစာမှ ဆောင်းပါး တစ်ပုဒ်တွင် သူ့အကြောင်းကို အသေးစိတ် ရေးသားထားသည်။ သူ့အား လူမည်း ရွာတစ်ရွာမှ ရွာသားတွေက ပခုံးပေါ်ထမ်းကာ ရွာရိုးလျှောက်ပြီး ချီးကျူးဂုဏ်ပြုကြသည်။ သူသည် တစ်ရွာဝင်တစ်ရွာထွက် တရားဟောသည်။ မကြာခင် ရဲအဖွဲ့သို့ သတင်းပေါက်သွားသည်။ ဤတွင် ဘန်ဒါမှာ လုံခြုံရာသို့ ထွက်ပြေးရပြန်သည်။ သူ့တွင် အစောင့်တပ်သား ရာနှင့်ချီ၍ ပါသည်ဟု ဆိုသည်။ ညစဉ်ညတိုင်း တစ်နေရာစီ ပြောင်းအိပ်နေရသည်ဟု သိရသည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် သူ့ကို ဘယ်လိုမှ တား၍ ရတော့မည်မဟုတ်၊ သေမှသာ သူ့လုပ်ငန်းကို ရပ်တော့မည် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကိတ်က ဘန်ဒါနှင့် ကိုယ်တိုင်တွေ့၍ စကားပြောချင်သည်။ သို့ဖြင့် သူ၏လူမည်းအမှုထမ်းဟောင်းကြီးတစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ တာဝန်ပေးသည်။

- “ဝီလျံ ... ဘန်ဒါကို တွေ့အောင်ရှာနိုင်ပါ့မလား”
 - “သူက အတွေ့ခံချင်ရင်တော့ မခက်ပါဘူး”
 - “တွေ့အောင် ရှာကြည့်ပါ။ ကျွန်မ သူနဲ့သိပ်ပြီး တွေ့ချင်တယ်”
 - “ကျုပ် ကြိုးစားကြည့်ပါ့မယ်”
- နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ဝီလျံက လာပြောသည်။
- “မစ္စက်ဘလက်ဝဲ ဒီညနေမှာ အားမလား။ ညနေပိုင်းမှာ ကားတစ်စီး ရောက်လာပြီး မစ္စက်ဘလက်ဝဲကို မြို့ပြင်ခေါ်သွားလိမ့်မယ်”

*

ကိတ်အား ဂျီဟန်နက်စဘတ်မြို့နှင့် မိုင် ၇၀ ခန့်ဝေးသော ရွာကလေး တစ်ရွာသို့ ကားဖြင့် ခေါ်လာခဲ့သည်။

ဒရိုင်ဘာသည် ကားကို တဲအိမ်ကလေး တစ်ဆောင်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ကိတ်က အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဘန်ဒါက သူမကို အသင့်ထိုင်စောင့်နေသည်။ သူက လုံးဝ ရုပ်မပြောင်း။ ယခင် နောက်ဆုံးအကြိမ် တွေ့ခဲ့ရစဉ်က ရုပ်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ **သူ့အသက် မငယ်တော့ဘူး။ အနည်းဆုံး ခြောက်ဆယ်လောက်တော့ ရှိရော့မယ်** ဟု ကိတ်က တွေးလိုက်သည်။ သူသည်

ရဲအဖွဲ့၏အန္တရာယ်ကို ရှောင်ကာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ပြေးနေခဲ့ရသည်။ သို့သော် သူ့ရုပ်သွင်က တည်ငြိမ်အေးဆေးလှသည်။

သူက ကိတ်အား ဖက်ယမ်းနှုတ်ဆက်ပြီး ပြောသည်။

“မင်းက ငါနဲ့တစ်ခါတွေ့တိုင်း တစ်မျိုးစီ အလှတိုးနေပါကလား ကိတ်”

ကိတ်က ရယ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ -

“ကျွန်မအသက် မငယ်တော့ပါဘူး အန်ကယ် ဘန်ဒါ။ မကြာခင် လေးဆယ် ပြည့်တော့မယ်”

“အသက်ကြီးလာပေမဲ့ မင်းရုပ်က အိုမလာဘူး ... ကိတ်”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ဘန်ဒါက ကော်ဖီဖျော်ပေးသည်။

“အခု ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အခြေအနေတွေကို ကျွန်မ လုံးဝ သဘောမကျဘူး ... အန်ကယ် ဘန်ဒါ” ကိတ်က စဉ်းစဉ်းစားစား အမူအရာဖြင့် ပြောသည်။ “ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် ဘယ်အခြေကို ဆိုက်ကြမှာလဲ ... ဟင်”

“အခြေအနေကတော့ ဆိုးသထက် ဆိုးလာမှာပဲ ... ကိတ်” ဘန်ဒါက ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပြန်ပြောသည်။ “အစိုးရက တို့ကို သူတို့နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆွေးနွေးခွင့်မပေးဘူး။ အစိုးရနဲ့ တို့လူမည်းတွေကြားမှာ ထိုးထားတဲ့ တံတားတွေကို လူဖြူတွေက ဖျက်ဆီးပစ်ကြတယ်။ တို့နဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့အတွက် ဒီတံတားတွေ လိုအပ်တယ်ဆိုတာ တစ်နေ့တော့ သူတို့ သိလာကြလိမ့်မယ်။ အခုဆိုရင် တို့မှာ သူရဲကောင်းတွေ ရှိနေပြီ။ လူဖြူတွေက တို့ကို တိရစ္ဆာန်တွေလို သဘောထားပြီး စားကျက်ထဲကို မောင်းသွင်းကြတယ်။ စားကျက်ထဲက မောင်းထုတ်ကြတယ်”

“လူဖြူတိုင်းတော့ အဲဒီလို မလုပ်ကြပါဘူး” ကိတ်က ပြန်လည်ချေပသည်။ “အန်ကယ်တို့ကို စေတနာရှိတဲ့ မိတ်ဆွေ လူဖြူတွေရှိပါသေးတယ်။ အခြေအနေ ပြောင်းလဲလာအောင် သူတို့လည်း တိုက်ပွဲဝင်နေကြပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ ပြောင်းလဲလာမှာပါ အန်ကယ်ဘန်ဒါ။ ဒါပေမဲ့ အချိန်ရောက်အောင် တော့ စောင့်ရဦးမှာပေါ့”

“အချိန်က ဒီလိုနဲ့ပဲ မကြာခင် ကုန်သွားမှာပဲ”

“ဒါနဲ့ အန်ကယ် ဇနီးနဲ့ သားငယ်တို့က ဘယ်မှာ ရှိနေကြသလဲ”

“သူတို့လည်း ပုန်းနေကြတာပေါ့” သူ့မျက်နှာ ညှိုးသွားသည်။

“ရဲတွေက ငါ့ကိုပဲ လိုက်နေကြသေးတယ်”

“အဲဒီတော့ ကျွန်မ ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲ၊ ကျွန်မ ဘာမှမလုပ်ဘဲ ဒီအတိုင်း ထိုင်မနေချင်ဘူး။ ပိုက်ဆံ ကူညီရင် ဖြစ်ပါ့မလား”

“ပိုက်ဆံအကူအညီကတော့ အမြဲတမ်းလိုနေတာပဲ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မ ကြည့်စီစဉ်လိုက်ပါ့မယ်။ နောက်ကော ဘာလိုချင် သေးလဲ”

“ဘာမှ မလိုချင်တော့ဘူး။ ဆုသာတောင်းပေးပါ။ တို့အားလုံး အတွက် ဆုတောင်းပေးပါ”

ကိတ်သည် နောက်နေ့မနက်တွင် နယူးယောက်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ သည်။

*

တိုနီကလေး တော်တော်ကြီးလာသောအခါ ကိတ်က ကျောင်းပိတ် ရက်များအတွင်း လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ ခရီးထွက်ရင်း သူမနှင့်အတူ ခေါ်သွားလေ့ရှိ သည်။ နိုင်ငံခြားမြို့ကြီးများသို့ ရောက်တိုင်း တိုနီကလေးသည် အနုပညာ ပြတိုက်ကြီးများသို့ အမြဲတမ်းသွားရောက်လည်ပတ်သည်။ ကမ္ဘာကျော် အနု ပညာရှင်ကြီးများ၏ ပန်းချီပန်းပုလက်ရာများကို အကြာကြီး ရပ်ကြည့်နေရသည် မှာ သူ့အဖို့ မငြီးငွေ့နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာတော့လည်း အခန်းနံရံတွင် ပန်းချီပုံတွေ ရေးဆွဲသည်။ သို့သော် သူ့ပုံတွေကို သူ့မေမေ မြင်သွားမှာကိုတော့ သူက တော်တော်ကြောက်သည်။

တိုနီကလေးမှာ ဉာဏ်လည်းကောင်းသည်။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်လည်း နေတတ်သည်။ တစ်ခါတလေတော့လည်း မဝံ့မရဲ ရှက်စနိုးဟန်ကလေးနှင့် တစ် မျိုးချစ်စရာကောင်းသည်။ သူ့မေမေက သားအတွက် အလွန်ဂုဏ်ယူသည်။ တိုနီကလေးက အခန်းထဲမှာလည်း အမြဲတမ်း ပထမစွဲသည်။ “အင်း ... မေမေ သားကြီးကတော့ တကယ့်သားပါပဲ။ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ အတန်းထဲမှာ သား ကို ဘယ်သူ့မှ ယှဉ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ပြောရင်း ကိတ်က သားငယ် အား တယုတယပွေဖက်နမ်းရှုပ်တတ်သည်။

သားဖြစ်သူကလည်း သူ့မေမေ မျှော်လင့်ထားသည်ထက် ပို၍တော် အောင် ကြိုးစားသည်။

၁၉၃၆ ခုနှစ်တွင် တိုနီကလေး ၁၂ နှစ်ပြည့်သည်။ ကိတ်သည် အလုပ် ကိစ္စဖြင့် အရှေ့အလယ်ပိုင်းသို့ ခရီးထွက်နေ၍ သားငယ် မွေးနေ့ပွဲနှင့် လွဲရ သည်။ သူမက သားကလေးကို တော်တော်ပင် အောက်မေ့နေသည်။ သား ကလေးကလည်း မေမေ့ကိုမျှော်နေသည်။ အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း သားကလေး ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ပွေဖက်နမ်းရှုပ်သည်။

“မင်္ဂလာရှိတဲ့ မွေးနေ့ဖြစ်ပါစေ ... သား။ မွေးနေ့မှာ တော်တော်ပျော်ရဲ့လား .. ဟင်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့။ သိပ်ပျော် ... ပျော်ပါတယ် မေမေ”

ကိတ်က အံ့အားကြီးသင့်သွားကာ သားမျက်နှာကို စေ့စေ့ စပ်စပ် ကြည့်လိုက်သည်။ တိုနီကလေးသည် ယခုလို စကားထစ်သည်ကို သူမ တစ်ခါမျှ မတွေ့ဘူး။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သားရယ်။ နေမှ ကောင်းရဲ့လား ဟင်”

“ဘာ ... ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ နေ ... နေကောင်းပါတယ် မေမေရဲ့”

“ဒါဆို ဘာလို့ စကားထစ်နေတာလဲ။ မြန်မြန် မပြောနဲ့။ သတိထားပြီး ဖြည်းဖြည်းပြောပါ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

အခြေအနေမှာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုဆိုးလာသည်။ သတိထား၍ ပြောရန် ပြောပြသော်လည်း ဘယ်လိုမှမရ။ ထစ်မြဲထစ်နေသည်။ သို့ဖြင့် ကိတ်မှာ မနေသာတော့၊ ဒေါက်တာ ဟာလေထံ ပြေးရတော့သည်။

ဒေါက်တာဟာလေက တိုနီကလေးအား စေ့စပ်သေချာစွာ စမ်းသပ်စစ်ဆေး ကြည့်ပြီးနောက် -

“ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာအရတော့ ဘာရောဂါမှ မတွေ့ဘူး ကိတ်။ ဒါနဲ့ ကလေးမှာ စိတ်ထိခိုက်စရာ တစ်ခုခုများ ကြုံနေရသလား”

“ဘယ်နှယ့် မဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဒေါက်တာက အဲဒီလို ဘာကြောင့် မေးရတာလဲ”

“တိုနီက စိတ်ထိခိုက်လွယ်တဲ့ ကလေး။ အခုလို စကားထစ်တာဟာ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခု ထိခိုက်နေလို့ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပဲ။ ပြဿနာတစ်ခုကို မဖြေရှင်းနိုင်လို့ စိတ်ထိခိုက်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

“အဲဒါတော့ ဒေါက်တာ မှားပြီ။ ဒေါက်တာ ပြောသလို ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မ သားလေးက တစ်ကျောင်းလုံးမှာ အတော်ဆုံး ကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ပြီးခဲ့တဲ့ စာမေးပွဲတုန်းကဆိုရင် ထူးချွန်ဆု သုံးဆုတောင် ရခဲ့တယ်။ အားကစားထူးချွန်ဆု၊ ပညာထူးချွန်ဆု၊ ပြီးတော့ အနုပညာထူးချွန်ဆု။ ဒီလိုကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့များ ဘာပြဿနာကြောင့် စိတ်ထိခိုက်နေရဦးမှာလဲ ... ဒေါက်တာရဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီ။ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီ။ ဒါနဲ့ တိုနီ စကားထစ်နေတဲ့အခါ ခင်ဗျားက ဘာလုပ်သလဲ”

“ကျွန်မက အဲဒီလို မထစ်အောင် ကြိုးစားပြုပြင်ဖို့ပြောတာပေါ့”

“နောင်ကို အဲဒီလို မပြောပါနဲ့။ အဲဒီလို ပြောခြင်းအားဖြင့် ပိုပြီးတောင် ဆိုးလာနိုင်တယ်”

ကိတ်က စိတ်တိုချင်လာသည်။

“ဒေါက်တာပြောသလို ကျွန်မသားလေးမှာ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြဿနာ ရှိတယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒါဟာ ကျွန်မကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မက ကျွန်မ သားကလေးကို သိပ်ပြီးချစ်တယ်။ ဘာတစ်ခုမှ လိုလေသေးမရှိအောင် လုပ်ပေးတယ်။ သူဟာ အလွန်တော်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်မ ယုံကြည်ထားတယ်ဆိုတာကိုလည်း သူကောင်းကောင်း သိတယ်”

ယင်းအချက်သည်ပင်လျှင် ပြဿနာ၏ အရင်းမူလဖြစ်သည်။ တိုနီ ကလေးက ဖူးဖူးမှုတ်ခံနေရသော ကလေးဖြစ်သည်။ လိုအပ်တာထက် အမြောက်ခံနေရသော ကလေးဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာဟာလေက စမ်းသပ်ချက်ကတ်ပြားကို တစ်ချက်စောင်း ကြည့်လိုက်ပြီး - “ကောင်းပြီလေ။ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ကလေးက ၁၂ နှစ် ရှိပြီနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အကောင်းဆုံးကတော့ သူ့ကို ခဏဖြစ်ဖြစ် အဝေးပို့ထားရင် အကောင်းဆုံးပဲ။ တစ်နေရာက ပုဂ္ဂလိက ကျောင်းတစ်ကျောင်း ပို့လိုက်ရင် လည်း ဖြစ်ပါတယ်”

ကိတ်က ဒေါက်တာ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“သူ့ကို သူ့ဘာသာသူ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထားလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ အထက်တန်းအောင်တဲ့အထိ ဆိုပါတော့။ ဆွစ်ဇာလန်မှာ ပုဂ္ဂလိက ကျောင်းကောင်းတွေ ရှိပါတယ်”

ဘုရားရေ ဆွစ်ဇာလန်ထိတောင် ပို့ရမတဲ့လား။ သူမသားကလေး အား အဝေးကြီး ပို့ရတော့မည်ဆိုတော့ ကိတ်ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးကြီး ခံစားမိ သည်။ ကလေးက ငယ်လည်းငယ်သေးသည်။ အဝေးကို လွှတ်ဖို့ အရွယ် မရောက်သေး။

ဒေါက်တာက ကိတ်၏ အဖြေကို စောင့်နေသည်။

“ကောင်းပြီလေ ... ကျွန်မ စဉ်းစားကြည့်ပါဦးမယ်” ဟု ကိတ်က ပြန်ပြောသည်။

ထိုနေ့ညနေတွင် ကိတ်သည် ဘုတ်အဖွဲ့အစည်းအဝေးကို ဖျက်သိမ်း လိုက်ကာ အိမ်သို့ စောစောပြန်လာခဲ့သည်။ တိုနီကလေးသည် သူ့အခန်းထဲ တွင် အိမ်စာတွေ ကျက်နေသည်။

မေမေဝင်လာတော့ တိုနီကလေးက လှမ်းပြောသည်။

“မေမေ ... သား ... သား ဘာသာ ဘာသာစုံ ဂုဏ် ... ဂုဏ်ထူး ထွက်တယ်”

“ဒါနဲ့ သား ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံသွားပြီး ကျောင်းမနေချင်ဘူးလား ဟင်”
တိုနီကလေး၏ မျက်လုံးများ အရောင်တောက်သွားသည်။

“ဟာ ... သိပ် ... သိပ်ကောင်းတာပေါ့ မေမေ”

*

နောက်ရက်သတ္တ ခြောက်ပတ်အကြာတွင် တိုနီကလေးသည် သင်္ဘောပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေသည်။ သူသည် ဂျနီဗာရေအိုင်ကြီးအနီးရှိ ရိုလီမြို့ ကလေးမှ ‘လီရိုဆေ’ အထက်တန်းကျောင်းတွင် ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား ကျောင်းသားအဖြစ် တက်ရောက်မည်ဖြစ်သည်။

ကိတ်သည် သင်္ဘောကြီး ထွက်ခွာသွားသည်အထိ နယူးယောက်မြို့ ဆိပ်ခံတံတားပေါ်မှ ရပ်ကြည့်ကျန်ရစ်သည်။ **ဘုရားရေ ငါတော့သားလေးကို သိပ်ပြီး အောက်မေ့နေတော့မှာပဲ။**

သူမသည် ချာခနဲ လှည့်ကာ ရုံးသို့သွားရန် အသင့်စောင့်နေသော ကားဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

*

ဘရက်ရောဂျားစံနှင့် အလုပ်အတူလုပ်ရသည်မှာ ပျော်စရာကောင်း သည်။ သူက အသက် ၄၆ နှစ်ရှိပြီ။ ကိတ်ထက် နှစ်နှစ်ကြီးသည် သူတို့နှစ် ယောက်သည် အကြာကြီး အလုပ်အတူ လုပ်ကိုင်လာခဲ့သူများ ဖြစ်၍ တစ် ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် အလွန်ခင်မင်နေကြပြီ။ ဘရက်သည် ကရူဂျာ- ဘရင်းကုမ္ပဏီကို အလွန်သံယောဇဉ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကိတ်က သူ့အား လေးစားခင်မင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘရက်က ယခုအထိ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်မကူးသေး။ သို့သော် ချောချောလှလှ အမျိုးသမီးကလေးတွေကတော့ သူ့အနားတွင် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေ ကြသည်။ အမှန်ကတော့ ဘရက်သည် ကိတ်အား ကြိုက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်အချက်ကို ကိတ်ကလည်း သတိပြုမိသည်။ ဘရက်က ကိတ်အား တစ် ကြိမ်မက အရိပ်နိမိတ်ပြဖူးသည်။ သို့သော် ကိတ်က အလေးအနက်မထား သလို နေလိုက်သည်။ သူမက အလုပ်ကိစ္စကိုသာ အဓိက ထားသည်။

နောက်ပိုင်းကျတော့ ဘရက်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် မှန် မှန် သွားတွေ့နေပုံ လက္ခဏာများ တွေ့လာရသည်။ သူသည် နေ့တိုင်းလိုလို ညဉ့်နက်မှ ပြန်လာတတ်သည်။ မနက်ကျတော့ အစည်းအဝေးတွင် လန်းလန်း

ဆန်းဆန်း မရှိ။ လူကတခြား စိတ်ကတခြား ရောက်နေသည့် ပုံမျိုး။ သည် အချက်သည် လုပ်ငန်းအတွက် မကောင်း။

သည်လိုနှင့် တစ်လခန့်ကြာသောအခါ အခြေအနေမှာ ပို၍သာ ဆိုးရွားလာခဲ့သည်။ ကိတ်က တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဒေးဗစ်သည် မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် ကုမ္ပဏီကို စွန့်ခွာသွားမည့် ဆဲဆဲ အခြေအနေထိရောက်ခဲ့သည်ကို ကိတ်က သတိရမိသည်။ သူမအနေဖြင့် ဤဖြစ်ရပ်မျိုး နှစ်ခါအဖြစ် မခံနိုင်။

ထို့ကြောင့် သူမသည် သွင်းကုန်ထုတ်ကုန် ကုမ္ပဏီတစ်ခုဝယ်ရန် ပါရီသို့ သွားရန်ရှိရာ ဘရက်ကိုပါ သူမနှင့် အတူလိုက်ခဲ့ရန် သွားခါနီးမှ ကပ်ပြီး ပြောသည်။ ဘရက်မှာ ဘယ်လိုမှ မငြင်းသာ၍ လိုက်ပါလာခဲ့ရသည်။

ပါရီသို့ရောက်သောနေ့တွင် တစ်နေ့ကုန်အစည်းအဝေးတွေ တက်နေကြရသည်။ ညနေစာကို ‘ဂရင်းဗီဖိုး’ ဟိုတယ်တွင် စားကြသည်။ ညစာ စားသောက်ပြီးသောအခါ ကိတ်က ဘရက်အား သူမတည်းခိုသော ‘ပဉ္စမဂျော့ ဘုရင်’ ဟိုတယ်သို့ လာရောက်၍ သူမနှင့်အတူ ကုမ္ပဏီသစ်နှင့် ပတ်သက်သော အစီရင်ခံစာများကို လေ့လာရန် ဖိတ်ခေါ်သည်။

ဘရက် ရောက်သွားသောအခါ ကိတ် အဆင်သင့်စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူမသည် ပါးလွှာအိစက်သော ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည်။

“နောက်ထပ် ပြင်ဆင်ထားတဲ့ ဈေးခေါ်စာကို ငါယူလာခဲ့တယ်” ဘရက်က ပြောသည်။ “အဲဒီတော့ ...”

“အဲဒီကိစ္စထားပါဦး ... ဘရက်ရဲ့။ ဖြည်းဖြည်းပေါ့” သူမက လေသံချို့ချို့ဖြင့် ပြောသည်။ သူမ၏အသံတွင် မြူဆွယ်သံပါနေသည်။ “ဒီနေ့တော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကိတ်”

သူမက ဘရက်၏ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းဝင်ခွေ့ကာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ထားလိုက်သည်။

“ဘုရားရေ ... မင်းကို ငါချစ်နေတာကြာပြီ ကိတ်”

“ကျွန်မလည်း ရှင့်လိုပါပဲ ဘရက်”

*

မနက်အိပ်ရာမှ နိုးလာတော့ ဘရက်က မေးသည်။

“ပျော်ရဲ့လား ... အချစ်ရယ်”

“သိပ်ပျော်တာပဲ ... ဒါလင်။ ဒါနဲ့ ... ဘရက် ... ရှင် ဟိုမိန်းမဆီ သွားနေတာ ...”

“ဘုရားရေ ... လက်စသတ်တော့ မင်းက မနာလို ဖြစ်နေတာကိုး”
ဘရက်က ရယ်ပြီးပြောသည်။ “သူ့အကြောင်း မေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါ ကိတ်။ မင်း
သဘောမကျရင် ... ငါ သူ့ဆီ နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ မသွားတော့ပါဘူး။
တကယ်ပါ။ ငါ ကတိပေးပါတယ်”

*

ကိတ်သည် ဘရက်အား နောက်ထပ် ထိုအခွင့်အရေးမျိုး ဘယ်တော့
မှ မပေးတော့။ ဘရက်က မကျေမချမ်းဖြစ်ကာ မေးလားမြန်းလား လုပ်လာ
တိုင်းတွင်လည်း -

“ကျွန်မလည်း ရှင့်လိုပဲ အများကြီး ဆန္ဒရှိပါတယ် ... ဘရက်။ ဒါ
ပေမဲ့ ကျွန်မတို့ ဒီအတိုင်းသာ ဆက်ပြီး စခန်းသွားနေကြရင် အလုပ်လုပ်ဖြစ်မှာ
မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး စွန့်လွှတ်ကြရလိမ့်မယ်”

ဤသို့ဖြင့် ဘရက်မှာ အောင့်သက်သက်နှင့်ပင် ကျေနပ်လက်ခံလိုက်ရ
တော့သည်။

*

ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်း ကျယ်ပြန့်တိုးတက်လာသည်နှင့်အမျှ ကိတ်သည်
ကောလိပ်များ၊ တက္ကသိုလ်များ၊ စာသင်ကျောင်းများနှင့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများ
သို့လည်း ငွေကြေး အမြောက်အမြား လှူဒါန်းသည်။ ထို့ပြင် ကိုယ်ပိုင် ပန်းချီ
ပြခန်းတစ်ခုကိုလည်း ဖွင့်လှစ်ထားသည်။ သူမ၏ ပန်းချီပြခန်းတွင် ရပ်ဖယ်၊
တီရှန်၊ တင်တိုရက်တို၊ အယ်ဂရက်ဂို၊ စသော ရီနေဆန်ခေတ်နှင့် ယင်းနောက်
ပိုင်းခေတ်မှ ထင်ရှားသော ပန်းချီဆရာများ၏ ရှားပါးလက်ရာများအပြင် ရှာဘင်၊
ကာရာဗက်ဂီယို ဗန်ဒိုက် စသော ပုံစံသစ် ပန်းချီကျော်များ၏ လက်ရာများကိုပါ
ပြည့်စုံစွာ ဝယ်ယူချိတ်ဆွဲထားသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဘလက်ဝဲပန်းချီပြခန်းသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် တန်ဖိုး
အရှိဆုံး ပုဂ္ဂလိက ပြခန်းအဖြစ် ကျော်ကြားခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ကျော်ကြား
ရခြင်းအကြောင်း တစ်ရပ်မှာ ဖိတ်ကြားထားသော ဧည့်သည်များမှတစ်ပါး
တခြားမည်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကိုမှ ကြည့်ရှုခွင့် မပြုသောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။

ကိတ်သည် ပြခန်းရှိ ပန်းချီကားများကို ဓာတ်ပုံရိုက်ခွင့်လည်း မပြု။
ပန်းချီကားများနှင့် ပတ်သက်၍ သတင်းစာဆရာများနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးကာ
သတင်းဆောင်းပါးများ ရေးသားခြင်းကိုလည်း ခွင့်မပြု။ သဘောကတော့
ဘလက်ဝဲမိသားစု၏ အတွင်းရေး အကြောင်းအရာများကို မည်သူမျှ မသိစေလို
ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဘလက်ဝဲမိသားစုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်လျှင် အစေခံများ
နှင့် ကုမ္ပဏီအမှုထမ်းများအားပင် ပြောဆိုဆွေးနွေးခွင့် လုံးဝမပြု။

သို့သော် ကိတ်ဘလက်ဝဲမှာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အချမ်းသာဆုံး၊ ဩဇာ အာဏာ အရှိဆုံး အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသဖြင့် လူတွေ၏ ထင်ကြေး ပေးပြောဆိုခြင်း၊ ကောလာဟလ သတင်းလွှင့်ခြင်းကိုတော့ ပိတ်ပင်ဟန့်တားရန် လုံးဝ မဖြစ်နိုင်။ အချုပ်ဆိုသော် ကိတ်ဘလက်ဝဲအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မေးခွန်းပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင် မေးမြန်းနေကြသော်လည်း တိကျသော အဖြေကတော့ မရှိသလောက်ပင်။

*

ကိတ်က ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ၊ လီရိုဆေ အထက်တန်းကျောင်းမှ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးထံသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

“ကျွန်မ သားကလေး တိုနီအခြေအနေ ဘယ်လိုနေသလဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါ ဆရာမကြီး”

“ဪ... တိုနီရဲ့ အခြေအနေကို သိချင်လို့လား။ အခြေအနေ အများ ကြီး ကောင်းပါတယ် ... မစွက်ဘလက်ဝဲ။ တိုနီက အလွန်တော်တဲ့ ကျောင်း သားတစ်ယောက်ပါ။ သူ ...”

“ကျွန်မက ဟို ... ဟို အကြောင်းပြောတာပါ” သူမ စကားရပ်သွား သည်။ ဘလက်ဝဲမိသားစုဝင် တစ်ယောက်၏ အားနည်းချက်ကို ပြောရမှာမို့ နောက်ဆံတင်းနေမိသည်။ နောက်တော့မှ အားတင်း၍ ပြောလိုက်သည်။ “ဟို ... ဟို ... သူ စကားထစ်တာကို ပြောတာပါ ဆရာမကြီး”

“လုံးဝ မထစ်တော့ပါဘူးရှင်။ အဲဒီအကျင့် လုံးဝ ပျောက်သွားပါပြီ” ကိတ်က အတွင်းကျိတ်ပြီး အလွန်ဝမ်းသာ သွားသည်။ စကားထစ် ခြင်းသည် ကလေးများ၏ တဒဂ်အလေ့အကျင့်တစ်ခုသာ ဖြစ်ကြောင်း သူမ သိရသည်။ ဆရာဝန်များ၏ ကျေးဇူးပင် ဖြစ်သည်။

နောက်ရက်သတ္တ လေးပတ်အကြာတွင် တိုနီကလေးအိမ်သို့ ပြန်လာ ခဲ့သည်။ ကိတ်က လေယာဉ်ကွင်းသို့ ဆင်းကြိုသည်။ တိုနီကလေးသည် ရွှင် ရွှင်လန်းလန်းနှင့်၍ ချောလာသလို ထင်ရသည်။ ကိတ်က သားဖြစ်သူအတွက် ကျိတ်ပြီး ဂုဏ်ယူဝမ်းသာမိသည်။

“ဟယ်လို ... သား။ နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်း ... ကောင်းပါတယ် မေမေ။ မေမေကော နေ ... နေကောင်း ရဲ့လား ... ဟင် ... ဟင်”

တိုနီကလေးသည် ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် သူ့မေမေ၏ပန်းချီ ပြခန်းထဲ၌ အချိန်ကုန်သည်။ ကမ္ဘာကျော်ပန်းချီဆရာကြီးများ၏ အပြောင် မြောက်ဆုံး လက်ရာများကိုကြည့်၍ ရင်သပ်ရှုမော ခံစားရသည်။ အထူးသဖြင့်

ပြင်သစ် အင်ပရက်ရှင်းနစ်ပန်းချီကျော်များဖြစ်ကြသော မိုနေး၊ ရေနွား၊ မာနေးနှင့် မိုရီဆိုတို့၏ လက်ရာများကိုကြည့်မဝအောင် ဖြစ်မိသည်။ သူ့အဖို့ ဆန်းကြယ်သော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုသို့ ရောက်နေသလို ထင်ရသည်။

ပန်းချီပညာတွင် အထူးစိတ်ဝင်စားသဖြင့် ပန်းချီ ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ကာ ကိုယ်တိုင် ရေးဆွဲသည်။ သူ့ ကားတွေကို သူလုံးဝ မကြိုက်။ ထို့ကြောင့် ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မပြဘဲ တစ်နေရာတွင် သိမ်းပြီး လူမမြင်အောင် ဝှက်ထားသည်။

“ဒီအခန်းထဲမှာ ရှိသမျှ ပန်းချီကားတွေကို တစ်နေ့ကျတော့ သားပဲ အားလုံးပိုင်မှာပဲ သား”

မိခင်ဖြစ်သူက ကျေနပ်မှု အပြည့်ဖြင့်ပြောသည်။ သို့သော် ၁၃ နှစ် သားအရွယ် တိုနီကလေးအဖို့တော့ မိခင်ဖြစ်သူ၏ စကားကြောင့် ဝမ်းသာခြင်း မဖြစ်မိ။

မိခင်ဖြစ်သူက သားဖြစ်သူ၏ ခံစားချက်ကို နားမလည်။ တကယ်တော့ သည်ပန်းချီကားများသည် သူ့ကားတွေ အားလုံး လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဟု တိုနီကလေးက ယူဆသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယင်းကားတွေကို သူ၏ ချွေးနှံစာဖြင့် ဝယ်ယူထားခြင်း မဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူက ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် ကိုယ်ပိုင်အားထုတ်မှုဖြင့်သာ ပိုင်ဆိုင်လိုသော ဆန္ဒရှိသည်။

သူသည် မိခင်ဖြစ်သူနှင့် အလှမ်းကွာဝေးသော နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ ရောက်နေရသည်ကို ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ခံစားနေရသည်။ သူ့မိခင်၏ပတ်ဝန်းကျင်သည် အမြဲတမ်း တက်ကြွလှုပ်ရှားနေသည်။ သူမသည် အရာရာတိုင်း၏ အချက်အချာ ဖြစ်နေသည်။ ပစ္စည်းတွေကို ထုတ်လုပ်နေသည်။ လူတွေကို အမိန့်ပေးနေသည်။ သူ့အား စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော နိုင်ငံရပ်ခြား ဒေသများသို့ ခေါ်သွား သည်။ အရေးပါသော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ တကယ်တော့ သူမ သည် အလွန်အံ့ဩစရာကောင်းသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ တိုနီကလေးက သူ့မိခင်အတွက် အလွန်ဂုဏ်ယူမိသည်။ သူမသည် အလွန်ကြီးကျယ်သော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူမ ကြီးကျယ်လွန်းသောကြောင့် သူ့အနေဖြင့် ညှိုးငယ်စိတ်ဝင်ကာ စကားထစ်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် သူက မိခင်ဖြစ်သူအား မေးမိသည်။

“မေမေ ... မေမေဟာ တစ် ... ကမ္ဘာလုံး ... လုံးကို အုပ်ချုပ်နေသလားဟင်”

ကိတ်က သားဖြစ်သူ၏ အမေးကို သဘောကျ၍ ရယ်မိသည်။
“မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီမေးခွန်း မေးရတာလဲ သား”

“ကျောင်း ... ကျောင်းမှာ သားမိတ်ဆွေ အားလုံး မေမေအကြောင်း ကိုပဲ ပြော ... ပြောနေကြလို့ပါ။ မေမေတော့ တစ် ... တစ်ခုခုတော့ ... တစ် ... တစ်ခုခုပဲ ... မေမေ”

“ဟုတ်ပါတယ် သား။ မေမေဟာ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပါ။ အဲဒါက ဘာလဲ သိလား။ မေမေဟာ သားရဲ့မေမေ ဖြစ်တယ် ဆိုတာပဲပေါ့”

တိုနီက သူ့မေမေ စိတ်ချမ်းသာတာကိုသာ မြင်ချင်သည်။ မေမေ စိတ်ချမ်းသာလျှင် သူလည်း စိတ်ချမ်းသာသည်။ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကြီးသည် သူမ၏အသက်ပင် ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့သောအခါ သည်လုပ်ငန်းအားလုံးကို သားဖြစ်သူ သူ့အပေါ်သို့ ပခုံးပြောင်းပေးရန်ကိုသာ မေမေ စိတ်ဝင်စားဆုံး ဖြစ်သည်။

သည်အကြောင်း သိရတော့ တိုနီ တော်တော်ပင် စိတ်မကောင်း ဖြစ် မိသည်။ သူသည် သည်လုပ်ငန်းကြီးကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စား၊ လုပ်လည်း လုပ်နိုင် စွမ်းရှိသည်မဟုတ်။ သူ့ဘဝအတွက် သူ၏ ရည်မှန်းချက်မှာ မေမေမျှော်မှန်းထား တာနှင့် တခြားစီ ဖြစ်နေသည်။

သည်အကြောင်းကို မေမေအား ရှင်းပြသောအခါ မေမေက ရယ်ပြီး ပြောသည်။

“အလကား ... သားကလည်း အဓိပ္ပာယ် မရှိတာတွေ ပြောနေပြန်ပြီ။ တကယ်တော့ သားက အများကြီး ငယ်ပါသေးတယ်ကွယ်။ သားဘဝ တိုး တက်ရေးအတွက် အနာဂတ်မှာ ဘာတွေလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သား ... ဒီအရွယ်နဲ့ မသိနိုင်သေးပါဘူး”

မေမေက သည်လိုပြောတော့ သူ့မှာ ဘယ်လိုမှ ပြန်မပြောတတ် အောင် ဆွံ့အ၍သာ နေမိတော့သည်။

တကယ်တော့ တိုနီ၏ ဘဝရည်မှန်းချက်မှာ ပန်းချီဆရာဖြစ်ရေးသာ ဖြစ်သည်။ ပန်းချီပညာသည်လောက၏ အလှ၊ ဘဝ၏ အလှကို ထာဝရ တည်တံ့အောင် ဖော်ထုတ်နိုင်သော ပညာဟု သူက ယုံကြည်သည်။

ထို့ကြောင့် တစ်နေ့သောအခါ ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့သွား၍ ပန်းချီပညာကို ဆုံးခန်းတိုင် တတ်မြောက်အောင် သင်ယူမည်ဟု ရည်ရွယ်ထားသည်။

သို့သော် သည်ကိစ္စကို သူ့မေမေအား လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် ချဉ်းကပ်၍ ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျ တင်ပြနိုင်မှသာလျှင် မိမိ၏ ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်နိုင်လိမ့် မည် ဆိုသည်ကိုလည်း သူက လေးလေးနက်နက် တွေးမိသည်။

*

ကိတ်နှင့် တိုနီတို့သားအမိနှစ်ယောက်သည် အနားယူရက်အားကို အပြည့်အဝ အသုံးချကြသည်။ ကိတ်မှာ တိုက်တာ ခြံမြေပေါင်းများစွာ၏ အိမ်ကြီးရှင်မ ဖြစ်သည်။ ‘ပမ်းဘိချ်’ ကမ်းခြေတွင် အပန်းဖြေရိပ်သာများ ဝယ်ထားသည်။ တောင်ပိုင်းကရိုလိုင်းနားတွင်လည်း အပန်းဖြေအိမ်ကြီးရှိသည်။ ကင်တပ်ကီပြည်နယ်တွင် မြင်းမွေးမြူရေးခြံကြီး ရှိသည်။ သူတို့သည် နယူးပို့တွင် မြင်းပြိုင်ပွဲ ကြည့်ကြသည်။ နယူးယောက်မြို့သို့ ရောက်သောအခါ ‘ဒယ်လမိုနီကို’ ဟိုတယ်တွင် လက်ဖက်ရည်သောက်ကြသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ညစာကို ‘လူချောင်’ ဟိုတယ်တွင် စားကြသည်။

ကိတ်သည် မြင်းပြိုင်ပွဲကို ဝါသနာပါသည်။ သူမ၏မြင်းစောင်းသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကောင်းဆုံး မြင်းစောင်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ကျောင်းအားရက်အတွင်း တိုနီအိမ်သို့ ရောက်ရှိနေစဉ် သူမ၏ မြင်းတစ်ကောင်ကောင် ပြိုင်ပွဲဝင်ခိုက်နှင့် ကြုံကြိုက်လျှင် ကိတ်က တိုနီကိုပါ ပြိုင်ပွဲသို့ ခေါ်သွားလေ့ရှိသည်။ သားအမိနှစ်ယောက် အထူးတန်း သီးသန့်နေရာတွင် ထိုင်ကြသည်။ မိခင်ဖြစ်သူက သံကုန်အော်ဟစ်၍ အားပေးသည်။ တိုနီက ဘေးမှ ထိုင်ကြည့်၍ သဘောကျနေတတ်သည်။

“မေမေက ပိုက်ဆံ လိုချင်လို့ မဟုတ်ဘူး သား၊ နိုင်ဖို့သာ အဓိက။ အဲဒါ အမြဲမှတ်ထား” ဟု ကိတ်က သားဖြစ်သူကို ပြောတတ်သည်။

‘ဒါ့ခဲဟားဘား’ ကျွန်းရောက်တော့ ‘ပင်ဒလယ်တန်’ နှင့် ‘ကိုဖင်း’ ကုန်ပဒေသာတိုက်များတွင် ဈေးဝယ်ကြသည်။ ‘ဒါ့ခဲဟားဘား’ ဆိုင်တွင် အိုက်စ်ကရင်း စားကြသည်။

နေရာသီတွင် လှေလှော်ရွက်လွှင့်ကြသည်။ ခရီးရှည်လမ်းလျှောက်ကြသည်။ အနုပညာပြတိုက်များသို့ သွားကြည့်ကြသည်။ ဆောင်းရာသီ ရောက်တော့ ရေခဲပြင်တွင် လျှောစီးကြသည်။ စွပ်ဖားစီးကြသည်။

ညပိုင်းကျတော့ စာကြည့်ခန်းထဲမှ မီးလင်းဖိုကြီး ဘေးတွင်ထိုင်ကာ ကိတ်က သားဖြစ်သူအား မိသားစုပုံပြင်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပြောပြသည်။ တိုနီ၏အဘိုးဖြစ်သူ ဂျမီမဂ္ဂရီဂါနှင့် ဘန်ဒါတို့အကြောင်း၊ တိုနီ၏အဘွားအတွက် မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်) ဂေဟာမှ မိန်းကလေးများက ပေးခဲ့သော ကလေးအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများအကြောင်း စသည်တို့ကို စိကာပတ်ကုံး ပြောပြ သည်။ ဤမိသားစုကား သမိုင်းဝင်မိသားစု၊ ဂုဏ်ယူရမည့် မိသားစု၊ မြတ်နိုးရ မည့် မိသားစု။

“တစ်နေ့ကျတော့ ကရူဂျာ-ဘရင်းလီမိတက်ကြီးကို သားပိုင်လာရမယ် သား။ သားကပဲ ဦးစီးရလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့လည်း ...”

“ဒီ ... ဒီ ... လုပ်ငန်းကို သား သား မ လုပ်ချင်ဘူး မေမေ။ သား ... သားက စီး ... စီးပွားရေးကိုရော။ အာ ... အာဏာကိုရော လုံး ... လုံးဝ ဝါသနာ မပါဘူး”

ဤတွင် ကိတ်က ဒေါသပေါက်ကွဲတော့သည်။

“ဟင် ... ဒီကလေးဟာ အရူးပါလား။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနဲ့ အာဏာ အကြောင်း မင်းက ဘာသိလို့လဲ ဟင်။ မင်းက မင်းအမေဟာ တစ်ကမ္ဘာလုံးက လူတွေကို ဒုက္ခလျှောက်ပေးနေတယ်လို့များ ထင်နေသလား။ ကရုဏာ-ဘရင်း လီမိတက်ကြီးဟာ ဘယ်သူသေသေ ငတေမာပြီးရောဆိုပြီး စီးပွားရေး ခေါင်းပုံ ဖြတ်နေတဲ့ ငွေထုတ်လုပ်တဲ့စက်ယန္တရားကြီးတစ်ခုလို့များ မင်းက ထင်နေ သလား။

“ကောင်းပြီ ... သားကို မေမေ တစ်ခုခု ပြောမယ်။ သေသေချာချာ နားထောင်ပါ။ တကယ်တော့ မေမေတို့ လုပ်ငန်းဟာ သမ္မာအာဇီဝ ကုသိုလ် ပြုလုပ်ငန်းကြီးပါ သား။ မေမေတို့ဟာ ကမ္ဘာလူသားသန်းပေါင်းများစွာတို့ရဲ့ အသက်ရှင် ရပ်တည်နိုင်ရေးအတွက် ကူညီနေတဲ့ လုပ်ငန်းကြီးပါ။ မေမေတို့က စီးပွားရေး နိမ့်ကျနေတဲ့ နယ်မြေတစ်ခုမှာ၊ ဒါမှမဟုတ်၊ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာ စက်ရုံကြီးတစ်ခု တည်ထောင်လိုက်ပြီ ဆိုကြပါစို့။ အဲဒီလို တည်ထောင်လိုက် ခြင်းအားဖြင့် ဘယ်လို အကျိုးသက်ရောက်မှုတွေ ရှိလာနိုင်သလဲ။ စာသင် ကျောင်းတွေ၊ စာကြည့်တိုက်တွေ၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေ ပေါ်ပေါက်လာနိုင် တယ်။ ကလေး သူငယ်တွေကို အစားအစာ ဝဝလင်လင် ကျွေးလာနိုင်တယ်။ အဝတ်အစား လုံလုံလောက်လောက်ပေးလာနိုင်တယ်။ ကစားကွင်းတွေ အနံ့ အပြား ရှိလာနိုင်တယ်” သူမက ဒေါသကြောင့် အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူနေရ သည်။ ခဏ ရပ်ပြီးတော့မှ ဆက်ပြောသည်။ “အလုပ်လက်မဲ့များတဲ့ ဒေသတွေ၊ ဆင်းရဲသားများတဲ့ အရပ်တွေမှာ တို့က စက်ရုံတွေ ဖွင့်ပေးတယ်။ တို့ကျေးဇူး ကြောင့် သူတို့တစ်တွေ လူစဉ်မီ သူစဉ်မီ နေထိုင်နိုင်လာကြတယ်။ ရင်ကိုကော့ ခေါင်းကိုမော့ပြီး သိက္ခာရှိရှိ သွားလာနိုင်လာကြတယ်။ တို့ဟာ သူတို့ရဲ့ ကယ် တင်ရှင်ပဲ။ အဲဒီတော့ စီးပွားရေးနဲ့ အာဏာကို သား ဝါသနာ မပါဘူးဆိုတဲ့ စကားမျိုးကို မေမေ နောက်တစ်ခါ မကြားပါရစေနဲ့”

တိုနီက “ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... သား ... သား မှားသွားပါတယ် မေ ... မေ။ သား ... သားကို ခွင့်လွှတ်ပါ” ဟု တောင်းပန်သည်။ သို့သော် သူ့စိတ်ထဲကတော့ **ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ ပန်းချီဆရာပဲ လုပ်မယ်** ဟု ကျိတ်ပြီး တေးထားလိုက်သည်။

*

တိုနီ ၁၅ နှစ်သား အရွယ်ရောက်သောအခါ ကျောင်းအားရက်ကို တောင်အာဖရိကတွင် ကုန်လွန်စေရန် မိခင်ဖြစ်သူက တိုက်တွန်းသည် တိုနီ သည် တောင်အာဖရိကသို့ တစ်ကြိမ်မျှ မရောက်ဖူးသေး။

“မေမေတော့ လောလောဆယ်လိုက်လို့ မဖြစ်သေးဘူး သား။ ဒါပေမဲ့ သားအတွက် အားလုံး အဆင်ပြေအောင် မေမေ ကြည့်ပြီး စီစဉ်လိုက်ပါ့မယ်။ ဟိုရောက်တော့ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာတွေ သားတွေ့ရပါလိမ့်မယ်”

“သား ... သားက ဒါခဲဟားဘားကိုပဲ သွား ... သွား ချင်တယ် မေမေ”

“နောက် နွေရာသီမှ သွားပါ သားရယ်။ ဒီနွေရာသီမှာတော့ ဂျီဟာန် နက်စဘက်ကိုပဲ သွားဖြစ်အောင် သွားစမ်းပါ”

ကိတ်က ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြောတော့လည်း တိုနီမှာ ငြင်းကွယ်မရ ရှာတော့။

ထို့နောက်တော့ ကိတ်က ဂျီဟာန်နက်စဘတ်မြို့မှ ကုမ္ပဏီ မန်နေဂျာ နှင့် တိုင်ပင်ကာ တိုနီအတွက် ခရီးစဉ်ရေးဆွဲသည်။ တစ်နေ့တာ ခရီးစဉ်တိုင်း သည် တိုနီအတွက် တစ်နည်းနည်းဖြင့် အကျိုးရှိသည်ချည်း ဖြစ်ရမည်။ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ သည်ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကြီး တစ်ခုလုံးသည် ငါ့မှာ တာဝန်ရှိ သည်။ တစ်နေ့သောအခါ ငါ့ပခုံးပေါ်သို့ ကျရောက်လာမည်။ ထို့ကြောင့် ငါ့မှာ တာဝန်ရှိသည်ဟူသော အသိမျိုး ဝင်လာနိုင်စေရန် ဖြစ်သည်။

*

တိုနီ၏ ခရီးစဉ်နှင့် ပတ်သက်၍ နေ့စဉ် အစီရင်ခံစာသည် ကိတ်ထံသို့ ရောက်လာသည်။

တိုနီသည် ရွှေတွင်းသို့ တစ်ရက်သွားရောက် လေ့လာသည်။ စိန် တွင်းတွင် နှစ်ရက်တိတိ လေ့လာသည်။ ကရူဂျာ-ဘရင်းလီမိတက်ပိုင် စက်ရုံ အလုပ်ရုံအားလုံးကို သွားရောက်လေ့လာသည်။ ထို့နောက် ကင်ညာနိုင်ငံသို့ အမဲလိုက်ခရီး ထွက်သည်။

တိုနီ၏ လေ့လာရေးခရီး ပြီးဆုံးခါနီး ရက်အနည်းငယ်အတွင်းတွင် ကိတ်က ဂျီဟာန်နက်စဘတ်မြို့မှမန်နေဂျာထံသို့ တယ်လီဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

“တိုနီ လေ့လာရေးခရီး ဘယ်လိုနေသလဲ။ အခြေအနေ ကောင်းရဲ့ လား”

“ဟာ သိပ်ပြီး အခြေအနေကောင်းပါတယ် မစ္စက်ဘလက်ဝဲ။ ဘယ် လောက်အောင်ကောင်းသလဲဆိုရင် သူက ပြန်တောင်မပြန်ချင်သေးဘူးတဲ့။ တစ် ပတ်နှစ်ပတ်လောက် ဆက်နေချင်သေးတယ်ဆိုပြီးတောင် ပြောနေတယ် ခင်ဗျာ”

ကိတ် အလွန်ဝမ်းသာသွားသည်။
“အံ့သြစရာပါပဲ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရှင်”

*

လေ့လာရေးခရီး ပြီးဆုံးသောအခါ တိုနီသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ဆောက် သမ်ပတန်မြို့သို့ သင်္ဘောဖြင့် လာခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် အမေရိကန်ပြည် ထောင်စုသို့ လေယာဉ်စီးသည်။

ကိတ်သည် သားကို ကြိုရန်အတွက် အရေးကြီးသော အစည်းအဝေး တစ်ခုကို ဖျက်ကာ နယူးယောက်မြို့၊ လာဂွါဒီးယား လေဆိပ်သို့ လာခဲ့သည်။ တိုနီ၏ မျက်နှာသည် တက်ကြွမှုဖြင့် လန်းဆန်းနေသည်။

“တော်တော်ပျော်ခဲ့ရဲ့လား သား”

“တောင်အာဖရိကကတော့ တကယ့်ကို ထူး ... ထူးခြားတဲ့ နိုင်ငံပဲ မေမေ။ သူတို့က သားကို န ... နမီးဘ် စိန်တွင်းကို ခေါ်သွားကြတယ်။ သား ... သားရဲ့ အဘေး ဗင် ... ဗင်ဒါမာဝီ ပိုင်တဲ့ စိန် ... စိန်တွေကို သား ... သား ရဲ့အဘိုး ဂျ ... ဂျမီမဂ္ဂရီဂါက ခိုးခိုးယူခဲ့တဲ့ နေ ... နေရာပေါ့ မေမေရဲ့”

“သားအဘိုးက ခိုးယူတာ မဟုတ်ပါဘူး သားရဲ့ သူ့ပစ္စည်း သူ အစားပြန်ယူလာတာပါ”

“ဪ ... ဒီလိုလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သား ... သားတော့ အဲဒီနေရာ ရောက် ရောက်ခဲ့ရတာပဲ။ ပင်လယ်မြူဆိုင်တော့ မတွေ့ခဲ့ရဘူး မေမေ။ ဒါပေမဲ့ လက်နက်ကိုင်အစောင့်တွေနဲ့ ခွေး ... ခွေးတွေတော့ နေ ... နေရာတကာ အနံ့ တွေ့ခဲ့ရတယ်” သူက ပြုံးလိုက်ပြီး “သူတို့က သားကို နမူနာ စိန် ... စိန်တစ် လုံးတောင်မှ မပေးလိုက်ကြဘူး”

ကိတ်က သားဖြစ်သူ၏ စကားကို သဘောကျပြီး တဟားဟား ရယ်သည်။

“သူတို့က သားကို နမူနာဘာပေးစရာ လိုသေးသလဲကွယ်။ တစ်နေ့ ကျတော့ အဲဒီမှာ ရှိသမျှ စိန်တွေအားလုံးကို သားပဲ ပိုင်ရမှာပဲ မဟုတ်လား”

“မေမေက သူ သူတို့ကို ပြောပြထားပေါ့။ သူတို့က သား ... သား ပြောတာကို နား ... နားမထောင်ကြဘူး မေမေရဲ့”

ကိတ်က သားဖြစ်သူအား လှမ်းဖက်လိုက်ပြီး -

“သား အဲဒီမှာ ပျော်ခဲ့တယ်ဆိုတာကိုပဲ မေမေက ဝမ်းသာမဆုံးပါဘူး သားရယ်”

“သား ... သား အဲဒီမှာ ဘာတွေကို စိတ်အဝင်စားဆုံးဆိုတာ မေမေ သိပါတယ်လေ”

“ဘာလဲ ... သား ဘာတွေကို စိတ်ဝင်စားခဲ့သလဲ ဟင်။ မေမေ့ကို ပြောစမ်းပါဦးကွယ်”

“အရောင်တွေပေါ့ မေမေ့ရဲ့။ သား ... သားက အဲဒီမှာ ရှု ... ရှုခင်းလှ လှတွေကို ပန်းချီဆွဲ ... ဆွဲတယ်။ ပြန် ... ပြန်တောင် ပြန်မလာချင်ဘူး။ ဖြစ် ... ဖြစ်နိုင်ရင် အဲဒီကို ပြန်သွားပြီး ပန်း ... ပန်းချီသာ ဆွဲနေလိုက်ချင်တော့တယ်”

“ဟင် ... ပန်းချီဆွဲချင်တယ် ဟုတ်လား။ ဘယ်လို ဝါသနာပါလိမ့် သားရယ်”

“ဝါသနာ မဟုတ်ဘူး ... မေမေ့ရဲ့ သားက ကြီး ... ကြီးလာရင် တကယ်ကို ပန်း ... ပန်းချီဆရာ လုပ် ... လုပ်မလို့။ ဒီ ... ဒီအကြောင်း သား ... သား အများကြီး စဉ်းစားထားပြီးပြီ။ သား ... သား ပန်းချီပညာ သွား ... သွားသင်မယ်။ သားမှာ ဗီ ... ဗီရီ ရှိတယ်လို့လည်း ယုံ ... ယုံကြည်တယ်။ ကြီး ... ကြီးစားရင် အောင် ... အောင်မြင်မှာပါ”

ကိတ် တော်တော် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။

“တစ်ဘဝလုံးကို ပန်းချီဆွဲရင်းပဲ အချိန်ဖြုန်းသွားမယ် ဆိုတာကတော့ မသင့်တော်ပါဘူး သားရယ်”

“တကယ်ပါ မေမေ။ သား ... ဘာ ... ဘာမှာ ဝါ ... ဝါသနာ အပါ ဆုံးက ပန်း ... ပန်းချီပညာပဲ ဖြစ် ... ဖြစ်ပါတယ် ... မေမေ”

ငါတော့ ခဲလေသမျှ သဲရေကျခဲ့ပြီ ဟု ကိတ် ရင်နင့်စွာဖြင့် တွေး လိုက်မိတော့သည်။

*

တကယ်တော့ သူ့ဘဝကို သူ့စိတ်ကြိုက် ထူထောင်နိုင်ခွင့် သူ့မှာ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုမှားယွင်းတဲ့ လုပ်ငန်းမျိုးကိုတော့ အားမပေးသင့် ဘူး။ ကိတ်က သား၏နောင်ရေးအတွက် ရင်လေးစွာဖြင့် တွေးနေမိသည်။

စက်တင်ဘာလ ရောက်တော့ အခြေအနေတွေ အားလုံး ပြောင်းပြန် ဖြစ်ကုန်တော့သည်။

ဥရောပတစ်တိုက်လုံး စစ်မီးကြီး တောက်လောင်နေလေပြီ။

“သား ... အလကား နေမယ့်အစား ဝှါတန်စီးပွားကုန်သွယ်ရေး ကျောင်းကို သွားတက်ရင် ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်” ကိတ်က သားဖြစ်သူ အား ပြောပြသည်။ “အဲဒီမှာ နှစ်နှစ်တိတိ နေရမယ်။ အဲဒီနှစ်နှစ်အတွင်းမှာပဲ ပန်းချီဆရာ ဖြစ်ချင်စိတ်က မပျောက်သေးဘူးဆိုရင်တော့ သား ကြိုက်သလိုသာ လုပ်ပါတော့။ မေမေ မတားတော့ပါဘူး”

ဤစကားကို ပြောခြင်းမှာ ကိတ်အဖို့ အဓိပ္ပာယ် ရှိသည်။ ရည်ရွယ်

ချက်ရှိသည်။ ၎င်းတို့စီးပွားကုန်သွယ်ရေး ကျောင်းတွင် နှစ်နှစ်တိတိ နေလိုက်ပြီး နောက် တိုနီ၏ စိတ်သည် လုံးဝ ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မည်ဟု သူမက ကျိန်းသေ ပေါက် တွက်ထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြီးကျယ်ဆုံး စီးပွားရေး လုပ်ငန်းစုကြီး၏ အကြီးအကဲ ဖြစ်လာမည့် လူတစ်ယောက်က ဘာမဟုတ်တဲ့ စုတ်တံကလေးကိုိုင်ပြီး ပန်းချီဆရာလုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား ခြင်းမှာ တော်တော်လည်း လက်မခံနိုင်စရာကောင်းလှသည်။ **ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... သူဟာ ငါ့သား ... ငါ့ရင်သွေး ... ငါလုပ်ခိုင်းတာ လုပ်ရမယ်။**

*

ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးသည် ကိတ်ဘလက်ဝဲအတွက် နောက်ထပ် အခွင့်ကောင်းကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။

တစ်ကမ္ဘာလုံးစစ်သုံးပစ္စည်းများ ရှားပါးမှုနှင့် ရင်ဆိုင်နေရချိန်တွင် ကရူဂျာ-ဘရင်းလီမိတက်မှ စစ်သုံးပစ္စည်းမျိုးစုံ ထုတ်လုပ်ရောင်းချသည်။ ကုမ္ပဏီခွဲတစ်ခုက အရပ်သုံးပစ္စည်းများ ထုတ်လုပ်၍ အခြားကုမ္ပဏီခွဲတစ်ခုက စစ်သုံးပစ္စည်းများ ထုတ်လုပ်သည်။ ကုမ္ပဏီပိုက်စက်ရုံများသည် နေ့စဉ် ၂၄ နာရီအချိန်ပြည့် လည်ပတ်၍ လုပ်ကိုင်နေရသည်။

အမေရိကန် နိုင်ငံသည် ဤစစ်ကြီးတွင် ကြားနေအဖြစ် ကြာကြာရပ် တည်၍ မနေနိုင်ဆိုသည်ကို ကိတ်က ကြိုတင်တွက်ဆထားပြီး ဖြစ်သည်။ အမေရိကန်သမ္မတ ဖရန်ကလင်ရစဗွဲက အမေရိကန်နိုင်ငံသည် ဒီမိုကရေစီ ဗဟို ဌာနဖြစ်ကြောင်း ကြေညာသည်။ ထို့နောက် ၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၁၁ ရက်နေ့ တွင် မဟာမိတ်နိုင်ငံများသို့ စစ်သုံးပစ္စည်း ထောက်ပံ့ရေး ဥပဒေကို ကွန်ဂရက်လွှတ်တော်ကို ပြဋ္ဌာန်းသည်။ ထိုအချိန်တွင် အတ္တလန်တိတ်သမုဒ္ဒရာ ကို ဖြတ်လာသော မဟာမိတ် သင်္ဘောများအား ဂျာမန်ရေငုပ်သင်္ဘောများက ဖျက်ဆီး နှစ်မြှုပ်ပစ်သည်။

ဂျာမနီသည် ဘီးလူးသရဲစီးကာ အတောမသတ် ကျူးကျော်တိုက် ခိုက်လျက် ရှိသည်။ ဟစ်တလာသည် ဗာဆေးစာချုပ် သဘောတူညီချက်ကို ဖောက်ဖျက်ပြီး ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင် တစ်ခါမှ မကြုံဖူးသော စစ်ယန္တရားကြီးကို တည်ဆောက်နေသည်။ လျှပ်တပြက် စစ်ဆင်နည်းဖြင့် ပိုလန်၊ ဘယ်လဂျီယံ နှင့် နယ်သာလင်နိုင်ငံများအား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ဒင်းမတ်၊ နော်ဝေး၊ လူဇင်ဘတ်နှင့် ပြင်သစ် နိုင်ငံများအားလည်း ကျူးကျော် တိုက်ခိုက်သည်။

နာဇီပိုင်နယ်မြေများရှိ ကရူဂျာ-ဘရင်းလီမိတက်စက်ရုံများမှ ဂျူး အမျိုးသားများအား ဖမ်းဆီး၍ သုံးပန်း အကျဉ်းစခန်းများသို့ ပို့နေကြောင်း

ကြားသိရသောအခါ ကိတ်က သူမ၏ လုပ်ငန်းစဉ်ကို စတင် အကောင်အထည် ဖော်လေတော့သည်။

သူမသည် နှစ်နေရာသို့ တယ်လီဖုန်း နှစ်ကြိမ်လှမ်းဆက်သည်။ ပြီး လျှင် နောက်အပတ် သူမသည် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ဇူး ရစ်မြို့ရှိ ‘ဘွားအောလက်’ ဟိုတယ်တွင် တည်းခိုသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဘရင်းမန်း ဆိုသူက သူမအား တွေ့လိုကြောင်း သတင်းရရှိသည်။ ဘရင်းမန်းမှာ ဘာလင် မြို့ရှိ ကရူဂျာ-ဘရင်းလီမိတက် စက်ရုံခွဲမှ မန်နေဂျာ ဖြစ်သည်။ စက်ရုံကို နာဇီအစိုးရက သိမ်းယူသောအခါ ဘရင်းမန်းအား ဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့်ဖြင့် ရာထူး ပေး၍ ဆက်လက်အုပ်ချုပ်စေသည်။

မကြာမီတွင်ပင် ဟိုတယ်သို့ ဘရင်းမန်း ရောက်လာသည်။ ဘရင်း မန်းမှာ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်နှင့် ထိပ်ပြောင်ပြောင်ပေါ်မှ ရွှေရောင်ဆံပင်ကို သေသပ် စွာ ပြီးထားသည်။

“အခုလို တွေ့ရတာ အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ် ဖရော* ဘလက် ဝဲ။ ကျွန်တော်တို့ အစိုးရဆီက သတင်းတစ်ခု ရရှိထားပါတယ်။ အဲဒါက ဘာ လဲဆိုရင် စစ်ပွဲကြီး နိုင်ပြီးတဲ့နောက်မှာ ဒီစက်ရုံကို ဖရောဘလက်ဝဲကို ပြန်ပေး မယ်ဆိုတဲ့ ကတိစကားပါပဲ။ ဂျာမနီနိုင်ငံဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြီးကျယ်ဆုံး စက်မှုနိုင်ငံကြီးဖြစ်လာဖို့ အခြေအနေ ရှိနေပါတယ်။ ဖရောဘလက်ဝဲလို ပုဂ္ဂိုလ် တွေရဲ့ အကူအညီ ရတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ အစိုးရကိုယ်စား ကျွန်တော်က အများကြီး ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပါရစေ”

“တကယ်လို့ ဂျာမနီက စစ်ရှုံးသွားရင်ကော”

ဗိုလ်မှူးကြီးဘရင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး -

“အဲဒီလို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါကို ကျွန်တော်ရော၊ ဖရော ဘလက်ဝဲရော သိပါတယ်။ ဥရောပကိစ္စမှာ အမေရိကန်က ဘေးထိုင်နေတာ တော်တော် လိမ္မာတယ်လို့ ဆိုရပါမယ်။ ဒီအတိုင်းပဲ ဆက်နေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန် တော် ထင်မိပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်မလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ထင်ပါတယ် ... ဗိုလ်မှူး ကြီး” သူမက ရှေ့သို့ အနည်းငယ်ကိုင်လိုက်ပြီး “ဒါနဲ့ ဂျူးတွေကို ဖမ်းပြီး အကျဉ်းစခန်းမှာ အစုလိုက် အပြုံလိုက် သတ်ပစ်နေကြတယ်လို့ သတင်း ထွက် နေတာ မှန်ပါသလား”

* ‘ဖရော’ဆိုသည်မှာ ဂျာမန်စကား ‘မစ္စက်’ (Mrs) သို့မဟုတ် ‘မဒမ်’ (Madam) နှင့် အတူတူ ဖြစ်သည်။

“ဒါက ဗြိတိသျှက သွားပုပ်လေလွင့် ဝါဒဖြန့်တာပါ။ ဒါတော့ ယုံပါ။ ဂျူးတွေကို ဖမ်းဆီးပြီး အလုပ်စခန်းတွေကို ပို့တာကတော့ အမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို လုံးဝ မနှိပ်စက်ပါဘူး။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံပြီး စောင့်ရှောက်ပြုစုထားပါတယ်။ ဒီစကားကို ကျွန်တော်က တာဝန်ရှိတဲ့ အရာရှိတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောခြင်းပါ”

သို့သော် ကိတ်ကတော့ သူ့စကားကို မယုံ။ သံသယ ဝင်နေတုန်းပင်။ သူ့စကားအတိုင်း မှန်မမှန် စုံစမ်းကြည့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

*

နောက်တစ်နေ့တွင် ကိတ်သည် အိုတိုဗြူးလား ဆိုသူ ထင်ရှားသော ဂျာမန်ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံသည်။ ဗြူးလားမှာ အသက် ၅၀ ဝန်းကျင်ခန့်တွင်ရှိပြီ။ ခမ်းနားသော ရုပ်သွင်၊ ကြင်နာတတ်သော မျက်နှာနှင့် မျက်လုံးများလည်း ရှိသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် အတွင်းကျိတ်၍ ခံစားနေရသော ရုပ်သွင်မျိုးလည်း ပေါ်လွင်နေသည်။

သူတို့သည် ဘူတာကြီးအနီးမှ ကဖေးဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်တွင် ဆုံကြသည်။ ဗြူးလားသည် လူရှင်းသောအခန်းထောင့်စားပွဲကို ရွေးထားနှင့်သည်။ ကိတ်က လေသံပျော့ပျော့ဖြင့် ပြောသည်။

“ဟား* ဗြူးလားက ဂျူးတွေကို ကြားနေနိုင်ငံတွေဆီ ခိုးထုတ်ဖို့ လျှို့ဝှက်မြေအောက်လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်နေတယ်လို့ ကျွန်မ သိရတယ်။ အဲဒါ အမှန်ပဲလား”

“မမှန်ပါဘူး မစ္စက်ဘလက်ဝဲ။ ဒါမျိုးလုပ်ရင် တတိယ ဂျာမနီနိုင်ငံတော်ကို သစ္စာဖောက်ရာ ရောက်မှာပေါ့”

“အဲဒီလုပ်ငန်း လုပ်ဖို့အတွက် ဟားဗြူးလားအနေနဲ့ ရန်ပုံငွေတွေ လိုနေတယ်လို့လည်း ကျွန်မ ကြားရပါသေးတယ်။ အဲဒါကော ဟုတ်ပါ သလား”

ဟားဗြူးလားက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်ပြီး -

“လျှို့ဝှက်မြေအောက် လုပ်ငန်းမရှိရင် ရန်ပုံငွေလည်း မလိုအပ်တော့ပါဘူး”

သူ့မျက်လုံးများက ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေသည်။ ကဖေးထဲမှ အခြားစားပွဲများကို ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် မကြာခဏ ကြည့်နေသည်။ သူသည် တစ်စုံတစ်ရာကို အတွင်းကျိတ်ကြောက်လန့်နေပုံ ပေါ်လွင်နေသည်။

* ‘ဟား’ (Herr) ဂျာမန်စကား။ ‘မစ္စတာ (Mr) နှင့် အတူတူ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မအတွက် ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ကျွန်မက အကူအညီ ပေးမယ့် မိတ်ဆွေကောင်းပါ။ ဘာမှ ကြောက်နေစရာ မလိုပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ ကရုဏာ-ဘရင်း လီမိတက်ပိုင်တဲ့ စက်ရုံတွေ ကြားနေနိုင်ငံတွေမှာရော၊ မဟာမိတ်နိုင်ငံတွေမှာပါ အများကြီး ရှိပါတယ်။ တစ်ယောက်ယောက်က ဂျူးတွေကို အဲဒီနိုင်ငံတွေကို ရောက်အောင် ပို့ပေးမယ်ဆိုရင် ကျွန်မကလည်း သူတို့အားလုံးကို ကျွန်မ စက်ရုံတွေမှာ အလုပ်ခန့်ပေးပါ့မယ်”

ဟားဖြူးလားသည် ကော်ဖီတစ်ကျိုက် သောက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ - “ဒီအကြောင်းတွေ ကျုပ် ဘာမှ မသိပါဘူး။ ဒီအချိန်မှာ နိုင်ငံရေး စကားပြောရတာ အလွန်အန္တရာယ် ကြီးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်နေသူကို တကယ် ကူညီချင်ရင်တော့ အင်္ဂလန်မှာ ကျုပ်ဦးလေးတော် တစ်ယောက်တော့ရှိတယ်။ သူက နာတာရှည် ဝေဒနာ ခံစားနေရတယ်။ ဆေးဖိုးဝါးခလည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ဆရာဝန်ကို ပေးရမယ့် အခတောင် မပေးနိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်”

“ဘယ်လောက်ပေးရမှာလဲ”

“တစ်လကို ငါးသောင်း ပေးရပါလိမ့်မယ်။ တကယ်ပေးမယ်ဆိုရင် ဆွစ်ဇာလန်ဘဏ်က နေပြီး လန်ဒန်ဘဏ်ကို ငွေလွှဲစာပေးလိုက်ရင် ရပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ ကျွန်မ စီစဉ်လိုက်ပါ့မယ်”

“ကျုပ် ဦးလေးကတော့ သိပ်ပြီး ကျေးဇူးတင်မှာပဲ ဖရော ဘလက်ဝဲ”

ထိုနေ့မှ နောက် ရက်သတ္တရုပ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ ဂျူးအမျိုးသား စစ်ဒုက္ခသည်များသည် မဟာမိတ် နိုင်ငံများသို့ တစ်သုတ်စီ တစ်သုတ်စီ စိမ့်ဝင်လာကြပြီး ကရုဏာ-ဘရင်းလီမိတက်ပိုင် စက်ရုံများတွင် အလုပ်ဝင်လုပ်ကြလေသည်။

*

နှစ်နှစ်ကုန်ဆုံးသောအခါ တိုနီသည် စီးပွားကုန်သွယ်ရေးကျောင်းမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

သူက မိခင်ဖြစ်သူ၏ ရုံးခန်းသို့ ရောက်လာပြီး သူ့ခံစားချက်ကို ဖွင့်ဟလိုက်သည်။

“မေ ... မေ ... ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားကြည့်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ် ... ဘယ်လိုမှ မရဘူး။ ပန်းချီဆရာပဲ ဖြစ် ... ဖြစ်ချင်နေတယ်။ စစ် ... စစ်ပြီးရင် ပါ ... ပါရီကို သွားပါရစေ နော် ... နော် မေမေ”

စကားလုံးတိုင်းသည် ကိတ်၏နှလုံးသားကို တူနှင့် ရိုက်သလို နာကျင်စေသည်။

“ဒီစကားကို မေမေ ကြား ... ကြားရရင် စိတ်မကောင်း ဖြစ် ... ဖြစ် မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိ ... သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် ဘာ ... ဘဝကို ကျွန်တော့်နည်း ... နည်းနဲ့ပဲ တည်ဆောက်ကြည့်ပါရစေ မေမေ။ ကျွန်တော် အောင် ... အောင်မြင်မှာ သေချာပါတယ်။ မေမေ လုပ် ... လုပ်ခိုင်းတာတွေ အား ... အားလုံးကို ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ အခုတော့ ကျွန်တော် လုပ် ... လုပ်ချင်တာကိုလည်း လုပ် ... လုပ်ခွင့်ပြုပါဦး။ ကျွန်တော် ရှိ ... ရှိကာဂို ပန်းချီပန်းပု သိပ္ပံကျောင်းမှာ စာရင်းသွင်း သွင်းထားခဲ့ပြီးပါပြီ မေမေ”

ကိတ်သည် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိတော့လောက်အောင် စိတ်ရှုပ် သွားသည်။ သူမ မျှော်လင့်ခဲ့သမျှ အားလုံး ရေစုန်မျှောသွားခဲ့ကြပြီ။

နောက်ဆုံးတော့ စိတ်ကိုတင်း၍ မေးလိုက်သည်။

“ဒီတော့ အဲဒီကို ဘယ်တော့သွားမှာလဲ”

“၁၅ ရက်နေ့မှာ ကျောင်းသား လက်ခံမယ်”

“ဒီနေ့ဘာနေ့လဲ”

“ဒီ ... ဒီဇင်ဘာ ၆ ရက်”

*

၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ ၇ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဂျပန်ဘုရင့် ရေတပ် မတော်မှ ‘နကာဂျီမ’ ဗုံးကြဲလေယာဉ်များနှင့် ‘သုည’ တိုက်လေယာဉ်ပျံများက ပုလဲဆိပ်ကမ်းကို ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် အမေရိကန် စစ်ထဲဝင်လာသည်။ ထိုနေ့ ညနေ တွင် တိုနီသည် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု ကမ်းတက်တပ်ဖွဲ့တွင် ဝင်ရောက် စာရင်းသွင်းသည်။ သူ့အား ဗာဂျီယားပြည်နယ်၊ ကွန်တီကို မြို့သို့ ပို့သည်။ ကွန်တီကိုမြို့ရှိ ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းတွင် သင်တန်းကာလ ပြီးဆုံးအောင် သင်ကြားပြီးသောအခါ တောင်ဖစိဖိတ်ဒေသသို့ ပို့လွှတ်ခံရသည်။

ထိုကာလတွင် ကိတ်မှာ ငရဲပြည်၏ နှုတ်ခမ်းဝသို့ ရောက်နေရသူပမာ အသည်းတထိတ်ထိတ် ရင်တဖိုဖိုနှင့်ခံစားနေရရှာသည်။ သူမသည် စိတ်နှင့် ကိုယ်ကို အလုပ်တွင်သာဖိ၍ မြှုပ်နှံထားသည်။ သို့သော် မကြာခဏပင် တိုနီ အကြောင်းကိုတွေးနေတတ်သည်။ တိုနီထံမှ အမင်္ဂလာသတင်းများ ရောက်လာ လေမလားဟူသော အတွေးက သူမအား တစ်ရံမလပ် ခြောက်လှန့်နေသည်။

ဂျပန်နှင့် တိုက်ရသော စစ်ပွဲကား အမေရိကန်အတွက် အထိနာလှ သည်။ ဂျပန်ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံများက ဂူအန်၊ မစ်ဝေးနှင့် ဝိတ်ခ် ကျွန်းများရှိ အမေရိကန် စစ်စခန်းများကို အပြင်းအထန် ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်သည်။

၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် ဂျပန်တို့က စင်္ကာပူကို သိမ်းသည်။ နယူးဗြိတိန်၊ နယူးအိုင်ယာလန်နှင့် ဆော်လမွန်ကျွန်းများကို ဆက်တိုက်သိမ်းပိုက်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဒေါက်တာလုပ်မက်အာသာ ကွပ်ကဲသော တပ်မဟာသည် ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံမှ အတင်းဆုတ်ခွာ ထွက်ပြေးရသည်။ စွမ်းပကားကြီးမားသော ဝန်ရိုးစွန်းနိုင်ငံများ၏ စစ်တပ်များသည် ကမ္ဘာကြီးကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် သိမ်းပိုက်လျက်ရှိနေသည်။

တိုနီ စစ်သုံးပန်းအဖြစ် အဖမ်းရပြီး အညှဉ်းဆဲခံရမည့်အရေးကိုတွေးကာ ကိတ်မှာ မစားနိုင် မအိပ်နိုင် ဖြစ်နေသည်။

သူမမှာ ပိုက်ဆံတွေ၊ အာဏာတွေ ရှိနေသော်လည်း သားအတွက် ဘာမှ မတတ်နိုင်၊ ဘုရားသခင်ထံတွင် ဆုတောင်းရုံမျှသာ စွမ်းနိုင်တော့သည်။

တိုနီထံမှ ရောက်လာသောစာများတွင် မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်မျှင်ကိုတော့ မြင်ရပါ၏။

“သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို မှောင်ထဲမှာ ထားတယ်။ ရုရှတွေက ဒီအတိုင်းပဲ လက်ပိုက်ရပ်ကြည့်နေကြဆဲလား။ ဂျပန်စစ်သားတွေက ရိုင်းတော့ ရိုင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ လေးစားစရာတော့ ကောင်းတယ်။ သေဖို့ကို လုံးဝ မကြောက်ကြဘူး။ အမေရိကမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေကြသလဲ။ စက်ရုံလုပ်သားတွေ လုပ်ခတိုးပေးရေး တိုက်ပွဲဆင်နွှဲနေကြတုန်းပဲလား။”

“အမေရိကန် တိုမီတို စစ်သင်္ဘောတွေက သိပ်ပြီး အစွမ်းထက်တာပဲ မေမေ။ သင်္ဘောသားတွေကလည်း အားလုံး သူရဲကောင်းတွေချည်းပဲ”

“မေမေ့ စွမ်းဆောင်ချက်တွေအတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ်။ သားတို့အတွက် တိုက်လေယာဉ်တွေနဲ့ တိုက်သင်္ဘောတွေ ထပ်ပို့ပေးပါဦး။ မေမေ့ကို နေ့စဉ် သတိရလျက်ပါ။”

*

၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၇ ရက်နေ့တွင် မဟာမိတ်တပ်များက ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် ထိုးစစ်ဆင်၍ တိုက်ခိုက်သည်။

အမေရိကန် ကမ်းတက်တပ်များသည် ဆော်လမွန် ကျွန်းစုရှိ ဝါဒါလ် ကင်နယ်ကျွန်းသို့ တက်သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ယခင် ဂျပန်သိမ်းထားသော ကျွန်းများကို ပြန်လည်သိမ်းယူရန် ဆက်တိုက်ထိုးစစ်ဆင်သည်။

ဥရောပစစ်မျက်နှာတွင်လည်း မဟာမိတ်တပ်များ ဆက်တိုက်အောင်ပွဲခံနေကြပြီ။ ၁၉၄၄ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၆ ရက်နေ့တွင် အမေရိကန်၊ ဗြိတိသျှနှင့်

ကနေဒါ စစ်သားများက နော်မန်ဒီကမ်းခြေသို့ တက်ရောက်ကာ အနောက် ဥရောပ စစ်မျက်နှာတွင် ထိုးစစ်ဆင်တိုက်ခိုက်ကြသည်။

နောက်တစ်နှစ်အကြာ ၁၈၅၄ ခုနှစ်၊ မေလ ၇ ရက်နေ့တွင် ဂျာမနီက အကန့်အသတ်မရှိ လုံးဝ လက်နက်ချကြောင်း ကမ္ဘာသို့ ကြေညာသည်။

၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၆ ရက်နေ့တွင် တီအင်တီယမ်းဘီလူးတန် ချိန် နှစ်သောင်းကျော် ပါဝင်သော အဏုမြူဗုံးကို အမေရိကန်လေတပ်က ဂျပန် ပြည် ဟီရိုရှီးမားမြို့ပေါ်သို့ ကြံချသည်။ နောက်သုံးရက်အကြာတွင် နောက်ထပ် တစ်လုံးချပြန်ရာ နာဂါစကီးတစ်မြို့လုံး ပြာပုံ ဖြစ်သွားသည်။

ဩဂုတ်လ ၁၄ ရက်နေ့တွင် ဂျပန်တပ်မတော်က အကြွင်းမဲ့လက်နက် ချကြောင်း ကြေညာသည်။

ဤတွင် သက်တမ်းရှည်သော ကမ္ဘာလူသတ်ပွဲကြီး ပြီးဆုံးသွားတော့ သည်။

*

နောက်သုံးလအကြာတွင် တိုနီ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ့ရုပ် သွင်သည် ယခင်ကနှင့် လုံးဝ မတူတော့။ စစ်ကြီးသည် တိုနီအား ရင့်ကျက် သော အသွင်ကို ဖန်တီးပေးခဲ့သည်။

သူ့မျက်နှာတွင် ပါးသိုင်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေ ထူလပျစ်နှင့်။ အသားလည်း နည်းနည်း ညိုသွားသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန်ကလည်း ယခင် ကထက်ပို၍ တောင့်တင်း သန်မာလာသည်။ မျက်လုံးတစ်ဝိုက်တွင်လည်း ယခင်ကမရှိခဲ့သော အရေးအကြောင်းတွေ ပေါ်လာခဲ့သည်။

နိုင်ငံရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးတွင် အကြာကြီး စစ်မှုထမ်းခဲ့ရစဉ်အတွင်း တိုနီ၏ သဘောထားများလည်း သူ့ရုပ်သွင်လိုပင် ပြောင်းလဲရင့်ကျက်လာခဲ့ လိမ့်မည်ဟု မိခင်ဖြစ်သူက ယုံကြည်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမက ခရီးရောက် မဆိုက်ပင် မေးလိုက်မိသည်။

“ကဲ ... သား။ စစ်ကြီးတော့ ပြီးသွားပြီ။ သားရဲ့ အနာဂတ်ဘဝခရီး အတွက် ဘယ်လို စိတ်ကူးထားသလဲ ... ဟင်”

တိုနီက ပြုံးလိုက်ပြီး -

“ဘာများ အထူးစိတ်ကူးနေရဦးမှာလဲ မေမေ။ ဒီ လူသတ်ပွဲကြီး မစခင်က သားပြောခဲ့ဖူးတဲ့ အတိုင်းပဲပေါ့။ သား ပါ ... ပါရီကို သွားမယ်လေ”

စတုတ္ထအုပ်

‘တိုနီ’

(၁၉၄၆-၁၉၅၀)

တိုနီသည် ယခင်ကလည်း ပါရီသို့ ရောက်ဖူးပါသည်။ သို့သော် သည်အခေါက်ကတော့ ယခင် အခေါက်တွေနှင့် လုံးဝမတူ။ အစစအရာရာ ပြောင်းလဲနေပါသည်။ တစ်ချိန်တုန်းက လျှပ်စစ်မီးရောင်များဖြင့် ထိန်ထိန်လင်း နေခဲ့သော ပါရီမြို့တော်မှာ ယခုအခါ ဂျာမန်ကျူးကျော်သူများ၏ လက်အောက် တွင် အလင်းရောင် မှိန်နေသည်။ ဂျာမန်အုပ်ချုပ်သူများက ပါရီမြို့တော်ကို တံခါးမရှိ ဓားမရှိ အချိန်မရွေး သွားလာနိုင်သည့် လွတ်လပ်သော မြို့တော် အဖြစ် ကြေညာထားသည်။ မျိုးခြား အုပ်ချုပ်ရေးလက်အောက်တွင် ပြည်သူတွေ တော့ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်ကြသည်။ လုဗ်နန်းတော် အနုပညာပြတိုက်မှ သမိုင်းဝင် အဖိုးတန် အနုပညာလက်ရာများကို နာဇီများက သဘောရှိ သိမ်းယူ ကြသော်လည်း ပါရီမြို့တော်ကတော့ လက်ရာမပျက် ပကတိအတိုင်း ရှိနေသလို ပင် ထင်ရသည်။

တိုနီသည် သည်တစ်ခေါက် ပါရီသို့ ရောက်လာခဲ့သည်မှာ ကမ္ဘာ လှည့်ခရီးသည် တစ်ယောက်အနေဖြင့် ရောက်လာခဲ့ခြင်း မဟုတ်။ ပါရီတွင် အခြေချ၍ နေထိုင်ရန် ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် သူ့မိခင်ဝယ်ထားသော **ဒုမာရီရှယ်ဖော့ရှ်** ရိပ်သာလမ်းရှိ ခေါင်မိုးကပ်တိုက်ခန်းတွင် အဆင်သင့်နေ၍ ဖြစ်သည်။ ထိုလမ်းသည် ဂျာမန် အုပ်ချုပ်ရေးခေတ်အတွင်း လုံးဝအပျက်အစီးမရှိ။ သို့သော်လည်း သူက ထို တိုက်ခန်းတွင် မနေဘဲ ဂရင်းမွန်ပါနက်စ်ရပ်ကွက် နောက်ဘက်မှ သာမန်တိုက်

ခန်းကလေးတစ်ခန်းကိုသာ ငှားရမ်းလိုက်သည်။ ထိုအခန်းမှာ အခန်းဟောင်း ဖြစ်၍ ပြုပြင်ပြင်လည်း ဘာမျှ မရှိ။ မီးလင်းဖို တစ်ခုပါသော ဧည့်ခန်းတစ် ခန်း၊ အိပ်ခန်းကလေးတစ်ခန်းနှင့် ရေခဲသေတ္တာမရှိသော မီးဖိုခန်းကလေး တစ်ခန်းသာ ရှိသည်။

အိပ်ခန်းနှင့် မီးဖိုခန်းကြားတွင် ရေချိုးခန်းနှင့် အိမ်သာခန်းတို့ ရှိကြ သည်။ အားလုံးပင် ဟောင်းနွမ်းပျက်စီးနေကြပြီ။

အိမ်ခန်းရှင်မက အိမ်ခန်းမကောင်းသောကြောင့် တောင်းပန်စကား ပြောသည်။ သို့သော် တိုနီကတော့ ‘ကိစ္စမရှိပါဘူး အန်တီ၊ ဒီအခန်း ကျွန်တော် အများကြီး ကြိုက်ပါတယ်’ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

တိုနီသည် စနေနေ့ တစ်နေ့လုံး လဟာပြင်ဈေးတွင် အချိန်ကုန်သည်။ တနင်္လာနေ့နှင့် အင်္ဂါနေ့များတွင် လက်ဖက်သစ်နှင့်ခရပ်ကွက်မှ အဟောင်းပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်များသို့ သွားသည်။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ကျတော့ ပရိဘောဂများ ဝယ်သည်။ ဆိုဖာတင်တစ်လုံး၊ စားပွဲတစ်လုံး၊ ကုလားထိုင်နှစ်လုံးနှင့် အဝတ်ဗီရိုဟောင်း တစ်လုံးဝယ်သည်။ ပြီးတော့ စားပွဲတင်မှန်အိမ်၊ လက်ဆွဲမှန်အိမ်၊ ထမင်းစား စားပွဲနှင့် ထမင်းစား ကုလားထိုင်နှစ်လုံး ဝယ်သည်။ **ဒါတွေကို မေမေမြင်ရရင်**

တော့ ရင်ဘတ်စည်တီးဖြစ်မှာပဲ ဟု သူက တွေးမိသည်။ တကယ်တော့ သူ့ အနေနှင့် သူ့အခန်းကို ရှေးဟောင်း အဖိုးတန်ပစ္စည်းများဖြင့် ကြိုက်သလို အလှ ဆင်နင်သူဖြစ်သည်။ သို့သော် သူက ယင်းသို့မဟုတ်။ **အဲဒါတွေက အမေရိကန် ပန်းချီဆရာတွေ လုပ်တဲ့နည်းပဲ** ဟု တွေးကာ ရိုးရိုးမှန်မှန်သာ နေသည်။

အိမ်ခန်းအတွက် လိုအပ်သော ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ပြီးသောအခါ ပန်းချီ ကျောင်း ကောင်းကောင်း ရှာရန်သာ လိုတော့သည်။ ပြင်သစ် တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် နာမည်အကြီးဆုံး ပန်းချီအနုပညာကျောင်းမှာ ပါရီအနုပညာကျောင်းဖြစ်သည်။ ဤကျောင်းသည် အဆင့်အတန်း မြင့်သည်။ အမေရိကန်လူငယ်ကျောင်းသား များများစားစား မရှိ။ စည်းကမ်းကောင်းပြီး အရည်အချင်းပြည့်သော ကျောင်း သားများကိုသာ လက်ခံသင်ကြားပေးသည်။

တိုနီက ထိုကျောင်းသို့ လျှောက်လွှာတင်လိုက်သည်။ လျှောက်လွှာ နှင့်အတူ သူဆွဲထားသော ပန်းချီကားသုံးကားကိုလည်း ပူးတွဲတင်ပြလိုက် သည်။ ပန်းချီကျောင်းမှ လက်ခံ၊မခံကို လေးပတ်တိတိ ရင်တမမနှင့် စောင့်နေ ရသည်။ လေးပတ်ကုန်ဆုံးသောနေ့တွင် တိုက်ခန်းစောင့်က သူ့အား စာတစ် စောင်လာပေးသည်။ ပန်းချီကျောင်းမှ သူ့အား ရွေးချယ်လိုက်ကြောင်းစာ ...။ လာမည့် တနင်္လာနေ့တွင် ကျောင်းသို့ လာရောက်၍ သတင်းပို့ရန် အကြောင်း ကြားခြင်း ဖြစ်သည်။

ပါရီအနုပညာကျောင်းက ကျောက်တုံးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော နှစ်ထပ်တိုက် ...။ ပန်းချီဆွဲခန်း ၁၂ ခန်းရှိပြီး အခန်းတိုင်းတွင် ကျောင်းသားများနှင့် ပြည့်ကျပ်နေသည်။ တိုနီသည် ကျောင်းအုပ်ကြီး မူစီယာဂျီဆင်းထံသို့ သွားရောက်သတင်းပို့သည်။ မူစီယာဂျီဆင်းမှာ ခန္ဓာကိုယ်ဝသလောက် အရပ်ကလည်း အလွန်ရှည်သည်။ ကုတ်တိုလွန်း၍ လည်ပင်းမြုပ်ဝင်နေပြီး နှုတ်ခမ်းများကလည်း အလွန်ပါးသည်။

“မင်းလက်ရာတွေက အပျော်တမ်းအဆင့်လောက်ပဲ ရှိတယ်”

ကျောင်းအုပ်ကြီးက ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ ကြိုးစားရင် ဖြစ်နိုင်မယ့် လက္ခဏာတော့ တွေ့ရတယ်။ ကျောင်းသား ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့က မင်းကို ရွေးလိုက်တာဟာ မင်းရဲ့ ပန်းချီကားမှာ ပါလာတဲ့ အရည်အသွေးတွေကို ကြည့်ပြီး ရွေးချယ်တာမဟုတ်ဘူး။ မပါတဲ့ အရည်အသွေးတွေကို ကြည့်ပြီး ရွေးလိုက်တာဖြစ်တယ်။ ငါပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား”

“သိပ်မပေါက်ပါဘူး ဆရာကြီး”

“အေး ... ခုမပေါက်ရင် နောက်တော့ ပေါက်လာလိမ့်မယ်။ မင်းကို ပန်းချီကထိက ဆရာကန်တယ်နဲ့ အပ်ပေးမယ်။ သူဟာ ဒီအချိန်ကစပြီး ငါးနှစ်တိုင်တိုင် မင်းရဲ့ဆရာအဖြစ် လိုအပ်တာအားလုံး ကြီးကြပ် သင်ပြသွားလိမ့်မယ်။ မင်းက အဲဒီအချိန်အထိ နေနိုင်မယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ”

“အဲဒီအချိန်အထိ နေနိုင်ပါတယ်” ဟု တိုနီက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျိတ်ပြီး ကတိပေးလိုက်သည်။

ဆရာကန်တယ်မှာ အလွန်အရပ်ပူပြီး ခေါင်းတွင်လည်း ဆံပင်မရှိသလောက် ပြောင်နေပြီ။ သူ့ခေါင်းတုံးပြောင်ကြီးကို ခရမ်းရောင် သံပရာခွံဦးထုပ်ပျော့ကလေးဖြင့် မလုံ့တလုံ့ ဖုံးထားသည်။ အညိုရောင်မျက်လုံးတွေက ကြီးသည်။ နှာခေါင်းက ပွသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေက ဝက်အူချောင်းအရောင်နှင့် တူသည်။

“အမေရိကန်တွေက အနုပညာလည်း မရှိဘူး။ ရိုင်းလည်း ရိုင်းတယ်ကွ။ မင်းက ဒီကို ဘာလာလုပ်တာတုန်း” ဟူသော စကားဖြင့် ဆရာကန်တယ်က တိုနီအား နှုတ်ဆက်သည်။

“ပန်းချီပညာသင်ချင်လို့ပါ ဆရာ”

“ဪ ... အေး ... အေး ... ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်”

တိုနီသင်ကြားရမည့်အခန်းတွင် စုစုပေါင်း ကျောင်းသား ၂၅ ယောက်ရှိသည်။ အများစုမှာ ပြင်သစ်လူငယ်တွေ ဖြစ်ကြသည်။ အခန်းပတ်ပတ်လည်တွင် ပန်းချီကားတင်ဆွဲသော သုံးချောင်းထောက်ခုံများ ချထားသည်။

တိုနီသည် ပြတင်းပေါက်အနီးမှ ထောက်ခုံကို ရွေးလိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်လိုက်လျှင် အလုပ်သမားများ သောက်သော ဘုံဆိုင်ကို မြင်နေရသည်။

ပန်းချီဆွဲခန်းထဲတွင် ဂရိရုပ်ထုတွေမှ နမူနာယူကာ ထုလုပ်ထားသော လူ့ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းမျိုးစုံ ပလာစတစ်ရုပ်လုံးတွေ ပြန့်ကျဲနေသည်။ တိုနီက ကိုယ်ဟန်ပြမယ်များ ရှိသလားဟု အခန်းထဲတွင် မျက်လုံးကစားကြည့်မိသည်။ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရ။

“ကိုင်း ... လုပ်ငန်းစကြရအောင်”

ဆရာကန်တယ်က ကျောင်းသားများအား ပြောလိုက်သည်။

“ခွင့်ပြုပါ ဆရာ” တိုနီက တောင်းပန်လိုက်သည်။ “ကျွန်တော် ... ကျွန်တော့်မှာ ပန်းချီဆေးဘူးတွေ ဘာမှ ပါမလာဘူးဆရာ”

“ဆေးဘူးမလိုဘူး၊ မင်းတို့အားလုံး ပထမနှစ်မှာ ခဲဆွဲပန်းချီပညာကိုပဲ လေ့လာကြရမယ်” သူက ဂရိရုပ်ထုများကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ “အဲဒီပုံတွေကို ကြည့်ပြီး ဆွဲကြရမယ်။ အဲဒါတွေကို ကြည့်ရင် အလွယ်ကလေးလို့ ထင်ကြလိမ့်မယ်၊ မထင်ပါနဲ့။ မင်းတို့ကို ငါ အခုကတည်းက ကြိုတင်ပြီး သတိပေးထားမယ်။ အဲဒါက ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ တစ်နှစ်မကုန်ခင် မင်းတို့အထဲက ထက်ဝက်လောက်လန်ပြီး ကျောင်းထွက်ကုန်ကြလိမ့်မယ်ဆိုတာပဲ။ ပထမနှစ်မှာ လူ့ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းအားလုံးကို အချိုးကျကျ ဆွဲတတ်တဲ့အထိ သင်ကြရမယ်။ ဒုတိယနှစ်ကျတော့ (ပထမနှစ်အောင်တဲ့လူတွေကို ပြောတာ) ဒုတိယနှစ်ကျ တော့ ကိုယ်ဟန်ပြမယ်ထားပြီး ဆီဆေးနဲ့ဆွဲတဲ့ပညာကို သင်မယ်။ တတိယနှစ်မှာ မင်းတို့ကျောင်းသားတွေ မရှိသလောက် ပိုနည်းသွားမယ်။ အဲဒီတော့ တတိယနှစ်မှာ ငါနဲ့အတူ သဘာဝပုံတွေကို ငါ့ဟန်အတိုင်း ဆွဲကြရမယ်။ စတုတ္ထနှစ်နဲ့ နောက်ဆုံး ပဉ္စမနှစ်ကျတော့ မင်းတို့ ကြိုက်တဲ့ဟန်အတိုင်း ဆွဲကြရမယ်။ မင်းတို့ သဘောကျသလို ပင်ကိုဟန်နဲ့ ဆွဲကြဖို့ပဲ။ ကဲ ဒီတော့ စဆွဲကြပေတော့”

ကျောင်းသားများ အသီးသီး ခဲဆွဲပန်းချီပညာကို စတင်ဆွဲကြသည်။ ဆရာကန်တယ်က တစ်ယောက်စီ၏ လက်ရာများကို လိုက်ကြည့်ကာ ညွှန်ကြားချက်များ၊ ဝေဖန်ချက်များ ပေးသည်။

တိုနီ၏နောက်သို့ ဆရာကန်တယ် ရောက်လာသည်။

“ဟေ့ ... မဟုတ်ဘူး၊ အခု မင်းဆွဲတာက လက်မောင်းကို အပေါ်ယံ မြင်ရတဲ့ပုံ ဖြစ်နေတယ်။ ငါလိုချင်တာက အတွင်းဖောက်ပြီး မြင်ရတဲ့ပုံ၊ ကြွက်သားတွေ၊ အရိုးတွေ၊ အသားမျှင်တွေကို ပြောတာ။ အရေပြားအောက်မှာ သွေး

တွေ လျှောက်သွားနေတယ်ဆိုတဲ့အထိ ခံစားလာရတဲ့ပုံမျိုးကိုမှ ငါလိုချင်တယ်။ အဲဒီပုံမျိုးကို ဘယ်လိုဆွဲရမယ်ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ စဉ်းစားရမယ်၊ ကြည့်ရမယ်၊ ခံစားရမယ်၊ ပြီးတော့မှ ပုံကို ဆွဲရမယ်”

*

တိုနီသည် ပန်းချီသင်တန်းမရှိသော နေ့များတွင် အပြင်မထွက်ဘဲ သူ့အခန်း၌ပင် ပန်းချီဆွဲသည်။ မနက်အရုဏ်တက်မှသည် နောက်တစ်နေ့ အရုဏ်တက်အထိ ဆက်တိုက်ဆွဲသည်။ ပန်းချီဆွဲခြင်းဖြင့် သူ့ယခင်က မခံစားခဲ့ ရဖူးသော လွတ်လပ်မှုကို ရရှိခံစားရသည်။ ပန်းချီထောက်ခံရှေ့တွင် စုတ်တံကိုင့် ကာ ထိုင်နေရခြင်းသည် သူ့ကိုယ်သူ တန်ခိုးကုဒ္ဒိပါဒ်နှင့် ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ် ထူးတစ်ယောက်ဟု ထင်မြင်စေသည်။ သူသည် လက်တစ်ဖက်တည်းဖြင့် အရာ ခပ်သိမ်းကို ဖန်ဆင်းနိုင်သည်။ သစ်ပင်တစ်ပင်ကိုလည်း ဖန်ဆင်းနိုင်သည်။ ပန်းတစ်ပွင့်ကိုလည်း ဖန်ဆင်းနိုင်သည်။ လူတစ်ယောက်ကိုလည်း ဖန်ဆင်းနိုင် သည်။ အဆုံးစွန်ပြောရလျှင် စကြဝဠာကြီးတစ်ခုလုံးကို ဖန်ဆင်း၍ရသည်။ ပန်းချီဆွဲခြင်းအလုပ်သည် အလွန်ဆွဲဆောင်မှုရှိသော အလုပ်ဖြစ်သည်။ သူ သည် ပန်းချီဆွဲရန် မွေးဖွားလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် ပန်းချီထောက်ခံရှေ့တွင် မထိုင်သောအခါများ၌ ပါရီမြို့၏ လမ်းမများပေါ် ရောက်နေတတ်သည်။ ပါရီမြို့သည် သူ့မြို့ဖြစ်သည်။ သူ့အနု ပညာ မွေးဖွားသော မြို့ဖြစ်သည်။ ပါရီသည် တစ်မြို့တည်းမဟုတ်၊ နှစ်မြို့ရှိ သည်။ စိန်းမြစ်ဖြင့် ခွဲခြားထားသော လက်ဝဲကမ်းပါး (လက်ဖ်ထ်ဘင့်ခ်) တစ် မြို့နှင့် လက်ယာကမ်းပါး (ရိုက်ထ်ဘင့်ခ်)တစ်မြို့ဟူ၍ နှစ်မြို့ကွဲပြားနေသည်။ ယင်းနှစ်မြို့သည် တစ်မြို့နှင့်တစ်မြို့ လုံးဝခြားနားသည်။ လက်ယာဘက် ကမ်း ပါးအခြမ်းတွင် သူဌေးသူကြွယ်များနှင့် အောင်မြင်မှုရနေသော ပုဂ္ဂိုလ်များ နေ ထိုင်ကြသည်။ လက်ဝဲကမ်းပါးအခြမ်းတွင်မူ ပညာဆည်းပူးနေသူများ၊ အနု ပညာရှင်များနှင့် ဘဝရည်မှန်းချက် အောင်မြင်ရေးအတွက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေ သူများ နေထိုင်ကြသည်။ မွန်ပါနက်စ်၊ ရက်စပဲနှင့် စိန့်ဂျာမိန်းစသော ရပ်ကွက် များရှိသည်။ ဖလိုရီ၊ ဟင်နရီဟီလာနှင့် အီလျော့ပေါ့ စသော ကဖေးဆိုင်များရှိ သည်။ တိုနီအဖို့တော့ သည်ဒေသ သည်နယ်မြေသည် ဇာတိချက်ကြွေ ဖြစ်နေ သည်။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာဖြစ်နေသည်။ သူသည် အခြားဘဝတူ ပန်းချီကျောင်း သားများနှင့်အတူ ဘိုးလ်ဘလန်ရှေ့ သို့မဟုတ် လာကိုပိုလ်စသော ကဖေးဆိုင် များတွင်ထိုင်ကာ ပန်းချီပညာအကြောင်း၊ ပန်းချီကားများအကြောင်းနှင့် ပန်းချီ ပညာရှင်များအကြောင်းကို ဆွေးနွေးရင်း မငြီးငွေ့နိုင်အောင် ရှိလေသည်။

“ဂတ်ဂင်ဟိန်းအနုပညာပြတိုက်က ညွှန်ကြားရေးမှူး ပါရီကို ရောက်နေသတဲ့ဗျ။ အဲဒါ သူက တွေ့သမျှ ပန်းချီကားတွေ လိုက်ဝယ်နေတယ်ဆိုပဲ” တစ်ယောက်က သတင်းပေးသည်။

“ဒါဆို သူ့ကို ခဏပြောထားလိုက်စမ်းပါဗျာ။ ကျွန်တော့်ကားတွေ ခဏစောင့်နေပါဦးလို့” တစ်ယောက်က နောက်သည်။

သူတို့သည် ပန်းချီပန်းပုပညာဆိုင်ရာ နာမည်ကျော် မဂ္ဂဇင်းအားလုံးကို ဖတ်ကြသည်။ တန်ဖိုးကြီးသဖြင့် အပြန်အလှန်လဲလှယ်ဖတ်ကြသည်။ ‘စတူဒီယိုအနုပညာဂေဇက်’စသော မဂ္ဂဇင်းများသည် သူတို့၏ အသည်းစွဲမဂ္ဂဇင်းများပင် ဖြစ်သည်။

တိုနီသည် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ၊ လီရိုဆေကျောင်းတွင် ပညာသင်ခဲ့စဉ်က ပြင်သစ်ဘာသာစကားသင်ခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ယခုပန်းချီကျောင်းတွင် ပြင်သစ်ကျောင်းသားများနှင့် ဆက်ဆံရာ၌ အလွန်အဆင်ပြေနေသည်။ သူတို့သည် တူညီသော ဆန္ဒဖြင့် တူညီသော အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ကိုင်နေကြသူများဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အချင်းချင်း ချစ်ခင်ရင်းနှီးကြသည်။

အခြား ကျောင်းသားများက တိုနီအား ဘယ်သူဘယ်ဝါသားသမီးဖြစ်ကြောင်း လုံးဝမစပ်စုကြ၊ သူ့အား သူတို့နှင့်ဘဝတူ တစ်ယောက်အဖြစ်သာ ဆက်ဆံကြသည်။

ချို့တဲ့ဆင်းရဲသော ကျောင်းသားများသည် စိန့်-ဂျာမိန်းလမ်းပေါ်မှ ဖလိုရီကဖေးနှင့် လက်စံချစ်မာဂျေကဖေးများတွင် ဆုံကြသည်။ ရူးဒက်စ်က နက်တေးလမ်းပေါ်မှ လီပို့ဒါအီရှန်ဆိုင်တွင် စားသောက်ကြသည်။ သို့မဟုတ် လျှင် တက္ကသိုလ်လမ်းမှ ဆိုင်တွင် စားသောက်ကြသည်။ သူတို့အား လက်ဆာရာနှင့် မက်ဇင်စသော ဟိုတယ်ကြီးများတွင် လုံးဝမမြင်ကြရ။

၁၉၃၆ ခုနှစ်တွင် နာမည်ကျော် ပန်းချီပန်းပုပညာရှင်ကြီးများသည် သူတို့၏ အနုပညာလက်ရာများကို ပါရီမြို့၌ အစွမ်းကုန်ထုတ်လုပ်နေကြသည်။ တိုနီသည် ကမ္ဘာကျော် ပန်းချီဆရာကြီး ပီကာဆိုအား မြင်တွေ့ရသည်။ တစ်နေ့တွင် တိုနီနှင့် သူငယ်ချင်းကျောင်းသားတစ်ယောက်သည် နာမည်ကျော် ပန်းချီဆရာမာခ်ရှဂါးကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ်တွေ့ရသည်။ ရှဂါးမှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန်ထွားထွား၊ အားမာန်အပြည့်နှင့် အသက် ၅၀ ခန့်ရှိပြီ။ ခေါင်းပေါ်မှ ပွယောင်းယောင်းဆံပင်များက အဖြူရောင်သမ်းစပြုနေကြပြီ။ သူသည် ကဖေးဆိုင်ထဲမှ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်ကာ လူတစ်အုပ်နှင့် စိတ်ပါလက်ပါ စကားပြောနေကြသည်။

“သူ့ကို တွေ့ရတာတို့ ကံကောင်းတာပဲကွ”တိုနီ၏ သူငယ်ချင်းက တိုးတိုးပြောသည်။ “သူက ပါရီကို အလွန်လာခဲ့တာ။ သူနေတာက မြေထဲ ပင်လယ်ကမ်းခြေက ဗင်းစ်ဆိုတဲ့ မြို့ကလေးမှာ နေတာ”

ထို့ပြင် လမ်းဘေး ကဖေးဆိုင်တွင် အစားပိတ်အရက်ကလေး မြို့နေ သော မက်ခ်အားနက်စ်ကိုလည်း တွေ့ကြရသည်။ ရူးဒီရီဗိုလီလမ်းပေါ်တွင် လျှောက်သွားနေသော နာမည်ကျော် ပန်းပုဆရာ အယ်လ်ဘာကို ဂျီယာကိုမက် တီကိုလည်း တွေ့ကြရသည်။ ဂျီယာကိုမက်တီမှာ အရပ်ရှည်ပြီး ပိန်သည်။ ခြေထောက်ဆာဆာဖြင့် လမ်းလျှောက်တာ မြင်ရတော့ တိုနီက အံ့ဩနေသည်။ ပြီးတော့ ဟန်စ်ဘဲလမားကိုလည်း တွေ့ရသည်။ သူက ဝတ်လစ်စလစ် မိန်း ကလေးပုံများ ဆွဲရာတွင် နာမည်ကြီးသည်။ သို့သော် တိုနီအဖို့ ဘရာကြူးနှင့် တွေ့ရသောအခါတွင်ကား စိတ်ဓာတ်အလှုပ်ရှားရဆုံး ဖြစ်သည်။ ဘရားကြူးက သူ့အား ဖော်ဖော်ရွေရွေနှင့် ဆက်ဆံပြောဆိုသည်။ တိုနီက နာမည်ကျော်အနု ပညာရှင်ကြီးနှင့် စကားမပြောရဲအောင် နှုတ်ဆွံ့နေမိသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်များကား အနာဂတ်တွင် ကမ္ဘာကျော်လာကြမည့် ပန်းချီ ပန်းပု အနုပညာရှင်များဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် အလားအလာရှိသော အနု ပညာရှင်ကလေးများ၏ လက်ရာများကို လေ့လာကြည့်ရှုနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဒရောယင့်-ဒေးဗစ် အနုပညာပြခန်းတွင် လူမသိသေးသော ပန်းချီ ဆရာကလေး ဘားနတ်ဘူဗေး၏ လက်ရာများကို ပြသထားသည်။ ဘူဗေးသည် ပါရီအနု ပညာကျောင်းနှင့် ဆိုတားယူထရီလို၊ ဒူဖီကျောင်းများတွင် ပန်းချီပညာ ဆည်း ပူးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ပန်းချီကျောင်းသားများသည် အောတွန်းပြခန်း၊ ကာပင် တီယာပြခန်းနှင့် မာဒ်မွာစယ်ရီစာ ပြခန်းများတွင် စုဝေးကာ အောင်မြင်သော အပြိုင်အနုပညာရှင်ကလေးများအကြောင်းကို ဝေဖန်ဆွေးနွေးကြသည်။

*

သားဖြစ်သူ၏ အခန်းကို ကိတ်ပထမဆုံးမြင်ရတော့ အံ့အားကြီး သင့်နေသည်။ သူမက အလိုက်သိစွာပင် ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်သည်။ သို့သော် ... **ဘုရားရေ၊ ငါ့လို မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ သားဟာ ဒီလိုအခန်းမျိုးမှာ လာနေရသတဲ့ ...** ဟုတော့ ကျိတ်ပြီး အသံတိတ်ပြောလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့မှ အသံထွက်၍ -

“အင်း ... အခန်းက တော်တော်ကောင်းပါကလား ... သား။ ဒါနဲ့ ရေခဲသေတ္တာလည်း မမြင်ပါလား။ အစားအစာတွေ ဘယ်မှာသိမ်းသလဲ ဟင်”
“ဟို ... ဟို ပြတင်းပေါက်ခုံပေါ်မှာ မေမေ”

ကိတ်သည် လျှောက်သွားပြီး ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်သည်။ ပြီးတော့ သစ်တော်သီးတစ်လုံး ယူလိုက်ပြီး -

“မင်းပစ္စည်းတွေ မေမေစားလို့ မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်၊ ဖြစ်ပါ့မလား ဟင်”

တိုနီက ရယ်လိုက်ပြီး -

“မစားပါနဲ့ မေမေ”

ကိတ်က သစ်တော်သီးကို တစ်ကိုက်ကိုက်စားသည်။ ပြီးတော့မှ

“ကဲ မင်းဆွဲတဲ့ ပန်းချီကားတွေအကြောင်း မေမေပြောပြစမ်းပါဦး”

“သိပ် ... သိပ်တော့ ပြောစရာမရှိပါဘူး မေမေ။ ဒီနှစ်မှာ ကျွန်တော် တို့က ခဲဆွဲပန်းချီတွေပဲ တစ်နှစ်လုံး လေ့ကျင့်နေရလို့ပါ”

“မင်းက အဲဒီ ဆရာကန်တယ်ကို သဘောကျရဲ့လား”

“သူက သိပ်တော်ပါတယ် မေမေ။ ကျွန်တော့်ကို သူက သဘော ကျပါ့မလားဆိုတာက ပိုအရေးကြီးပါတယ်။ တစ်တန်းလုံးက ကျောင်းသား သုံးပုံ တစ်ပုံလောက်သာ နောက်နှစ်သင်တန်းကို ဆက်တက်ခွင့်ရမှာ မေမေရဲ့” သားဖြစ်သူ လုပ်ချင်ရာ လုပ်ပါစေတော့ဟု သဘောပိုက်ကာ ကိုယ်က ဘာမှပြန် မပြောတော့ဘဲ ဆိတ်ဆိတ်သာနေလိုက်သည်။

*

ဆရာကန်တယ်သည် ကျောင်းသားတစ်ယောက်၏ လက်ရာကို အရမ်းကာရော ချီးကျူးတတ်သူမဟုတ်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ထံမှ တိုနီကြားရ သော ချီးကျူးစကားမှာ “အင်း၊ တော်တော်တော့ ဆိုးလာပြီကွ” သို့မဟုတ် “အင်း၊ အခုမှ ငါအတွင်းသဘောကို မြင်စပြုလာပြီကွ” ဟူသော စကားများသာ ဖြစ်နေတတ်သည်။

ပထမနှစ်ကုန်ဆုံးသောအခါ ဒုတိယနှစ် ဆက်တက်ရမည့် ကျောင်း သားရှစ်ဦးအနက် တိုနီလည်း တစ်ဦးပါဝင်သည်။

တိုနီနှင့် အခြားကျောင်းသားများသည် မွန်မာတာရပ်ကွက်ရှိ ည ကလပ်တစ်ခုသို့ သွားရောက်၍ အောင်ပွဲခံကြသည်။ အရက်အမူးလွန်ပြီး အဆောင်သို့ မပြန်နိုင်ကြတော့သဖြင့် ပြင်သစ်သို့ ခရီးထွက်လာကြသော အင်္ဂလိပ်မကလေးအချို့နှင့် နှစ်ပါးကြည်ကာ ကလပ်မှာပင် အိပ်လိုက်ကြတော့ သည်။

*

ကျောင်းပြန်ဖွင့်သောအခါ တိုနီသည် ဆီဆေးကို သုံးကာ သက်ရှိ စံပြမယ်များနှင့် စတင်ဆွဲရသည်။ ဒုတိယနှစ် သင်တန်းမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ

ကောင်းလာသည်။ မူလတန်းမှ အလယ်တန်းသို့ တက်လာရသလို ခံစားရသည်။ ပထမနှစ်တွင် လူခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းအားလုံးကိုသာ ဆွဲနေခဲ့ရသည်။ ယင်းပညာသည် ပန်းချီပညာမဟုတ်၊ ပုံကူးပညာမျှသာ ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ လက်ထဲတွင် စုတ်တံကိုင်ကာ ကိုယ့်ရှေ့တွင် ထိုင်နေသော သက်ရှိ လူသားတစ်ယောက်ကို ကြည့်၍ ဆွဲနေရပြီ။ မိမိ၏ အနုပညာဗီဇကို ဖော်ပြခွင့် ရပြီ။ တိုနီ၏ တိုးတက်မှုကို ကြည့်ပြီး ဆရာကန်တယ်ကပင် ထုတ်ဖော်ချီးကျူး လာရပြီ။

“မင်းမှာ ခံစားချက်ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ အဲဒီခံစားချက်ကို အတတ် ပညာနဲ့ ပေါင်းစပ်ပြီး ထုတ်ဖော်ပြဖို့ပဲ လိုတော့တယ်” ဟု ဆရာကန်တယ်က လမ်းညွှန်သည်။

*

ပန်းချီသင်တန်းတွင် ကိုယ်ဟန်ပြသူ စုစုပေါင်း ၁၂ ယောက်ခန့် ရှိ သည်။ သို့သော်လည်း ဆရာကန်တယ် အသုံးများသော ကိုယ်ဟန်ပြသူများမှာ ဆေးကျောင်းသူကလေး တစ်ယောက်နှင့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တို့သာ ဖြစ် ကြသည်။ ဆေးကျောင်းသားကလေးနာမည်က ကာလို့စ်။ မိန်းကလေး နှစ် ယောက်အနက် တစ်ယောက်နာမည်က အန်နက်တေး။ သူကလေးက ပုပုဝဝ၊ ဆံပင်နီနီ။ ကျန်တစ်ယောက်က ဒိုမီနစ်မက်ဆန်။ ဒိုမီနစ်က မျက်လုံးစိမ်းစိမ်း၊ မျက်နှာသွယ်သွယ်၊ ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် တော်တော့ကို ချောသည်။ သူကလေး သည် တခြားနာမည်ကျော် ပန်းချီဆရာများထံတွင်လည်း ကိုယ်ဟန်ပြမယ် အဖြစ် လုပ်ကိုင်နေသည်။ သူမကား ပန်းချီကျောင်းသားများ၏ လက်စွဲအချစ် တော်ကလေးပင်ဖြစ်သည်။ ပန်းချီဆွဲပြီးသွားသောအခါ ပန်းချီကျောင်းသားများ မှာ နေ့တိုင်းပင် သူမအနီးတွင် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတတ်ကြသည်။ သူတို့နှင့်တွဲ၍ အပြင်ထွက်ရန် ခေါ်ကြသည်။

“ကျွန်မက အလုပ်နဲ့ပျော်ရွှင်မှုကို ဘယ်တော့မှ မရောဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ဒီအထိ ပြတ်တာတော့ မကောင်းပါဘူး။ အဲဒီတော့ ရှင်တို့ကို ကျွန်မ ဘာပေးနိုင်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ရှင်တို့အားလုံး သိကြပြီ။ ရှင်တို့က ကျွန်မကို ဘာပေးနိုင်တယ်ဆိုတာကိုရော ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ် သိရမှာလဲ”

သူမက သည်လိုပင် အတည်ပေါက်လိုလို၊ နောက်ပြောင်သလိုလိုနှင့် ပြန်ပြောတတ်သည်။ ထိုအခါ ကျောင်းသားတွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဖြင့် မဟုတ်တယုတ်စကားတွေကို ပြောကြတော့သည်။

သို့သော် ဘယ်ကျောင်းသားနှင့်မှ မတွဲ။ သူမအလုပ်တာဝန်ပြီးသော အခါတိုင်း ခပ်တည်တည်ဟန်ဖြင့်ပင် အိမ်ပြန်သွားလေ့ရှိသည်။

တစ်ညနေတွင် တခြားကျောင်းသားတွေ အားလုံး ပြန်ကုန်ကြပြီ။ အတန်းထဲတွင် တိုနီတစ်ယောက်သာ ဒိုမီနစ်ကို ကြည့်ပြီး ပန်းချီဆွဲကျန်နေခဲ့ သည်။ ဒိုမီနစ်က ထိုင်နေရာမှ ထလာပြီး တိုနီ၏နောက်တွင်ရပ်ကာ -

“ကျွန်မနှာခေါင်းက သိပ်ရှည်နေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ သည်းခံပါဗျာ၊ ကျွန်တော် ပြင်ပြီး ဆွဲပေးပါမယ်”

“အို ... မဆွဲပါနဲ့၊ မဆွဲပါနဲ့၊ ဒီအတိုင်းပဲထားပါ၊ ရှင့်ပုံထဲက နှာ ခေါင်းက အနေတော်ပဲ၊ သိပ်ပြီးလှတယ်၊ ကျွန်မနှာခေါင်း သိပ်ရှည်နေတာကို ကျွန်မက ပြောတာပါ”

တိုနီက ပြုံးလိုက်ပြီး -

“အဲဒါကတော့ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါဘူး”

ဤတွင် ဒိုမီနစ်က -

“ပြင်သစ် တစ်ယောက်သာဆိုရင် ‘မင်းနှာခေါင်းကလေးက သိပ်လှ တာပဲ အချစ်ရယ် ...’ လို့ ပြောမှာပဲရှင့်”

“ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားနှာခေါင်းကို ကြိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ပြင်သစ်လူမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါတော့ ကျွန်မလည်း သိပြီးသားပါ၊ ဒါနဲ့ ရှင်က ကျွန်မနဲ့တွဲပြီး အပြင်ထွက်ဖို့ တစ်ခါမှ မခေါ်ဖူးပါလား၊ အဲဒါဘာကြောင့်လဲဟင် ...”

တိုနီ အံ့အားသင့်သွားသည်။

“အဲ ... အဲဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမပြောတတ်ဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားဘယ်သူနဲ့မှ အပြင်ထွက်တာတော့ ကျွန်တော်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

ဒိုမီနစ်က ပြုံးလိုက်ပြီး -

“ဒီမှာက လူတိုင်းလူတိုင်း ကိုယ့်အတွဲနဲ့ ကိုယ်ချည်းပဲ ရှင့်”

ထို့နောက် သူမအခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။

ထိုနေ့မှစပြီး ဒိုမီနစ်၏ အပြုအမူပြောင်းလဲလာသည်ကို တိုနီသတိပြု မိသည်။

တိုနီနောက်ကျပြီး ပန်းချီဆွဲကျန်ရစ်သော နေ့တိုင်းလိုလိုပင် ဒိုမီနစ်က အိမ်သို့မပြန်ဘဲ သူ့နောက်မှာလာရပ်ကာ သူ့ပန်းချီကားကိုကြည့်နေတတ်သည်။

“ရှင့်လက်ရာတွေ သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ရှင်တော့ တစ်နေ့မှာ နာမည် ကျော် ပန်းချီဆရာကြီး ဖြစ်လာမှာ သေချာပါတယ်”

တစ်ညနေတွင် ဒိုမီနစ်က ယင်းသို့ ပြောလာသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒိုမီနစ်၊ ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်လို့ ကျွန် တော်လည်း ယူဆပါတယ်”

“ဒါနဲ့ ရှင်က ပန်းချီပညာကို သိပ်ပြီး အဓိကထားသလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သိပ်ပြီး အဓိကထားပါတယ်”

“ဒါဆို ကမ္ဘာကျော် ပန်းချီဆရာ ဖြစ်လာမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် အနေနဲ့ ကျွန်မကို ညစာကျွေးနိုင်ပါ့မလား” တိုနီ့မျက်နှာပေါ်မှ အံ့ဩရိပ်များကို သူမမြင်ရသည်။ “ကျွန်မက သိပ်တော့ မစားနိုင်ပါဘူး၊ အလှမပျက်အောင် ဝိတ်လျှော့နေရလို့ပါ”

တိုနီ့က ရယ်လိုက်ပြီး -

“ဟုတ်လား၊ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကျွေးပါ့မယ်”

*

သူတို့နှစ်ယောက် ‘စေးကရက်ဟတ်’ ဘုရားကျောင်း အနီးမှ စားသောက်ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်တွင် စားသောက်ရင်း ပန်းချီပညာအကြောင်းနှင့် ပန်းချီဆရာများအကြောင်း ပြောကြသည်။

ဒိုမီနစ်က သူမကိုယ်ဟန်ပြခဲ့ရသော နာမည်ကျော်ပန်းချီဆရာများ အကြောင်းပြောပြသောအခါ တိုနီ့မှာ အလွန်စိတ်ဝင်စားမိသည်။

“ရှင်လည်း သူတို့လိုပဲ တော်ပါတယ်၊ ကျွန်မတကယ်ပြောတာပါ”

ဒိုမီနစ်၏ ချီးကျူးစကားကြောင့် တိုနီ့အလွန်ဝမ်းသာမိသည်။ သို့သော်လည်း ပါးစပ်ကတော့ “ကျွန်တော်က အများကြီး ကြိုးစားရဦးမှာပါ ဗျာ” ဟုသာ ကိုယ့်ကိုယ် ကို နှိမ့်ချ၍ ပြောလိုက်သည်။

စားသောက်ပြီး၍ ဆိုင်ပြင်သို့ ထွက်လာကြသောအခါ ဒိုမီနစ်က မေးသည်။

“ဒါနဲ့ ရှင်အခန်းကို ကျွန်မလိုက်ကြည့်လို့ ဖြစ်မလား”

“အခန်းကတော့ သိပ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား လိုက်ကြည့်ချင်ရင်တော့ ရပါတယ်”

*

ဒိုမီနစ်က အခန်းတစ်ခုလုံးကို ဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီး ပြောသည်။

“ရှင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ အခန်းက သိပ်မကောင်းဘူး၊ ရှင်ကို ဘယ်သူက ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးသလဲ”

“သန့်ရှင်းရေးအမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်တော့ တစ်ပတ်တစ်ခါလာပါတယ်”

“သူ့ကို ဆက်မလာစေနဲ့တော့၊ တစ်ခန်းလုံး ညစ်ပတ်နေတာပဲ၊ ရှင်မှာ မိန်းကလေးမိတ်ဆွေတွေ ဘာတွေမရှိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း မရှိပါဘူး”

“ရှင် တကယ်ပြောတာနော်”

“တကယ်ပြောတာပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကဲ ... အချိန်ဖြုန်းနေလို့ အလကားပဲ၊ ကျွန်မကို ရေတစ်ပုံးနဲ့ ဆပ်ပြာပေးစမ်းပါ”

တိုနီက သူမပြောသည့်အတိုင်း ရေနဲ့ ဆပ်ပြာယူပေးသည်။ ဒိုမီနစ်က ဆပ်ပြာရေနဲ့ တစ်ခန်းလုံးကို တိုက်ချွတ်ဆေးကြောပြီး ရေပတ်တိုက်ပေးသည်။ ပြီးသွားတော့ သူမက -

“ကဲ အခုဆို ဘယ်လောက် ကောင်းသွားသလဲ ကြည့်စမ်း၊ ဘုရားရေ၊ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး နံစော်နေပြီ၊ ရေချိုးလိုက်မှ ထင်တယ်”

“ရပါတယ်”

ရေချိုးခန်းကလေးထဲသို့ ဒိုမီနစ်ဝင်သွားသည်။ စည်ပိုင်းပြတ်ထဲသို့ ရေပိုက်ကို ဖွင့်ချလိုက်သည်။

“ဘုရားရေ ... ဒီစည်ပိုင်းနဲ့ ရှင်ဘယ်လိုရေချိုးသလဲ ဟင် ...” သူမက ရေချိုးခန်းထဲမှ လှမ်းပြောသည်။

“ခြေထောက်နှစ်ချောင်းအပေါ် မြှောက်ထားလိုက်တယ်လေ”

သူမက ရယ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်လား ... ဒါဆို ကျွန်မလည်း စမ်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

နောက် ၁၅ မိနစ်လောက်ကြာတော့ ကိုယ်သုတ်ပဝါကြီးပတ်ကာ သူမပြန်ထွက်လာသည်။ တိုနီက ယခုမှ သူမ၏အလှကို မြင်မိတော့သည်။ ယခင်ကတော့ ကိုယ်ဟန်ပြမယ် တစ်ယောက်အဖြစ်သာ ယူဆခဲ့သည်။ ထို့ထက် ပို၍ ဘယ်လိုမှ စိတ်ကူးမရှိခဲ့။

ဒိုမီနစ်က တိုနီ၏ မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ သူမက တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ရှင်သဘောတူရင် ကျွန်မ ဒီည ဒီမှာပဲ အိပ်ချင်တယ်”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

*

တိုနီဘဝတွင် ဒိုမီနစ်လိုမိန်းမမျိုးကို သည်တစ်ခါသာ တွေ့ဖူးသေးသည်။ သူမသည် သူလိုချင်တာ အားလုံးကိုပေးသည်။ သို့သော် သူ့ထံမှ ဘာကိုမျှ ပြန်မတောင်း။

သူမသည် ညနေတိုင်း တိုနီ၏ အခန်းသို့လာ၍ ညစာချက်ပေးသည်။ အပြင်ထွက်၍ စားကြသောအခါတွင်လည်း ဈေးပေါသော စားသောက်ဆိုင်များကိုသာ ခေါ်သွားသည်။

“ပိုက်ဆံကို တတ်နိုင်သမျှ ချွေတာပါ တိုနီ။ အလွန်တော်တဲ့ ပန်းချီ ဆရာတစ်ယောက်တောင်မှ တော်ရုံတန်ရုံဝင်ငွေနဲ့ ပါရီမှာ မရပ်တည်နိုင်ဘူး။ ရှင်လည်း အလွန်တော်တဲ့ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ပါ”

သူတို့သည် လေဟာပြင်ဈေးများ၊ ပန်းချီပြပွဲများသို့ သွားကြသည်။ အော်စကာဝိုင်း၊ ဖရက်ဒရစ်ချိုပင်၊ အော်နာရေးဘောလဇက်၊ မာစယ်ပရောက် စသော စာပေဂီတပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ကြီးများ ခေါင်းချရာ ပါလာရှေးစံသုသာန်သို့ လည်း သွားလည်ကြသည်။ ထို့ပြင် မြေအောက်သင်္ချိုင်းကိုလည်း သွားကြည့် ကြသည်။ စိန်းမြစ်ပေါ်တွင်လည်း လှေစီးကြသည်။

ဒိုမီနစ်က ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်သည်။ ဟာသလည်း ရှိသည်။ တိုနီစိတ်ညစ်နေသောအချိန်များတွင် သူမကရယ်စရာတွေပြောသည်။ သူမ သည် ပါရီတွင် လူတိုင်းကို သိသည်။ တိုနီအား အရေးပါသော ပါတီပွဲများသို့ ခေါ်သွားပြီး အရေးပါသော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ သို့ဖြင့် တိုနီ သည် နာမည်ကျော် ကဗျာဆရာပေါအီလျာဒ်၊ နာမည်ကျော် ပန်းချီပြတိုက်မှူး အွန်ဒရောရီတန် စသော ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်များနှင့် သိကျွမ်းလာရသည်။

ဒိုမီနစ်က တိုနီအား အားပေးစကားတွေလည်း မကြာခဏ ပြော သည်။

“တစ်နေ့ကျတော့ ရှင်က သူတို့ထက်တောင် နာမည်ကျော်လာဦးမှာ ပါ။ ရှင့်အရည်အချင်းကို ကျွန်မသိပါတယ်။ ကျွန်မပြောတာ ယုံစမ်းပါ”

တိုနီက ညကြီးမင်းကြီး ပန်းချီဆွဲချင်စိတ်ပေါ်လာလျှင်လည်း ဒိုမီနစ် က မညည်းမညူ အိပ်ရာမှ ထ၍ ကိုယ်ဟန်ပြမယ်လုပ်ပေးသည်။ ထို့ကြောင့် လည်း တိုနီက သူ့ကိုယ်သူ ကံကောင်းသူတစ်ယောက်ဟု ထင်နေမိခြင်း ဖြစ် သည်။

ဒိုမီနစ်က တိုနီအား သူဌေးသားတစ်ယောက်အဖြစ် မေတ္တာရှိခြင်း မဟုတ်၊ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်အဖြစ် မေတ္တာရှိခြင်းသာဖြစ်သည်။ ဤသည်ကို တိုနီကလည်း အလွန်တန်ဖိုးထားသည်။

တိုနီက သူသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြီးကျယ်ဆုံး စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ကြီးတစ်ခု၏ အမွေခံပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ဒိုမီနစ်အား အမှန်အတိုင်း ပြောပြရန် ဝန်လေးနေမိသည်။ ယင်းသို့ ပြောပြလိုက်လျှင် ဒိုမီနစ်အနေဖြင့် အခြေအနေတစ်မျိုးတစ်မည်ပြောင်းသွားမည်ကို စိုးရိမ်မိသည်။ သူတို့၏ ပျော်စရာကောင်းသော လက်ရှိဘဝကလေး ပျက်စီးသွားမည်ကို စိုးရိမ်မိသည်။ သို့တိုင်အောင် ဒိုမီနစ်၏ မွေးနေ့ကျတော့ ရုရှားပြည်ဖြစ် သားမွေးကုတ် အင်္ကျီ

ကြီးတစ်ထည်ကို သူက လက်ဆောင်အဖြစ် ဝယ်ဖြစ်အောင် ဝယ်ပေးလိုက်သေးသည်။

“ဒီလောက်အဖိုးတန်တဲ့ ပစ္စည်းမျိုး ကျွန်မတစ်သက်မှာ ဒီတစ်ခါပဲ ရဖူးပါသေးတယ် မောင်ရယ်” ဒိုမိနစ်က သားမွေးကုတ်အင်္ကျီကြီးကို ကိုယ်ပေါ်တွင် လွှမ်းခြုံလိုက်ပြီး အခန်းထဲတွင် ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်လည်ကာ မြူးရွှင်စွာ က၊နေသည်။ ထို့နောက် သူမက ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီးတော့ -

“ဒီအင်္ကျီ မောင်ဘယ်က ရလာသလဲ ဟင် ... ဒီလောက် တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်းကို ဘယ်က ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်လာတာလဲ မောင်”

“ဘယ်က ပိုက်ဆံနဲ့မှ ဝယ်လာတာမဟုတ်ဘူး၊ ခိုးလာခဲ့တာ။ ကိုယ် အလကားပြောတာပါ။ ရိုဒင်အနုပညာပြတိုက်နားက လူတစ်ယောက်ဆီက အချောင်ရလာခဲ့တာပါ။ အိုးပရင့်တင်းကုန်ပဒေသာတိုက်က အကောင်းဆုံး ကုတ်အင်္ကျီလောက်တောင် ပိုက်ဆံမပေးခဲ့ရပါဘူး”

ဒိုမိနစ်က တိုနီ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ အားရပါးရ ရယ်လိုက်ပြီး -

“ခိုးလာတယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လုံး ထောင်ထဲသွားရတော့မှာ သေချာတယ်”

ထို့နောက် သူမက တိုနီ့အား သိုင်းဖက်လိုက်ပြီးတော့ -

“အို ... မောင်ရယ်၊ မောင်က တော်တော်ထူးဆန်းတဲ့ လူတစ်ယောက် ပါလားကွယ်”

တိုနီ့ကတော့ ညာပြောလိုက်ရတာကို ကျိတ်ပြီး ကျေနပ်နေမိသည်။

တစ်ညတွင် ဒိုမိနစ်က တိုနီ့အား သူမနှင့်အတူ ပြောင်းနေရန် ပြောသည်။ ဒိုမိနစ်က တိုနီ့တို့ပန်းချီကျောင်းနှင့် တခြားပန်းချီဆရာများထံတွင် ကိုယ်ဟန်ပြရ၍ ဝင်ငွေကောင်းသဖြင့် ခေတ်မီတိုက်ခန်းတစ်ခန်းကို ငှားရမ်းနေထိုင်နိုင်သည်။

“ဒီအခန်းမှာ မနေသင့်ပါဘူး မောင်၊ ဒီအခန်းက ကျဉ်းလည်း ကျဉ်းတယ်၊ ဟောင်းလည်း ဟောင်းနေပြီ၊ ကျွန်မအခန်းမှာပဲ ပြောင်းနေပါတော့နော်၊ မောင့်အနေနဲ့ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ ပေးစရာမလိုပါဘူး။ ကျွန်မအခန်းပြောင်းနေရင် မောင့်အတွက် ကျွန်မလိုလေသေးမရှိ ပြုစုပါ့မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်။ ကိုယ်ဒီမှာပဲ နေပါ့မယ်။ အခုလို ကိုယ့်အပေါ် စေတနာထားတာ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မောင်က ဘာဖြစ်လို့ မပြောင်းနိုင်တာလဲ ဟင်”

ဘယ်လို ပြန်ပြောရပါမလဲ၊ ငါဟာ သူဌေးသားတစ်ယောက်ဖြစ်
တယ်ဆိုတာ အစကတည်းက ပြောခဲ့ရင် အကောင်းသား။ အခုမှ ပြောလို
တော့ မကောင်းတော့ဘူး။ သူ့ကို ညာတယ်ဆိုပြီး ဒိုမီနစ်က တစ်မျိုးမြင်
သွားမှာ စိုးရတယ်။

ထို့ကြောင့် သူကတစ်မျိုးလှည့်ကာ ပြောရသည်။

“နေပါစေ အချစ်ရယ်။ ကိုယ့်ကြောင့် မင်းမှာ တာဝန်ကြီးနေပါမယ်။
မင်းက ကိုယ့်အတွက် စွန့်လွှတ်ခဲ့တာတွေလည်း များလှပါပြီ”

“ဒါဆို ကျွန်မအခန်းကို ပြန်အပ်ပြီး ဒီကိုပဲ ပြောင်းလာခဲ့တော့မယ်
လေ။ ကျွန်မက မောင်နဲ့အတူတူ နေချင်လို့ပါ မောင်ရယ်”

နောက်ဆုံးတော့ တိုနီက ဘယ်လိုမှ မတတ်သာတော့။ ဒိုမီနစ်အား
အလျှော့ပေးလိုက်ရတော့သည်။

*

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် နားလည်
မှုရှိကြသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်လည်း ငုံ့ထားမတတ် ချစ်ကြသည်။
အားလပ်ရက်များတွင် မြို့ပြင်သို့ထွက်ကာ လမ်းဘေးစားသောက်ဆိုင်ကလေး
များတွင် တည်းခိုကြသည်။ တိုနီသည် ရောက်လေရာတွင် ပန်းချီထောက်ခုံကို
ထောက်ကာ တောတောင်ရှုခင်းများကို ဆွဲသည်။ စားသောက်ချိန်ရောက်တော့
ဒိုမီနစ်က မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းပေါ်တွင် စားစရာများကို ဖြန့်ခင်းပြင်ဆင်ကာ ပျော်ပွဲ
စားထွက်သလို တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်
စားသောက်ကြသည်။

တိုနီ၏ဘဝတွင် ယခုလို ပျော်ရသောနေ့ရက်များ ဘယ်တော့မှ မရှိခဲ့
စဖူး။

တိုနီ၏ ပန်းချီပညာအရည်အသွေးကလည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့
တိုးတက်လာသည်။

တစ်နေ့နံနက်တွင် ဆရာကန်တယ်က တိုနီ၏ပန်းချီကားကို အပေါ်
ထောင်ပြပြီး အတန်းသားအားလုံးကို ပြောသည်။

“ဒီပုံထဲက ကလေးကို ကြည့်ကြစမ်း။ သူ့အသက်ရှူနေတာကိုတောင်
မြင်ရသလိုပဲ မဟုတ်လား” အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သည်အကြောင်းကို တိုနီက
ဒိုမီနစ်အား ဝမ်းသာအားရပြောပြသည်။

“ပုံထဲက ကလေးအသက်ရှူနေသလိုထင်ရအောင် ကိုယ်ဘယ်လိုဆွဲ
ခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်။ ကိုယ်က အဲဒီပုံကို ညတိုင်းအိပ်ရာထဲမှာ ဖက်
ပြီးအိပ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ဒိုမီနစ်က အားရပါးရ ရယ်သည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာတည်တည်ဖြင့်

“မောင် ... မောင့်အနေနဲ့ နောက်ထပ်သုံးနှစ်တောင် တက်စရာမလို တော့ပါဘူး။ အခုဆိုရင် မောင်က ပညာစုံနေပါပြီ။ ဒါကို ကျောင်းသားတိုင်း သိပါတယ်။ ဆရာကန်တယ် ကိုယ်တိုင်လည်း သိပါတယ်”

တိုနီက ယင်းသို့ မထင်။ သူ့အနေဖြင့် ပညာမပြည့်စုံသေးဟု ထင် သည်။ သည်မျှ အရည်အချင်းနှင့် ပန်းချီလောကထဲ ဝင်လိုက်လျှင် တခြား ကိုယ့်ထက်သာသော ဆရာတွေကြားထဲ မြုပ်သွားလိမ့်မည်ဟု ယူဆသည်။ သူက သူ့မေမေ၏ ပြောနေကျ လက်သုံးစကားကို သွား၍ သတိရမိသည်။ **သား ဘာအလုပ်ပဲလုပ်လုပ် အောင်နိုင်ဖို့သာ အဓိက။ ဒီအချက်ကို အမြဲတမ်း မှတ်ထားပါ သား။**

တစ်ခါတစ်ရံ ပန်းချီကားတစ်ကားကို ဆွဲပြီးတိုင်း စိတ်ဓာတ်တက် ကြွလာပြီး ... **ငါ့မှာ ဗီဇရှိပါတယ်။ ငါ့ကားဟာ တကယ်လည်း ကောင်းပါ တယ်** ဟုတွေးမိတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်လေကျတော့လည်း ကိုယ့်လက်ရာ ကိုယ်ကြည့်ကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် **ဒီအတိုင်းဆို ငါမစွဲသေးပါဘူး။ ငါ့ လက်ရာတွေက အပျော်တမ်းအဆင့်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ် ...** ဟု ညည်းညူမိတတ်သည်။

သို့ပေမဲ့ ဒိုမီနစ်၏ အားပေးစကားကြောင့် သူသည် တစ်ကြိမ်ထက် တစ်ကြိမ်အားတက်လာမိသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်လာမိသည်။

ယခုဆိုလျှင် သူဆွဲသော ရှုခင်းနှင့် လူပုံကားပေါင်း နှစ်ဒါဇင်လောက် ပင် ရှိနေပြီ။ လူပုံကားများအနက် သစ်ပင်အောက်တွင် လှဲနေသော ဒိုမီနစ်၏ ဝတ်လစ်စလစ်ကားလည်း တစ်ကားပါဝင်နေသည်။ သူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို နေရောင်နုနုဆမ်းထားသည်။ ပုံ၏ ရှေ့မျက်နှာစာတွင် ယောက်ျားဝတ်ဂျက်ကက် အင်္ကျီနှင့် ရှပ်အင်္ကျီများရှိနေသည်။ သူမသည် သူမ၏ ချစ်သူကို စောင့်နေ ကြောင်း ပုံကို ကြည့်၍ သိနိုင်သည်။

ထိုပုံကို မြင်တော့ ဒိုမီနစ်က အားရဝမ်းသာ ပြောသည်။

“ဟင် ... ကောင်းလိုက်တဲ့ လက်ရာ မောင်ရယ်။ ဒီအတိုင်းသာဆို မောင့်အနေနဲ့ တစ်ကိုယ်တော်ပြပွဲတင်လို့ ရနေပြီ သိလား”

“မရူးစမ်းပါနဲ့ကွာ။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ငါ့အနေနဲ့ အချိန်လိုပါသေး တယ်”

“အဲဒါ မောင့်အမှားပဲ။ မောင့်ကိုယ်မောင် ဘယ်အဆင့်အတန်းရောက် ပြီဆိုတာ မသိတာဘဲ မောင်”

*

တစ်ညနေတွင် တိုနီအိမ်ပြန်ရောက်သွားတော့ ဒိုမီနစ်နှင့် ဧည့်သည် တစ်ယောက်တို့ ထိုင်စကားပြောနေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဧည့်သည် မှာ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ ဗိုက်ပူပူ၊ မျက်လုံးပြူးပြူးဖြင့် အန်တွန်ဂျော့ဆိုသူဖြစ်သည်။ သူသည် ဒေါဖင်လမ်းမှ ဂျော့အနုပညာပြခန်းပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ ဂျော့အနုပညာ ပြခန်းမှာ အလယ်အလတ်အဆင့်ရှိသော ပြခန်းဖြစ်သည်။

တစ်ခန်းလုံးတွင် တိုနီ၏ ပန်းချီကားတွေ ပြန့်ကျဲနေသည်။

“ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ”

တိုနီက မေးလိုက်သည်။

“ဘာလုပ်တာလဲဆို မူစီယာဆွဲတဲ့ကားတွေက သိပ်ပြီးလက်ရာ မြောက်တယ်ထင်လို့ ကြည့်နေတာပါ” အန်တွန်က ပြန်ပြောသည်။ သူက တိုနီ၏ ကျောက်ကို လက်ဖြင့် အသာပုတ်လိုက်ပြီး “ဒီကားတွေကို ကျုပ်ပြခန်းမှာ တင်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်အနေနဲ့ ဝမ်းပန်းတသာလက်ခံဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ မူစီယာ”

တိုနီက ဒိုမီနစ်အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူမက ရှုန်းရှုန်းဝေ အောင် ပြုံးပြီးကြည့်နေသည်။

“ကျွန် ... ကျွန်တော် ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူးခင်ဗျာ”

“ခင်ဗျားပြောစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ ဒီကားတွေပေါ်မှာ ဆေးစက်တင် ပြီး ပြောထားပြီးပြီပဲ”

ထိုနေ့က တိုနီနှင့် ဒိုမီနစ်တို့သည် သန်းခေါင်တိုင်သည်အထိ တိုင်ပင် ကြသည်။

“ငါတော့ ငါ့ကိုယ်ငါ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူးလို့ပဲ ထင်တယ် ဒိုမီ နစ်။ ဒီအဆင့်လောက်နဲ့ ပြပွဲတင်လိုက်ရင် ပန်းချီဝေဖန်ရေးဆရာတွေက ငါ့ကို ရစရာမရှိအောင် ပြောကြလိမ့်မယ်”

“မဟုတ်ဘူး မောင်။ တကယ်တော့ ဒါဟာ မောင့်အတွက် တကယ့် အခွင့်အရေးပဲ။ အခုပြခန်းက သေးသေးကလေးပါ။ နာမည်ကျော် ဝေဖန်ရေး ဆရာကြီးတွေ မလာပါဘူး။ အနီးအနားက ဝါသနာရှင်တွေသာ လာကြမှာပါ။ ဒီပြခန်းမှာ တင်ပြလို့ မောင့်အနေနဲ့ နစ်နာစရာ ဘာမှ မရှိပါဘူး။ ပြီးတော့လည်း မူစီယာဂျော့ကလည်း မောင့်လက်ရာတွေအပေါ်မှာ အယုံအကြည်မရှိရင် သူ့ ပြခန်းမှာ ဘယ်တော့မှ မတင်ပြပါဘူး။ တစ်နေ့မှာ မောင်ဟာ နာမည်ကျော် ပန်းချီဆရာကြီး ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ ကျွန်မလိုပဲ သူကလည်း အလေးအနက် ယုံကြည်နေတယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း ကောင်းပြီလေ။ စမ်းကြည့်ကြတာပေါ့ ဟုတ်လား။ တစ်ကားလောက်ရောင်းရရင် ကံကောင်းပဲပေါ့”

**“စနေနေ့ပါရီရောက်မည်။ ညစာအတူစားကြမည်။
ချစ်သော . . . မေမေ”**

ကိတ်ထံမှ သားဖြစ်သူတို့နီထံသို့ ရိုက်လိုက်သော သံကြိုးစာ။

*

သူ့မေမေ စတုဒီယိုထဲ လျှောက်ဝင်လာသည်ကို ကြည့်နေရင်း တိုနီက အံ့အားသင့်နေသည်။ **ဒီအရွယ်မှာတောင် ဒီလောက်ချောနေသေးပါကလား** ဟုလည်း တွေးလိုက်မိသည်။ သူ့မေမေသည် အသက် ၅၀ ကျော်ပြီ။ သို့သော် ဆံပင် တစ်ချောင်းမှ မဖြူသေး။ အားမာန်ကလည်း အပြည့်အဝရှိနေသေးသည်။ သူ့ မေမေ ယခုထိ နောက်ထပ် အိမ်ထောင်မပြုဘဲ နေနေသည်မှာ ဘာကြောင့်ပါ လိမ့်။ တစ်ခါက သည်အကြောင်း တိုနီက မေးကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။ မေမေက လေသံအေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ပြန်ဖြေသည်။

“မေမေ့ဘဝမှာ အရေးအကြီးဆုံး လူနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ် သား၊ အဲဒါက သားဖေဖေနဲ့ သားပဲ”

ယခုမူ ပါရီမြို့ထဲမှ တိုက်ခန်းကလေးတစ်ခန်းထဲတွင် သားအမိနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေကြရာမှ သားဖြစ်သူက ပြောလိုက်သည်။

“မေမေ အခုလို ရောက်လာတာ သားအများကြီး ဝမ်း ... ဝမ်းသာပါတယ် မေမေ”

“မေမေကလည်း သားကို အခုလို ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ တွေ့ရတာ အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ် သား၊ ဒါနဲ့သားမှတ်ဆိတ်မွေးတွေ ဘာတွေနဲ့ တောင် ဖြစ်နေပါရောလား” သူမက ရယ်ပြီး တိုနီ၏မှတ်ဆိတ်မွေးကို လက်ဖြင့် တယုတယ ပွတ်သပ်ရင်း “သားရုပ်က အေဘရာဟင်လင်ကွန်း ငယ်ငယ်တုန်းက အတိုင်း ဖြစ်နေပြီ” သူမက တစ်ခန်းလုံးကို ဝေကြည့်လိုက်ပြီးနောက် “တော်ပါသေးရဲ့၊ သားအခန်းက သန့်ရှင်းရေး မိန်းမက တော်တော်တော်ပုံရတယ်၊ အခန်းကလေးက နေချင့်စရာပဲ”

ထို့နောက် ကိတ်သည် ပန်းချီထောက်ခုံအနီးသို့ လျှောက်လာခဲ့ သည်။ ထောက်ခုံပေါ်မှ ဆွဲလက်စ ပန်းချီကားကို အကြာကြီးရပ်ကြည့်နေသည်။ တိုနီကလည်း သူ့မေမေ ဘယ်လိုများ ပြောလိမ့်မလဲဟု တွေးရင်း စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် မေမေ့ဘေးတွင် ရပ်နေသည်။

ကိတ်က စကားပြောတော့ လေသံက ညင်သာလှသည်။

“သိပ်ကောင်းတာပဲ သား၊ တကယ်ကောင်းတဲ့ ကားပဲ”

သူမက တကယ်ပင် ဂုဏ်ယူစွာဖြင့် ပြောသည်။ အနုပညာနှင့် ပတ်သက်၍ သူမက လိမ်ညာပြောလိုစိတ်လုံးဝမရှိ။ သားဖြစ်သူ၏ အရည်အသွေး

ကို မြင်ရ၍ တကယ်လည်း ဝမ်းသာမိသည်။ သူမက သားဖြစ်သူဘက်သို့ လှည့်ကာ -

“နောက်ထပ် ဘာကားတွေ ရှိသေးသလဲ၊ မေမေ့ကို ပြပါဦး”

သားအမိနှစ်ယောက် ပန်းချီကားတွေကို နှစ်နာရီကြာမျှတစ်ကားပြီး တစ်ကား ကြည့်ကြသည်။ ကိတ်က တစ်ကားစီ၏ အရည်အသွေးကို အသေးစိတ်ဝေဖန်ချက်ပေးသည်။ သူမ၏ အသံတွင် နှိမ့်ချသံတော့ လုံးဝမပါ။ သူမသည် တိုနီ၏ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ချုပ်ကိုင်လမ်းညွှန်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ သို့သော် အောင်မြင်မှုမရှိခဲ့။ သူမမေသည် အရှုံးကို အပြုံးမပျက် လက်ခံခြင်းအတွက် တိုနီက ကျိတ်ပြီး ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

နောက်ဆုံး ကိတ်ကပြောသည်။

“ပြပွဲကလေးတစ်ခု ပြနိုင်အောင် မေမေ စီစဉ်လိုက်မယ်၊ မေမေ့မှာ ပန်းချီကိုယ်စားလှယ် အသိတွေ ရှိပါတယ်”

“ကျေး ... ကျေးဇူးပဲ မေမေ၊ ဒါ ... ဒါပေမဲ့ မေမေ ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့တော့၊ လာ ... လာမယ့် သောကြာနေ့မှာ သားပြပွဲတင်ဖို့ လုပ်ထားပြီးပြီ၊ ပန်းချီပြခန်းတစ်ခုက သားကို တမင်ပြပွဲလုပ်ပေးတယ်လေ”

ကိတ်က သားကို သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

“မေမေ ဝမ်းသာလိုက်တာ သားရယ်၊ အဲဒီပြခန်းက ဘယ်ပြခန်းလဲဟင်”

“ဂျော့အနုပညာပြခန်းပါ မေမေ”

“ဟင် ... မေမေလည်း မသိပါလား”

“ပြ ... ပြခန်းက သေးသေးလေးပါ၊ ကျွန် ... ကျွန်တော်က ဟန်းမားတို့လို၊ ဝိုင်လဒင်းစတိုင်းတို့လို ပြခန်းကြီးတွေအတွက် အဆင့်အတန်း မမီသေးပါဘူး”

ကိတ်က သစ်ပင်အောက်မှ ဒိုမီနစ်ပုံကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး -

“ဟင့်အင်း ... သားပြောတာ မမှန်ဘူး၊ အဲဒီပုံမျိုးဆိုရင် ပြပွဲကြီးတွေ တင်နိုင်ပါပြီ သားရဲ့”

ထိုအခိုက် တိုက်ခန်းတံခါးဖွင့်သံကြားလိုက်ရပြီး “အမယ်လေး မောင်ရေ ကျွန်မတော့ မအောင့်နိုင် ...” ဟုပြောရင်း အခန်းထဲ ဝင်လာရာ ကိတ်ကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရတော့မှ “အို ... ဘုရားရေ၊ ဆောရီး၊ ဆောရီး၊ မောင့်မှာ အဖော်ရှိနေမှန်း မသိလို့”

တစ်ခန်းလုံး အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ တိုနီက “ဒိုမီနစ် ဒါ ငါ့အမေ၊ မေမေ သူက ဒိုမီနစ်မက်ဆင်ပါ”

မိန်းမနှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ အကဲခတ်နေကြသည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အန်တီ”

“အန်တီက တူမပုံကို ကြည့်ပြီး သဘောကျနေတာ”

ထို့နောက် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ အတန်ကြာတော့မှ ဒိုမီနစ်က

“တိုနီပြပွဲလုပ်မယ်ဆိုတာ အန်တီကို ပြောပြီးရောပေါ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပြီးပါပြီကွယ်၊ ဝမ်းသာစရာပါပဲ”

“ဒါနဲ့ မေမေက ပြပွဲရက်အထိ နေမှာလား ဟင်” တိုနီက မေးသည်။

“သိပ်နေချင်တာပေါ့ သားရယ်၊ ဒါပေမဲ့ သန်ဘက်ခါ ဂျီဟန်နက် စဘက်မှာ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ အစည်းအဝေးတက်စရာရှိနေတယ်၊ ဘယ်လိုမှ မတက်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ စောစောကသာ သိခဲ့ရင် အစည်းအဝေးကို ဖျက်လိုက်နိုင်တာပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး မေမေ၊ မေမေ့အခြေအနေ သား နားလည်ပါတယ်”

ဒိုမီနစ်ရှေ့တွင် သူ့မေမေက ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေအကြောင်း ဆက်ပြောနေမှာကို တိုနီက စိုးရိမ်နေမိသည်။ သို့သော် ကိတ်က မပြော။ သူမက ပန်းချီကားတွေကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေသည်။

“ပြပွဲတင်ရင် သားရဲ့ကားတွေကို အရေးကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကြည့်ဖြစ်ဖို့ လိုတယ် သားရဲ့”

“အရေးကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာက ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးပါလဲ အန်တီ” ဟု ဒိုမီနစ်က ဖြတ်မေးသည်။

ကိတ်က ဒိုမီနစ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ -

“ထင်မြင်ချက်ပေးနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပေါ့၊ အနုပညာဝေဖန်ရေးဆရာတွေကို ပြောတာ၊ အွန်ဒရေဒပ်ဆိုးလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ပြောတာ၊ ပြပွဲကို သူဆက်ဆက်လာဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်”

အွန်ဒရေဒပ်ဆိုးမှာ ပြင်သစ်နိုင်ငံ၌ နာမည်အကြီးဆုံး အနုပညာဝေဖန်ရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။ သူကား အနုပညာဗိမာန်ကို စောင့်ရှောက်နေသော အလွန်ဩဇာအာဏာကြီးမားသည့် အနုပညာခြင်ဆွဲကြီးဖြစ်သည်။ သူ၏ဝေဖန်ချက် စာတစ်ကြောင်းသည် အဏုမြူပုံးကဲ့သို့ စွမ်းအင်ကြီးမား သည်။ သူက ချီးကျူးလျှင် အနုပညာရှင်တစ်ယောက်သည် အညတရဘဝမှ ကမ္ဘာကျော်ဘဝသို့ နေ့ချင်းညချင်း ရောက်လာနိုင်သည်။ သူက ရှုတ်ချလျှင်လည်း ကုန်းကောက်စရာမရှိအောင် ဘဝပျက်သွားနိုင်သည်။ သူ့ကို ပြပွဲတိုင်း

က အရေးတယူ ဖိတ်ကြားသည်။ သို့သော် သူက အရေးပါသော ပွဲမျိုးကိုမှ တက်ရောက်ကြည့်ရှုလေ့ရှိသည်။ ပြခန်းပိုင်ရှင်များနှင့် ပြပွဲတင်ပန်းချီဆရာများ က ဒပ်ဆိုး၏ ဝေဖန်ချက်ကို ရင်တဖိုဖိုဖြင့် စောင့်ဖတ်ကြရသည်။ သူကား အကောင်းကို ဖြစ်စေ၊ အဆိုးကို ဖြစ်စေ ပညာသားပါပါဖြင့် ဝေဖန်ရာတွင် အလွန်ကလောင်ထက်သော ဝေဖန်ရေးဝိဇ္ဇာပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် ပါရီအနု ပညာလောကတွင် လူမှန်းအများဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ဖြစ်သည်။ လေးစားခံရဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ၏ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာမှုကြောင့် သူ့ အပေါ်တွင် လူတိုင်းပင် ခွင့်လွှတ်နိုင်ကြသည်။

“အွန်ဒရေဒပ်ဆိုးက နာမည်မရှိတဲ့ ပြခန်းသေးသေးကလေးတွေကို မလာဘူး ... မေမေရဲ့”

တိုနီက ကိတ်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး ပြောသည်။

“အို ... ဒီအတွက် မပူပါနဲ့ သား။ သူလာကိုလာရမှာပါ။ သူက သားကို နေ့ချင်းညချင်း ကမ္ဘာကျော်သွားအောင် လုပ်ပေးပါလိမ့်မယ်။ စိတ်ချ သာ နေစမ်းပါ။ မေမေ ကြည့်စီစဉ်လိုက်ပါ့မယ်”

“ကျွန်တော့်ကို ရစရာမရှိအောင် လုပ်ပေးဖို့ ပြောတာလား မေမေ”

“သားကလည်း ဒီလို မပြောစမ်းပါနဲ့။ ကိုယ့်အစွမ်းကိုယ် ယုံစမ်းပါ ကွယ်”

“အန်တီသားက သူ့ကိုယ်သူတော့ ယုံပါတယ် အန်တီ”

ဒိုမီနစ်က ဝင်ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ မူစီယာဒပ်ဆိုးလာမယ်ဆိုတာကိုသာ မယုံတာပါ”

“ယုံစမ်းပါ။ သူနဲ့ကောင်းကောင်းရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ငါ့မှာရှိ တယ်”

ဒိုမီနစ်မျက်နှာ တော်တော်လန်းသွားသည်။

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ... အတိုင်းထက်အလွန် ဝမ်းသာစရာပဲ အန်တီ”

သူမက တိုနီဘက်သို့ လှည့်ပြီး “ပြပွဲဖွင့်တဲ့နေ့ကျတော့ ရှင့်အကြောင်း ရှင် ကောင်းကောင်းကြီး သိရပါလိမ့်မယ် တိုနီ”

“တစ်ခါတည်း ခွေးကျဝက်ကျ ကျသွားတဲ့အကြောင်းကိုလား”

“စကားကောင်းပြောစမ်းပါ။ ကျွန်မက မူစီယာဒပ်ဆိုး ဘာကြိုက် တယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ သူက ရှင့်ကားတွေကို မြင်ရရင် အရမ်းသဘောကျသွားမှာပါ”

“သားက သဘောမတူရင်လည်း မေမေက သူ့ကိုဖိတ်နေစရာ မလို တော့ပါဘူး” ကိတ်က ပြောသည်။

“အို ... သူက သဘောတူပါတယ် အန်တီ။ ဖိတ်သာဖိတ်ပါ။ သူ လာရင် အကျိုးရှိမှာ သေချာပါတယ်”

တိုနီက သက်မတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ပြီး -

“ကျွန် ... ကျွန်တော်တော့ တွေးပြီးကြောက် ... ကြောက်ချင်သလို လိုပဲ။ ကဲပါလေ ... ဖြစ် ... ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပေါ့။ စမ်းကြည့် ... ကြည့်ကြတာပေါ့”

“မေမေလည်း ဘာလုပ်နိုင်မလဲ ကြည့်လိုက်ဦးမယ်လေ” သူမက ထောက်ခံပေါ်မှ ပန်းချီကားကို အကြာကြီးကြည့်နေရာမှ သားဖြစ်သူဘက်သို့ လှည့်၍ပြောသည်။ သူမမျက်နှာညှိုးနေသည်။

“သား မေမေ နက်ဖြန်ပြန်ရတော့မယ်၊ ဒီနေ့ည မေမေတို့ ညစာအတူ စားကြရအောင်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ မေမေ။ ကျွန် ... ကျွန်တော်တို့အား ... အားပါတယ်”

ကိတ်က ဒိုမီနစ်အား ကြည့်ကာ တည်ငြိမ်စွာဖြင့် မေးသည်။

“တူမက မက်ဇင်ဟိုတယ်မှာ စားတာကြိုက်သလား၊ တခြားဘယ်မှာ သွားစားချင်သလဲ၊ ကြိုက်တာပြောပါ”

ဤတွင် တိုနီက ကြားဖြတ်ပြီး -

“ဒိုမီနစ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ စား ... စားနေကျ ကဖေးဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှိ ... ရှိတယ် မေမေ၊ သိပ် ... သိပ်မဝေးပါဘူး”

သို့ဖြင့် သူတို့သည် ပလေ့စပ်တိုရီ ရပ်ကွက်မှ စားသောက်ဆိုင်တစ် ဆိုင်သို့ လာခဲ့ကြသည်။ အစားအစာတွေလည်း ကောင်းသည်။ ဝိုင်အရက် လည်း ကောင်းသည်။

ကိတ်နှင့် ဒိုမီနစ်တို့မှာ ယခုမှ တွေ့ကြရသော်လည်း နှစ်ယောက်သား သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းများပမာ အဖွဲ့ကျနေကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး တိုနီက အလွန်ဝမ်းသာနေသည်။

ငါ့အဖို့တော့ အပျော်ဆုံး နေ့တစ်နေ့ပါပဲ၊ ငါ့မေမေရယ်၊ တစ်နေ့ ငါလက်ထပ်မယ့် ချစ်သူရယ်၊ သူတို့နဲ့ အခုလို နေရတာ သိပ်ပျော်စရာ ကောင်းတာပဲ ... ဟု တိုနီက တွေးမိသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကိတ်က လေဆိပ်မှ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

“မေမေ့အသိ ခြောက်ယောက်လောက်ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး စုံစမ်းကြည့် တယ်၊ အွန်ဒရေဒပ်ဆိုးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူမှ တိတိကျကျ မပြောနိုင်ကြ ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး သား၊ သူမလာလည်း နေပါစေပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုလို သားလက်ရာတွေကို ပြပွဲတင်နိုင်တာကိုပဲ မေမေဝမ်းသာလှပါပြီ၊ သား

လက်ရာတွေကလည်း တကယ်ပဲ ကောင်းကြပါတယ်။ ကဲ ဒါပါပဲ။ သား အောင် မြင်ပါစေလို့ မေမေ ဆုတောင်းပါတယ်။ သားကို မေမေ အများကြီး ချစ်ပါတယ် သားရယ်”

“သားလည်း မေမေ့ကို အများကြီး ချစ်ပါတယ် မေမေ”

*

ဂျော့အနုပညာပြခန်းတွင် တိုနီ၏ ပန်းချီကားနှစ်ဒါဇင်ကို ချိတ်ဆွဲ ပြသထားသည်။ စကျင်ကျောက် နံရံကပ် ကြောင်အိမ်များပေါ်တွင် ဒိန်ခဲ၊ ဘီ စကွတ်နှင့် ရှားဘလီးမြို့ထွက် ပိုင်အရက်အကောင်းစားများ တင်ထားသည်။ ပြခန်းထဲတွင် ပိုင်ရှင် အန်တွန်ဂျော့၊ တိုနီ၊ ဒိုမီနစ်နှင့် ပန်းချီကားများ ဆွဲချိတ်နေ သော လက်ထောက်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်တို့မှတစ်ပါး တခြား မည်သူမျှ ရောက်မလာသေး။

ဂျော့က လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဖိတ်စာထဲမှာ ခုနစ်နာရီတိတိလို့ ရေးထားတယ်။ မကြာခင် ရောက် လာကြတော့မယ်”

တိုနီက စိတ်လှုပ်ရှားမှု မရှိစေရန် သူ့ကိုယ်သူ ကြိုးစား၍ ထိန်းထား သည်။ သို့သော် သူ့ရင်ထဲမှာတော့ တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေသည်။

“ဘယ်သူမှ မလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ” သူက စိတ်ကို ထိန်းပြီး မေးလိုက်သည်။ “ကျွန် ... ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက တစ်ယောက်ဆို တစ် ယောက်မှ မလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲလို့ ပြောတာပါ”

သူက မလိုအပ်ဘဲနှင့် နှစ်ခွန်းထပ်ပြောနေသည်။ ဒိုမီနစ်က ပြုံးပြီး သူ့ပါးကို လက်ဖြင့် ပွတ်လိုက်ရင်း -

“အဲဒီလိုဆိုလဲ ဒီအမြည်းနဲ့ အရက်တွေအားလုံး ကျွန်မတို့ပဲ သောက် ပစ်လိုက်ကြတာပေါ့”

ပြော၍မှ စကားမဆုံးသေး၊ လူတွေ စတင်ရောက်လာသည်။ ပထမ တွင် ခပ်ကျဲကျဲ၊ တစ်ယောက်စ၊ နှစ်ယောက်စ ... ။ နောက်တော့ အုပ်လိုက် ရောက်လာကြသည်။

မူစီယာဂျော့က တံခါးဝတွင်ရပ်ကာ လောကဝတ်ပျူငှာစွာ ဆီးကြို နှုတ်ဆက်သည်။ **ဒီလူတွေကြည့်ရတာ ပန်းချီကားဝယ်မယ့်လူတွေနဲ့လည်း မတူပါဘူး** ဟု တိုနီက တွေးလိုက်သည်။ သူကပရိသတ်ကို သုံးမျိုးသုံးစား ခွဲခြားလိုက်သည်။ ပထမ ... ပန်းချီဆရာများ၊ ဒုတိယ ... ပန်းချီပညာသင် ကျောင်းသားများ၊ တတိယ ... ပန်းချီကားဝယ်မည့်သူများ။ သူတို့အထဲတွင် မိန်းမလျာများနှင့် ယောက်ျားလျာများ တော်တော်များများ မြင်ရသည်။ **ကေန္တ**

တော့ ငါ့ကားတွေတစ်ကားမှ မရောင်းရမှာ သေချာပါပြီ ဟု တိုနီက စိတ် ပျက်လက်ပျက် တွေးလိုက်မိသည်။

မူစီယာဂျော့က တိုနီအား ပြခန်းတစ်ဘက်စွန်းမှ လက်ယပ်ခေါ် သည်။ သူ့အနီးသို့ တိုနီလျှောက်လာခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်က ဒီလို လူစားမျိုးတွေနဲ့ တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး” တိုနီက မူစီယာဂျော့အား လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ “သူတို့က ကျွန်တော့်ကို အရေဆုတ်ဖို့ လာကြတာ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ မပြောစမ်းပါနဲ့ တိုနီ၊ သူတို့က မောင်ရင့် အဆင့် အတန်းအကဲခတ်ဖို့ လာကြတာပါ။ ကဲ စိတ်ချလက်ချသာ စောင့်ကြည့်နေစမ်း ပါ။ ခပ်တည်တည်၊ ခပ်ငြိမ်ငြိမ်ပဲပေါ့၊ ဟုတ်လား”

တကယ်လည်း တိုနီ တည်ငြိမ်ပါသည်။ သူက လူတိုင်းနှင့် နှုတ် ဆက်သည်။ လူတိုင်းကို ပြုံးပြသည်။ ချီးကျူးစကားများကို မယုတ်မလွန် အလိုက်သင့်ပင် တုံ့ပြန်ပြောကြားသည်။ သို့သော် သူတို့က အလိုက်သင့်ပင် တုံ့ပြန်ပြောကြားသည်။ သို့သော် သူတို့က တကယ်ရင်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ချီး ကျူးနေကြမှန်း သူသိသည်။ သူတော်တော်အံ့ဩမိသည်။

“ခင်ဗျား တကယ်ခံစားပြီး တကယ်ဆွဲထားတာပဲ”

“မောင်ရင့်ဟန်မျိုး ကျုပ် ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးသေးတယ်”

“ဒါမှ တကယ်ပန်းချီကားပဲ”

“ပန်းချီကားတွေက စကားပြောနေသလို ခံစားရတယ်”

“မောင်ရင် ဒီကားတွေကို ဒီထက် ပိုကောင်းအောင် မဆွဲနိုင်တော့ပါ ဘူး”

ပရိသတ်တွေ ရောက်လာမစဲ တဖွဲဖွဲ။ သည်လူတွေ ပန်းချီကား ကောင်းလို့ လာကြည့်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် အရက်အလကား သောက်ရလို့ လာကြတာလားဟု တိုနီက တွေးနေမိသည်။ ယခုအထိ တစ်ကားမှ မရောင်းရ သေး။ သို့သော် ဝိုင်အရက်နှင့် ဒိန်ခဲတုံးတွေကတော့ လိုက်ပွဲမနိုင်ဖြစ်နေသည်။

“သည်းခံပြီး စောင့်စမ်းပါ” မူစီယာဂျော့က တိုနီ၏ နားဝသို့ ကပ်၍ တိုးတိုးပြောသည်။ “မောင်ရင့်ကားတွေကို သူတို့စိတ်ဝင်စားနေကြပြီ။ ပထမ သူတို့အားလုံး လျှောက်ကြည့်ပြီး အနံ့ခံနေကြတယ်။ နောက်တော့ အကြိုက် ဆုံး ကားတွေကို ထပ်ကြည့်ကြတယ်။ ပြီးတော့မှ ဈေးနှုန်းမေးကြလိမ့်မယ်။ တို့က များချိတ်ကို အစာတပ်ပြီး ချထားပြီ၊ မကြာခင် သူတို့ ဟပ်ကြတော့မယ်”

“ဘုရားရေ၊ ဒီလိုဆို ကျွန်တော်က ငါးဖမ်းသင်္ဘောပေါ် ရောက်နေပါ ရောလား” တိုနီက တိုးတိုးပြန်ပြောသည်။

ခဏအကြာတွင် မူစီယာဂျော့က တိုနီအနီးသို့ ကပ်လာပြီး ဝမ်းသာ အားရ ပြောသည်။

“ကျုပ်တို့ တစ်ကားစွဲသွားပြီ၊ နော်မန်ဒီရှုခင်းကား ... တန်ဖိုးက ဖရန့်ငါးရာ”

သည်တဒင်္ဂသည် တိုနီအဖို့ အသက်ရှင်နေသမျှ ထာဝစဉ်သတိရနေ မည့် အပျော်ဆုံးတဒင်္ဂပင်ဖြစ်တော့သည်။ သူ့ပန်းချီကား၊ သူ့နှလုံးသားဖြင့် ရေးဆွဲခဲ့သော ပန်းချီကားတစ်ကားကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖရန့်ငွေ ၅၀၀ ဖြင့် ဝယ်ယူသွားခဲ့ပြီ။ ပိုက်ဆံပေး၍ ဝယ်ယူရန်၊ အိမ်တွင် သို့မဟုတ် ရုံးတွင် ချိတ်ဆွဲထားရန်၊ မကြာခဏကြည့်ရန်၊ မိတ်ဆွေများအား ဂုဏ်ယူပြသရန် ထိုက် တန်သင့်မြတ်သည်ဟု ယူဆသော တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ပန်းချီကားကို ဝယ်ယူသွားခဲ့ပြီ။

ယင်းပန်းချီကားသည် အရွယ်ပမာဏအားဖြင့် သေးငယ်သော်လည်း ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်သော ထာဝရအနုပညာပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ ယင်းပန်း ချီကားသည် လူ့ဘဝတစ်သက်တာထက် ပို၍ အသက်ရှည်သည်။ တစ်ချိန် တည်းမှာ တစ်နေရာထက်ပို၍ တည်ရှိနိုင်သောအရာလည်း ဖြစ်သည်။

အောင်မြင်သော ပန်းချီအနုပညာရှင်တစ်ယောက်သည် ကမ္ဘာ တစ်ဝှမ်းရှိ ရာပေါင်းများစွာသော အိမ်ခန်းများ၊ ရုံးခန်းများနှင့် အနုပညာပြတိုက် များသို့ ရောက်ရှိနေပြီး ထောင်ပေါင်းများစွာသော ထို့ထက်ပို၍ ပြောရလျှင် သန်းပေါင်းများစွာသော လူသားတို့အား ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုကို ပေးနိုင်သည်။ တိုနီသည် သူ့ကိုယ်သူ ဒါဗင်ချီ၊ မိုက်ကယ်အင်ဂျယ်လိုနှင့် ရင်းဘရန့်အစရှိသည့် ကမ္ဘာကျော်ပန်းချီဆရာကြီးများ စံမြန်းရာဗိမာန်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားပြီဟု ထင် မှတ်မိသည်။

သူသည် အပျော်တမ်းပန်းချီဆရာပညာရှင်တစ်ယောက် မဟုတ် တော့။ သူသည် သက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပန်းချီပညာရှင်တစ်ယောက်အဖြစ်သို့ အောင်မြင်စွာ ရောက်ရှိခဲ့ပြီ။ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ၏ပန်းချီကားကို ပိုက်ဆံ ပေး၍ ဝယ်ယူသွားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ယင်းသို့လျှင် တိုနီသည် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် စိတ်ကူးယဉ်နေခိုက် ဒိုမီနစ်က သူ့အနီးသို့ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ရောက်ရှိလာသည်။ သူမ၏မျက်နှာ မှာ ဝမ်းသာခြင်းဖြင့် ထိန်ထိန်လင်းနေသည်။

“နောက်ထပ် တစ်ကားစွဲသွားပြန်ပြီ မောင်”

“ဘာကားလဲဟင်”

“ပန်းပွင့်ကား”

ပြပွဲခန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် လူတွေကြိတ်ကြိတ်တိုးနေသည်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စကားပြောသံတွေ တရုန်းရုန်း ကြားနေရသည်။ ဖန်ခွက်ချင်း ထိတို့သံတွေ ကြားနေရသည်။

ထိုအခိုက် ရုတ်တရက်အသံတွေအားလုံး တိတ်သွားပြီး ပရိသတ်များလည်း မီးကို ရှေ့နှင့် ဖြန်းလိုက်သလို ငြိမ်ကျသွားသည်။

ထိုနောက်တော့ တီးတိုးပြောသံများ ပေါ်ထွက်လာပြီး ပရိသတ်အားလုံးပင် တံခါးဝသို့ မျက်လုံးရောက်နေကြသည်။

နိုင်ငံကျော်ပန်းချီဝေဖန်ရေးဆရာ အွန်ဒရေဒပ်ဆို ပြခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ သူသည် သာမန်ပြင်သစ်လူမျိုးများထက် အရပ်ပို၍ရှည်သည်။ ဆံပင်ဖြူများက အုပ်ကောင်း၍ ကုပ်ပေါ်ဝဲကျနေပြီး မျက်နှာကလည်း ခြင်္သေ့မျက်နှာလို အားမာန်အပြည့် ရှိသည်။

သူ့နောက်မှလည်း မျက်နှာလို မျက်နှာရ လိုက်လာသူများနှင့် နာမည်ကြီး ပုဂ္ဂိုလ်ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် လိုက်ကြည့်သူများ အုပ်လိုက်ပါလာကြသည်။

သူဝင်လာသောအခါ အခန်းထဲတွင် ရှိသမျှ လူတိုင်းပင် လမ်းဖယ်ပေးကြသည်။ တစ်ခန်းလုံးတွင် အွန်ဒရေဒပ်ဆိုကို မသိသူဟူ၍ တစ်ယောက်မျှ မရှိ။

ဒိုမီနစ်က တိုနီ၏ လက်ကို ဆုပ်ညှစ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“သူလာပြီ။ သူရောက်လာပြီ”

မူစီယာဂျော့၏ တစ်သက်တာတွင် သည်လိုအခြေအနေမျိုးနှင့် တစ်ခါမျှ မကြုံခဲ့ရဖူး။

သူက မူစီယာဒပ်ဆိုအနီးသို့ ပြေးကပ်သွားပြီး -

“အခုလို လာရောက်အားပေးတာကို အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ် မူစီယာဒပ်ဆို။ ဂုဏ်လည်း အများကြီးယူပါတယ် ခင်ဗျား။ ဝိုင်နဲ့ ဒိန်ခဲ သုံးဆောင်ပါဦးခင်ဗျား” သည်ထက်ကောင်းသော ဝိုင်အရက် ဝယ်မထားမိ၍ ဂျော့က သူ့ကိုယ်သူ ကျိတ်ပြီး ကျိန်ဆဲမိသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” နာမည်ကျော်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ပြန်ပြောသည်။

“ကျုပ်က ပါးစပ်ကို အစာကျွေးဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျုပ်မျက်လုံးကို အစာကျွေးဖို့ လာတာ။ ဘယ်မှာလဲ ပန်းချီဆရာ ကျုပ်တွေ့ချင်တယ်”

တိုနီသည် ရှေ့သို့ မတိုးရဲဘဲ တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေမိသည်။ ဒိုမီနစ်က လက်ဖြင့် တွန်းတိုးပေးလိုက်သည်။

“ပန်းချီဆရာက သူပါပဲခင်ဗျာ” မူစီယာဂျော့က မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“သူ့နာမည်က တိုနီဘလက်ဝဲပါ”

တိုနီက အားတင်းပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“အခုလို လာရောက်အားပေးတာ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျား”

အွန်ဒရေဒပ်ဆိုင်းက မသိမသာ ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် နံရံပေါ်မှ ပန်းချီကားများဆီသို့ လျှောက်ထွက်သွားသည်။ ပရိသတ်က သူ့အတွက် လမ်း ရှုပေးကြသည်။ သူသည် ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ရင်း တစ်ကားစီကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သွားသည်။ တိုနီက ဒပ်ဆိုင်း၏ မျက်နှာအမူအရာကို သေချာစွာ အကဲခတ် ကြည့်သည်။ သို့သော် ဘယ်လိုမှ ခွဲခြားဝေဖန်၍မရ။ ဒပ်ဆိုင်းက မျက်မှောင် လည်း မကြုတ်၊ ပြုံးလည်းမပြုံး။ သူသည်ပန်းချီကားတစ်ကားကို အကြာကြီး ရပ်ကြည့်နေသည်။ ထိုကားမှာ ဒိုမီနစ်၏ ဝတ်လစ်စလစ်ကားဖြစ်သည်။ ထို့ နောက် တခြားကားများကို ဆက်ကြည့်သည်။ အားလုံးပြီးသွားသောအခါ တစ်ခန်းလုံးကို တစ်ပတ်ကျော့၍ နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ကြည့်သည်။ တစ်ကားမှ မလွတ်။ တိုနီမှာ ဝေဖန်ရေးဆရာကြီး၏ အပြုအမူကို ကြည့်၍ ချွေးပြန်နေမိ သည်။

ကားတိုင်းကို ဒုတိယအကြိမ်ပြန်ကြည့်ပြီးသောအခါ ဝေဖန်ရေးဆရာ ကြီးသည် တိုနီအနီးသို့ လျှောက်လာပြီး ... “ကျုပ် လာရကျိုးနပ်ပါတယ်” ဟု ပြောကာ ပြခန်းမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။

နာမည်ကျော်အနုပညာ ဝေဖန်ရေးဆရာကြီး ပြန်သွားပြီးနောက် ၁၅ မိနစ်အတွင်းတွင် ပြပွဲတင်ကားတိုင်း ရောင်းစွဲသွားသည်။

နာမည်ကျော် ပန်းချီဆရာအသစ်တစ်ဦး ဖွားမြင်ခဲ့လေပြီ။

“ဒီအဖြစ်မျိုး ကျုပ်တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ မကြုံခဲ့ဖူးဘူး” မူစီယာဂျော့ က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောသည်။

“ကျုပ်ပြခန်းကို အွန်ဒရေဒပ်ဆိုင်းကိုယ်တိုင်တက်ရောက်တယ်။ ကျုပ် ပြခန်းကို သူ့ကိုယ်တိုင်လာတယ်။ ဒီအကြောင်းကို ပါရီတစ်မြို့လုံး မနက်ဖြန် သတင်းစာမှာ ဖတ်ကြရလိမ့်မယ်”

“ ‘ကျုပ် လာရကျိုးနပ်ပါတယ်’ ” တဲ့။ သူက ဒီလောက်ပဲ ပြောသွား တယ်။ မလိုအပ်ဘဲနဲ့ စကားကို အပိုပြောတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ဘူး။ ဒီအတွက် ရှန်ပီန်အရက်နဲ့ အောင်ပွဲခံရမယ်”

ထိုနေ့ ညနေပိုင်းတွင် တိုနီနှင့် ဒိုမီနစ်တို့နှစ်ယောက် သီးခြား အောင်ပွဲ ခံကြသည်။ ဒိုမီနစ်က တိုနီ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ဝင်ခွေရင်း -

“ကျွန်မ အရင်တုန်းက ပန်းချီဆရာတွေနဲ့ အိပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင့်လို နေ့ချင်းညချင်း ကမ္ဘာကျော်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတစ်ယောက်မှ မတွေ့ခဲ့ပါဘူး။ မနက်ဖြန်ဆိုရင် မောင် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ပါရီတစ်မြို့လုံး သိကြရတော့မယ်”

ဒိုမီနစ်ပြောသည့်အတိုင်း တကယ်လည်း မှန်နေသည်။

*

နောက်နေ့နံနက် ၅ နာရီတွင် တိုနီနှင့် ဒိုမီနစ်တို့သည် အိပ်ရာမှ ကမန်းကတန်း ထကာ မြန်မြန်ထက်ထက် အဝတ်အစားလဲပြီးနောက် သတင်းစာ ဝယ်ရန် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

သူတို့ရောက်သွားတော့ ကိုယ်စားလှယ်ဆိုင်သို့ သတင်းစာရောက်ကာစ ရှိသေးသည်။

တိုနီက သတင်းစာတစ်စောင် ဆတ်ခနဲကောက်ယူပြီး အနုပညာကဏ္ဍကို ကပျာကယာ လှန်ကြည့်လိုက်သည်။ အွန်ဒရေဒပ်ဆိုး၏ ဝေဖန်ရေးဆောင်းပါးကို အသားပေး၍ ဖော်ပြထားသည်။ တိုနီက အသံထွက်၍ ဖတ်သည်။

“လူငယ် အမေရိကန် ပန်းချီဆရာကလေး တိုနီဘလက်ဝဲ၏ တစ်ကိုယ်တော် ပန်းချီပြပွဲကို ယမန်နေ့ညက ဂျော့ပန်းချီပြခန်း၌ ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။ ယင်းပြပွဲသည် မိမိအတွက် ထူးခြားသော အတွေ့အကြုံတစ်ရပ်ကို ပေးသည်။ ဆိုးရွားသော ပန်းချီလက်ရာဆိုတာ ဘယ်လို ဘယ်လိုပဲ ဆိုသည်ကို ကျွန်ုပ် ပြန်၍ မပြောနိုင်တော့သည့် ဇု၊ရှိသော ပန်းချီလက်သင်ကလေးများ၏ ပြပွဲပေါင်းများစွာသို့ ကျွန်ုပ် သွားရောက် ကြည့်ရှုခဲ့ဖူးသည်။ မနေ့ညကတော့ ကျွန်ုပ်သည် ဆိုးရွားသော ပန်းချီကားများကို မှတ်မှတ်ရရကြည့်ရှုခွင့် ရခဲ့သည်”

တိုနီ၏ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး သွေးဆုတ်သွားသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ဆက်မဖတ်ပါနဲ့တော့” ဒိုမီနစ်က ပြောရင်း တိုနီလက်ထဲမှ သတင်းစာကို လှမ်းယူသည်။

တိုနီက အယူမခံ။

“နေစမ်းပါ၊ ဆက်ဖတ်ကြည့်ဦးမယ်”

သူက ဆက်ဖတ်သည်။

“ပထမတွင် တမင်ရယ်စရာများလုပ်ထားသလားဟုပင် ကျွန်ုပ်က ထင်မိသည်။ ဤသို့သော အပျော်တမ်းအဆင့်သာရှိသည့် ပန်းချီကားများကို ပြပွဲတင်ပြသရဲသူရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် လုံးဝမစဉ်းစားမိခဲ့သည်မှာ အမှန်

ပင် ဖြစ်သည်။ ယင်းကားများကို အနုပညာလက်ရာများ ဟူ၍ ခေါ်ရဲ သည်ကို ကျွန်ုပ် အလွန်အံ့ဩမိရသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ပန်းချီဆရာအား ထောက်ထားညှာတာသောအား ဖြင့် စိုးစဉ်းမျှသော အရည်အသွေးကလေးများ ရှိကောင်းရှိနိုင်တန် ကောင်း ပါရဲ့ဟူသော စေတနာဖြင့် ကျွန်ုပ်က စေ့စေ့စပ်စပ် သုံးသပ်ရှာဖွေကြည့်ပါ သေးသည်။ သို့သော် ဘာအရည်အသွေးမျှ မတွေ့ရ။ တကယ်သော်ကား ဤပြပွဲတွင် ပန်းချီဆရာ၏ လက်ရာပန်းချီကားများကို ချိတ်ဆွဲပြသမည့် အစား ပန်းချီဆရာကိုယ်တိုင် ချိတ်ဆွဲပြသလျှင်ပင် သည့်ထက် အောင်မြင် ပေလိမ့်ဦးမည် ဖြစ်သည်။

“ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် အမှန်အတိုင်း အလေးအနက် အကြံပေးလိုသည် ကား ကိုယ့်အရည်အချင်းမှန်ကို ကိုယ်မသိသော ပန်းချီဆရာ မစွတာ ဘလက်ဝဲသည် အနုပညာပန်းချီရေးဆွဲခြင်းကို ဆက်လက် မပြုလုပ်ဘဲ သူ၏ ပင်မအလုပ် ဖြစ်သော အိမ်ဆေးသုတ်အလုပ်ကိုသာ ဦးစူးမဂ္ဂထား၍ လုပ်ကိုင်ရန်ဖြစ်သည်”

“ကျွန်မကတော့ ဘယ်လိုမှ မယုံကြည်နိုင်ဘူး” ဒိုမီနစ်က တိုးတိုးပြော သည်။ “တကယ့်အရည်အသွေးကို သူမမြင်နိုင်တာကို ကျွန်မမယုံဘူး။ သေချင်း ဆိုးကြီး မဟုတ်တယုတ်တွေ လျှောက်ပြောထားတာ” ဒိုမီနစ်က ဒေါသဖြင့် အော် ပြောသည်။

တိုနီအဖို့တော့ ရင်ထဲတွင် ကျောက်ခဲထည့်ထားသလို တင်းကျပ်ပိတ် ဆို့နေသည်။ အသက်ပင် ကောင်းစွာ မရှူနိုင်သလို ဖြစ်နေမိသည်။

“တကယ်တော့ သူမြင်ပါတယ်၊ သူသိပါတယ်၊ သူသိပါတယ် ဒိုမီ နစ်” သူ့အသံ တိမ်ဝင်သွားသည်။ “အင်း ... ငါ့ဘဝတော့ ရစရာမရှိအောင် ပျက်ပါပြီ၊ ငါအရူးဖြစ်သွားပြီ”

သူက နေရာမှ ထွက်သွားရန် ခြေလှမ်းလိုက်သည်။

“မောင် ဘယ်သွားမလို့လဲ ဟင်”

“မသိဘူး”

သူသည် ချမ်းအေးသော အရုဏ်ဦးအချိန်တွင် လမ်းမပေါ်၌ ဦးတည် ရာ လျှောက်သွားနေမိသည်။ နောက်မကြာမီ နာရီပိုင်းအတွင်းတွင် ပါရီမြို့ထဲမှ လူတိုင်းလိုလို သတင်းစာပါ ဝေဖန်ချက်ကို ဖတ်ကြရတော့မည်။ သူသည် ရယ်စရာ ပေါကြောင်ကြောင် ပန်းချီရူးတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ရောက်ရတော့ မည်။ သူ့အနေဖြင့် ပို၍ ရင်နာမိသည့် အချက်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လိမ်ညာ မိခြင်း၊ ကိုယ့်အရည်အချင်း ကိုယ်မသိခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူက သူသည်

အောင်မြင်သော ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဘဝခရီးကို လှလှပပ လျှောက်လှမ်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု တကယ်ပင် ထင်မိခဲ့သည်။ တော်ပါသေးရဲ့။ ယင်း အမှားကို ဆက်လက်မလုပ်မိအောင် အွန်ဒရေဒပ်ဆိုးက အချိန်မီကယ်တင်လိုက် ၍ တော်ပါသေးသည်။

သူသည် ပထမဆုံးဖွင့်သော အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်သည်။ ထို့ နောက် ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ အရက်ကိုသာ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ဆက် သောက်နေလေတော့သည်။

*

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၅ နာရီတွင်မှ တိုနီအိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ သည်။

ဒိုမီနစ်က သူ့ကို စိုးရိမ်စွာဖြင့် တမျှော်မျှော် ဖြစ်နေသည်။ တိုနီ၏ အဖြစ်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ရင်ထဲတွင် မချိအောင် နာကျင်မိတော့သည်။

“မောင်ဘယ်သွားနေတာလဲ ဟင်။ မောင့်မေမေဆီက ဖုန်းခဏခဏ လာနေတယ်။ မောင့်အတွက် သူ့သိပ်ပြီး စိုးရိမ်နေတယ်”

“ဝေဖန်ချက်ကို သူ့ကို ဖတ်ပြလိုက်သေးသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖတ်ပြလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ... ”

တယ်လီဖုန်းမြည်လာသည်။ ဒိုမီနစ်က တိုနီ့မျက်နှာကို တစ်ချက် ကြည့်ပြီး ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို ... ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ။ သူ ခုပဲ အိမ်ကို ပြန်ရောက် ပါပြီ။ ဟုတ်ကဲ့ ... ကိုင်ထားပါ အန်တီ” သူမက ဖုန်းကို တိုနီ့ထံသို့ ကမ်းပေး သည်။ တိုနီက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းလုပ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ ဖုန်းကို လှမ်းယူလိုက် သည်။

“ဟယ်လို ... မေ ... မေ”

“သား ... မေမေ့စကား နားထောင်စမ်းပါ သား။ မေမေက သူ့ကို နောက်ထပ် ဝေဖန်ချက်တစ်ခု ပြန်ရေးခိုင်းရင် ရပါတယ် သား။ မေမေ့အနေနဲ့” ကိတ်၏ အသံတွင် ဝမ်းနည်းသံ ပါနေသည်။

“ဒီမှာ မေမေ” တိုနီက ဖြတ်ပြောသည်။

“ဒီကိစ္စက စီးပွားရေးအပေးအယူလုပ်တဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူး မေမေ။ အနုပညာ ဝေဖန်ရေးဆရာတစ်ယောက်က သူ့အမြင်ကို သူ့ဆန္ဒအတိုင်း တင်ပြ တဲ့ ကိစ္စပါ။ သူ့အမြင်အတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော်တော့ ကိုယ်လည်ပင်းကိုယ် ကြိုးကွင်းစွပ်ပြီး သေဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

“သား ... သား ဒီလို စိတ်ဓာတ်ကျတဲ့ စကားမျိုးပြောတာ မေမေ မကြိုက်ဘူး၊ သားအတွက် မေမေမခံဘူး။ မေမေပြန်ချ ...”

သူမအသံ တိမ်ဝင်သွားသည်။ ဆက်ပြော၍ မထွက်တော့။

“နေပါစေ မေမေ၊ မလုပ်ပါနဲ့။ ကျွန်တော့်ဘဝမှန်၊ ကျွန်တော်သိပါပြီ။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ဘဝ ဆန္ဒတစ်ခုကို အကောင်အထည်ဖော်ကြည့်တယ်။ မအောင်ဘူး။ ကျွန်တော်မှာ အဲဒီဆန္ဒကို ဖော်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်း မရှိဘူး။ ဒါက ဘာမှ မဆန်းပါဘူး။ ရိုးရိုးကလေးပါ။ ဒပ်ဆိုးရဲ့ သဘောထား။ ကျွန်တော် မကြိုက်တာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူက နာမည်ကျော် အနုပညာရှင်ကြီး တစ်ယောက်ပါ။ သူ့ကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးတောင်တင်ရပါလိမ့်မယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို ကြီးကျယ်တဲ့အမှားကြီးတစ်ခုကို ဆက်ပြီးမမှားမိအောင် ကယ်တင်လိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါ”

“သား ... ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေမေသားကို ပြောစရာတစ်ခုရှိ”

“တော်ပါတော့ မေမေ၊ မေမေ ပြောစရာမလိုတော့ပါဘူး။ ဒပ်ဆိုးက အားလုံး ပြောသွားပြီးပါပြီ။ နောက်ဆယ်နှစ်ကြာတော့မှ သိရမဲ့အစား သူက အခုသိအောင် ကျွန်တော့်ကို ပြောသွားပြီးပါပြီ။ ဒါ အများကြီး ကောင်းပါတယ်။ တော်ပြီ မေမေ။ ကျွန်တော်လည်း ဒီမြို့မှာ မနေတော့ပါဘူး။”

“မေမေ့ကို စောင့်နေပါဦး သား။ မနက်ဖြန် မေမေ ဂျီဟန်နက်စဘတ် က ထွက်လာမယ်။ မေမေရောက်တော့မှ နယူးယောက်ကို သားအမိနှစ်ယောက် အတူပြန်ကြတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကောင်းပါပြီ မေမေ” သူက ဖုန်းကို ပြချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဒိုမီနီ ဘက်သို့လှည့်လျက် -

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဒိုမီနစ်၊ မင်းတော့ လူပေါင်းမှားသွားပြီ”

ဒိုမီနစ်က ဘာမှ ပြန်မပြော။ သူမက တိုနီအား ယူကြိုးမရစွာဖြင့်သာ စိုက်ကြည့်နေမိတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ညနေတွင် ကိတ်ဘလက်ဝဲသည် ပါရီမြို့၊ ရူးမာတစ် ဒွန်လမ်းထဲမှ ကရူဂျာ ဘရင်းလီမိတက်ရုံးခွဲတွင် ထိုင်ကာ ချက်လက်မှတ်တစ်စောင်ကို ရေးနေသည်။

သူမ၏ စားပွဲရှေ့တွင် ထိုင်နေသူက စိတ်မချမ်းသာစွာဖြင့် သက်မတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ... ။

“စိတ်တော့ အကြီးအကျယ်မကောင်းစရာပဲ မစွက်ဘလက်ဝဲ။ တကယ်တော့ ခင်ဗျားသားကလေးမှာ အနုပညာဗီအေပြည့်ရှိပါတယ်။ ဒီ

အတိုင်းသာ ဆက်သွားမယ်ဆိုရင် သူဟာ တစ်နေ့မှာတော့ ကမ္ဘာကျော် ပန်းချီ ဆရာကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲပါဘူး”

ကိတ်က ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား အေးစက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့် နေသည်။ ပြီးတော့မှ -

“တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ပန်းချီဆရာတွေ သိန်းသန်းချီပြီး ရှိကြပါတယ် မှုစီယာဒပ်ဆိုး၊ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်မသားကလေးကို အများထဲက လူတစ် ယောက်အဖြစ်မျိုး ကျွန်မ အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး”

သူမက ချက်လက်မှတ်ကို ကမ်းပေးသည်။

“ရှင်က ရှင်တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ဆောင်ရွက်ပြီးပါပြီ။ ကျွန်မလည်း ကျွန်မတာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ဆောင်ရွက်ပါ့မယ်၊ ဂျီဟန်နက်စဘတ်၊ လန်ဒန်၊ နယူးယောက်မြို့တွေမှာ အနုပညာပြတိုက်တွေ တည်ထောင်နိုင်ဖို့အတွက် ကျွန်မရဲ့ ကရုဏာ-ဘရင်း ကုမ္ပဏီက မတည်ငွေထည့်ဝင်ပါ့မယ်။ ပြတိုက်တွေ ဆောက်ပြီးတဲ့အခါ ပန်းချီကားတွေကို ရှင်ကပဲ ကြီးကြပ်ပြီး ရွေးချယ်ဝယ်ယူ ပေးပါ။ အဲဒီအတွက်လည်း ကျွန်မက ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဉာဏ်ပူဇော်ခ ချီး မြှင့်ပါဦးမယ်”

အနုပညာဝေဖန်ရေးဆရာကြီး ပြန်သွားသောအခါ အခန်းထဲတွင် ကိတ်တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ကျန်ရစ်သည်။ သူမသည် အကြီးအကျယ် စိတ် မကောင်းဖြစ်မိသည်။ နောင်တလည်း ကြီးစွာရမိသည်။

တကယ်တော့ သူမသည် သူမ၏ သားကလေးကို ငုံ့ထားမတတ် ချစ်ပါသည်။ အဖြစ်မှန်ကို သူသိသွားလျှင်တော့ ရင်ကျိုးမှာ ကျိန်းသေပါပဲ။ သူမ အရဲစွန့်၍ လုပ်လိုက်သောလုပ်ရပ်၏ အန္တရာယ်ကြီးမားပုံကို သူမ ရှေး မဆွကပင် ကြိုတင်စဉ်းစားမိခဲ့ပါသည်။ သို့သော် သူမအနေဖြင့် ဘယ်လိုမှ ရှောင်လွှဲ၍ မရနိုင်တော့။ သည်အလုပ်ကို လုပ်လိုလုပ်ရတော့မည်။ သူမ၏ အသက်မက ချစ်လှစွာသော တစ်ဦးတည်းသော သားကလေးအား ပန်းချီဆရာ ပင် လုပ်ခိုင်းမည်လော။ ဒါမှမဟုတ် မျိုးဆက်တာဝန်ကြီးဖြစ်သော ကုမ္ပဏီ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကိုပင် လုပ်ခိုင်းမည်လော။

မျိုးဆက်တာဝန်ကိုပင် လုပ်ခိုင်းရမည်။ လုပ်လိုလုပ်ရမည်။ ဘယ် နည်းနှင့်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လောက်ပင် ပိုက်ဆံကုန်ကုန်၊ သူ့အား ပန်းချီဆရာ မဖြစ် စေရေးအတွက် ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ဟန့်တားရမည်သာ ဖြစ်သည်။ သူမ၏ မျိုးဆက်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးကို ဘယ်နည်းနှင့်မျှ အပျက်မခံနိုင်။ ဖြစ်သည့် နည်းဖြင့် ကာကွယ်ရမည်သာ ဖြစ်သည်။

သူမသည် ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ စိတ်ရောကိုယ်ရော ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

တိုနို့ကို ခေါ်ပြီး အိမ်သို့ အမြန်ဆုံး ပြန်ရမည်။ သူ့ကို စိတ်ဓာတ်ရေးရာ အားဆေးသွင်းပေးရမည်။ သူ၏ဘဝပေးတာဝန်ဖြစ်သော မျိုးဆက်တာဝန်ကို ထမ်းကို ထမ်းခိုင်းရမည်။

ကရူဂျာ-ဘရင်းကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကြီး တစ်ရပ်လုံးကို သူပင်လျှင် ဦးစီးကွပ်ကဲရမည်။

၁၉

နှစ်နှစ်တာမျှ အချိန်ကုန်လွန်သွားခဲ့သည်။

ထိုကာလအတွင်း တိုနီဘလက်ဝဲမှာ ဧရာမဒလိမ့်တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ်တွင် စီးလိုက်နေသူပမာ ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ အချိန်ကာလသည် ကုန်ခဲလှတော့သည်။ ဘယ်ကိုမှလည်း ခရီးမပေါက်။

တကယ်တော့ သူသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြီးကျယ်ဆုံးသော လုပ်ငန်းပေါင်းစုံကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု၏ တစ်ဦးတည်းသော အမွေခံသားဖြစ်သည်။ ကရူဂျာ-ဘရင်းကုမ္ပဏီသည် လက်ရှိလုပ်ငန်းပေါင်းစုံအပြင် စက္ကူစက်များ၊ လေကြောင်းကုမ္ပဏီ၊ ဘဏ်လုပ်ငန်းနှင့် ဆေးရုံလုပ်ငန်းများကိုပါ ထပ်မံ တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်လာခဲ့သည်။

‘အမည်နာမ’တစ်ခုသည် ‘တံခါးပေါက်’အားလုံးကို ဖွင့်နိုင်သော ‘သော့’တစ်ချောင်းဖြစ်ကြောင်း တိုနီက လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံအရ သိရှိလာခဲ့သည်။ အထက်တန်းလွှာများအတွက်သာ သီးသန့်ဖွင့်လှစ်ထားသော ကလပ်များနှင့် အသင်းအဖွဲ့များသို့ ဝင်ရောက်နိုင်ရန်မှာ ပိုက်ဆံလည်း မလို၊ ဩဇာအာဏာလည်း မလို၊ ‘နာမည်’တစ်ခုသာ လိုသည်။ ‘တိုနီဘလက်ဝဲ’၏ နာမည်ကို ပြောလိုက်လျှင် ဘယ်ကလပ်ဘယ်အသင်းအဖွဲ့ကမဆို အချိန်မရွေး ဝမ်းပန်းတသာ လက်ခံကြိုဆိုကြသည်။ ဧည့်ခံပြုစုကြသည်။

သို့သော် တိုနီကတော့ သူ့ကိုယ်သူ လူလိမ်တစ်ယောက်လို ထင်မှတ်နေမိသည်။ သူ့စံစားနေရသော ဂုဏ်သိက္ခာ ဂုဏ်သိမ်များသည် သူနှင့် လုံးဝ မထိုက်တန်ဟု ထင်မှတ်နေမိသည်။ ကွယ်လွန်သူ အဘိုး ဂျမီမဂ္ဂရီဂါ၏ အရိပ်

ကြီးက သူ့အပေါ်တွင် အမြဲတမ်း စီးမိုးထားသလို ခံစားနေရသည်။ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ အဘိုးဖြစ်သူနှင့် မကြာခဏနှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိသည်။ ဘယ်လိုမှ နှိုင်းယှဉ်၍ မရ။ အဘိုး၏ ကြီးမားသော ဂုဏ်ရည်ကို လားလားမျှ ယှဉ်ပြိုင်၍မရ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့အနေဖြင့် သက်စွန့်ဆံဖျား စိန်သွားရှာဖွေခြင်းလည်း မရှိ၊ အစောင့်များ၏ ပစ်ခတ်ခြင်းကိုလည်း မခံခဲ့ရဖူး၊ ငမန်းကြီးများ၏ အန္တရာယ်နှင့် မကြုံတွေ့ခဲ့ရဖူး၊ သူ့အဘိုး၏ သတ္တိဗျတ္တိအပြည့်ပါသော စွန့်စားခန်းဇာတ်လမ်းများသည် သူနှင့်လားလားမျှ မဆိုင်၊ ထိုအခြင်းအရာတို့သည် လွန်လေပြီးသော တစ်ခေတ်၊ တစ်ချိန်၊ တစ်နေရာမှ တစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်နှင့်သာ သက်ဆိုင်ပတ်သက်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

*

သို့သော် တိုနီသည် ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကို အစွမ်းကုန်ကြိုးစား၍ လုပ်ကိုင်သည်။ သူသည် ခါးသီးသော သူ၏ အတိတ်ခံစားချက်များကို မေ့ပစ်နိုင်ရန်အတွက် စိတ်နှင့်ကိုယ်ကို အလုပ်ထဲတွင်သာ နှစ်မြှုပ်ထားသည်။

ဒိုမီနစ်ထံသို့တော့ စာတွေမကြာခဏ ရေးဖြစ်သည်။ သို့သော် ပြန်စာကားမရ၊ သူ့စာတွေက သူ့ထံသို့သာ လက်ရာမပျက်ပြန်ရောက်လာကြသည်။ သူက ပန်းချီကျောင်းမှ ဆရာကန်တယ်ထံသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ သို့သော် ဒိုမီနစ်မှာ ပန်းချီကိုယ်ဟန်ပြမယ် မလုပ်တော့ကြောင်း၊ သူမပျောက်သွားသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်ကြောင်းကိုသာ စကားပြန်ရသည်။

သို့ဖြင့် တိုနီသည် အလုပ်ကိုသာ ဖိ၍ လုပ်နေသည်။ သူသည် မိမိအလုပ်ကို စည်းစနစ်မှန်ကန်စွာ၊ ကျွမ်းကျင်စွာ လုပ်သည်။ သို့သော် ခံစားမှုကား မပါ။ စိတ်ဝင်စားမှုမရှိ။ သူ့ရင်ထဲတွင် အမြဲတမ်းဟာနေသလို ခံစားနေရသည်။ သို့သော် ယင်းအချက်ကို ဘယ်သူမှ မသိ။ သူ့မေမေပင် မရိပ်မိ။ မေမေသည် သားဖြစ်သူ၏ အလုပ်ခွင်တိုးတက်မှုအစီရင်ခံစာများကို အပတ်စဉ် ရရှိနေသည်။ သူမ ဝမ်းသာ၍ မဆုံးတော့။

“ကျွန်မသားကြီးမှာက မွေးရာပါ စီးပွားရေးဗီဇပါတယ်ရှင့်”

သူမက ယင်းသို့ပင် ဘရက်ရောဂျားစ်အား ခပ်ကြွားကြွား ပြောတတ်သည်။

သားဖြစ်သူလုပ်ငန်းထဲတွင် စိတ်ရောကိုယ်ရော မြှုပ်နှံလုပ်ကိုင်နေသည်ကို မြင်ရတိုင်း၊ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် အချိန်ပို လုပ်ကိုင်နေသည်ကို မြင်ရတိုင်း ကိတ်ကတော့ ဝမ်းသာမဆုံး တပြုံးပြုံး။ သူမ၏သားကြီးသည် လုပ်ငန်းချစ်မြတ်နိုးသောကြောင့်သာ ယခုလို ပင်ပန်းပင်ပန်းမှန်းမသိ ကြိုးစားလုပ်ကိုင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

သားဖြစ်သူ၏ အနာဂတ်ရည်မှန်းချက်လွဲမှားခဲ့ပုံကို ပြန်လည်တွေးမိသောအခါ ကိတ်မှာ ကြက်သီးပင် တဖြန်းဖြန်းထလာမိသည်။ သူမက အချိန်မီ ကယ်တင် နိုင်သောကြောင့်သာ သည်အခြေအနေမျိုးသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
တော်ပါသေးရဲ့၊ ဘုရားသခင် ကောင်းချီးပေးတော်မူပေလို့။

*

၁၉၄၈ ခုနှစ်တွင် အမျိုးသားပါတီသည် တောင်အာဖရိက၌ အင်အား ကောင်းလာခဲ့သည်။ နေရာတကာတွင် လူမျိုးခွဲခြားရေးဝါဒလွှမ်းမိုးလာခဲ့သည်။ ပြည်ပမှ ဝင်ရောက်လာသူများအား တင်းကျပ်စွာ ထိန်းချုပ်ထားသည်။ အိမ်ထောင်စုများအား အစိုးရလုပ်ငန်းအတွက် အဆင်ပြေအောင် ဖွဲ့စည်းပေးထားသည်။ လူမည်းအမျိုးသားအမျိုးသမီးတိုင်း မှတ်ပုံတင်လက်မှတ် ကိုင်ဆောင်လာရသည်။ ထိုလက်မှတ်မှာ သူ့အတွက် မွေးစာရင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ဇာတာရက်ချုပ်လည်း ဖြစ်သည်။ အလုပ်သမားမှတ်ပုံတင် လက်မှတ်လည်းဖြစ်သည်။ အခွန်တော်ပြေစာလည်း ဖြစ်သည်။ ထိုလက်မှတ်သည် သူ၏ လုပ်ရပ်မှန်သမျှကို စီမံခန့်ခွဲသည်။ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို ချုပ်ကိုင်ထားသည်။

နိုင်ငံအဝန်းတွင် အဓိကရုဏ်းများ တစ်နေ့တခြား တိုးပွားဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ပြည်သူများအား ရဲသားများက ရက်ရက်စက်စက်ဖိနှိပ်ဟန့်တားသည်။ ဆူပူမှုများ၊ ဖျက်ဆီးမှုများအကြောင်း သတင်းစာများတွင် ကိတ်မကြာခဏ ဖတ်နေရသည်။ ယင်းသတင်းများတွင် ဘန်ဒါ၏ နာမည်မှာ ထိပ်တန်းမှ ပါဝင်နေသည်။ သူသည် မြေအောက်လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်နေသည်။ အသက်အရွယ်ကြီးခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးအတွက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေဆဲ။ **အင်း ... သူက သူ့လူမျိုးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်နေတာကိုး၊ သူ့လုပ်ရပ်မှန်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက တခြားလူမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သတ္တိရှိတဲ့၊ သစ္စာရှိတဲ့၊ အမျိုးကိုချစ်တဲ့ ဘန်ဒါ ... ဘန်ဒါ။** ကိတ်က သည်လိုပင် တွေးမိသည်။

*

ကိတ်သည် သူမ၏ ၅၆ နှစ်မြောက်မွေးနေ့ကို နယူးယောက်မြို့ရှိ ပဉ္စမရိပ်သာ လမ်းမှ အိမ်ကြီးတွင် တိုနီနှင့်အတူ ကျင်းပသည်။

သူမ ရှေ့စားပွဲတစ်ဘက်တွင် ထိုင်နေသော အသက် ၂၄ နှစ်သား အရွယ် လူချောကလေးကို တစ်ဖန်တစ်ကြည့်ကာ ကိတ်က အလွန်ကြည်နူးနေမိသည်။

တိုနီက ဖန်ခွက်ကို ကိုင်မြှောက်ရင်း ဆုမွန်တောင်းသည်။

“ကဲ ... ကျွန် ... ကျွန်တော်ရဲ့ အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ မေမေအတွက် ပျော် ... ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တဲ့ မွေးနေ့ဖြစ်ပါစေ”

“အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ အမေအိုအတွက်လို့ဆိုမှ ပိုမှန်မယ်သား”

သူမက ယင်းသို့ပြောပြီး တွေးနေမိသည်။ **အင်း ... မကြာခင်မှာ ငါ့အလုပ်က အနားယူရတော့မယ်၊ ငါ့နေရာမှာ ငါ့သားကြီးက ဆက်ခံရတော့မယ်၊ ငါ့သားကြီး ... ငါ့သားကြီး။**

ကိတ်၏ တိုက်တွန်းချက်အရ တိုနီသည် ထိုနေ့တွင်ပင် ပဉ္စမရိပ်သာလမ်း အိမ်ကြီးသို့ ပြောင်းရွှေ့လာရသည်။

“ဒီအိမ်ကြီးက မေမေတစ်ယောက်တည်းအတွက်ဆိုရင် သိပ်ပြီး ကျယ်လွန်းနေတယ် သားရဲ့၊ အဲဒီတော့ သားကအရှေ့ဘက်ခြမ်း တစ်ခုလုံးကို ယူပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကြိုက်သလိုသာ နေတော့ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ငြင်းဆန်ခြင်းထက် လက်ခံခြင်းက ပို၍ ကောင်းကြောင်း တိုနီက သဘောပေါက်မိလေသည်။

သားအမိနှစ်ယောက်သည် နံနက်စာစားရင်း အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောဖြစ်ကြသည်။ အဓိက ခေါင်းစဉ်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကရုဏာ-ဘရင်း ကုမ္ပဏီအကြောင်းပင်ဖြစ်သည်။

တိုနီက မေမေမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ အတွေးနက်နေမိသည်။

မေမေသည် အသက်မရှိသော အဆောက်အအုံကြီးများ၊ စက်ယန္တရားများနှင့် ငွေစာရင်းများကို အသက်ပမာ ချစ်မြတ်နိုးလှပါကလား။ လူသားတစ်ယောက်အနေဖြင့် ချမ်းသာသည်ထက် ချမ်းသာရန် အငမ်းမရ ကြိုးစားပြီးနောက် ငွေပုံပေါ်တွင်ထိုင်ကာ အာဏာပြီး အာဏာကို အတောမသတ် တပ်မက်ခြင်းသည် ဘာများ အဓိပ္ပာယ်ရှိပါသလဲ။

မေမေသဘောထား၊ မေမေစိတ်ထားကို သူနားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိရသည်။

သို့သော် သူက သူ့မေမေကို အလွန်ချစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မေမေစိတ်ချမ်းသာဖြစ်မည့် ကိစ္စမျိုးကို ကဏ္ဍကောစ၊မပြောချင် မလုပ်ချင်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေစိတ်ချမ်းသာလျှင် ပြီးရောဟူ၍ သဘောထားကာ မေမေအကြိုက်ကိုသာ ဇွတ်မှိတ်ပြီး ကြိုးစား လုပ်ကိုင်နေတော့သည်။

*

‘ပင် အမေရိကန်’လေကြောင်းကုမ္ပဏီပိုင် ဂျက်လေယာဉ်ပျံကြီးသည် ရောမမြို့မှ နယူးယောက်မြို့သို့ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ပျံသန်းလာခဲ့သည်။

တိုနီသည် လေယာဉ်ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း နိုင်ငံရပ်ခြား ကုမ္ပဏီခွဲများ၏ အစီရင်ခံစာများကို ဖတ်ရှုစစ်ဆေးလာခဲ့သည်။ ညစာစားရန်လည်း သတိမရ နိုင်။ လေယာဉ်မယ်လာပေးသော အဖျော်ယမကာများကိုလည်း ဂရုမစိုက်နိုင်။ နောက်ဆုံးလေယာဉ်မယ်က သူ့အနားသို့ ရောက်လာပြီး ခေါင်းအုံး လာပေး သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စ ...”

“တခြားလိုတာရှိရင်လည်း ပြောပါ။ မစ္စတာဘလက်ဝဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ လိုရင်ပြောပြပါ့မယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စ”

တိုနီနှင့် ဘေးချင်းကပ်ထိုင်နေသော လူလတ်ပိုင်းအရွယ်အမျိုးသမီး တစ်ယောက်သည် မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ကို ဖတ်ရှုနေသည်။ သူမက စာမျက်နှာကို လှန်လိုက်စဉ်တွင် တိုနီက အမှတ်မထင်စောင်းကြည့်လိုက်မိသည်။

သူမျက်လုံးပြူးသွားမိသည်။

ကပွဲဝတ်စုံဝတ်ထားသော စံပြမယ်တစ်ယောက်၏ ဓာတ်ပုံကို မြင် လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူမကား ဒိုမီနစ်။

မှားစရာမရှိ၊ သေချာပါသည်။ သူမမှ သူမအစစ်။ ပါးရိုးသွယ်သွယ်၊ မျက်လုံးစိမ်းစိမ်း၊ ပခုံးနှစ်ဘက်ပေါ်သို့ အုံ့လိုက်ပုံကျနေသော ရွှေရောင်ဆံပင် များ။

တိုနီ၏ ရင်သည် တဒိတ်ဒိတ်ဖြင့် အခုန်မြန်လာသည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျား၊ အဲဒီပုံကလေး ခဏလောက်ကြည့်ပါရစေလား ခင်ဗျား”

တိုနီက သူ့ဘေးမှ အမျိုးသမီးအား ပြောလိုက်သည်။

*

နောက်နေ့နံနက်စောစောတွင် တိုနီသည် ဖက်ရှင်ကုန်တိုက်သို့ ဖုန်း ဆက်သည်။ ကုန်တိုက်၏ ကြော်ငြာကိုယ်စားလှယ်ဌာနအမည်ကို သိရသည်။ ကြော်ငြာ ကိုယ်စားလှယ်ဌာနသို့ လှမ်းဆက်သည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ရဲ့ စံပြမယ်တစ်ယောက်အကြောင်း စုံစမ်းချင် လို့ပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး”

“ခဏစောင့်ပါရှင်” အော်ပရေတာက ပြန်ပြောသည်။

မကြာမီတွင် ယောက်ျားသံပေါ်လာသည်။

“ကျွန်တော် ဘာအကူအညီပေးရမလဲ ခင်ဗျ”

“ဒီလထုတ် ‘ဗိုဂ်’ဖက်ရှင်မဂ္ဂဇင်းမှာ ကျွန်တော် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံတွေ့ရပါတယ်။ ရိုသမန်ကုန်တိုက်အတွက် ကပွဲဝတ်စုံဝတ်ထားတဲ့ ဖက်ရှင်မယ်ပုံပါ။ အဲဒီပုံဟာ လူကြီးမင်းတို့ဆီက ကြော်ငြာတဲ့ ပုံပါလားခင်ဗျား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒီတော့ ကျေးဇူးပြုပြီး စံပြမယ်အေဂျင်စီနာမည်ကို သိပါရစေခင်ဗျား”

“ကာလေတန် ဘလက်ဆင်း အေဂျင်စီ”

တစ်ဘက်မှ ပုဂ္ဂိုလ်က ဖုန်းနံပါတ်ကိုလည်း ပြောပြသည်။

နောက်တစ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် တိုနီသည် ဘလက်ဆင်းအေဂျင်စီမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် ဖုန်းထဲမှ စကားပြောနေသည်။

“ကျွန်တော် ဘလက်ဆင်းအေဂျင်စီက စံပြမယ်တစ်ယောက်ရဲ့ လိပ်စာကို သိချင်လို့ပါ ခင်ဗျာ။ သူ့နာမည်က ဒိုမီနစ်မက်ဆင်ပါ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့ဌာန စည်းကမ်းအရ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောခွင့်မရှိလို့ပါရှင်”

တစ်ဘက်မှ ဖုန်းပြန်ချသွားသည်။

တိုနီသည် ဖုန်းကို ကြည့်ကာ ငိုငိုကြီးထိုင်နေမိသည်။

ဒိုမီနစ်နှင့် အဆက်အသွယ်ရဖို့ တစ်နည်းနည်းတော့ ရှိရမည်။

ဘရက်ရောဂျားစ်ရုံးခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

“မောနင်း ...၊ တိုနီ၊ ကော်ဖီသောက်မလား”

“တော်ပါပြီ အန်ကယ်၊ ကျေးဇူးပါပဲ၊ ဒါနဲ့ ကာလေတန် ဘလက်ဆင်း စံပြမယ်အေဂျင်စီအကြောင်း အန်ကယ်ကြားဖူးသလား ဟင်”

“ကြားဖူးတာပေါ့၊ တို့ပိုင်တဲ့ အေဂျင်စီပဲ”

“ဘာ ... ကျွန်တော်တို့ ပိုင်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တို့ရဲ့လက်အောက်ခံ ကုမ္ပဏီခွဲတစ်ခုက တိုက်ရိုက် အုပ်ချုပ်နေတဲ့ အေဂျင်စီတစ်ခုပေါ့”

“အဲဒီအေဂျင်စီကို ဝယ်တာဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ အန်ကယ်”

“နှစ်နှစ်လောက်တော့ ရှိပြီ၊ မင်းအလုပ်ထဲဝင်လာချိန်နဲ့ မရှေးမနှောင်းပဲပေါ့၊ မင်းက ဘာတွေ စိတ်ဝင်စားနေလို့လဲ”

“ဪ ... ကျွန်တော်က စံပြမယ်တစ်ယောက်အကြောင်းသိချင်လို့ပါ။ သူက ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေဟောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့”

“ဒါဆို ပြဿနာမရှိပါဘူး၊ ငါလှမ်းဆက်လိုက်ပါ့မယ်”

“အို ... နေပါစေ အန်ကယ်၊ နေပါစေ၊ ကျွန်တော်ပဲ ဆက်ပါ့မယ်၊ ကျေးဇူးပါပဲ အန်ကယ်”

ဒိုမီနစ်နှင့် ပြန်တွေ့ရတော့မည်ဟူသော အသိက တိုနီအား မြူးကြွ စေတော့သည်။

*

ထိုနေ့ညနေပိုင်းတွင် တိုနီသည် ကာလေတန်ဘလက်ဆင်းအေဂျင်စီ ရုံးသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

နောက်စက္ကန့် ၆၀ အကြာတွင် သူသည် အေဂျင်စီဥက္ကဋ္ဌမစ္စတာ တစ်လတန်၏ ရုံးခန်းစားပွဲတွင် ထိုင်နေပြီ ဖြစ်သည်။

“အခုလို လာလည်တာ အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ် မစ္စတာဘလက်ဝဲ၊ ကျုပ်တို့ဘက်ကတော့ ဘာမှ ပြဿနာမရှိပါဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလပတ်အတွင်း မှာပဲ စုစုပေါင်း အသားတင် အမြတ်ငွေ ...”

“ဒီကိစ္စက ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး မစ္စတာတစ်လတန်၊ အခု ကျွန်တော်လာတာက လုပ်ငန်းစစ်ဆေးရေးကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး၊ လူကြီးမင်းတို့ ကြော်ငြာထည့်ထားတဲ့ စံပြုမယ်တစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားလို့ လာပြီး စုံစမ်းတာပါ၊ သူ့နာမည်က ဒိုမီနစ်မက်ဆင်တဲ့”

မစ္စတာတစ်လတန်၏ မျက်နှာမှာ ဝင်းလက်သွားသည်။

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ သူကတော့ ကျုပ်တို့ အေဂျင်စီမှာ အတော်ဆုံး စံပြုမယ်တစ်ယောက်ပါပဲ ခင်ဗျား၊ အတော်ဆုံးဆို မစ္စတာဘလက်ဝဲရဲ့ မေမေကလည်း အရွေးတော်တာကိုးဗျ၊ ကရူဂျာ-ဘရင်းကုမ္ပဏီက ကျုပ်တို့ အေဂျင်စီကို လွှဲပြောင်းဝယ်ယူလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ဒိုမီနစ်ကို စံပြုမယ်ခန့်ထားဖို့ မစ္စတာဘလက်ဝဲရဲ့ မေမေကိုယ်တိုင် ညွှန်ကြားခဲ့တဲ့အတွက် သူဒီကိုရောက်လာရခြင်းပါ၊ အဲဒီသဘောတူညီချက်တွေ ဖိုင်ထဲမှာ အဆင်သင့်ရှိပါတယ်၊ ကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင် ...”

“အို ... နေပါစေ ခင်ဗျာ၊ နေပါစေ” တိုနီက နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ သူ့မေမေက ဒိုမီနစ်ကို ဘာကြောင့် ငှားခိုင်းရတာလဲ။ သူတွေ သွားသည်။

“ဒါနဲ့ ဒိုမီနစ်နဲ့ ဘယ်လို ဆက်သွယ်နိုင်မှာလဲ ခင်ဗျ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် သူ့လိပ်စာလေး တစ်ဆိတ်လောက်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ် မစ္စတာ ဘလက်ဝဲ၊ လောလောဆယ်တော့ သူ ဗားမွန်ပြည်နယ်ကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ခရီးထွက်သွားပါတယ်၊ အဲဒီမှာ ဖက်ရှင်ပုံစံ သစ်အတွက် စံပြုဓာတ်ပုံသွားရိုက်နေကြတာပါ” သူက စားပွဲပေါ်မှ မှတ်တမ်း

စာအုပ်ကို လှန်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ... “သူ မနက်ဖြန်ညနေ ပြန်ရောက်လာ မှာပါ မစ္စတာဘလက်ဝဲ”

*

တိုနီသည် ဒိုမီနစ်၏ တိုက်ခန်းအဆောက်အအုံ အပြင်ဘက်မှ ရပ် စောင့်နေစဉ် တိုက်ခန်းရှေ့တွင် အနက်ရောင်ဇိမ်ခံကားတစ်စီး ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ပထမဆုံး ဒိုမီနစ်ဆင်းလာသည်။

ထို့နောက် ဒိုမီနစ်၏ အဝတ်သေတ္တာကို ဆွဲကာ အားကစားသမား တစ်ယောက်လို ထွားကျိုင်းသော လူတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။

တိုနီကို အမှတ်မထင်မြင်လိုက်ရတော့ ဒိုမီနစ် အံ့အားကြီးသင့်နေ သည်။

“ဟင် . . . မောင်၊ မောင် ဘာလာလုပ်တာလဲ ဟင်”

“ငါမင်းနဲ့ စကားပြောချင်တယ်”

“နောက်မှ ပြောကြတာပေါ့ မိတ်ဆွေ” အားကစားသမားလို လူက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“အခုတော့ သည်းခံပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့ည အလုပ်ကိစ္စ ရှိနေလို့ ပါ”

တိုနီက ထိုသူအား လှည့်မကြည့်ဘဲ ဒိုမီနစ်အား ပြောလိုက်သည်။

“မင်းမိတ်ဆွေကို ထွက်သွားပါလို့ ပြောလိုက်စမ်းပါ”

“ဟေ့လူ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဘာထင်လို့လဲ ဟင်”

ဒိုမီနစ်က ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ . . .

“သွားစမ်းပါ ဘင်၊ ညကျမှ ကျွန်မရှင့်ကို ဖုန်းဆက်ပါ့မယ်”

ထိုသူက ခဏစဉ်းစားနေသေးသည်။ နောက်တော့မှ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်ပြီး ...

“အိုကေ”

သူက တိုနီအား တစ်ချက် စောင်းကြည့်ပြီး ကားပေါ်ပြန်တက်သည်။ ပြီးတော့ ဝှမ်းခနဲ မောင်းထွက်သွားသည်။

ဒိုမီနစ်က တိုနီဘက်သို့ ပြန်လှည့်ရင်း -

“ကဲ အထဲဝင်ကြရအောင်”

တိုက်ခန်းမှာ နှစ်ခန်းတွဲဖြစ်ပြီး ခေတ်မီ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများ နှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိသည်။ ပိုက်ဆံတော်တော်ပေးရမည်မှာ သေချာသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ အလုပ်ကောင်းရဲ့လား” တိုနီက မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မက ကံကောင်းပါတယ်” ဒိုမီနစ်၏ လက်ချောင်းများက ဘလောက်အင်္ကျီကို ဂနာမငြိမ် ပွတ်ကစားနေကြသည်။

“တစ်ခုခု သောက်ပါလား မောင်”

“နေပါစေ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ငါပါရီက ထွက်လာကတည်းက မင်းကို တစ်ချိန်လုံး စုံစမ်းနေတာ”

“ကျွန်မက ပြောင်းလာခဲ့တယ်လေ”

“အမေရိကကိုလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါနဲ့ ... ကာလတန်ဘလက်ဆင်း အေဂျင်စီမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အလုပ်ရတာလဲ”

“ကျွန် ... ကျွန်မက သတင်းစာထဲက အလုပ်ကြော်ငြာအရ လျှောက်လွှာတင်လိုက်တာပါ” သူမက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းလေသံဖြင့် ပြောသည်။

“အဲဒီတော့ ... မင်းနဲ့မေမေနဲ့ ပထမဆုံး ဘယ်မှာတွေ့ကြသလဲ”

“ကျွန် ... ကျွန်မ ပါရီက မောင့်အခန်းထဲမှာ ရှိနေတုန်းကပေါ့။ မောင်မမှတ်မိတော့ဘူးလား။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မတို့ ...”

“ငါ့ကို ဆက်ပြီး ညာမနေပါနဲ့တော့ ဒိုမီနစ်” သူက ဒေါသကို ထိန်းပြီးပြောသည်။

“ပြီးခဲ့တာတွေက ပြီးခဲ့ပြီးပါပြီ။ ငါ့ဘဝမှာ ဘယ်မိန်းမကိုမှ မစွဲလမ်းခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့တွေ့ရမှ အားလုံးအရည်ပျော်ကျသွားတော့တယ်။ မင်းငါ့ကို ထပ်ညာမယ်တော့ မကြံလိုက်ပါနဲ့။ အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ မင်းမျက်နှာကို တစ်သက်လုံး ဓာတ်ပုံရိုက်လို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါ ငါတကယ့်ခံစားချက်နဲ့ ပြောနေတာပါ”

ဒိုမီနစ်က စကားပြောရန် ပါးစပ်ဟလိုက်သည်။ သို့ပေမဲ့ တိုနီ၏ ဒေါသမီးတောက်နေသော မျက်လုံးများကြောင့် သူမ ပါးစပ်ပြန်ပိတ်သွားသည်။

“မင်းကို ငါနောက်တစ်ကြိမ်ထပ်မေးမယ်။ မင်းနဲ့ မေမေနဲ့ ပထမဆုံး ဘယ်တုန်းက တွေ့ကြသလဲ”

သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ ဒိုမီနစ်က တုံ့ဆိုင်းမနေတော့။

“မောင့်ကို ပန်းချီကျောင်းက လက်ခံလိုက်တဲ့အချိန်ကစပြီး တွေ့ခဲ့ကြတာ။ အဲဒီမှာ ကိုယ်ဟန်ပြမယ်ဝင်လုပ်ဖို့ ကိစ္စကိုလည်း မောင့်မေမေကပဲ စီစဉ်ပေးခဲ့တယ်”

တိုနီရင်ထဲတွင် တော်တော်အောင့်သွားသည်။ သူက အားတင်းပြီး ပြောသည်။

“မင်းနဲ့ ငါနဲ့ တွေ့နိုင်အောင်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ။ ပြီးတော့ ...”

“ပြီးတော့ မင်းက ငါ့ရဲ့ အပျော်မယားဖြစ်အောင် ငါ့ကို ချစ်ဟန်ဆောင်အောင် သူကမင်းကို ပိုက်ဆံလည်း ပေးတယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါကလည်း ခေတ်ကာလအခြေအနေအရပါ။ စစ်ပြီးစကာလဆိုတော့ လူတိုင်း စီးပွားရေးကျပ်တည်းနေကြတယ်။ ကျွန်မမှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှမရှိဘူး။ အလုပ်လည်း ဘယ်မှာမှ ရှာမရဖြစ်နေတယ်။ မောင်တွေကြည့်ရင် သိနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကို ယုံပါ မောင်။ ကျွန်မ မောင့်ကို တကယ့်ဖြူစင်တဲ့မေတ္တာနဲ့ ချစ်ခဲ့တာ အမှန်ပါ။ ကျွန်မပြောတာ ယုံပါ”

“ငါမေးတာပဲ ဖြေစမ်းပါ” သူ့အသံက မာနေသည်။ ဒေါသကြောင့် အသံတွေတုန်နေသည်။ သည်ခဏတွင် သူသည် သူမအဖို့ သူစိမ်းတရံဆံဖြစ်နေသည်။ ကြောက်စရာကောင်းသော လူစိမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။

“အဲဒီတော့ ပြောစမ်းပါဦး။ ရည်ရွယ်ချက်က ဘာတဲ့လဲ။ ဘာကြောင့် ငါ့ကို အဲဒီလို လုပ်ရတာလဲ”

“မောင့်မေမေက ခိုင်းလို့လုပ်ရတာပါ။ တစ်ပြည်တစ်ရွာမှာ မောင့်အနေနဲ့ အစားဆင်းရဲ၊ အနေဆင်းရဲဖြစ်နေမှာကို မောင့်မေမေက ပူရှာတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မကို ပိုက်ဆံပေးပြီး မောင့်အတွက် အစစအရာရာ အဆင်ပြေအောင် ပြုစုခိုင်းတာပါ”

တိုနီက သူ့အပေါ် မညည်းမညူ ပြုစုယုယခဲ့သော ဒိုမီနစ်၏ စေတနာကို ပြန်တွေးကြည့်သည်။ သည်လိုစေတနာကောင်းသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူ့မေမေက စီးပွားရေးဆန်ဆန်ပိုက်ဆံပေး၍ ဝယ်ခဲ့သည်။ တွေးရင်းတွေးရင်း သူ့အလွန်ရှက်မိသည်။

သူသည်တစ်လျှောက်လုံး သူ့မေမေကြိုးဆွဲတိုင်း ကရသော ရုပ်သေးရုပ်ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ သူကအရာရာတွင် မေမေအတွက်ကိုပဲ ဦးစားပေး၍ တွက်ခဲ့သည်။ မေမေစိတ်ချမ်းသာဖို့ကိုပဲ အဓိကထားခဲ့သည်။ သို့သော် မေမေကတော့ သူ့အတွက် ဘာမှ မတွက်။ တကယ်တော့ သူသည် မေမေ၏ သားမဟုတ်။ မေမေ၏ အမွေခံ၊ မေမေ၏ နန်းညွန့်လျာ ဥပရာဇာလိုသာ ဖြစ်နေသည်။

မေမေအတွက် ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းသာ အဓိက၊ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းသည်သာ ပဓာန။ တခြားအားလုံးသော အရာတိုင်းသည် သာမည။

တိုနီသည် ဒိုမီနစ်၏ မျက်နှာကို နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ချာခနဲ လှည့်ကာ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားတော့သည်။

ဒိုမီနစ်က တိုနီအား ငေးကြည့်ကျန်ရစ်သည်။ မျက်လုံးအစုံတွင် မျက် ရည်တွေ ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။ **ကျွန်မ မညာပါဘူး မောင်၊ မောင့်ကို ကျွန်မ တကယ်ချစ်ပါတယ်။ ဒါကိုတော့ ကျွန်မလုံးဝမညာပါဘူးမောင်ရယ်။**

*

ကိတ်သည် စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ရှိနေသည်။ တိုနီဝင်လာသည်။ အရက်အလွန် မူးလာသည်။

“ကျွန် ... ကျွန်တော် ဒိုမီနစ်နဲ့ တွေ့လာတယ်” သူက အာလုပ်သံ ကြီးဖြင့် ပြောသည်။

“မေ ... မေ ... မေမေတို့နှစ်ယောက်တော့ ... ကျွန် ... ကျွန်တော့် နောက်ကွယ်မှာ ကျွန် ... ကျွန်တော့်ကို အရူးလို သ ... သဘောထားပြီး အူ တက်အောင် ရယ် ... ရယ်နေကြမှာပေါ့ ... ပေါ့၊ ဟုတ် ... ဟုတ်လား”

ကိတ်မှာ ရုတ်တရက်မို့ မျက်လုံး မျက်ဆံပြူးကာ အလွန်စိုးရိမ်သွားမိ သည်။

“သား ... သား။ နေစမ်းပါဦး သားရယ်။ ဖြည်းဖြည်းပြောကြတာ ပေါ့။ မေမေရှင်းပြပါရစေဦး သားရယ်”

“မလိုဘူး။ ရှင်းပြစရာမလိုဘူး။ ကျွန် ... ကျွန်တော် အား ... အား လုံးသိ ... သိပြီးပြီ။ အဲ့ ... အဲ့ဒီတော့ ကျွန် ... ကျွန်တော်တစ်ခုပဲ ပြော ... ပြောမယ်။ ဒီ ... ဒီနေ့ကစပြီး ကျွန် ... ကျွန်တော့်ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ ကိစ္စ မှန်သမျှမှာ မေ ... မေ ... မေမေ ... လုံး ... လုံးဝ ဝင်မရှုပ် ပါနဲ့။ ကျွန် ... ကျွန် တော်ပြော ... ပြောတာကြား ... ကြားရဲ့လား။ ဒါ ... ဒါ နောက်ဆုံးစကားပဲ”

သူကနောက်ပြန်လှည့်ကာ အခန်းထဲမှ ဒယ်ဒယ်ဖြင့် ပြန်ထွက်သွား သည်။

ကိတ်မှာနေရာတွင် ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်ကာ ကြက်သေသေကျန်ရစ် သည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် အနာဂတ်အတွက် နိမိတ်ဆိုးများဖြစ်လေမည်လား ဟူသော စိုးရိမ်စိတ်ဝင်လာပြီး သူမတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်း ထသွားမိတော့သည်။

၂၀

တိုနီသည် နောက်တစ်နေ့တွင် ‘ဂရင်းနစ်ဗီလစ်ဂျီ’ရပ်ကွက်၌ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ငှားသည်။ ပြီးလျှင် အိမ်သို့ ပြန်ကာ သူ့ပစ္စည်းတွေ သယ်ချလာပြီး တိုက်ခန်း အသစ်တွင် ပြောင်းနေလိုက်တော့သည်။

သူနှင့် သူ့မေမေတို့၏ ဆက်ဆံရေးမှာလည်း ထိုနေ့မှစ၍ လုံးဝ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ သူက သူ့မေမေအား ပြောဆိုဆက်ဆံပုံမှာ လုပ်ငန်းအရ မလွဲသာ၍ ဆက်ဆံပုံမျိုးသာ ဖြစ်နေသည်။ ယခင်အခါများကလို သားအမိနှစ်ယောက် စကားတပြောပြောနှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ညစာစားကြခြင်းလည်း လုံးဝမရှိတော့။

ကိတ်က သားဖြစ်သူနှင့် ယခင်ကလို ပုံမှန်ဆက်ဆံရေးမျိုးသို့ ပြန်ရောက်ရန် အခွင့်သာတိုင်း စကားဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ အမူအရာဖြင့်သော်လည်းကောင်း ကြိုးစားတတ်သည်။ သို့သော် သားဖြစ်သူက မိခင်ဖြစ်သူ၏ အပြုအမူကို မသိကျိုးကျွံပြုနေလေသည်။

သည်အတွက် ကိတ်မှာ ကျိတ်ပြီး ငိုနေရသည်။ တကယ်တော့ သူမသည် သားဖြစ်သူ၏ ကောင်းကျိုးအတွက် မှန်သည်ထင်၍ လုပ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်တုန်းက ဒေးဗစ်အတွက်လည်း သည်အတိုင်းပင် သူမ လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အား ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းမှ အထွက်မခံနိုင်၍ မလုပ်ချင်ဘဲနှင့် ဇွတ်မှိတ်ပြီး လုပ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤလောကတွင် ကိတ်အချစ်ဆုံးသောသူမှာ တိုနီသာ ဖြစ်သည်။ တိုနီသာလျှင် သူမ၏မျိုးဆက်သွေး၊ သူမ၏အသက်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်

လည်း သားဖြစ်သူ တစ်နေ့တစ်ခြား အခြေအနေပြောင်းလဲလာသည်ကို မြင်ရသောအခါ ကိတ်မှာ မချီအောင် ခံစားရသည်။

တိုနီသည် ယခင်ကလို စကားလည်း သိပ်မပြောတော့။ လူတွေနှင့်လည်း သိပ်မပေါင်းတော့။ တစ်နေ့တစ်ခြား ပျော်ရွှင်ရုပ်ကင်းမဲ့လာကာ တစ်ကိုယ်တည်းသာ နေလာတော့သည်။

သူ့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ မိန်းမတစ်ယောက်တော့ လိုအပ်နေပြီ။ အမွေခံသားတစ်ယောက်လည်း လိုအပ်နေပြီ။ ငါပဲ ကြည့်လုပ်ရမှာပဲ။ လုပ်ကို လုပ်ရမယ် ဟု ကိတ်က တွေးမိသည်။

*

ဘရက်ရောဂျားစ်သည် ကိတ်၏ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့တော့ ဒုက္ခပဲ ကိတ်။ ပြဿနာတွေ ပေါ်လာပြန်ပြီ”

“ဘာပြဿနာလဲ”

ဘရက်က သံကြိုးစာကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး . . .

“တိုင်းရင်းသား ကိုယ်စားလှယ်ကောင်စီကို တောင်အာဖရိကပါလီမန်က မတရားအသင်းကြေညာပြီး ကွန်မြူနစ်ဥပဒေကို ပြဋ္ဌာန်းလိုက်ပြီ”

ကိတ်၏ ပါးစပ်မှ ‘ဘုရားရေ’ဟု စကားတစ်ခွန်းသာပြောနိုင်ရှာသည်။ စင်စစ် ယင်းဥပဒေမှာ ကွန်မြူနစ်ဝါဒနှင့် ဘာမှမဆိုင်။ အစိုးရပေါ်လစီတစ်ခုခုကို ချိုးဖောက်သူအား ကွန်မြူနစ်ဥပဒေအရ ဖမ်းဆီး၍ ထောင်ဒဏ်ပေးမည်ဟူသော ပြဋ္ဌာန်းချက်မျှသာ ဖြစ်သည်။

“အမှန်ကတော့ လူမည်းတော်လှန်ရေးလှုပ်ရှားမှုကို ဖြိုခွဲချင်လို့ လုပ်လိုက်တဲ့ ဥပဒေပဲ”ဟု ကိတ်က ပြောသည်။ “တကယ်လို့”အတွင်းရေးမှူးစာရေးမက ဖုန်းလှမ်းဆက်သဖြင့် စကားပြတ်သွားသည်။

“အဝေးတယ်လီဖုန်းလာနေပါတယ် မမ။ ဂျိုဟန်နက်စဘတ်က မစ္စတာ ပီယားစ်ဆီကပါ”

ဂျိုနာသန်ပီးယားစ်မှာ ဂျိုဟန်နက်စဘတ် ကုမ္ပဏီခွဲမှ တာဝန်ခံမန်နေဂျာဖြစ်သည်။ ကိတ်က တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဟယ်လို ဂျွန်နီ နေကောင်းတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ နေကောင်းပါတယ် ကိတ်။ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စပေါ်လာလို့ ကျွန်တော် လှမ်းဆက်တာပါ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ဘန်ဒါကို ရဲကဖမ်းသွားပြီတဲ့။ အခုပဲ ကျွန်တော့်ဆီ သတင်းရောက်လာတယ်”

ကိတ်က ဂျီဟန်နက်စဘတ်မြို့သို့ နောက်တစ်ပတ်လေယာဉ်ဖြင့် လိုက်လာခဲ့သည်။ ဘန်ဒါအတွက် သက်သာရာသက်သာကြောင်း ဆောင်ရွက် ပေးနိုင်မည့် နည်းလမ်းများကို ကြံဆရန် သူမက ကုမ္ပဏီဥပဒေပညာရှင်များနှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခဲ့သည်။ သို့သော် ကရုဏာ-ဘရင်း ကုမ္ပဏီကဲ့သို့သော ဩဇာ တိက္ကမ ကြီးမားလှသည့် ကုမ္ပဏီကြီးသော်မှ ဘန်ဒါကိစ္စတွင် ဘယ်လိုမှ မတတ် နိုင်။ တောင်အာဖရိက အစိုးရက သူ့အားတိုင်းပြည်ရန်သူအဖြစ် ကြေညာ ထားသည်။ ဘန်ဒါအား ဘယ်လိုပြစ်ဒဏ်မျိုး ပေးမည်ဆိုသည်ကို သူမ တွေးပင် မတွေးမိအောင် ဖြစ်မိသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေသူမသည် ဘန်ဒါနှင့် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျတွေ့ဆုံပြီး သူမတတ်နိုင်သလောက် အကူအညီပေးလိုသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ယခုကဲ့သို့ ဂျီဟန်နက်စဘတ်မြို့သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဂျီဟန်နက်စဘတ်မြို့သို့ ရောက်သောအခါ သူမသည် ကုမ္ပဏီရုံးခွဲ သို့သွားပြီး အကျဉ်းဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူးထံ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

“သူ့ကိုတစ်ယောက်တည်း တိုက်ပိတ်ထားပါတယ် မစ္စက်ဘလက်ဝဲ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ တွေ့ခွင့်မပေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မစ္စက်ဘလက်ဝဲက တွေ့ချင်တယ် ဆိုရင်တော့ ကျုပ်ကြည့်ပြီး စီစဉ်ပေးပါ့မယ်”

နောက်နေ့မနက်တွင် ကိတ်သည် ဂျီဟန်နက်စဘတ်အကျဉ်းထောင် သို့သွားရောက်ကာ ဘန်ဒါနှင့် တွေ့ဆုံသည်။ ဘန်ဒါအား ခြေနှင့်လက်များကို ထိပ်တုံးခတ်ထားပြီး သူတို့နှစ်ယောက်အကြားတွင် မှန်ခန်းဆီးကာထားသည်။ ဘန်ဒါမှာ တစ်ခေါင်းလုံး ဆံပင်တွေ ဖွေးဖွေးဖြူနေပြီ။ ကိတ်က စိတ်ဓာတ်ကျ နေသော သို့မဟုတ် မခံမရပ်နိုင်အောင် ဒေါသပုန်ထနေသော ဘန်ဒါကို တွေ့ရ လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူမအား မြင်သောအခါ ဘန်ဒါက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်အမူအရာဖြင့် -

“မင်းလာမယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ မင်းကလည်း မင်းအဖေ အတိုင်းပဲ။ ဆူးတောမှ ဝင်တိုးချင်တာ”

“အန်ကယ်ကလည်း ဒါတွေ ထားစမ်းပါ။ အခု စကားပြောနေတာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သတိရစမ်းပါ။ လောလောဆယ် အရေးကြီးတာက အန် ကယ့်ကို ကျွန်မတို့ ဒီနေရာက ဘယ်လိုထုတ်ယူရမလဲ။ အဲဒါနည်းလမ်းရှာ ကြည့်ပါဦး”

“တခြားနည်းမရှိဘူး ကိတ်၊ ခေါင်းနဲ့ ထုတ်သွားရင်တော့ ရလိမ့် မယ်။ သူတို့က ငါ့ကို အဲဒီနည်းပဲ အပြင်ကို ထုတ်သွားခွင့်ပြုမှာပါ”

“ကျွန်မမှာ အလွန်အားထားရတဲ့ ဥပဒေပညာရှင်တွေရှိ . . .”

“နေပါစေ ကိတ်၊ ဒုက္ခမခံပါနဲ့၊ သူတို့က ငါ့ကို သိက္ခာရှိရှိဖမ်းကြ
တယ်၊ ငါကလည်း သိက္ခာရှိရှိပဲ ထွက်ပေါက်ရှာရမှာပဲ”

“အန်ကယ်က ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ငါ့ကို လှောင်အိမ်ထဲထည့်ထားတာ ငါမကြိုက်ဘူး။ တစ်သက်လုံး
မကြိုက်ဘူး။ ငါ့ကို တစ်သက်လုံး ထိန်းသိမ်းထားနိုင်တဲ့နေရာမျိုး သူတို့ လုံးဝ
မဆောက်လုပ်နိုင်သေးပါဘူး”

“အို ... အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ အန်ကယ်ရယ်။ ကျွန်မတောင်းပန်
ပါတယ်။ အဲဒီလို လုပ်ရင် သူတို့က အန်ကယ်ကို သတ်ကြလိမ့်မယ်”

“မပူပါနဲ့ ကိတ်၊ ငါ့ကို ဘယ်အရာကမှ မသတ်နိုင်ပါဘူး။ အခု မင်းနဲ့
စကားပြောနေတဲ့ လူဟာ သာမန်လူတစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး။ ငမန်း
အန္တရာယ်တွေ၊ မိုင်းဖုံးအန္တရာယ်တွေနဲ့ အမဲလိုက်ခွေးအန္တရာယ်တွေကို ကျော်လွှား
လာခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ”

သူ့မျက်လုံးအစုံတွင် အရောင်တလက်လက် တောက်လာသလို ထင်
ရသည်။

“မင်းသိပါတယ် ကိတ်၊ ဒီအချိန်ဟာ ငါ့အတွက် ဘဝမှာ အကောင်း
ဆုံးအချိန်ပါပဲ”

*

ကိတ်သည် နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း ဘန်ဒါနဲ့ တွေ့ရန် ထောင်သို့
လာခဲ့သည်။

ထောင်မှူးက ဆီးပြောသည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် မစ္စက်ဘလက်ဝဲ၊ လုံခြုံရေးကိစ္စကြောင့် ကျွန်တော်
တို့က သူ့ကို နေရာပြောင်းချုပ်ထားရပါတယ်”

“ဘယ်နေရာမှာလဲ”

“အဲဒါတော့ လုံးဝ ပြောခွင့် မရှိပါဘူး”

*

ကိတ် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ နံနက်စာ ဗန်းနှင့်အတူ သတင်းစာပါ
ရောက်လာသည်။ ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရသော မျက်နှာဖုံးခေါင်းစဉ်စာလုံး
ကြောင့် သူမရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

**သူပုန်ခေါင်းဆောင်အား ထောင်ဖောက်ထွက်ပြေးမည် ကြံ၍ ပစ်
သတ်လိုက်ခြင်း**

နောက်တစ်နာရီအကြာတွင် ကိတ်သည် ထောင်မှူးရုံးခန်းထဲသို့
ရောက်နေသည်။

“သူက ထောင်ဖောက်ပြီး ထွက်ပြေးဖို့ လုပ်တာကြောင့် ပစ်သတ် လိုက်ရတာပါ မစ္စစ်ဘလက်ဝဲ။ အဖြစ်ကတော့ အဲဒီအတိုင်းပါပဲ”

ရှင်ပြောတာ မမှန်ပါဘူး၊ အဖြစ်ကလည်း အဲဒီအတိုင်းမဟုတ်ပါ ဘူး၊ အဲဒီထက်ပိုမှာပါ ဟု ကိတ်က တွေးလိုက်သည်။

ဘန်ဒါကတော့ သေသွားခဲ့လေပြီ။ သို့သော် သူ့လူမျိုးများအား လွတ် လပ်စေလိုသော သူ၏ရည်မှန်းချက်ကား ဘယ်တော့မှ သေမည်မဟုတ်။

နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် ဘန်ဒါအား သဂြိုဟ်မြှုပ်နှံခဲ့ပြီးနောက် ကိတ်သည် နယူးယောက်သို့ ပြန်ရန်လေယာဉ်ပေါ် ရောက်နေပြီ။

သူမ၏ ချစ်လှစွာသော ဇာတိဌာနေကို လေယာဉ်ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ နောက်ဆုံးအကြိမ် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မြေကြီးအရောင်သည် နီရဲနေ သည်။ ဤဒေသကား သယံဇာတပေါကြွယ်ဝ၍ မြေဆီသြဇာလည်း အလွန် ကောင်းသည်။ ဤမြေလွှာ၏ အောက်တွင် လူသားတို့မျှော်မှန်းသည်ထက် ပေါကြွယ်ဝသော သယံဇာတရတနာများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ ဤနယ်မြေ ကား ဘုရားသခင် အထူးဖန်ဆင်းထားသော နယ်မြေပင်ဖြစ်သည်။ ဘုရား သခင်သည် ဤနယ်မြေအား သယံဇာတ သဘာဝပစ္စည်းများဖြင့် အလှူပယ် ပြည့်ဝအောင် ရက်ရောစွာ ဖန်ဆင်းခဲ့သည်။ သို့သော် ... ဘုရားသခင်သည် ဤနယ်မြေမှ လူသားများကိုမူကား ကျိန်စာသင့်စေခဲ့သည်တကား။

ဒီနိုင်ငံကို ငါ နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူး။ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူး။

*

ဘရက်ဇော်ဂျားစ်၏ တာဝန်တစ်ရပ်မှာ ကရူဂျာ-ဘရင်းကုမ္ပဏီ၏ ရေရှည်စီမံကိန်းဌာနကို ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် အမြတ် အစွန်းရရှိနိုင်မည့် လုပ်ငန်းသစ်များ ရှာရာတွင် အလွန်တော်သည်။

မေလ စောစောပိုင်းတစ်ရက်တွင် ဘရက်ဇော်ဂျားစ်သည် ကိတ် ဘလက်ဝဲ၏ ရုံးခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

“စိတ်ဝင်စားစရာ နှစ်ခုတော့ တွေ့ထားတယ် ကိတ်”

သူက ဖိုင်တွဲနှစ်ခုကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး “ကုမ္ပဏီနှစ်ခုပါ၊ တို့ အနေနဲ့ ဘယ်ကုမ္ပဏီကိုပဲ ရရ အလုပ်ဖြစ်မှာ သေချာတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ဘရက်။ ကျွန်မ ဒီည လေ့လာကြည့်လိုက်ပါ့မယ်”

ညကျတော့ ကိတ်သည် တစ်ယောက်တည်း ညစာစားရင်း ကုမ္ပဏီ နှစ်ခုနှင့် ပတ်သက်သော ဘရက်ဇော်ဂျားစ်၏ လျှို့ဝှက်အစီရင်ခံစာများကို သေသေချာချာ လေ့လာဖတ်ရှုသည်။ အစီရင်ခံစာများမှာ ရှည်လျားပြီး အသေး

စိတ်ရေးသားထားသည်။ နှစ်စောင်စလုံး၌ အဆုံးတွင် **‘ရောင်းရန်စိတ်မဝင်စား’** ဟူ၍ ရေးသားထားသည်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ယင်းကုမ္ပဏီများကို လိုချင်လျှင် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် နည်းလမ်းများဖြင့်တော့ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မရနိုင်ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ **အင်းပေါ့လေ၊ ရောင်းရန်စိတ်မဝင်စားတော့လည်း စိတ်ဝင်စား အောင် လုပ်ရတော့မှာပေါ့** ဟု ကိတ်က တွေးလိုက်သည်။ ယင်းကုမ္ပဏီနှစ်ခု စလုံး၏ ပိုင်ရှင်များမှာ ငွေကြေးချမ်းသာပြီးခေါင်းမာကြသည်။ ထို့ကြောင့် အရောင်းအဝယ်ကိစ္စဆွေးနွေးလျှင် လုံးဝလက်ခံ၍ပင် စကားပြောလိမ့်မည် မဟုတ်။

ဤကား ကိတ်အတွက် စွန့်စားခန်းတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်သည်။ သူမသည် စွန့်စားရသော လုပ်ငန်းမျိုးကို မလုပ်ခဲ့ရသည်မှာ ကာလအတန်ကြာခဲ့ပြီ။ သည် ကိစ္စကို စဉ်းစားကြည့်လေလေ၊ ပို၍ စိတ်ဝင်စားလေလေ ဖြစ်လာသည်။ ထို့ ကြောင့် ယင်းကုမ္ပဏီများ၏ ငွေရေးကြေးရေး အခြေအနေကို ထပ်မံလေ့လာ ကြည့်သည်။

‘ဝှတ်ရေနံနှင့် စက်ကိရိယာကုမ္ပဏီ’ ကို ချာလီဝှတ်ဆိုသူ တက္ကဆက် ပြည်နယ်သားတစ်ယောက်က ပိုင်သည်။ ကုမ္ပဏီ၏ လုပ်ငန်းများတွင် ရေနံ တွင်းတူးခြင်းနှင့် တွင်းတူးပစ္စည်းကိရိယာလုပ်ငန်း ထုတ်လုပ်ခြင်းတို့ ပါဝင် သည်။ လောလောဆယ် ရေနံထွက်နေသော တွင်းများနှင့် ထွက်ရန် အလား အလာရှိသော တွင်းပေါင်း တစ်ဒါဇင်ကျော်ကျော် ရှိသည်။ ဤကုမ္ပဏီကို ရ နိုင်လျှင် ကရူဂျာ-ဘရင်းကုမ္ပဏီအတွက် အမှန်တကယ် အကျိုးရှိမည် ဖြစ် သည်။

ဒုတိယကုမ္ပဏီက အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ တက္ကနိုလိုဂျီကုမ္ပဏီ။ ပိုင်ရှင် မှာ ကောင့်ဖရက်ဒရစ်ဟော့ဖမန်းဆိုသူ မှူးမျိုးမတ်နွယ်ဝင်ဂျာမန်လူမျိုးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ဤကုမ္ပဏီသည် ဂျာမနီနိုင်ငံ အက်ဆင်မြို့တွင် သံမဏိစက်ရုံကလေး တစ်ခုအဖြစ် စတင်ခဲ့ပြီးယခုအခါ သင်္ဘောကျင်းများ၊ ရေနံဓာတုစက်ရုံများ၊ ရေနံတင်သင်္ဘောများနှင့် ကွန်ပျူတာဌာနတစ်ခုတို့ကို ပိုင်သော လုပ်ငန်းပေါင်းစုံ ကုမ္ပဏီကြီးအဖြစ် တိုးတက်နေပြီဖြစ်သည်။

ကရူဂျာ-ဘရင်း လီမိတက်အနေဖြင့် ယင်းကုမ္ပဏီနှစ်ခုအနက် တစ်ခု ကိုသာ ဝယ်ယူနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ဘယ်ကုမ္ပဏီကို ဝယ်ယူရမည်ဆိုသည်ကို ကိတ်က အပြတ်ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ။ သို့သော် **‘ရောင်းရန်စိတ်မဝင်စား’** ဟူသော မှတ်ချက်က အဟန့်အတား ဖြစ်နေသည်။

ကြည့်ကြသေးတာပေါ့လေ ဟု ကိတ်က ငြိုးထားလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကိတ်က ဘရက်ရော်ဂျားစ်အား သူမ၏ ရုံးခန်းထဲသို့ ခေါ်လိုက်သည်။

“ရှင် ဒီလျှို့ဝှက်အစီရင်ခံစာတွေရလာတာ ကျွန်မ ချီးကျူးပါတယ်” သူမက ပြုံးလိုက်ပြီး “ကဲ ... ဒီတော့ အဲဒီ ချာလီဝုတ်နဲ့ ဖရက်ဒရစ်ဟော့ဖမန်းတို့ အကြောင်း သိသလောက် ပြောပြစမ်းပါ”

ဘရက်က အားလုံးကို အဆင်သင့်လုပ်လာခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

“ချာလီဝုတ်က တက္ကဆက်ပြည်နယ်သား၊ ဒါးလက်မြို့မှာ မွေး တယ်။ ကြွားတတ်တယ်၊ ကျယ်လောင်ကျယ်လောင် ပြောတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လုပ်ငန်းစီမံအုပ်ချုပ်ရေး ကျွမ်းကျင်တယ်။ အစတုန်းက သုညနဲ့ စလာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရေနံတွင်း၊ လုပ်ငန်းမှာ စွန့်စွန့်စားစား လုပ်ရင်း ဒီအဆင့်ရောက်လာခဲ့ တယ်။ အခုဆိုရင် တက္ကဆက်ပြည်နယ်တစ်ခြမ်းလောက် ပိုင်နေပြီ”

“ဘယ်အရွယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“၄၇ နှစ်”

“သားသမီးကော”

“သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ၂၅ နှစ်၊ သိရသလောက်ဆိုရင် အရမ်း ချောတယ်ဆိုပဲ”

“အိမ်ထောင်ရှိသလား”

“အိမ်ထောင်ပျက်”

“ဖရက်ဒရစ်ဟော့ဖမန်း”

“ဟော့ဖမန်းက ချာလီဝုတ်ထက် နှစ်နှစ်လောက် ငယ်တယ်။ သူက မြို့စားမျိုး။ အလယ်ခေတ်ကတည်းက ထင်ရှားခဲ့တဲ့ ဂျာမန်မိသားစုကြီးတစ်ခုက ဆင်းသက်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ အိမ်ထောင်မရှိတော့ဘူး။ မုဆိုးဖို၊ သူ့အဘိုးက သံမဏိ စက်ရုံကလေး စတင်ထောင်ခဲ့တယ်။ ဟော့ဖမန်းက အဖေဆီက အမွေ ရပြီး တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်လာခဲ့တာ အခု အခြေအနေအထိ ရောက်လာခဲ့တယ်။ ကွန်ပျူတာ လုပ်ငန်းမှာ ရှေ့ပြေး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ ‘မိုက္ကရိုပရိုစက်ဆာ’ ကိရိယာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း ပစ္စည်းတွေ အများကြီး ထုတ်လုပ်သေးတယ်။ ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့က ကွန်ပျူတာကို အသုံးပြုနေတဲ့ အချိန်တိုင်းမှာ ဟော့ဖမန်းက ပိုက်ဆံတွေ အမြဲတမ်းရနေတယ်”

“သူ့မှာ သားသမီး ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိသလဲ”

“သမီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ အသက်က ၂၃ နှစ်”

“ဘယ်လိုနေသလဲ”

“အဲဒါတော့ မသိရသေးဘူး။ ဒီမိသားစုက တော်တော်ကို သိပ်သိပ် သည်းသည်း နေတတ်တယ်။ သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ သူတို့နေကြတာ၊ ဒီ အတွက် အချိန်ကုန်ခံမနေပါနဲ့တော့ ကိတ်၊ အဲဒီ ကုမ္ပဏီနှစ်ခုစလုံးက ထိပ်တန်း ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ သောက်ရင်းစားရင်း စကားပြောကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ချာလီဝတ်ကရော၊ ဖရက်ဒရစ်ဟော့ဖမန်းကရော သူတို့ကုမ္ပဏီကို ရောင်းဖို့ကိစ္စ လုံးဝ မစဉ်းစားကြ ဘူး။ ရောင်းဖို့ကိစ္စသာ မဟုတ်ဘူး။ ပူးပေါင်းဖို့ စပ်တူလုပ်ဖို့ကိစ္စလည်း လုံးဝ မစဉ်းစားကြဘူး။ ခင်ဗျား မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ သူတို့ ဝင်ငွေတွေကလည်း သိပ် ကောင်းနေကြတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ သူတို့အနေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောင်းနိုင်ပါ့မလဲ”

မရောင်းနိုင်ပါဘူးဆိုမှ ကိတ်က ပို၍ ပို၍ လိုချင်လာသည်။ သူမအနေ ဖြင့် တစ်နည်းနည်းဖြင့်တော့ မရ၊ ရအောင် ကြံရတော့မည်။

*

နောက် ၁၀ ရက် အကြာတွင် အမေရိကန် သမ္မတကြီးထံမှ ဖိတ်စာ တစ်စောင် ကိတ်ထံသို့ ရောက်လာသည်။ ဖွံ့ဖြိုးဆဲနိုင်ငံများအား ကူညီထောက်ပံ့ရေး ကိစ္စကို ဆွေးနွေးရန် နိုင်ငံတကာ စက်မှုလုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ၏ ညီလာခံကို ဝါရှင်တန်မြို့တွင် ကျင်းပရန် ဖြစ်သည်။

ကိတ်က သမ္မတ အိမ်တော်သို့ တယ်လီဖုန်း လှမ်းဆက်သည်။ ဖုန်းဆက်ပြီး မကြာမီတွင်ပင် ချာလီဝတ်နှင့် ဖရက်ဒရစ်ဟော့ဖမန်းတို့လည်း ဖိတ်စာများ ရရှိကြသည်။

ကိတ်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို စိတ်ထဲမှ မှန်းကြည့်သည်။ တကယ် တွေ့ရတော့လည်း သူမ မှန်းကြည့်ခဲ့သည့်အတိုင်းပင် မှန်နေသည်။ ချာလီဝတ်က အရပ်ခြောက်ပေ လေးလက်မ ရှည်ပြီး ပခုံးကျယ်ကျယ်ဖြင့် ဘောလုံးသမား ရုပ်မျိုးရှိသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန် သန်မာထွားကျိုင်းသော်လည်း ဗိုက်ခွဲခွဲနှင့် လူဝကြီးဖြစ်ဖို့ ဘက်နီးနေပြီ။ သူ့မျက်နှာကြီးက နီရဲနေသည်။ သူ့အသံက အလွန်ကျယ်သည်။ သူက ကိတ်အား မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ဦးပမာ ရင်းရင်း နှီးနှိုး ဆက်ဆံသည်။

ချာလီဝတ်သည် စိုင်ကော်၍ ချုံပေါ်ရောက်လာသူ မဟုတ်။ စီးပွားရေး တွင် တကယ်တော်၍သာ ယခုလို ချမ်းသာလာခြင်းဖြစ်သည်။ သူ မကြိုက်သော အလုပ်တစ်ခုကို ဘယ်နည်းနှင့်မဆို ဘယ်တော့မှ လုပ်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး မဟုတ်ကြောင်းကို ၁၀ မိနစ်ခန့် စကားပြောကြည့်ပြီးသောအခါ ကိတ်က အကဲခတ်မိသည်။ သူက ခေါင်းမာပြီး ငါ့စကားနွားရ ပြောတတ်သည်။ မြောက်

ပင့်ပြောဆို၍ရမည့် လူစားမျိုး မဟုတ်။ သို့သော် ကိတ်က သူ၏ ပျော့ကွက်ကို တွေ့ထားသည်။ သည်လောက်ဆိုလျှင် သူမအတွက် လုံလောက်နေပြီ။

ဖရက်ဒရစ်ဟော့မန်းကတော့ ချာလီဂုတ်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ် သည်။ သူက ရုပ်ချောသည်။ မျက်နှာက တည်ကြည်ခံ့ညားသည်။ အညိုရောင် ဆံပင်ပျော့များမှာ နားသယ်တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် အဖြူရောင် သမ်းနေကြပြီ။ သူက အရာရာတွင် တိကျသည်။ စေ့စေ့စပ်စပ် လုပ်ကိုင်တတ်သည်။ ရှေးဆန် ချင်သလို ရှိသော်လည်း ခင်မင်စရာ ရုပ်ရည်မျိုးရှိသည်။ သို့သော် ပျော့လျှင် ဖယောင်း၊ မာလျှင် သံချောင်း၊ လူစားမျိုး ဖြစ်ကြောင်း ကိတ်က မြင်မြင်ချင်း သဘောပေါက်သည်။

*

ဝါရှင်တန်စည်းဝေးပွဲကို သုံးရက်တိတိ ကျင်းပသည်။ အားလုံးပင် အဆင်ပြေသည်။ စည်းဝေးပွဲကို ဒုတိယ သမ္မတက သဘာပတိအဖြစ် ဖွင့်လှစ် ပေးသည်။ သမ္မတကြီးကတော့ ဖွင့်ပွဲနေ့တွင်သာ ခေတ္တ လာရောက် နားထောင် သွားသည်။

ကိတ်အား လူတိုင်းပင် စိတ်ဝင်စားကြသည်။ ရုပ်ချောသော၊ အား မာန်ရှိသော၊ လုပ်ငန်းပေါင်းစုံ စီးပွားရေး အင်ပိုင်ယာကြီးကို ဦးဆောင်နေသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အဖြစ် အထင်ကြီးကြသည်။

ကိတ်က လူရှင်းသွားသောအခါ ချာလီဂုတ်အား အမှတ်မထင် မေး လိုက်သည်။

“မစ္စတာဂုတ်က မိသားစုပါ ခေါ်လာပါသလား။”

“မိသားစု မပါပါဘူး။ ကျွန်တော့် သမီးတစ်ယောက်ပဲ ပါလာတယ်။ သူက ဈေးဝယ်စရာရှိလို့ လိုက်လာတာပါ။”

“ဪ ... ဟုတ်လား။ ကောင်းတာပေါ့” တကယ်တော့ ကိတ်က ချာလီဂုတ်တွင် သမီးပါလာကြောင်းကိုသာမက ‘ဂါဖင်ကယ်’ ကုန်ပဒေသာ တိုက်တွင် ဘယ်ဝတ်စုံမျိုးကို ဝယ်ယူနေကြောင်းကိုပါ သိထားပြီး ဖြစ်သည်။ “ဒါနဲ့ လာမယ့် သောကြာနေ့မှာ ကျွန်မ ညစာစားပွဲကလေးတစ်ခု လုပ်မလို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်။ ဒါ့ခံဟားဘားက ကျွန်မရဲ့ အပန်းဖြေရိပ်သာမှာပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် မစ္စတာဂုတ်တို့သားအဖနှစ်ယောက် ဆက်ဆက်တက်ဖြစ်အောင် တက်စေချင်ပါတယ် ရှင်”

ချာလီဂုတ်က မဆုတ်မဆိုင်းပင် -

“မစ္စကိတ်ရဲ့ ဧည့်ခံပွဲတွေအကြောင်း ကျွန်တော် အများကြီး ကြား ဖူးပါတယ်။ ကြုံကြုံကတုန်း တက်ဖြစ်အောင် တက်ပါ့မယ်”

“ဝမ်းသာပါတယ် ရှင်၊ မနက်ဖြန် ညကျရင်တော့ ကျွန်မ လေယာဉ် ပျံ စီစဉ်လိုက်ပါ့မယ်”

နောက် ၁၀ မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ကိတ်သည် ဖရက်ဒရစ်ဟော့မန်းနှင့် စကားပြောပြန်သည်။

“မစ္စတာ ဟော့ဖမန်းက ဝါရှင်တန်ကို တစ်ယောက်တည်း လာပါ သလား၊ ဇနီးကော ပါပါသေးသလား”

“ကျွန်တော့် ဇနီးဆုံးသွားပါပြီ။ ကျွန်တော့် သမီးပဲ ပါလာပါတယ်” သူတို့သားအဖနှစ်ယောက် ‘ဟေး-အဒမ်’ ဟိုတယ်တွင် တည်းနေကြောင်း ကိတ်က သိထားပြီး ဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့ အခုလို ကြံကြိုက်တုန်း ကျွန်မရဲ့ ညစာစားပွဲကို ဖိတ်ပါရစေ မစ္စတာဟော့ဖမန်း။ လာမယ့် သောကြာနေ့မှာ ဒါ့ခဲဟားဘားက ကျွန်မရဲ့ အပန်းဖြေရိပ်သာမှာ ဧည့်ခံကျွေးမွေးဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်။ မစ္စတာဟော့ဖမန်းတို့ သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး တက်ဖြစ်အောင် တက်စေချင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့က ဂျာမနီကို အမြန်ဆုံး ပြန်ရဖို့ ရှိပါတယ်”

သူက စကားကိုရပ်ပြီး ကိတ်မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ ပြုံးလိုက်ပြီး “ဒါပေမဲ့ တစ်ရက်နှစ်ရက်နောက်ကျလို့တော့ အကြောင်း မထူးပါဘူး။ ကြံကြိုက်ခဲ့တဲ့ ညစာစားပွဲကို တက်ဖြစ်အောင် တက်ပါ့မယ်”

“အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ် မစ္စတာဟော့ဖမန်း၊ ကျွန်မ ပို့ဆောင် ရေး အစီအစဉ် ကြည့်လုပ်လိုက်ပါ့မယ်”

ဒါ့ခဲဟားဘားရိပ်သာတွင် တစ်လလျှင် နှစ်ကြိမ်ကျစီ ပါတီပေးတတ် သည်မှာ ကိတ်၏ အစဉ်အလာတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ ပါတီပွဲသို့ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ ထင်ရှားကျော်ကြားသော ပုဂ္ဂိုလ်များ တက်ရောက်ကြသည်။ ယင်းသို့ ဩဇာ တိက္ကမရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရင်းနှီးရသည်မှာ အလွန်အကျိုးရှိသည်။

ယခုပွဲကိုလည်း အထူးစပါယ်ရှယ်ပွဲအဖြစ် ကျင်းပရန် ကိတ်က ရည် စူးထားသည်။ သူမက ညစာစားပွဲသို့ တိုနီ မတက်ရောက်မည်ကိုသာ တွေးပြီး စိုးရိမ်နေမိသည်။ တိုနီသည် လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်လောက်မှစ၍ ပါတီပွဲများသို့ အတက်အပြု မရှိသလောက် ဖြစ်သည်။ မလွဲသာ၍ တက်ဖြစ်သော်လည်း စတိသဘောလောက်သာ မျက်နှာပြကာ ခဏအတွင်း ပြန်သွားတတ်သည်။ သည်ပွဲကိုတော့ ယင်းသို့လုပ်၍မရ။ သူတက်ဖြစ်အောင် တက်ခိုင်းရမည်။ တက် လာလျှင်လည်း ပွဲပြီးသည်အထိ နေကိုနေရမည်။ ဤပွဲသည် သူ့အကျိုး အတွက်၊ ကုမ္ပဏီအကျိုးအတွက် ရည်စူး၍ ပြုလုပ်ခြင်း မဟုတ်ပါလား။

ကိတ်က ညစာစားပွဲကျင်းပမည်ဖြစ်ကြောင်း တိုနီအား ပြောပြ သောအခါ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်းပင် တိုနီက ခပ်ပြတ်ပြတ် ငြင်းပစ်လိုက် သည်။

“ကျွန် ... ကျွန်တော်တော့ မတက်နိုင်ဘူး မေမေ။ တနင်္လာနေ့မှာ ကနေဒါကို သွားဖို့ အားလုံး အဆင်သင့် လုပ်ထားပြီးပြီ။ ခရီးမထွက်ခင် အလုပ် ကိစ္စတွေ ရှင်းစရာ အများကြီး ကျန်သေးလို့ပါ။”

“ဒီပွဲက အရေးကြီးတယ် သားရဲ့။ ချာလီဝုတ်နဲ့ ဖရက်ဒရစ်ဟော့ဖမန်း တို့လည်း တက်ကြမှာ။ ပြီးတော့ ...”

“ဟုတ်ပါတယ်။ သူတို့အကြောင်း ကျွန်တော်သိပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော့် ကို အန်ကယ်ဘရက် ပြောပြပြီးပါပြီ။ သူတို့ကုမ္ပဏီတွေကို မေမေ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ မရနိုင်ပါဘူး။”

“အဲဒါကြောင့် မေမေက ကြိုးစားကြည့်ချင်တာပေါ့ သားရဲ့။”

“မေမေက ဘယ်ကုမ္ပဏီကို ကြိုက်သလဲ”

“ဝုတ်ရေနံနဲ့ စက်ကိရိယာကုမ္ပဏီကို လိုချင်တယ်။ အဲဒီကုမ္ပဏီရလို့ ရှိရင် မေမေတို့အနေနဲ့ အမြတ်ငွေ နောက်ထပ် ၁၅ ရာခိုင်နှုန်း တိုးလာနိုင်တယ်။ တစ်နေ့မှာ အာရပ်နိုင်ငံတွေက ရေနံဈေးနှုန်း ချုပ်ကိုင်ထားမယ့် ‘ကာတယ်’ အုပ်စုဖွဲ့လာနိုင်တယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင် ရေနံဈေးနှုန်းက မိုးအထိ ထိုးတက်သွား နိုင်တယ်။ ရေနံကလည်း အလွန်တန်ဖိုးရှိတဲ့ ရွှေမည်းဖြစ်လာနိုင်တယ်။”

“နိုင်ငံတကာ တက္ကသိုလ်ဂျီကုမ္ပဏီကရော ဘယ်လိုလဲ”

“ဒီကုမ္ပဏီကလည်း ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အကောင်းဆုံးက ဝုတ်ရေနံကုမ္ပဏီပဲ။ မေမေတို့အတွက် အဆီတစ်ထပ် အသားတစ်ထပ် အမြတ် ထွက်နိုင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ညစာစားပွဲမှာ သားရှိကိုရှိစေချင်တယ်။ ကနေဒါ ကိစ္စက သုံးလေးရက် ဆိုင်းထားလို့ရပါသေးတယ်။”

တိုနီက ပါတီပွဲများကို မုန်းသည်။ မဆုံးနိုင်သော ငြီးငွေ့ဖွယ်စကား များ၊ အကြားသန်သော ယောက်ျားများ၊ သားကောင်ကို ရှာနေသော မိန်းမများ ကို မုန်းသည်။ သို့သော် ယခုကိစ္စက စီးပွားရေးကိစ္စ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဘယ်လိုမှ မရှောင်သာတော့ဘဲ သဘောတူလိုက်ရတော့သည်။

“ကောင်းပြီလေ။ အဲဒါဆိုရင် ကျွန်တော် တက်ဖြစ်အောင်လည်း တက်ပါ့မယ်”

ဤသို့ဖြင့် အရာရာသည် ကိတ် စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း အဆင်ပြေ ချောမောနေတော့သည်။

*

ချာလီဝတ်တို့သားအဖကို ကုမ္ပဏီပိုင်လေယာဉ်ဖြင့် ဟိန်းပြည်နယ်သို့ တင်ဆောင်လာခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ကုတို့သဘောဖြင့် ဒါခဲဟားဘားသို့ လာခဲ့သည်။ သဘောဆိပ်မှ စီဒါကုန်းမြင့်ရိပ်သာသို့ ဇိမ်ခံကားကြီးဖြင့် ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

ကိတ်က အိမ်ရှေ့တံခါးဝသို့ ထွက်၍ကြိုဆိုသည်။ ဘရက်ပြောတာ တကယ်မှန်သည်။ ချာလီဝတ်၏ သမီး လူစီမှာ ထူးထူးခြားခြား ချောမောလှပသူလေး ဖြစ်သည်။ အရပ်သွယ်သွယ်၊ ဆံပင်နက်နက်၊ မျက်လုံးများက အညိုရောင်၊ အစက်ပါးလွှာသော ဝတ်စုံအောက်မှ အချိုးအစား ပြေပြစ်လှသော ကိုယ်နေဟန်ထားက အတိုင်းသား ပေါ်လွင်နေသည်။

သူမသည် အီတာလျံ သူဌေးသား လူပေါ်ကြော့ကလေးတစ်ယောက်နှင့် လွန်ခဲ့သော နှစ်ကတည်းက ကွာရှင်းခဲ့ကြောင်း ဘရက် ပြော၍ သိရသည်။

ကိတ်က လူစီအား တိုနီနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြီး တိုနီ၏ အရိပ်အခြည်ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ တိုနီကတော့ ထူးထူးခြားခြား အမူအရာ ဘာမှမပြ။ သားအဖနှစ်ယောက်စလုံးကို ဣန္ဒြေရရ ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်သည်။ ပြီးနောက် အရက်ခန်းသို့ ဦးဆောင်ခေါ်လာခဲ့သည်။

“အခန်းက လှလိုက်တာနော်” လူစီက ဂီတသံပါပါဖြင့် အေးအေးကလေးပြောသည်။ သူမ၏ စကားသံတွင် တက္ကဆက်ပြည်နယ်သံ လုံးဝမဝဲ။ “ဒါနဲ့ ရှင်က အများအားဖြင့် ဒီမှာပဲ နေသလားဟင်” သူမက တိုနီအား မေးသည်။

“မနေပါဘူး”

သူမက တိုနီဆက်ပြောဦးမည်လားဟု စောင့်နေသည်။ သူမက ဘာမှ ဆက်မပြောတော့မှ -

“ရှင်က ဒီမှာပဲ ကြီးပြင်းလာခဲ့တာပေါ့နော်”

“တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းပဲ ဆိုပါတော့”

တိုနီက စကားကို ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောနေသောကြောင့် ကိတ်က အလိုက်သိစွာဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

“တိုနီက ဒီအိမ်မှာ လာနေရတာ သိပ်ပျော်တာ၊ သူငယ်ငယ်တုန်းက ဒီမှာ နေခဲ့ရတဲ့ အချိန်တွေကို အမြဲတမ်း သတိရနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းတော့ အလုပ်ကိစ္စကြောင့် မအားလပ်တာနဲ့ ဒီကို မှန်မှန် မရောက်နိုင်တော့ဘူးပေါ့”

တိုနီက မိခင်ဖြစ်သူအား အေးစက်စက် အမူအရာဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး

“တကယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်က အခုအချိန်မှာ ကနေဒါကို ရောက်နေ ပြီး ဖြစ်ရမှာ”

“ဒါပေမဲ့ သူက မစ္စတာဂုတ်တို့ သားအဖကို ဧည့်ခံချင်တာကြောင့် ခရီးထွက်ဖို့ကိစ္စ ဆိုင်းထားလိုက်တာပဲ” ကိတ်က သားဖြစ်သူအတွက် စကား လှအောင် ဖြည့်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်တို့ကလည်း အခုလို တွေ့ရတာ အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒီက တူတော်မောင် အကြောင်းကိုလည်း အန်ကယ်တို့ အများကြီး ကြားဖူးပါတယ်” သူက ပြုံးလိုက်ပြီး “ဒါနဲ့ အန်ကယ် ဣန္ဒြေမှာ လာပြီး မလုပ်ချင်ဘူးလားကွယ်”

“အဲဒါဆိုရင် မေမေက ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ”

ချာလီဂုတ်က ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

“အန်ကယ်လည်း သိပါတယ်” သူက ကိတ်ဘက်သို့ လှည့်လျက် “တူမောင့် မေမေကတော့ စံတင်လောက်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါပဲ။ သမ္မတအိမ်တော် စည်းဝေးပွဲမှာ လူတိုင်းအံ့ဩရလောက်အောင် အစွမ်းပြခဲ့တာ တူမောင်တို့ မြင်စေချင်စမ်းပါတယ် ... အဲဒါမှာ ...”

ထိုအခိုက် ဖရက်ဒရစ်ဟော့ဖမန်းနှင့် သမီးမာရီယံတို့ ဝင်လာကြ သဖြင့် စကားပြတ်သွားသည်။ မာရီယံမှာ ဖခင်နှင့် ရုပ်သွင်တူပြီး ဖခင်ကဲ့သို့ပင် အထက်တန်းလွှာ ဟန်ပန်မူရာ ရှိသည်။ ရွှေရောင်ဆံပင်ရှည်နှင့် အဖြူရောင် ဝတ်စုံအိအိကို ဝတ်ထားသည်။ လူစီနှင့်ယှဉ်လိုက်တော့ သူမ၏အလှမှာ ရွက် ကြမ်းရေကျို အဆင့်လောက် ရောက်သွားသည်။

“ဒါက ကျွန်တော့် သမီး မာရီယံပါ။ ကျွန်တော့်တို့နောက်ကျသွား တာ ခွင့်လွှတ်ကြပါ။ လေယာဉ်က လာဂွါဒီးယားလေဆိပ်မှာ တော်တော်ကြာ နေတယ်” ဖရက်ဒရစ်ဟော့ဖမန်းက တောင်းပန်စကား ဆိုသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့ရှင်၊ ဒီလိုဖြစ်ရတာ ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး” တကယ် တော့ သူတို့သားအဖ တမင်နောက်ကျအောင် သူ့မေမေက တမင်စီစဉ်ထား ကြောင်း တိုနီက သိထားပြီး ဖြစ်သည်။ ကိတ်က ဂုတ်တို့သားအဖနှင့် ဟော့ဖ မန်းတို့ သားအဖအား သီးခြားလေယာဉ်တစ်စီးစီဖြင့် ခေါ်ဆောင်စေပြီး ဂုတ်တို့ သားအဖအား အလျင်ရောက်အောင်၊ ဟော့ဖမန်းတို့ သားအဖကျတော့ နောက် ကျ၍ ရောက်အောင် တမင်စီစဉ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ “ကျွန်မတို့ အခုပဲ ယမကာ စ၊သောက်ရုံ ရှိပါသေးတယ်။ မစ္စတာ ဟော့ဖမန်းတို့က ဘာသုံးဆောင်ကြပါ မလဲ”

“စကော့ဝီစကီပဲ လုပ်ပါ” ဟော့ဖမန်းက ပြောသည်။

ကိတ်က မာရီယံဘက်သို့ လှည့်ကာ -
“တူမကြီးကရော ဘာသုံးဆောင်မလဲ ဟင်”

“နေပါစေ အန်တီ၊ ကျွန်မ ဘာမှ မသောက်ပါဘူး။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မကြာမီတွင် တခြားဧည့်သည်များ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာကြသည်။ တိုနီသည် ဧည့်သည်များကြားတွင် လမ်းသလားရင်း အိမ်ရှင်ပီပီ လောကဝတ်ပျူငှာစွာ ဧည့်ခံပြောဆိုနေရသည်။ သို့သော် သားဖြစ်သူ၏ အတွင်းစိတ်ဓာတ်အခြေအနေကိုကား ကိတ်မှတစ်ပါး တခြားဘယ်သူမှ မရိပ်မိကြ။ တိုနီက မလွဲသာ မရှောင်သာ၍ ဧည့်သည်တွေနှင့် ဟန်ဆောင် စကားပြောနေရသော်လည်း စိတ်ထဲကတော့ လုံးဝ မပါ။ ဟန်ဆောင်ပြီးသာ ပြောဆိုဧည့်ခံနေရခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်အချက်ကို ရိပ်မိ၍ ကိတ်မှာ ကျိတ်ပြီး စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်နေမိသည်။

ကျယ်ဝန်းသော စားသောက်ခန်းကြီးထဲတွင် စားပွဲနှစ်လုံး ခင်းထားသည်။ ကိတ်က မာရီယံအား တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီးတစ်ဦးနှင့် အထက်လွတ်တော် အမတ်တစ်ဦးတို့၏ ကြားတွင် နေရာချပေးသည်။ လူစီကိုတော့ တခြားစားပွဲတစ်လုံးတွင် တိုနီ၏ လက်ယာဘက်၌ ထိုင်ခိုင်းသည်။ တစ်ခန်းလုံးရှိ အိမ်ထောင်ရှိသူရော၊ မရှိသူရော အားလုံးပင် လူစီကိုသာ မျက်လုံးကသိုဏ်းရှုနေကြသည်။ လူစီက စကားမရှိ စကားရှာ၍ တိုနီနှင့် ပြောနေသည်။ သူမက တိုနီအား မြင်မြင်ချင်း သဘောကျမိကြောင်း သိသာသည်။ ကိတ်က ကျိတ်ပြီး ဝမ်းသာနေမိသည်။ ကောင်းသော အစပင် မဟုတ်ပါလား။

*

နောက်တစ်နေ့ မနက်စာစားပွဲတွင် ချာလီဂုတ်က ကိတ်ကို ပြောသည်။

“ဟိုဆိပ်ကမ်းမှာ ကပ်ထားတဲ့ ရွက်လှေကြီးက တော်တော် ကောင်းတာပဲ။ ပေရှည် ဘယ်လောက်များ ရှိသလဲ မစွက်ဘလက်ဝဲ”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကျွန်မလည်း အတိအကျ မသိသေးဘူးရှင်” သူမက တိုနီဘက်သို့လှည့်ကာ “ဒါနဲ့ မေမေတို့ ရွက်လှေကြီးက ဘယ်လောက်ရှည်သလဲ သား”

သူ့မေမေ သိလျက်နှင့် တမင်မေးကြောင်း တိုနီသိသည်။ သို့သော်လည်း သူက အလိုက်သိစွာဖြင့် -

“ပေ ... ပေ ရှစ်ဆယ်ပါ မေမေ”

“ကျွန်တော်တို့ တက္ကဆက်ပြည်နယ်မှာက ရွက်လှေစီးလေ့ သိပ်မရှိကြဘူး။ လူတွေကလည်း ဖုတ်ပူမီးတိုက် သိပ်အလုပ်များကြတာကိုး၊ ဒါကြောင့်

ကိစ္စရှိရင် လေယာဉ်ပျံပဲ အများဆုံး စီးနေကြတာ” သူက ရယ်လိုက်ပြီး “အခုလို ကြုံကြိုက်တုန်း စီးကြည့်ရင်တော့ ကောင်းမှာပဲ”

“ကျွန်မကလည်း အထူးဧည့်သည်တွေကို ကျွန်းတစ်ပတ် လှေနဲ့ လိုက်ပြဖို့ ရည်ရွယ်ထားပြီးသားပါ မစ္စတာဂုတ်၊ ကျွန်မတို့ မနက်ကျတော့ လှေစီးပြီး လျှောက်ကြည့်ကြတာပေါ့”

“အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စက ဘလက်ဝဲ”

တိုနီက ဘာမှ ဝင်မပြောဘဲ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုသာ အကဲခတ်နေ သည်။ ပထမပိုင်းမှာ ရှော့ရှော့ရှူရှူပင် ပြေလည်သွားခဲ့ပြီ။ သူ့မေမေ အကွက် ဆင်ထားသည်ကို ချာလီဂုတ် သိများသိသွားပြီလားဟု တွေးမိသေးသည်။ သို့ပေမဲ့ လုံးဝ သိပုံမပေါ်။ ချာလီဂုတ်က စီးပွားရေးတွင် အလွန်တော်သူတစ် ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ကိတ်ဘလက်ဝဲလို အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ လှည့် ကွက်ကိုတော့ လားလားမျှ ရိပ်မိပုံမရ။

*

ကိတ်က တိုနီနှင့် လူစီတို့ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောသည်။

“ဒီနေ့ တော်တော်သာယာတယ်။ သားတို့နှစ်ယောက် အပျင်းပြေ ရွက်လှေသွားစီးရင် ကောင်းတာပေါ့”

တိုနီက ငြင်းရန် ပါးစပ်မဟာနိုင်မီတွင် လူစီက ဖြတ်၍ -

“ဟုတ်တယ် အန်တီ။ သိပ်ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးပဲ”

“ဒါ ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က မအားဘူး” တိုနီက သံပြတ်နှင့် ပြော သည်။ “နိုင်ငံခြားက ဖုန်းလာဖို့ ရှိလို့ပါ”

သူ့မေမေ မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို တိုနီ သတိပြုလိုက်မိသည်။

ကိတ်က မာရီယံဟော့ဖမန်းဘက်သို့ လှည့်ကာ -

“ဒါနဲ့ တူမ ဖေဖေ မမြင်ပါလား။ ဘယ်များ ထွက်သွားပါလိမ့်”

“ဖေဖေက ကျွန်းပေါ် လျှောက်ကြည့်ဖို့ ထွက်သွားပါတယ် အန်တီ၊ သူက စောစောထတတ်ပါတယ်”

“တူမကြီးက မြင်းစီး ဝါသနာပါတယ်ဆို။ အန်တီတို့မှာ မြင်းကောင်း တွေ ရှိတယ်ကွယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ တစ်ပတ် လောက် စီးကြည့်ချင်ပါတယ်”

“ဖြစ်ပါတယ်ကွယ်၊ ဖြစ်ပါတယ်” သူမက တိုနီဘက်သို့ လှည့်ရင်း “ဒါနဲ့ သားက လူစီနဲ့ လှေလှော်မထွက်ဘူးဆိုတာ သေချာရဲ့လား” သူမအသံ က တော်တော်မာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ သေချာပါတယ် မေမေ”

တိုနီအဖို့ အောင်ပွဲကလေးတစ်ခု ခံလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူ့မေမေက သူ့အား တစ်လျှောက်လုံး ရုပ်သေးရုပ်လို ကြိုးဆွဲလာခဲ့သည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ မေမေ တပ်လန်သွားပြီ။ မေမေက ‘ဝှတ်ရေနံနှင့် စက်ကိရိယာကုမ္ပဏီ’ ကို ငမ်းငမ်းတက်လိုချင်နေသည်။ သို့သော် ချာလီဝှတ်က ရောင်းဖို့လည်း စိတ်မကူး။ ပူးပေါင်းရန်လည်း လုံးဝ မစဉ်းစား။ သို့သော် လူသားတိုင်းတွင် အားနည်းချက်တစ်ကွက်တော့ ရှိတတ်သည်။ ယင်းအချက်ကို မေမေက သိထားပြီ။ သမီး ... သမီး၊ ချာလီဝှတ်၏ သမီးနှင့် တိုနီတို့ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်လျှင် မိသားစုချင်းပေါင်းမိသလို ကုမ္ပဏီချင်းလည်း တစ်နည်းတစ်လမ်းအားဖြင့် ပေါင်းမိသွားနိုင်စရာရှိသည်။

တိုနီက နံနက်စာစားပွဲမှ ကျော်ကာ မေမေ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။ မေမေ့ သဘောထားကို သူလုံးဝ မကြိုက်။ မုန်းပင်မုန်းချင်လာသည်။ မေမေက သည်ယုန်ကို မြင်၍ သည်ခြံကို ထွင်နေသည်။ သည်ငါးကိုမြင်၍ သည်များစာကို တပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

လူစီက လှလည်း အလွန်လှသည်။ သွက်လက်ချက်ချာမှုလည်း ရှိသည်။ သို့သော် သူကလေးသည် တိုနီကဲ့သို့ပင် သားကောင်ဖြစ်နေသည်။ ဘာကိုမှ မသိရှာ။ ချစ်မေတ္တာကို သည်လိုနည်းဖြင့်ရှာ၍ ရနိုင်မည်တဲ့လား။ ဤတိုက်ပွဲကား မိခင်နှင့် သားတို့၏ အပြတ်အသတ် တိုက်ပွဲ။ ကိတ်နှင့် တိုနီတို့၏ အနိုင်အရှုံးတိုက်ပွဲ။

နံနက်စာ စားပြီး သွားသောအခါ ကိတ်က ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး

“သား တယ်လီဖုန်းက တော်တော်နဲ့ ခေါ်ဦးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

အချိန်ရတုန်း လူစီကို ဥယျာဉ်ထဲ လျှောက်ပြလိုက်ပါလားကွယ်”

တိုနီအနေဖြင့် ငြင်းကွက်မရှိတော့။

“ကောင်းပါပြီ မေမေ”

သို့သော် စတီလောက်ပဲ ခပ်မြန်မြန်ကလေး လျှောက်ပြလိုက်မည်။ တစ်ဖန် ကိတ်က ချာလီဝှတ်ဘက်သို့လှည့်ပြီး ပြောပြန်သည်။

“မစ္စတာဝှတ်က ရှားပါးစာအုပ်ဟောင်းတွေ စိတ်ဝင်စားတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်မမှာ ရှားပါးတဲ့ စာအုပ်တွေ စာကြည့်တိုက်နဲ့ အပြည့်ရှိပါတယ်”

“မစ္စက်ဘလက်ဝဲ ဘာပဲပြပြ ကျွန်တော်က စိတ်ဝင်စားပါတယ်ဗျာ”

ကိတ်က နောက်မှ ရုတ်တရက် သတိရမိဟန်မျိုးဖြင့် မာရီယံဘက်သို့

လှည့်ပြီး -

“ဪ ... ဒါနဲ့ တူမကြီးက ဖြစ်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ၊ ကျွန်မက ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မအတွက် ဘာမှ မပူပါနဲ့။”

“ဒီလိုဆိုလည်း အန်တီ မပူတော့ပါဘူးကွယ်”

သူ့မေမေက တကယ်လည်း မပူကြောင်း တိုနီသိပါသည်။ မာရီယံက မေမေ၏ စီမံကိန်းထဲမဝင်၊ မေမေအတွက် အကျိုးမရှိ။ ထို့ကြောင့် မာရီယံအား သူမက ပေယျာလကန်ဘေးချိတ်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းအပြုအမူကို သူမက ပညာသားပါပါ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ဖြင့် ကစားပြသွားသည်။ သို့သော် ဘယ်လိုပင်ဖြစ်ဖြစ် အဓိက အချက်ကတော့ သိသာထင်ရှားလှသည်။ သူမက မာရီယံအပေါ် သွေးအေးအေးဖြင့် ရက်စက်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

လူစီက တိုနီ အရိပ်အကဲကို စောင့်ကြည့်နေရာမှ လှမ်းမေးသည်။

“ကဲ ... အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီလား၊ သွားကြမယ်လေ”

“ရပါတယ်”

တိုနီနှင့် လူစီတို့တံခါးဝဆီသို့ လျှောက်ထွက်သွားကြသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် သိပ်ဝေးဝေးသို့ မရောက်မီမှာပင် “ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဘယ်လောက် လိုက်ဖက်တဲ့ အတွဲလဲလို့” ဟူ၍ သူ့မေမေ လှမ်းပြောသံကို တိုနီက သဲ့သဲ့ကြား လိုက်ရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျယ်ဝန်းသာယာသော ဥယျာဉ်ထဲသို့ ဝင် လာကြသည်။ ဥယျာဉ်သည် ဆိပ်ကမ်းဘက်သို့ မျက်နှာမူနေသည်။ ဆိပ်ကမ်း တွင် ရွက်လှေကြီးကို ဆိုက်ကပ်ထားသည်။

ဥယျာဉ်ထဲတွင် ပန်းရိုင်း ပန်းယဉ် ဖြူနီညိုပြာ အမျိုးပေါင်းစုံလှသည်။ နွေခနဲနက်၏ လေညှင်းနှင့်အတူ ပန်းရနံ့များ ဝေပျံနေကြသည်။

“တကယ်သာယာတဲ့ နေရာကလေးပဲနော်” လူစီက ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်မတို့ တက္ကဆက်ပြည်နယ်မှာ ဒီလောက် ပန်းမျိုးမစုံဘူး”

“ဟုတ်လား”

“ဒီမှာက တိတ်ဆိတ်ပြီး အေးချမ်းသာယာနေတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

လူစီက လမ်းလျှောက်နေရာမှ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီး တိုနီ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူမမျက်နှာတွင် ဒေါသရိပ်တွေ ပေါ်နေ သည်။

“ဒါနဲ့ ... ငါက မင်းကို စော်ကားနေသလိုများ ဖြစ်နေမလားပဲ” တိုနီက ဖျတ်ခနဲ မေးလိုက်သည်။

“အို ... မဖြစ်ပါဘူး။ အဲဒီလို မဖြစ်ပါဘူး။ ရှင်က ဘာမှမပြောတာပဲ။ ကျွန်မကသာ ရှင့်ကို စော်ကားသလို ဖြစ်နေမှာပါ။ ကျွန်မက ဒီလောက်အထိ ပါးစပ်အညောင်းခံပြီး ပြောနေတာတောင် ရှင်က ဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်ဘူး လောက်ပဲ တုံ့ပြန်နေတာကိုး။ တကယ်တော့ ကျွန်မက ရှင့်နောက်ကို အတင်း လိုက်နေသလို ပုံမျိုးတောင် ရောက်နေပြီ”

“မင်းကရော ငါ့နောက်ကို တကယ် အတင်းလိုက်နေလို့လား”

သူမက ရယ်လိုက်သည်။

“ဒါပေါ့။ တကယ်လို့သာ ကျွန်မက ရှင့်ကို စကားပြော သင်ပေးနိုင် မယ်ဆိုရင် ရှင်နဲ့ကျွန်မ အဓိပ္ပာယ်ရှိတာ တစ်ခုခုပြောနိုင်ကြတာပေါ့”

တိုနီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင် ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ ဟင်”

“ဘာမှ မတွေးပါဘူး”

တကယ်တော့ သူက သူ့မေမေအကြောင်း တွေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ မေမေအနေဖြင့် အလိုကြီးသလောက် အရနည်းမည့်လမ်းကို လိုက်နေမိပါ ကလားဟု တွေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

*

ကိတ်က ချာလီဝုတ်အား ဝက်သစ်ချသား စင်တင်စာကြည့်တိုက်ကြီး ထဲ လိုက်လံပြသနေသည်။ စာအုပ်စင်ပေါ်တွင် ဘင်ဂျန်ဆင်၏ လက်ရေးစာမူ နှင့်အတူ အော်လီဗာဂိုးလ်စမစ်၊ လောရင့်စတန်း၊ တိုဘီယာစမောလက်၊ ဂျွန်ဒွန်း တို့၏ ပထမဆုံးအကြိမ် ပုံနှိပ်ခြင်း လက်ရာများကို တွေ့ရသည်။ ပြီးတော့ ဆင်မြူရယ်ဘတ္တလာ၊ ဂျွန်ဘန်ယန်းတို့၏ လက်ရာများအပြင် အလွန်ရှားပါး သော ၁၈၁၃ ခုနှစ်က ထုတ်ဝေခဲ့သည့် ‘မက်တ်မိဖုရား’ ပုံပြင်စာအုပ်များလည်း ရှိသည်။

ချာလီဝုတ်သည် အဖိုးတန် ရှားပါးစာအုပ်များ တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ယူကြည့်ရင်း အလွန်သဘောကျနေသည်။ ကဗျာစာဆိုဂျွန်ကိ၏ ‘အင်ဒီမီယံ’ ကဗျာစာအုပ်အလှူချုပ်ကို မြင်လိုက်ရတော့ သူက စာအုပ်စင်ရှေ့တွင် တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်သည်။

“ဒါ ရို့စဘတ်မြို့မှာ ရိုက်တဲ့ စာအုပ် မဟုတ်လား”

ကိတ်က အံ့အားသင့်သွားပြီး -

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီစာအုပ်က တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ နှစ်အုပ်ပဲ ရှိတော့ တယ်”

“ကျွန်တော့်ဆီမှာ တစ်အုပ်ရှိတယ်”

“ဟုတ်လား။ ကျွန်မ ကြိုတင်ပြီး သိခဲ့ဖို့ကောင်းတာပဲ”
ကိတ်က ရယ်လိုက်ပြီး “အခုတော့ မစ္စတာဂုတ်ကြောင့် ကျွန်မ
အလကား ဖြစ်သွားပြီပေါ့”

ချာလီဂုတ်က ပြုံးလျက် -

“ဟုတ်လား။ အဲဒါ ပညာပဲပေါ့ ... မစ္စကဲဘလက်ဝဲ”

“ဒါနဲ့ မစ္စတာဂုတ်က ဘယ်မှာ စာသင်ခဲ့သလဲ”

“ကိုလိုရာဒိုသတ္တုတူးဖော်ရေးသိပ္ပံကျောင်း တက်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့
အောက်စဖို့တက္ကသိုလ် ဆက်တက်တယ်” သူက ကိတ်အား အကဲခတ်သလို
ခေတ္တစိုက်ကြည့်နေပြီးတော့မှ “ဒါနဲ့ကျွန်တော့်ကို သမ္မတအိမ်တော် အစည်း
အဝေးကို ဖိတ်ဖို့ မစ္စဘလက်ဝဲက စာရင်းပေးလိုက်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား”

ကိတ်က ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး -

“ကျွန်မက မစ္စတာဂုတ်ရဲ့နာမည်ကို ပြောရုံပြောလိုက်တာပါ။ သူတို့
က မစ္စတာဂုတ်ကို လိုလိုချင်ချင် ဖိတ်တာပါ”

“ခင်ဗျား သိပ်တော်တာပဲ ကိတ်။ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
ကဲ ... အခုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မိတ်ဆွေရင်းချာတွေ ဖြစ်သွားကြပါ
ပြီ။ ခင်ဗျား စိတ်ထဲမှာ ရှိတာသာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါတော့။ ဘာမှ
အားနာစရာ မလိုတော့ပါဘူး”

*

တိုနီသည် အောက်ထပ်ခန်းကူး စင်္ကြံလမ်းအစွန်ရှိ သူ၏ သီးသန့်
စာကြည့်ခန်းကလေးထဲတွင် အလုပ်လုပ်လျက်ရှိသည်။

တံခါးဖွင့်သံကြား၍ သူကမျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ဝင်လာသူက မာရီယံ။

မာရီယံက တိုနီကို မမြင်သေး။ တိုနီက အသံပြုရန် ပါးစပ်ဟမည်
လုပ်တော့ မာရီယံက သက်မတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ သို့ဖြင့် တိုနီက အသံ
မပြုတော့ဘဲ အသာစောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

မာရီယံသည် နံရံပတ်လည်တွင် ချိတ်ထားသော ပန်းချီကားများကို
စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် လိုက်ကြည့်နေသည်။ ယင်းတို့မှာ တိုနီဆွဲထားသော ကားများ
ဖြစ်သည်။ ပါရီတုန်းက ဆွဲခဲ့သော ကားများဖြစ်ပြီး သည်အခန်းတစ်ခန်းတည်း
မှာသာ ချိတ်ဆွဲထားခဲ့သည်။ မာရီယံသည် အခန်းထဲလှည့်ကာ တစ်ကားစီကို
စေ့စေ့စပ်စပ် လိုက်ကြည့်နေသည်။

“ငါတော့ လုံးဝ မယုံပါဘူး”

မာရီယံက သူမဘာသာ တိုးတိုးကလေး ညည်းပြောလိုက်သည်။

တိုနီသည် ထောင်းခနဲ ဒေါသ ထွက်သွားသည်။ သူ့လက်ရာတွေ မဆိုးဘူးဆိုသည်ကို သူသိသည်။ သူက ကိုယ်ကို တစောင်းလှည့်လိုက်တော့ ကုလားထိုင်က ကျွဲခနဲ မြည်သွားသည်။ မာရီယံက ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ တိုနီကို သူမ မြင်သွားပြီ။

“အို ... ခွင့်လွှတ်ပါရှင်။ ကျွန်မက အခန်းထဲမှာ လူရှိတယ်လို့ လုံးဝ မထင်ခဲ့လို့ပါ”

တိုနီက ကုလားထိုင်မှ ထရပ်လိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ရပါတယ်” သူ့အသံက မာနေသည်။ သူ့အခန်းထဲ ယခုလို ခွင့်မတောင်းဘဲ ဝင်လာသည်ကို သူက လုံးဝ မကြိုက်။ “မင်းက ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ။ ဘာလာရှာတာလဲ”

“ကျွန် ... ကျွန်မ ဘာမှ မရှာပါဘူး။ ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ လျှောက်ကြည့် မိတာပါ။ ရှင့်ပန်းချီကားတွေက ပြတိုက်ကြီးတစ်ခုတောင် တည်ထောင်နိုင်တာပဲ နော်”

“ဒီကားတွေက မရပါဘူး” သူ့အသံက မာနေဆဲ။

မာရီယံက တိုနီ၏ ဆက်ဆံပုံကို အံ့ဩမိသည်။ သူမက ပန်းချီကား များကို ပြန်၍ ကြည့်နေသည်။ ပန်းချီဆရာ၏ လက်မှတ်ကို သွားမြင်မိသည်။

“ဟင် ... ဒီကားတွေက ရှင့်လက်ရာတွေလားဟင်”

“မင်း သဘောမကျရင်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“တကယ်ပါရှင်၊ ကျွန်မ သိပ်ပြီး သဘောမကျလို့ ကြည့်နေမိတာပါ” သူမသည် တိုနီအနားသို့ လျှောက်လာသည်။ “ကျွန်မတော့ သိပ်ပြီး အံ့ဩသွား ပြီ။ ရှင် ဒီလောက်တောင်မှ တော်တာ တခြား ဘာများ လုပ်နေစရာလိုသေး သလဲ ဟင်၊ တကယ်ပါ သိပ်လက်ရာမြောက်တဲ့ ကားတွေပါ။ လက်စသတ် တော့ ရှင်က တကယ့် ပန်းချီကျော်တစ်ယောက်ပါလား။ ကျွန်မတော့ ဝမ်း သာလွန်းလို့ ဘယ်လို ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး”

တိုနီက ရပ်မြဲရပ်နေသည်။ မာရီယံ အခန်းထဲမှ မြန်မြန် ထွက်သွား ရန်ကိုသာ ဆန္ဒရှိနေသည်။

မာရီယံက ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်မလည်း ပန်းချီဆရာ သိပ်ပြီး ဖြစ်ချင်ခဲ့ပါတယ်။ အိုစကားကိုကို ရှုကာ ကျောင်းမှာ တစ်နှစ်သင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားမရလို့ သင်တန်းဆုံးအောင် မသင်ခဲ့တော့ပါဘူး”

သူမက ပန်းချီကားများဘက်သို့ ပြန်လှည့်ရင်း “ရှင်က ပါရီမှာ သင်ခဲ့ တာလား ဟင်”

“ဟုတ်တယ်”

“ရှင်လည်း ကျွန်မလိုပဲ ထွက်လာခဲ့တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အမယ်လေး ... နှမြောစရာကောင်းလိုက်တာရှင်”

“ဟင် ... လက်စသတ်တော့ ဒီနှစ်ယောက်က ဒီမှာကိုး”

နှစ်ယောက်စလုံး လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

တံခါးဝတွင် ကိတ် ရပ်နေသည်။ သူမက ခဏရပ်ကြည့်နေပြီးမှ မာရီယံ အနားသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“အန်တီက တူမကို လိုက်ရှာနေတာ တစ်အိမ်လုံး နှံ့နေတာပဲ။ တူမက သစ်ခွပန်းတွေကို သိပ်ပြီး ကြိုက်တယ်လို့ တူမ ဖေဖေပြောပြလို့ အန်တီ သိရတာ၊ အဲဒါဆိုရင် အတော်ပဲ၊ အန်တီတို့ ပျိုးထားတဲ့ ပန်းရုံကို သွားကြည့်ကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ” မာရီယံက မပွင့်တပွင့် ပြောသည်။

ကိတ်က တိုနိုဘက်သို့ ပြန်လှည့်လျက် -

“သားက တခြားဧည့်သည်တွေ ဂရုစိုက်ဦးမှပေါ့ကွယ်”

သူမအသံတွင် မကျေနပ်သံ သိသိသာသာပါနေသည်။

ထို့နောက် ကိတ်သည် မာရီယံအား လက်ဆွဲပြီး အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။

*

မစ္စက်ကိတ်ဘလက်ဝဲ ပညာပြသွားပုံမှာ တော်တော်ပီရိလှသည်။ သူမသည် အရာရာကို အဆင်ပြေစွာ ညင်ညင်သာသာဖြင့် ‘ကိုင်’ သွားသည်။ ပထမဦးစွာ မစ္စတာဂုတ်တို့ သားအဖကို အလျင်ရောက်လာအောင်လုပ်ပြီး မစ္စတာဟော့ဖမန်းတို့သားအဖကျတော့ နောက်မှ ရောက်လာအောင် လုပ်သွား သည်။ ပြီးလျှင် စားသောက်ပွဲတိုင်းတွင် လူစီနှင့် တိုနိုတို့နှစ်ယောက်အား ဘေး ချင်းကပ်နေရာချပေးသည်။ ထို့နောက် မစ္စတာဂုတ်နှင့် တတွဲတွဲဖြင့် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေ ကျိတ်၍ ဆွေးနွေးသည်။ သူမ လုပ်ပုံက သိသာလွန်းလှသည်။ သို့သော် သူမ လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်၍မရ။ အရေးအကြီးဆုံး သော့ချက်က တိုနို ဖြစ်သည်။ တိုနို ကိုယ်တိုင်က စိတ်မပါလျှင် သူမ ဘာမှ မလုပ်နိုင်။

နောက်တစ်ဆင့် သူမ ဘယ်လိုများ ဉာဏ်ကစားပြဦးမည်နည်း။ တိုနို အနေဖြင့် စောင့်ကြည့်ရန်သာ ရှိတော့သည်။

ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရပါ။

ဝရန်တာ အခန်းတွင် သူတို့ ကော့ကတဲပါတီပွဲ ပြုလုပ်နေကြတုန်း ကိတ်က ကောက်ကာငင်ကာ ပြောသည်။

“နောက်အပတ်ထဲမှာ မစ္စတာဂုတ်က မေမေတို့ကို သူ့မွေးမြူရေးခြံ လာကြည့်ဖို့ ဖိတ်ထားတယ် သားရဲ့၊ စိတ်ဝင်စားစရာတော့ တော်တော်ကောင်း မှာပဲ။ တက္ကဆက်ပြည်နယ်က မွေးမြူရေးခြံကို မေမေ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး”

တကယ်တော့ ဂုတ်မွေးမြူရေးခြံမှာ တက္ကဆက်ပြည်နယ်ရှိ ကရူဂျာ-ဘရင်းလီမိတက်ပိုင် မွေးမြူရေးခြံလောက် ကြီးကျယ်သည် မဟုတ်။

“တူမောင် လာဖြစ်အောင် လာကြည့်စေချင်တယ်” မစ္စတာဂုတ်က ဖိတ်ခေါ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မကလည်း ထပ်ပြီး ဖိတ်ပါရစေ” လူစီက ပြော သည်။

သူတို့အားလုံးက သူ့ကို ဝိုင်းတွန်းနေကြပြီ။ ငြင်းလိုက်လျှင် ရိုင်းရာ ကျတော့မည်။ သို့ဖြင့် -

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် လာဖြစ်အောင် ကြိုး စားပါ့မယ်” ဟု ပြောလိုက်ရသည်။

“အဲဒါဆို ဝမ်းသာစရာပဲ” လူစီက တကယ်ဝမ်းသာဟန်ဖြင့် ပြော သည်။ ကိတ်မျက်နှာတွင်လည်း ဝမ်းသာရိပ် ပေါ်လွင်နေသည်။

လူစီက ငါ့ကို အပိုင်ဖမ်းမယ်စိတ်ကူးရင်တော့ အဲဒါဟာ အချိန် ဖြုန်းတာနဲ့ အတူတူပဲ ဟု တိုနီက တွေးလိုက်သည်။

သူ့မေမေနှင့် ဒိုမီနစ်တို့ လုပ်ပုံကြောင့် တိုနီက မိန်းမတွေကို မယုံချင် တော့။ သူက လောလောဆယ်တွင် အထက်တန်းစား ကြေးစားအမျိုးသမီး ကလေးတွေနှင့်သာ တွဲနေသည်။ သူတို့က အများအားဖြင့် ရိုးသားကြသည်။ သူတို့က ပိုက်ဆံပဲလိုချင်ကြသည်။ ပိုက်ဆံပေးလျှင် ကိုယ်လိုချင်တာရသည်။ လိမ်ညာခြင်းမရှိ။ မျက်ရည်စမ်းစမ်းနှင့် ဖြားယောင်းမြူဆွယ်ခြင်းမရှိ။

ကောင်းပြီ၊ လူစီတော့ အံ့အားကြီးကို သင့်သွားစေရမယ်။

*

တနင်္ဂနွေနေ့ မနက်စောစောတွင် တိုနီသည် ရေကန်သို့ ရေကူးရန် ဆင်းလာခဲ့သည်။ ရေကန်ထဲတွင် မာရီယံ ရောက်နေနှင့်ပြီ။ သူမသည် အဖြူ ရောင် ရေကူးဝတ်စုံ ပါးပါးကလေးကို ဝတ်ထားသည်။ သူမ၏ အချိုးအစား ပြေပြစ်သော ကိုယ်ဟန်သည် အထင်းသား ပေါ်လွင်နေသည်။ သွယ်သွယ်နွဲ့နွဲ့ နှင့် ကျက်သရေရှိသော ရုပ်သွင်ကလေး။

မာရီယံက ရေလွှာကိုခွဲ၍ လက်ကျညီညီဖြင့် ကူးခတ်သွားသည်။ တိုနီက ကန်ဘောင်ပေါ်မှ ရပ်ကြည့်နေသည်။ တိုနီကို မြင်တော့ သူမက ပြန်လှည့်ပြီး ကူးလာသည်။

“ဝွတ်မောနင်း” သူမက လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

“မောနင်း ... မင်းက တော်တော်ရေကူးတော်တာပဲ”

မာရီယံက ပြုံးလျက် -

“ကျွန်မက အားကစား သိပ်ဝါသနာပါတယ်။ ဖေဖေဆီက ရတုအမွေဆိုပါတော့” သူမက ကန်ဘောင်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်သည်။ တိုနီက ကိုယ်သုတ်ပဝါ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ သူမက ဆံပင်များကို ရေသုတ်နေစဉ် တိုနီက ရပ်ကြည့်နေသည်။

“မနက်စာ စားပြီးပြီလား” တိုနီက မေးသည်။

“မစားရသေးဘူး၊ ထမင်းချက်က ဒီလောက် အစောကြီး နိုးပါဦးမလား”

“ဒါက ဟိုတယ်ပဲ၊ ၂၄ နာရီ အစားအသောက် အဆင်သင့်ရပါတယ်”

“ဒါဆို ကောင်းတာပေါ့”

“ဒါနဲ့ မင်းတို့အိမ်က ဘယ်မှာလဲ”

“မြူးနစ်မြို့မှာ၊ ကျွန်မတို့က မြို့ပြင်က ရဲတိုက်ကြီးမှာပဲ အနေများပါတယ်”

“မင်း ဘယ်မှာ ကြီးပြင်းသလဲ”

မာရီယံက သက်ပြင်းတစ်ချက် မသိမသာ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ပြောရရင် အရှည်ကြီးပဲ၊ စစ်အတွင်းက ကျွန်မ ဆွစ်ဇာလန်မှာ ကျောင်းတက်နေတယ်။ စစ်ပြီးတော့ အောက်စဖို့တက္ကသိုလ်ကို ဆက်တက်တယ်။ ပြီးတော့ ဆိုဘုန်းတက္ကသိုလ်သွားတယ်။ နောက်ပိုင်း လန်ဒန်မှာ သုံးလေးနှစ်နေခဲ့တယ်။ အဲဒါတွေက ကျွန်မ နေခဲ့ဖူးတဲ့ နေရာတွေပဲ။ ရှင်ကကော ဘယ်တွေမှာ နေခဲ့ဖူးသလဲ”

“ဪ ... ငါလား၊ ငါက နယူးယောက်မြို့၊ မိန်းပြည်နယ် ဆွစ်ဇာလန်၊ တောင်အာဖရိက၊ ပါရီတို့မှာ နေခဲ့ဖူးတယ်။ စစ်အတွင်းကတော့ တောင်ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာထဲမှာ သုံးလေးနှစ်နေခဲ့ရတယ်”

“ကျွန်ကို စပ်စုလွန်းတယ်လို့တော့ မထင်ပါနဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ သိချင်လို့ မေးကြည့်တာပါ။ ရှင်က ပန်းချီဆွဲတာကို ဘာဖြစ်လို့ ရပ်ပစ်လိုက်တာလဲဟင်”

“အို ... ဒါက အရေးမဟုတ်ပါဘူး” သူက စကားကို ပြတ်ပြတ်ပြော
သည်။ “လာပါ မနက်စာ သွားစားကြရအောင်”

*

နှစ်ယောက်သား ဝရန်တာခန်းတွင် ထိုင်၍ မနက်စာစားကြသည်။
လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် ငွေရောင်တလက်လက် တောက်နေသော ပင်လယ်အော်
ရေပြင်ကျယ်ကြီးကို မြင်နေရသည်။

မာရီယံနှင့် စကားပြောရသည်မှာ အပေးအယူမျှသည်။ သူမက တည်
ငြိမ်မှုလည်း ရှိသည်။ စကားပြောလျှင် သိက္ခာနှင့်ပြောသည်။ တတွတ်တွတ်
နှင့် ပလပ်ပလပ် မပြောတတ်။ သူမကို ကြည့်ရသည်မှာ သူ့ကို တော်တော်
စိတ်ဝင်စားနေပုံရသည်။ ယခုလို တည်ငြိမ်သော အနုပညာရှိသော မိန်းကလေး
မျိုးကိုမှ တိုနီ သဘောကျသည်။

“မင်း ဂျာမနီ ဘယ်တော့ ပြန်မလဲ”

“နောက်အပတ်ပြန်မယ်။ ကျွန်မက လက်ထပ်ရတော့မယ်”

တိုနီ အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ သတို့သားက ဘာလုပ်
သလဲ”

“ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ၊ ကျွန်မတို့က ငယ်ပေါင်းမိတ်ဆွေရင်းတွေ
ပါ”

“မင်းကို ငါညစာကျွေးချင်တယ်။ နယူးယောက်မှာ သွားစားကြမယ်၊
လိုက်နိုင်ပါ့မလား”

မာရီယံက ခေတ္တ စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးတော့မှ -

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ လိုက်ပါ့မယ်”

တိုနီ ဝမ်းသာသွားသည်။ သူက ပြုံးပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဟာ ‘ဒိတ်’ လုပ်တဲ့ပွဲ”

*

နှစ်ယောက်သား လောင်းအိုင်လန်းကျွန်းပေါ်မှ ကမ်းခြေပျော်ပွဲစားရုံ
တစ်ခုတွင် ညစာစားကြသည်။

တိုနီက မာရီယံကို သူ့မေမေနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် မထားချင်။ သူနှင့်သာ
နီးနီးကပ်ကပ် နေစေချင်သည်။ တကယ်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် ဖြူစင်သော
မေတ္တာဖြင့် ရိုးရိုးသားသား တွေ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် မေမေသိသွား
လျှင်တော့ ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ခွဲကို ခွဲမည်မှာ သေချာသည်။

ယခုလို မာရီယံနှင့်အတူ ညစာစားရသည်ကို တိုနီ အလွန်ပျော်နေသည်။ မာရီယံက နားလည်မှုလည်း ရှိသည်။ ဟာသလည်း ရှိသည်။ မာရီယံ၏ ပညာသားပါသော ပြက်လုံးများကို သူက တဟားဟား ရယ်နေမိသည်။ ပါရီမှ ထွက်ခွာလာကတည်းက ယခုလို ဟက်ဟက်ပက်ပက် တစ်ခါမျှ မရယ်ဖူးခဲ့။

မာရီယံက သူ့ဘဝကို လုံးဝ ပြောင်းလဲပစ်လိုက်သည်။ သူ ပျော်နေသည်။ စိတ်ချမ်းသာနေသည်။

မင်း ဂျာမနီ ဘယ်တော့ ပြန်မလဲ။

နောက်အပတ်ပြန်မယ်။ ကျွန်မက လက်ထပ်ရတော့မယ်။

*

နောက်ငါးရက်အတွင်း တိုနီသည် မာရီယံနှင့်သာ အချိန်ကုန်သည်။ သူက ကနေဒါသွားမည့် ခရီးစဉ်ကို ဖျက်ပစ်လိုက်သည်။ ဘာကြောင့် ဖျက်လိုက်ကြောင်းကိုတော့ သူကိုယ်တိုင်လည်းမသိ။ အမှန်ကတော့ မေမေလုပ်နေတာတွေကို မကျေနပ်၍ မသိမသာ အရွံ့တိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်မည်။

သို့ပေမဲ့ ဒီအကြောင်းက အဓိကတော့ မကျ။ အဓိကကျတာက သူသည် မာရီယံအပေါ် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တွယ်တာမှု တိုးပွားလာခြင်း ဖြစ်သည်။

သူက မာရီယံ၏ ရိုးဂုဏ်ကို မြတ်နိုးမိသည်။ သူ့အနေဖြင့် ယခုလို စိတ်စေတနာ ဖြူစင်သော၊ ရိုးသားသော၊ သိက္ခာရှိသော မိန်းကလေးမျိုးဆို၍ သည်တစ်ယောက်သာ တွေ့ဖူးသေးသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် အချိန်ရတိုင်း နယူးယောက်မြို့ထဲ နေရာအနှံ့ လျှောက်လည်ကြသည်။ လီဘာတီ အထိမ်းအမှတ် အဆောက်အအုံပေါ်သို့ တက်ကြသည်။ စတေတင်ကျွန်းသို့ ဖယ်ရီစီး၍ သွားလည်ကြသည်။ အင်ပိုင်ယာစတိတ် အဆောက်အအုံကြီး ထိပ်ဖျားသို့ တက် ကြည့်ကြသည်။ ပြီးတော့ တရုတ်တန်းတွင် နေ့လယ်စာစားကြသည်။ မွန်းလွဲ ပိုင်းတွင် မက်ထရိုပိုလီတန် အနုပညာပြတိုက်၌ အချိန်ဖြုန်းကြသည်။ ညနေပိုင်းကျတော့ ဖရင့်စ်အနုပညာပြခန်းသို့ သွားလည်ကြသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ဝါသနာချင်းလည်း တူကြသည်။ ခံစားမှုချင်းလည်း ထပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်ကြသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ကိစ္စတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ပြီး တခြားကိစ္စတွေကိုသာ ပြောဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် အတွင်းစိတ်ကတော့ တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် အရှိန် ကောင်းကောင်းဖြင့် သံယောဇဉ် ငြိတွယ်နေကြပြီ။

သည်လိုနှင့် သောကြာနေ့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဝုတ် မွေးမြူရေးခြံ သို့ တိုနီသွားရမည့်နေ့ပင် ဖြစ်သည်။

“မင်းဂျာမနီကို ဘယ်နေ့ပြန်ဖြစ်မှာလဲ”

သူက အားမရှိသံဖြင့် မေးသည်။

“တနင်္လာနေ့ ပြန်ရတော့မယ်”

မာရီယံ၏ အသံကလည်း ခပ်ပျော့ပျော့ပင်။

*

တိုနီသည် ထိုနေ့ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ခရီးသည်တင် လေယာဉ်ဖြင့် ဟောက်စတန်မြို့သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ သူ့မေမေနှင့်အတူ ကုမ္ပဏီလေယာဉ် ဖြင့် သွား၍ရသော်လည်း သူကမသွား။ သူက သူ့မေမေနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင် ချင်။ ဘာအကြောင်းမှ မဆွေးနွေးချင်။ သူ့မေမေက အလွန်ဉာဏ်သွားသည်။ သြဇာအာဏာလည်း ကြီးမားသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် လည်း များသည်။ ကြောက်စရာလည်း ကောင်းသည်။

ဟောက်စတန်မြို့၊ ဝီလျံ၊ ပီ၊ ဟော်ဘီလေဆိပ်တွင် ရိုးလ်ရွိုက်ဇိမ်ခံ ကားကြီးက တိုနီအား အသင့်စောင့်ကြိုနေသည်။ လေဗီတိုက်ထွက် ယူနီဖောင်း အပျံစားနှင့် ရောင်စုံစပို့ရှပ် ဝတ်ထားသော ဒရိုင်ဘာက ကားမောင်းပြီး မွေး မြူရေးခြံသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

“များသောအားဖြင့်တော့ မွေးမြူရေးခြံကို လေယာဉ်နဲ့ တိုက်ရိုက် သွားကြတာ များပါတယ်။ မစ္စတာ ဝုတ်က အဲဒီမှာ လေယာဉ်ကွင်းကြီးတစ် ကွင်း လုပ်ထားတယ်။ ကားနဲ့ဆိုရင် ဂိတ်ဝအထိ တစ်နာရီလောက် မောင်းရ တယ်။ နောက်နာရီဝက်လောက် ထပ်မောင်းမှ ခြံထဲ ရောက်တယ်” ဟု ဒရိုင်ဘာ က ရှင်းပြသည်။

ဒီလူကြွားလှသည်လားဟု တိုနီက တွေးလိုက်မိသည်။ တကယ်တော့ သူ့ အတွေးမှားနေသည်။ တကယ်ပင် ဝုတ် မွေးမြူရေးခြံမှာ မြို့တစ်မြို့လောက် ကြီးကျယ်သည်။ သူတို့ကားသည် ပင်မဂိတ်တံခါးမှ ဝင်ကာ သီးသန့်လမ်းမ ကြီးအတိုင်း မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။ လမ်းတွင် လျှပ်စစ်ဓာတ်အားပေးရုံများ၊ စပါးကျိုများ၊ နွားခြံများ၊ ဧည့်ရိပ်သာများနှင့် အလုပ်သမားတန်းလျားများကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သည်။ နောက်မိနစ် ၃၀ ခန့်ကြာတော့မှ ပင်မမွေးမြူရေး အဆောက်အအုံသို့ ရောက်ရှိသည်။ ယင်းအဆောက်အအုံမှာ တစ်ထပ်ဖြစ်ပြီး မျက်စိတဆုံး ရှည်လျားသော ဧရာမ အဆောက်အအုံကြီး ဖြစ်သည်။

ကိတ်က စောစောကတည်းက ကြိုတင် ရောက်နှင့်နေပြီ။ သူမနှင့် ချာလီဝုတ်တို့သည် ရေကူးကန်ကလေးကို စီးမိုးမြင်နေရသော ဝရန်တာခန်းတွင်

ထိုင်နေကြသည်။ တိုနီတို့ ရောက်သွားချိန်တွင် သူတို့နှစ်ယောက် အကြိတ် အနယ် ဆွေးနွေးနေကြသည်။ တိုနီအား လှမ်းမြင်လိုက်တော့ ချာလီဝတ်က ပြောလက်စ စကားကို တိခနဲ ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဤတွင် သူ့အကြောင်းကို ပြောနေကြောင်း တိုနီက အကဲခတ်သိရှိလိုက်ရသည်။

“ဟော ... တိုနီ ရောက်လာပြီ။ လာရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား ငါ့တူ” ဟု ချာလီဝတ်က မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြေ ... ပြေပါတယ် ခင်ဗျာ”

“လူစီက သားစောစောပိုင်းလေယာဉ်ပတ်နဲ့ ရောက်လာမယ်လို့ ထင် နေတာ” ဟု ကိတ်က ပြောသည်။

တိုနီက မိခင်မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဘာလဲ။ သူ ... သူလည်း ဒီရောက်နေလို့လား”

“အန်ကယ်တို့က တူမောင်တို့ သားအမိကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ကောင် လုံးကင် မိတ်ဆုံစားပွဲကြီး လုပ်မလို့ စီစဉ်ထားတာကွယ်။ အဲဒါကြောင့် တစ် ယောက်မကျန် ဒီကို ရောက်နေကြတာ” ချာလီဝတ်က တိုနီ၏ ပခုံးကို အသာ ပုတ်ရင်း ပြောသည်။

“အများကြီး ကောင်း ... ကောင်းပါတယ် အန်ကယ်”

အင်း ... အဆီရွဲရွဲနဲ့ နွားကလေးကောင်လုံး ကင်လုပ်မယ် စိတ်ကူး ထားရင်တော့ သူတို့အားလုံး အဆာပြေကြမှာ မဟုတ်ဘူး ဟု တိုနီက တွေးလိုက်သည်။

စကားမဆုံးမီမှာပင် လူစီ ရောက်လာသည်။ အဖြူရောင် ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီ ကျပ်ကျပ်ကို ဝတ်ထားသည်။ အသက်ရှူမှားမတတ် ချောမော လှသူကလေးပါလားဟု တိုနီက မှတ်ချတ်ချလိုက်မိသည်။

သူမက တိုနီအနီးသို့ လျှောက်လာပြီး လက်ကို လှမ်းဆုပ်လိုက် သည်။

“ကျွန်မက ရှင်လာမှ လာပါ့မလားလို့ အောက်မေ့နေတာ”

“ဘယ် ... ဘယ်နှယ့် မလာဘဲ နေပါ့မလဲ။ နည်းနည်းနောက်ကျ သွားတာတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ လူစီ။ အလုပ်လက်ကျန်တွေ အပြတ်ရှင်းနေခဲ့ရလို့ပါ”

လူစီက နွေးထွေးသော အပြုံးဖြင့် -

“ရပါတယ် ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်၊ အခု ရှင်ရောက်လာပြီပဲ၊ ဒါနဲ့ ဒီနေ့ ညနေ ရှင်ဘာလုပ်ချင်သလဲ။ အားနာစရာမရှိဘူး။ ဆန္ဒရှိတာသာ ပြောပါ”

“မင်းက ဘာကို အဆိုပြုချင်လို့လဲ”

လူစီက သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း -

“ပြောပါ၊ ရှင်ဆန္ဒရှိတာ ဘာမဆို ပြောသာပြောပါ” ဟု လေသံအေးအေးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

ကိတ်နှင့် ချာလီဝတ်တို့နှစ်ယောက်က ပြုံးစိစိဖြင့် သဘော့ခွေနေကြသည်။

*

ကောင်လုံးကင် မိတ်ဆုံစားပွဲမှာ တက္ကဆက်ပြည်နယ် အဆင့်အတန်းနှင့်စာလျှင်ပင် အလွန်တစ်ရာမှ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသည်။ ခန့်မှန်းခြေအားဖြင့် ဧည့်ပရိသတ် ၂၀၀ ခန့်တို့သည် ကိုယ်ပိုင်လေယာဉ်များ၊ မာစီဒီးကားများနှင့် ရိုးလ်ရွိုက်စ်ကားများဖြင့် ရောက်လာကြသည်။

တီးဝိုင်းကြီးနှစ်ခုက တစ်နေရာစီခွဲ၍ တစ်ပြိုင်တည်း တီးမှုတ်ဖြေဖျော်နေစဉ် အရက်စပ်သမား ခြောက်ယောက်တို့က ရှန်ပီနို၊ ဝီစကီ၊ ဘီယာနှင့် အဖျော်ယမကာများကို လက်မလည်အောင် စပ်ပေးနေကြရသည်။ စားဖိုမှူးလေး ယောက်တို့က လေဟာပြင်မီးဖိုများတွင် ကောင်လုံးကင် အစားအစာများကို အမယ်စုံ ကင်ပေးနေကြရသည်။ ကောင်လုံးကင် အစားအစာများမှာ အမဲကင်၊ သိုးသားကင်၊ ဝက်သားကင်၊ ကြက်သားကင်နှင့် ဘဲသားကင်များ စုံလင်လှသည်။ ထို့ပြင် ပုစွန်ကောင်လုံးကြော်၊ ဂဏန်းပြုတ်၊ ငန်းသားစွပ်ပြုတ်များကိုလည်း မြေကြီးပေါ်တွင် အရန်သင့် ချက်ပြုတ်နေကြသည်။ အာလူးမီးဖုတ်၊ မျောက်ဥမီးဖုတ်၊ ပဲတောင့်မီးဖုတ်၊ ဆလတ်ခြောက်မျိုး၊ ပူပူနွေးနွေး ဘီစကွတ်များ၊ ပျားရည်နှင့် ယိုသုတ်ပြောင်းဖူးပေါင်မုန့်များကိုလည်း အလျှံပယ် စီစဉ်ထားသည်။ အချို့ပွဲ စားပွဲကြီးလေးလုံးပေါ်တွင်လည်း ကိတ်မုန့်မျိုးစုံ၊ ပူတင်းနှင့် ရေခဲမုန့် ၁၂ မျိုးခန့်တို့ကို ဝေဝေဆာဆာ ပြင်ဆင်ထားသည်။

ယင်းတို့ကို ကြည့်ကာ အလကားသက်သက် ပိုက်ဆံဖြုန်းတာပဲဟု တိုနီက တွေးနေမိသည်။ ခေတ်ဟောင်းနှင့် ခေတ်သစ်ပိုက်ဆံကွာခြားချက်ပင် ဖြစ်သည်။ ခေတ်ဟောင်းက ပိုက်ဆံရလျှင် မြေတွင် မြှုပ်၍ဖွက်ထားသည်။ ခေတ်သစ်တွင်မူ ပိုက်ဆံရှိလာလျှင် ရေသုံးသလို သုံးပစ်သည်။

ပကာသန ဖုံးလွှမ်းသော လောကကြီးပါတကားဟု တိုနီက ဆင်ခြင်မိသည်။

အမျိုးသမီးတွေက ပွဲနေပွဲထိုင် ဝတ်ကောင်းစားလှများ တပြောင်ပြောင် တလက်လက်ဖြင့် မျက်စိကျိန်းမတတ် အစွမ်းကုန်ဝတ်ဆင်လာကြသည်။ ဧည့်သည်တွေ ဆူဆူညံညံဖြင့် အငမ်းမရ စားသောက်နေကြပုံကို ကြည့်၍ တိုနီက စိတ်ပျက်မိသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း လုံးဝ အဓိပ္ပာယ်မရှိသော၊ သိက္ခာကင်းမဲ့သော ပွဲလမ်းသဘင်တစ်ခု အလယ်သို့ ရောက်နေရသလို ထင်မိသည်။ ဘယ်

ဘက်ကို ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် အရက်ဗန်း၊ အစားအသောက်ဗန်းများကို ကိုင်ကာ တောင်ပြေးမြောက်ပြေး လိုက်ပွဲပေးနေကြသော စားပွဲထိုးများကိုသာ မျက်စိနောက်မတတ် မြင်နေရသည်။

တိုနီ အနားသို့ လူစီ ရောက်လာသည်။

“ရှင်ဘာမှလည်း စားတာမမြင်ပါလား၊ သဘောမကျတာများ ရှိသလား ... ဟင်”

“အို ... ဘာမှ မရှိပါဘူး။ အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်။ တကယ့် ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ပွဲကြီးပဲ”

“ဒါထက် ပျော်စရာကောင်းတာတွေ တွေ့ရပါလိမ့်ဦးမယ်။ မီးရှူးမီး ပန်းပွဲကို စောင့်ကြည့်ပါဦး”

“မီးရှူးမီးပန်းပွဲ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာလဲ သိပ်ပြီးဆန်းနေလို့လား” သူမက တိုနီ၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း “အခုလို ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဧည့်ခံတာ စိတ်မရှိပါနဲ့၊ ခါတိုင်းဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ အထူးပွဲမို့လို့ ဒီလို စီစဉ်တာပါ။ ဖေဖေက ရှင့်မေမေ ပျော်အောင်လို့ တမင်လုပ်ပေးတာပါ။ မနက်ဖြန်ကျတော့ ဧည့်သည်တွေအားလုံး ပြန်သွားကြတော့မှာပါ”

ဒါဆို ငါလည်း ပြန်မှာပေါ့။ တိုနီက ကျိတ်ပြီး တွေးလိုက်မိသည်။

သူ ဤနေရာသို့ လာခဲ့သည်မှာ အကြီးအကျယ် မှားသွားခဲ့ပြီ။ တကယ်လို့ မေမေက ဝှက်ကုမ္ပဏီကို လိုချင်လျှင်လည်း တခြားနည်းဖြင့် ရ အောင် လုပ်နိုင်သည်သာ။

သူက ပရိသတ်ထဲတွင် သူ့မေမေကို ရှာကြည့်သည်။ တစ်နေရာတွင် ဧည့်ပရိသတ်တစ်အုပ်နှင့် အဖွဲ့ကျနေသည်။ မေမေက အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် တကယ်လည်း လှနေသည်။ မေမေ့အသက်က မငယ်တော့။ ၆၀ တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့ပြီ။ သို့ပေမဲ့ အသက် ၅၀ အရွယ်လောက်သာ ထင်ရသည်။ မျက်နှာတွင် ဇရာ၏ လက္ခဏာအရေးအကြောင်းများ လုံးဝ မပေါ်သေး။ ကိုယ်ခန္ဓာ အချိုး အစားကလည်း တောင့်တင်း ပြေပြစ်နေဆဲဖြစ်သည်။ နေ့စဉ် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ် ခြင်းနှင့် အနိပ်ခံခြင်း၏ အကျိုးတရားပင်။

မေမေက ပရိသတ်တိုင်းနှင့် အဆင်ပြေ အဖွဲ့ကျနေသည်။ မေမေ့မျက် နှာသည် ပြုံးရွှင်ရွှန်းပနေသည်။ တကယ်တော့ မေမေသည် အခြေအနေနှင့် အချိန်အခါကို အကျိုးရှိစွာ အသုံးချနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ လိုချင်တာကို ရနိုင် အောင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

တိုနီ၏ စိတ်သည် ရုတ်တရက် မာရီယံဆီသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ သည်လို အဓိပ္ပာယ် မရှိသော ပွဲမျိုးကို မာရီယံအနေဖြင့် ဘယ်လောက်များ ရွံ့မုန်းလိမ့်မည်နည်း။ မာရီယံကို သတိရတော့ တိုနီသည် ဘယ်လိုမှ မပျော်နိုင် တော့။

ကျွန်မ ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ရတော့မယ်။ ကျွန်မတို့က ငယ်ငယ်ကတည်းက ရင်းနှီးလာခဲ့ကြတာ။

နောက်နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ လူစီသည် တိုနီကို ရှာရန် ပွဲခင်း ထဲသို့ ထွက်လာသည်။

သို့သော် တိုနီကား မရှိတော့။

နယူးယောက်သို့ ဦးတည်ပျံသန်းနေသော လေယာဉ်ပေါ်တွင် ရောက် ရှိနေလေပြီတည်း။

*

တိုနီသည် လေယာဉ်ကွင်း တယ်လီဖုန်းရုံးမှ မာရီယံထံသို့ လှမ်း ဆက်သည်။

“ငါ မင်းနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

“ရပါတယ်” မာရီယံက မဆုတ်မဆိုင်းပင် ပြန်ဖြေသည်။

တိုနီသည် မာရီယံကိုသာ တစ်ချိန်လုံး သတိရနေခဲ့သည်။ သူသည် မာရီယံနှင့် အချိန်တော်တော်ကြာကြာ ခွဲခွာနေခဲ့ရသည်။ သို့ပေမဲ့ မာရီယံအား တစ်နေ့မှ မမေ့။ မာရီယံနှင့် ခွဲခွာနေခဲ့ရသော ရက်များအတွင်း သူ့ရင်ထဲတွင် တစ်ခုခု လစ်လပ်နေသလို ဟာလာဟင်းလင်းကြီး ဖြစ်နေခဲ့သည်။ တကယ် တော့ သူသည် မာရီယံအား အသည်းနစ်မျှ စွဲချစ်နေခဲ့ပြီ။ မာရီယံကို မရလျှင် သူ့ရင်ကွဲရတော့မည်။ သူ့ဘဝတွင် မာရီယံကို ချစ်သလို ဘယ်မိန်းမကိုမျှ မချစ် မိခဲ့။

မာရီယံက တိုနီအခန်းသို့ ရောက်လာသည်။ မာရီယံကို မြင်လိုက်ရ တော့ တိုနီ၏ နှလုံးသားထဲတွင် ပြင်းပြသော ဆန္ဒတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ သေနေခဲ့သော ဆန္ဒတစ်ခု ပြန်လည်အသက်ဝင် ရှင်သန်လာ သည်။ သူမ မျက်နှာကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်လိုက်သည်။ သူမလည်း သူ့ အတိုင်းပင် ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားနေရပုံမျိုး ပေါ်လွင်နေသည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ပွေ့ဖက်ထားလိုက် ကြသည်။ မာရီယံ၏ ဆံနုကလေးများက တိုနီ၏ ပါးပြင်ကို ဖွဖွကလေး လာထိ နေကြသည်။

“မင်းကို ငါလက်ထပ်တော့မယ် မာရီယံ”

မာရီယံက တိုနီ၏ ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို သူမ၏ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ညင်သာစွာ အုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“တကယ်ပြောတာလား မောင်” သူမအသံက စမ်းရေစီးသံလို ညင်သာသည်။

“ပြောသလောက် မလွယ်ဘူး ထင်ပါတယ် မောင်ရယ်”

“ဘာလဲ၊ ဆရာဝန်နဲ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားတာကြောင့်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါက ကျွန်မ အချိန်မရွေး ဖျက်သိမ်းလို့ ရပါ တယ်။ ကျွန်မက မောင့်မေမေကို စိုးရိမ်လို့ ပြောတာပါ”

“သူနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး”

“ဒီလိုပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကျွန်မ သိရသလောက်ဆိုရင် မောင့်မေမေက မောင့်ကို လူစီနဲ့ ပေးစားဖို့ စီစဉ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“အဲဒါက သူ့အစီအစဉ်ပါ” သူက သူမ၏ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ “ကိုယ့်အစီအစဉ်က ဟောဒီမှာ ဟောဒီမှာ သိလား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ် မောင်ရယ်။ မောင့်မေမေက ကျွန်မအပေါ် မကြည့်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုတော့ ကျွန်မ လုံးဝ မဖြစ်ချင်ဘူး”

“ကိုယ် ဘာလိုချင်တယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ် မာရီယံ၊ ဘဝမှာ ကိုယ်လိုချင်တာကိုမှ ကိုယ်မရရင် ဘာလုပ်နေနေဦးမှာလဲဟင်၊ ရအောင်ယူရမှာပေါ့ အချစ်ရယ်၊ ရအောင်ယူရမှာပေါ့”

သူက လေသံတိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်သည်။

*

နောက် ၄၈ နာရီအကြာတွင်မှ တိုနီကိုယ်တိုင် ပြောပြ၍ အကြောင်းစုံကို ကိတ် သိရှိရသည်။

တိုနီသည် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောခဲ့ဘဲနှင့် မွေးမြူရေးခြံ မိတ်ဆုံစားပွဲမှ လစ်ထွက်လာခဲ့ပြီး နယူးယောက်သို့ လေယာဉ်ပျံစီး၍ ပြန်လာခဲ့သည်။

တိုနီ၏ အပြုအမူကြောင့် ချာလီဝုတ်သည် အလွန်စိတ်ပျက်သွားသည်။ လူစီမှာ အကြီးအကျယ် ဒေါက်နဲတော့သည်။

ကိတ်က ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထားပြီး ရှက်ရှက်ဖြင့် အမျိုးမျိုး တောင်းပန်ရသည်။ သူမသည် ထိုညတွင်ပင် ကုမ္ပဏီလေယာဉ်ဖြင့် နယူးယောက်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။

သူမက အိမ်ရောက်တော့ တိုနီ၏ တိုက်ခန်းသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက် သည်။ စကားပြန်လုံးဝ မရ။ နောက်တစ်နေ့ မနက်ဆက်ပြန်တော့လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်။

ကိတ်သည် ရုံးခန်းအလုပ်စားပွဲတွင် ထိုင်နေစဉ် သီးသန့်ဖုန်းမြည်လာသည်။ ကောက်မကိုင်ခင်ကပင် ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆိုသည်ကို သူမ စိတ်မှန်းဖြင့် သိလိုက်ပြီ။

“သား နေကောင်းရဲ့လား ဟင်”

“ကောင်း ... ကောင်းပါတယ် မေမေ။ သား ... သား ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“သား အခု ဘယ်က ဆက်နေတာလဲ ဟင်”

“ပျား ... ပျားရည်ဆမ်းခရီးထွက်နေတယ် မေမေ။ အခု အဲဒီက လှမ်းဆက်လိုက်တာ။ မာရီယံနဲ့ ကျွန်တော်တို့ မနေ့ကပဲ လက်ထပ်လိုက်ကြပါပြီ မေမေ” တစ်ဘက်မှ ဘာသံမှ မကြားရ။ အကြာကြီး တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“မေမေ ... မေမေ”

“ပြောပါ ... နားထောင်နေပါတယ်”

“မေမေ ... ဝမ်း ... ဝမ်းမသာဘူးလားဟင်။ သား ... သားမိန်းမရပြီလေ။ ဝမ်း ... ဝမ်းသာစကားလေးတွေ ပြော ... ပြောသင့်တာပေါ့ မေမေ” တိုနီ၏ လေသံတွင် သရော်တော်တော် လေသံများ ပေါ်လွင်နေသည်။

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့။ ဟုတ်ကဲ့ ... မေမေ ဝမ်းသာပါတယ် သား”

“ကျေး ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မေမေ”

တစ်ဘက်မှ လုံးဝ အသံတိတ်သွားသည်။

ကိတ်က တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ရုံးတွင်းဖုန်းခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။

“ဘရက် ကျွန်မ အခန်းခဏလာခဲ့စမ်းပါ”

မကြာမီတွင် ဘရက်ဝင်လာသည်။

“ခုပဲ တိုနီဆီက ဖုန်းလာတယ်” ကိတ်က ဆီးပြောသည်။

ဘရက်က ကိတ်မျက်နှာကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ဘုရားရေ။ ခင်ဗျားလုပ်ခဲ့တာတွေကို ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဘာမှ မပြောပါလား”

“ကျွန်မလုပ်တာ မဟုတ်ဘူးရှင်။ တိုနီလုပ်တာ ... တိုနီ လုပ်တာ” သူမက ပြုံးလိုက်ပြီး ... “ကဲ ... အခုဆိုရင် ဟော့ဖမန်းလုပ်ငန်းကြီး တစ်ခုလုံး ကျွန်မတို့ ရင်ခွင်ထဲ ရောက်လာခဲ့ပြီ ဘရက်”

ဘရက်က ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“ကျွန်တော်တွေ လုံးဝ မယုံကြည်နိုင်အောင်ဘဲ ကိတ်။ တိုနီ ခေါင်းမာတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ဒါပေမဲ့ မာရီယံဟော့ဖမန်းနဲ့

လက်ထပ်အောင် ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်မှန်းတော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဘာမှ မတွေးတတ်တော့သလိုပဲ”

“အဖြစ်က ရိုးရိုးကလေးပါ။ ကျွန်မက လူစီနဲ့ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ပေး တယ်။ သူက မာရီယံကို ယူသွားတယ်။ ဒါပါပဲ”

ကိတ်က သက်မတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

သို့သော် တိုနီအနေဖြင့် အိမ်ထောင်ဘက် အရွေးမှန်ကြောင်း ကိတ်က သိပါသည်။ မာရီယံသည် တိုနီအတွက် ဇနီးကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်မည်မှာ သေချာသည်။ တိုနီ၏ အတိတ်က ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို ပျောက်ကင်း အောင် ကုသပေးနိုင်မည့် ဇနီးလောင်းမှာ မာရီယံသာလျှင် ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ... ပြီးတော့ ...

လူစီက ကလေးမမွေးနိုင်အောင် သားအိမ်ကို ဖြတ်ထုတ်ထားပြီး သော အမြဲမ။

မာရီယံကတော့ ဘလက်ဝဲမိသားစုအတွက် အမွေခံမျိုးဆက်ရင်သွေး ကို တကယ့်ကို မွေးဖွားပေးနိုင်မည့် မိခင်လောင်း။

ထို့ကြောင့်လည်း ကိတ်က ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းဟု သာ သဘောပိုက်ကာ ကျေနပ်လိုက်ရတော့သည်။

၂၁

တိုနီနှင့် မာရီယံဟော့ဖမန်းတို့ လက်ထပ်ပြီးနောက် ခြောက်လအကြာ တွင် ဟော့ဖမန်းကုမ္ပဏီကို ကရူဂျာ-ဘရင်းလီမိတက်နှင့် ပူပေါင်းလိုက်သည်။ ကုမ္ပဏီနှစ်ခုပူးပေါင်းခြင်း စာချုပ်လက်မှတ်ထိုးပွဲ အခမ်းအနားကို မစ္စတာ ဟော့ဖမန်းအား ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် ဂျာမနီနိုင်ငံ မြူးနစ်မြို့တွင် ကျင်းပသည်။ ဂျာမနီကုမ္ပဏီခွဲကို မစ္စတာ ဟော့ဖမန်းကပင် တာဝန်ယူ အုပ်ချုပ်မည် ဖြစ်သည်။

မာရီယံနှင့် လက်ထပ်လိုက်ခြင်းကို သူ့မေမေက ရှော့ရှော့ရှူရှူ သဘောတူလက်ခံခြင်းအတွက် တိုနီက အံ့အားသင့်နေမိသည်။ တကယ်တော့ သူ့မေမေသည် ယခင်ကတည်းက သူမ သဘောမတူခဲ့သော ကိစ္စတစ်ခုကို သည်မျှ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံခြင်းမှာ သူမ၏ ပင်ကိုသဘာဝနှင့် လုံးဝ ဆန့်ကျင်နေသည်ဟု တိုနီက ယူဆသည်။ ယခုတော့ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံ ဘဟားမားကျွန်းစုသို့ ပျားရည်ဆမ်းခရီးထွက်ရာမှ ပြန်ရောက်လာသောအခါ မိခင်ကြီးက လှိုက်လှဲဝမ်းသာပင် ကြိုဆိုလက်ခံခဲ့သည်။ မာရီယံကို လက်ထပ် သည့်အတွက် ဝမ်းသာကြောင်းကိုလည်း သားဖြစ်သူအား ထုတ်ဖော်၍ ပြော ပြခဲ့သည်။

မေမေသည် တကယ်စိတ်ထားမှန်နှင့် ဆက်ဆံတာမှ ဟုတ်ပါရဲ့လား ဟုပင် တိုနီက သံသယဝင်နေမိခဲ့သည်။ မေမေသည် စိတ်ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ကို သည်မျှ လျင်မြန်စွာ ပြန်ပြင်တတ်လေ့မရှိသောကြောင့်လည်း တိုနီအနေဖြင့် ပို၍ အံ့အားသင့်မိခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ တိုနီသည် သူ့မေမေ၏

စိတ်သဘောကို ယခုအချိန်အထိ အတိအကျ စောကြောသိရှိခြင်း လုံးဝ မရှိသေး
ချေ။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးကတော့ အစကတည်း
ကပင် အောင်မြင်ခဲ့သည်။ မာရီယံသည် တိုနီ၏ လိုအပ်ချက်ကို ဖြည့်စွမ်းပေး
နိုင်သည်။ တိုနီ၏ ပြောင်းလဲချက်ကို လူတိုင်းပင် သတိပြုမိကြသည်။ အထူး
သဖြင့် ကိတ်က ပို၍ သတိပြုမိသည်။

အလုပ်ကိစ္စဖြင့် တိုနီ ခရီးထွက်သောအခါ မာရီယံလည်း လိုက်ပါ
သွားသည်။ ကြင်စဦး ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးတို့သည် ဘုရားသွား ကျောင်းတက်ညီ
၍ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့သော ချစ်ဗိမာန်ကို အောင်မြင်စွာ တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့ကြ
သည်။

သားနှင့် ချွေးမတို့၏ ချမ်းမြေ့စရာကောင်းသော ဘဝကို ကြည့်ကာ
ကိတ်မှာလည်း ပီတိတွေ ဖြာဝေနေမိတော့သည်။

မာရီယံသည် တိုနီနှင့် သူ့မေမေတို့၏ တင်းမာနေသော ဆက်ဆံရေး
ကိုလည်း လိမ္မာပါးနပ်စွာ ရင်ကြားစေပေးနိုင်ခဲ့သည်။

ပျားရည်ဆမ်း ခရီးမှ ပြန်ရောက်လာတော့ မာရီယံက လင်တော်မောင်
အား ပြောသည်။

“မောင် ... မောင့်မေမေကို ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ညစာ ဖိတ်ကျွေးကြရ
အောင်လား ဟင်”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်။ မင်းကမေမေ့အကြောင်း မသိသေးပါဘူး
မေမေက...”

“ကျွန်မ မောင့်မေမေနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး နေချင်တယ်ကွယ်။ တကယ်ဆို
ရင် ယောက္ခမနဲ့ ချွေးမဆိုတာလည်း မအေနဲ့ သမီးပါပဲ မောင်ရယ်”

တိုနီက သည်စိတ်ကူးကို လုံးဝ သဘောမကျ။ သို့ပေမဲ့ ချစ်ဇနီးက
ခဏခဏ ပူဆာနေတော့သည်။ သူက အလျှော့ပေးလိုက်ရတော့သည်။

သူ့မေမေ ရောက်လာလျှင် အခြေအနေကတော့ ပျော်စရာကောင်း
တော့မည် မဟုတ်ဟု တိုနီက တွေးထင်ထားသည်။ သို့သော် တကယ်ရောက်
လာသောအခါ ပြောင်းပြန် ဖြစ်သွားသည်။ တိုနီ အံ့ဩရသည်။ သူ့မေမေသည်
သားနှင့် ချွေးမတို့နှင့် ဆက်ဆံရာတွင် လုံးဝ အဖုအထစ်မရှိဘဲ အဆင်ကို
ချောနေသည်။ ယခုလို သားနှင့် ချွေးမတို့နှင့် ညစာမြိန်မြိန် စားရသည်ကိုလည်း
အလွန်ပျော်ရွှင်နေပုံရသည်။

မေမေက ပြန်ကာနီးတော့ သားနှင့် ချွေးမတို့အား နောက်အပတ်တွင်
သူမအိမ်မှာ ညစာ လာစားကြရန်ပင် ဖိတ်လိုက်သေးသည်။

သည်နောက်တွင်တော့ အပတ်စဉ် အပြန်အလှန် ဖိတ်ကျွေးကြသည် မှာ နိစ္စဘတ် အစဉ်အလာတစ်ရပ်လို ဖြစ်နေတော့သည်။

*

ကိတ်နှင့် မာရီယံတို့သည် မိခင်နှင့် သမီးပမာ ချစ်ခင်ရင်းနှီးလာကြ သည်။ သူတို့သည် တစ်ပတ်တစ်ခါ ဖုန်းဆက်၍ ထွေထွေရာရာ စကားပြောကြ သည်။ အနည်းဆုံး တစ်ပတ်တစ်ခါ တွေ့ဆုံကာ အပြင်သို့ နေ့လည်စာစား ထွက်ကြသည်။

ယနေ့လည်း သမီးယောက္ခမနှစ်ယောက် ‘လူတီစီ’ ဟိုတယ်တွင် နေ့ လယ်စာ စားရန် ချိန်းထားကြသည်။

မာရီယံ ရောက်လာပြီး မကြာမီမှာပင် ကိတ်က တစ်စုံတစ်ရာကို သံသယ ဖြစ်လိုက်မိသည်။

“ရေခဲနဲ့ ဝီစကီ နှစ်ပက်ပေးပါ”

မာရီယံက စားပွဲထိုးအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် သူမသည် ဝိုင်အရက် ပေါ့ပေါ့ကိုသာ သောက်လေ့ရှိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး၊ ဒီနေ့တော့ ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား”

“ကျွန်မ ဒေါက်တာ ဟာလေနဲ့ တွေ့လာခဲ့တယ် မာမီ”

ကိတ်က ရုတ်တရက် လန့်သွားမိသည်။

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သမီး နေမကောင်းလို့လား ဟင်”

“ကျွန်မ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး နေကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုကိစ္စ”

ထို့နောက် မာရီယံက ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြန်လည်ပြောပြသည်။

သည်ကိစ္စသည် လွန်ခဲ့သောလေးငါးရက်ခန့်မှ စတင်ခဲ့သည်။ ပထမ တွင် မာရီယံသည် နေမကောင်းချင်သလို မအီမသာ ဖြစ်လာသည်။ သို့ဖြင့် ဒေါက်တာ ဂျန်ဟာလေနှင့် စမ်းသပ်ကြည့်ရန် ရက်ချိန်းတောင်းလိုက်သည်။

*

“မင်းရုပ်က ကျန်းမာတဲ့ ရုပ်ပါ” ဒေါက်တာ ဂျန်ဟာလေက ပြုံးပြီး ပြောသည်။ “အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“၂၃ နှစ်ပါ ဒေါက်တာ”

“မိသားစုအထဲက နှလုံးရောဂါ ဖြစ်ဖူးသူများ ရှိသလား”

“မရှိပါဘူး”

ဒေါက်တာက မှတ်တမ်းကတ်ပြားတွင် ရေးမှတ်သည်။ ပြီးတော့မှ

“ကင်ဆာကော ဖြစ်ဖူးသူရှိသလား”

“မရှိပါဘူး”

“မိဘတွေ အသက်ထင်ရှား ရှိကြသေးသလား”

“အဖေရှိပါတယ်။ အမေကတော့ မတော်တဆ အန္တရာယ်ကြောင့် ဆုံးသွားပါပြီ”

“ပါးချိတ်ရောင်ရောဂါ ဖြစ်ဖူးသလား”

“မဖြစ်ဖူးပါဘူး”

“ဝက်သက်ရော”

“ပေါက်ဖူးပါတယ်။ ကျွန်မ ၁၀ နှစ်သမီး အရွယ်ပါ”

“ကြက်ညှာချောင်းဆိုးရော”

“မဖြစ်ဖူးပါဘူး”

“ခွဲစိတ်ကုသဖူးသလား”

“ပါးသိရောင်ရောဂါ ခွဲစိတ်ဖူးပါတယ်။ ကိုးနှစ်သမီးအရွယ်တုန်းက ဖြစ်တာပါ”

“တခြားအကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ဆေးရုံများ တက်ခဲ့ဖူးတာ ရှိ သလား”

“မရှိပါဘူး၊ ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ... တစ်ခါတော့ ခဏတက်ခဲ့ဖူးပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ဘာကြောင့် တက်တာလဲ”

“ကျောင်းတုန်းက ဟော်ကီကစားရင်း မူးမေ့သွားလို့ပါ။ ဆေးရုံ ရောက်မှ ကျွန်မ သတိပြန်ရပါတယ်။ နှစ်ရက်ပဲ တက်ခဲ့ရပါတယ်။ ဘာမှတော့ ထွေထွေထူးထူး မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး”

“ဟော်ကီကစားတုန်းက ဒဏ်ရာတစ်ခုခုများ ရခဲ့သလား”

“မရပါဘူး၊ ကျွန်မ မူးမေ့ပြီး လဲကျသွားတာလောက်ပါ”

“အဲဒီတုန်းက အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“၁၆ နှစ်ပါ။ အဲဒီတုန်းက ဆရာဝန်က ပြောတော့ အပျိုဘော်ဝင်စ ဂလင်းချွတ်ယွင်းသွားတာဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ပြောပါတယ်”

ဒေါက်တာ ဟာလေက ကုလားထိုင်ကို ရှေ့သို့ ရွှေ့ထိုင်လိုက်၏။

“မင်း သတိပြန်ရလာတော့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်နေရာရာက နာနေတာများ ခံစားရသလား”

မာရီယံ ခဏမျှ စဉ်းစားနေသည်။

“ဟုတ်တယ် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မ အခုမှ မှတ်မိတယ်။ ဒီညာဘက် တစ်ခြမ်းက နာနေသလို ခံစားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်ပါ။ နောက်တော့ လုံးဝ ပျောက်သွားပါတယ်။ တစ်ခါမှ ပြန်ပေါ်မလာတော့ပါဘူး”

“ခေါင်းကိုက်သလား၊ မူးဝေပြီး မျက်စိတွေ မှုန်ဝါးနေသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဲဒါတွေလည်း ဖြစ်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ နောက်တော့ အားလုံးပျောက်သွားတာပါပဲ” သူမက စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်လာဟန် ဖြင့် ... “ကျွန်မ တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေလို့လား ... ဟင် ဒေါက်တာ”

“အတိအကျတော့ မပြောနိုင်သေးပါဘူး။ စမ်းသပ်စမ်းဆေးမှုတွေ လုပ်ကြည့်စရာရှိသေးတယ်။ ပိုပြီး စိတ်ချရအောင်လို့ပါ”

“ဘာတွေ စစ်ဆေးမှာလဲ ဒေါက်တာ”

“ဦးနှောက်သွေးကြောကို စစ်ဆေးကြည့်မလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ စိုးရိမ်စရာ ဘာမှ မရှိပါဘူး။ ဒါက လွယ်လွယ်ကလေးနဲ့ သိနိုင်ပါတယ်”

*

နောက်သုံးရက်အကြာတွင် ဒေါက်တာဟာလေ၏ သူနာပြုဆရာမ က မာရီယံထံသို့ ဖုန်းဆက်ပြီး ဆေးခန်းသို့ လာခဲ့ရန် ခေါ်သည်။

မာရီယံ ရောက်သွားသောအခါ ဒေါက်တာဟာလေသည် သူ့ရုံးခန်း ထဲတွင် ထိုင်လျက်ရှိသည်။

“ပြဿနာတော့ ရှင်းသွားပြီ မာရီယံ”

“သိပ်အရေးကြီးသလား ဒေါက်တာ”

“အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဦးနှောက်ကို ဓာတ်မှန်ရိုက်ပြီး စစ်ဆေးကြည့်တဲ့ အခါမှာ ထိခိုက်မှု နည်းနည်းရှိတာ တွေ့ရတယ်။ ဆေးပညာစကားနဲ့ ပြောရရင် တော့ ဦးနှောက်သွေးကြော ဖောင်းပွခြင်းသဘောပါပဲ။ ဒါက မိန်းမတွေမှာ အများအားဖြင့် ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် အပျိုဘော်ဝင်စ မိန်းကလေး တွေမှာ ဖြစ်တတ်တယ်။ ဦးနှောက်ထဲက သွေးကြောကလေးတစ်ချောင်း ပြတ် သွားပြီး သွေးတွေ ယိုစီးကျတာပဲ။ အဲဒါကြောင့် ခေါင်းကိုက်ပြီး မျက်စိတွေ မှုန်ရီတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး။ ဒါမျိုးက သူ့ဘာသာသူ အလိုလို ကောင်းသွားတတ်ပါတယ်”

“ဒါနဲ့ ဒီရောဂါက နောက်ထပ်ပြန်ပြီး ပေါ်လာနိုင်သလား ဒေါက်တာ” မာရီယံက စိုးရိမ်သံဖြင့် မေးသည်။

“အလွန်ဖြစ်ခဲပါတယ်” ဒေါက်တာက ပြုံးလိုက်ပြီး “မင်းက နောက် ထပ် ဟော်ကီမကစားတော့ဘူးဆိုရင်တော့ သက်တမ်းအတိုင်း နေသွားရမှာပါ”

“ကျွန်မနဲ့ တိုနီတို့က မြင်းစီးလည်း ထွက်တယ် ဒေါက်တာ၊ တင်းနစ် လည်း ကစားကြတယ်။ အဲဒါရော အန္တရာယ်ရှိနိုင်ပါသလား”

“ဘာကိုမဆို အလွန်အကျွံ မလုပ်ရင် ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိနိုင်ပါဘူး။ တင်းနစ်ပဲ ရိုက်ရိုက်၊ လိင်ကိစ္စပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ပြဿနာ မရှိပါဘူး”

မာရီယံက ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချရင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“တော်ပါသေးရဲ့”

မာရီယံက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

ဒေါက်တာဟာလေက ထပ်ပြောသည်။

“ပြောစရာတစ်ခု ကျန်သေးတယ် မာရီယံ၊ မင်းနဲ့ တိုနီတို့အနေနဲ့ သားသမီး လိုချင်ရင် ကိုယ်တိုင်မမွေးပါနဲ့၊ သူများကလေးကိုပဲ ယူပြီး မွေးစားပါ”

မာရီယံ မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“ဒါနဲ့ ဒေါက်တာကပြောတော့ ကျွန်မအတွက် ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိဘူးဆို”

“အဲဒါ မှန်ပါတယ်။ သို့သော်လည်း ကိုယ်ဝန်ဆောင်လာတဲ့အခါ သွေးကြောတွေ အလွန်အမင်း ကြီးထွားလာတတ်တယ်။ ကိုယ်ဝန်သက်တမ်း ရက်သတ္တခြောက်ပတ်ကနေပြီး ရှစ်ပတ်အတွင်းမှာ သွေးတိုးနှုန်းလည်း မြင့်လာ တယ်။ အထူးသဖြင့် ဦးနှောက်သွေးကြော ဖောင်းပွတဲ့ရောဂါ ဖြစ်ဖူးသူတစ် ယောက်အဖို့ အန္တရာယ် ရှိရုံတင်မကဘူး။ အသက်ကိုပါ ရန်မူနိုင်တယ်။ အဲဒီ တော့ ကလေးလိုချင်ရင် မွေးစားတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ခုခေတ်မှာ ဒီကိစ္စက လွယ်ပါတယ်။ ဆန္ဒရှိရင် ငါ့ကို ပြောပါ။ ငါကြည့်ပြီး စီစဉ်ပေးပါ့မယ်”

မာရီယံက ဒေါက်တာ့စကားကို ဆက်၍ မကြားတော့။ သူမနားထဲ တွင် တိုနီ၏စကားကိုသာ ကြားယောင်နေတော့သည်။

ကိုယ်တော့ ကလေးသိပ်လိုချင်တာပဲ မာရီယံ။ ဖြစ်နိုင်ရင် မင်းရုပ် နဲ့ ချွတ်စွပ်တူတဲ့ သမီးလေးပဲ လိုချင်တယ်။

*

“ဒါနဲ့ ... ကျွန်မလည်း ဒေါက်တာ့စကားကို ဆက်ပြီး နားမထောင် ချင်တော့တာနဲ့ သူ့အခန်းထဲက တစ်ခါတည်း ပြေးထွက်လာခဲ့တော့တာပါပဲ မာမီ” မာရီယံက သူမဇာတ်လမ်းကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

ကိတ်က မျက်နှာ အမူအရာ မပျက်အောင် မနည်းကြီး ထိန်းထားရ သည်။ ဤသတင်းသည် သူမ၏မျိုးဆက်အတွက် အမင်္ဂလာ သတင်းဆိုးကြီး ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ။ လိုလျှင်ကြံဆ နည်းလမ်းရဆို မဟုတ်လား။ ပြဿနာရှိလျှင် ပြဿနာကို ဖြေရှင်းနိုင်မည့် နည်းလမ်းလည်း ရှိရဦးမှာပေါ့။

“အေးလေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ အခြေအနေရ ကြည့်လုပ်ကြတာပေါ့ သမီးရယ်။ ဒါပေမဲ့ မာမီက သိပ်ပြီး ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖြစ်နေမှာကိုသာ စိုးရိမ်မိ တာပါ” သူမက အားတင်းပြီး ပြုံးကာ ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မရော၊ တိုနီကရော သိပ်ပြီး ကလေး လိုချင်နေကြတယ် မာမီ”

“မပူပါနဲ့ သမီးရယ်။ ဒေါက်တာဟာလေက သိပ်ပြီး စိုးရိမ်ကြီးတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ။ သမီးမှာ ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက သာမန် ပြဿနာကလေးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တာကိုပဲ သူက ပုံကြီးချဲ့ပြီး ပြောနေတာပါ။ ဆရာဝန်တွေအကြောင်း သမီးလည်း သိသားပဲ။ သူတို့က တစ်ဆိတ်တစ်အိတ် လုပ်ပြီး ပြောတတ်ကြတာ” သူမက မာရီယံ၏လက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်ရင်း “ဒါနဲ့ ... သမီး ... နေလို့ထိုင်လို့တော့ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“ကောင်းပါတယ် မာမီ။ ကျွန်မ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“မောတာပန်းတာလည်း ဘာမှ မရှိဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘာမှ မရှိပါဘူး”

“ဒါဆို ... ပြီးရောပေါ့၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သူကလည်း ဒီရောဂါမျိုးက သူ့အလိုလို ကောင်းသွားတတ်တယ်လို့ ပြောလိုက်တာပဲ”

“သူက အသက်အန္တရာယ် ရှိတယ်လို့ ...”

“အို ... ဒါကတော့ သဘာဝပဲလေ။ ဘာကြောက်စရာရှိလို့လဲ။ မိန်းမ တိုင်း ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရင် အာဝေဏိက ဒုက္ခဆိုတာ ရှိစမြဲပဲပေါ့။ ယောက်ျား ဖောင်စီး၊ မိန်းမမီးနေဆိုတဲ့ စကားတောင်ရှိသေးတာပဲ မဟုတ်လား။ တကယ် ဆိုရင် မီးနေမှ မဟုတ်ပါဘူး။ လူ့ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးကို အန္တရာယ်တွေ ပြည့်နေ တာပဲ။ အရေးကြီးတာက ဘယ်အန္တရာယ်ကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရမယ် ဆိုတာပဲကွယံ။ မာမီ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် မာမီ” မာရီယံက စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးတော့ ဆုံး ဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ “မာမီပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ ဒီ အကြောင်း တိုနီကို မပြောရင် ကောင်းမယ် မာမီ။ ပြောလို့လည်း အကျိုးထူးမှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ သူပါ အလကား သက်သက် တွေးပူနေရဦးမယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ဒီကိစ္စ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် လျှို့ဝှက်ချက်အနေနဲ့ လုံးဝ မပြောဘဲ နေကြရအောင်”

ကိတ်က တွေးလိုက်သည်။ **ဒီဒေါက်တာကို ငါသွားပြီးတော့သာ သတ်လိုက်ချင်တော့တယ်။ အလကား သက်သက် ဒီကလေးကို သွေးလန် အောင် ခြောက်လိုက်တာ။**

“ကောင်းပြီ သမီး၊ ဒါ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ပဲ”

*

နောက်သုံးလကြာတော့ မာရီယံတွင် ကိုယ်ဝန် ရှိလာသည်။ တိုနီက ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်နေသည်။ ကိတ်က မိသားစု မျိုးဆက်သွေး ကလေး ရတော့မည်ကို တွေးပြီး အူမြူးနေသည်။

သို့သော် ဒေါက်တာဟာလေကတော့ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ရင်တဖိုဖို ဖြစ်နေသည်။

“ဒီကိုယ်ဝန်ကို အမြန်ဆုံး ဖျက်ချဖို့ ငါ စီစဉ်ပေးမယ်” ဒေါက်တာဟာလေက ပြောသည်။

“နေပါစေ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မ နေလို့လည်း ကောင်းပါတယ်။ ဒီကလေးကို ကျွန်မ ယူကိုယူမယ် ဒေါက်တာ”

မာရီယံက ဒီအကြောင်း ကိတ်ကို ပြန်ပြောပြသည်။ ကိတ်က ဒေါက်တာထံ ချက်ချင်း ထလိုက်သွားပြီး ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့သည်။

“ရှင်က ကျွန်မ ချွေးမကို ကိုယ်ဝန်ဖျက်ဖို့ ပြောတာ စကားကောင်းလား ဟင်”

“သူ့အတွက် အသက်အန္တရာယ်ရှိလို့ ကျုပ်က စေတနာနဲ့ ပြောလိုက်တာပါ ကိတ်”

“ရှင် မသိပါဘူး။ သူကလည်း ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ နောက်ကို သူ့ကို အလကားသက်သက် ခြောက်မနေစမ်းပါနဲ့။ ကလေးသိပ်လိုချင်နေတဲ့ လူကလေးမွေးတာ ဘာဆန်းလို့လဲ၊ ကြောက်စရာလည်း မလိုပါဘူး။ သဘာဝပဲလေ”

“ဒီလိုဆိုလည်း သဘောပဲ ... ကိတ်၊ သဘောပဲ”

*

နောက်ရှစ်လအကြာ၊ ဖေဖော်ဝါရီလ အစောပိုင်း နေ့တစ်နေ့၏ မနက်လေးနာရီတွင် မာရီယံ ဗိုက်နာလာသည်။ ကိုယ်ဝန်က မွေးရက်မစေ့သေး။ မာရီယံ၏ ညည်းညူသံကြောင့် တိုနီလန်နိုးလာသည်။

ကမန်းကတန်း လူးလဲထပြီး ကပျာကယာ အဝတ်အစား လဲသည်။

“ဘာမှ မပူပါနဲ့ မာရီယံ၊ ကိုယ်ရှိပါတယ်။ အခုချက်ချင်း ဆေးရုံကို သွားကြမယ်”

ဝေဒနာက သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ပြင်းထန်လာသည်။

“မြန်မြန်လုပ်ပါ မောင်ရယ်။ ကျွန်မ အသက်တောင် မရှူနိုင်တော့သလိုပဲ”

ဒေါက်တာဟာလေနှင့် ဆွေးနွေးခဲ့သော စကားကို တိုနီအား ကြိုတင်ပြောပြခဲ့ဖို့ သင့်သလားဟု မာရီယံက ပြန်တွေးကြည့်သည်။ မလိုအပ်ပါဘူး။ မာမီ ပြောတာ မှန်ပါသည်။ ကိုယ့်ပြဿနာ ကိုယ်ရှင်းရန်သာ ဖြစ်သည်။ လူ့ဘဝဆိုတာက ဆန်းကြယ်လှသည်။ ဘုရားသခင်က သူမအား မကောင်းသော ဖြစ်ရပ်နှင့် မကြုံကြိုက်စေရန် စောင့်ရှောက်တော်မူတန်ကောင်းပါရဲ့။

သူတို့ဆေးရုံသို့ ရောက်သွားတော့ အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်နေ သည်။
တိုနီအား ဧည့်ခန်းသို့ ခေါ်သွားကြသည်။ မာရီယံကိုတော့ စမ်းသပ်ခန်း ထဲသို့
ခေါ်သွင်းသွားသည်။ သားဖွားဆရာဝန် ဒေါက်တာမတ်ဆန်က မာရီယံ ၏
သွေးတိုးနှုန်းကို တိုင်းကြည့်သည်။

ဒေါက်တာက မျက်ခုံးတစ်ချက်ချီလိုက်ပြီး နောက်ထပ် တစ်ကြိမ်ပြန်
တိုင်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာမော့ကြည့်ကာ သူနာပြု ဆရာမအား အမိန့်
ပေးလိုက်သည်။

“ခွဲစိတ်ခန်းကို ခေါ်သွား၊ မြန်မြန်လုပ်”

*

တိုနီသည် ဆေးရုံစင်္ကြံလမ်းဘက်မှ စီးကရက်ရောင်းသော စက်နား
တွင် ရပ်နေစဉ် သူ့နောက်ဘက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက် စကားပြောသံ ကြားလိုက်
ရသည်။

“ဒါပေါ့ ... ဒါပေါ့။ ကမ္ဘာကျော်ပန်းချီဆရာကြီး ရင်းဘရန့်မှ မဟုတ်
တာပဲ”

တိုနီက နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဒိုမီနစ်၏ တိုက်ခန်းရှေ့တွင် ဒိုမီနစ်နှင့်အတူ တွေ့ခဲ့ရသော အား
ကစားသမားရုပ်မျိုးနှင့်လူ။ တိုနီက သူ့မျက်နှာကို မြင်မြင်ချင်း မှတ်မိသည်။
သူ့ကို ဒိုမီနစ် ခေါ်တာ ဘယ်လိုပါလိမ့်။ ဘင် ... ဘင်။

သူက တိုနီအား စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ရန်ပြုလိုသော
လက္ခဏာများ ပေါ်လွင်နေသည်။ **ဒီလူ ဘာသဘောပါလိမ့်။ မနာလိုလိုများ
လား။ ဒိုမီနစ်က သူ့ကို ဘာတွေများ ပြောထားပါလိမ့်။**

ထိုအခိုက် ဒိုမီနစ် ရောက်လာသည်။ သူမက ဘင်အား လှမ်းပြော
သည်။

“ဆရာမက ပြောတယ်။ မီရှယ်လင့်အခြေအနေက အသည်းအသန်
တဲ့။ ကျွန်မတို့ နောက်မှလာ ...” သူမက တိုနီကို မြင်သွားပြီး ခြေလှမ်းများ
ရပ်သွားသည်။ “ဟင် ... တိုနီ။ ရှင် ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ ဟင်”

“ငါ့မိန်းမ မီးဖွားမလို့”

“အဲဒါလည်း မင်းအမေကပဲ စီစဉ်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား” ဘင်က
ခနဲသံဖြင့် ဖြတ်မေးသည်။

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲကွ”

တိုနီက အသံမာမာဖြင့် ပြန်မေးသည်။

“ဪ ... ငါ့ကို ဒိုမိနစ်ပြောပြလို့ သိရတာပါကွာ။ မင်းအတွက် ဘာကိစ္စမဆို မင်းမေမေကပဲ စီမံခန့်ခွဲပေးနေတယ်ဆိုလို့ မေးကြည့်တာပါ ကိုယ့် လူရာ”

“ဘင် ... ရှင် ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ။ ရှင့်ပါးစပ် ပိတ်ထား စမ်းပါ” ဒိုမိနစ်က တားသည်။

“ဘာလို့ ပိတ်ထားရမှာလဲ။ ငါက မှန်တာပြောတာပဲဟာ။ ငါ ပြော တာ မမှန်ဘူးလား အချစ် ဟင်။ အချစ်က အဲဒီအတိုင်းပဲ ပြောတယ် မဟုတ်လား ဟင်”

တိုနီက ဒိုမိနစ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး -

“သူ ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“အလကားပါ။ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ လာပါ ဘင် ... ကျွန်မတို့ သွားကြမယ်”

ဒိုမိနစ်က ဘင်အား လက်မောင်းကိုဆွဲကာ ခေါ်နေသည်။ သို့သော် ဘင်က မကျေနပ်သေး။

“ငါလည်း မင်းအမေလို အမေမျိုး လိုချင်ပါတယ်ကွာ။ မင်းက မင်းနဲ့ အိပ်ဖို့ စံပြမယ်လှလှကလေး လိုချင်တယ်။ မင်းအမေက ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်ပေး တယ်။ မင်းက ပါရီမှာ ပန်းချီပြပွဲ လုပ်ချင်တယ်။ မင်းအမေက ပိုက်ဆံ ပေးပြီး ပြပွဲလုပ်ပေးတယ်။ ကဲ ... ဘယ်လောက်တော်တဲ့ အမေလဲ”

“ရှင်အရူးပဲ။ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ငါ တကယ် ရူးနေလို့လား” ဘင်က ဒိုမိနစ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့် သည်။ “အဲဒါ သူမသိဘူးလား ဟင်”

“ဘာကို ငါသိရမှာလဲကွ” တိုနီက မေးသည်။

“အလကား ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး တိုနီ”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ၊ သူပြောတာ မင်းမကြားဘူးလား။ ငါ့အမေက ပါရီမှာ ပိုက်ဆံပေးပြီး ပြပွဲလုပ်ပေးတယ်တဲ့။ အဲဒါ ... ညာတာ။ မဟုတ်ဘူးလား ... မဟုတ်ဘူးလား ဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး” ဒိုမိနစ်က မပြောချင် ပြောချင် ပြောသည်။

“ဒါဆို မေမေက ငါ့ပန်းချီကားတွေ ပြပွဲတင်ဖို့အတွက် ဂျော့ကို ပိုက်ဆံပေးတယ်လို့ မင်းက ဆိုချင်တာပေါ့”

“ဂျော့ကလည်း ရှင့်ကားတွေကို တကယ် ကြိုက်ပါတယ် တိုနီ”

“ဟို ... အနုပညာဝေဖန်ရေး ဆရာကြီးအကြောင်း သူ့ကို ပြောပြ လိုက်ပါဦး” ဘင်က ထပ်ပြောသည်။

“တော်ပါတော့ ဘင်” ဒိုမိနစ်က ထွက်သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်သည်။
တိုနီက သူမ လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲထားသည်။

“နေပါဦး။ သူ့အကြောင်း ဘာပြောမလို့လဲ။ မေမေက သူ့ကိုလည်း
ပိုက်ဆံပေးပြီး ပြပွဲလာခိုင်းတာလား”

“ဟုတ်တယ်” ဒိုမိနစ်က တိုးတိုးပြောသည်။

“ဒါဖြင့် သူက ငါ့ကားတွေကို ဘာကြောင့် မကောင်းဝေဖန်ရတာလဲ”

“အမှန်က အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး တိုနီ။ အွန်ဒရေးဒပ်ဆိုင်းက ရှင့်ကား
တွေကို ကြိုက်ပါတယ်။ ရှင်ဟာ တစ်နေ့မှာ နာမည်ကျော် ပန်းချီဆရာ ဖြစ်လာ
နိုင်တယ်လို့လည်း ရှင့်အမေကို ပြောပြတယ်”

“ဒီလိုဆို ငါ့မေမေက ငါ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးဖို့အတွက် ဒပ်ဆိုင်းကို ပိုက်ဆံ
ပေးတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ပိုက်ဆံပေးတာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင့်ဘဝကို ဖျက်ဆီးဖို့
မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင့်နောင်ရေးအတွက် ရှင့်မေမေက စေတနာနဲ့ လုပ်တာပါ”

*

**မေမေ လုပ်ရက်လိုက်တာ၊ တကယ်တော့ မေမေက ငါ့ကို တစ်
လျှောက်လုံး လိမ်နေခဲ့တာပါလား။ သူက ငါ့ဘဝကို တစ်သက်လုံး
ကြိုးကိုင်ဖို့ လုပ်နေတာ။ ငါ့စိတ်နဲ့ ငါ့ကိုယ် ဘယ်ဟာကိုမှ မလုပ်နိုင်အောင်
သူက နေရာတကာ လိုက်ပြီး ခြယ်လှယ်နေတာ။**

**ဒါနဲ့ အွန်ဒရေဟပ်ဆိုင်းကရော ဘယ်လိုလဲ။ သူ့လို နိုင်ငံသိ
အနုပညာရှင်ကြီး တစ်ယောက်က ဒီလိုပဲ ပိုက်ဆံပေးတိုင်း လူတစ်ယောက်ကို
ဘဝပျက်အောင် ဖျက်ဆီးရသတဲ့လား။**

**တကယ်တော့ မေမေအနေနဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးကို သိဖို့
ကောင်းတယ်။ ခုတော့ သူက သူ့ကုမ္ပဏီအကျိုးအတွက်ပဲ ကြည့်ပြီး
အရာရာကို ဈေးပဲ ဖြတ်နေတယ်။ တန်ဖိုးကိုတော့ လုံးဝ မသိ။ တော်တော်
ဆိုရွားတဲ့ အဖြစ်ပါလား။ တော်တော် ဆိုရွားတဲ့ အဖြစ်ပါလား။**

တိုနီသည် ရင်ထဲတွင် ဆို့တက်လာပြီး ဒေါသလည်း ဖြစ်၊ ယူကျုံးမရ
လည်း ဖြစ်ကာ စကြိုလမ်းအတိုင်း ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

*

ခွဲစိတ်ခန်းထဲတွင် ဆရာဝန်များက မာရီယံ၏ အသက်ကို သေမင်း
လက်ထဲမှ သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် လုနေကြရသည်။

မာရီယံ၏ သွေးတိုးနှုန်းမှာ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင်
လျော့နည်းနေသည်။ နှလုံးခုန်နှုန်းကလည်း မမှန်။

သူမအား အောက်စီဂျင် ပေးသည်။ သွေးသွင်းသည်။ သို့သော် အခြေအနေက ထူးခြားမလာ။

သူမသည် ပထမ ကလေးမွေးဖွားပြီးသောအခါ ဦးနှောက်သွေးလွန်ပြီး လုံးဝ မေ့မြောသွားသည်။ နောက် သုံးမိနစ်အကြာ ဒုတိယ အမြွှာပူးကို မွေးပြီးနောက်တွင်ကား အသက်ပါ ပါသွားလေတော့သည်။

*

တိုနီက သူ့နာမည်ကို ခေါ်သံလိုလို ကြားလိုက်ရသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့အနားတွင် ဒေါက်တာ မတ်ဆန် ရောက်နေသည်။

“ခင်ဗျားမှာ အမြွှာပူး သမီးလေးနှစ်ယောက် မွေးတယ်။ ချောလည်း ချောတယ်။ ကျန်းမာရေးလည်း ကောင်းတယ်” ဒေါက်တာ မတ်ဆန်က အေးစက်စက်အသံဖြင့် ပြောသည်။

တိုနီက ဒေါက်တာမတ်ဆန်၏ အမူအရာကို အားမရသဖြင့် ကမန်းကတန်း ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ မာရီယံကော ဒေါက်တာ၊ သူ့အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ။ အခြေအနေ ကောင်းရဲ့လားဟင်”

ဒေါက်တာ မတ်ဆန်က သက်မ တစ်ချက်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ ညှိုးငယ်သော မျက်နှာဖြင့် -

“ကျုပ် အများကြီး စိတ်မကောင်းပါဘူး မစ္စတာ ဘလက်ဝဲ။ ကျုပ်တို့ကလည်း တတ်နိုင်သမျှ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပြီး အသက်ကို လုခဲ့ကြပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ... သူ ... သူ ...”

“သူ ... သူ ဘာဖြစ်သလဲ ဟင်၊ သူ ဘာဖြစ်သလဲ” တိုနီက အော်၍ မေးသည်။ ပြီးတော့ ဒေါက်တာ၏ ကုတ်အင်္ကျီကော်လန်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ပြီး “ခင်ဗျား ညာတယ်။ ခင်ဗျား ညာတယ်။ သူ ... သူ မသေဘူး၊ မသေဘူး”

“ကျုပ် ရှင်းပြပါရစေဦး မစ္စတာ ဘလက်ဝဲ”

“သူ ဘယ်မှာလဲ၊ သူ ဘယ်မှာလဲ၊ ကျွန်တော် ကြည့်ချင်တယ်”

“အခုချက်ချင်း ကြည့်လို့မရသေးဘူး။ ခဏ စောင့်ပါဦး၊ သူတို့ ပြင်ဆင်နေကြတုန်း”

“သူ့ကို ခင်ဗျား သတ်တာ၊ ခင်ဗျား သတ်တာ၊ ခင်ဗျား လူသတ်ကောင်၊ လူသတ်ကောင်”

တိုနီက သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် အော်ပြောရင်း ဒေါက်တာအား အတင်းထိုးကြိတ်တော့သည်။ အလုပ်သင် ဆရာဝန်ကလေးနှစ်ယောက်က ကမန်းကတန်း ဝင်ဆွဲထားလိုက်ရသည်။

“သည်းခံပါ မစ္စတာ ဘလက်ဝဲ၊ သည်းခံပါ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော့် မိန်းမ ကျွန်တော် ကြည့်ချင်တယ်။ ခု ချက်ချင်း ပြပါ။ ခု ချက်ချင်း ပြ”

တိုနီက ပြောရင်း အတင်းရုန်းကန် ထိုးကြိတ်နေပြန်သည်။

ထိုအခိုက် ဒေါက်တာ ဂျွန်ဟာလေ ပြေးဝင်လာသည်။

“သူ့ကို လွှတ်ပေးလိုက်၊ လွှတ်ပေးလိုက်၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ ထွက် သွားကြ”

ဒေါက်တာ မတ်ဆန်နှင့် အလုပ်သင် ဆရာဝန်ကလေးများ ရှောင် ထွက်သွားကြသည်။

တိုနီက ငိုကြီးချက်မနှင့် ပြောသည်။

“ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော့်မိန်းမကို သူတို့ သတ်လိုက်ကြပြီ၊ ဟီး ... ဟီး ... သူတို့သတ်လိုက်ကြပြီ၊ ဟီး ... ဟီး”

“ငါ ... စိတ်မကောင်းပါဘူး တိုနီ၊ သူတို့သတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ဟာသူ မီးဖွားပြီး သေသွားတာပါ။ အစကတည်းက မင်း မိန်းမကို ငါ ကြိုတင်ပြီး သတိပေးခဲ့ပါတယ်။ ကလေးမွေးရင် အသက်အန္တရာယ် ထိခိုက် လိမ့်မယ်လို့ ငါ နှစ်ကြိမ်တောင် အလေးအနက် ပြောခဲ့ပါတယ်”

တိုနီက ဒေါက်တာ ဟာလာ၏ မျက်နှာကို ကြောင်ကြောင်ကြီး ကြည့် နေသည်။

“ဒေါက်တာ ဘာပြောတာလဲ။ ကျွန်တော် မရှင်းလို့ပါ။ ပြန်ပြောပါဦး ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာ ဘာပြောတာလဲဟင်”

“မာရီယံက မင်းကို မပြောပြဘူးလား၊ မင်း မေမေကရော မင်းကို ဘာမှ မပြောဘူးလား”

“မေမေ ဟုတ်လား၊ မေမေက ဘာပြောပြရမှာလဲ၊ ဘာပြောပြရမှာလဲ ဟင်”

“ငါက မင်းမေမေကိုလည်း ဒီအကြောင်း သတိပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ငါ့စကား နားမထောင်ဘူး။ သူက မာရီယံကို ကလေးမွေးဖြစ်အောင် မွေးဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့တယ်။ ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး တိုနီ။ အမြှာပူးကလေးနှစ် ယောက်ကို ငါကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ။ ချစ်စရာကလေးတွေပဲ၊ မင်းလည်း သွားကြည့်”

တိုနီသည် ဒေါက်တာ၏ စကားကို ဆုံးအောင် နားမထောင်ခဲ့တော့။

*

တိုနီအား ကိတ်၏ အိမ်ဖော်မှုက တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

“မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ မစ္စတာ ဘလက်ဝဲ”

“မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ လက်စတာ”

လက်စတာက တိုနီ၏ မူမမှန်သော အခြေအနေကို သတိပြုလိုက်မိသည်။

“ဘာများ ဖြစ်လာလို့လဲ မစ္စတာ ဘလက်ဝဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက်ဖျော်ပေးပါလား လက်စတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ် ခင်ဗျာ”

လက်စတာ မီးဖိုခန်းဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။

ကဲ ... လုပ်လေ ... လုပ်တော့လေ။ တိုနီ၏ ခေါင်းထဲမှ အသံတစ်သံက သူ့ကို အမိန့်ပေးနေလေသည်။ **ကဲ ... လုပ်လေ ... ခုလုပ်တော့လေ။**

တိုနီသည် ချာခနဲ လှည့်ကာ အားကစား ဆုပစ္စည်းများ သိမ်းဆည်းထားသော အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

လက်နက်များ ထည့်ထားသော ဗီရိုကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

ဖွင့်လေ ... ဖွင့် ... ဖွင့် ...

သူက ဗီရိုကို ဖွင့်သည်။ သေနတ်စင်မှ ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက် ဆွဲယူလိုက်သည်။ ယမ်းတောင့်ရှိမရှိ စစ်ဆေးကြည့်သည်။

အပေါ်ထပ်ကို သွား ... အပေါ်ထပ်မှာ ရှိလိမ့်မယ်။

အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ မေမေဆိုးခြင်းမှာ မေမေ၏ အပြစ်မဟုတ်မှန်းတော့ သူ သတိရသည်။ တကယ်တော့ မေမေ့ကို တစ်စုံတစ်ရာက ညှို့စားထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ မေမေသည် တစ်စုံတစ်ရာ၏ ပြုစားခံနေရ သည်။ မေမေ့အား ပယောဂကပ် နေသည်။ ယင်းရောဂါကို ယခု သူက ကုစားပစ်ရတော့မည်။ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကြီးက မေမေ့ကို ပြုစားထားသည်။ ဝါးမျိုထားသည်။ မေမေလုပ်ခဲ့သမျှ မကောင်းသော အရာများသည် မေမေ၏ တာဝန် မဟုတ်။ သို့သော် မေမေနှင့် ကုမ္ပဏီ၊ ကုမ္ပဏီနှင့် မေမေသည် ဘယ်လိုမှ ခွဲ၍မရ၊ တစ်သားတည်း ဖြစ်နေသည်။ တစ်စပ်တည်း ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် မေမေသေမှ ဖြစ်မည်။ မေမေသေမှ ကုမ္ပဏီလည်း သေမည်။

သူသည် မေမေ့အခန်းတံခါး အပြင်ဘက်တွင် ရပ်နေသည်။

တံခါးကို ဖွင့်လေ ... ဖွင့်ပါ ...

အသံက သူ့ကို အမိန့်ပေးသည်။

တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

မေမေသည် မှန်ရှေ့တွင် အလှပြင်နေရာမှ တံခါးဖွင့်သံကြား၍ ရုတ်
တရက် နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟင် ... သား ... ဘာဖြစ်လာတာလဲ ဟင်”

မေမေက အလန့်တကြား လှမ်းမေးသည်။

သူက သေနတ်ကို မြှောက်ကာ သတိဖြင့် ချိန်လိုက်သည်။

၂၂

မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူး သို့မဟုတ် တိုက်တာအိုးအိမ် ဥယျာဉ် ခြံမြေစသည့် အမွေဆိုင် ပစ္စည်းဥစ္စာများအား သားဦး၊ သမီးဦးများက ဆက်ဆံ ပိုင်ခွင့်သည် သမိုင်းနှင့် ချီ၍ အမြစ်တွယ်လာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဥရောပ နိုင်ငံများ၌ မိဖုရားတစ်ပါးတွင် သော်လည်းကောင်း၊ သမီးတော်တစ်ပါးတွင် သော်လည်းကောင်း၊ အမြွှာပူးသားတော် သမီးတော်ကလေးများ မွေးဖွားသော အခါတိုင်း အထက်တန်းအရာရှိ တစ်ယောက်က အမြဲတမ်း စောင့်ကြည့်၍ မည်သည့်ကလေးက ဦးစွာ မွေးဖွားကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ရရိုး အစဉ်အလာ ရှိသည်။

ယခုလည်း ဒေါက်တာမတ်ဆန်သည် မာရီယံထံမှ မွေးဖွားသော အမြွှာပူးသမီးကလေးနှစ်ယောက်အနက် မည်သူက အလျင်မွေးဖွားကြောင်းကို အသေအချာ ဂရုတစိုက် မှတ်တမ်းတင်ရသည်။

အမြွှာညီအစ်မ ကလေးနှစ်ယောက်မှာ ယခင် မွေးဖွားခဲ့ဖူးသော အမြွှာပူးများထက် ရုပ်ရည်ချောမောလှပကြောင်း မြင်ရသူတိုင်းကပင် မှတ်ချက်ချ ကြသည်။ ကလေးများမှာ ထူးထူးခြားခြား ကျန်းမာသန်စွမ်းကြသည်။ ဆေးရုံ တစ်ရုံလုံးရှိ သူနာပြုဆရာမများသည် ကလေးခန်းသို့ တစ်ယောက်ပြီး တစ် ယောက်သွားကာ ထူးထူးခြားခြား ချောမောလှပသော အမြွှာညီအစ်မကို သူ့ ထက်ငါ တိုးတေ့၍ပင် ကြည့်ကြသည်အထိ ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ သွားကြည့်ခြင်းမှာ (ဘယ်သူနာပြုဆရာမကမျှ ဖွင့်ဟမပြော ကြသည့်တိုင်အောင်) ဤအမြွှာညီအစ်မ မိသားစုနှင့် ပတ်သက်၍ ထူးခြားချက် များရှိနေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ကလေးများ၏ မိခင်သည် မီးဖွားရင်း သေဆုံးသွားသည်။ သူတို့၏ ဖခင်မှာ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ဆုံးသွားသည်။ သူက သူ့မိခင်ကြီး အား သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်သွားကြောင်း ကောလာဟလသတင်းတွေ ပြန့်နေ သည်။ သို့သော် အတိအကျတော့ ဘယ်သူမျှ မသိ။

သတင်းစာများကလည်း တိုနီဘလက်ဝဲသည် ဇနီးသည် သေဆုံး သဖြင့် စိတ်ဖောက်ပြန်သွားကာ ဆေးရုံသို့ တင်ပို့လိုက်ရကြောင်း သတင်းတို ကလေးမျှသာ ဖော်ပြကြသည်။ သတင်းထောက်များက ဒေါက်တာဟာလေနှင့် တွေ့ဆုံမေးမြန်းသောအခါတွင်လည်း ဒေါက်တာဟာလေက “ဘာမှ ပြောစရာ မရှိပါဘူး” လောက်သာ ပြောလွှတ်လိုက်သည်။

သို့သော် ... သို့သော် ...

ဒေါက်တာဟာလေ အဖို့တော့ ထိုသုံးလေးရက်ကာလသည် စိတ် ဆင်းရဲရဆုံးကာလပင် ဖြစ်တော့သည်။

ကိတ်၏ အိမ်ဖော်မှူးက သူ့ထံသို့ သွေးရူးသွေးတန်း ဖုန်းလှမ်းဆက် သဖြင့် ကိတ်၏အိမ်သို့ ကမန်းကတန်းလာခဲ့ပြီးနောက် မြင်ရသောမြင်ကွင်းကား ဒေါက်တာဟာလေအဖို့ တစ်သက်လုံး မေ့ပျောက်၍ မရနိုင်သော မြင်ကွင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကိတ်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် စန့်စန့်ကြီးလဲကာ မေ့မြောနေသည်။ လည်ပင်းနှင့် ရင်ဘတ်တွင်လည်း သေနတ်ဒဏ်ရာများနှင့် ကော်ဇောဖြူကြီးပေါ် တွင် သွေးတွေအိုင်ထွန်းနေသည်။

တိုနီကတော့ သူ့မိခင်ကြီး၏ အဝတ်ဗီရိုများမှ အဝတ်အစားများကို တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည် ဆွဲထုတ်ပြီး ကတ်ကျေးတစ်လက်ဖြင့် အစိတ်စိတ်အမြွှာ မြွှာ ညှပ်ပစ်နေသည်။

ဒေါက်တာဟာလေက ကိတ်အား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး နောက် တယ်လီဖုန်းစားပွဲသို့သွားကာ သူနာပြုယာဉ်တစ်စီး လှမ်းခေါ်လိုက် သည်။

ထို့နောက် ကိတ်၏ ဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး သွေးခုန် နှုန်းကို စမ်းသပ်ကြည့်သည်။ သွေးခုန်နှုန်းက အလွန်ပျော့နေသည်။ သိသာရုံမျှ သာ ခုန်နေသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးတစ်ခုလုံးလည်း ပြာနှမ်းနေသည်။ မတော် လျှင် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း အဆိုးရွားဆုံး အခြေအနေသို့ ရောက်သွားနိုင်သည်။

ဒေါက်တာဟာလေသည် အက်ဒြီနယ်လင်နှင့် ဆိုဒီယမ်ဘိုင် ကာဘွန် နိတ်ထိုးဆေးများ အလျင်အမြန် ထိုးပေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာလဲဗျာ” ဒေါက်တာက မေးသည်။

အိမ်ဖော်မှူးက တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးပြန်နေသည်။

“ကျွန် ... ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မသိဘူး ဒေါက်တာ၊ မစ္စတာ ဘလက်ဝဲ ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကော်ဖီဖျော်ခိုင်းတယ်။ ကျွန်တော် မီးဖိုခန်းထဲမှာ ကော်ဖီဖျော်နေတုန်း သေနတ်သံ ကြားလိုက်ရတယ်။ ဒါနဲ့ ... ကျွန်တော် မီးဖိုခန်းထဲက ထွက်ပြီး အပေါ်ထပ် ပြေးတက်လာခဲ့ပါတယ်။ အခန်း ထဲရောက်တော့ မစ္စတာဘလက်ဝဲကို ဒီအတိုင်းဘဲ တွေ့ရတော့တာပါပဲ။ မစ္စတာ ဘလက်ဝဲက သူ့အမေနားမှာ ရပ်ပြီး - “နောက်ထပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမပေး နိုင်တော့ဘူး မေမေ၊ အဲဒါကို ကျွန်တော် ပစ်သတ်လိုက်ပြီ” လို့ ပြောပြီးတော့ အဝတ်ဖိရိုတွေဆီကို သွားတယ်။ ပြီးတော့ အဝတ်တွေကို ကတ်ကျေးနဲ့ ဆွဲညှပ် နေတော့တယ်။ ကျွန်တော် တွေ့ရတာတော့ ဒီလောက်ပါပဲ ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာဟာလေက တိုနီအား လှမ်းကြည့်လျက် -

“တိုနီ ... မင်း ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော်က မေမေ့ကို ကူညီလိုက်တာပါ။ ကုမ္ပဏီကို ကျွန်တော် သတ်ပစ်လိုက်ပြီလေ။ ကုမ္ပဏီဟာ မာရီယံကို သတ်တဲ့ လူသတ်ကောင်ပေါ့” သူက အသံမာမာဖြင့် ပြောသည်။ ပြီးတော့ အဝတ်တွေကို ဆွဲထုတ်ပြီး ညှပ်နေ ပြန်သည်။

*

ကိတ်အား မြို့လယ်ရှိ ကရူဂျာ-ဘရင်း လီမိတက်ပိုင် ပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံသို့ အမြန်ဆုံး ယူလာခဲ့ကြသည်။ ချက်ချင်းပင် သွေး လေးပုလင်းသွင်း ကာ ကိုယ်ခန္ဓာထဲ၌ ရှိနေသော ကျည်ဆန်များကို ခွဲစိတ်ထုတ်ယူလိုက်ကြသည်။

တိုနီအား သူနာပြုယာဉ်ပေါ်သို့တက်ရန် ခေါ်ရာ ရုန်းကန်ငြင်းဆန်နေ သဖြင့် အမျိုးသားသူနာပြုသုံးယောက်တို့က အတင်းဖမ်းချုပ်ပြီး ဒေါက်တာ ဟာလေက ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေးလိုက်သောအခါတွင်မှ ငြိမ်ကျသွားသည်။

အရေးပေါ်လူနာတင်ယာဉ် ခေါ်သောကြောင့် ရဲသားများလည်း ရောက်လာကြသည်။ ရဲအရာရှိအား အလိုက်အထိုက်ကြည့်ပြောရန် ဒေါက်တာ ဟာလေက ဘရက်ရော်ဂျားစ်အား ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

သေနတ်ပစ်မှုအကြောင်းကို သတင်းစာများက လုံးဝ မဖော်ပြကြ။ ဘာကြောင့်ဆိုသည်ကို ဒေါက်တာဟာလေက လုံးဝ မသိ။

ကိတ်အား အရေးပေါ်လူနာခန်းတွင် အထူးကြပ်မတ်မှုဖြင့် ကုသ ထားရသည်။

ဒေါက်တာဟာလေ ရောက်သွားတော့ ကိတ်၏ ပထမဆုံးစကားမှာ “ကျွန်မ သားလေး ဘယ်မှာလဲ ဒေါက်တာ”

“သူ ရှိပါတယ် ကိတ်။ သူ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ သက်သာအောင် နေစမ်းပါ”

တိုနီအား ကွန်နက်တီကပ်ပြည်နယ်မှ ပုဂ္ဂလိက စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံ သို့ တင်လိုက်သည်။

“ဒေါက်တာ ကျွန်မကို သူ ဘာကြောင့် သတ်ချင်ရတာလဲ ဟင်။ ဘာကြောင့် သတ်ချင်ရတာလဲဟင်”

သူမ၏အသံတွင် ကြေကွဲသံပါနေသည်။ ဒေါက်တာဟာလေသည် မိမိစိတ်ကို မနည်းချုပ်တည်းထားရသည်။

“မာရီယံဟာ မင်းပယောဂကြောင့် သေရတယ်လို့ သူက ယူဆထား တယ် ကိတ်”

“ဪ ... ဒီလိုတဲ့လား။ ရူးလိုက်ပါဘိ သားရယ်”

ဒေါက်တာဟာလေက ဘာမှ ပြန်မပြော။

မာရီယံဟာ မင်းပယောဂကြောင့် သေရတယ်လို့ သူက ယူဆ ထားတယ် ကိတ်။

ဒေါက်တာဟာလေ ပြန်ထွက်သွားပြီးနောက် ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲကာ ကိတ်သည် ယင်းစကားကို အကြာကြီး ပြန်လည်တွေးနေမိသည်။ လုံးဝ လက်မခံနိုင်။ လုံးဝ လက်မခံနိုင်။

တကယ်တော့ သူမသည် မာရီယံကို ချစ်ပါသည်။ မာရီယံက သူမ၏ သားကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြုစုယူယသည်။

မေမေ လုပ်ခဲ့တာ မှန်သမျှဟာ သားကောင်းဖို့အတွက်ချည်းပါပဲ သားရယ်။ မေမေ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တာတွေ အားလုံးဟာ သားအတွက်ချည်းပါပဲ သား။ ဒါကို သား ဘာဖြစ်လို့ မတွေးမိသလဲ သားရယ်။ အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်လှချည်လား သားရယ်။

တကယ်တော့ သူမသားက သူမကို အလွန်မုန်းနေသည်။ ထို့ကြောင့် လည်း သူမအား သတ်ရန် ကြိုးစားခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်အကြောင်း တွေးမိ တော့ သူမ အလွန်ကြေကွဲမိသည်။ သေသွားတာပဲ ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ် ဟုပင် တွေးလိုက်မိသည်။

သို့သော် သူမအနေဖြင့် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ အသေမခံနိုင်သေး။ သူမ သည် မှန်သည်ထင်၍ လုပ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ သူမ လုပ်ရပ် မမှား။ သူတို့ကသာ မှားနေကြသည်။

တိုနီက တော်တော် ရှော်သေးသည်။ သူတို့အားလုံးပင် ရှော်ကြ သည်။ သူတို့အားလုံးတွင် အားနည်းချက်ရှိကြသည်။

သူမ၏ ဖခင်ကြီးသည် သားသေ၍ သောကစိတ်ဖြင့် သေခဲ့ရသည်။ ဤသည်မှာ သူမဖခင်ကြီး၏ အားနည်းချက်ဖြစ်သည်။ သူမ၏ မိခင်ကြီးသည် အထီးကျန်ဘဝတွင် မပျော်ပိုက်၍ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရသည်။ ဤသည်မှာ သူမမိခင်ကြီး၏ အားနည်းချက် ဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ ငါက သူတို့နဲ့ မတူဘူး။ သူတို့ထက် အားမာန်ရှိတယ်။ လောကဓံကို ကြံ့ကြံ့ခံမယ်။ ဘယ်အရာမဆို ရဲရဲရင်ဆိုင်မယ်။ ငါ မသေသေးဘူး ငါနေဦးမယ်။ ငါ ရှင်နေဦးမယ်။ ကုမ္ပဏီလည်း မသေသေးဘူး။ မသေရဘူး။ ရှင်နေဦးမယ်။ ရှင်နေဦးမယ်။

ပဉ္စမအုပ်

‘အိပ်နှင့် အလက်ဇန္ဒရာ’

(၁၉၅၀-၁၉၇၅)

၂၃

ကိတ် နလန်ထလာသောအခါ ဒါခဲဟားဘား ကျွန်းရှိ 'စီဒါကုန်းမြင့် ရိပ်သာ' သို့ သွားရောက်၍ အနားယူနေသည်။ နေရောင်နှင့် ပင်လယ်ရေတို့က သူမ၏ ဝေဒနာကို ဖြည့်စွက်ကုသပေးကြသည်။

တိုနီကတော့ စိတ်ရောဂါကု ဆေးရုံမှာပင် ရှိနေဆဲ။ သူ့အား လိုလေး သေးမရှိ ဂရုတစိုက် ကုသပေးလျက် ရှိသည်။ ကိတ်က သားဖြစ်သူအတွက် ပါရီ၊ ဗီယင်နာ၊ ဘာလင် စသော မြို့ကြီးများမှ ကမ္ဘာကျော် စိတ်ရောဂါကု သမားတော်ကြီးများအား ကုမ္ပဏီလေယာဉ်ဖြင့် သွားရောက်ပင့်ခေါ်ပေးသည်။

သမားတော်ကြီးများက တိုနီအား နည်းမျိုးစုံဖြင့် စမ်းသပ်စစ်ဆေး ကြသည်။ သို့သော် သူတို့၏ စစ်ဆေးတွေ့ရှိချက်မှာ အားလုံး အတူတူပင် ဖြစ်သည်။

တိုနီသည် စိတ်အမျိုးမျိုး ထွေပြားကာ အာဃာတစိတ် လွန်ကဲပြီး လူသတ်ချင်စိတ် ပေါက်နေသော စိတ်ဝေဒနာကို ခံစားနေရကြောင်း အားလုံးက ပင် မှတ်ချက်ချကြသည်။

“သူက ဆေးတိုက်တော့လည်း မသောက်ဘူး။ စိတ်ကုနည်းနဲ့ ကုသ တာကိုလည်း မခံဘူး။ သိပ်ပြီး ကြမ်းနေတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့က သူ့ကို ထိန်းချုပ်ထားရတယ်”

“ဘယ်လို ထိန်းချုပ်ထားတာလဲ” ကိတ်က မေးသည်။

“သူ့ကို တိုက်ပိတ်ထားတယ်။ အများဆုံးကတော့ တခြားလူတွေကို ရန်မမူနိုင်အောင် ထိန်းချုပ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားပေးတယ်”

“အဲဒါတွေက တကယ် လိုအပ်လို့လား”

“လိုအပ်လို့ပါ။ နို့မဟုတ်ရင် သူက အနားကပ်လာတဲ့လူတိုင်း လိုက်သတ်မှာပဲ”

ကိတ်က ရင်ထဲတွင် နာကျင်လှစွာဖြင့် မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။

တိုနီသည် အရင်က တိုနီ မဟုတ်တော့။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော၊ ရွှင်ပျလန်းဆန်းသော တိုနီ မဟုတ်တော့။ ရိုင်းစိုင်းသော၊ ကြမ်းတမ်းခက်ထရော်သော သူစိမ်းတရံဆံတစ်ယောက် ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ ပင်ကိုစိတ်ပျောက်ပြီး အမှောင့်ပယောဂ ပူးကပ်နေသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။

ကိတ်က မျက်လုံးများကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။

“တခြား ဘယ်နည်းနဲ့များ လုပ်နိုင်ဦးမှာလဲ ဒေါက်တာ”

“မူလ စိတ်အခြေအနေ ပြန်မရောက်သမျှတော့ ဘယ်လိုမှ လုပ်လို့ရနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မစ္စက်ဘလက်ဝဲ၊ လောလောဆယ်မှာ ကျုပ်တို့က သူ့ကို အကောင်းဆုံး ဆေးတွေတိုက်ပြီး မှေးကုနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆေးအာနိသင် ပြေသွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ပြန်ဖောက်လာတာပဲ။ ဒီလိုချည်းပဲ တစ်သက်လုံး ကုသသွားလို့လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ကိတ်က မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး -

“ဒီလိုဆို ဒေါက်တာ့အနေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ချင်ပါသလဲ”

“ကျုပ်တို့ အတွေ့အကြုံအရတော့ အလားတူ ဝေဒနာရှင်မျိုးတွေကို ဦးနှောက် အစိတ်အပိုင်းကလေး တစ်ခုကို ခွဲထုတ်ပြီး ကုသပေးခဲ့ဖူးတယ်။ ထူးထူးခြားခြား အောင်မြင်မှုတွေလည်း ရှိခဲ့ပါတယ်”

“ဦးနှောက် အမြှေးဖြတ် ကုတာမျိုးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် သူဟာ အခုအတိုင်း ကြမ်းတမ်းတဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေ ဆက်ဖြစ်မနေဘူးဆိုရင်တော့ ကုသမှု အောင်မြင်နိုင်စရာ ရှိပါတယ်”

ကိတ် ဘာမှ ပြန်မပြောတတ်တော့။ သူမ၏ စိတ်နှင့်ကိုယ်မှာ ခံစားမှု မရှိတော့သလို ဖြစ်နေသည်။

တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည်။

အတန်ကြာတော့မှ ‘မင်နင်ဂျား’ ဆေးကုဋ္ဌာနမှ လူငယ် ဒေါက်တာကလေး မောရစ်က ငြိမ်သက်မှုကို ဖောက်ဖျက်လိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စဟာ မစ္စက်ဘလက်ဝဲအတွက် ဆုံးဖြတ်ရ တော်တော်ခက်ခဲလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တောတို့လည်း သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ဒီအတိုင်း ပစ်ထားချင်ရင်တော့ ...”

“အကောင်းဆုံး ဒီနည်းပဲ ရှိတော့တယ်ဆိုရင်တော့” မစ္စက်ဘလက်ဝဲ အပြီးအပိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တော့သည်။ “လုပ်သာ လုပ်ကြပါတော့ ဒေါက်တာ”

*

ဖရက်ဒရစ်ဟော့ဖမန်းက မြေးမကလေးတွေကို လာတောင်းသည်။

“ဖြစ်နိုင်ရင် သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ဂျာမနီ ခေါ်သွားပြီး ကျွန်တော် ပြုစုစောင့်ရှောက်ချင်ပါတယ်”

မစ္စတာဟော့ဖမန်း၏ ရုပ်ကို မြင်ရသည်မှာ အသက် ၂၀ လောက် ပို၍ အိုစာသွားသည်ဟု ကိတ်က ထင်မိသည်။ သူမအနေဖြင့် ကိုယ်ချင်းစာနာမိ ပါသည်။ သို့သော် တိုနီ၏ သမီးကလေးများအား တစ်နိုင်ငံ တစ်ရပ်ခြားသို့ ပေးပစ်လိုက်ဖို့ ကိစ္စကျတော့ သူမအဖို့ မပေးရန်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်ပါတယ် ဖရက်ဒရစ်၊ ကလေးတွေက မိခင်စိတ်ရှိတဲ့ အထိန်းကောင်း တစ်ယောက်ရဲ့ ပြုစုစောင့်ရှောက်မှုကို လိုအပ်နေတယ်။ ပြီးတော့ မာရီယံကလည်း သူ ကလေးမွေးလာရင် ဒီမှာပဲ ကြီးပြင်းစေချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီတော့ အားလုံး အဆင်ပြေအောင် ဒီမှာပဲ ဆက်ထားလိုက်ပါ တော့။ ရှင်လည်း အချိန်မရွေး လာလည်နိုင်တာပဲ မဟုတ်လား”

နောက်ဆုံးတော့ မစ္စတာ ဟော့ဖမန်းကပင် လက်လျှော့လိုက်ရတော့ သည်။

*

ကိတ်၏ အိမ်ကြီးတွင် ကလေးဆောင်တစ်ခု သီးသန့် ပြင်ဆင်ကာ အမြွှာပူးညီအစ်မအား ပြုစုစောင့်ရှောက်ထားသည်။ ကလေးများအား ပြုစုစောင့်ရှောက်ရန်လည်း ဆိုလန်းဒူးနတ် အမည်ရှိ ပြင်သစ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ငှားရမ်းလိုက်သည်။

ကိတ်က ပထမကလေးကို အီးဗ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဒုတိယကလေး ကို အလက်ဇန္ဒရာ ဟူ၍လည်းကောင်း အသီးသီး နာမည်ပေးသည်။ အမြွှာပူး ညီအစ်နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ခွဲ၍မရအောင်ပင် တူကြ သည်။ သူတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ မှန်ထဲကရုပ်ကို ကြည့်ရသလို တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်နေသည်။ တိုနီနှင့် မာရီယံတို့ ဖန်တီးလိုက်သော အံ့ဖွယ်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပါ ကလားဟု ကိတ်က တွေးမိသည်။

ကလေးနှစ်ယောက်စလုံးပင် သွက်လက်ချက်ချာကြသည်။ အရွယ် နှင့် မလိုက်အောင် သိတတ်ကြသည်။

ရက်သတ္တပတ် သုံးလေးပတ်ကြာတော့ အီးဗ်က အလက်ဇန္ဒရာထက် သိသိသာသာပင် ရင့်ကျက်လာသည်။ အီးဗ်သည် တွားရာ၊ စကားစပြောရာ၊ လမ်းလျှောက်ရာတွင် အလက်ဇန္ဒရာထက် စောသည်။ အလက်ဇန္ဒရာကလည်း လျင်မြန်စွာပင် တွားတတ်၊ စကားပြောတတ်၊ လမ်းလျှောက်တတ်လာခဲ့သည်။ သို့သော် အစကတည်းက စပြီး အစ်မကြီး အီးဗ်သည်ပင် ခေါင်းဆောင် ဖြစ်နေခဲ့ သည်။ အလက်ဇန္ဒရာက အစ်မကြီးကို အလွန်ချစ်သည်။ အစ်မကြီးလုပ်သမျှ အတုယူပြီး အားလုံးလိုက်လုပ်သည်။

ကိတ်သည် တတ်နိုင်သမျှ မြေးမကလေးများနှင့် အချိန်ကုန်သည်။ မြေးမကလေးတွေနှင့် အတူနေရတော့ သူမကိုယ်သူမလည်း ပို၍ နုပျိုလာသလို ထင်မိသည်။

တစ်နေ့ ငါအသက်ကြီးလို့ အလုပ်က အနားယူတဲ့အခါ ...

ကိတ်က အနာဂတ်အရေးကို တွေးပြီး ပီတိတွေ ဝေနေမိသည်။

*

မြေးမကလေးများ တစ်နှစ်ပြည့်သောနေ့တွင် ကိတ်က မွေးနေ့ပွဲပြုလုပ် သည်။ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် ပုံစံတူ မွေးနေ့ကိတ်မုန့်ဝိုင်းတစ်ခုစီ ပေးသည်။ မိတ်သင်္ဂဟတွေ၊ ကုမ္ပဏီအမှုထမ်းတွေနှင့် အိမ်ဖော်တွေထံမှ လက်ဆောင်ပစ္စည်း တွေ အများကြီးရသည်။

နှစ် နှစ်မြောက်မွေးနေ့ပွဲကျင်းပသော အချိန်တွေ အကုန်မြန်လိုက်တာ ဟု ကိတ်က တွေးမိသည်။ ကလေးတွေလည်း သိသိသာသာပင် ကြီးထွားလာ ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးကိုလည်း ကွဲကွဲပြားပြား ခွဲခြားသိသာလာသည်။

အီးဗ်က ပို၍ သန်မာသည်။ သတ္တိလည်းပို၍ ရှိသည်။ အလက်ဇန္ဒရာ ကျတော့ စိတ်ထားပျော့သည်။ အစ်မကြီး၏ နောက်လိုက်သာ ဖြစ်နေသည်။

သူတို့လေးတွေခမျာ အမေအဖေ မရှိကြပေမဲ့ တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် ကြင်နာကြတာ ဝမ်းသာစရာပါပဲ ဟု ကိတ်က မကြာမကြာ တွေးမိတတ်သည်။

သို့သော် ... သူတို့၏ ငါးနှစ်မြောက် မွေးနေ့မတိုင်မီညတွင် အီးဗ် သည် အလက်ဇန္ဒရာအား သတ်ရန် ကြံစည်ခဲ့လေသည်။

*

‘ကမ္ဘာဦးကျမ်း’၊ စာပိုဒ် ၂၅ ကြောင်းရေ ၂၂ နှင့် ၂၃ တို့တွင် အောက် ပါအတိုင်း ရေးသားထားသည်။

၂၂။ (အမိ၏) ဝမ်းအတွင်း၌ တည်သော သူငယ်တို့သည် အချင်းချင်းတိုက်ခိုက်ကြ၏။ အမိကလည်း ထိုသို့ဖြစ်၍ ငါ၌ အဘယ်အမှု ရောက်ပါလိမ့်မည်နည်းဟု ဆိုသဖြင့်၊

၂၃။ ထာဝရဘုရားကို မေးလျှောက်ခြင်းငှာ သွားလေ၏။ ထာဝရဘုရားကလည်း သင်၏ ဝမ်းအတွင်း၌ လူမျိုးနှစ်မျိုးရှိ၏။ သင်၏ ဝမ်းထဲက ခြားနားသော လူစုနှစ်စုကို ဖွားရလိမ့်မည်။ လူတစ်မျိုးသည် တစ်မျိုးထက်အားကြီးလိမ့်မည်။ အကြီးသည် အငယ်၌ ကျွန်ခံရလိမ့်မည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

*

သို့သော် ယခုအီးဗ်နှင့် အလက်ဇန္ဒရာတို့ အမြာညီအစ်မကိစ္စ၌ကား အကြီးဖြစ်သူ အီးဗ်သည် အငယ်ဖြစ်သူ အလက်ဇန္ဒရာထံတွင် ကျွန်ခံရန် စိတ်ထားနည်းနည်းကလေးမျှ မရှိချေ။

အီးဗ်သည် သိတတ်သည့်အရွယ်မှစ၍ ညီမငယ် အလက်ဇန္ဒရာအပေါ်တွင် အမုန်းစိတ် ဝင်လာခဲ့သည်။ အလက်ဇန္ဒရာအား တစ်ယောက်ယောက်က တယုတယ ချီသောအခါနှင့် ကစားစရာများပေးသောအခါများတွင် အီးဗ်က အထူးပင် မနာလိုဖြစ်မိတတ်သည်။

လူတွေက အလက်ဇန္ဒရာကိုသာ ပိုချစ်ကြသည်ဟု ထင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အီးဗ်က သူမသာ အချစ်ခံချင်သည်။ ကစားစရာလှလှကလေးမှန်သမျှကိုလည်း သူမသာ အားလုံးလိုချင်သည်။ အလက်ဇန္ဒရာသည် သူမနှင့် တူတာကိုလည်း မကြိုက်၊ သူမ ဝတ်သလို ဝတ်တာကိုလည်း မကြိုက်။ အလက်ဇန္ဒရာသည် ဘွားဘွား၏ အချစ်ကိုလည်း သူမဆီက လုယူသည်ဟု ယူဆသည်။

သို့ပေမဲ့ အလက်ဇန္ဒရာကတော့ အစ်မကြီးအပေါ် တစ်စက်ကလေးမျှ မေတ္တာမပျက်၊ အလွန်တရာမှ ချစ်ခင်အားကိုးသည်။ အလက်ဇန္ဒရာက စေတနာလည်း ကောင်းသည်။ သူမ၏ ကစားစရာတွေကိုလည်း အစ်မဖြစ်သူအား ပေးသည်။ ဒါနှင့်လည်း အီးဗ်က အလက်ဇန္ဒရာအပေါ် အမုန်းအပြယ်နိုင်သေး။ သူမက ဘယ်အရာမဆို တစ်ယောက်တည်းသာ လိုချင်သည် ပိုင်ချင်သည်။ သူမမှာ ရှိတာနှင့် မကျေနပ်နိုင်၊ အလက်ဇန္ဒရာပိုင် ကစားစရာတွေ၊ စားစရာတွေနှင့် အဝတ်အစားတွေကိုလည်း သူမ တစ်ယောက်တည်းသာ လိုချင်သည်။

ညအိပ်ရာဝင်သောအခါ ကလေးထိန်းမာဒ်မွာဇယ်ဒူးနတ်၏ ကွပ်ကဲမှုဖြင့် ညီအစ်မနှစ်ယောက် အသံထွက်၍ ဘုရားရှိခိုးကြရသည်။ ဘုရားရှိခိုးပြီး တိုင်းတွင်လည်း “အလက်ဇန္ဒရာကို သေအောင်လုပ်ပေးတော်မူပါ ဘုရား” ဟူ၍

ဘုရားသခင်ထံ အီးဗ်က အမြဲတမ်းဆုတောင်းတတ်သည်။ အချိန်ကြာလာ၍ သူမ ဆုတောင်းအတိုင်း ဖြစ်မလာသောအခါ ယင်းလုပ်ငန်းကို သူမကိုယ်တိုင် လုပ်ရန်ပင် စိတ်ကူးလာတော့သည်။

သူတို့ညီအစ်မ၏ ငါးနှစ်မြောက်မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပရန် ရက်ပိုင်းမျှသာ လိုတော့သည်။ အလက်ဇန္ဒရာနှင့် တစ်ပွဲတည်း ကျင်းပရမည်ကို တွေးကာ အီးဗ်က အကြီးအကျယ် မနာလိုဖြစ်နေမိသည်။ မလိုတမာ ဖြစ်နေမိသည်။ ပါတီပွဲသို့ လာသူအားလုံး သူမ၏ မိတ်ဆွေတွေသာ ဖြစ်သည်။ လက်ဆောင် ပစ္စည်းအားလုံးလည်း သူမအတွက်ချည်းသာ ဖြစ်သည်။ အလက်ဇန္ဒရာသေမှ အေးတော့မည်။ ဒါမှအားလုံးကို သူမတစ်ယောက်တည်း ပိုင်ရတော့မည်။

*

မွေးနေ့ပွဲ မတိုင်မီညတွင် အီးဗ်သည် အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲရင်း မအိပ်နိုင် အောင် ဖြစ်နေသည်။ တစ်အိမ်လုံး အိပ်ပျော်သွားကြသောအခါ သူမသည် အိပ်ရာပေါ်မှ ဆင်းကာ အလက်ဇန္ဒရာ၏ ခုတင်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“အလက် ... အလက် ... ထစမ်းပါဦး” သူမက အလက်ဇန္ဒရာအား လှုပ်နှိုးရင်း တိုးတိုးကလေး ပြောသည်။ “တို့ မီးဖိုခန်းထဲသွားပြီး မွေးနေ့ကိတ် မုန့်တွေ သွားကြည့်ကြမယ်”

“လူတွေအားလုံး အိပ်နေကြပြီ” အလက်ဇန္ဒရာက အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“လာစမ်းပါ၊ ဘယ်သူမှ မနိုးပါဘူး”

“မာဒ်မွာဇော်ဒူးနတ်က ဆူလိမ့်မယ်။ မနက်ကျတော့မှ ကြည့်ပါတော့ ဟယ်”

“ဟင့်အင်း ... ငါ အခုကြည့်ချင်တယ်။ နင် လိုက်မလား၊ မလိုက်ဘူး လား ပြော”

အလက်ဇန္ဒရာက မျက်လုံးများကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်နေသည်။ သူမ က ကိတ်မုန့်များကို ကြည့်ချင်စိတ် လုံးဝ မရှိ။

သို့ပေမဲ့ အီးဗ် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမည်စိုး၍ “လိုက်ပါ့မယ် ... လိုက် ပါ့မယ်” ဟု အလျှော့ပေးလိုက်ရတော့သည်။

သို့ဖြင့် ခုတင်ပေါ်မှဆင်းပြီး ဖိနပ်စွပ်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ပန်း ရောင်နိုင်လွန် ညအိပ်ဝတ်ရုံများ ဝတ်ထားကြသည်။

“လာ သွားမယ်။ ဘာသံမှ မမြည်စေနဲ့နော်”

“မမြည်ပါဘူး”

နှစ်ယောက်သား အိပ်ခန်းထဲမှ ခြေဖျားထောက် နင်းကာ တိတ်တိတ် ကလေး ထွက်လာကြသည်။ စင်္ကြံလမ်းရှည်အတိုင်း မာဒိမ္မာဇက်ဒူးနတ်၏ အခန်းရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်လာပြီး နောက်ဘက် လှေကားစောက်ကြီးမှ ဆင်းကာ မီးဖိုခန်းသို့ လာခဲ့ကြသည်။ မီးဖိုခန်းမှာ ဧရာမ အကျယ်ကြီးဖြစ်ပြီး ဓာတ် ငွေ့မီးဖိုကြီးနှစ်ခု၊ ဒယ်အိုး ခြောက်လုံး၊ အအေးပေးသေတ္တာ သုံးလုံးနှင့် ရေခဲ သေတ္တာကြီး တစ်လုံး ရှိသည်။

အီးဗ်က အအေးပေးသေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်ရာ ထမင်းချက်အမျိုးသမီးကြီး မစ္စက်တိုင်လာ လုပ်ထားသော မွေးနေ့ကိတ်မုန့်ကြီးနှစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ တစ်လုံးတွင် ‘အလက်ဇန္ဒရာ မွေးနေ့မှာ ပျော်ရွှင်ပါစေ’ ဟုလည်းကောင်း၊ နောက်တစ်လုံးတွင် ‘အီးဗ် မွေးနေ့မှာ ပျော်ရွှင်ပါစေ’ ဟုလည်းကောင်း စာရေးထားသည်။

နောက်နှစ်ဆိုရင် ဒီလို နှစ်ခု မရှိရတော့ဘူး။ ငါ့အတွက်တစ်ခုပဲ ရှိတော့မယ်ဟု အီးဗ်စိတ်ထဲမှ တေးထားလိုက်သည်။

အီးဗ်သည် အလက်ဇန္ဒရာအတွက် ကိတ်မုန့်ကြီးကို အအေးပေးသေတ္တာထဲမှ ထုတ်ယူကာ အခန်းအလယ်ရှိ စားပွဲပေါ်တွင် တင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ စားပွဲအံ့ဆွဲကိုဖွင့်ပြီး ရောင်စုံဖယောင်းတိုင်ထုတ်ကို ယူလိုက်သည်။

“နင် ဘာလုပ်မလို့လဲဟင်” အလက်ဇန္ဒရာက မေးသည်။

“ဖယောင်းတိုင်ထွန်းရင် ဘယ်လိုနေမလဲ ကြည့်ချင်လို့ပါ”

သူမက ပြောရင်း ဖယောင်းတိုင်များကို ကိတ်မုန့်ပေါ်တွင် ပတ်ပတ်လည် စိုက်နေသည်။

“ဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ အီးဗ်၊ ကိတ်မုန့်ပျက်ကုန်လိမ့်မယ်။ အဲဒါဆိုရင် မနက်ကျတော့ မစ္စက်တိုင်လာ စိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်”

“မဆိုးပါဘူး ဟယ်၊ နင်ကလည်း ကြောက်လိုက်တာ၊ ကြည့်နေစမ်းပါ။ ငါ လုပ်ပြမယ်” သူမက စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှ မီးခြစ်နှစ်ဘူးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြန်သည်။ “တို့နှစ်ယောက် ဖယောင်းတိုင်တွေကို မီးထွန်းကြရအောင်”

“ဟင့်အင်း ... ငါတော့ မထွန်းဘူး၊ အိပ်ရာထဲ ပြန်သွားတော့မယ်”

အီးဗ်က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် လှည့်ကြည့်ရင်း -

“အေး ... နင်သွားချင်သွား၊ ကြောက်တတ်မ၊ ငါ့ဟာငါ တစ်ယောက်တည်း လုပ်မယ်”

အလက်ဇန္ဒရာသည် ခေတ္တမျှ အင်တင်တင် ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ “ဒါဖြင့် ငါဘာလုပ်ရမလဲ”

အီးဗ်က မီးခြစ်တစ်ဘူး ကမ်းပေးရင်း -

“ဒီဖယောင်းတိုင်တွေ မီးညှို့”

အလက်ဇန္ဒရာသည် ပင်ကိုက မီးကို အလွန်ကြောက်တတ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးအား မီးခြစ်ဘူးများနှင့် မကစားရန် လူကြီးတွေကလည်း မကြာခဏ သတိပေးလေ့ရှိသည်။ လူကြီးတွေ စကားနားမထောင်၍ မီးလောင် ခံရသော ကလေးတွေ အကြောင်းကိုလည်း နှစ်ယောက်စလုံး ကြားခဲ့မြင်ခဲ့ဖူးကြ သည်။ သို့ပေမဲ့ အလက်ဇန္ဒရာက အီးဗ်စိတ်ဆိုးမည်ကို စိုးရိမ်သည်။ ထို့ကြောင့် အီးဗ် ခိုင်းသည့်အတိုင်း ဖယောင်းတိုင်များကို မီးညှို့သည်။

အီးဗ်က ခေတ္တမျှ စောင့်ကြည့်နေပြီးနောက် -

“နင်က ဟိုဘက်အစွန်က ဖယောင်းတိုင်တွေ ညှို့ပါဟ”

အလက်ဇန္ဒရာက ကိုယ်ကိုကိုင်းကာ တစ်ဘက်စွန်မှ ဖယောင်းတိုင် များကို လှမ်းညှို့နေသည်။ အီးဗ်က မီးခြစ်ဆံတစ်ချောင်း ရွမ်းခနဲ ခြစ်လိုက်ပြီး ဘူးထဲမှ မီးခြစ်ဆံများကို ရှို့လိုက်သည်။ တစ်ဘူးလုံး ရှဲခနဲ မီးထလောင်ရာ သူမက မီးခြစ်ကို အလက်ဇန္ဒရာ၏ ခြေရင်းသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

ချက်ချင်းပင် အလက်ဇန္ဒရာ၏ ခြေဖမိုးထိနေသော ညဝတ်အင်္ကျီကို မီးဟပ်တော့သည်။

အလက်ဇန္ဒရာက “ကယ်ကြပါဦး ... ကယ်ကြပါဦး” ဟု အော်ဟစ်ပြီး အခန်းထဲတွင် လှည့်ပတ်ပြေးနေသည်။

“မပြေးနဲ့၊ မပြေးနဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ ငါ ရေပုံးသွားယူလိုက်မယ်” ဟု အီးဗ်က ပြောကာ အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားသည်။ သူမ စိတ်ထဲမှာတော့ ဝမ်းသာခြင်းနှင့် ကြောက်လန့်ခြင်းများ တစ်ပြိုင်တည်း ဖြစ်ပေါ်နေကြသည်။

*

အလက်ဇန္ဒရာ၏ အသက်ကို ကယ်လိုက်သော အရာမှာလည်း ကြောက်စရာ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားပင် ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ညက ကိတ်၏ ထမင်းချက် အမျိုးသမီးကြီး မစ္စက်တိုင်လာ သည် သူမ၏ အဆက်ဖြစ်သူ ရဲကြပ်ကြီး တစ်ဦးနှင့်အတူ ရုပ်ရှင် တစ်ကားလုံး တွင် လူသတ်ခန်းများ၊ အလောင်းများချည့်ပြည့်နေသဖြင့် မစ္စက်တိုင်လာ စိတ် ပျက်လာကာ ဆက်မကြည့်တော့ဘဲ ရုံထဲမှ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ ရဲကြပ်ကြီး ရစ် ချတ်ဒိုဂါတီမှာ မထချင် ထချင်နှင့် ထလိုက်လာခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကိတ်၏ အိမ်သို့ တစ်နာရီစော၍ ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

မစ္စက်တိုင်လာက နောက်ဘေးတံခါးကို ဖွင့်နေစဉ် မီးဖိုခန်းဘက်မှ အလက်ဇန္ဒရာ၏ အော်သံကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည်။

သို့ဖြင့် မစ္စက်တိုင်လာနှင့် ရဲကြပ်ကြီး ဒိုဂါတီတို့သည် အိမ်ထဲသို့ ကမန်းကတန်း ပြေးဝင်လာခဲ့ကြသည်။ သွေးလန့်စရာမြင်ကွင်းကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ကြရပြီး ချက်ချင်းပင် လှုပ်ရှားကြသည်။

ဒိုဂါတီက အလက်ဇန္ဒရာ၏ ကိုယ်ပေါ်မှ မီးလောင်နေသော ဝတ်ရုံ ကို အလျင်အမြန် ဆွဲဖြုတ်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

အလက်ဇန္ဒရာ၏ ခြေထောက်များနှင့် တင်ပါးများတွင် မီးလောင်ဖု များဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ သို့သော် ကံကောင်းထောက်မ၍ ဆံပင်နှင့် ကိုယ် ခန္ဓာရှေ့ပိုင်းများကိုတော့ မလောင်ခဲ့။ အလက်ဇန္ဒရာမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲကျ ကာ မေ့မြောနေသည်။ မစ္စက်တိုင်လာက ကပျာကယာ ရေအိုးကြီးတစ်လုံးသွား ယူပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ မီးလောင်နေသော အဝတ်ကို ရေလောင်းငြိမ်းသတ်လိုက် သည်။

“လူနာတင်ကား သွားခေါ်ပါ။ မစ္စက်ဘလက်ဝဲ အိမ်မှာ ရှိသလား” ဒိုဂါတီက မေးသည်။

“အပေါ်ထပ်မှာ ရှိလိမ့်မယ်”

“ဒါဖြင့် ချက်ချင်း သွားနှိုး”

မစ္စက်တိုင်လာက လူနာတင်ကားကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ပြီးချိန်တွင် အိမ်ဖော်မှူး၏ စတုရန်းဘက်မှ ငိုသံလိုလို ကြားလိုက်ရသည်။

အီးဗ်သည် ရေပုံးတစ်ပုံးကို မနိုင်တနိုင်ဆွဲကာ ငိုရှိုက်ရင်း ပြေးလာ သည်။

“အလက်ဇန္ဒရာ သေသွားပြီလား။ သူ့သေသွားပြီလား”

သူမက သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် အော်မေးသည်။

မစ္စက်တိုင်လာက အီးဗ်အား ပြေးဖက်လိုက်သည်။

“မသေပါဘူး။ မသေပါဘူး။ သူ မသေပါဘူး”

“ကျွန်မကြောင့် ဖြစ်တာ။ သူက မွေးနေ့ကိတ်မုန့်ကို မီးထွန်းကြည့် ချင်တယ်။ ကျွန်မက မတားလိုက်ဘူး” ဟု အီးဗ် ရှိုက်ငိုကာ ပြောသည်။

မစ္စက်တိုင်လာက ကလေး၏ကျောကို ပွတ်သပ်ပြီး -

“မငိုပါနဲ့တော့ အီးဗ်ရယ်။ တိတ်ပါတော့ ... တိတ်ပါတော့ အားလုံး ကောင်းသွားမှာပါ။ သမီးအပြစ်လည်း မဟုတ်ဘူးကွယ်”

“ကျွန်မ လက်ထဲက မီးခြစ်ဘူးလွတ်ကျသွားတာ။ အဲဒါ အလက်ရဲ့ အင်္ကျီကို သွားပြီးလောင်တာ”

ရဲကြပ်ကြီး ဒိုဂါတီက အီးဗ်ကို ကြည့်ကာ သနားမိလေသည်။

*

“ခြေထောက်နဲ့ နောက်ကျောမှာ မီးလောင်ဒဏ်ရာတွေက ဒုတိယ အဆင့်မှာ ရှိတယ်” ဒေါက်တာဂျွန်ဟာလေက ကိတ်အား ပြောပြသည်။ “ဒါပေမဲ့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ အားလုံးကောင်းသွားမှာပါ။ ဒီခေတ်မှာတော့ မီးလောင်ဒဏ်ရာတွေကို အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ကုသပေးနိုင်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အခုလို သည်းထိတ်ရင်ဖို အလန့်တကြား ဖြစ်တာဟာ ကလေးအတွက်တော့ အလွန် စိတ်ထိခိုက်စရာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဂျွန်။ ကလေးခမျာ သိပ်ပြီး လန့်သွားရှာမှာပဲ။ အီးဗ်က ပိုပြီးတောင် ဆိုးနေမလား မသိဘူး”

“သူ့မှာလည်း လောင်သွားသေးသလား”

“မီးမလောင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... ဒီလို ဖြစ်ရတာ သူ့အပြစ်ကြောင့် ဆိုပြီး ကလေးသိပ်ပြီး စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေရှာတယ်။ ညကျတော့လည်း အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်ပြီး လန့်လန့်နိုးနေတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ သုံးညလုံးလုံး ကျွန်မက သူ့ကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ထားပြီး သိပ်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မက သူ စိတ်ထိခိုက်လွန်ပြီး စိတ်ရောဂါ ဝင်သွားမှာကို သိပ်ပြီး ပူနေမိတယ်။ သူက သိပ်ပြီး အစွဲအလန်းကြီးတဲ့ ကလေးမို့လို ပြောတာပါ”

“ဒီလောက်လည်း မပူပါနဲ့။ ကလေးတွေဆိုတာက စိတ်ပြေပျောက်လွယ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာတစ်ခုခုပေါ်ရင်တော့ ကျုပ်ကို ချက်ချင်းပြောပါ။ ကလေးစိတ်ရောဂါကုပါရဂူဆီကို ပို့ပေးပါ့မယ်”

“အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဂျွန်”

*

အီးဗ်သည် အကြောက်လွန်ပြီး သွေးလန့်နေဆဲရှိသေးသည်။

မီးလောင်မှုဖြစ်ပွား၍ မွေးနေ့ပွဲကိုလည်း ဖျက်လိုက်ရသည်။

အလက်ဇန္ဒရာ၏ ဝေဒနာမှာ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ပျောက်ကင်းသွားသည်။ မီးလောင်အနာရွတ်ပင် လုံးဝမထင်။ အီးဗ်မှာ ယခုမှ စိတ်သက်သာရာ ရသွားမိသည်။ အဘွားဖြစ်သူကလည်း “စိတ်မချမ်းသာ မဖြစ်ပါနဲ့တော့ ငါ့မြေးရယ်။ မတော်တဆ အန္တရာယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမဆို ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ငါ့မြေး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်မနေပါနဲ့တော့ ဟုတ်လား” ဟု နှစ်သိမ့်စကား ပြောပြသည်။

သို့သော် အီးဗ်ကတော့ မစွက်တိုင်လာကိုသာ အပြစ်တင်နေတော့သည်။ မစွက်တိုင်လာကြောင့်သာ သူ၏ အကြံအစည်ကြီး ပျက်စီးသွားခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

*

တိုနီ တက်ရောက်ကုသနေသော ဆေးရုံမှာ ကွန်နက်တီကတ်ပြည် နယ်၊ စိမ်းစိုသာယာသော ဒေသတွင်ရှိ၍ အလွန်ပင် တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းသည်။ ကိတ်သည် သားဖြစ်သူအား တစ်လတစ်ကြိမ် မှန်မှန် သွားရောက်ကြည့်ရှု သည်။ ဦးနှောက်ကို ခွဲစိတ်ကုသမှုသည် လုံးဝ ဥသယုံအောင်မြင်သည်။ ယခု အခါ တိုနီတွင် ကြမ်းတမ်းခက်ထရော်သော စိတ်ထားများ လုံးဝမရှိတော့။ မိခင်ကြီးကိုလည်း ကောင်းစွာ မှတ်မိနေပြီ။

သူက အီးဗ်နှင့် အလက်ဇန္ဒရာတို့အကြောင်းကိုလည်း အမြဲတမ်း မေးမြန်းတတ်သည်။ သို့သော် သမီးငယ်များအား တွေ့ချင်စိတ်ရှိကြောင်းကိုမူ လုံးဝမပြော။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ လောကတွင် ဘယ်အရာမျှ စွဲစွဲလန်းလန်း ရှိပုံမပေါ်တော့။ သို့သော် သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ သူ့ဘဝကို ကျေနပ်ရောင့်ရဲနေပုံတော့ ရသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျေနပ်နေတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိသလဲ။ ဘာအကျိုး ရှိနိုင်သလဲ။ အလကားပဲ ဟု ကိတ်က တွေးမိသည်။

“ကျွန်မသား တစ်နေကုန် ဘာမှမလုပ်ဘဲ ဒီလိုပဲ အိပ်လိုက်စားလိုက် လုပ်နေသလား” ကိတ်က ဆေးရုံအုပ်ကြီး မစ္စတာဘာဂါအား မေးကြည့်သည်။

“အို ... အဲဒီလို မနေပါဘူး မစ္စက်ဘလက်ဝဲ၊ တစ်နေကုန် ထိုင်ပြီး ပန်းချီပဲ ဆွဲနေပါတယ်”

ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကိုပင် ခါးစောင်းတင်နိုင်သော သူမ၏ သားကြီး က ဆေးရုံပေါ်တွင် တစ်နေကုန်ထိုင်ကာ ပန်းချီဆွဲနေကြောင်း သိရသောအခါ ကိတ်၏ ရင်ထဲတွင် နင့်ခနဲ ခံစားမိသည်။ သူမက အဆိုးဘက်ကို မတွေးမိရန် စိတ်ကို ချုပ်တည်းထားရသည်။

“ဒါနဲ့ သူက ဘာပုံတွေကို ဆွဲတာပါလဲရှင်”

“အဲဒါတော့ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး ခင်ဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက ဆေးနဲ့စုတ်တံနဲ့ ဆွဲတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ စိတ်ကူးနဲ့ပဲ ထိုင်ဆွဲနေတာကိုး”

၂၄

နောက် နှစ်နှစ်ကာလအတွင်းတွင် ကိတ်သည် အလက်ဇန္ဒရာ ကလေးအတွက် အမြဲတမ်း ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ ကလေးက မတော်တဆ အန္တရာယ် မကြာခဏ ဖြစ်တတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတွင် အီးဗ်နှင့် အလက်ဇန္ဒရာတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်သည် သူတို့အဘွားပိုင် ဘာဟားမားကျွန်းရှိ ခြံကြီးသို့ နွေရာသီအပန်းဖြေရောက်ရှိနေ ကြစဉ် ရေကူးကန်ထဲတွင် ကစားနေကြရင်း အလက်ဇန္ဒရာ ရေနစ်ခဲ့ဖူးသေး သည်။ ဥယျာဉ်မှူး အချိန်မီရောက်လာပြီး ကယ်လိုက်သောကြောင့်သာ သေကံ မရောက် သက်မပျောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်နှစ်တွင် ညီအစ်မနှစ်ယောက် ‘ပါလီဆိတ်’ သို့ ပျော်ပွဲစား ထွက်ကြတုန်းကလည်း အလက်ဇန္ဒရာသည် ကျောက်ဆောင်စွန်းတစ်ခုပေါ်မှ မတော်တဆ ချော်ကျရာ တောင်စောင်း၌ ပေါက် နေသော ချုံနွယ်တစ်ပင်ကို ရုတ်တရက် လှမ်းဆွဲထားလိုက်သောကြောင့်သာ ချောက်နက်ကြီးထဲသို့ ကံကောင်းထောက်မရှ် မကျခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“သမီးကြီးကလည်း ကိုယ့်ညီမလေးကို သတိထားပြီး အမြဲတမ်း စောင့်ကြည့်နေမှပေါ့ကွယ်။ သူက ငယ်သေးတော့ သမီးကြီးလို ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် သိပ်ပြီး ဂရုမစိုက်နိုင်သေးဘူး” ဟု ကိတ်က အီးဗ်ကို ပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွားဘွားရဲ့၊ နောက်ဆိုရင် သမီး သတိထားပြီး ကြည့် နေပါ့မယ်” အီးဗ်က ခပ်တည်တည်ဖြင့်ပင် ပြန်ပြောသည်။

ကိတ်သည် မြေးမကလေးနှစ်ယောက်စလုံးကို အလွန်ချစ်သည်။ သို့ သော် တစ်ယောက်ကို တစ်မျိုးစီ ချစ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုဆိုလျှင် ကလေးတွေ ခုနစ်နှစ်သမီးအရွယ်ပင် ရှိလာခဲ့ကြပြီ။ ရွှေရောင်ဆံပင်ရှည်ကြော့ရှင်းသော ကိုယ်ဟန်နေထား၊ အဘေးဖြစ်သူ မဂ္ဂရီဂါ၏ မျက်လုံးအရောင်မျိုးဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံးပင် တစ်ရုပ်တည်း ထုထားသလို အလွန်ချောမောလှပကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ရုပ်သွင်ချင်း ချွတ်စွပ်တူကြသော်လည်း စိတ် သဘောထားချင်းကျတော့ တခြားစီ ဖြစ်နေကြသည်။ ညီမငယ် အလက်ဇန္ဒရာ က သူမ၏ဖခင်လိုပင် စိတ်သဘောနူးညံ့သိမ်မွေ့သည်။ အစ်မကြီး အီးဗ်က တော့ မိခင်နှင့်တူသည်။ ခေါင်းမာသည်။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးသည်။

ညီအစ်မနှစ်ယောက်သည် မိသားစုပိုင် ရိုးရွှိက်စ် ဇိမ်ခံကားကြီးစီးကာ ကျောင်းတက်ကြရသည်။ ယင်းသို့ ကိုယ်ပိုင်ဇိမ်ခံကားကြီးနှင့် ကိုယ်ပိုင်ဒရိုင်ဘာ နှင့် တခမ်းတနား ကျောင်းတက်ရသည်ကို အလက်ဇန္ဒရာက တခြားကျောင်း သားကျောင်းသူများရှေ့တွင် ရှက်သလိုလို၊ ရွံ့သလိုလို ဖြစ်မိသည်။ အီးဗ်က တော့ ယင်းသို့ မဟုတ်။ အဖိုးတန် ကားကြီးစီး၍ ကျောင်းတက်ရသည်ကို အလွန်ပျော်မြူးနေမိသည်။ အလွန်ဂုဏ်ယူနေမိသည်။

ကိတ်က မြေးမကလေးနှစ်ယောက်အား အပတ်စဉ် အသုံးစရိတ် ထုတ်ပေးပြီး ဘယ်အတွက် ဘယ်လောက် သုံးခဲ့ကြောင်း သိနိုင်အောင် အသုံး စာရင်း ထားကြရန်လည်း ပြောသည်။ အီးဗ်မှာ တစ်ပတ်မကုန်ဆုံးခင်ကပင် ပိုက်ဆံကုန်သွား၍ အလက်ဇန္ဒရာထံမှ မကြာခဏ ချေးသုံးရသည်။ အီးဗ်က အဘွားကြီး မသိအောင် စာရင်းလိမ်ထားတတ်သည်။ သို့သော် ကိတ်ကတော့ အမြဲတမ်း သိသည်။ သိပေမဲ့ စိတ်တော့မဆိုး၊ စိတ်မဆိုးသည့်ပြင် ပြုံးပင်ပြုံးမိ သေးသည်။ ခုနစ်နှစ်သမီးအရွယ်ရှိသေးသော အီးဗ်အနေဖြင့် တကယ်ပါးနပ် သော စာရင်းကိုင်မကြီးဖြစ်နေသည်ကို ကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်နေမိသည်။

အစတုန်းကတော့ တိုနီ ကျန်းမာပျောက်ကင်းသွားသောအခါ ဆေးရုံ မှဆင်း၍ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းသို့ စိုက်စိုက်မတ်မတ် ပြန်ဝင်လာလိမ့်မည်ဟု ကိတ်က စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ပြီး မျှော်လင့်ထားခဲ့သည်။

သို့သော် အချိန်တွေ ကုန်လွန်လာခဲ့သည်နှင့်အမျှ သူမ၏ မျှော်လင့် ချက်မှာလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပျောက်ပြယ်သွားခဲ့သည်။ တိုနီသည် အမျိုး သား သူနာပြု အစောင့်အကြပ်လိုက်ပါပြီး အိမ်သို့ ရံဖန်ရံခါ ပြန်လာတတ်သည်။ သည်တော့မှ သူမသားသည် လုပ်ငန်းတွင် လုံးဝ စိတ်မဝင်စားတော့ကြောင်း ကိတ်က ပြတ်ပြတ်သားသား သိရှိရတော့သည်။ တိုနီကား အပြင်လောကကြီး ကို စိတ်ဝင်စားခြင်း အလျဉ်းမရှိတော့။

၁၉၆၂ ခုနှစ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ကရူဂျာ-ဘရင်း ကုမ္ပဏီလည်း ဒီရေအလားတိုးတက်ကြီးကျယ်လာ ခဲ့သည်။ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်း တိုးတက်လာသည်နှင့်အမျှ အရည်အချင်းရှိသော ခေါင်းဆောင်မှုလည်း ပို၍ ပို၍ လိုအပ်လာခဲ့သည်။

ထိုနှစ်တွင် ကိတ်သည် အသက် ၇၀ ပြည့်မွေးနေ့ အထိမ်းအမှတ်ပွဲ ကျင်းပသည်။

သူမသည် တစ်ခေါင်းလုံး ဆံပင်တွေ ဖွေးဖွေးဖြူခဲ့ပြီ။ သို့သော် ကျန်း မာရေးကား ကောင်းတုန်း ကောင်းဆဲပင်။ စိတ်ဓာတ်အားမာန်ကလည်း ပြည့် တုန်း ပြည့်ဆဲပင်။

သို့သော် အချိန်နှင့်အတူ သူမလည်း ဇရာဒုလ္လဘ အရွယ်သို့ မလွဲ မသွေ ရောက်ရှိလာရပေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် အနာဂတ်အတွက် ပြင်ဆင်ရ မည်။ ကုမ္ပဏီ လုပ်ငန်းကြီး အရှိန်မပျက် ဆက်လက်တည်တံ့နိုင်ရန် အထူး အရေးကြီးသည်။

ဘရက်ဇော်ဂျားစ်မှာ အလွန်တော်သော အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူက တစ်ခါလူ၊ ဘလက်ဝဲ မိသားစုမျိုးဆက်ဝင် တစ် ယောက်မဟုတ်။ **အမြွှာညီအစ်မတွေ အရွယ်ရောက်တဲ့အထိ ငါ အသက်ရှင်နေ ရဦးမယ်** ဟု ကိတ်က တွေးမိသည်။

“လုပ်ခဲ့ပြီးတာတွေက နည်းနည်း၊ လုပ်စရာတွေက အများကြီး” ဟု သော တောင်အာဖရိကတွင် စိန်တွင်းများတူး၍ ကြီးပွားခဲ့သူ ဗြိတိသျှလူမျိုး စိစစ်လ်ရိုဒီးစ် ကွယ်လွန်ကာနီး နောက်ဆုံးပြောသွားခဲ့သည့် စကားကို သတိရပြီး အားတက်လာမိသည်။

*

အမြွှာညီအစ်မတွေ ၁၂ နှစ်သမီးအရွယ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြပြီ။ မကြာ မီ အပျိုဖြန်းကလေးတွေ ဖြစ်လာကြတော့မည်။ ကိတ်သည် ယခင်ကထက် ပို၍ မြေးမကလေးတွေနှင့် အနေများလာသည်။ အနာဂတ်အတွက် အရေးကြီး သော ဆုံးဖြတ်ချက်ချရမည့် အချိန်ကာလသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။

အီစတာပွဲတော်ရက်အတွင်း မြေးအဘွားသုံးယောက် ကုမ္ပဏီ လေ ယာဉ်ဖြင့် ဒါ်ဟားဘားကျွန်းသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ အီးဗ်နှင့် အလက်ဇန္ဒရာ တို့ ညီအစ်မသည် ဂျူဟန်နက်စဘတ်ရှိ အိမ်ကြီးမှတစ်ပါး တခြားမိသားစုပိုင် အိုးအိမ်ခြံမြေအားလုံးသို့ ရောက်ခဲ့ဖူးကြပြီ။ ယင်းတို့အနက် ဒါ်ဟားဘားရှိ အပန်းဖြေအိမ်ကြီးကို အကြိုက်ဆုံး ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် ကျွန်းပေါ်တွင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေကြရသည်ကို သဘောကျကြသည်။ ညီအစ်မနှစ်

ယောက် ရွက်လှေစီးကြသည်။ ရေကူးကြသည်။ ရေလွှာလျှောစီးကြသည်။
ဒါ့ခံဟားဘားကျွန်းက သူတို့ ညီအစ်မကို ညှို့ယူဖမ်းစားထားပြီ။

အီးဗ်က သူမ၏ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းမကလေး အချို့ကို
လည်း ခေါ်ချင်သည်။ သို့သော် ကိတ်က ခွင့်မပြု။ သူမက ယခုအချိန်တွင်
တစ်ဖမ်းလူတွေ မလာစေချင်။ မြေးအဘွားသုံးယောက်ပဲ နေချင်သည်။ သည်
အချိန်သည် အရေးကြီးသည်။ မြေးအဘွားသုံးယောက် စည်းလုံးချစ်ခင်မှု ပို၍
လိုအပ်သည့် အချိန်ဖြစ်သည်။

ယခုအချိန်တွင် ထူးခြားချက်များ ရှိနေသည်ကို ကလေးတွေက လည်း
သတိပြုမိသည်။ သူတို့အဘွားသည် သူတို့ ညီအစ်မအနီးတွင် အမြဲ
တမ်းရှိနေသည်။ အဘွားကြီးသည် မြေးမကလေးများနှင့်အတူ လှေစီးသည်။
ရေကူးသည်။ မြင်းစီးပင် ထွက်လိုက်သေးသည်။ ကိတ်သည် သည်အရွယ်ကြီး
နှင့် မြင်းကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် စီးနိုင်သေးသည်မှာ အံ့ဖို့ပင် ကောင်းသည်။

အမြွှာညီအစ်မ နှစ်ယောက်မှာ ကြီးပြင်းလာလေ ပို၍တူလာလေဖြစ်
သည်။ ချောလိုက် လှလိုက်တာကလည်း ရွှေစင်ရုပ်ကလေးတွေအတိုင်းပင်
ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကိတ်ကတော့ မြေးကလေးနှစ်ယောက်၏ တူညီမှုထက်
မတူညီမှုတွေကိုသာ ပို၍ စိတ်ဝင်စားသည်။

သူမသည် ကလေးနှစ်ယောက် တင်းနစ်ကစားနေသည်ကို ဝရန်တာမှ
ထိုင်ကာ တစ်မိမိမ့် ကြည့်နေရင်း မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

အီးဗ်က ခေါင်းဆောင်၊ အလက်ဇန္ဒရက်က နောက်လိုက်။

အီးဗ်က ခေါင်းမာသည်။ အလက်ဇန္ဒရက်က ပျော့ပျောင်းသည်။

အီးဗ်က ဇာတိပါ အားကစားသမား။ အလက်ဇန္ဒရက်က ထစ်ခနဲဆို
မတော်တဆ အန္တရာယ်နှင့် မကြာခဏ ကြုံနေရသူ။

လွန်ခဲ့သော သုံးလေးရက်က ကြုံခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်ကိုပဲ ကြည့်တော့။
ညီအစ်မနှစ်ယောက် ရွက်လှေစီးထွက်ကြသည်။ အီးဗ်က တက်မ၊ ကိုင်သည်။

လေကြမ်းတစ်ချက်ငှေ့လိုက်တော့ ရွက်တိုင်လဲသွားပြီး အလက်ဇန္ဒရက်
၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျလာသည်။ အလက်ဇန္ဒရက်မှာ လှေပေါ်မှ စောင်းပြီး ရေထဲ
သို့ လိမ့်ကျသွားတော့သည်။ အနီးရှိ လှေတစ်စီးက ကယ်လိုက်သောကြောင့်
သာ အသက်မသေခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

အလက်ဇန္ဒရက်အနေဖြင့် သည်လိုပဲ မကြာခဏ မတော်တဆ
အန္တရာယ်ကြုံနေရသည်မှာ အီးဗ်ထက် သုံးမိနစ်လောက် နောက်ကျပြီး မွေးဖွားခဲ့
ခြင်းကြောင့်များ ဖြစ်လေသလားဟု ကိတ်က စဉ်းစားမိသည်။ သို့သော် သူမ၏

စဉ်းစားချက်သည် ကြောင်းကျိုးညီညွတ်ခြင်းမရှိ။ သည်အကြောင်းနှင့် ဆိုင်နိုင်စရာ မရှိ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ယခုအချိန်တွင်တော့ ကိတ်က ကလေးများ၏ အနာဂတ်အတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို အပြီးအပိုင်ချမှတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

အီးဗ်အား လုံလောက်သော ပညာသင်ပေးရမည်။ အရွယ်ရောက် လျှင် လင်ကောင်းတစ်ယောက်ရှာရမည်။ ထို့နောက်တွင် မိသားစုပိုင် ကုမ္ပဏီ လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ဦးစီးအုပ်ချုပ်သွားရမည်။

အလက်ဇန္ဒရာလည်း ပညာစုံပြီးသောအခါ ကြင်လျာကောင်းတစ်ယောက် ရှာရမည်။ ထို့နောက် မပူမပန်မကြောင့်မကြ နေထိုင်ရင်း အဘွားပျိုးထောင်ပေးခဲ့သော လူမှုရေးလုပ်ငန်းများတွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ရမည်။ သည်လုပ်ငန်းသည် အလက်ဇန္ဒရာနှင့် အသင့်တော်ဆုံး ဖြစ်သည်။ သူမက စိတ်နှလုံး သိမ်မွေ့သည်။ အကြင်နာတရားရှိသည်။

*

ကိတ်သည် မိမိ၏ စီမံကိန်းကြီးအောင်မြင်ရေးအတွက် အကောင်အထည်ဖော်ရာတွင် ပထမဦးစွာ မြေးမလေးများအား သင့်တော်သော ကျောင်းတွင် အပ်နှံရေးကိစ္စကို ဦးစားပေး စဉ်းစားသည်။

သို့ဖြင့် တောင်ပိုင်းကာရိုလိုင်းနား ပြည်နယ်တွင် နာမည်ကြီးသော 'ဘရိုင်ယာခရက်စ်ထ်' ပုဂ္ဂလိက ကျောင်းကို ရွေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ မြေးကလေး နှစ်ယောက်စလုံး တစ်မျိုးစီ တော်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အကြီးမ အီးဗ်က ပိုပြီး သွက်လက်ချက်ချာတာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ဒီကလေးက ဗီဇကိုက ထူးကို ထူးခြားပါတယ်။ သူဟာ အတန်းထဲမှာ ဘက်စုံတော်တဲ့ ကျောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာ သေချာပါတယ်” ကလေးများအား ကျောင်းသွားအပ်သော နေ့တွင် ကိတ်က ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး မစ္စက်ချန်ဒလာအား ပြောပြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ ကျောင်းမှာ ကျောင်းသူတိုင်းလိုလိုပဲ ဘက်စုံတော်ကြပါတယ် မစ္စက်ဘလက်ဝဲ။ အီးဗ်အကြောင်းတော့ သိရပါပြီ။ သူ့ညီမလေးကရော ဘယ်လိုနေပါသလဲ”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ အလက်ဇန္ဒရာအကြောင်းကို ပြောပြဖို့ မေ့နေမိတယ်။ သူကလည်း တစ်မျိုးထူးခြားပါတယ်။ ဆရာမကြီး၊ ကလေးက သိပ်ပြီး စိတ်သဘောထား သိမ်မွေ့ပါတယ်။ ချစ်စရာလည်း ကောင်းပါတယ်” သူမက ထိုင်ရာမှ ထရင်း “သူတို့ရဲ့ တိုးတက်မှုတွေကို ကျွန်မ မှန်မှန် သိနေချင်ပါတယ်”

ဤစကားသည် တစ်နည်းအားဖြင့် သတိပေးစကားပင် ဖြစ်သည်ဟု ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးက အောင့်သက်သက်ဖြင့် မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

*

အီးဗ်နှင့် အလက်ဇန္ဒရတို့သည် ကျောင်းသစ်ကို သဘောကျကြ သည်။ အထူးသဖြင့် အီးဗ်က ပို၍ သဘောကျသည်။ အဘွားနှင့် အထိန်းတော် ဒူးနတ်တို့၏ အချုပ်အချယ် မရှိဘဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရ၍လည်း အလွန် ပျော်နေမိသည်။

“ဘရိုင်ယာကရက်စ်ထ်” ကျောင်းက စည်းကမ်းကြီးသော်လည်း ထို အချက်လည်း အီးဗ်အတွက် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်။ သူမက စည်းကမ်းနှင့် မငြိစွန်းအောင် ပါးနပ်စွာ ရှောင်တိမ်းတတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူမစိတ်ထဲ က မကြည်မသာ ဖြစ်နေရသည့်အချက်တစ်ခုမှာ အလက်ဇန္ဒရနှင့် အတူတူ နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူတို့ ညီအစ်မအား ‘ဘရိုင်ယာကရက်စ်ထ်’ ကျောင်း သို့ ပို့ရန် စီစဉ်စဉ်ကပင် “သမီးတစ်ယောက်တည်းပဲ သွားနေပါရစေ အဘွား ရယ်” ဟု တောင်းပန်ခဲ့သည်။

သို့သော် အဘွားက သဘောမတူ။

“ညီအစ်မနှစ်ယောက် အတူတူနေကြရတော့ ပိုလို့ ကောင်းတာပေါ့ သမီးရယ်” ဟု အဘွားက ဆိုသည်။

အီးဗ်က မကျေနပ်။ သို့ပေမဲ့ အဘွားစိတ်မချမ်းသာဖြစ်နေမည်စိုး၍ “အင်းလေ ... အဘွားသဘောကျသလိုသာ လုပ်ပါ” ဟု အောင့်သက်သက်နှင့် လက်ခံလိုက်ရလေသည်။

အီးဗ်သည် အဘွားနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အမြဲတမ်း အလျှော့ပေး လေ့ရှိသည်။ အဘွားကိုလည်း အလွန်ချစ်သည်။ ဘယ်သူ့မှာ အာဏာရှိတယ် ဆိုတာကို သူမသိသည်။ ဖေဖေဆိုတာက စိတ်ဖောက်ပြန်ပြီး အရူးထောင်ထဲ ရောက်နေသူ။ မေမေကလည်း ဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ ပိုက်ဆံကို ချုပ်ကိုင်ထားသူမှာ အဘွားသာဖြစ်သည်။ သူတို့ အလွန်ချမ်းသာကြောင်း အီးဗ်က သိသည်။ ဘယ်အထိ ချမ်းသာသည် ဆိုသည်ကိုတော့ မပြောတတ်။ သို့သော် အများကြီး ချမ်းသာမှန်းတော့သိသည်။ သူမလိုချင်သမျှ အလှအပ ပစ္စည်းအားလုံးကို ဝယ် နိုင်လောက်အောင် ချမ်းသာမှန်းတော့သိသည်။ သူမက အလှအပပစ္စည်းတွေကို အလွန်နှစ်သက်သည်။ သူမအတွက် ပြဿနာဆို၍ တစ်ခုသာ ရှိသည်။ တခြား မဟုတ်။ အလက်ဇန္ဒရ။

*

အမြွှာညီအစ်မ အကြိုက်ဆုံး ကျောင်းပြင် လုပ်ငန်းတစ်ရပ်မှာ မနက်ပိုင်း မြင်းစီးလေ့ကျင့်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကျောင်းသူတိုင်းလိုလိုပင် မြင်းစီးဝတ်စုံများ ရှိကြသည်။ အီးဗ်တို့ ညီအစ်မမှာလည်း အဘွားထံမှ မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ရထားကြသည်။

ကျောင်းသူကလေးများသည် ကွင်းဝိုင်းထဲတွင် ပတ်၍ စီးကြရသည်။ ယင်းသို့ စီးရင်း တစ်ပေ၊ နှစ်ပေ နောက်ဆုံးလေးပေအထိမြင့်သော တန်းများကို အဆင့်ဆင့်ကျော်လွှားပြီး စီးသွားကြသည်။

မြင်းစီးနည်းပြဆရာ ဂျရမ်းဒေးဗစ်မှာ နယ်မြေတစ်ခုလုံးတွင် အတော်ဆုံး နည်းပြဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ၏ တပည့်ဟောင်းများစွာတို့သည် ပြိုင်ပွဲဝင်၍ ရွှေတံဆိပ်များပင် ရကုန်ကြပြီ။ ဒေးဗစ်အား လူတွေက ဗီဇပါ မြင်းစီးကောင်းသူဟု သတ်မှတ်ထားကြသည်။ ယခု ကျောင်းသူအသစ်ကလေး အီးဗ်ဘလက်ဝဲလည်း ဗီဇပါ မြင်းစီးကောင်းသူ တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ သူမကို ကြည့်ရသည်မှာ မိမိလုပ်နေသော အလုပ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ရမည်ဟု ခေါင်းထဲထည့်ပြီး စဉ်းစားမိပုံပင် လုံးဝမပေါ်။ ဇက်ကြိုးကို ဘယ်လိုထိန်း၍ ကုန်းနီးပေါ်မှာ ဘယ်လိုထိုင်ရမည်ဆိုသည်ကို လုံးဝ မစဉ်းစားသည့်ပုံမျိုးပင် ဖြစ်သည်။ သူမနှင့် မြင်းနှင့် တစ်သားတည်း ဖြစ်နေသည်။

တန်းများကို လွှားခနဲ လွှားခနဲ ခုန်ကျော်သွားစဉ် သူမ၏ ရွှေရောင်ဆံပင်များ လေထဲတွင် ဖွားခနဲ ဖွားခနဲ လွင့်နေသည်ကို မြင်ရသည်မှာ အလွန်လှပသော မြင်ကွင်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။ **အင်း ... ဒီကလေးမကတော့ တကယ့်အာဂမိန်းကလေးပဲ။ သူ့ကို ဘယ်အရာကမှ ဟန့်တားလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး** ဟု မစ္စတာဒေးဗစ်က မှတ်ချက်ချမိသည်။

မြင်းထိန်းလူငယ် တွမ်မီက အလက်ဇန္ဒရာအား ကူညီပေးသည်။ နည်းပြဆရာဒေးဗစ်သည် သူမအလှည့်အတွက် အလက်ဇန္ဒရာ ကုန်းနီးတပ်နေသည်ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ အီးဗ်နှင့် အလက်ဇန္ဒရာတို့အား ခွဲခြားသိနိုင်ရန် လက်မောင်းများတွင် အရောင်ကွဲလက်ပတ် ပတ်ပေးထားသည်။ တွမ်မီက နောက် ကျောင်းသူတစ်ယောက်ကို ကူညီလုပ်ပေးနေစဉ် အီးဗ်က အလက်ဇန္ဒရာအား ဝင်ရောက်ကူညီပေးသည်။

ထိုအချိန်တွင် နည်းပြဆရာ ဒေးဗစ်ထံ တယ်လီဖုန်းလာ၍ ကျောင်းခန်းမဆောင်သို့ သူပြန်သွားသည်။ ယင်းနောက်ပိုင်း ကာလတွင် ဖြစ်ပျက်သွားသော အဖြစ်အပျက်ကား အသည်းထိတ်စရာ ကောင်းလှတော့သည်။

ဖြစ်ပုံမှာ ဤသို့ ...။

အလက်ဇန္ဒရာက မြင်းပေါ်တက်၍ ကွင်းဝိုင်းကို ပတ်စီးသည်။ ပထမ အနိမ့်ဆုံးတန်းကို ခုန်ကျော်ရန် ကြိုးစားသည်။ မြင်းက တန်းကိုမခုန်ဘဲ နောက် သို့ပြန်ဆုတ်ကာ ပတ်ရပ်လိုက်သည်။ ဤတွင် အလက်ဇန္ဒရာ မြင်းပေါ်မှ လွင့်စဉ်ကျသွားပြီး နံရံနှင့် သွားဆောင့်သည်။ သူမ မေ့မြောသွားသည်။ မျက်နှာ ကို မြင်းခွာနှင့် နင်းမိရန် သုံးလေးလက်မလောက်သာ ကွာသည်။

အလက်ဇန္ဒရာအား တွမ်မိက ကျောင်းဆေးရုံသို့ ပွေ့ချီယူလာခဲ့ သည်။ ဆရာဝန်က ချက်ချင်းစမ်းသပ်သည်။

“တော်ပါသေးရဲ့၊ ကျိုးတာပဲ့တာ ဘာမှမရှိဘူး။ လန့်ပြီး မေ့သွားတာ လောက်ပါ။ မနက်ဖြန် မနက်ဆိုရင် မြင်းထပ်စီးလို့ ရပါတယ်” ဆရာဝန်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ဖြစ်သည်။

“ဒါပေမဲ့ မတော်ရင် သေလောက်တဲ့ အဖြစ်အပျက်ပါ ဒေါက်တာ” အီးဗ်က မကျေနပ်သံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

အီးဗ်သည် အလက်ဇန္ဒရာ၏ ခုတင်ဘေးမှ လုံးဝမခွာ။ မလိုအပ်ပါ ဟု ပြောသော်လည်းမရ။ ညီမတစ်ယောက်အပေါ်မှာ သည်မျှ ကြင်နာမှုရှိသော အစ်မတစ်ယောက်ကို ကျောင်းအုပ် ဆရာမကြီး မစွက်ချန်ဒလာအနေဖြင့် သည် တစ်ခါပဲ မြင်ဖူးသေးသည်။ တကယ့်ကို စိတ်ထဲတွင် ထိခိုက်စရာကောင်းသော မြင်ကွင်းပါပေ။

နောက်ဆုံးတွင် မစ္စတာဒေးဗစ်က မြင်းကို ဇောင်းထဲဆွဲသွင်းကာ ကုန်းနှီးကို ဖြုတ်သည်။ ကုန်းနှီးအခင်းပေါ်တွင် သွေးများစွန်းနေသည်ကို တွေ့ရ သည်။ သူက အခင်းကို ဆွဲခွာလိုက်သည်။ ကုန်းနှီးပေါ်တွင် စိုက်နေသော ဇောင်းရှုရှု ဘီယာခွံသံပြားတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

မစ္စတာဒေးဗစ်က သည်ကိစ္စကို ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး မစွက် ချန် ဒလာအား ချက်ချင်းတင်ပြသည်။ ဆရာမကြီးကလည်း ချက်ချင်းပင် စုံစမ်းစစ် ဆေးရေးလုပ်သည်။ ထိုအချိန်က မြင်းဇောင်းဝန်းကျင်တွင် ရှိနေခဲ့သော မိန်း ကလေးအားလုံးကို ခေါ်ယူပြီး မေးမြန်းစစ်ဆေးသည်။

“တကယ်တော့ ဒီသံပြားမြှုပ်ထားခဲ့တဲ့လူဟာ အလက်ဇန္ဒရာကို တမင်သက်သက် နောက်ပြောင်ချင်လို့ အပျော်သဘောနဲ့ လုပ်တာပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒါမျိုးက နောက်သင့်တဲ့ ကိစ္စမျိုးမဟုတ်ဘူး။ တစ်ဘက်သားအတွက် အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒီတော့ ဒီသံပြား ဘယ်သူမြှုပ်ထားသလဲ။ ငါ အမှန် အတိုင်း သိချင်တယ်” ဆရာမကြီးက ပြောသည်။

ဝန်ခံသူတစ်ယောက်မျှ မရှိသောအခါ မစွက်ချန်ဒလာက ကျောင်း သူကလေးများအား ရုံးခန်းထဲသို့ တစ်ယောက်စီ ခေါ်ယူပြီး မေးမြန်းပြန်သည်။

မိန်းကလေးတိုင်းပင် သူတို့ ဘာမှ မသိကြောင်း ငြင်းဆိုကြသည်။ သို့သော် အီးဗ်အလှည့်ရောက်တော့ သူမ မျက်နှာပျက်နေသည်။

“ဘယ်သူလုပ်တယ်ဆိုတာ ညည်းသိသလား အီးဗ်”

“ကျွန်မ မပြောချင်ဘူး ဆရာမကြီး” အီးဗ်မျက်နှာ မဖော်ဘဲ တိုးတိုး ပြောသည်။

“ဒါဖြင့် လုပ်တဲ့လူ ညည်းမြင်လိုက်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကျွန်မ မပြောပါရစေနဲ့ ဆရာမကြီးရယ်။ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဒီကိစ္စက ပေါ့ပေါ့မဟုတ်ဘူး အီးဗ်။ အလက်ဇန္ဒရာအတွက် အများကြီး အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်တယ်။ လုပ်တဲ့ကျောင်းသူ သိရရင် ထိုက်တန်တဲ့ အပြစ်ပေးရမယ်။ ဒါမှ နောက်ဒါမျိုး လုပ်ရဲကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြောသာပြောပါကွယ်”

“အဲဒါလုပ်တာ ကျောင်းသူ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျောင်းသူမဟုတ်ရင် ဘယ်သူတုန်း”

“တွမ်မီ”

“ဟင် ... မြင်းထိန်းတွမ်မီလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမကြီး။ သူလုပ်တာ ကျွန်မ မြင်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မက ကုန်းနှီးအောက်က ဝမ်းပတ်ကြိုးတင်းအောင် ခုတယ်လို့ထင်ပြီး ဘာမှ မပြောဘဲ ကြည့်နေလိုက်ပါတယ်။ သူက တမင်အန္တရာယ်ဖြစ်စေချင်လို့ လုပ်တာ လို့တော့ ကျွန်မ လုံးဝ မထင်ပါဘူး။ အလက်ဇန္ဒရာက သူ့ကို ဟိုဟာ အမိန့်ပေး၊ ဒီဟာ အမိန့်ပေး လုပ်နေတာကြောင့် အလက်ဇန္ဒရာကို သင်ခန်းစာပေးချင်လို့ လုပ်တာဖြစ်မှာပါ။ ဒီကိစ္စကိုတော့ လုံးဝ မပြောပါနဲ့ ဆရာမကြီးရယ်။ ကျွန်မက သူ့ကို ဘယ်လိုမှ မဖြစ်စေချင်ပါဘူး” အီးဗ်က တကယ်ခံစားနေရသည့်ဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

မစွက်ချန်ဒလာက စားပွဲကို ပတ်လာပြီး အီးဗ်၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ကဲ ... စိတ်ထဲ ဘယ်လိုမှ ဖြစ်မနေပါနဲ့တော့ အီးဗ်။ အခုလို အမှန်အတိုင်း ပြောတာကို ဆရာမကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကဲ ... ဒီအကြောင်း မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့။ အဆင်ပြေအောင် ဆရာမကြီး ကြည့်လုပ်လိုက်ပါမယ်”

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျောင်းသူကလေးတွေ မြင်းဇောင်းသို့ ရောက်သွားသောအခါ တွမ်မီကို မတွေ့ရတော့။ မြင်းထိန်းအသစ်တစ်ယောက် ရောက်နေလေပြီ။

နောက်သုံးလေးလ အကြာတွင် စိတ်မချမ်းမသာစရာ ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ထပ်မံ ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

ကျောင်းသူတော်တော်များများ ဆေးခြောက်ရှူနေကြသည်ကို ဖမ်းမိသည်။ အိမ်သည် ဆေးခြောက်များ ရောင်းချနေကြောင်း ကျောင်းသူတစ်ယောက်က ထွက်ဆိုသည်။ အိမ်ကို ခေါ်စစ်သောအခါ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ငြင်းဆိုသည်။ တစ်ကျောင်းလုံးတွင် လိုက်လံရှာဖွေသောအခါ အလက်ဇန္ဒရာ၏ စားပွဲအံ့ဆွဲထဲတွင် ဆေးခြောက်များ တွေ့ရှိသည်။

“အဲဒါ သူလုပ်တာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်က လာဝှက်ထားတာ ဖြစ်ရမယ်” အိမ်က အကျောက်အကန် ပြောသည်။

သည်ကိစ္စကို ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးက မစွက်ကိတ်ဘလက်ဝဲထံ သို့ အစီရင်ခံစာ ပို့လိုက်သည်။

ကိတ်က မြေးမကလေးများအား လုံးဝ စိတ်မဆိုး။ စိတ်မဆိုးသည့် အပြင် ညီမဖြစ်သူအတွက် သစ္စာရှိစွာကာကွယ်ပြောဆိုသော အိမ်ကိုပင် ချီးကျူးမဆုံးဖြစ်သည်။

ဒါမှ ဘမျိုးဘိုးတူ ... မဂ္ဂရီဂါမျိုး ဟုလည်း သူမက ကျူးရင့်လိုက်မိသည်။

*

အမြာညီအစ်မ ၁၅ နှစ်မြောက်မွေးနေ့တွင် ကိတ်က သူတို့နှစ်ယောက်အား တောင်ပိုင်း ကာရိုလိုင်းနားပြည်နယ်ရှိ အိမ်ကြီးကို ခေါ်သွားကာ မွေးနေ့ပွဲကြီး ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ကျင်းပပေးသည်။ မွေးနေ့ပွဲသို့ နီးနားဝန်းကျင်မှ ယောက်ျားကလေးများကိုလည်း ဖိတ်သည်။

ယခုလို စကောစကအရွယ်တွင် ယောက်ျားကလေးများအနေဖြင့် မိန်းကလေးများကို ထူးထူးခြားခြား စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိသေးသော်လည်း အချင်းချင်း သိကျွမ်းခင်မင်ကာ မိတ်ဆွေဖြစ်ကြစေရန် ကိတ်က မျှော်လင့်၍ ဖိတ်ကြားခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းအထဲမှ အချို့ယောက်ျားများသည် အိမ်အတွက် အနာဂတ် ခင်ပွန်းလောင်း သို့မဟုတ် ကရူဂျာ-ဘရင်းလီမိတက်အတွက် အနာဂတ် အုပ်ချုပ်ရေးလောင်းများ ဖြစ်နိုင်စရာရှိသည်ဟု ကိတ်က ယုံကြည်သည်။

အလက်ဇန္ဒရာကတော့ ပါတီပွဲများကို ကြိုက်နှစ်သက်ခြင်းမရှိ။ သို့သော်လည်း အဘွားဖြစ်သူ စိတ်မကောင်းမဖြစ်စေရန် သူမက သဘောကျသလို ဟန်ဆောင်၍ နေတတ်သည်။ အိမ်ကမူ ပါတီပွဲများကို အလွန်နှစ်သက်သည်။ အဖိုးတန်ပွဲနေပွဲထိုင် ဝတ်ကောင်းစားလှများကိုလည်း အလွန်ကြိုက်သည်။ သူမကို တခြားလူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေလျှင် သူမ အလွန်ကျေနပ်နေတတ်သည်။

အလက်ဇန္ဒရာက စာဖတ်ခြင်းနှင့် ပန်းချီဆွဲခြင်းကို ဝါသနာပါသည်။ ဒါ့ခံဟားဘား အိမ်တွင် သူမဖေဖေ ပန်းချီဆွဲနေခဲ့စဉ်က သူမသည် အနားမှ ထိုင်ကာ အကြာကြီး ကြည့်နေလေ့ရှိသည်။ ခုနေအခါများ ဖေဖေ ကျန်းကျန်း မာမာဖြင့် အိမ်မှာရှိနေလျှင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိမ့်မလဲဟု သူမက တောင့်တမိသည်။

ဖေဖေသည် အားလပ်ရက်များတွင်တော့ အမျိုးသားသူနာပြုတစ် ယောက်နှင့်အတူ အိမ်သို့ အလည်ရောက်လာတတ်သည်။ သို့သော်လည်း သမီးများနှင့် ဖေဖေတို့ကြားတွင် တံတိုင်းကြီး ခြားထားသလို ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ ဖေဖေက အိမ်သို့ရောက်လာလျှင် ပျော်ရွှင်နေတတ်သော်လည်း ယခင်ကလို စကားမပြောတော့။ တစ်ချိန်လုံး ပြုံး၍သာ ထိုင်နေတော့သည်။

ဂျာမနီမှ ဘိုးဘိုးမှာလည်း ယခုအချိန်တွင်များစွာ မကျန်းမာ၍ မြေး ကလေးတွေဆီ မရောက်နိုင်တော့။

*

ဒုတိယနှစ်ရောက်သောအခါ အီးဗ်သည် ဆရာတစ်ယောက်နှင့် ပြဿနာဖြစ်၍ ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံးကို ကျောင်းမှထုတ်ပြီး ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ၊ လိုဇ်နီးမြို့အနီးရှိ ‘ဖန်းဂု’ အထက်တန်းကျောင်းသို့ ပြောင်းလိုက်သည်။

*

ကိတ်က ‘ဘရိုင်ယာကရက်စ်ထ်’ ကျောင်း၏ အပေါင်စာချုပ်ကို ဒေသခံ ဘဏ်တိုက်တစ်တိုက်မှ တစ်ဆင့် လူမသိသူမသိ ဝယ်ယူပြီးနောက် ကျောင်းကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဤအကြောင်းကို အဘွားပြောပြ၍ သိရသောအခါ အီးဗ်က သက်မ တစ်ချက်ချလိုက်ပြီး “စိတ်မကောင်းစရာပဲ ဘွားဘွား။ သမီးက အဲဒီကျောင်းကို သိပ်ပြီး သဘောကျတာ” ဟူ၍ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

၂၅

အီးဗ်၏ ရင်ထဲတွင် မီးတောက်မီးလျှံလို ပြင်းပြနေသော ဆန္ဒကြီး တစ်ခု ရှိသည်။ ယင်းဆန္ဒမှာ ရမ္မက်ဆန္ဒသက်သက်မဟုတ်၊ ရမ္မက်ဆန္ဒမှ အစိတ်အပိုင်းကလေးတစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သည်။ သူမ၏ အပြင်းပြဆုံးဆန္ဒမှာ လူ့ဘဝကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ နေချင်သောဆန္ဒ။ အရာရာကို လုပ်ချင်သော ဆန္ဒပင် ဖြစ်သည်။ ဘဝဟူသည် ချစ်သူ၊ သူမက ချစ်သူကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ချစ်ချင်သည်။ လုံးဝ ဥသယုံပိုင်ချင်သည်။

သူမသည် လူတိုင်းကို မနာလိုဖြစ်နေသည်။ ဘဲလေးပွဲသွားကြည့် တော့ ဘဲလေးမင်းသမီးကို မနာလိုဖြစ်မိသည်။ သူမကိုယ်တိုင် ဇာတ်ခုံပေါ်တက် ကပြီး ပရိသတ်၏ လက်ခုပ်ဩဘာသံကို ကြားချင်သည်။ သူမသည် သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးလည်း ဖြစ်လိုက်ချင်သည်။ အဆိုတော်လည်း ဖြစ်လိုက်ချင်သည်။ ဆရာဝန်မလည်း လုပ်လိုက်ချင်သည်။ လေယာဉ်ပျံလည်း မောင်းချင်သည်။ ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးလည်း လုပ်ချင်သည်။

သူမက အားလုံးကို လုပ်ချင်သည်။ လုပ်လျှင်လည်း သူများထက် ထူးထူးချွန်ချွန် လုပ်ပြချင်သည်။ သူမအားလုံးကို လိုချင်နေသည်။ စောင့်နေရသည်ကို စိတ်မရှည်နိုင်တော့။

*

၁၇ နှစ်သမီးအရွယ်ရောက်တော့ အီးဗ်၏ အပုပ်နံ့က တထောင်း ထောင်း ထွက်လာသည်။

‘ဖန်းဝု’ အထက်တန်းကျောင်းမှ လျှို့မြောင်တစ်ဘက်တွင် ယောက်ျားကလေးများအတွက် စစ်ပညာသင်ကျောင်းရှိသည်။ အီးဗ်သည် ထိုကျောင်းမှ ကျောင်းသားလေး ထက်ဝက်လောက်နှင့် တွဲဖူးပြီးပြီဟူသော သတင်းပင် ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ အီးဗ်သည် ယင်းသို့ တွဲနေခြင်းမှာ ရမ္မက်ဆန္ဒ သက်သက်ကြောင့် မဟုတ်။ ယောက်ျားတွေကို အနိုင်ယူလိုသော ဆန္ဒသာ အဓိကဖြစ်သည်။ သူမက ယောက်ျားတွေကို နဖားကြိုးတပ်ပြီး သူမကြိုက်သလို ခိုင်းချင်သည်။ မကြာမီမှာပင် ယောက်ျားတွေ၏ စွမ်းအားနှင့် ပျော့ကွက်များကို သူမသိလာခဲ့ရသည်။ တကယ်တော့ ယောက်ျားတွေဟာ အားလုံးလိုလို အရူးတွေပဲဟု သူမက မှတ်ချက်ချမိသည်။

အီးဗ်က ချောလည်းချောသည်။ အသိဉာဏ်လည်းရှိသည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြီးကျယ်ဆုံး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီး တစ်ခု၏ အမွေခံသမီးလည်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူမအား လက်ထပ်ခွင့်ပြုရန် ယောက်ျားကလေးတစ်ဒါဇင်ကျော်လောက်က လေးလေးနက်နက် ကမ်းလှမ်းလာကြသည်။ သို့သော် သူမက လုံးဝ စိတ်မဝင်စား။ အားလုံးကိုပယ်ချလိုက်သည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ အလက်ဇန္ဒရာနှင့်တွဲနေသော ယောက်ျားကလေးများကိုသာ သူမက စိတ်ဝင်စားသည်။

စနေနေ့ကျောင်းကပွဲတွင် အလက်ဇန္ဒရာသည် ဆွဲဆောင်မှုရှိသော ပြင်သစ်ကျောင်းသားကလေးတစ်ယောက်နှင့် မိတ်ဆက်သိကျွမ်းရသည်။ သူ့နာမည်က ရီနီမာလို။ ရီနီက ရုပ်တော့ သိပ်မချော။ သို့သော် အကင်းပါးသည်။ ခံစားမှုရှိသည်။ အလက်ဇန္ဒရာက သူ့ကို မြင်မြင်းချင်းစွဲမိသည်။ သူတို့သည် လာမည့် စနေနေ့တွင် မြို့ထဲ၌ ဆုံရန် ချိန်းကြသည်။

“၇ နာရီတိတိနော်” ရီနီက ပြောသည်။

“ကျွန်မ စောင့်နေပါ့မယ်”

ညကျတော့ သူတို့အခန်းထဲတွင် အလက်ဇန္ဒရာက အီးဗ်အား ရီနီအကြောင်းပြောပြသည်။

“သူက တခြားကောင်လေးတွေနဲ့ မတူဘူး။ အားနာတတ်တယ်။ ခင်စရာလည်း ကောင်းတယ်။ လာမယ့် စနေနေ့မှာ ညီမနဲ့ သူနဲ့ ပြဇာတ်သွားကြည့်မလို့”

“ညီမလေးက သူ့ကို သိပ်စွဲနေပြီပေါ့ ... ဟုတ်လား”

အီးဗ်က စသည်။ အလက်ဇန္ဒရာ မျက်နှာတွင် ရှက်သွေးဖြာသွား
သည်။

“ညီမက မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်သွားကြည့်မှာပါ”

အီးဗ်က လက်နှစ်ဖက်ပေါ်တွင် ခေါင်းခုအိပ်ရင်း ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲနေ
သည်။

“ဟုတ်ပါပြီ။ ငါ့ညီမလေးက ရည်းစားတွေ ဘာတွေတောင်ရနေပါပြီ”

“အို ... မမကလည်း။ မဟုတ်ပါဘူး ဆိုနေမှ။ မမကို ပြောမိတာ
မှားတာပဲ”

“မမှားပါဘူး ညီမရယ်။ အခုလို သိရတာ မမ အများကြီး ဝမ်းသာပါ
တယ်” အီးဗ်က တကယ်လည်း စေတနာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

*

နောက်အပတ် စနေနေ့ညတွင် အလက်ဇန္ဒရာသည် ပြဇာတ်ရုံရှေ့သို့
ရောက်လေသည်။ ရီနီကို ဘယ်နေရာမှာမှ မတွေ့ရ။ သူမသည် လမ်းထောင့်
တစ်နေရာတွင် ရပ်ကာ တစ်နာရီနီးပါးခန့် စောင့်နေသည်။ လမ်းသွားလမ်းလာ
တွေက သူမအား အရူးတစ်ယောက်ပမာ စောင်းကြည့်သွားကြသည်။

နောက်ဆုံး ရီနီ လုံးဝ ပေါ်မလာတော့မှ ကဖေးဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်
ဝင်ပြီး ညစာကို ဖြစ်သလို စားလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ စိတ်ပျက်ပျက်ဖြင့်
ကျောင်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

အခန်းထဲမှာ အီးဗ်မရှိ။ အလက်ဇန္ဒရာသည် ကန့်သတ်ချိန်ရောက်
သည်အထိ စာဖတ်နေလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အခန်းမီးကို ပိတ်လိုက်သည်။

အခန်းထဲသို့ အီးဗ်ပြန်ဝင်လာတော့ အချိန်မှာ နံနက်နှစ်နာရီထိုးနေပြီ။

“ညီမဖြင့် ပူလိုက်ရတာ မမရယ်” အလက်ဇန္ဒရာက တိုးတိုးပြော
သည်။

“အသိတွေနဲ့ သွားတိုးလို့ ကြာသွားတာပါ ညီမရယ်။ ဒါနဲ့ ညီမလေး
ကော ဘယ်နှယ့်လဲ တော်တော် ပျော်ခဲ့ရဲ့လား”

“မပြောပါနဲ့တော့ မမရယ်။ သေတောင်သေလိုက်ချင်တယ်။ ရီနီက
ချိန်းထားပြီး လုံးဝ ပေါ်မလာဘူး”

“အေးဟယ် ... အဲဒါ သိပ်ဆိုးတာပေါ့” သူမက တကယ့်ကြင်နာမိ
ဟန်ဖြင့် ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ ဒီလိုလူမျိုးကို မေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါ ညီမလေးရယ်။
အဲဒီအတိုင်းပဲ သိလား။ ယောက်ျားတွေက ဘယ်သူမှ ယုံစရာကောင်းတာ
မဟုတ်ဘူး”

“ဒါနဲ့ သူ တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေလို့လား မမရယ်”

“အို ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ စိတ်ချစမ်းပါ။ အမှန်က သူ ပိုပြီး သဘောကျ တဲ့ ကောင်မနောက်ကို ပါသွားတာနေမှာပါ”

ဟုတ်မှာပါ ဟု အလက်ဇန္ဒရာက တွေးလိုက်သည်။ တကယ်တော့ သူမက လုံးဝ မအံ့ဘဲ။ သူမ ဘယ်လောက် ချောမောလှပသည် ဆိုတာကိုလည်း သူမ တစ်ခါမျှ မတွေးမိခဲ့ဖူး။ သူမဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် အစ်မဖြစ်သူ၏ လွမ်းမိုးမှုအောက်၌သာ အရာရာကို လှုပ်ရှားလာခဲ့ရသည်။ သူမက အစ်မဖြစ် သူကို ချစ်ခင်ကြင်နာသည်။ အီးဗ်ကိုသာလျှင် လူတိုင်း ချစ်သင့်သည်ဟုပင် သူမက ယုံကြည်သည်။ သူမသည် အရာရာတွင် အီးဗ်ထက် နိမ့်ကျနေသည်ဟု ထင်သည်။ အီးဗ်က သူမထက် အရာရာတွင် ပို၍သာသည်ဟု ခံယူထားသည်။ ယင်းသို့ဖြစ်လာအောင်လည်း အီးဗ်က သိတတ်သည့်အရွယ်မှစ၍ ရည်ရွယ် ချက်ဖြင့် တမင်လုပ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟူသော အချက်ကိုကား သူမ လုံးဝ မစဉ်းစားမိခဲ့ပါချေ။

*

နောက်ပိုင်းတွင် အလက်ဇန္ဒရာသည် ယောက်ျားကလေးများနှင့် ရံ ဖန်ရံခါ တွဲဖြစ်သည်။ သို့သော် သူမက သိကျွမ်းရုံ တစ်ကြိမ်မျှတွဲပြီး နောက် တော့ အဆက်ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်ချည်း ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့ ရက်အားတွင် လိုဇန်းမြို့ထဲ၌ ရီနီနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ပက်ပင်း သွားတိုးသည်။ သူက အလက်ဇန္ဒရာကို မြင်တော့ ပြေးလာပြီး -

“ဟိုနေ့က ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်၊ ကိုယ့်ဆီ ဖုန်းပြန်ဆက်မယ်ဆိုလို့ စောင့်နေလိုက်ရတာ”

“ဟင် ... ရှင့်ကို ဖုန်းပြန်ဆက်မယ်လို့ ကျွန်မက ပြောတယ်။ ရှင် မှားနေပြီ၊ ကျွန်မ လုံးဝ မပြောခဲ့ဖူးပါဘူး”

ရီနီက ရုတ်တရက် နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်ကာ အလက်ဇန္ဒရာ၏ မျက် နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း -

“ဒါနဲ့ မင်းက အီးဗ် မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အလက်ဇန္ဒရာပါ”

ရီနီ မျက်နှာနီသွားပြီး -

“ဟာ ... ဆော ... ဆောရီးပဲဗျာ။ ကျွန်တော် သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

သူက ယင်းသို့ပြောပြီးနောက် နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား သည်။ အလက်ဇန္ဒရာမှာတော့ ဘယ်လိုမှ မဝေခွဲတတ်သလို မတ်တတ်ကြီးရပ် ပြီး ကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

ကျောင်းပြန်ရောက်တော့ အလက်ဇန္ဒရက အီးဗ်အား ပြန်လည်ပြောပြသည်။

အီးဗ်က ပခုံးနှစ်ဖက် တွန့်လိုက်ပြီး -

“ဒီဘဲက ငကြောင်ပါ ညီမလေးရယ်။ နောက်ဆို ဒီကောင်မျိုးနဲ့ ဘယ်တော့မှ အဆက်အသွယ် မလုပ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

*

အီးဗ်သည် ယောက်ျားကလေးတွေအပေါ်တွင် အမြဲတမ်း အနိုင်ရနေသည်ဟု မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်ထားသော်လည်း သူမ၏ အားနည်းချက်ကိုမူ သူမကိုယ်တိုင်ပင် မသိ။ ထိုအားနည်းချက်ပင်လျှင် သူမ၏ဘဝ ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်းအတွက် အဓိက အချက်ကြီး ဖြစ်သည်။

ယောက်ျားများသည် မိမိတို့ဘယ်လောက်အထိ မြာစွဲကြောင်းကို ကြွားတတ်ကြသည်မှာ ကမ္ဘာဦးကပင် ဖြစ်သည်။ စစ်ကျောင်းမှ ယောက်ျားကလေးတွေလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်။ သူတို့သည် လူချင်းဆုံမိလျှင် အီးဗ်အကြောင်းကိုသာ မြန်ရည်ယှက်ရည် စားမြုံ့ပြန်တတ်ကြသည်။

တစ်နေ့တွင် စစ်ကျောင်းမှ ဆရာတစ်ယောက်က ‘ဖန်းဂု’ ကျောင်းမှ ဆရာမတစ်ယောက်အား အီးဗ်အကြောင်းကို ဖောက်သည်ချသည်။ ယင်းဆရာမက တစ်ဖန် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး မစွက်ကောလင်းအား တိုင်သည်။

ဤသို့ဖြင့် အီးဗ်သည် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်လာခဲ့ရသည်။

“ညည်း ... ဒီကျောင်းက အမြန်ဆုံး ထွက်သွားတာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်” ဆရာမကြီးက ပြတ်ပြတ်ပင် ပြောသည်။

“ဆရာမကြီး ပြောတာ ကျွန်မ တစ်လုံးမှ နားမလည်ဘူး”

“ညည်း နားမလည်ရင်သာ မလည်ရမယ်။ ညည်းအကြောင်း အပုပ်နံ့ကတော့ တထောင်းထောင်းထွက်နေတာပဲ။ ညည်းက စစ်ကျောင်းက ကောင်ကလေးတွေနဲ့ လျှောက်တွဲနေတာ ကျောင်းသား ထက်ဝက်လောက် ကုန်သွားပြီလို့ ငါ အခိုင်အလုံ သတင်းရထားတယ်။ နောက်ထက်ဝက်ကလည်း သူတို့ အလှည့်ရောက်ဖို့ အဆင်သင့် တန်းစီနေကြတယ်တဲ့”

“ဘုရားရေ ... ဒီလို မဟုတ်မဟတ် လုပ်ဇာတ်ခင်းပြီး သွားပုပ်လေလွင့် ပြောတာမျိုး ကျွန်မတစ်သက်မှာ ဒီတစ်ခါပဲ ကြားဖူးပါသေးတယ်” သူမ အသံတုန်နေသည်။ “ဒီအကြောင်း ဘွားဘွားကို တိုင်ပြောလိုက်ရင် ဘယ်လို ဖြစ်သွားမလဲဆိုတာ ဆရာမကြီး စဉ်းစားမိပါရဲ့လား”

“စဉ်းစားပြီးပါပြီ။ ညည်း တိုင်ချင်တိုင်လိုက်ပါ။ ငါ့ဘက်ကလည်း တိုင်ရမှာပါပဲ။ တစ်သက်လုံး နာမည်ကောင်းရလာတဲ့ ကျောင်းဂုဏ်သိက္ခာကို ငါ့အနေနဲ့ ထိန်းရမယ့်တာဝန်ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ အေးအေးဆေးဆေး ထွက် သွားရင် ညည်းအနေနဲ့ ပိုပြီး သက်သာလိမ့်မယ်လို့ ငါပြောချင်တယ်”

အီးဗ်က မလှုပ်မယှက်ထိုင်ရင်း စဉ်းစားနေသည်။ နောက်ဆုံး ဆရာမ ကြီး၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီး တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဟာ ကျွန်မ မိသားစုကို သိက္ခာချချင်လို့ တမင်လုပ်ကြံတယ်ဆို တာ ထင်ရှားပါတယ်။ ကျွန်မကို ခုတုံးလုပ်ပြီး ဘွားဘွား စိတ်မချမ်းသာအောင် တစ်ယောက်ယောက်က ကျိတ်ကြံနေတာ ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်မပဲ ထွက်သွားပါ့မယ်”

“အဲဒါ အကောင်းဆုံးပါပဲ အီးဗ်၊ မနက်ကျတော့ လေယာဉ်ကွင်းသွား ဖို့ ကားတစ်စီး စီစဉ်ပေးပါ့မယ်။ ပြီးတော့ ညည်းပြန်လာပြီဆိုတာ ညည်းဘွား ဘွားဆီကိုလည်း သံကြိုးရိုက်လိုက်မယ်”

အီးဗ်က ထိုင်ရာမှ ထကာ တံခါးဝသို့ လျှောက်လာရင်း ရုတ်တရက် သတိရသဖြင့် ပြန်လှည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဒါဆို ကျွန်မ ညီမလေးကရော”

“သူက ဒီမှာပဲ ဆက်နေမှာပေါ့။ သူက အပြစ်ရှိတဲ့ လူမှမဟုတ်ဘဲ”

*

စာသင်ချိန်ကုန်ဆုံး၍ အလက်ဇန္ဒရာ အဆောင်သို့ ပြန်လာသော အခါ အီးဗ်အား အထုပ်အပိုးတွေ ပြင်ဆင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဒါက ဘာလုပ်နေတာလဲ မမ”

“အိမ်ပြန်တော့မလို့လေ”

“ဟင် ... အိမ်ပြန်မလို့၊ နှစ်ဝက်ကြီးထဲမှာ ပြန်လို့ ဘယ်နှယ့်ဖြစ်ပါ့ မလဲ”

အီးဗ်က ညီမဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လိုက်ပြီး - “ဒီကျောင်းမှာ နေရာ တာ အလကားပဲ အလက်၊ အချိန်ဖြုန်းတာ သက်သက်ပဲ။ ဘာပညာမှလည်း ဟုတ်တိပတ်တိ မရပါဘူး။ ညီမကော အဲဒီလို မစဉ်းစားမိဘူးလား ဟင်”

အလက်ဇန္ဒရာက အံ့အားသင့်နေမိသည်။

“ဟင့်အင်း ... ညီမတော့ အဲဒီလို မစဉ်းစားမိဘူး”

“အေး ... မမကတော့ အဲဒီလိုပဲ တွေးမိတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း စိတ်ကုန်ပြီ၊ တစ်နှစ်လုံး တစ်ရက်မှ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ညီမကို ငဲ့ပြီး မလွဲသာလို့ သာ နေနေခဲ့ရတာ၊ ညီမကတော့ သိပ်ပျော်တယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား”

“ပျော်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ...”

“မမ စိတ်မကောင်းပါဘူး အလက်။ မမကို ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်။ မမ ဘယ်လိုမှ နေမပျော်တော့လို့ပါ။ မမ နယူးယောက်ကို ပြန်တော့မယ်။ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ်ပြန်တာ ပျော်စရာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“မမ ဆရာမကြီးကို ပြောပြီးပြီလား”

“ခုနကပဲ သွားပြောလိုက်ပြီ”

“အဲဒီတော့ သူက ဘာပြောသလဲ”

“သူက ဘာပြောမလဲ။ စိတ်မကောင်းဘူးပေါ့။ ကျောင်းအတွက် ထိ ခိုက်မှာကို သူက စိုးရိမ်တယ်လေ။ မသွားပါနဲ့လို့ဆိုပြီး မမကို အတင်းတောင်း ပန်တယ်”

အလက်ဇန္ဒရာက ခုတင်စွန်းတွင် ဝင်ထိုက်လိုက်သည်။

“အဲဒါမှ ပြဿနာပဲ။ ညီမလည်း ဘာပြောလို့ ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး”

“ညီမက ဘာပြောစရာလိုသလဲ။ ဒီကိစ္စက မမရဲ့ကိစ္စပါ။ ညီမနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ မမ မပျော်တာလည်း မှန်ပါတယ်။ ပျော်စရာလည်း မရှိပါဘူး။ အလကား အချိန်ဖြုန်းနေသလိုပဲ။ တစ်ခါလာလည်း ဒီ လက်တင်ဘာသာ ... လက်တင်ဘာသာနဲ့ သိပ်ပြီး ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းပါတယ်”

“ဒါပေါ့၊ ပြီးတော့ သမိုင်းဘာသာရပ်လည်း ဘာထူးသလဲ။ ဒီ အတိုင်းပဲပေါ့။ အာဏာငမ်းငမ်းတက်နေတဲ့ စစ်သူကြီးတွေ စစ်တိုက်ထွက်နေကြ တာနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေတာပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒါ တို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုန်း”

အလက်ဇန္ဒရာက ထိုင်ရာမှထကာ နံရံကပ်ဗီရိုဆီသို့ ရောက်လာ သည်။ ပြီးတော့ အဝတ်သေတ္တာကို ထုတ်ယူပြီး ခုတင်ပေါ်တွင် တင်လိုက် သည်။

အီးဗ် ပြုံးပြီး ပြောသည်။

“ညီမကို မမ မတိုက်တွန်းပါဘူး ညီမရယ်။ ဒါပေမဲ့ တို့ညီမအစ်မနှစ် ယောက် အတူတူ ပြန်ရမှာကိုတော့ မမသိပ်ပြီး ဝမ်းသာမိတယ်”

အလက်ဇန္ဒရာက အစ်မဖြစ်သူ၏ လက်ကို ဆုပ်ညှစ်ရင်း -

“ညီမလည်း အတူတူပါပဲ မမရယ်”

“ဒါဆို မမ ဒီပစ္စည်းတွေ သိမ်းနေတုန်း ညီမက ဘွားဘွားဆီ ဖုန်း သွားဆက်ပါလား။ မနက်ဖြန် လေယာဉ်နဲ့ ပြန်လာမယ့်အကြောင်း ပြောပြလိုက်။

ပြီးတော့ ဒီကျောင်းမှာ ဘယ်လိုလုပ်နေလို့မှ မပျော်တော့ဘူးဆိုတာလည်း ပြောလိုက်ပါ ဟုတ်လား”

“ကောင်းပြီလေ” သူမက ခေတ္တမျှ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ “ဘွားဘွားကတော့ လုံးဝ သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး မမ”

“အို ... ဒီအဘွားကြီးအကြောင်း ထည့်စဉ်းစားမနေပါနဲ့။ သူ့ကို မမကိုင်နိုင်ပါတယ်” သူမက ယုံကြည်ချက်အပြည့်ဖြင့် ပြောသည်။

သည်အချက်ကို အလက်ဇန္ဒရာကလည်း ခြွင်းချက်မရှိ ယုံကြည်သည်။ အီးဗ် အဘွားကြီးကို ‘ပိုင်’ သည်။ အီးဗ်ပြောလျှင် ဘာမဆိုရသည်။ ဘာမဆို လက်ခံသည်။

အလက်ဇန္ဒရာသည် တယ်လီဖုန်းစားပွဲသို့ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

*

ကိတ်ဘလက်ဝဲတွင် နေရာတကာ၌ မိတ်ဆွေတွေလည်း ရှိသည်။

ရန်သူတွေလည်း ရှိသည်။ လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ အမှုထမ်းတွေလည်း ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် စုံထောက်ငှားစရာမလိုဘဲ ဘယ်ကိစ္စမဆို မကြာမီ သိရှိနိုင်သည်။

ယခုလည်း ထိုအတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော သုံးလေးလခန့်ကစပြီး အီးဗ်နှင့် ပတ်သက်သော မကောင်းသတင်းသည် ကိတ်၏ နားသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခဲ့သည်။ ပထမတုန်းကတော့ သူမက အလကားမနာလိုလို သတင်းလွင့်ကြတာ ဖြစ်မှာပါ ဆိုပြီး လျစ်လျူရှုထားခဲ့သည်။ နောက်တော့ သတင်းတွေက ရပ်မသွားဘဲ ဆက်တိုက်ပေါ်ထွက်လာသည်။

အီးဗ်သည် ဆွစ်ဇာလန်တွင် ယောက်ျားကလေးများစွာနှင့် ပွေ့ရှုပ်နေကြောင်း၊ သူမအား လူတွေက ‘လူမှုရေးရောဂါ’ အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုထားကြောင်း။

ယခုတော့ ဘယ်လိုပင်ဖြစ်ဖြစ် အီးဗ်တို့ညီအစ်မနှစ်ယောက် ပြန်လာတော့မည်ဆို၍ အဘွားကြီးက တစ်နည်းအားဖြင့် ဝမ်းပင်သာမိသည်။

အီးဗ်နှင့်ပတ်သက်သော ကောလာဟလ သတင်းများ မှန်မမှန်ကို စုံစမ်းရန်လည်း ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်သည်။

*

ညီအစ်မနှစ်ယောက်အိမ်သို့ ပြန်လာသောနေ့တွင် ကိတ်က အိမ်မှပင် စောင့်ကြိုနေသည်။

သူမသည် ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် အီးဗ်အား သူမ၏ အခန်းထဲသို့ လက်ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။

“ကဲ ... ဘွားဘွားကို အမှန်အတိုင်း ပြောစမ်း၊ ငါကြားရတဲ့ သတင်းတွေ တကယ်ပဲ အမှန်ပဲလား ... ဟင်၊ သမီးတို့နှစ်ယောက် ဘာဖြစ်လို့ ကျောင်းထုတ်ခံရသလဲ” အဘွားကြီးက မြေးဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဘွားဘွားကလည်း ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေမှန်း မသိပါဘူး။ သမီးတို့ကို ကျောင်းက ထုတ်ပစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘွားဘွားရဲ့ သမီးတို့ သဘောနဲ့ ထွက်လာခဲ့ကြတာပါ” အီးဗ်က အတည်ပေါက်ဖြင့် ပြောသည်။

“ဒါဖြင့် စစ်ကျောင်းက ယောက်ျားကလေးတွေနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ပွေပွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာကော”

“အို ... ဒီအကြောင်း ကျေးဇူးပြုပြီး မမေးပါနဲ့ ဘွားဘွားရယ်၊ သမီးမပြောချင်လို့ပါ။ မပြောရင် ပိုကောင်းမယ် ထင်လို့ပါ”

“ဘွားဘွားက စိုးရိမ်လို့ မေးနေတာပါ သမီးရယ်။ ဒါနဲ့ သမီးတကယ်ပဲ အဲဒီလို လုပ်ခဲ့သလား ... ဟင်”

“သမီး ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး ဘွားဘွားရဲ့၊ လုပ်တာက အလက်ပါ”

“ဟင် ... အလက်လုပ်တယ်။ ဘာတွေ လုပ်ခဲ့လဲ။ အလက် ဘာတွေ လုပ်ခဲ့လဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုတော့ အပြစ်မတင်ပါနဲ့ ဘွားဘွားရယ်။ သူ့ခမျာ မလွှဲမရှောင်သာလို့ ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ သူ့စိတ်သူမနိုင်ရှာလို့ပါ။ သူက သမီးလို ဟန်ဆောင်ပြီး ယောက်ျားကလေးတွေနဲ့ လျှောက်တွဲတာ၊ တခြားမိန်းကလေးတွေက သူ့အကြောင်း လျှောက်ပြောတာတောင် သူက မရှက်ဘူး။ တကယ်တော့ သူက ကလေးစိတ် မပျောက်သေးလို့ ဒီလိုလုပ်တာပါ ဘွားဘွား”

“အဲဒါကို သမီးက ဒီအတိုင်း ကြည့်နေခဲ့ရသလား၊ ကိုယ့်ညီမလေးကို မတားဘူးလား ... ဟင်”

အဘွားကြီးက မျက်ကလူးဆန်ပျာ မေးသည်။

“သမီး တားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေမယ်ဆိုပြီး အကြောက်အကန် လုပ်နေလို့ သမီး မနည်းချောထားရတာ။ တကယ်တော့ အလက်က ငယ်ပါသေးတယ် ဘွားဘွားရယ်။ ကလေးစိတ် မပျောက်သေးဘူး။ ဒီအကြောင်း ဘွားဘွားက သူ့ကို သွားမေးရင်တော့ ဒုက္ခပဲ။ အဲဒါမှ ပိုဆိုးသွားလိမ့်မယ်။ သူက ဇွတ်တရွတ်လုပ်မှာ” အီးဗ်က တကယ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည့်ဟန်ဖြင့် ပြောသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများတွင်လည်း မျက်ရည်တွေ ဝေ့လာကြသည်။

ကိတ်က မြေးမကလေးကို ကြည့်ပြီး သနားသွားမိသည်။

“မငိုပါနဲ့ သမီးရယ် မငိုပါနဲ့၊ ဘွားဘွားက အလက်ကိုလည်း သွားပြီး မမေးတော့ပါဘူး။ ဒီကိစ္စ ဘွားဘွားနဲ့ သမီးတို့ နှစ်ယောက်တည်း သိပါစေ ဟုတ်လား”

အီးဗ်က တစ်ချက်ရှိုက်လိုက်ပြီးတော့မှ -

“အမှန်က ဘွားဘွားကို သမီးမပြောချင်တာက ဒါကြောင့်ပါ။ ဘွားဘွား စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မှာကို သမီး မမြင်ချင်လို့ ဘွားဘွားရယ်”

*

နောက်တော့ မြေးအဘွားသုံးယောက် လက်ဖက်ရည်စားပွဲ ထိုင်ရင်း အလက်ဇန္ဒရာကို ကြည့်ကာ ကိတ်က တွေးမိသည်။ ‘အင်း ... တော်တော်ဆို တဲ့ သူငယ်မပဲ၊ အပြင်ကတော့ ရွှေမှုန်ကြံ အထဲကတော့ နောက်ချေးခံပါလား။ သူကပဲ မဟုတ်တရုတ်တွေ လုပ်ပြီးတော့ အစ်မကြီးလုပ်တာဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်တာ အံ့စရာကောင်းတဲ့ စိတ်ထားပါလားဟေ့’

*

အီးဗ်နှင့် အလက်ဇန္ဒရာတို့သည် နောက်နှစ်နှစ်အတွင်း ပေါ်တာ ကျောင်းတွင် ပညာဆက်လက် သင်ကြားကြသည်။ ထိုကာလအတွင်း အီးဗ် သည် နာမည်ပျက်မထွက်အောင် မိုင်းကောင်းကျောက်ဖိနေထိုင်သည်။ အဘွား စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မည့် လုပ်ငန်းမျိုးလည်း လုံးဝမလုပ်။

အဘွားမှာ အသက်ကြီးလှပြီ။ ၇၉ နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ သူမအတွက် လူ့လောကတွင် နေထိုင်ရန် အချိန်သိပ်မရှိတော့။ မိမိသည် အဘွား၏ လုပ်ငန်းအားလုံးကို အမွေဆက်ခံရမည့် မျိုးဆက်ရင်သွေးဖြစ် ကြောင်း အီးဗ်က ကောင်းစွာ သဘောပေါက်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

*

မြေးမကလေးများ၏ အသက် ၂၁ နှစ်ပြည့်မွေးနေ့တွင် ကိတ်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပါရီသို့ ခေါ်သွားပြီး ‘ကိုကိုရှယ်နယ်’ ကုန်တိုက်တွင် အဖိုးတန် ဝတ်စုံ အသစ်အဆန်းများ ဝယ်ပေးသည်။

မွေးနေ့ပါတီပွဲကို လီပီတစ်ဘီဒွင်းဟိုတယ်တွင် အကျဉ်းရုံး၍ ကျင်းပသည်။ ပါတီပွဲတွင် အီးဗ်နှင့် အလက်ဇန္ဒရာတို့သည် မြို့စားကြီးကတော် ဗီဗီယံ တို့နှင့် တွေ့ဆုံရသည်။ မြို့စားကြီးမှာ အသက် ၅၀ ဝန်းကျင်အရွယ်ဖြစ်ပြီး ဆံပင်ဖြူဖြူ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တောင့်တောင့်တင်းတင်းနှင့် ခွံညားသော ရုပ်သွင်မျိုးရှိသည်။ မြို့စားကတော်မှာလည်း ကျက်သရေရှိသော ရုပ်ရည်မျိုးရှိပြီး အလွန်ဧည့်ဝတ်ကျောပွန်သော အိမ်ရှင်မအဖြစ် ကျော်ကြားသူ ဖြစ်သည်။

ပထမတွင် အီးဗ်က မြို့စားလင်မယားအား ထူးထူးခြားခြား စိတ်မဝင်စားမိသော်လည်း ပါတီပွဲလာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က မြို့စားကတော်အား ပြောသောစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါတွင်ကား အလွန်ပင် စိတ်ဝင်စားမိတော့သည်။

“မြို့စားကတော်တို့ ဇနီးမောင်နှံကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မဖြင့် တော်တော်အားကျမိပါသည်။ ကျွန်မ သိရသလောက်ဆိုရင် မြို့စားကတော်တို့ ဇနီးမောင်နှံဟာ လောကမှာ အပျော်ဆုံးမောင်နှံပါပဲ။ ဒါနဲ့ ... အိမ်ထောင်သက် ဘယ်လောက်ရှိသွားပြီလဲ။ ၂၅ နှစ်လောက်တော့ ရှိရောပေါ့” ဟု ဧည့်သည် အမျိုးသမီးက မေးသည်။

ဤတွင် မြို့စားကြီးက ကြားဖြတ်ပြီး -

“နောက်လဆိုရင် ၂၆ နှစ်ပြည့်ပါပြီ။ ကျုပ်က ကိုယ့်ဇနီးအပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက်တဲ့ တစ်ယောက်တည်းသော ပြင်သစ်လူမျိုးဗျ”

အီးဗ်မှလွဲ၍ တခြားလူတွေအားလုံး ရယ်ကြသည်။

အီးဗ်သည် နောက်ပိုင်းတစ်ချိန်လုံးတွင် မြို့စားကြီး လင်မယားကိုသာ အရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြင့် အကဲခတ်နေမိသည်။ လည်ပင်းတိုတို၊ ကိုယ်ခန္ဓာအိပဲ့ပဲ့နှင့် လူလတ်ပိုင်းအရွယ် ဤမိန်းမကို မြို့စားကြီးက ဘာများမက်စရာရှိလို့ပါလိမ့် ဒီလူကြီးတော်တော်တုံးသေးတာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့စကားကတော့ စိန်ခေါ်တဲ့ စကားပဲဟုလည်း တွေးမိသည်။

*

နောက်နေ့ကျတော့ အီးဗ်က မြို့စားကြီး မောရီးယား၏ ရုံးခန်းသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

“ကျွန်မ အီးဗ်ဘလက်ဝဲပါ။ ကျွန်မကို မမှတ်မိတော့ဘူး ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ...”

“အမယ်လေးဗျာ ကျုပ်က ဘယ်နှယ့်မမှတ်မိဘဲ နေပျံ့မလဲ ကလေးရယ်။ မင်းက ကျုပ် မိတ်ဆွေကြီး မစ္စက်ဘလက်ဝဲရဲ့ အလွန်ချောတဲ့ မြေးမကလေးတစ်ယောက်ပဲ”

“အခုလို မှတ်မိတာကို အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ် မြို့စားကြီး။ ကျွန်မအတွက် အနှောင့်အယှက်များ ဖြစ်နေမလား မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ဘွားဘွားအတွက် တိတ်တိတ်ကလေး ကျိတ်ပြီး ညစာစားပွဲတစ်ခု လုပ်ချင်လို့ပါ။ အဲဒါ မြို့စားကြီးက ဝိုင်အရက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အိတ်စပတ် တစ်ယောက်လို့ သိရပါတယ်” သူမက ခပ်သဲ့သဲ့ကလေး ရယ်လိုက်ပြီးတော့မှ “ဘာနဲ့ ဧည့်ခံရမယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်မ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝိုင်အရက်အကြောင်းတော့

ကျွန်မ ဘာမှ မသိပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ဘယ်လိုဝိုင်အရက်မျိုးနဲ့ ဧည့်ခံသင့်တယ် ဆိုတာကို မြို့စားကြီးဆီက အကြံဉာဏ်လိုချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ်။ ရပါတယ်။ အဲဒါက ဘာအစားအစာတွေ နဲ့ ဧည့်ခံမယ်ဆိုတဲ့အပေါ်မှာ တည်ပါတယ်။ အကယ်၍ ငါးဟင်းနဲ့ ဧည့်ခံမယ် ဆိုရင် ခပ်ပေါ့ပေါ့အကောင်းစား ရှာဘလေဝိုင်”

“အို ... ဖုန်းနဲ့ မပြောပါနဲ့။ အဲဒါတွေ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မှတ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဒီကိစ္စ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်လာပြီး ဆွေးနွေးချင်ပါတယ်။ ဒီလိုလုပ်ရင် ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်။ ဒီနေ့ နေ့လယ်စာစားရင်း ဆွေးနွေးရင် မကောင်းဘူးလား။ မြို့စားကြီး အားပျံ့မလား ... ဟင်”

“မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတစ်ယောက်ကိစ္စပဲ။ မအားလည်း အားရမှာပေါ့ကွယ်”

“အို ... ကျွန်မ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

အီးဗ်က ဖုန်းကို ဖြည်းဖြည်းကလေး ပြန်ချလိုက်သည်။ မြို့စားကြီး တစ်သက်လုံး မမေ့နိုင်သော နေ့လယ်စာစားပွဲမျိုး ဖြစ်ရမည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

*

သူတို့နှစ်ယောက် ‘လက်ဇာရေး’ ဟိုတယ်တွင် ဆုံကြသည်။ မြို့စားကြီးက ဝိုင်အရက်အမျိုးမျိုးအကြောင်း ခရားရေလွတ်ပြောပြနေသည်။ အီးဗ်က တော့ စိတ်မရှည်စွာဖြင့် နားထောင်နေသည်။ နောက်ဆုံး သည်းမခံနိုင်တော့ သဖြင့် ရုတ်တရက် ဖြတ်ပြောသည်။

“မြို့စားကြီးကို ကျွန်မချစ်တယ်”

မြို့စားကြီးမှာ ပြောနေရင်း တန်းလန်းစကားဖြတ်လိုက်ရသဖြင့် အားနာသွားပြီး “ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်” ဟု တောင်းပန်လိုက်သည်။

“ကျွန်မက မြို့စားကြီးကို ချစ်တယ်လို့ ပြောနေတာ”

မြို့စားကြီးက ဝိုင်အရက်ခွက်ကို တစ်ငုံစုတ်သောက်လိုက်ပြီးမှ “သိပ်ကောင်းတဲ့ အရက်ပဲ” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် အီးဗ်၏ လက်ကို သူ့လက်ဖြင့် အသာပုတ်ကာ “ဒါပေါ့ကွယ် မိတ်ရင်းဆွေရင်းတွေဆိုတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်ခင်လေးစားကြတာပဲပေါ့”

“ကျွန်မက အဲဒီအချစ်မျိုးပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး”

မြို့စားကြီးက အံ့အားသင့်သွားပြီး အီးဗ်၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူမ ဘယ်လိုအချစ်မျိုးကို ပြောနေကြောင်း သူမ၏ မျက်လုံးများက ဖော်ပြနေကြသည်။ မြို့စားကြီး ဂနာမငြိမ် ဖြစ်လာမိသည်။ ကလေးမက ၂၁

နှစ်အရွယ်သာ ရှိသေးသည်။ သူက အသက် ၅၀ အရွယ်။ ပြီးတော့ ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့သော အိမ်ထောင်ရှင်။ သူသည် ကလေးမရှေ့တွင် မနေတတ် မထိုင် တတ် ဖြစ်လာသည်။ သူမ ဘာဆက်ပြောမလဲဟု ရင်တဖိုဖိုနှင့် စောင့်နေမိသည်။ ကလေးမက တကယ်လည်း လှသည်။ ယောက်ျားတိုင်း အငမ်းမရ ချစ်ချင်သော ရုပ်ရည်မျိုး။ ဝတ်ထားတာကလည်း ပါးလွှာသော စကတ်နှင့် ပျော့ညံ့အိစက် သော အစိမ်းရောင် ဆွယ်တာ။ သူမ၏ ပင်ကိုအလှကို အတိုင်းသား ဖော်ပြနေ သလို ထင်ရသည်။ သူမ၏ အပြစ်ကင်းစင်သော ချစ်စရာ မျက်နှာကလေးကို ကြည့်ကာ သူက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“မင်းက ငါ့နဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီးမှ မသိရသေးတာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ငယ်ငယ်ကတည်းက မြို့စားကြီးကို သိနေတာ။ မြို့စားကြီး အကြောင်းပဲ အမြဲ တွေးနေမိခဲ့တာ”

“ငါက အဘိုးကြီးပါ ကလေးရာ”

“ဒါ ... မဆိုပါဘူး။ ကျွန်မချစ်တာ ချစ်တာပဲ။ မနေ့ညက ညစာ စားပွဲမှာ မြို့စားကြီးကိုပဲ ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားနေတယ်။ ကျွန်မ တခြားဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး။ အိပ်လို့လည်း လုံးဝ မပျော်ဘူး။ မျက်စိထဲမှာ မြို့စား ကြီးကိုပဲ မြင်ယောင်နေတယ်”

“ငါတော့ ဘယ်လိုပြန်ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး အီးဗ်၊ ငါက အိမ်ထောင်ရှင် တစ်ယောက်ပါ ကလေးရယ်”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့။ မြို့စားကတော်ကို ကျွန်မ မနာလို တောင် ဖြစ်မိတယ်။ သူက သိပ်ကံကောင်းတဲ့ မိန်းမပဲ။ အဲဒါကို သူတွေ့မှ တွေးမိရဲ့လား မသိဘူး”

“တွေးမိပါတယ်။ သူက ငါ့ကို တကယ်ပဲ ချစ်မြတ်နိုးပါတယ်”

“ကျွန်မက သူ့ထက် ပိုပါသေးတယ်”

မြို့စားကြီး ဘာပြောရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေသည်။ သူ့ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်လာပြီ။

“မင်းက သိပ်ပြီးချောတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ တစ်နေ့မှာ လင်ကောင်းသားကောင်း ရနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးပါ”

“အခုပဲ တွေ့နေပြီလေ”

မြို့စားကြီးက ဘေးဘီကို လှည့်ကြည့်သည်။ တစ်ယောက်ယောက် များ မြင်သွား၊ ကြားသွားမလားဟု စိုးရိမ်မိသည်။

“ငါတောင်းပန်ပါတယ် အီးဗ်ရာ၊ မတော်ပါဘူး ကလေးရယ်။ အမျိုး ကောင်းသမီးဆိုတာ ဒီလို အပြုအမူမျိုးကို ဝေးဝေးက ရှောင်သင့်ပါတယ်ကွယ်”

အီးဗ်၏ မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံလာကြသည်။

“အို မြို့စားကြီးက ကျွန်မကို အဲဒီလို ထင်တယ်ပေါ့လေ။ ထင်ပါ ... ထင်ပါ။ ကြိုက်သလို ထင်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မမှာတော့ ကျွန်မဒုက္ခနဲ့ ကျွန်မမို့ ပြောတိုင်းခံရတော့မယ့် ဘဝပါ။ ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျွန်မ ဘဝမှာ အချစ်ဆုံး ချစ်သူပါ။ ကံဆိုးချင်တော့ သူဟာ တောင်တက်ရင်း လိမ့်ကျပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ မျက်လုံးအောက်မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာမို့ ကျွန်မ တစ်သက် မမေ့နိုင်တော့ပါဘူး” သူမက ရှိုက်ငိုနေသည်။

မြို့စားကြီးက သူမလက်ပေါ်သို့ သူ့လက်ကို တင်လိုက်ပြီး ကြင်နာ စွာဖြင့် - “အို ... ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်”

“မြို့စားကြီးကို မြင်ရတော့ ကျွန်မချစ်သူကို သိပ်ပြီး သတိရမိတယ်။ သူ့ရုပ်က မြို့စားကြီးနဲ့ တစ်ပုံတည်းပဲ။ ကျွန်မမှာတော့ ကိုယ့်ချစ်သူ ပြန်ရောက် လာသလို ထင်မိပါတယ်။ မြို့စားကြီးကတော့ ကျွန်မ ချစ်သလို မချစ်ဘူး။ ရက်ရက်စက်စက် ပြောရက်လေခြင်း” အီးဗ်က ပြောရင်း ရှိုက်ငိုနေပြန်သည်။

မြို့စားကြီးက သူမမျက်နှာကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်ရင်း အကြိတ် အနယ် စဉ်းစားနေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကို ယတိပြတ် ချမှတ်လိုက် သည်။

တကယ်တော့ သူလည်း ပုထုဇဉ် လောကီသား တစ်ယောက် မဟုတ်ပါလား

*

“ကျွန်မတို့ ဘယ်တော့ ပြန်တွေ့ကြဦးမှာလဲ ဟင်”

ဟိုတယ်မှ အထွက်တွင် အီးဗ်က မေးသည်။

“ငါ ဖုန်းဆက်ပါ့မယ်”

မြို့စားကြီး အီးဗ်နှင့် နောက်ထပ် မတွေ့တော့ရန် အပြီးအပိုင် ဆုံး ဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ သည်ကိစ္စကို သည်မျှနှင့်ပဲ ဖြတ်ပစ်ရမည်။ သို့မဟုတ်လျှင် နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် အကျိုးယုတ်နိုင်သည်။

သို့သော် ကံဆိုးချင်တော့ သည်ကိစ္စသည် သည်မျှနှင့် ပြီးပြတ် မသွားခဲ့။

သူတို့နှစ်ယောက် ညနေပိုင်းတွင် ဟိုတယ်မှ ပြန်ထွက်လာကြသည် ကို မစွက်ဘန်ဒါလိတ်ဆိုသူ အမျိုးသမီးကြီးက အမှတ်မထင် မြင်သွားခဲ့သည်။ မစွက်ဘန်ဒါလိတ်မှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်က လူမှုရေးရန်ပုံငွေ ကော်မတီတွင် မစွက် ဘလက်ဝဲနှင့်အတူ လုပ်ကိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူမက လူမှုရေးတွင် အလွန် လာဘ်

မြင်သူဖြစ်သည်။ အခွင့်အရေးကိုလည်း ရလျှင်ရသလို ယူတတ်သည်။ ယခုလည်း သူမအတွက် မစ္စက်ဘလက်ဝဲထံတွင် အခွင့်အရေးရနိုင်ရန် အခြေအနေတစ်ရပ် ပေါ်လာခဲ့ပြန်ပြီ။

သူမသည် မြို့စားကြီး မောရီးယားတို့ဇနီးမောင်နှံ ဓာတ်ပုံများကို သတင်းစာများတွင် မြင်ဖူးသည်။ ထို့အတူ ဘလက်ဝဲအမြွှာညီအစ်မ ဓာတ်ပုံများကိုလည်း မြင်ဖူးခဲ့သည်။ သူမအနေဖြင့် အစ်မလား၊ ညီမလားဟုတော့ ခွဲခြားမသိ။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ။ သည်မျှနှင့်ပင် လုံလောက်နေပြီ။

သို့ဖြင့် အချိန်မဆွဲတော့ဘဲ တယ်လီဖုန်း လမ်းညွှန်စာအုပ်တွင် ကိတ်ဘလက်ဝဲ၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို ရှာပြီး ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... မင်္ဂလာညနေခင်းပါ ခင်ဗျား” အိမ်ဖော်အမှူး စကားပြန်သည်။

“ကျွန်မ မစ္စက်ဘလက်ဝဲနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ”

“ဘယ်သူလို့ ပြောရပါ့မလဲ ခင်ဗျား”

“မစ္စက်ဘန်ဒါလိတ်လို့ ပြောပါ။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စပါ”

နောက်တစ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ကိတ်ဘလက်ဝဲက ဖုန်းကို လာကိုင်သည်။

“ဘယ်သူပါလိမ့်ရှင်”

“ကျွန်မ အလစ်ရှာဘန်ဒါလိတ်ပါ။ မစ္စက်ဘလက်ဝဲ မှတ်မိဦးမှာပါ။ မနှစ်က ကျွန်မတို့ လူမှုရေး ကော်မတီမှာ အတူတူ လုပ်ခဲ့ကြတယ်လေ၊ အဲဒါ”

“ဪ ... ရန်ပုံငွေ ကိစ္စလား၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်မ ...”

“အို ... မဟုတ်ဘူး။ မဟုတ်ဘူး ... မစ္စက်ဘလက်ဝဲ၊ ရန်ပုံငွေကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ အရေးကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးကိစ္စပါ။ မစ္စက်ဘလက်ဝဲရဲ့ မြေးမကလေးကိစ္စ ပြောချင်လို့ပါ”

မစ္စက်ဘလက်ဝဲက သူမအား လက်ဖက်ရည်သုံးဆောင်ရန် လာရောက်ဖို့ ဖိတ်သည်။ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း နှစ်ယောက်သား ဆွေးနွေးကြမည်။ သို့ဖြင့် မစ္စက်ဘလက်ဝဲနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်သွားမည်။

မစ္စက်ဘန်ဒါလိတ်က ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ကျေနပ်သွားသည်။ တဘက်မှ အသံပေါ်လာသည်။

“သူ့အကြောင်း ဘာပြောစရာ ရှိလို့လဲ”

မစ္စက်ဘန်ဒါလိတ်က တယ်လီဖုန်းဖြင့် မပြောချင်။ သို့သော်လည်း မစ္စက်ဘလက်ဝဲ၏ လိုလိုချင်ချင်မရှိသော လေသံကြောင့် ဖုန်းထဲမှပင် ပြောလိုက်ရတော့သည်။

“ကျွန်မမှာ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောပြဖို့ တာဝန်ရှိ တယ်ထင်လို့ပါ မစ္စက်ဘလက်ဝဲ၊ ဒီနေ့ ညနေပိုင်းတုန်းက မစ္စက်ဘလက်ဝဲရဲ့ မြေးမကလေးနဲ့ ကောင့်မောရီယားတို့နှစ်ယောက် ဟိုတယ်ထဲက ထွက်လာကြ တာ ကျွန်မ မြင်ခဲ့ရလို့ပါ။ သူတို့ကြည့်ရတာ ရိုးရိုးတွေ့ကြပုံမျိုးမဟုတ်မှန်း သိသာပါတယ် မစ္စက်ဘလက်ဝဲ”

“ဒါ ... လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မ မြေးဆိုတာ ဘယ်မြေးကို ပြော တာလဲ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်မလည်း အတိအကျ မပြောတတ်ဘူး။ သူတို့နှစ် ယောက်ကို ကျွန်မ ခွဲလို့မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက် ယောက်ဆိုတာတော့ သေချာပါတယ်။ အဲဒါ ...”

“ကောင်းပါပြီ၊ အခုလို သတင်းပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်” အဘွားကြီးက ဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်သည်။

သူမသည် မတ်တတ်ရပ်သော သတင်းစကားကို ပြန်စဉ်းစားနေမိ သည်။ ကိတ်သည် မြို့စားကြီးနှင့် သိကျွမ်းခဲ့သည်မှာ ၁၅ နှစ်ခန့်ပင်ရှိခဲ့ပြီ။ ကြားရသောသတင်းမှာ မြို့စားကြီး၏ အကျင့်သိက္ခာအရ လုံးဝ ယုံနိုင်စရာမရှိ။ သို့သော် ယောက်ျားတွေက မိန်းမဖြားယောင်းလျှင် အညှာလွယ်တတ်ကြ သည်။ မြို့စားကြီးကို အလက်ဇန္ဒရာများ သွားစပြန်ပြီလား။

သူမသည် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ကောက်ကိုင်ကာ အော်ပရေတာအား ပြောလိုက်သည်။

“ငါ ဆွစ်ဇလန်ကို စကားပြောချင်လို့၊ လိုဇန်းမြို့က ‘ဖန်းဂု’ အထက် တန်းကျောင်း ဆက်ပေးစမ်းပါ”

*

ညနေပိုင်းတွင် အီးဗ် အိမ်ပြန်လာတော့ သူမ အမူအရာတော်တော် မြူးရွှင်နေသည်။ သူမက မြို့စားကြီးအပေါ် အနိုင်ယူလိုက်ရ၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျေနပ်မိသည်။ **ဒီလူကြီးကိုတောင် ဒီလောက်လွယ်လွယ်နဲ့ ကိုင်နိုင်ရင် တခြား လူတွေလည်း ဘာသားနဲ့ ထုထားတဲ့ဟာတွေမို့လို့လဲ။ ငါဆွဲတိုင်းပါလာမှာပေါ့** ဟု သူမက တွေးမိသည်။

သူမသည် စာကြည့်ခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ စာကြည့်ခန်းတွင် ဘွား ဘွား ရှိနေသည်။

“ဟယ်လို ... ဘွားဘွား၊ ဒီနေ့ ဘယ်လိုလဲ။ ပျော်စရာကောင်းရဲ့လား ... ဟင်”

“သိပ်တော့ မကောင်းပါဘူးကွယ်။ ဒါနဲ့ ... သမီးကရော”

“သမီး ဒီနေ့ ဈေးဝယ်မလို့သွားတာ၊ လိုချင်တာကလည်း ဘာမှ မတွေ့ခဲ့ပါဘူး ဘွားဘွားရယ်။ ဘွားဘွားက သမီးလိုချင်တာတွေမှန်သမျှ ဝယ် ပေးထားတော့”

“အီးဗ် ... တံခါးပိတ်လိုက်စမ်း”

ဘွားဘွား၏ အသံတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားချက်ပါနေသလို ထင် လိုက်ရသည်။ အီးဗ်က ဝက်သစ်ချသား တံခါးကြီးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

“ထိုင်ပါ”

“ဘာများဖြစ်နေလို့လဲဟင် ဘွားဘွား”

“ငါက အရင်မေးရမှာ။ ညည်းက ဖြေရမှာ၊ အယ်လ်ဖရက်မောရီး ယားကိုပါ ခေါ်လိုက်မလို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ တို့အားလုံး အရှက်မကွဲရအောင်လို့ မခေါ် တော့ဘူး”

အီးဗ်၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် ချာချာလည်သွားသလို ထင်လိုက်ရသည်။
**ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တို့ကို ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်ဘူး။
ငါနဲ့ သူနဲ့ ခွဲလာတာ တစ်နာရီလောက်ပဲ ရှိသေးတာပဲ။**

“သမီး ... သမီး ... ဘာမှလည်း မသိရပါလား ဘွားဘွားရယ်”

“အေး ... မသိရင်လည်း ငါပြောင်ပြောင်ပဲ ပြောမယ်။ ညည်းနဲ့ မောရီး ယားနဲ့ ဟိုတယ်မှာ ခွေးဇာတ်ခင်းကြတယ်ဆို”

အီးဗ်၏ မျက်နှာပေါ်သို့ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာကြသည်။

“သမီး ... သမီးကတော့ ဒီကိစ္စ ဘွားဘွား ဘယ်တော့မှ သိမှာမဟုတ် ဘူးလို့ ထင်ခဲ့တာ အမှန်ပါ ဘွားဘွားရယ်။ သူကလည်း ဘွားဘွားနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် မဟုတ်လား။ အဖြစ်ကတော့ ဆိုးရွားလှပါတယ် ဘွား ဘွားရယ်၊ သူက သမီးကို ဖုန်းဆက်ပြီး နေ့လယ်စာ ဖိတ်လို့ သွားတာပါ။ သူက သမီး ... သမီးကို အရက်တွေမူးအောင် တိုက် ... တိုက်ပြီးတော့ ...” သူမက ပြောရင်း ရှိုက်ငိုသည်။

“ဟေ့ ... တော်ပြီ မပြောနဲ့တော့၊ ညည်း ပါးစပ်ကိုပိတ်လိုက်စမ်း” အဘွားကြီး အသံမှာ ကြာပွတ်သံလို ထင်ရသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများတွင် လည်း ဒေါသရိပ်တွေ ပြည့်လျှံနေသည်။

“အမျိုးယုတ်မ ... ထွီ”

ကိတ်၏ တစ်သက်တာတွင် သည်အချိန်သည် စိတ်မချမ်းသာဖြစ် ရဆုံး အချိန်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

သူမ အချစ်ဆုံး၊ အားအကိုးဆုံး မြေးမကလေး၏ အဖြစ်မှန်ကို သိရသောအခါ ရင်ထဲမှာ မချည့်အောင် ခံစားရသည်။ သူမနားထဲတွင် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး၏ စကားကို ကြားယောင်လာသည်။

မိန်းကလေးတွေကတော့ မိန်းကလေးတွေပါပဲ မစ္စက်ဘလက်ဝဲ၊ သူတို့စရိုက်နဲ့ သူတို့လာကြတာ။ ကျွန်မလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အီးဗ်ကတော့ တခြားမိန်းကလေးတွေထက် ထူးကိုထူးပါတယ်။ သူက ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ မထောက်ဘဲ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းကို လုပ်တာပါပဲ။

ပြီးတော့ သူမက သူမ၏အဖြစ်ကို ညီမဖြစ်သူ အလက်ဇန္ဒရာအပေါ်တွင်လည်း ပုံချလိုက်သေးသည်။

ကိတ်က အလက်ဇန္ဒရာနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်ပွားခဲ့သော မတော်တဆအန္တရာယ်တွေကိုလည်း ပြန်တွေးမိသည်။

မီးလောင်ခဲ့ဖူးသည်။ တောင်စောင်းပေါ်မှ လိမ့်ကျခဲ့သည်။ လှေစီးရင်း ရေနစ်ခဲ့သည်။

ဆရာတစ်ယောက်နှင့် ပြဿနာဖြစ်ပေါ်တုန်းက အီးဗ်ပြောခဲ့သော စကားကိုလည်း ကိတ်က ပြန်လည်ကြားယောင်မိသည်။

မစ္စတာပါကင်ဆန်က သမီးရဲ့ အင်္ဂလိပ်စာ သင်ခန်းစာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဆွေးနွေးစရာရှိတယ်ဆိုပြီး သူ့အိမ်ကို ခေါ်တယ်။ သမီးရောက်သွားတော့ သူတစ်ယောက်တည်းပဲ တွေ့ရတယ်။ သူက အခန်းထဲမှာ ပြစရာတစ်ခုရှိတယ်ဆိုပြီး သမီးကို သူ့အခန်းထဲ ခေါ်သွားပြီးတော့...

ထို့ပြင် ‘ဘရိုင်ယာခရက်စ်ထ်’ ကျောင်းတုန်းက ဆေးခြောက်အရောင်းအဝယ်လုပ်မှုနဲ့ စွပ်စွဲခံရသည့် အဖြစ်အပျက်ကိုလည်း ပြန်လည်သတိရ မိသည်။ အီးဗ်က သူလုပ်တာမဟုတ်၊ အလက်ဇန္ဒရာကို ကာကွယ်ပေးခဲ့ခြင်း သာ ဖြစ်သည်။ ဤကား အီးဗ်၏ပညာ၊ အီးဗ်၏နည်းပရိယာယ်၊ သူမကား မိန်းမကြမ်းလုပ်ပြီး ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးနေရာဝင်ယူတတ်သူ၊ **တော်တော် လည်း တတ်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးပါကလား။**

ကိတ်က သူမ၏ ရှေ့တွင်ထိုင်နေသော ချောချောလှလှ မြေးမကလေး မျက်နှာကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ငါ့ရဲ့ အနာဂတ်စီမံကိန်းတွေကို ညည်းအပေါ် အခြေခံပြီး တည်ဆောက်ခဲ့တယ်။ တစ်နေ့မှာ ကရူဂျာ-ဘရင်းလီမိတက်လုပ်ငန်းတွေကို ဦးဆောင်လုပ်သွားရမယ့်လူဟာ ညည်းပဲဖြစ်တယ်။ ငါ အချစ်ဆုံး အားအကိုးဆုံးလည်း ညည်းပဲဖြစ်တယ်။

“ကဲ ... ဒီနေ့ကစပြီး ညည်း ငါ့အိမ်က ဆင်းသွားပါ။ ညည်းမျက်နှာ ငါ တစ်သက်လုံး မကြည့်ချင်တော့ဘူး” ကိတ်က သံပြတ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

အီးဗ်၏ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး သွေးမရှိတော့သလို ဖြူရော်သွားသည်။

“အမျိုးဖျက်မ၊ မိန်းမယုတ်မ၊ ပထမတော့ ငါ သည်းခံပြီး မသိယောင် ဆောင်ခဲ့တယ်။ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းဆိုးပြီး ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ဖြေခဲ့ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ညည်းက ငါ့ကို လိမ်တယ်၊ ညာတယ်၊ ကောက်ကျစ်တယ်၊ သစ္စာမရှိဘူး။ ဒီလို အယုတ်မမျိုးနဲ့ ငါ မနေနိုင်ဘူး”

အဖြစ်အပျက်က မယုံကြည်နိုင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် မြန်ဆန် လွန်းလှသည်။

အီးဗ်က သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် ပြောသည်။

“ဘွားဘွားရယ်၊ သေသေချာချာလည်း စုံစမ်းကြည့်ပါဦး ဘွားဘွား ရယ်၊ ကျွန်မအကြောင်း အလက်ဇန္ဒရက ဘာတွေများ ပြောထားလို့လဲ ဟင် ဘွားဘွား”

“အလက်ဇန္ဒရနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ ဒီကိစ္စ သူလည်း လုံးဝ မသိ ဘူး။ ငါ ဆရာမကြီး မစ္စကဲကောလင်းနဲ့ အကြာကြီး စကားပြောပြီးပြီ”

“အဲဒါ တကယ်ပဲလားဟင်” အီးဗ်က ဝမ်းသာသွားဟန်ဖြင့် မေး လိုက်သည်။ “သူက သမီးကို တမင်သက်သက် မျက်မှန်းကျိုးနေတာ ဘွား ဘွားရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ...”

“ဟေ့ အီးဗ် ... ဘာမှ ထပ်ပြီး ရှည်မနေနဲ့တော့၊ ငါ နောက်ထပ် ဘာမှ မကြားချင်တော့ဘူး။ ကိစ္စက အားလုံးပြတ်ပြီ၊ ငါရှေ့နေခေါ်ထားပြီးပြီ။ ညည်းကို အမွေဖြတ်လိုက်တော့မယ်”

“အို ... ဘွားဘွားရယ်၊ အဲဒါဆိုရင် သမီး ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ...”

“နည်းနည်းတော့ ပေးထားမယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး ညည်းဘဝ ညည်း ဖန်တီးတော့။ ညည်းကြိုက်သလိုလုပ်တော့၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ကြပ်ကြပ်မှတ် ထား၊ နောက်ထပ်ပြီး ညည်းရဲ့ အပုပ်သတင်းတွေ ထွက်လာရင်တော့ ငါက ထောက်ပံ့ကြေးတစ်ပြားမှ ဆက်ပေးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အားလုံး ဖြတ်ပစ် လိုက်မှာပဲ၊ ပြောတာကြားရဲ့လား”

အီးဗ်က ဘွားဘွား၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်သည်။ ဘွားဘွားသည် ပြောသည့်အတိုင်း တကယ်လုပ်တော့မည်မှာ သေချာသည်။ သူမက ဘွားဘွား ရင်ခွင်ထဲဝင်ပြီး တောင်းပန်စကားပြောရန် အားယူမိသည်။ သို့သော် သူမမှာ အားမရှိတော့။ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပျော့ခွေကျသွားမိပြီ။

အဘွားကြီးက ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အသံတုန်တုန် ယင်ယင်ဖြင့် ပြောသည်။

“ညည်းအဖို့တော့ ဒီလိုဖြစ်တာ ဘာမှ ဆန်းတာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့မှာ တော့ ဒီစကားတွေ ပြောရတာ ရင်ကွဲမတတ် ခံစားရတယ်။ နားလည်ရဲ့လား အမိုက်မရဲ့”

ထို့နောက် ချာခနဲ လှည့်ကာ ပြန်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

*

ကိတ်သည် အကြောင်းမလှသောဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို တမြေမြေ တွေးရင်း အိပ်ခန်းမှောင်မည်းမည်းကြီးထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေ သည်။

တကယ်လို့ ဒေးဗစ်သာ အသေဆိုးနဲ့ မသေခဲ့လျှင် တိုနီဟာ သူ့ ဖေဖေနဲ့ ကောင်းကောင်းနေလိုက်ရမှာပဲ။ တကယ်လို့ တိုနီသာ ပန်းချီပညာကို ဝါသနာမပါခဲ့လျှင် -

တကယ်လို့ မာရီယံသာ မသေခဲ့လျှင် -

ဒါတွေက အတိတ်ကို ပြန်လည်တမ်းတခြင်း၊ အတိတ်ဆိုတာက ကျောက်စာတိုင်ပမာ ခိုင်မြဲသော၊ ထာဝရ တည်မြဲနေသော အရာ၊ အနာဂတ်ကတော့ ရွံ့နှင့်တူသည်။ မိမိလိုချင်သော ပုံစံကို တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပုံသွန်းသွားလို့ရသည်။

ငါချစ်တဲ့လူတိုင်း ငါ့ကို သစ္စာဖောက်သွားကြပြီ။ ကိတ်က ရင်နှင့်စွာ ဖြင့် တွေးမိသည်။ တိုနီ၊ မာရီယံ၊ အီးဗ်။ သူတို့အားလုံး ငါ့ကို စွန့်သွားကြပြီ။ တကယ်တော့ အတ္တဘဝပဓာနတွေခေါ်ရှင် ယွန်ပေါဆတ်ပြောတာ အမှန်ဆုံး ပါပဲ။ သူက တခြားလူတွေ ဘေးချိတ်ထားလိုက်စမ်းပါတဲ့။

သို့သော် သူမရင်ထဲမှာတော့ နာကျင်ခြင်းဝေဒနာကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရသည်။ သည်ဝေဒနာ ဘယ်တော့မှ ပျောက်ကင်းနိုင်မလဲဟုလည်း တွေးပူမိသည်။

ကိတ်က နာကျင်မှုဝေဒနာကို ခံစားနေချိန်တွင် အီးဗ်မှာတော့ မုန်းတီး ခြင်းဝေဒနာကို ခံစားနေရသည်။ သူမ ကျူးလွန်ခဲ့သော အပြစ်မှာ သာမန်မျှသာ ဖြစ်သော်လည်း အဘွားကြီးက သူမအား တစ်သက်လုံး ခွင့်မလွှတ်နိုင်သော ရာဇဝတ်ကောင်ပမာ ပြုမှုဆက်ဆံခဲ့သည်။ **အလကား အဘွားကြီး၊ ခေတ် အကြောင်းလည်း ဘာမှ သိတာမဟုတ်ဘဲနဲ့၊ အို ... မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး။ ခေတ်အကြောင်း မသိလို့ မဟုတ်ဘူး။ သူငယ်ပြန်နေလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ၊ သူငယ်ပြန်ပြီး အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေပြီ။ ရှေ့နေကောင်းကောင်း တစ်ယောက်ငှား ပြီး**

တရားပြန်ဆွဲရင် ဖြစ်တယ်။ ဖေဖေရော ဘွားဘွားရော နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်မမှန်ကြတော့ဘူး။ အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေကြပြီ။ တကယ်တော့ ငါ့ကို ဘယ်သူမှအမွေဖြစ်လို့ မရနိုင်ပါဘူး။ ကရုဏာ-ဘရင်းလီမိတက်ကို ငါပိုင် တယ်။ ဒီအကြောင်းကို ဘွားဘွားကလည်း အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပြောခဲ့ပြီး ပြီ။ ဒီလိုဆို အလက်ဇန္ဒရာကရော၊ သူက အဘွားကြီးနားကပ်ချဲ့ပြီး ငါ့ အကြောင်းကို အတင်းပြောနေတယ်။ ငါ့ကို အပုပ်ချနေတယ်။ ဒါဟာ ကုမ္ပဏီကို သူတစ်ယောက်တည်း အပိုင်စီးချင်လို့ လုပ်တာ၊ သူလုပ်တိုင်း ဘယ်ရမလဲ။ အလုပ်မခံဘူး။ မခံဘူး။ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ငါကာကွယ်ရမယ်။ ကာကွယ်ရမယ်။

သူမသည် အဝတ်သေတ္တာကို ဇစ်ဆွဲပိတ်လိုက်ပြီးနောက် အလက် ဇန္ဒရာအား ရှာရန် အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

အလက်ဇန္ဒရာက ပန်းခြံထဲတွင် စာထိုင်ဖတ်နေသည်။ သူမအနားသို့ အီးဗ်လျှောက်လာတော့ သူမက ခေါင်းမောကြည့်လိုက်သည်။

“အလက် မမ နယူးယောက်ပြန်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

အလက်ဇန္ဒရာက အံ့အားသင့်သွားပြီး -

“ဟင် ... အခုသွားမှာလား။ ဘယ်နဲ့မဟုတ်တာပဲ။ နောက်အပတ် မှာ သင်္ဘောစီးပြီး အပျော်ခရီးထွက်ဖို့ စီစဉ်ထားပြီးပြီလေ။ မမလည်း သိသားနဲ့”

“အို ... အဲဒီကိစ္စ ဘေးချိတ်ထားလိုက်စမ်းပါ။ ငါ အခု စိတ်ကူးရပြီး ထလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ အများကြီး စဉ်းစားပြီးပြီ။ ငါ့အခန်းနဲ့ ငါနေချင်လို့ပါ။ ငါက ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး အလက်။ အရွယ်ရောက်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ် ယောက် ဖြစ်နေပြီ။ ဒါကြောင့် ငါ့ဟာငါ ကိုယ်ပိုင်အခန်းလှလှလေးနဲ့ သွားနေ တော့မယ်။ ညီမ အားတဲ့အခါ ညအိပ် ညနေ လာလည်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ပထမတော့ အခုလိုပဲ အချို့နည်းနဲ့ ဆွဲရမယ်။ နောက်မှ အပြတ် ရှင်းရမယ် ဟု စိတ်ထဲက ငြိုးထားလိုက်သည်။

အလက်ဇန္ဒရာက စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့် အစ်မဖြစ်သူ၏မျက်နှာကို ကြည့် လိုက်ပြီး -

“ဒီကိစ္စ ဘွားဘွား သိပြီးပြီလား ... ဟင်”

“ဒီညနေပဲ မမ ပြောပြလိုက်ပြီ။ ပထမတော့ သူက သဘောမတူဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်တော့ သူနားလည်သွားပါတယ်။ အဲဒီရောက်တော့ မမက အလုပ်တစ်ခုခုရှာချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘွားဘွားက သဘောမတူဘူး။ သူက ပိုက်ဆံထောက်ပံ့ထားပါ့မယ်တဲ့”

“ဒီလိုဆို ညီမပါတစ်ခါတည်း လိုက်ရမှာလား”

ခွေးတိရစ္ဆာန်မ။ လျှာနှစ်ခွနဲ့ မြွေမ။ စကားကို ခုတစ်မျိုး၊ ခုတစ်မျိုး ပြောတယ်။ ခုပဲ သူ့စနက်ကြောင့် ငါ့ကို ဒီအိမ်ကြီးက နှင်ထုတ်လိုက်ပြီ။ ခုပဲ သူက ငါနဲ့အတူ လိုက်ချင်ပြန်ပြီတဲ့။ အင်း ... တော်ပါပေတယ်။ တော်တော်လည်း ဟန်ဆောင်ကောင်းတဲ့ ကောင်မ။ အဲပေါ့လေ လုပ်နိုင်တုန်းက လုပ်လိုက်ကြဦးပေါ့။ တစ်နေ့နေ့ ဒီကောင်မ အလှည့်လည်း ရောက်ဦးမှာပါ။

အိမ်ကြီးက နှင်ချလည်း ငါက မမူပါဘူး။ အကောင်းဆုံး အိမ်ခန်း အပြင်မှာငှားပြီး ငါ့ဟာငါ ပျံနေအောင်နေပြပါ့မယ်။ ငါ့ဟာငါ သွားချင်တာသွား လာချင်တာလာ။ တံခါးမရှိ ဓားမရှိနေမယ်။ တွဲချင်တဲ့လူနဲ့ တွဲမယ်။ လောကမှာ ပျော်ပျော်နေသေခဲတဲ့။

အီးဗ်၏ ခေါင်းထဲတွင် စိတ်ကူးတွေ ပလုံစီသွားသည်။ ပြီးတော့မှ သူမက ပြောလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညီမရယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ မလိုက်ပါနဲ့ဦးနော်။ မမ အရင်အနေကျအောင် ကြည့်ပြီး စိစဉ်လိုက်ဦးမယ်လေ။ ပြီးတော့မှ ညီမ လည်း လာခဲ့တာပေါ့နော် ဟုတ်လား။”

အစ်မဖြစ်သူနှင့် ခွဲခွာရမည်ကို အလက်ဇန္ဒရာက အထူးပင် စိတ်မချမ်း မသာ ဖြစ်မိသည်။ တစ်သက်လုံးတွင် သည်တစ်ကြိမ်သာ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ခွဲခွာဖူးခြင်းဖြစ်၍လည်း ပို၍ ခံစားမိရသည်။

“မမ အနေကျသွားရင် ညီမတို့ ခဏခဏ တွေ့ကြရအောင်နော် ... မမ”

“စိတ်ချပါ ညီမရယ်။ ညီမထင်တာထက်ကို အများကြီး အများကြီး တွေ့ကြရမှာပါ”

၂၆

နယူးယောက်မြို့သို့ အီးဗ်ပြန်ရောက်သောအခါ မြို့လယ်ဟိုတယ် တစ်ခုတွင် တည်းခိုသည်။ ဟိုတယ်သို့ ရောက်ပြီးနောက် တစ်နာရီလောက် အကြာတွင် ဘရက်ဇော်ဂျားထံမှ ဖုန်းဆက်သည်။

“မင်းအဘွားက ပါရီကနေပြီး ငါ့ဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်တယ်။ မင်းတို့ မြေးအဘွား ဘာပြဿနာများ ဖြစ်ကြတာလဲ အီးဗ်”

“အို ... ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဟုတ်ပါဘူး ဘရက်” သူမက ရယ်ပြီး ပြောသည်။ “မိသားစုကိစ္စကလေးပါ” သူမက ကိုယ့်သိက္ခာကိုယ် ကာကွယ် သောသဘောဖြင့် ဘရက်အား သူမ၏ခံစားချက်များကို အကျယ်တဝင့် ဖွင့် ချလိုက်ရကောင်းမည်လားဟု စိတ်ကူးမိသေးသည်။ သို့ပေမဲ့ ယင်းသို့ ပြောပြ ခြင်းဖြင့် အကျိုးထက် အပြစ်က ပိုများမည်ဆိုသည်ကို သတိပြုမိသဖြင့် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ပါးစပ်ကို ပြန်ပိတ်ထားလိုက်သည်။ သည်အချိန်မှစ၍ သူမ အနေဖြင့် အစစအရာရာ သတိထား၍ ပြောဆိုပြုမူရတော့မည်ဆိုသည်ကိုလည်း သဘောပေါက်မိသည်။ ယခင်ကဆိုလျှင် သူမသည် ပိုက်ဆံကို တစ်ခါရံဖူးမျှ မတွေးခဲ့ဖူး။ ပိုက်ဆံကလိုသမျှ အမြဲတမ်းရနေခဲ့သည်။ ယခုမူ ယင်းသို့ မဟုတ် တော့။ အခြေအနေတွေအားလုံး ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ ပိုက်ဆံကိစ္စအတွက် တွေးပူခဲ့ရပြီ။ အဘွားကြီးက ထောက်ပံ့ငွေတွေ ပေးမည်ဆိုတာကလည်း ဘယ် လောက်ပေးမည်ဆိုတာ အတိအကျ မသိရသေး။

ထို့ကြောင့် အီးဗ်သည် ငွေကိစ္စကြောင့် သူမ တစ်သက်တာတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် ပူပန်ခြင်း ဖြစ်မိရလေသည်။

“သေတမ်းစာကို အသစ်ပြန်ရေးဖို့ကိစ္စ မင်းအဘွားက မင်းကို ပြောတယ် မဟုတ်လား” ဘရက်က မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောတော့ပြောဖူးတယ် ထင်ပါတယ်” သူမက အရေးမကြီးသော လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဒီကိစ္စတို့ လူချင်းဆုံပြီး ဆွေးနွေးမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ တနင်္လာနေ့ သုံးနာရီဆိုရင် ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖြစ်ပါတယ်”

“ငါ့ရုံးခန်းထဲ လာခဲ့ပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ လာခဲ့ပါ့မယ်”

*

သုံးနာရီထိုးရန် ငါးမိနစ်အလိုတွင် အီးဗ်သည် ကရူဂျာ-ဘရင်း လီမိတက် အဆောက်အအုံကြီးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ သူမအား ဒရဝမ်နှင့် ဓာတ်လှေကားမောင်းသမားများက တလေးတစား ဆက်ဆံကြိုဆိုကြသည်။ **ငါ့ကို လူတိုင်းသိတယ်။ ငါက ဘလက်ဝဲ မိသားစုမျိုးဆက်ဝင်တစ်ယောက်ပဲ** ဟု သူမက တွေးလိုက်မိသည်။ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ ရုံးခန်းရှိရာအထပ်သို့ ဓာတ်လှေကားဖြင့် တက်လာခဲ့သည်။ နောက်မိနစ် အနည်းငယ်အတွင်းတွင် သူမသည် ဘရက်ရော်ဂျားစ်၏ ရုံးခန်းထဲ၌ ထိုင်နေပြီ ဖြစ်သည်။

အီးဗ်အား အမွေဖြစ်ပစ်လိုက်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ကိတ်က ပါရီမှ လှမ်း၍ ဖုန်းဆက်တော့ ဘရက်က သူ့နား သူမယုံနိုင်အောင် အံ့ဩသွားမိ သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အဘွားကြီးအနေဖြင့် သည်မြေးမကလေးကို အလွန်ဂရုစိုက်ကြောင်း အနာဂတ်အတွက် အထူးမျှော်လင့်ချက်ထားကြောင်း ဘရက်က သိထားသောကြောင့်ဖြစ်သည် ယခုလို အမွေဖြစ်ဖို့အထိ ဖြစ်လာတော့ သူက ဘာမှ မတွေးတတ်တော့အောင် ဖြစ်နေသည်။ တကယ်တော့ သည်ကိစ္စမှာ သူနှင့် ဘာမှမဆိုင်။ သူ့အလုပ် မဟုတ်။ သူ့အလုပ်က ကိတ် အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာဆောင်ရွက်နိုင်ဖို့သာ ဖြစ်သည်။

ဘရက်သည် သူ့ရှေ့တွင် ထိုင်နေသော ချစ်စရာ မိန်းကလေးကို ကြည့်ပြီး သနားမိသလိုပင် ဖြစ်မိသည်။ ကိတ်အား ပထမဆုံးအကြိမ် စတင် တွေ့ဆုံရစဉ်က ကိတ်လည်း သိပ်ပြီး မကြီးသေး။ သူလည်း ထိုနည်းလည်း ကောင်းပင်။ ယခုတော့ သူ့မှာ ဆံပင်တွေ ဖွေးဖွေးဖြူက အဘိုးကြီး ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

သို့သော် ဤလောကတွင် သူမအား အသည်းစွဲချစ်နေသူတစ်ယောက် ရှိနေကြောင်းကို ကိတ်က တစ်နေ့နေ့မှာတော့ သိကောင်းပါရဲ့ဟု သူက မျှော်လင့်နေတုန်းပင် ရှိသေးသည်။

“ဒီမှာ မင်းလက်မှတ်ထိုးရမယ့်စာရွက်တွေရှိတယ်။ ဖတ်လည်းကြည့်ပါဦး” ဘရက်က အတွေးနက်နေရာမှ သတိရလာပြီး အီးဗ်အား ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဖတ်နေစရာ မလိုတော့ပါဘူး”

“မင်းသိအောင် ငါပြောပြမယ်။ မင်းအဘွားရဲ့ သေတမ်းစာအရ မင်းအနေနဲ့ ဒေါ်လာငါးသန်းကျော်ကို အပြီးအပိုင်ခံစားထိုက်သူဖြစ်တယ်။ အဲဒီငွေကိုစီမံခန့်ခွဲပေးရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း မင်းရဲ့အဘွားပဲ ဖြစ်တယ်။ သေတမ်းစာအရဆိုရင် အဲဒီငွေကို မင်းရဲ့ အသက် ၂၁ နှစ်နဲ့ ၃၅ နှစ်အတွင်းမှာ အချိန်မရွေး ခံစားနိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းအဘွားက ၃၅ နှစ်ပြည့်မှ ပေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

အီးဗ်အဖို့ ပါးကို အရိုက်ခံလိုက်ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“အဲဒီတော့ ...” ဘရက်က ဆက်ပြောသည်။ “ဒီနေ့ကစပြီး မင်းအပတ်စဉ် ဒေါ်လာ ၂၅၀ ထောက်ပံ့ကြေးရလိမ့်မယ်”

လုံးဝ မဖြစ်နိုင်သောအရာ။ တော်ရုံတန်ရုံ ဝတ်စုံတစ်စုံပင်လျှင် ဒေါ်လာ ၂၅၀ ဖြင့်မရနိုင်။ သည်ပိုက်ဆံကလေးနှင့် သူမဘယ်လိုလုပ်ပြီး နေထိုင်စားသောက်နိုင်ပါမည်နည်း။ သူမအား တမင်သက်သက်နှိမ်ချင်လို့ သည်လိုလုပ်တာပဲ ဖြစ်မည်။ သည်ခေါင်းဖြူကြီးလည်း သူမ၏ အဘွားနှင့် တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ဉာဏ်တည်းပါလား။ သင်္ချိုင်းကုန်းကြီးက အရယ်အပြုံးပင် မပျက်ဘဲ သူ့စားပွဲတွင် ထိုင်နေသည်။ သူ့ရှေ့က စက္ကူဖိုကြေးလုံးကြီးနှင့်သာ သူ့ခေါင်းကို ထုခွဲလိုက်ချင်တော့သည်။

သို့သော် သူမ အဖြစ်က သူပြုတိုင်း နုရတော့မည့်ဘဝ။

သူက ဆက်ပြောသည်။

“ပြီးတော့ နောက်တစ်ခုက မင်းအနေနဲ့ ဘယ်ဆိုင်မှာမှ အကြွေးဝယ်ခွင့်မရှိဘူး။ ဘလက်ဝဲမိသားစုနာမည်ကို ဘယ်နေရာမှာမှ သုံးခွင့်မရှိဘူး။ ဘာပစ္စည်းပဲဝယ်ဝယ် လက်ငင်းပေးပြီး ဝယ်ရမယ်”

အဖြစ်က ဆိုးသည်ထက်သာ ဆိုးလာတော့သည်။

“နောက်ပြီး ပြည်တွင်း စာနယ်ဇင်းတွေမှာဖြစ်ဖြစ် ပြည်ပစာနယ်ဇင်းတွေမှာဖြစ်ဖြစ် မင်းအကြောင်း မကောင်းသတင်းတစ်ခုခုပါလာခဲ့ရင် အပတ်စဉ် ထောက်ပံ့ကြေးကို လုံးဝ ဖြတ်ပစ်မယ်။ ငါပြောတာ ရှင်းရဲ့လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့” သူမအသံက ကြားရရုံမျှသာ ထွက်လာသည်။

“မူလတုန်းက မင်းနဲ့ မင်းညီမ အလက်ဇန္ဒရာတို့အတွက် မင်းအဘွားကြီး သက်တမ်းနဲ့အမျှ ထောက်ပံ့ကြေးငွေ ဒေါ်လာငါးသန်းစီ ပေးဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းအတွက် သတ်မှတ်ချက်ကို ဒီနေ့မနက်ပဲ ပြန်ဖျက်လိုက်တယ်။ တကယ်လို့ တစ်နှစ်အတွင်း မင်းရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို အဘွားကြီး ကျေနပ်ရင်တော့ အပတ်စဉ် ထောက်ပံ့ကြေးငွေကို နှစ်ဆတိုးပေးမယ်” သူက ခဏစဉ်းစားနေပြီးမှ ဆက်ပြောပြန်သည်။ “နောက်ဆုံးအချက်ကတော့ ...”

ခေါင်းဖြူမကြီးက ငါ့ကိုမြို့လယ်ခေါင်မှာ ကြိုးစင်တင်ချင်တယ် ထင်ပါရဲ့။

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘရက်က မျက်နှာညှိုးညှိုးဖြင့် -

“မင်းအဘွားက မင်းကို လုံးဝ မတွေ့ချင်တော့ဘူးလို့ ပြောတယ်။ သဘောကတော့ မင်းကလည်း သူ့ဆီ ဘယ်တော့မှ မသွားပါနဲ့။ သူကလည်း မင်းဆီဘယ်တော့မှ လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကောင်းပါတယ်။ ခေါင်းဖြူမကြီးကို ငါတစ်ခါတော့ တွေ့ချင်ပါတယ်။ တော်တော်နဲ့ အသက်မထွက်နိုင်ဘဲ ဇောချွေးတွေ ပြန်ပြီး လူးလိုမှန်နေတဲ့အခါမှာတော့ နောက်ဆုံးအဖြစ်နဲ့ တစ်ခါလောက်ကြည့်လိုက်ချင်ပါတယ်။

“ပြဿနာတစ်ခုခုရှိရင်” ဘရက်၏အသံက အီးဗ်၏ နားစည်ကို ဖောက်ထွင်းသွားသည်။ “ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်ပါ။ မင်းအဘွားက မင်းကို ဒီရုံးအဆောက်အအုံကိုလည်း လာခွင့်မပြုဘူး။ ပြီးတော့ မိသားစုအပန်းဖြေရိပ်သာတွေ၊ ခြံမြေတွေကိုလည်း သွားခွင့်မပြုဘူး”

သည်ကိစ္စကို ဆွေးနွေးကြတုန်းက အဘွားကြီးအား ဘရက်က ကန့်ကွက်ခဲ့သေးသည်။ “ဘယ်နှယ့် ... ကိတ်။ ဒီလောက်တောင်လည်း ဒဏ်မခတ်သင့်ပါဘူး။ သူဟာ ခင်ဗျားရဲ့ မြေးကလေးပါ။ ခင်ဗျားရဲ့ သွေးသားအစစ်ပါ။ အခု ခင်ဗျားလုပ်နေပုံက သူ့ခမျာကို အနုတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေပြီ”

“ဒါပေါ့ သူလည်း အနုပဲဟာ” အဘွားကြီးက တစ်ပြားသားမျှ မလျှော့။ ဤသို့ဖြင့် ဆွေးနွေးပြီးပြတ်သွားခဲ့သည်။

ဘရက်က စိတ်မချမ်းသာစွာဖြင့် ပြောသည်။

“ကိုင်း ... ဒီတော့ ဒါလောက်ပါပဲ အီးဗ်။ မင်းအနေနဲ့ ပြောစရာရှိသေးသလား။ ပြောစရာရှိရင်လည်း ပြောပါ”

“မရှိပါဘူး”

“ဒါဖြင့်လည်း ဒီစာရွက်တွေ လက်မှတ်ထိုးပါ”

နောက် ၁၀ မိနစ်အကြာတွင် အီးဗ်သည် လမ်းမပေါ်သို့ ပြန်ရောက်နေသည်။ သူမ၏ ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးထဲမှာတော့ ဒေါ်လာ ၂၅၀ တန်ချက်လက်မှတ် တစ်စောင်။

*

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် အီးဗ်သည် အိမ်ငှားမြေငှား ကိုယ်စားလှယ်နှင့် သွားတွေ့ကာ တိုက်ခန်းလိုက်ရှာသည်။ သူမ မျှော်မှန်းထားသော တိုက်ခန်းမှာ ဗဟိုပန်းခြံကြီးကို အပေါ်စီးမြင်နေရပြီး ခေတ်မီပရိဘောဂများ အပြည့်အစုံရှိသော၊ ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံပြုစုနိုင်မည့် သာသာယာယာ ဝရန်တာခန်းမ ရှိသော တိုက်ခန်းမျိုး ဖြစ်သည်။

သို့သော် အထင်နှင့် အမြင် တခြားစီ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရတော့ သူမ ရင်မောရသည်။ တစ်ပတ်တွင်မှ ဒေါ်လာ ၂၅၀ မျှသာ ဝင်ငွေရှိသူတစ်ယောက်အတွက် ပန်းခြံရိပ်သာလမ်းတွင် အဘယ်မှာလျှင် တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ရနိုင်ပါမည်နည်း။

သူမ ဝင်ငွေနှင့် ရနိုင်သော အခန်းကတော့ အိပ်ခန်းတစ်ခန်း၊ မီးဖိုခန်းတစ်ခန်းနှင့် ရေချိုးခန်းသေးသေးကလေး တစ်ခုပါသော လမ်းကြားတိုက်ခန်းကလေး တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သည်။

“ရှင် ရှာပေးနိုင်သမျှထဲမှာ ဒီအခန်း အကောင်းဆုံးပဲလား” အီးဗ်က မကျေမနပ်သံဖြင့် မေးသည်။

“ဒါအကောင်းဆုံး မဟုတ်ပါဘူး” အိမ်ငှားကိုယ်စားလှယ်က ပြန်ပြောသည်။ “အခန်း ၂၀ ပါတဲ့ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းတော့ ရှိတယ်။ အခန်းခကတော့ ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းခ အပါအဝင် ဒေါ်လာ တစ်သန်းခွဲ ပေးရလိမ့်မယ်”

သေချင်းဆိုးကြီး ဟု အီးဗ်က ကျိတ်ပြီး ကျိန်ဆဲလိုက်မိသည်။

*

နောက်တစ်နေ့ညနေတွင် တိုက်ခန်းကလေးသို့ ပြောင်းလာခဲ့သည်။ သည်တော့မှ အီးဗ်မှာ ပို၍ စိတ်ဓာတ်ကျသွားမိသည်။ အခန်းက လူနေခန်းနှင့် လုံးဝ မတူ။ အကျဉ်းထောင် အခန်းကလေးနှင့်သာ တူနေသည်။ ပဉ္စမရိပ်သာလမ်းရှိ အိမ်ကြီးမှ သူမ၏ အလှပြင်ခန်းပင် ယခုအခန်းထက် ကျယ်သည်။ အိမ်ကြီးတွင် အလက်ဇန္ဒရာတစ်ယောက်တည်း အပျော်ကြီးပျော်နေမည်ကို မြင်ယောင်လာမိသည်။ **ဒီကောင်မ မီးစလောင်ကတည်းက သေသွားခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမယ်** ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ ထိုကတည်းက အလက်ဇန္ဒရာ သေသွားခဲ့လျှင် အီးဗ်သာလျှင် တစ်ဦးတည်းသော အမွေခံဖြစ်လာမည်။ ဘွားဘွားကလည်း ယခုလို သူမအား အမွေဖြစ်မည် မဟုတ်။

သို့သော် အီးဗ်က သည်အတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေမည့် မိန်းကလေး မျိုး မဟုတ်။ သူမအနေဖြင့် တစ်ပတ်မှ ဒေါ်လာ ၂၅၀ ဝင်ငွေဖြင့် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ကျေနပ်ရောင့်ရဲ၍ မနေနိုင်။ ဘဏ်တိုက်တွင် သူမပိုင်သော စုငွေ ငါးသန်းကြီး တောင် ရှိနေမှပဲ။

ဒီငွေကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ရအောင် လုပ်ရမယ်။ နည်းလမ်းရှာရမယ်။

အီးဗ်သည် နောက်တစ်နေ့တွင်ပင် ‘လိုလျှင်ကြံဆနည်းလမ်းရ’ တော့ သည်။

*

“ကျုပ် ဘာအကူအညီပေးရမလဲ မစ္စဘလက်ဝဲ”

အမျိုးသား ပြည်ထောင်စုအတွက် ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ အယ်လဗစ်ဆီး ဂရင်းက လောကဝတ်ပျူငှာစွာ ကြိုဆိုသည်။ သူက တကယ်လည်း ကူညီရန် အသင့်ဖြစ်သည်။ ကရူဂျာ-ဂရင်းလီမိတက်မှ သူတို့ဘဏ်တွင် ငွေစာရင်းဖွင့် အောင် ကြိုးစားနိုင်လျှင် သူ့အတွက်လည်း အနာဂတ်လမ်းမှာ ဖြောင့်တန်းနေ တော့သည်။

“ကျွန်မအတွက် ဘဏ္ဍာထိန်းအဖွဲ့နဲ့ စုငွေ ဖွင့်ထားတာ ရှိပါတယ်။ စုစုပေါင်း ဒေါ်လာ ငါးသန်းပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘဏ္ဍာထိန်းအဖွဲ့ စည်းကမ်းအရ အဲဒီငွေကို ကျွန်မ ၃၅ နှစ်ပြည့်တော့မှ ထုတ်ယူခွင့်ရှိပါတယ်” သူမက ပြုံးလိုက် ပြီး “အဲဒီအထိဆိုရင် အကြာကြီး စောင့်ရဦးမှာပဲ”

“အသက်ပြည့်ရင်တော့ ကျိန်းသေရမှာပါပဲ” ဆီးဂရင်းက ပြုံး၍ပြော သည်။ “ဒါနဲ့ ... ခု အသက်က ၁၉ နှစ်လောက်တော့ ...”

“မကပါဘူး။ ၂၁ နှစ်ရှိပါပြီ”

“အင်း ... အရွယ်ကလည်းကောင်း ... ရုပ်ကလည်း ချောပါ့ဗျာ။ ကျုပ်ပြောတာ စိတ်မရှိပါနဲ့နော် မစ္စဘလက်ဝဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ်ရှင်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဒီလူကြီးက ငကြောင်ကြီးပဲ။ ငါထင်တာထက်တောင် လွယ်လိမ့်ဦး မယ် ဟု အီးဗ်က မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့က ဘယ်လိုကူညီရမှာလဲ မစ္စဘလက်ဝဲ။ လိုအပ် တာကိုသာပြောပါ။ အားနာစရာ ဘာမှ မရှိပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မက ဒီလို စိတ်ကူးမိ လို့ပါ။ အဲဒီ ကျွန်မရဲ့ ဘဏ္ဍာထိန်းစုငွေကို အာမခံထားပြီး ကြိုတင်ချေးယူရင် ရမလားလို့ပါ။ ကျွန်မက လောလောဆယ် အရေးတကြီး ပိုက်ဆံလိုနေပါ တယ်။ ကျွန်မမှာ စေ့စပ်ထားပြီးသား ချစ်သူရှိပါတယ်ရှင်။ သူက ဆောက်လုပ်

ရေး အင်ဂျင်နီယာပါ။ အခု အစွဲရေးမှာ အလုပ်လုပ်နေပါတယ်။ သူက နောက် သုံးနှစ်ကြာမှ ဒီနိုင်ငံကို ပြန်လာနိုင်မှာပါ။ အဲဒါ ကျွန်မက သူ့ဆီ လိုက်သွားပြီး လက်ထပ်ချင်လို့ပါ”

“အို ... ဟုတ်ကဲ့။ ကျုပ် သဘောပေါက်ပါတယ် မစ္စက်ဘလက်ဝဲ”

ဒါ ငါ့အတွက်ပဲ။ ဒီငွေက ကြိုတင်ချေးလို့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။
ဘဏ္ဍာထိန်း စုငွေရှိတဲ့လူတိုင်း အခုလိုပဲ ထုတ်ချေးကြတာပဲ။ ငါက ထုတ် ချေးလိုက်တော့ ဒီကလေးမနဲ့ ငါနဲ့ ရင်းနှီးသွားမယ်။ သူက တစ်ဆင့် သူ တို့ ကုမ္ပဏီက လူတွေနဲ့ ဆက်ပြီး ရင်းနှီးသွားမယ်။ အဲဒါဆိုရင် ရှေ့လျှောက် ပြီး ငါ့အတွက် တက်လမ်းချည်းပဲ။ တစ်နေ့ကျတော့ ဒီဘဏ်ရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကြီး တောင် ဖြစ်လာနိုင်သေးတယ်။

သူက အားတက်သရောဖြင့် -

“ရပါတယ် မစ္စက်ဘလက်ဝဲ၊ ဘာမှ ပြဿနာ မရှိပါဘူး။ ဘဏ် သဘောအရ အင်မတန် လွယ်ကူတဲ့ ကိစ္စကလေးတစ်ခုပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘဏ်စည်း ကမ်းအရ ငါးသန်းလုံးတော့ ထုတ်ချေးခွင့် မရှိပါဘူး။ လောလောဆယ် တစ် သန်းတော့ ရနိုင်ပါတယ်။ အဲဒါဆို ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဲဒီလောက်ဆိုလည်း လုံလောက်ပါတယ်ရှင်”

“ဒါဆို အလုပ်ဖြစ်ပြီ၊ အဲဒီတော့ ကျုပ်ကို ဘဏ္ဍာထိန်းအဖွဲ့ဝင်စာရင်း သာ ပြောပေတော့”

သူက ခဲတံကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ကရူဂျာ-ဘရင်းလီမိတက်က ဘရက်ရောဂျားစ်နဲ့ ဆက်သွယ်စေ ချင်ပါတယ်။ လိုအပ်တာမှန်သမျှ သူက ပြောပြပါလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပြီ ... ကျုပ် သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

အီးဗ်က ထိုင်ရာမှ ပြန်ထလိုက်ပြီး -

“ဒါနဲ့ ... ဘယ်လောက်ကြာမလဲ မစ္စတာဆီးဂရင်း”

“အို ... သိပ်မကြာပါဘူး။ အလွန်ဆုံး နှစ်ရက်ပေါ့။ ကျုပ် အမြန်ဆုံး လုပ်ပေးပါမယ်။ စိတ်သာချပါ”

အီးဗ်က သူမ၏ သွယ်ပျောင်းနူးညံ့သော လက်ကို ကမ်းပေးလိုက် ရင်း -

“အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

*

ရုံးခန်းထဲမှ အီးဗ် ပြန်ထွက်သွားပြီးသောအခါ အယ်လဗင် ဆီးဂရင်း က စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ကရူဂျာ-ဘရင်းလီမိတက်က မစ္စတာ ဘရက်ရောဂျားစ်ဆီ ပေးပါ”
သည်နာမည်ကို ပြောလိုက်ရသည်နှင့်ပင် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ပီတိတွေ
ဖုံးသွားမိသည်။

*

နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် ဘဏ်တိုက်သို့ အီးဗ်ပြန်ရောက်လာခဲ့
သည်။

အယ်လ်ဗင်ဆီးဂရင်း၏ ပထမဆုံး နှုတ်ဆက်စကားက -

“ဝမ်းနည်းပါတယ် မစ္စဘလက်ဝဲ၊ ကျုပ်တို့ဘဏ်က ဘယ်လိုမှ မကူ
ညီနိုင်ပါဘူး”

အီးဗ်က ကိုယ့်နားကိုယ် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်မတော့ ဘာမှ နားမလည်တော့ဘူး။ မစ္စတာဆီးဂရင်း ပြော
တော့ အင်မတန် လွယ်ကူပါတယ်ဆို။ ပြီးတော့လည်း ...”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် မစ္စဘလက်ဝဲ။ ကျုပ်အနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ
မတတ်နိုင်တော့လို့ပါ”

သူက ဘရက်ရောဂျားစ် ပြောသော စကားများကို ကြားယောင်လာ
သည်။ “ဟုတ်တယ်။ အီးဗ်ဘလက်ဝဲ နာမည်နဲ့ ဘဏ္ဍာထိန်းစုငွေ ငါးသန်းရှိ
တာ မှန်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဘဏ်အနေနဲ့ အဲဒီငွေပေါ် အခြေခံပြီး ကြိုက်
သလောက် ထုတ်ချေးနိုင်တာလည်း မှန်ပါတယ်။ သို့သော်လည်း ခင်ဗျားတို့
ဒီလိုလုပ်မယ်ဆိုရင် မစ္စကက်ကိတ်ဘလက်ဝဲအပေါ်မှာ မိတ်ဆွေကောင်း မပီသရာ
ရောက်လိမ့်မယ်။ အဲဒါကိုတော့ ကျုပ် အလေးအနက် ပြောပါရစေ”

သည်ထက် ပိုပြောစရာမရှိတော့။ ကရူဂျာ-ဘရင်းလီမိတက်တွင် အာ
ဏာရှိသော မိတ်ဆွေတွေ နေရာတကာ၌ ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် မစ္စကက်ကိတ်
ဘလက်ဝဲ မကျေနပ်လျှင် သူ၏အနာဂတ် ဘယ်လိုဖြစ်သွားနိုင်သည်ကို အယ်လ်
ဗင်ဆီးဂရင်းက ချက်ချင်းပင် သဘောပေါက်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူက အီးဗ်အား ထပ်ပြောပြန်သည်။

“ကျုပ် အများကြီး ဝမ်းနည်းပါတယ် မစ္စဘလက်ဝဲ။ အခြေအနေအရ
ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တော့တဲ့အတွက် အခုလို ဖြစ်ရတာပါ”

အီးဗ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ဆီးဂရင်းကို ပြန်ကြည့်နေမိသည်။
သို့သော်လည်း သူမ၏ အခြေအနေမှန်ကို မသိစေလိုသဖြင့် ခပ်တည်တည်ပင်
ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မစ္စတာဆီးဂရင်း၊ ကျွန်မအတွက် ဒုက္ခပေးမိတာကိုပဲ
ကျွန်မက ပြန်ပြီး တောင်းပန်ရမှာပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ နယူး

ယောက်မြို့မှာ တခြားဘက်တွေ တစ်ပုံကြီး ရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါ ဦး”

“အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး မစ္စဘလက်ဝဲ၊ အဲဒီဘဏ္ဍာထိန်းစုငွေကို အကြောင်းပြုပြီး တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ဘယ်ဘက်ကမှ ခင်ဗျားကို ပိုက်ဆံထုတ်ချေး မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

*

အီးဗ်၏ အဖြစ်မှန်ကို ကြည့်ပြီး အလက်ဇန္ဒရာမှာ မဝေခွဲတတ်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ဟိုတုန်းကဆိုလျှင် ဘွားဘွားသည် အီးဗ်အား နေရာတကာတွင် ဦးစားပေးခဲ့သည်။ ယခုမူ အခြေအနေတွေ အားလုံး ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်သွား ခဲ့ပြီ။ ဘွားဘွားနှင့် အီးဗ်တို့ အကြားတွင် ဆိုးဆိုးရွားရွား တစ်ခုခုတော့ အမှန် ပင် ဖြစ်ပေါ်နေပြီဆိုသည်မှာ ထင်ရှားနေပြီ။ သို့သော် ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်နေ မှန်း သူမ လုံးဝ စဉ်းစား၍မရ။

စကားအလျဉ်းသင့်သောအခါများတွင် အလက်ဇန္ဒရာက ဘွားဘွား အား အကျိုးအကြောင်း တီးခေါက်ကြည့်သောအခါတွင်လည်း “ဒီ အကြောင်း မေးမနေပါနဲ့ အလက်။ အီးဗ်က သူ့ဘဝသူ့ကျောင်းနေတာ” ဟုသာ ဘွား ဘွားက စကားပြတ်ပြောလေ့ရှိသည်။

ဘွားဘွားသည် ယခုတလော အလက်ဇန္ဒရာပေါ်တွင် ထူးထူးခြား ခြား ဂရုစိုက်လာသည်။ အားအားရှိတိုင်း အလက်ဇန္ဒရာနှင့် အချန်ဖြုန်းလေ့ရှိ သည်။ သည်အချက်ကို အလက်ဇန္ဒရာကလည်း ထူးထူးခြားခြား စိတ်ဝင်စား လာမိသည်။ အဘွားကြီးသည် အလက်ဇန္ဒရာအား မျက်လုံးအောက်မှ တစ်မိနစ် ကလေးမျှ အပျောက်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။ အလက်ဇန္ဒရာအဖို့တော့ ဘုမသိဘမသိဖြင့် စိတ်ထဲ မသိုးမသန့်ဖြစ်ကာ အနေရအထိုင်ရ ကျပ်နေမိတော့ သည်။

အဘွားကြီးအနေဖြင့် အလက်ဇန္ဒရာအပေါ်တွင် အရိပ်တကြည့် ကြည့် ဖြစ်နေရသည်မှာလည်း အကြောင်းမဲ့သက်သက် မဟုတ်။ သူမသည် တစ်ခါသေဖူး၍ ပျဉ်ဖိုးနားလည်ခဲ့ပြီ။ သူမအား အချစ်ဆုံး မြေးမကလေးက လိမ်ညာလှည့်ဖြားသွားခဲ့ပြီးပြီ။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍ အလိမ်မခံနိုင်တော့၊ မျိုးဆက်အမွေကို ဆက်ခံမည့်သူဟူ၍ အလက်ဇန္ဒရာ တစ်ယောက်သာ ရှိတော့ သည်။ အလက်ဇန္ဒရာအား အစစ အရာရာတွင် မျက်ခြည်ပြတ်ခံ၍ မဖြစ်တော့။ အီးဗ်လို လန်ကြီးပြတ်သွားလျှင် မိသားစု နောင်ရေးအတွက် အကျိုးနည်းရ ချည်ရဲ့။

သို့သော် အလက်ဇန္ဒရာကိုတော့ နားလည်ဖို့ လွယ်သည်။ အီးဗ်လို

ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်မရှိ။ အလက်ဇန္ဒရာက တည်ငြိမ်သည်။ အေးဆေးသည်။ ဉာဏ်ရှိသည်။ ရိုးသားသည်။ ပြီးတော့ ချောလည်းချောသည်။ အီးဗ်ထက်ပင် ပို၍ ချစ်စရာကောင်းသေးသည်။

အလက်ဇန္ဒရာထံသို့ ပါတီပွဲတွေ၊ ကပွဲတွေမှ ဖိတ်စာတွေ မရေမတွက် နိုင်အောင် ရောက်လာကြသည်။ သို့သော် ဘယ်ဖိတ်စာကို လက်ခံပြီး ဘယ် ဖိတ်စာကို ငြင်းပယ်ရမည်ဆိုတာကို အဘွားကသာ အဆုံးအဖြတ်ပေးသည်။ သဘောကတော့ အလက်ဇန္ဒရာအနေဖြင့် တွေ့ရာလူတိုင်းနှင့် လျှောက်တွဲနေ စရာ မရှိ။ တစ်နေ့တွင် ကရူဂျာ-ဘရင်း လီမိတက် လုပ်ငန်းကြီးကို ဦးစီးနိုင် မည့် သတို့သားလောင်းနှင့် တွေ့ဖို့သာလိုသည်။ ယင်းရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်ပင် ဘွားဘွားက အရာရာကို ချုပ်ကိုင်၍ စီမံခန့်ခွဲပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဘွားဘွားက သည်အကြောင်းကို အလက်ဇန္ဒရာအား တစ် ခွန်းတစ်ပါဒမျှ ထုတ်ဖော်၍မပြော။ အလက်ဇန္ဒရာအတွက် မှန်ကန်သော ခင်ပွန်း လောင်း ရရှိရေးမှာ ဘွားဘွား၏ အဓိက ရည်မှန်းချက် ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန် တည်းတွင် အဓိက တာဝန်လည်း ဖြစ်သည်။ သည်အတွက် ပူစရာမလို။ အချိန် က ဖန်တီးပေးလာလိမ့်မည်။ သတိနှင့် စောင့်ကြည့်နေဖို့သာ လိုသည်။ အချိန် တွေ အများကြီး ရှိသေးသည်။

အဘွားကြီးသည် အလက်ဇန္ဒရာ၏ နောင်ရေးကို တွေးတောရင်း အိပ်မပျော်သော ညများတွင် တစ်နွယ်ငင် တစ်စင်ပါကာ အီးဗ်၏အကြောင်းကို လည်း မကြာမဏ ဆိုသလို တဆွေးမြည့်မြည့် တွေးမိနေတတ်သည်။

*

အီးဗ်ကတော့ ပန်းပန်လျက်ပါ။ ဖြစ်လာသော အခြေအနေတွင် အဆင်ပြေပြေ စခန်းသွားနိုင်သူပါ။

အဘွားဖြစ်သူနှင့် အဆင်မပြေ ဖြစ်ခဲ့ရသည့်အတွက် ပထမရက် အနည်းငယ်အတွင်းမှာတော့ တော်တော်ကလေး စိတ်ညစ်ခဲ့ရသည်မှာ အမှန်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူမ၏ ကိုယ့်တန်ဖိုးကိုလည်း ကိုယ် ခဏတော့ မေ့မေ့လျော့ လျော့ ဖြစ်နေမိခဲ့သည်။

သို့သော် မကြာပါချေ။

သူမသည် ကိုယ့်တန်ဖိုးကိုယ် သိလာခဲ့သည်။

သူမမှာ ဖိုသတ္တဝါတိုင်းအား ညှို့ယူဆွဲဆောင်နိုင်သော အလှရှိသည်။

ယင်းအလှသည်ပင်လျှင် သူမ၏တန်ဖိုး။

ကိုယ်ပိုင်တိုက်ခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့လာပြီးနောက် မကြာမီမှာပင် သူမ အား ပါတီပွဲတစ်ခုက ဖိတ်သည်။ သူမက ဝမ်းပန်းတသာ လက်ခံလိုက်သည်။

ပါတီပွဲတွင် သူမအား တန်းတန်းစွဲ စိတ်ဝင်စားသော ယောက်ျား
ခြောက်ယောက်နှင့် သိကျွမ်းရသည်။ လေးယောက်က အိမ်ထောင်သည်တွေ။
နှစ်ယောက်သာ လူပျိုလူလွတ်။ သို့သော် ဒါက အရေးမဟုတ်။ အလုပ်ဖြစ်ဖို့သာ
အဓိက မဟုတ်လား။

ခြောက်ယောက်လုံးကိုပင် သူမ၏ လိပ်စာနှင့် ဖုန်းနံပါတ်ပေးလိုက်
သည်။

သူမသည် ၂၄ နာရီအတွင်းတွင် သူတို့အားလုံး၏ အတွင်းရေး
အပြင်ရေးဟူသမျှကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် သိရှိခဲ့ရသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ အီးဗ်သည် ပိုက်ဆံကိစ္စအတွက် လုံးဝ မပူရတော့။

သူမဆီသို့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာကြသည်။
ပန်းချီကားတွေ ရောက်လာကြသည်။ တချို့က အဖိုးတန် လက်ဝတ်လက်စား
တွေပင် ပေးလာကြသည်။ ငွေလိုချင်သည်ဟု ပြောလိုက်လျှင်လည်း နာရီမဆိုင်း
ဒိုင်းခနဲ ရောက်လာသည်။

“ကျွန်မ နံရံကပ် ကြောင်အိမ်တစ်လုံး မှာထားတယ်။ ကျွန်မအတွက်
ချက်လက်မှတ် ရောက်မလာသေးလို့ပါ။ ဒါလင့်မှာ လွယ်ရင် ခဏလေးနော်”

သူမသည် သည်လောက်သာ ပြောလိုက်ရသည် မောင်မင်းကြီးသား
ဂေါ်ငနဲတွေက သူ့ဆီက ယူပါ။ ငါ့ဆီက ယူပါနှင့် အီးဗ်မှာ ဘယ်သူ့ကို ဦး
စားပေးရမှန်း မစဉ်းစားတတ်အောင်ပင် ဖြစ်ရသည်။

သို့သော် သူမအနေဖြင့် စည်းကမ်းတော့ထားသည်။ အပြင်ထွက် လျှင်
လူပျိုလူလွတ်များနှင့်သာ တွဲသွားသည်။ အိမ်ထောင်သည်များကိုတော့ သူမ၏
အခန်းမှာပင် လက်ခံတွေ့ဆုံသည်။ ဒါက သူမ၏ သံမဏိစည်းကမ်း။
စည်းကမ်းအတိုင်းလည်း အစွမ်းကုန် ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ပိပိရီရီ နေထိုင်သည်။
သူမနာမည် စာနယ်ဇင်းထဲ ပါမလာရအောင် အထူး သတိထားသည်။ ထောက်
ပံ့ကြေး အရပ်ခံရမည်ကို ကြောက်လို့တော့ မဟုတ်။ တစ်နေ့တွင် သူမ၏
အဘွားသည် သူမဆီသို့ ရောက်လာပြီး ခွင့်လွှတ်ပါရန် တောင်းပန်သမှု ပြုကို
ပြုလာရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အဘွားကြီးအနေဖြင့် ကရုဏာ-ဘရင်းလီမိတက်ကို အုပ်ချုပ်နိုင်မည့်
အမွေခံမျိုးဆက်သွေးကို သွေးရူးသွေးတန်း လိုအပ်နေသည် မဟုတ်လား။
**အလက်ဇန္ဒရက အိမ်ရှင်မကောင်း တစ်ယောက်ထက်အပြင် တခြား ဘာ
အရည်အချင်းမှ မရှိပါဘူး** ဟူ၍ အီးဗ်က အပြတ်တွက်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

*

တစ်ညနေတွင် အီးဗ်သည် 'မြို့နှင့်တော' မဂ္ဂဇင်းကို အပျင်းပြေလှန် နေရင်း ရုပ်ဖြောင့်ဖြောင့် လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် တွဲကနေသော အလက်ဇန္ဒရာ၏ ဓာတ်ပုံကို အမှတ်မထင် တွေ့ရသည်။

သူမက အလက်ဇန္ဒရာကို လုံးဝမကြည့်။ ရုပ်ဖြောင့်ဖြောင့် လူငယ်ကို သာ အထူး စိတ်ဝင်စားမိသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် သူမ ခေါင်းထဲသို့ စိုးရိမ် တွေးတစ်ခုလည်း ဖျတ်ခနဲ ဝင်ရောက်လာသည်။

တကယ်လို့များ အလက် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရင်၊ တကယ်လို့များ သားသမီးတွေ မွေးလာရင် ငါ့ရည်ရွယ်ချက်တွေ သဲထဲရေသွန် ဖြစ်သွားတော့ မယ်။

သည်အတွေးကြောင့် သူမရင်ထဲ မီးတောက်သွားသည်။ သူမသည် ဓာတ်ပုံကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

အလက်ဇန္ဒရာသည် လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်အတွင်း အီးဗ်အား နေ့လယ်စာ အတူစားကြရအောင်၊ ညစာ အတူစားကြရအောင် ဆိုပြီး မကြာခဏ ဖုန်းနှင့် လှမ်းဖိတ်လေ့ရှိသည်။ သို့ပေမဲ့ အီးဗ်က ညီမဖြစ်သူအား သူမ ဇာတ်လမ်း ထဲ ဝင်မလာစေချင်သောကြောင့် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြကာ အမြဲတမ်း ငြင်းပယ် ခဲ့သည်ချည်းဖြစ်သည်။

ယခုတော့ ညီမဖြစ်သူနှင့် 'စကားပြောရန်' အချိန်ရောက်ခဲ့ပြီ။
သူမက အလက်ဇန္ဒရာအား သူမအခန်းသို့ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

*

အီးဗ်၏ အခန်းသို့ အလက်ဇန္ဒရာ ယခင်က တစ်ခါမျှ မရောက်ခဲ့ဖူး။ ထို့ကြောင့် သူမအခန်းကို အလက်ဇန္ဒရာက အထင်အမြင်သေးသွားမည်ကို အီးဗ်က တွေးပူမိသည်။ သို့သော် အလက်ဇန္ဒရာကတော့ အခန်းထဲ ဝင်လာလျှင် ဝင်လာချင်း -

“အမယ် ... မမ အခန်းက အပျံ့စားပဲ။ နေချင်စရာပဲနော်” ဟု ချီးမွမ်း ခန်းဖွင့်သည်။ သည်တော့မှ အီးဗ်မှာ အသက်ရှူဖြောင့်သွားတော့သည်။

သူမက ပြုံးလျက် -

“သိပ်တော့ မဆိုးပါဘူး။ မမတော့ အတော်ကလေးသဘောကျနေမိ တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ဆို မမက ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သီးသီးသန့်သန့် လွတ်လွတ် လပ်လပ် နေချင်တယ်လေ”

အဖြစ်မှန်ကတော့ သည်လို အဆင့်အတန်းမီမီ အခန်းလှလှနှင့် နေရဖို့ အတွက် သူမ၏ လက်ဝတ်လက်စားများနှင့် ပန်းချီကားများကို အပေါင်ဆိုင် သို့ ပို့ခဲ့ရသည်ကို သူမသာလျှင် သိပါသည်။ သို့သော် အလက်ဇန္ဒရာ သိလို့

မဖြစ်။ အဘွားကြီးသိလို့ မဖြစ်။ လောလောဆယ်ဆယ် သိက္ခာရှိရှိ အဆင့် အတန်းမိမိဖြင့် သိပ်သိပ်သည်းသည်း ကျစ်ကျစ်လျစ်ကျစ် နေပြဖို့က သူမ၏ အဓိက တာဝန်ပင် မဟုတ်ပါလား။

“ဒါနဲ့ ဘွားဘွား နေကောင်းရဲ့လား အလက်”

“ကောင်းပါတယ် မမ” အလက်ဇန္ဒရာက ခေတ္တမျှ တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်နေပြီးမှ “ဒါနဲ့ မမရယ်။ ညီမ မသိလို့ တစ်ခုမေးပါရစေ။ ဘွားဘွားနဲ့ မမ တို့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ ဟင်။ မမတို့ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေကြပြီဆိုတာလောက် တော့ ညီမ ရိပ်စားမိပါတယ်။ ဘာရယ်လို့သာ အတိအကျ မသိတာပါ။ ညီမ ကူညီလို့ရနိုင်မယ်ဆိုရင်လည်း ပြောပါ မမရယ်”

အီးဗ်က သက်မ တစ်ချက်ချလိုက်ပြီးတော့မှ -

“ဘွားဘွားက ညီမကို ဘာမှမပြောပြဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... ဘာမှလည်း မပြောပြပါဘူး”

“ဘွားဘွားကို မမ အပြစ်မဆိုပါဘူး ညီမရယ်။ အမှန်က ဘွားဘွား က သူ့အပြစ်နဲ့သူ ကျိတ်ပြီး ခံစားနေရတာပါ။ အဖြစ်က ဒီလို ... ညီမရဲ့။ မမက ဒေါက်တာတစ်ယောက်နဲ့ အဆက်ဖြစ်တယ်။ အင်မတန်တော်တဲ့ လူငယ် တစ်ယောက်ပါ။ တို့က လက်ထပ်မလို့ သဘောတူကြပြီးသား။ ကိုယ့်ညီမ ချင်းချင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောတော့မယ်။ မမတို့က လင်မယားလည်းမကျ၊ သမီးရည်းစားလည်း မက အခြေအနေမျိုး ရောက်နေကြပြီ။ အဲဒါ ဘွားဘွား သိသွားတယ်။ သူက မမကို အကြီးအကျယ် ဒေါပွတယ်။ ဒေါပွရုံ သက်သက် မဟုတ်ဘူး။ အိမ်ကပါ နှင်ချလိုက်တယ်။ နင့်မျက်နှာ ငါတစ်သက် မကြည့်ချင် ဘူးဆိုပြီးတောင် ပစ်ပစ်ခါခါ ပြောလိုက်သေးတယ်။ တကယ်တော့ ဘွားဘွားက သူငယ်ပြန်ပြီး ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲနေပါပြီ ညီမရာ”

အလက်ဇန္ဒရာက အစ်မဖြစ်သူအပေါ် ကြင်နာသော စိတ်ဖြင့် မျက်နှာ ညှိုးသွားသည်။

“ဒီလိုဖြစ်ရတာ ဆိုးတာပေါ့ မမရယ်။ တကယ်တော့ မမတို့နှစ် ယောက် ဘွားဘွားဆီ သွားပြီး ဖျောင်းဖျောင်းဖျူဖျူနဲ့ နားဝင်အောင်ပြောပြ ...”

“ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ညီမရယ်။ သူက လေယာဉ်ပျက်ကျပြီး ဆုံးသွားရှာပြီ”

“အို ... အဖြစ်က ဆိုးလှပါကလား မမရယ်။ ညီမ ကြားရတာ တကယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒီအကြောင်း မမ ဟိုကတည်းက ညီမကို ဘာ လို့ မပြောရတာလဲ ဟင်”

“မမ ရှက်လွန်းလို့ပါကွယ်။ မမ ဘယ်သူ့မှလည်း မပြောခဲ့ပါဘူး”

သူမက အလက်ဇန္ဒရာ၏လက်ကို ဆုပ်ညှစ်လိုက်သည်။ “ဟိုတုန်းကဆိုရင် ဘာကိစ္စမဆို ညီမကို မမ ပြောခဲ့ပါတယ်ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စကိုတော့ ...” သူမက ဆိုနှင့်စွာဖြင့် ပြောသည်။

“ဒါဆို ဘွားဘွားကို ညီမ ပြောပြမယ်။ ညီမ ရှင်းပြရင်”

“အို ... မလုပ်ပါနဲ့ ညီမရယ်။ မမ တောင်းပန်ပါတယ်။ မမ စိတ်မချမ်းသာရင် မချမ်းသာပါစေ။ မာနကိုတော့ တစ်ပြားသားမှ မလျှော့ဘူး။ မမသဘောထား ညီမလည်း သိသားပဲ မဟုတ်လား။ ဘွားဘွားကို လုံးဝ မပြောပါနဲ့ကွယ် ... နော်။ မမကို ကတိပေးစမ်းပါ ညီမရယ်”

“ဒါပေမဲ့ ညီမ ပြောပြရင်”

“ကတိပေးစမ်းပါ”

“အေးလေ ... ဒီလိုဆိုလည်း ကောင်းပါပြီ။ ညီမ မပြောပါဘူး။ ကတိပေးပါတယ်”

“မမအတွက် ဘာမှ မပူပါနဲ့။ ဒီမှာ အဆင်ပြေပါတယ်။ ပျော်လည်း ပျော်ပါတယ်။ သွားချင်ရာသွား၊ လာချင်ရာလာ သိပ်ကို လွတ်လပ်တာပဲကွယ်”

အလက်ဇန္ဒရာက အစ်မဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို တွေ့ကြည့်နေသည်။ ညီအစ်မ နှစ်ယောက် ခွဲခွာနေခဲ့ကြရသည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်လာခဲ့ပြီ။ အစ်မဖြစ်သူကို အောက်မေ့စိတ်တွေ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့သည်။

အီးဗ်က အလက်ဇန္ဒရာ၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို သိုင်းဖက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ -

“ကဲ ... ဒီလောက်ဆို မမအကြောင်း တော်လောက်ပြီ။ ညီမလေး အကြောင်း ပြောပြပါဦး။ ဘယ်နှယ့်လဲ ရွှေလက်တွဲလို့ ချစ်ပွဲပျော်မယ့် မောင်တော်ချောကလေးတွေ ထားပြီးတဲ့ ပုံစံမျိုးပဲ ဟဲ ... ဟဲ” ဟု ပြောကာ ညီမဖြစ်သူ အား စလိုက်သည်။

“မတွေ့သေးပါဘူး မမရယ်”

အီးဗ်က ညီမဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ အကဲခတ်နေသည်။ မိမိရုပ်သွင်ကို မှန်ထဲတွင် ကြည့်နေရသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ အမြွှာ ညီအစ်မနှစ်ယောက်မှာ ခွဲခြား၍ မရနိုင်အောင်ပင် ရုပ်သွင်မူရာ တူနေကြသည်။ သည်အချက်ကို ဖျက်ကိုဖျက်ရမည်ဟု အီးဗ်က ကျိတ်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“မပူပါနဲ့ ညီမရယ်။ မကြာခင် တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ စိတ်ချလက်ချသာ စောင့်မျှော်နေစမ်းပါ။ မောင်တော်ချောကလေးက မကြာခင် လက်ကမ်းလာပါလိမ့်မယ်”

“ယောက်ျားယူဖို့ကိစ္စက ဖြည်းဖြည်းပေါ့ မမရယ်။ ညီမ အလျင်မလို သေးပါဘူး။ လောလောဆယ် အလုပ်တစ်ခုရဖို့ပဲ ညီမစိတ်စောနေတယ်။ ဘွား ဘွားကိုလည်း ပြောပြီးပါပြီ။ နောက်အပတ်ဆိုရင် ကြော်ငြာကိုယ်စားလှယ်ဌာန တစ်ခုရဲ့ ဌာနမှူးနဲ့ သွားတွေ့ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ အဲဒီမှာ အလုပ်ရဖို့ သေချာ တယ်”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ပြောချင်တာတွေကို ဝအောင်ပြောပြီးကြသော အခါ အီးဗ်၏ တိုက်ခန်းအနီးမှ စားသောက်ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်တွင် နေ့လယ် စာ စားကြသည်။ အီးဗ်က ပိုက်ဆံအတင်းပေးသည်။ သူမက ညီမဖြစ်သူထံမှ ဘာမှမလိုချင်။

ခွဲခွာကာနီးကျတော့ အလက်ဇန္ဒရာက ပြောသည်။

“မမမှာ ပိုက်ဆံအသုံးလိုရင် ပြောပါနော်”

“မပူပါနဲ့ကွယ်။ မမမှာ သုံးလို့တောင် မကုန်ပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ အရေးပေါ် အသုံးလိုတဲ့အခါကျတော့ အားမနာပါနဲ့။ ညီမ မှာ ရှိတာတွေ အချိန်မရွေးယူသုံးနိုင်ပါတယ်”

အီးဗ်က ညီမဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ-

“အေးပါကွယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မမလိုတဲ့အခါကျတော့ ပြော ပါ့မယ်” သူမက ပြုံးလျက် “ဒါပေမဲ့ မမဘာတစ်ခုမှ မလိုချင်ပါဘူး အလက်”

မှန်ပါသည်။ သူမက တစ်ပိုင်းတစ်ဖွဲကလေးကို မလိုချင်ပါ။ တစ်ခု လုံးကိုသာ လိုချင်ပါသည်။ တစ်ခုလုံးကို ဘယ်လိုရအောင်လုပ်ရမလဲဆိုတာကို သာ သူမ အချိန်ရှိသရွေ့ အကြံထုတ်နေမည် မဟုတ်ပါလား။

*

ဘာဟားမားကျွန်းစုမှ နာဆောကမ်းခြေရိပ်သာတွင် ပါတီပွဲတစ်ခု ကျင်းပရန် စီစဉ်ထားသည်။

“အဲဒါ မင်းမပါရင်တော့ လုံးဝ ပွဲစည်မှာ မဟုတ်ဘူးပဲ သိလား။ တို့ အသိတွေလည်း အားလုံးလိုလို လာကြမှာကွ။ လုပ်ပါကွာ။ တို့နှစ်ယောက် ပျော်ပျော်ပါးပါး သွားလိုက်ကြရအောင်နော်”

တစ်ဘက်မှ ဖုန်းနှင့်ပြောသူမှာ နီတာလူဒွစ်ဆိုသည့် မိန်းကလေး ဖြစ်သည်။ နီတာမှာ ဆွစ်ဇာလန်တုန်းက အီးဗ်နှင့် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း။

နာဆောကမ်းခြေသွားလျှင် အတွဲသစ်ရဖို့ သေချာသည်။ လက်ရှိ အတွဲများက နေ့စဉ်တွဲနေရလို့ အိသွားပြီ။

“အေးလေ ပျော်စရာတော့ ကောင်းမှာပါ။ ငါလာခဲ့ပါ့မယ်”

ထိုနေ့ညနေတွင် ကလေးသုံးယောက်အဖေ အသက်အာမခံကုမ္ပဏီ အထက်တန်းအရာရှိကြီးတစ်ဦးက လက်ဆောင်ပေးထားသော မြလက်ကောက် တစ်ကွင်းကို ပေါင်လိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ ‘လောဒ် အင် တေလာ’ တိုက်ထုတ် နွေရာသီ ဝတ်စုံသစ်များနှင့် လေယာဉ်လက်မှတ်ဝယ်သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်ကျတော့ လေယာဉ်ဖြင့် ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

*

လူဒွစ်မိသားစုပိုင်အိမ်ကြီးမှာ ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် ဆောက်ထား သော ဧရာမအိမ်ကြီးဖြစ်သည်။ ခြံမြေကလည်း တပြန့်တပြော ကျယ်ဝန်းလှ သည်။ အိမ်ကြီးတွင် အခန်းပေါင်း ၃၀ ရှိသည်။ အသေးဆုံးအခန်းပင်လျှင် အီးဗ်၏ တိုက်ခန်းတစ်ခုလုံးထက် ကျယ်သေးသည်။

သီးသန့်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော အိမ်ဖော်မိန်းကလေးက အီးဗ်အား သူမ နေထိုင်ရမည့်အခန်းကို ခေါ်လာခဲ့သည်။ အိမ်ဖော်က အထုပ်အပိုးများ ဖြေနေစဉ် အီးဗ်က အမောပြေ အဖျော်ရည်များ သောက်နေသည်။

ထို့နောက် တခြားဧည့်သည်များနှင့် တွေ့ဆုံနှုတ်ဆက်ရန် အောက် ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် တခြားဧည့်သည်ခြောက်ယောက် တွေ့ရသည်။ အား လုံးပင် သန်းကြွယ်သူဌေးသားသမီးတွေချည်း ဖြစ်ကြသည်။ နီတာလူဒွစ်မှာ ‘အဆင့်အတန်းတူ ဘဝတူ’ သဘောတရားကို အလေးအနက် ယုံကြည်သူဖြစ် သည်။ ယခုရောက်ရှိနေသော ဧည့်သည်အားလုံးပင် တူညီသော အရာအတွက် တူညီသော ခံယူချက်ရှိကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့အားလုံး တွေ့လျှင်တွေ့ ချင်း တစ်သွေတည်း တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားကြသည်။ တူညီသော ဘာသာ စကားကို ပြောကြသည်။ သူတို့သည် အကောင်းဆုံး ဘော်ဒါကျောင်းများ၊ အကောင်းဆုံး တက္ကသိုလ်များ၊ ဇိမ်ခံအပန်းဖြေရန် အကောင်းဆုံးဒေသများ၊ အပျော်စီးရွက်လှေများ၊ ကိုယ်ပိုင် ဂျက်လေယာဉ်ပျံများနှင့် ဝင်ငွေခွန်ပြဿနာများ ကိုသာ ပြောကြသည်။

သတင်းစာဆရာများက ၎င်းတို့အား ‘လူ့မလိုင်လူတန်းစား’ ဟူ၍ ကင်ပွန်းတပ် ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ ယင်းသို့ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းကို သူတို့က လူရှေ့သူ ရှေ့တွင် သဘောမကျယောင်ဆောင်ကြသည်။ သို့သော် သူတို့အချင်းချင်းကျ တော့ ယင်းအခေါ်အဝေါ်ကို ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးတစ်ရပ်လို နှစ်သက်လက်ခံကြ သည်။ သူတို့သည် လက်ရွေးစင်လူတန်းစား သို့မဟုတ် အခွင့်ထူးခံ လူတန်းစား များ ဖြစ်ကြသည်။ တခြားလူတန်းစားများနှင့် မတူအောင် တခြားလူတန်းစား များထက် အရာရာတွင် သာလွန်အောင် သူတို့အား ကောင်းကင်ဘုံက

ဖန်ဆင်းပေးထားသည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ သူတို့ကမူ လောကတွင် ငွေသာပဓာနဟု အသည်းစွဲယူထားကြသည်။ ငွေရှိလျှင် အလှကိုလည်း ရနိုင်သည်။ အချစ်ကိုလည်း ရနိုင်သည်။ ဇိမ်ခံဘဝကိုလည်း ရနိုင်သည်။ အဆုံးစွန်ပြောရလျှင် ကောင်းကင်ဘုံတွင်ပင် နေရာကောင်း တစ်နေရာရနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ ခေတ်အမြင် လုံးဝ မရှိသော ရှေးဆန်သော အဘွားအို ရွတ်တွကြီးက မိမိအား ဤလူတန်းစားအသိုင်းအဝိုင်းမှ လောလောဆယ် ပ, ထုတ်ထားသည်ဟု အီးဗ်က တွေးမိပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိရသည်။ **ဒါပေမဲ့ မကြာတော့ပါဘူး** ဟု ကျိတ်ပြီး တေးထားလိုက်သည်။

သူမဧည့်ခန်းထဲ ဝင်သွားတော့ စကားပြော ရပ်သွားကြသည်။ အချောအလှတွေ ပြည့်နေသော အခန်းထဲတွင် သူမက လှထွတ်ခေါင်ဖြစ်နေသည်။ နီတာက အီးဗ်အား ဧည့်သည်များနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ အီးဗ်က နှုတ်ခမ်းတွင် အပြုံးပန်းဆင်ကာ ဧည့်သည်များအား ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နှုတ်ဆက်စကားဆိုသည်။ သူမသည် ယောက်ျား ဧည့်သည်များအား အထူးဂရုစိုက်၍ အကဲခတ်လေ့လာသည်။ သူမ၏ ပစ်မှတ်ကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ရွေးချယ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အသက်ကြီးကြီး ယောက်ျားတွေအနက် အများစုမှာ အိမ်ထောင်သည်များ ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် သူတို့က ပို၍ပင် အညှာလွယ်ကြသေးသည်။

ခေါက်တွန့်တောင်းဘီပွနှင့် ဟာဝေယံ စပို့ရှပ် ဝတ်ထားသော နဖူးပြောင်ပြောင် လူတစ်ယောက် အီးဗ်အနီးသို့ လျှောက်လာကာ -

“မင်း သိပ်လှတာပဲလို့ လူတွေက ခဏခဏ ပြောကြလွန်းလို့ တော်တော် ငြီးငွေ့နေရော့မယ်လို့ ငါထင်တယ်။ အဲဒါ ဟုတ်သလား ... ဟင်”

အီးဗ်က လှပစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး -

“အဲဒီလို ပြောကြတာ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မငြီးငွေ့တတ်ပါဘူး မစ္စတာ”

“ကိုယ့်နာမည် ပတ်တာဆန်ပါ။ ဒန်လိုပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်စေချင်ပါတယ်။ ကိုယ်တကယ်ပြောတာပါ။ မင်းဟာ ဟောလီဝုဒ် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးပဲ လုပ်ဖို့ကောင်းပါတယ်”

“ကျွန်မက အဲဒီဘက်မှာ ဗီဇမပါပါဘူးရှင်”

“ဒါပေမဲ့ တခြားဘက်တွေမှာတော့ အများကြီး တော်ပါလိမ့်မယ်”

“ဒါကတော့ လုပ်ကြည့်မှပဲ သိရမှာပေါ့ ဒန်၊ မဟုတ်ဘူးလား” သူမက ပြုံးပြီးပြောသည်။

ဒန်က နှုတ်ခမ်းကို လျှာနှင့်လျက်လိုက်ပြီးတော့မှ -

“ဒီကိုလာတာ တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကိုယ့်ရွက်လှေ ပင်လယ်အော်ထဲမှာ ကပ်ထားတယ်။ မနက်ဖြန် အပျင်းပြေ လှေစီးကြရအောင်လား”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ရှင်”

ဒန်က ပြုံးလျက် -

“ကိုယ်တို့ ဟိုတုန်းက ဘာဖြစ်လို့ မတွေ့ကြတာလဲလို့ စဉ်းစားနေ တယ်။ ကိုယ်က အရင်ကတည်းက မင်းအဘွားကို သိခဲ့ရတယ်”

အီးဗ် ကြိုးစား၍ ပြုံးရင်း -

“ဘွားဘွားကိုတော့ မသိတဲ့လူ မရှိသလောက်ပါပဲ။ ကဲ ... တခြား လူတွေဆီ သွားကြရအောင်”

“ကောင်းပါ့ဗျာ” သူက မျက်စိတစ်ချက်ပစ်လိုက်ပြီး -

“မနက်ဖြန် မမေ့နဲ့နော်”

*

ထိုအချိန်မှစ၍ ဒန်ပက်တာဆန်သည် အီးဗ်အား တစ်ယောက်တည်း လုံးဝ မတွေ့ရတော့။ အီးဗ်က တခြားဧည့်သည်များနှင့်သာ အမြဲတမ်း တစ်ပူး တွဲတွဲ ရှိနေသည်။ နေ့လယ်စာစားချိန်တွင်လည်း သူမက ဒန်အား တမင် ရှောင်နေလိုက်သည်။

နေ့လယ်စာစားပြီးသောအခါ အီးဗ်သည် ဧည့်သည်များအတွက် အသင့်စီစဉ်ထားသော ကားတစ်စီးကိုယူကာ မြို့ထဲသို့ မောင်းထွက်လာခဲ့ သည်။ သူမသည် ‘ဘလက်ဝဲယားမျှော်စင်’ နှင့် သာယာလှပပြီး ရောင်စုံကြိုး ကြာငှက်တွေ ပြည့်နှက်နေသော ‘အာဒက်စထရာ’ ပန်းဥယျာဉ်ကြီးများကို ဖြတ် မောင်းလာခဲ့ပြီးနောက် ရေစပ်တွင် ကားကိုရပ်သည်။ ဆိပ်ကမ်းတွင် တံငါလှေ တွေ အစီအရီ ဆိုက်ကပ်ထားကြသည်။ ရေလုပ်သားကြီးများက ရလာသော လိပ်ကြီးများ၊ ပုစွန်ထုပ်များ၊ ဒေသထွက်ငါးမျိုးစုံနှင့် အရောင်မျိုးစုံပင်လယ်ခရု ခွံများကို လှေပေါ်မှ သယ်ချနေကြသည်။ ခရုခွံများမှာ အရောင်တင်လိုက်လျှင် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များအတွက် စွဲမက်စရာ လက်ဆောင်ကောင်းများပင် ဖြစ် ကြသည်။

ပင်လယ်ရေပြင်သည် ပကတိ တည်ငြိမ်လျက်ရှိပြီး စိန်တွေ စီခင်းထား သလို အရောင်တဖျပ်ဖျပ် တောက်လျက်ရှိသည်။ ရေမျက်နှာပြင်တစ်ဘက်တွင် ‘ပါရာဒိုက်စ်’ ကျွန်း၏ လ၊ ရစ်ကွေးကမ်းခြေကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ မော်တော် ဘုတ်တစ်စင်းသည် ကမ်းခြေမှ ခွာကာ စက်ကုန်ဖွင့်၍ မောင်းထွက်လာနေသည်။

မော်တော်ပွဲပိုင်းမှ ရပ်လိုက်လာသော လူပုံသဏ္ဍာန်သည် ကောင်းကင်နောက်ခံ ထဲမှ ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာသည်။ မြင်ကွင်းမှာ အသည်းယားစရာ ကောင်း လှသည်။ ထိုသူသည် အပြာရောင်ရွက်ထည်ချည်ထားသော သံတန်းတွင်ရပ် လျက် လိုက်ပါလာသည်။ သူ၏ သွယ်သွယ်နှောင်းနှောင်း ခန္ဓာကိုယ်သည် လေထဲတွင် ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြင့် လျင်မြန်စွာ ရွေ့လျားလာနေသည်။ အီးဗ် က စိတ်ဝင်စားစွာ ရပ်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် မော်တော်ဘုတ်သည် ဆိပ်ခံတံတား ဆီသို့ ဦးတည်ကာ ပြေးဝင်လာသည်။ လေထဲမှ လူပုံသဏ္ဍာန်လည်း ပို၍ ပီ ပြင်လာသည်။ မော်တော်ဘုတ်သည် ဆိပ်ကမ်းတွင် ထိုးဆိုက်လိုက်သည်။ အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် ခန့်ချောချောသော ထိုသူသည် မော်တော်ပေါ်မှဆင်းကာ ကမ်းပေါ်သို့တက်လာပြီး မကြာမီတွင်ပင် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

*

နောက် ငါးနာရီခန့်အကြာတွင် ထိုသူသည် နီတာလူဒွစ်တို့ အိမ်ကြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ သူနေရာကလာသည်ကို အီးဗ်ကျိတ်ပြီး ဝမ်းသာ မိသလိုလို ခံစားလိုက်သည်။ သူ့လာလိမ့်မည်ဟုလည်း သူမစိတ်ထဲမှ အလိုလို သိနေခဲ့သည်။ အနီးကပ်ကြည့်တော့မှ ထိုသူမှာ ပိုလိုပင် ချောနေသေးသည်။ သူ့အရပ်က ခြောက်ပေ သုံးလက်မလောက်ရှိသည်။ မျက်လုံးက အနက်ရောင်၊ ဒေါင်ကောင်းကောင်းနှင့် အားကစားသမားရုပ်သွင်မျိုး၊ ပြုံးလိုက်တော့ ဖြူဖွေး ညီညာသော သွားတွေကို မြင်ရသည်။

နီတာက ထိုသူနှင့် အီးဗ်တို့ကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဒါက ဂျော့မဲလစ်။ သူက အီးဗ်ဘလက်ဝဲ”

“ဘုရားရေ ... မင်းရုပ်သွင်က လုမ် အနုပညာ ပြတိုက်မှာ ရှိသင့်တာ ပဲ” သူ့အသံက ခပ်အောအော ခပ်ဝဲဝဲ။

“လာပါ ဒါလင်၊ တခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးမယ်” နီတာက ခေါ်သည်။

“နေပါစေတော့ နီတာ၊ မလိုတော့ပါဘူး။ ဒီမှာ ငါအားလုံးနဲ့ တွေ့နေရ ငြိပ”

နီတာက နားလည်စွာဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ဒါဆိုလည်း ကောင်းပြီလေ၊ လိုအပ်တာရှိရင်သာ ကျွန်မကို လှမ်း ခေါ်လိုက်ပါ” သူမ နေရာမှ ပြန်လှည့်ထွက်သွားသည်။

အီးဗ်က -

“သူခေါ်တာ လိုက်ဖို့သင့်တယ်။ ဧည့်သည်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ရိုင်း ရာ ကျမနေဘူးလား”

သူက ပြုံးပြီး -

“ငါ ဘာပြောပြော ဘာလုပ်လုပ် ငါ့မှာ တာဝန်မရှိပါဘူး။ ငါက ဒိန်းတလိန်း နတ် ဖမ်းစားခံရပြီလေ”

အီးဗ်က ရယ်သည်။

“ငါ တကယ်ပြောတာပါ။ ငါ့တစ်သက်မှာ အလှဆုံးမိန်းမဆိုတာ ကို ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ မြင်ဖူးသေးတယ်”

“ကျွန်မကလည်း ရှင့်ရုပ်ကြည့်ပြီး အဲဒီလိုပဲ ထင်နေမိတယ်”

သည်လူမှာ ပိုက်ဆံရှိသလား၊ မရှိဘူးလားဆိုသည်ကို အီးဗ်က အရေးမစိုက်တော့။ သူမက သူ့ရုပ်မြင်သည်နှင့် ကျေနပ်နေပြီ။ သူ့ရုပ်ရည်ထက် သူ့အကြည့်က ပို၍ ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။ သံလိုက်ဓာတ်အား စီးနေသလား ထင်ရသည်။ သူမ ရင်တွေပင် ဖိုလာမိသည်။ သည်လို ဆွဲဆောင်မှုရှိသော ယောက်ျားမျိုးကို သည်တစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးသည်။

“ဒါနဲ့ ရှင်က ဘယ်သူလဲ” အီးဗ်က ပြောင်ပြောင်ကြီးပင် မေးလိုက်သည်။

“ခုနက နီတာ ပြောသွားပြီပဲ၊ ဂျော့မဲလစ်လေ”

“ရှင် ဘယ်သူလဲ” အီးဗ်က ထပ်မေးသည်။

“အား ... မင်းက အဘိဓမ္မာဆန်ဆန်မေးတဲ့ သဘောပေါ့ ဟုတ် လား။ တကယ့် ငါ့ဘဝသိချင်တယ်ဆိုပါတော့။ စိတ်ဝင်စားစရာတော့ သိပ်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါက ဂရိလူမျိုးပါ။ ငါ့မိဘက သံလွင်ခြံစိုက်တယ်။ တခြားအပင် တွေလည်း ပါတာပေါ့လေ”

ဪ ... ဒီ ‘မဲလစ်’ ကိုး၊ မဲလစ်ကုမ္ပဏီထွက် သစ်သီးစည်သွပ်ဘူး များကို ကုန်စုံဆိုင်တိုင်းနှင့် အမေရိကမှ ကုန်ပဒေသာတိုက်ကြီးတိုင်းတွင် တွေ့နိုင်သည်။

“ရှင်က အိမ်ထောင်နဲ့လား”

သူက ပြုံးသည်။

“မင်း ဒီလိုပဲ အမြဲတမ်း ပြောင်ပြောင်မေးတတ်သလား”

“အမြဲတမ်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ငါ့မှာ အိမ်ထောင်မရှိပါဘူး”

သူမက တော်တော် ဝမ်းသာသွားသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ပို၍ပို၍ စွဲမက်လာမိသည်။ သူမကလည်း အစွဲမက်ခံချင်လာသည်။

“ရှင် ညစာအမိ ဘာဖြစ်လို့ မလာတာလဲ”

“တကယ်အမှန်ကို သိချင်လို့လား”

“ဒါပေါ့”

“ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကြောင့်ပါ”

သူမက ဆက်နားထောင်နေသည်။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေဖို့ စိတ်ကူးနေတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို သွားပြီး ဖျောင်းဖျနေရလို့ နောက်ကျသွားတာပါ”

သူက အရေးမကြီးသလို ဟန်မျိုးဖြင့် ပြောသည်။

“အောင်မြင်ခဲ့ရဲ့လား”

“လောလောဆယ်တော့ အောင်မြင်ခဲ့တယ် ဆိုပါတော့။ မင်းက အဲဒီလို အမျိုးအစားတော့ ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ရှင်လည်း ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး”

ဂျော့မဲလစ်က အသံထွက်၍ ရယ်လိုက်သည်။

“မင်းကို ငါ မြင်မြင်ချင်း ချစ်နေမိပြီ၊ တကယ့်နှလုံးသားထဲက ချစ်တဲ့ အချစ်ပါ”

သူက အီးဗ်၏ လက်ကို လှမ်းကိုင်သည်။ အီးဗ်တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတွေ ဖြန်းဖြန်းထသွားသည်။

*

ဂျော့မဲလစ်သည် တစ်ညနေလုံး အီးဗ်အနားမှ တစ်ဖဝါးမှမခွာ။ တခြားဘယ်မိန်းကလေးအနားကိုမျှလည်း မကပ်။

သူ့လက်တွေက ရှည်ပြီး ပျော့ပျောင်းသည်။ ထိုလက်များက အီးဗ်အတွက် မပြတ် အလုပ်လုပ်ပေးကြသည်။ အရက်ခွက် ယူပေးသည်။ စီးကရက် ညှိပေးသည်။ သူမကို မသိမသာ လာထိသည်။ သူနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် နေရတော့ အီးဗ် တစ်ကိုယ်လုံး မီးလိုပူလာသည်။ သူ့အနားမှ မခွာချင်အောင် ဖြစ်လာသည်။

သန်းခေါင်လောက်ကျတော့ ဧည့်သည်တွေ အလျှိုလျှို ကိုယ့်အခန်းကိုယ် ဝင်သွားကြသည်။

“မင်း အခန်းက ဘယ်အခန်းလဲ”

ဂျော့မဲလစ်က မေးသည်။

“ခန်းမကြီး မြောက်ဘက်အဆုံးက အခန်း”

သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်တောင် ရှည်ကြီးတွေက အီးဗ်၏ မျက်လုံးထဲသို့ စိုက်ဝင်သွားတော့မည်ကဲ့သို့ ရှိသည်။

*

အရုဏ်တက်တွင် အီးဗ် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လာပြီး ရေလေးကြီးထဲ စိမ်နေလိုက်သည်။ မျက်နှာသစ်ရင်း ဂျော့မဲလစ်အကြောင်း တွေးနေမိသည်။ ရုတ်တရက် အမှတ်မထင် လည်ပင်းကို စမ်းမိသည်။

လည်ပင်းတွင် ဆွဲကြိုးမရှိတော့။

ဘာသဘောပါလိမ့်။ သူက ဆွဲကြိုးကိုပါ ဘာကြောင့် ယူသွားတာ ပါလိမ့်။

*

နောက်နှစ်နာရီခန့်အကြာတွင် တခြားဧည့်သည်တွေနှင့်အတူ နံနက်စာ စားရန် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဘာကိုမျှ စား၍ ခံတွင်း မတွေ့။

“ဒါနဲ့ ဂျော့မဲလစ် မမြင်ပါလား” အီးဗ်က အမှတ်မထင် ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“သူ တင်းနစ်သွားရိုက်နေတယ်” နီတာက ပြောသည်။ “သူက ထိပ်တန်း အားကစားသမား တစ်ယောက်ပဲ။ နေ့လယ်စာစားတော့မှ မင်းနဲ့ ဆုံမယ်လို့ ပြောသွားတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ မင်းကို တော်တော် စွဲနေပြီနဲ့ တူတယ်”

“သူ့အကြောင်း သိသလောက် ပြောပြပါဦး၊ မိသားစုနောက်ကြောင်း ရာဇဝင်ပေါ့”

“သူ့မိဘတွေက ဂရိသန်းကြွယ် သူဌေးတွေပဲ။ သူက အကြီးဆုံး သား၊ သူ့လည်း ကျိုကျိုတက်ချမ်းသာတယ်။ သူ့အလုပ်လုပ်တာက နယူး ယောက်က ဟန်ဆန်အင်ဟန်ဆန် ကုမ္ပဏီမှာ၊ ပွဲစားလုပ်ငန်း ကုမ္ပဏီပေါ့”

“ဒါဖြင့် သူက မိသားစုလုပ်ငန်းမှာ မလုပ်ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ မလုပ်ဘူး။ သူက သံလွင်ခြံမှာ လုပ်ငန်းမကြိုက်လို့နဲ့ တူပါတယ်။ တကယ်တော့ သူ့အနေနဲ့ အလုပ် လုပ်စရာတောင် မလိုပါဘူး။ မိဘလုပ်ငန်းက ဝင်ငွေတွေကို တစ်သက်လုံး ထိုင်စားနေနိုင်တာပဲ။ သူက အလကားနေ အလကားဆိုပြီး အလုပ်တစ်ခု ဝင်လုပ်နေပုံမျိုးပါ” နီတာက ပြုံးလိုက်ပြီး “သူက ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ကွ၊ ကောင်မတွေဆိုတာ လက်ကို မလည်ဘူး”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့၊ သိပ်စွဲတဲ့နေ့ပဲ။ ကောင်မတွေက တစ်နေ့တော့ သူတို့ကို မယားမှတ်မှတ် သားမှတ်မှတ် လက်ထပ်ယူမယ်လို့ ထင်နေကြတယ်။ ငါတောင် ယောက်ျားရှိပြီးသား ဖြစ်နေလို့၊ နို့မဟုတ်ရင် သူ့ကို အမိဖမ်းပြီးပြီ”

*

အီးဗ်သည် ဝရန်တာခန်းတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေစဉ် ဂျော့မဲလစ် လျှောက်လာသည်။

“မင်္ဂလာ နံနက်ခင်းပါ အီးဗ်၊ နေကောင်းရဲ့လားဟင်” သူက တကယ်ကို ကြင်နာယုယဟန်ဖြင့် မေးသည်။ ပြီးတော့ သူမ၏ ပါးပြင်နုနုကို တယုတယ ပွတ်သပ်ရင်း “မင်းက သိပ်လှတာပဲကွယ်” သူက ကုလားထိုင်တစ်လုံး ဆွဲယူကာ ခွထိုင်လိုက်ပြီး ပင်လယ်ပြင်ဘက်ကို မေးငေါ့ပြရင်း “သိပ်ပြီးလှတဲ့ ရှုခင်းပဲနော်”

သူ့ဟန်ပန်က ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သလိုပင် ဖြစ်သည်။ သူက စကားတွေ ကရားရေလွှတ် ဆက်ပြောနေသည်။ အီးဗ်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ နားထောင်၍ သာနေသည်။ **တကယ့်ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ လူချောလူလှတစ်ယောက်ပါပဲ** ဟူ၍ အီးဗ်က မှတ်ချက်ချမိသည်။ **ဂရိနတ်သားတစ်ပါးလို လှတဲ့သူပါပဲ။ အနုပညာပြတိုက်မှာ ထားရမယ့် ရုပ်သွင်မျိုးပါပဲ။**

“ငါ ဒီညမှာ နယူးယောက် ပြန်ရတော့မယ်” ဂျော့မဲလစ်က ပြောသည်။ “မင်းကို ဖုန်းဆက်ချင်ရင် ဘယ်ကို ဆက်ရမှာလဲ”

“ကျွန်မက တိုက်ခန်းသစ်ကို ပြောင်းလာတာစ ရှိသေးတယ်။ ဖုန်းမတပ်ရသေးဘူး။ ရှင့်ဆီကို ကျွန်မပဲ ဆက်ပါ့မယ်”

“ဒီလိုဆိုလည်း ကောင်းပြီလေ၊ ငါက မင်းကို သင်ပြစရာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်။ အီးဗ်” သူက တိုးတိုးကလေး ပြောသည်။

အီးဗ်က ပါးစပ်မှတော့ ဘာမှ ပြန်မပြော။ သို့သော် စိတ်ထဲကတော့ ပြောလိုက်မိသည်။

ကျွန်မလည်း ရှင့်ကို ပညာပေးစရာ တစ်ခုရှိသေးတယ် မဲလစ်။

အီးဗ်သည် သူမ၏ တိုက်ခန်းသို့ ပြန်ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ဒိုရိုသီဟောလစ်စတားထံသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ လူထုဆက်သွယ်ရေးနည်းလမ်းများဟုခေါ်သော စာနယ်ဇင်းတွေ ပလူပျံအောင် ထုတ်ဝေနေသည့် နယူးယောက်မြို့တွင် ဒိုရိုသီဟောလစ်စတားမှာ သတင်းဖြန့်ချိရေးလုပ်ငန်းတွင် အဓိက အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ခင်ပွန်းက ၂၁ နှစ်အရွယ် အတွင်းရေးမှူးစာရေးမကို လက်ထပ်ရန် သူမအား ကွာရှင်းသွားခဲ့သည်။ ဤတွင် ဒိုရိုသီမှာ ဝမ်းရေးအတွက် အလုပ်ရှာရတော့သည်။ ကံကောင်းချင်တော့ ရသည့်အလုပ်ကလည်း သူမ၏ ဝါသနာနှင့် ကိုက်ညီနေသည်။ သူမသည် နာမည်ကြီး ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အတွင်းရေး အတင်းအဖျင်းတွေကို ရေးသားသော နာမည်ကျော် ဆောင်းပါးရှင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သူမသည် နာမည်ကျော် ပုဂ္ဂိုလ်များအကြောင်းကို ချေးခါးအူမ သိထားသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ၎င်းတို့က သူမအား ယုံကြည်ကြသော ကြောင့်လည်းကောင်း ၎င်းတို့၏ အတွင်းရေးများကို သူမအား အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောကြသည်။

ထို့ကြောင့် အီးဗ်အနေဖြင့် ဂျော့မဲလစ်၏ အတွင်းရေးကို အသေးစိတ် သိချင်လျှင် ဒိုရိုသီဟောလစ်စတားမှတစ်ပါး တခြားမည်သူ့ကိုမျှ ချဉ်းကပ်ရန် မလို။

အီးဗ်က ဒိုရိုသီအား ‘လာပ်ရမစ်’ ဟိုတယ်တွင် နေ့လယ်စာ စားဖိတ် လိုက်သည်။ ဒိုရိုသီကလည်း လိုလိုချင်ချင်ပင် လက်ခံသည်။

ဒိုရိုသီမှာ မျက်နှာဖောင်းဖောင်းနှင့် ဝဝဖိုင်ဖိုင်ကြီး ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ဆံပင်နီများကို အနက်ရောင် ဆိုးထားသည်။ အသံက အလွန်ကျယ်ပြီး အရယ် လည်း အရမ်းသန်သည်။ သူမ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ရွှေတု စိန်တုများဖြင့် ဖုံးနေ သည်။

အစားအသောက်များ မှာလိုက်ပြီးနောက် အီးဗ်က အမှတ်မထင် သဘောဖြင့် ပြောသည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ကျွန်မ ဘာဟားမားကျွန်းကို အပန်းဖြေ ခရီး ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ တော်တော် ပျော်စရာကောင်းတဲ့နေရာပါပဲ”

“ညည်း ... အဲဒီသွားတာ ငါသိပါတယ်။ ငါလည်း နီတာလူဒွစ်ရဲ့ ဧည့်သည်စာရင်းမှာပါတယ်။ တခြားကိစ္စတစ်ခုကြောင့် မသွားဖြစ်ခဲ့တာ။ ဘယ် နှယ့်လဲ မိတ်ဆွေသစ်တွေ တော်တော်ရခဲ့ရဲ့လား”

အီးဗ်က ပခုံးကို တွန့်လိုက်ပြီး -

“မိတ်ဆွေသစ်တွေတော့ တစ်ပုံကြီးတွေ့ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ လူတစ်ယောက်လည်း တွေ့လာခဲ့တယ်။ သူ့နာမည်က ...” သူမက စကားကိုရပ်ပြီး စဉ်းစားသလို လုပ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ “ဂျော့မဲ ... ဘယ်သူဆိုလား။ ဂျော့မီလာပဲ ထင်ပါတယ်။ ဂရိအမျိုးသား တစ်ယောက်ပဲ”

ဒိုရိုသီက အကျယ်ကြီး ရယ်လိုက်သည်။ သူမအသံက တစ်ခန်းလုံး ဟိန်းသွားသည်။ ပြီးတော့မှ “မီလာ မဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့၊ ဂျော့မဲလစ်ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဟုတ်ပါတယ်၊ မဲလစ်ပါ၊ ကျွန်မ မေ့သွားလို့၊ အဲဒါ သူ့ကို အန်တီ သိသလား”

“ငါ သူ့ကို မြင်ဖူးပါတယ်။ တော်တော်ချောတဲ့ ကိုယ်တော်ကလေးပဲ၊ ငါဖြင့် သူ့ကို မြင်ရတာနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး အရည်ပျော်သွားတော့မလားတောင် ထင်မိတယ်ကွယ်”

“သူ့နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်ကို ကျွန်မ သိချင်လို့ပါ အန်တီ”
ဒိုရိုသီက ဘေးဘီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ကိုယ်ကို ရှေ့သို့
ကိုင်းလျက် -

“ဒီအကြောင်း ဘယ်သူမှ မသိသေးဘူး။ ညည်းရင်ထဲမှာပဲ သိမ်းထား
... သိလား၊ ဂျော့က မိသားစုထဲမှာ သိုးမည်းပဲ။ သူ့မိဘတွေက စားသောက်ကုန်
ဖြန့်ချိရေးလုပ်ငန်းနဲ့ အကြီးအကျယ် ကြီးပွားနေတာ။ လမ်းစဉ်အတိုင်းဆိုရင်
ဂျော့က မိသားစုလုပ်ငန်းကြီးကို ဆက်ခံအုပ်ချုပ်ရမယ့် သားကြီးပဲ။ ဒါပေမဲ့
သူက စီးပွားရေး စိတ်မဝင်စားဘူး။ အချိန်ရှိတိုင်း ပိုက်ဆံကို ရေလိုသုံးပြီး
မြှာပဲလျှောက်ပွေနေတယ်။ အဲဒါနဲ့ သူ့အမေက သူ့ကို အိမ်က မောင်းထုတ်
လိုက်တာ”

အီးဗ်က အလွန်စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် နားရွက်မခတ် နားထောင်နေသည်။

“သူ့ကို အိမ်က ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မထောက်ပံ့ဘူး။ ဒါနဲ့ အခု သူ့
ဘဝရပ်တည်မှုအတွက် ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်နေရတယ်”

လက်စသတ်တော့ ငါ့ဆွဲကြိုးလစ်သွားတာ ဒါကြောင့်ကိုး။

“ဒါပေမဲ့ သူ့အနေနဲ့ ပူစရာ မရှိပါဘူး။ ဒီခေတ်မျိုးမှာ သန်းကြွယ်
သူဌေးသမီးတစ်ယောက်ကို ခေါင်းခေါက်ရွေးယူနိုင်ပါသေးတယ်။ ဘာလဲ ...
ညည်းက သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

အီးဗ်က ဂျော့မဲလစ်ကို ယခုမှ ပို၍ စိတ်ဝင်စားလာမိသည်။ သူမ
ရှာနေသော ‘သော့ချက်’ ကို တွေ့ပြီ။ သူမ သူဌေးဖြစ်ရေးအတွက် ဂျော့မဲလစ်ကို
ပါးနပ်လိမ္မာစွာ အသုံးချရမည်။ ဟန်ကျပြီ။

*

နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစောတွင် အီးဗ်သည် ဂျော့မဲလစ် အလုပ်လုပ်
သော ကုမ္ပဏီသို့ ဖုန်းဆက်သည်။ သူက သူမ၏ အသံကို ချက်ချင်း မှတ်မိ
သည်။

“မင်းဆီက ဖုန်းသံကိုစောင့်ရတာ ငါ့မှာ စိတ်ကို မောနေတာပဲ အီးဗ်။
တို့ ဒီည ညစာ အတူတူ စားကြရအောင်လား”

“ဒီည မလုပ်ပါနဲ့၊ မနက်ဖြန် နေ့လယ်စာလုပ်ပါ”

ဂျော့က အံ့အားသင့်ကာ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ-

“ကောင်းပြီလေ ရပါတယ်။ ငါ့မှာ ဖောက်သည်တစ်ယောက်နဲ့ နေ့
လယ်စာစားဖို့ ချိန်းထားတာတော့ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သူ့ကို ပြန်
ချိန်းလိုက်ရင် ရပါတယ်”

“ကျွန်မ အခန်းကို လာခဲ့ပါ” သူမက လိပ်စာကို ပြောလိုက်သည်။
“၁၂ နာရီခွဲမှာ ကျွန်မ အသင့်စောင့်နေမယ်”

“စိတ်ချ။ ငါ ဆက်ဆက်လာခဲ့မယ်”

သူ့အသံတွင် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သံ ပါနေသည်ကို အီးဗ်က ခံစားသိ
ရှိလိုက်ရသည်။

**အင်း ... ဒီနေ့ကိုတော့ အံ့အားသင့်သွားအောင် ပညာပြလိုက်ရ
တော့မယ်။**

*

မိနစ်သုံးဆယ် နောက်ကျပြီးမှ သူ့ရောက်လာသည်။ သည်အချက်
သည် သူ၏ နည်းပရိယာယ်တစ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်း အီးဗ်က နားလည်လိုက်သည်။
သူ၏ ရိုင်းစိုင်းသော အပြုအမူတော့ မဟုတ်။ တမင် နည်းပရိယာယ်ဆင်ခြင်း
သာ ဖြစ်သည်။ လူတွေက သူ့ကို စောင့်ရင်း တမျှော်မျှော် ဖြစ်နေကြရန် ထွင်လုံး
တစ်ရပ်သာ ဖြစ်သည်။

သူက လူတွေကို ယင်းသို့ လုပ်ထားရတာကို အလွန်ပျော်သည်။
လူတွေကလည်း ယင်းသို့လုပ်သည့်အတွက် သူ့ကို စိတ်မဆိုးကြ။ သူ့ရုပ်ရည်
နှင့် မျက်နှာမြင်လိုက်ရလျှင်ပင် အားလုံး အရည်ပျော်သွားကြသည်ချည်း ဖြစ်
သည်။ ဤသို့ဖြင့် သူက လူတွေကို လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ထားသည်။

သူ့တွင် အားနည်းချက်ဆို၍ တစ်ခုသာ ရှိသည်။ တခြားမဟုတ်။
သူ့မှာ ပိုက်ဆံမရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဤအချက်သည် သူ၏ အဆိုးဆုံးပျော့
ကွက်ပင် ဖြစ်သည်။

သူက အီးဗ်၏ အခန်းကလေးကို ဟန်ပါပါဖြင့် မျက်လုံးကစား
ကြည့်ရင်း အိမ်တွင်းပစ္စည်းများကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

“သိပ်ပြီး သာယာတဲ့ အခန်းကလေးပဲ။ နေချင်စရာကလေးပဲ နော်”

သူက အီးဗ်အနီးသို့ လျှောက်လာကာ လက်နှစ်ဘက်ကို ရှေ့သို့
ဆန့်လိုက်သည်။

“ငါက အချိန်တိုင်း မင်းကို သတိရနေခဲ့မိတယ် အီးဗ်”

သူက အီးဗ်အား လှမ်းဖက်သည်။ အီးဗ်က ကိုယ်ကို အသာတိမ်း
ကာ ရှောင်လိုက်ပြီး -

“နေပါဦး၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ စကားပြောစရာရှိတယ် ဂျော့”

သူက မျက်လုံးနက်ကြီးများဖြင့် အီးဗ်အား စိုက်ကြည့်သည်။

“ပြောစရာရှိတာ နောက်မှ ပြောစမ်းပါ”

“မဖြစ်ဘူး။ အခုပြောမှ ဖြစ်မယ်” သူမအသံက အေးပြီး လေးနက်သည်။ “ကျွန်မကို လာမထိနဲ့၊ ထိရင် ကျွန်မ သတ်မိလိမ့်မယ် သိလား”

သူက ယဲ့ယဲ့ကလေး ပြုံးလိုက်သည်။

“ရယ်စရာ ပြောနေတာလား”

“ရယ်စရာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ့်ကို လေးလေးနက်နက် ပြောနေတာ၊ ရှင့်အတွက် စီးပွားရေးကိစ္စတစ်ခု ပြောစရာရှိလို့”

သူ့မျက်နှာတွင် အံ့အားသင့်ရိပ်များ ပေါ်လာသည်။

“ဒါဖြင့် မင်းက ငါ့ကို စီးပွားရေးကိစ္စ ပြောချင်လို့ အခုလို ခေါ်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင့်အနေနဲ့ အဲဒီ နလဗိန်းတုံး အဘွားကြီးတွေကို စတော့တွေ အာမခံစာချုပ်တွေ ဝယ်ခိုင်းပြီး ညာတုပ်နေတာ ဘယ်လောက် အကျိုးရှိတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်မ မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေ လုပ်နေလို့ ရှင် လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာတော့ ကျွန်မ သေချာပေါက် ပြောနိုင်တယ် ဂျော့”

ဒေါသကြောင့် ဂျော့မျက်နှာ မည်းမှောင်သွားသည်။

“မင်း ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ မင်းရူးနေပြီလား၊ ငါ့မိဘတွေ ဘယ်လောက် ...”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှင့်မိဘတွေ ကျိကျိတက် ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်က မချမ်းသာပါဘူး။ ကျွန်မ မိဘတွေလည်း ငွေပုံပေါ် ထိုင်နေတဲ့လူတွေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ ရှင်မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ လမ်းပေါ်က လူတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်နေတယ်။ ရှင်နဲ့ကျွန်မနဲ့ တစ်လှေတည်းစီး တစ်ခရီးတည်းသွား ဘဝတူတွေပါ။ အဲဒီတော့ ကျွန်မတို့ ကြီးပွားချင်ရင် ဒီ အတိုင်း ထိုင်နေလို့ မဖြစ်ဘူး။ လှေကို သင်္ဘောကြီးကြီး ဖြစ်လာအောင် လုပ်ရ မယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်”

သူမက ဂျော့၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာ တွင် အံ့ဩရိပ်များ မြင်ရသည်။ သူ ဒေါသပြေသွားပြီ။

“အဲဒီတော့ မင်းက ဘယ်လို လုပ်ချင်လို့လဲ”

“ကျွန်မ လုပ်ချင်တာက ရိုးရိုးကလေးပါ။ လွယ်လည်းလွယ်ပါ တယ်။ ခုနက ကျွန်မ ပြောခဲ့သလို ကျွန်မတို့ မိသားစုက အကြီးအကျယ် ချမ်းသာတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီငွေတွေကို ကျွန်မ မခံစားရတော့ဘူး။ ကျွန်မကို အမွေဖြတ်ထားတယ်။ ကျွန်မ ညီမလေး အလက်ဇန္ဒရာကျတော့ မဖြတ်ဘူး”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ အဲဒါ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“အို ... အများကြီး ဆိုင်တာပေါ့ရှင်။ ရှင်က အလက်ဇန္ဒရာကို လက် ထပ်လိုက်ရင် အဲဒီပိုက်ဆံတွေ ရှင်အားလုံးပိုင်ရောပေါ့။ ကျွန်မတို့အားလုံး ပိုင် ရောပေါ့”

“ဆောရီးပဲ အီးဗ်၊ ငါက အဲဒီလို တစ်ယောက်ယောက်ကို တစ်သက် လုံး ပေါင်းရမယ့်အဖြစ်မျိုး ဘယ်တော့မှ စိတ်မကူးဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒါ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ မပူပါနဲ့။ ရှင့်ဆန္ဒ ပြည့်မှာပါ။ ကျွန်မညီမကလေးက အသက်မရှည်နိုင်ပါဘူး။ သူက အမြဲတမ်းလိုလို မတော်တဆ အန္တရာယ်တစ်ခုခုနဲ့ ကြုံတတ်တာရှင့်”

၂၇

‘ဘာကလေးနှင့် မက်သယူး’ ကြော်ငြာကိုယ်စားလှယ်ကုမ္ပဏီသည် မေဒီဆန်ရိပ်သာနယ်မြေရှိ အလားတူ ကုမ္ပဏီများအနက် ထိပ်တန်းစာရင်းဝင် ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ယင်းကုမ္ပဏီ၏ နှစ်ပတ်လည်ဝင်ငွေသည် အဆင့်တန်းတူ အခြား ကုမ္ပဏီနှစ်ခု၏ နှစ်ခုပေါင်းဝင်ငွေထက် ပိုသည်။ အဓိက အကြောင်းရင်းကတော့ ကရူဂျာ-ဘရင်းလီမိတက်နှင့် ၎င်း၏ လက်အောက်ခံကုမ္ပဏီခွဲပေါင်းများစွာမှ လုပ်ငန်းများကို ရရှိထားသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ကရူဂျာ-ဘရင်းလီမိတက် နှင့် ၎င်း၏ ကုမ္ပဏီခွဲများအတွက် သက်သက်ပင်လျှင် ငွေစာရင်းအရာရှိများ၊ ကြော်ငြာရေးသူများ၊ တီထွင်ဆန်းသစ်မှုပညာရှင်များ၊ ဓာတ်ပုံဆရာများ၊ ဘလောက်ဆရာများ၊ ပန်းချီဆရာများနှင့် လူထုဆက်သွယ်ရေးနည်းနာပညာရှင် များ စသည်ဖြင့် အမှုထမ်းပေါင်း ၇၅ ယောက်တိတိကို သီးသန့်တာဝန်ပေး၍ လုပ်ကိုင်ကြရသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကိတ်ဘလက်ဝဲက သူမ၏မြေးမကလေး အလက် ဇန့်ရာအတွက် အလုပ်တစ်ခုခုလိုကြောင်းဖြင့် အရွန်ဘာကလေးထံသို့ ဖုန်းဆက် ၍ ပြောလိုက်သောအခါ မစ္စတာဘာကလေးက အလက်ဇန့်ရာအား ချက်ချင်း အလုပ်ပေးရန် ဝမ်းပန်းတသာ သဘောတူလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကုန်ကုန်ပြော ရလျှင် ကိတ်ဘလက်ဝဲကသာ ဆန္ဒရှိခဲ့လျှင် အလက်ဇန့်ရာအား ယင်းကုမ္ပဏီ ၏ ဥက္ကဋ္ဌရာထူးကိုပင် မဆိုင်းမဖင့် ချက်ချင်းပေးမည်မှာ သေချာသည်။

“ကျွန်မ မြေးကလေးက ကြော်ငြာရေးသူအလုပ်ကို သိပ်ပြီး ဝါသနာ ရှိနေတယ် မစ္စတာဘာကလေး” ကိတ်က ပြောသည်။

ဘာကလေကလည်း နေရာလပ် အဆင်သင့်ရှိကြောင်း၊ အချိန်မရွေး ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နိုင်ကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် နောက်အပတ် တနင်္လာနေ့မှစ၍ အလက်ဇန္ဒရာ အလုပ်ခွင် သို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

*

‘ဘာကလေနှင့် မက်သယူး’ ကြော်ငြာကိုယ်စားလှယ်ကုမ္ပဏီသည် မေဒီဆန်ရိပ်သာလမ်းနှင့် ၅၇ လမ်းထောင့်တွင် တည်ရှိသော ခေတ်မီအဆောက် အအုံကြီးဖြစ်သည်။ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းအတွက် အထပ်ရှစ်ထပ်တိတိ ယူထားပြီး ကျန်အထပ်များကိုမူ တခြားလုပ်ငန်းများအတွက် ငှားထားသည်။

အရွန်ဘာကလေနှင့် အစုစပ်ပါတနာဖြစ်သူ နောမန်မက်သယူးတို့က ကုမ္ပဏီအတွက် ငွေကုန်သက်သာစေရန်အတွက် လွန်ခဲ့သော ခြောက်လ လောက်ကခန့်ထားသော ကြော်ငြာရေးသူ အမျိုးသမီးလေးကို ဖြုတ်၍ သူမ၏ နေရာတွင် အလက်ဇန္ဒရာအား ခန့်ထားရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ လက်ရှိအမှု ထမ်းကို အလုပ်မှ ဖြုတ်ပစ်ပြီး ကုမ္ပဏီ၏ အဓိကဖောက်သည် လုပ်ငန်းပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကြီး၏ မြေးမကလေးကို အစားထိုး ခန့်ထားမည်ဟူသော သတင်း သည် အမှုထမ်းများအတွင်း ချက်ချင်း ပြန့်သွားပြီး အမှုထမ်းများ မကျေမနပ် ဖြစ်ကြတော့သည်။ သို့သော်လည်း အားကြီးသော ပိုင်ရှင်များ၏ လုပ်ရပ်ကို သူတို့အနေဖြင့် တုံ့ပြန်ရန် မစွမ်းနိုင်ကြ။

သူတို့က အလက်ဇန္ဒရာအား မမြင်ဖူးကြသော်လည်း သူတို့အားလုံး သဘောတူ လက်ခံထားသော အချက်တစ်ရပ်ကတော့ အလက်ဇန္ဒရာဆိုသည် မှာ ကိတ်ဘလက်ဝဲဆိုသော သန်းကြွယ်သူဌေးမကြီး၏ ခြေမွေးမီးမလောင် လက်မွေးမီးမလောင် ပေါ်ကြော့ မြေးမကလေးဖြစ်ကြောင်း၊ သူမသည် ဤ ကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်လာလုပ်ခြင်းမှာ သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်ဘဲ ကုမ္ပဏီအမှုထမ်း များအား စပိုင်လုပ်ရန် ရောက်လာခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း -

အလက်ဇန္ဒရာအား ရုံးအမှုထမ်းတစ်ယောက်က မစ္စတာဘာကလေ ၏ ခေတ်မီခမ်းနားသော ရုံးခန်းထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ရုံးခန်းထဲတွင် ဘာ ကလေနှင့် မက်သယူးတို့နှစ်ယောက်စလုံး ထိုင်နေကြသည်။

စီးပွားဖက် ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရုပ်သွင်ခြင်း တခြားစီဖြစ်ကြသည်။

ဘာကလေက ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်၊ ဆံပင်တွေလည်း တစ်ခေါင်းလုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေကြပြီ။

မက်သယူးကတော့ ပုပုဝဝ၊ နဖူးပြောင်ပြောင်၊

သူတို့နှစ်ယောက်တွင် တူညီသော အချက်နှစ်ချက်ရှိသည်။

ပထမအချက်က နှစ်ယောက်စလုံးပင် ကြော်ငြာလုပ်ငန်းတွင် အလွန် တော်ကြသည်။ လွန်ခဲ့သော ၁၀ စုနှစ်အတွင်း ကမ္ဘာ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးများ ၏ အကောင်းဆုံးကြော်ငြာများမှာ သူတို့၏ စိတ်ကူးစိတ်သန်းများပင် ဖြစ်ကြ သည်။

ဒုတိယအချက်ကတော့ နှစ်ယောက်စလုံး အလွန်အာဏာရှင် ဆန်ကြ သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက အမှုထမ်းများအား လူတွေလို မဆက်ဆံ၊ သူတို့လုပ်ချင်သလို လုပ်နိုင်သော သက်မဲ့အရာဝတ္ထုများသဖွယ်သာ ဆက်ဆံကြ သည်။

သို့နှင့်တောင် အမှုထမ်းတွေက ဤကုမ္ပဏီတွင် ဆက်လုပ်နေခြင်းမှာ အကြောင်းရှိသည်။ ဘာကလေးနှင့် မက်သယူးကုမ္ပဏီတွင် လုပ်ဖူးသူတစ် ယောက်အနေဖြင့် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ မည်သည့်ကြော်ငြာကုမ္ပဏီတွင်မဆို အချိန်မရွေး ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဤကုမ္ပဏီသည် သူ့အတွက် သင်တန်းကျောင်းကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ရုံးခန်းထဲသို့ အလက်ဇန္ဒရာ ရောက်လာပြီး မကြာမီတွင် ကုမ္ပဏီ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ လူးကတ်ပင်ကာတန်လည်း ဝင်လာသည်။ သူက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် မျက်နှာလိုမျက်နှာရ အမူအရာမျိုးရှိသည်။ မျက်လုံးတွေက တည်ငြိမ်အေးစက် သည်။ သူသည် တခြားပါတနာနှစ်ယောက်ထက် အသက်ငယ်ပုံရသည်။ သို့ သော် အမှုထမ်းများကို အုပ်ချုပ်ရာတွင်တော့ အလွန်လက်သံပြောင်သည်ဟု နာမည်ကြီးသူ ဖြစ်သည်။

ဘာကလေးက အလက်ဇန္ဒရာအား ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရန် ညွှန် ပြပြီးနောက် -

“ကဲ ... ဘာသောက်မလဲ မစ္စဘလက်ဝဲ၊ ကော်ဖီလား၊ လက်ဖက်ရည် လား”

“နေပါစေရှင်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဒီတော့ မင်းက တို့ကုမ္ပဏီမှာ ကြော်ငြာရေးသူအဖြစ် ဝင်လုပ်ချင် တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်စ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်။ ဒီအခွင့်အရေးကိုပေးတာ ကျွန်မ အများကြီး ဂုဏ်ယူပါတယ်ရှင်။ ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ် မစ္စတာဘာကလေး၊ တကယ် တော့ ကျွန်မက အများကြီး လေ့လာရဦးမှာပါ။ ကျွန်မ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပါ့ မယ်ရှင်”

“အို ... ဒါအတွက် မလိုအပ်ပါဘူး” နော်မန်မက်သယူးက ခပ်မြန်မြန် ကလေး ပြောသည်။ ပြီးတော့မှ သူ့စကားမှားသွားကြောင်း သတိရမိပြီး “ငါ ဆိုလိုတာက မင်းအနေနဲ့ သိပ်ပြီး ဖုတ်ပူမီးတိုက် ကြိုးစားနေဖို့ မလိုဘူးလို့ ဆိုလိုတာပါ။ အချိန်တွေ အများကြီး ရပါတယ်။ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ဖြည်း ဖြည်း လေ့လာသွားလို့ ရပါတယ်”

“မင်း ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်ရတာ ပျော်မှာပါ” ဘာကလေးက ဝင် ပြောသည်။ “မင်းအနေနဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ အတော်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆီ ရောက်လာခြင်းပဲကွယ့်”

နောက်တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် အလက်ဇန္ဒရာက စဉ်းစားမိသည်။
ဟုတ်ပါတယ်။ သူတို့ဟာ အတော်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တွေတော့ ဟုတ် ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်မင်စရာ အကောင်းဆုံး လူတွေတော့ လုံးဝ မဟုတ်ကြပါဘူး။

လူးကတ်ပင်ကာတန်က အလက်ဇန္ဒရာအား ရုံးအမှုထမ်းများနှင့် လိုက်လံမိတ်ဆက်ပေးသည်။ သူမအား အားလုံးပင် အေးစက်စက် အမှုအရာ များနှင့် တုံ့ပြန်ကြသည်။ သူတို့၏ အတွင်းစိတ်ကို အလက်ဇန္ဒရာ အကဲခတ်မိ သည်။ သို့သော် အကြောင်းရင်းကိုတော့ လုံးဝ မခန့်မှန်းတတ်။

ပင်ကာတန်က သူမအား ဆေးလိပ်မီးခိုးတွေ ဝေ့ဆိုင်းနေသော အစည်းအဝေးခန်းမကြီးထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

နံရံကပ် ဗီရိုတစ်လုံးတွင် ပန်းချီညွှန်ကြားရေးမှူး၏ ဆုတံဆိပ်များ ဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ စားပွဲတစ်လုံးတွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် အမျိုး သားနှစ်ယောက် ထိုင်နေကြသည်။ သုံးယောက်စလုံးစီးကရက်ကို သင်္ဘော ခေါင်းတိုင်မှ မီးခိုးထွက်သလို အဆက်မပြတ်သောက်နေကြသည်။

အမျိုးသမီးက ပုပုအိုင်အိုင်၊ သံချေးရောင်ဆံပင်နှင့် အမျိုးသားမှာ အသက် ၃၀ ကျော်ခန့်ရှိပြီး အသားအရေဖြူရော်ရော်၊ မျက်နှာထား သုန်သုန် မှုန်မှုန်နှင့် ...။

ပင်ကာတန်က ပြောသည်။

“သူတို့က တီထွင်ဆန်းသစ်မှုဆိုင်ရာ ပညာရှင်တွေ၊ မင်းလည်း သူတို့နဲ့အတူ လုပ်ရမယ်။ သူက အဲလစ်ကိုပယ်။ သူတို့ကတော့ ဗင့်စ်ဘန်းနဲ့ မာတီဘတ်ဟိုင်းမား။ သူက မစ္စက်ဘလက်ဝဲတဲ့”

သုံးယောက်စလုံးပင် အလက်ဇန္ဒရာအား စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

“ကဲ ... ဒီတော့ မင်းဒီမှာ နေရစ်တော့။ အချင်းချင်း ရင်းနှီးသွားအောင် အာလာပသလ္လာပ ပြောကြတာပေါ့” ပင်ကာတန်က ဗင့်စ်ဘန်းဘက်သို့ လှည့်

ကာ “သြော် ... ဒါနဲ့ ... ဟော့ ဟိုရေမွှေး ကုမ္ပဏီသစ်ကြော်ငြာကော်ပီကို မနက်ဖြန် မနက် ငါလိုချင်တယ်။ ဒီက မစ္စဘလက်ဝဲအတွက်လည်း လိုအပ်တာတွေ ကူညီလုပ်ပေးပါ”

ပင်ကာတန် ပြန်ထွက်သွားသည်။

“မင်း ဘာလိုချင်သလဲ” ဗင့်စ်ဘန်းက မေးသည်။

အလက်ဇန္ဒရာက ရုတ်တရက် ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမှန်းမသိအောင် ဖြစ် သွားမိသည်။

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ကြော်ငြာလုပ်ငန်းကို လေ့လာဖို့ လာတာပါရှင်”
အဲလစ်ကိုပယ်ကာ အသံချို့ချို့ဖြင့် -

“ညည်းကံကောင်းပါတယ် မစ္စဘလက်ဝဲ။ နေရာမှန်ကို ရောက် လာတာပဲ။ တို့က လူသစ်တွေ သင်ပြနေတာနဲ့ပဲ သေချင်စော်နံ့နေပြီ”

“သွားစမ်းပါ” မာတီဘတ်ဟိုင်းမားက ပြောသည်။

အလက်ဇန္ဒရာက မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“အို ... ကျွန် ... ကျွန်မ တစ်ခုခုများ အမှားလုပ်မိလို့ပါလားရှင်”

မာတီဘတ်ဟိုင်းမားက ပြန်ပြောသည်။

“မင်း ဘာမှ မလုပ်မိပါဘူး။ တို့က ဒီမှာ သိပ်ပြီး အလုပ်များနေကြ တယ်။ ရေမွှေးကုမ္ပဏီသစ်တစ်ခုအတွက် ကြော်ငြာထုတ်ရင်း ခေါင်းမီးတောက် နေကြလို့ပါ။ ခုနက ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌအမိန့်ပေးသွားတာ မင်းလည်း ကြားလိုက် သားပဲ။ အရင် တို့တင်ပြခဲ့တာတွေ အားလုံးကို မစ္စဘဘာကလေးနဲ့ မစ္စဘာ မက်သယူးတို့က အပြတ်ပယ်ချနေလို့ တို့သုံးယောက် အရူးမီးဝိုင်းဖြစ်နေကြ တာ”

“ကျွန်မ အတွက်ကြောင့်တော့ ဘာအနှောင့်အယှက်မှ မဖြစ်ကြပါနဲ့ ရှင်”

“အေး ... အဲဒါ သိပ်ကောင်းတယ်”

အဲလစ်ကိုပယ်က ပြောလိုက်သည်။

*

ထိုနေ့နောက်ပိုင်း တစ်ချိန်လုံးတွင်လည်း အခြေအနေက ကောင်း မလာ။ အလက်ဇန္ဒရာအပေါ်တွင် သူတို့က မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြသည်။ ဒီ ကောင်မကြောင့် တို့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ယောက် အဖြုတ်ခံရတာ။ နင်တော့ မှတ်ထား။ ဒီအတွက် ဒဏ်ခတ်ကို ခတ်ရမယ်ဟု သူတို့က ရန်ငြိုးဖွဲ့ကာ ကျိတ် ပြီး တေးထားကြသည်။

ထိုနေ့ အလုပ်ချိန်ပြီးဆုံးသောအခါ အရွက်ဘာကလေးနှင့် နော်မန်မက် သယူးတို့နှစ်ယောက် အလက်ဇန္ဒရာ အလုပ်လုပ်သော အခန်းကလေးထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။ အလက်ဇန္ဒရာအတွက် အစစအရာရာ အဆင်ပြေမပြေ လာကြည့်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အလုပ်ရှင်များ ရောက်လာသော်လည်း အမှုထမ်းများ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် မကျေနပ်ရိပ်များကတော့ ရှိမြဲရှိတုန်းပင်။

*

အလက်ဇန္ဒရာတစ်ယောက်မှတစ်ပါး အခြားကုမ္ပဏီအမှုထမ်း အားလုံးကိုပင် ပထမနာမည်ဖြင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်ဝေါ်ဆက်ဆံကြသည်။

အလက်ဇန္ဒရာကိုမူ လူတိုင်းကပင် ‘မစ္စဘလက်ဝဲ’ ဟူ၍သာ လေးလေးစားစား ခေါ်ကြသည်။

“ကျွန်မနာမည်ကို အလက်ဇန္ဒရာလိုပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်ကြပါရှင်” သူမက လူတိုင်းကို ပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ခေါ်ပါ့မယ်”

သို့သော် နောက်တစ်ကြိမ်တော့လည်း သူမအား ‘မစ္စဘလက်ဝဲ’ ဟုပင် ခေါ်မြဲခေါ်ကြပြန်သည်။

*

အလက်ဇန္ဒရာသည် အလုပ်လုပ်နေရင်း အလုပ်ခွင်တွင် တတ်နိုင်သမျှ ပညာယူရန်လည်း အလွန်စိတ်ဝင်စားသည်။ မိမိတတ်သမျှ သိသမျှဖြင့် အလုပ်ကို ပြန်လည်၍ အကျိုးပြုရန်လည်း အလွန်ဆန္ဒပြင်းပြသည်။

ထို့ကြောင့် သူမသည် ကြော်ငြာရေးသူများ၏ စုပေါင်းအကြံထုတ်ကြသော ‘အကြံထုတ်စည်းဝေးပွဲ’ များသို့ မပျက်မကွက် တက်သည်။ ပန်းချီပညာရှင်များ ရေးဆွဲတင်ပြသော ပန်းချီဒီဇိုင်းများကို စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာသည်။ နောက်ဆုံးပိတ် သဘောတူညီချက်ယူရန် တင်ပြလာသော ဒီဇိုင်းပုံစံများကို လူးကတ်ပင်ကာတန်က အပြတ်အသတ် ဝေဖန်ပြီးနောက် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဆုတ်ဖြုတ်ပစ်သည်ကိုလည်း သူမက ဂရုတစိုက်အကဲခတ်လေ့လာသည်။ သည်လူက တော်တော်ဆိုးသည်။ ကိုယ်ချင်းစာတရား လုံးဝ မရှိ။ ကြိုးစားပန်းစား ရေးဆွဲတင်ပြလာကြသော ဒီဇိုင်းပညာရှင်များနှင့် ကြော်ငြာစာမူရေးသူများအား အလက်ဇန္ဒရာက အထူးပင် ကိုယ်ချင်းစာ၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိရသည်။

သို့သော်လည်း သူမသည် မိမိ၏ ခံစားချက်များကို မျှိုသိပ်ကာ ပညာကိုသာ အရယူသည်။ တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက်လျက် ဌာနဆိုင်ရာ

တာဝန်ခံများထံသို့ သွားရောက်သည်။ အလုပ်လာအပ်နှံသူများအား လက်ခံ တွေ့ဆုံသည်။ ဓာတ်ပုံဌာနစိတ်သို့ ပြေးရသည်။ မဟာဗျူဟာ ဆွေးနွေးပွဲများသို့ တက်ရောက်ရသည်။ သူမသည် ပါးစပ်ကို တတ်နိုင်သမျှ ပိတ်ထားပြီး လိုအပ် သလောက်သာ စကားပြောသည်။ များများနားထောင်ပြီး ပညာရဖို့သာ အဓိက ထားသည်။

သည်လိုနှင့်ပင် ပထမရက်သတ္တပတ် ကုန်လွန်သွားခဲ့သည်။ သူမ စိတ်ထဲကတော့ တစ်လလောက် ထင်မှတ်မိသည်။

အလုပ်ခွင်မှ အိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေ တော့သည်။ အလုပ်ပင်ပန်း၍ကားမဟုတ်၊ သူမအပေါ်တွင် အမှုထမ်းများက ယခုတိုင် မကျေမချမ်း ဖြစ်နေကြသေးသည့်အတွက် စိတ်ပင်ပန်းရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့သော် အဘွားဖြစ်သူက အလုပ်အခြေအနေနှင့်ပတ်သက်၍ မေး မြန်းသောအခါများတွင်မူ “ကောင်းပါတယ် ဘွားဘွား။ ဒီလုပ်ငန်းက ကိုယ် တိုင်ဝင်လုပ်ကြည့်တော့မှ သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာပဲ” ဟူ၍ပင် အမြဲ တမ်းလိုလို ပြန်ဖြေတတ်သည်။

“ဒီအလုပ်က သမီးအတွက် အကျိုးရှိမှာပါ။ အခက်အခဲရှိရင် မစ္စတာ ဘာကလေးနဲ့ မစ္စတာမက်သယူးတို့ကို ပြော။ ဘာမှ အားနာစရာ မလိုဘူး။”

အလက်ဇန္ဒရာကတော့ သည်အဆင့်ကို ဘယ်လိုမှ မတတ်သာတော့ မှ နောက်ဆုံးလုပ်ရန် အလုပ်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည်။

*

သူမ ရင်ဆိုင်နေရသော ပြဿနာအတွက် အဖြေတစ်ခုခုတော့ ရ အောင် ရှာမည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် နောက်တစ်ပတ် တနင်္လာနေ့တွင် အလုပ်ခွင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

အလုပ်ခွင်တွင် နေ့စဉ် နံနက်ပိုင်းနှင့် နေ့လည်ပိုင်းတွင် လက်ဖက်ရည် သောက်ချိန်ပေးထားသည်။ အမှုထမ်းများ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ရောက် တတ်ရာရာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြသည်။

“ဟေး ... ‘နယ်ရှင်နယ် လူထုဆက်သွယ်ရေးကုမ္ပဏီ’ သတင်းကြား ပြီးပြီလား။ သူတို့ ကုမ္ပဏီက ဒီနှစ်တော်တော် အလုပ်ဖြစ်တော့ ဝမ်းသာလွန်းလို့ အဲဒီကုမ္ပဏီက လူတတ်ကြီးတစ်ယောက်က သူတို့ကုမ္ပဏီနှစ်ချုပ် အစီရင်ခံစာကို နယူးယောက်တိုင်း သတင်းစာကြီးမှာ မင်နီနဲ့ရိုက်ပြီး ထည့်လိုက်တယ်ဆိုပဲ။ တော်တော်လည်း ရယ်စရာကောင်းတာပဲဗျ”

“အဲဒါက ဘာဟုတ်သေးလဲဗျ။ ဟိုလေကြောင်းကုမ္ပဏီကြော်ငြာက မှ တကယ်ဟားရတာဗျ။ ဘာတဲ့ သူ့ကြော်ငြာက အဲ ... အဲ ... ‘သင့်ဇနီးအား အခမဲ့စီးခိုင်းပါ’ တဲ့”

အလက်ဇန္ဒရာ ဝင်လာတော့ သူတို့ပြောလက်စ စကားကို တိခနဲ ဖြတ်ပစ်လိုက်ကြသည်။

“အိုး ... ကြွပါ ... ကြွပါ ... မစ္စဘလက်ဝဲ။ ကျွန်တော် ကော်ဖီမှာ လိုက်ရမလား”

“ရပါတယ်။ ကျွန်မ ဘာသာ ကျွန်မ မှာပျဲမယ်ရှင်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကော်ဖီစက်ထဲသို့ အလက်ဇန္ဒရာ ပိုက်ဆံထည့်နေချိန်တွင် တစ်ခန်းလုံး ငြိမ်ချက်သားကောင်းလျက်ရှိသည်။

သူ ပြန်ထွက်သွားသောအခါ စကားသံများ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။
“ဒါနဲ့ ... ဟိုဆပ်ပြာကုမ္ပဏီက သတင်းကောကြားပြီးကြပြီလား။ သူတို့ကြော်ငြာထဲက ကိုယ်ဟန်ပြမယ်က အရမ်းမိတာပဲဗျ။ နောက်ဆုံး အဲဒီ ငနဲမက တရားမဝင် အပြာကားတွေထဲက မင်းသမီးဖြစ်နေလို့ အဲဒီကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင် မထွက်ရဲအောင် ဖြစ်နေတယ်ဆိုပဲ”

*

၁၂ နာရီ နေ့လယ်စာစားချိန်တွင် အလက်ဇန္ဒရာက အဲလစ်ကိုပယ် အား ပြောသည်။

“အားရင် ကျွန်မနဲ့ နေ့လယ်စာ လိုက်စားပါလား မမ၊ ကျွန်မတို့”

“ဆောရီး၊ ငါ့မှာ ချိန်းထားတာရှိလို့ပါ”

အလက်ဇန္ဒရာက ဗင့်စ်ဘန်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါ့မှာလည်း ချိန်းထားတာရှိတယ်”

ထို့နောက် မာတီဘတ်ဟိုင်းမားဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြန် သည်။

“ဆောရီး ... ရုံပြည့်သွားပြီ”

အလက်ဇန္ဒရာ တော်တော် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ သူတို့က သူမ အား အနုတစ်ယောက်လို ပိုင်းပယ်ထားကြပြီ။ သူမ ဒေါသလည်း ဖြစ်မိသည်။ ဝမ်းလည်း နည်းမိသည်။ သို့ပေမဲ့ အားတော့ မလျော့သေး။ သူတို့နှင့် ပြေလည် မှုရအောင် နည်းလမ်းတစ်ခုခု ရှာဖြစ်အောင် ရှာမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက် သည်။ သူမသည် သူတို့နှင့် ဘဝတူတစ်ယောက်ပါဆိုတာကို တစ်နည်းနည်းပြ ဖြစ်အောင် ပြရမည်။

သူမ အစည်းအဝေးတွေတိုင်းကို မပျက်မကွက် တက်သည်။ အေဂျန် ဘာကလေ၊ နော်မန်မက်သယူးနှင့် ပင်ကာတန်တို့က ပညာရှင်များအား ရက် ရက်စက်စက် ဆူပူကြိမ်းမောင်းသံများကို မကြားချင်အဆုံး ဖြစ်နေရသည်။ တကယ်တော့ ပညာရှင်များက သူတို့စွမ်းနိုင်သလောက် အကောင်းဆုံး ကြိုး စားလုပ်ကိုင်တင်ပြကြသည်သာ ဖြစ်သည်။ အလက်ဇန္ဒရာက သူတို့အား သနားမိသည်။ သို့သော် သူတို့ကတော့ သူမအား ပြန်၍ မသနားကြ။

နောက် သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် သူမက အဲလစ်ကိုပယ်အား ချဉ်းကပ်ကြည့်ပြန်သည်။

“ဒီအနားမှာ အစားအသောက် သိပ်ကောင်းတဲ့ အီတာလျံ စား သောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှိတယ်ဆို မမ”

“ငါက အီတာလျံ အစားအသောက်မှ မကြိုက်တာ”

အလက်ဇန္ဒရာက ဗင့်စ်ဘန်းကို လှည့်ကြည့်သည်။

သူက “ငါ ကျန်းမာရေးအတွက် ဓာတ်စာစားနေရတယ်” ဟု ပိတ် ပြောသည်။

မာတီဘတ်ဟိုင်းမားဘက် လှည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း -

“ငါက ဒီနေ့ တရုတ်စာ သွားစားမလို့” ဟု ဆိုပြန်သည်။

အလက်ဇန္ဒရာ တော်တော် ရှက်သွားမိသည်။ သူတို့က သူမနှင့် အရောမဝင်ချင်ကြ။ သူမကို အဖော်မလုပ်ချင်ကြ။ သည်အလုပ် ဝင်လုပ်မိတာ သူမမှားခဲ့ပြီ။ ဘွားဘွားနှင့် ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်သည့် အခြားကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ပြောင်းလုပ်မှ ဖြစ်တော့မည်။ သည်အပတ်ကုန်လျှင် အလုပ်က ထွက်လိုက်တော့ မည်။ **ဒါပေမဲ့ ငါ ဒီကုမ္ပဏီမှာ လုပ်သွားတယ်ဆိုတာကို သူတို့ တစ်သက်လုံး မမေ့နိုင်အောင် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ပြခဲ့မှ ဖြစ်မယ်။**

*

ကြာသပတေးနေ့၊ မွန်းလွဲတစ်နာရီအချိန်။

ရုံးခန်းထဲတွင် ဧည့်ကြိုစာရေးမနှင့် အလက်ဇန္ဒရာတို့နှစ်ယောက်သာ ရှိနေသည်။ တခြားအမှုထမ်းတွေ အားလုံး နေ့လယ်စာစားရန် ထွက်သွားကြ သည်။ အလက်ဇန္ဒရာက အကြံတစ်ခုရှိ၍ ရုံးခန်းထဲတွင် တမင် ချန်နေခဲ့သည်။

အမှုဆောင်လူကြီးများ၏ ရုံးခန်းတိုင်းတွင် ဌာနခွဲပေါင်းစုံသို့ ဆက် သွယ်နိုင်သော ရုံးတွင်း တယ်လီဖုန်းခလုတ်များ ရှိသည်။ စကားပြော သေတ္တာ ပေါ်မှ ခလုတ်အသီးသီးတွင် သက်ဆိုင်ရာ အမှုထမ်းများ၏ နာမည်ကတ်ပြား များရှိရာ၊ ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ခြင်းဖြင့် မိမိစကားပြောလိုသူနှင့် တိုက်ရိုက် ဆက် သွယ်ပြောဆိုနိုင်သည်။

အလက်ဇန္ဒရာသည် အရွန်ဘာကလေ၊ နော်မန်မက်သယူးနှင့် ပင်ကာတန်တို့၏ ရုံးခန်းများထဲသို့ တိတ်တိတ်ကလေး ဝင်သွားပြီး စကားပြော သေတ္တာပေါ်မှ နာမည်ကတ်ပြားများကို အားလုံးကပြောင်းကပြန် ပြောင်းကပ် ထားလိုက်သည်။

မကြာမီတွင် အမှုထမ်းတွေ အသီးသီး မိမိတို့ ဆိုင်ရာ အလုပ်စားပွဲ များသို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။

ပင်ကာတန်က ကြော်ငြာရေးဌာနမှူး၏ ရုံးတွင်း စကားပြောခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ပြီး -

“ဟေး ... ပြီးတာတွေ ငါ့ဆီယူလာခဲ့၊ ခုချက်ချင်းယူခဲ့ ...” ဟု လှမ်း ပြောလိုက်သည်။

တစ်ဘက်မှ ခေတ္တ ငြိမ်သက်နေပြီးနောက် နော်မန်မက်သယူး၏ အသံပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဘာပြောတာလဲ ... ဟေ့”

ပင်ကာတန်က အံ့အားသင့်သွားပြီး တယ်လီဖုန်းခလုတ်ကို စိုက် ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ -

“ခုပြောတာ မစ္စတာ မက်သယူးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်ဆီ ခဏလာခဲ့ပါဦး။ ခုချက်ချင်း လာခဲ့ပါ”

နောက်တစ်မိနစ်လောက်အကြာတွင် ကြော်ငြာရေးသူ အမှုထမ်းတစ် ဦးက သူ့စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းခလုတ်ကို နှိပ်ကာ -

“ဟေ့ ... ဒီမှာ ကြော်ငြာကော်ပီ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ လာယူပြီး အောက်ထပ်သွားပို့လိုက်ပါဦး”

“ဟေ့ ... ဘယ်သူလဲ၊ ဘာပြောတာလဲ” အရွန်ဘာကလေ၏ အသံ။

သည်လိုနှင့် အလက်ဇန္ဒရာ ဝင်နှောက်လိုက်ခြင်းကြောင့် ရုံးခန်းတွင်း တယ်လီဖုန်းလိုင်းတွေ အလွဲလွဲ အမှားမှား ဖြစ်ကုန်ကြပြီး လေးနာရီခန့်မျှ တစ် ရုံးလုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဘာကလေနှင့် မက်သယူး ကုမ္ပဏီ အမှုထမ်းများအတွက် ထိုအချိန် ကာလသည် အပျော်ဆုံးကာလပင် ဖြစ်သည်။ တယ်လီဖုန်းတစ်ခါဆက်၍ အလွဲလွဲ အချော်ချော် ဖြစ်သောအခါတိုင်း အမှုထမ်းတွေက ဝမ်းသာအားရ တဟေးဟေး တဟားဟားနှင့် အော်ဟစ်ကြသည်။ အမှုဆောင် အရာရှိများမှာ ဘယ်သူ့ထံမှ လမ်းမှန်အတိုင်း ဖုန်းဆက်၍ မရသောကြောင့် တစ်ခန်းဝင်တစ်

ခန်းထွက်ဖြင့် ဟိုလူ့ခေါ်၊ သည်လူ့ခေါ်ခိုင်းရင်း လူးလာဆန်ခတ် အလုပ်ရှုပ်နေကြတော့သည်။

အရွန်ဘာကလေ၊ နော်မန်မက်သယူးနှင့် ပင်ကာတန်တို့က အကြီးအကျယ် ဒေါပွပြီး အော်လိုက်ငေါက်လိုက်ဖြင့် တစ်ရုံးလုံးကို ခေါ်ယူစစ်ဆေးနေသည်။ သို့သော်လည်း ဘာဖြစ်မှန်းဘယ်သူမှ မသိကြ။ တရားခံကို လုံးဝရှာ၍ မရ။

သူများတွေ အပြင်ထွက်နေတုန်း အလက်ဇန္ဒရာ တစ်ယောက်သာ တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် လုပ်ကျန်ရစ်သည်ကို ပင်မတယ်လီဖုန်းခလုတ်အနီးတွင် ထိုင်နေသူ ဧည့်ကြိုစာရေးမ 'ဖရန့်' တစ်ယောက်သာ မြင်သည်။ သို့သော် သူမက အလက်ဇန္ဒရာကို မုန်းတာထက် အထက်လူကြီးများကို ပို၍ မုန်းတာကြောင့် အမှန်အတိုင်း ထုတ်ဖော်မပြော။

“ကျွန်မလည်း တစ်ယောက်မှ မမြင်လိုက်မိပါဘူး” ဟူ၍သာ ဘူးကွယ်ထွက်ဆိုသည်။

ထိုညတွင် ဖရန့်က သူမချစ်သူ ဗင့်စ်ဘန်းနှင့် ချိန်းတွေ့တော့မှ နေ့လယ်က အဖြစ်အပျက်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြသည်။

“အဲဒါ ဟိုကောင်မ လုပ်တာပေါ့။ ကျွန်မ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ထတောင် ခုန်ပစ်လိုက်ချင်တာ။ ဒါကြောင့် သူတို့မေးတာ ဘူးကွယ်လိုက်တာပေါ့”

*

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် အလုပ်ခွင်သို့ အလက်ဇန္ဒရာ ဝင်လာသောအခါ အဲလစ်ကိုပယ်၊ ဗင့်စ်ဘန်းနှင့် မာတီဘတ်ဟိုင်းမားတို့က သူမအား တအံ့တဩ ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

“ဘာများ ဖြစ်နေလို့လဲ ဟင်” အလက်ဇန္ဒရာက မေးသည်။

“အို ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အလက်” အဲလစ်ကိုပယ်က ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် ပြန်ပြောသည်။ “ဒီနေ့ တို့သုံးယောက် နေ့လယ်စာစားထွက်ရင် အလက်ကို လည်း ခေါ်ချင်လို့ပါ။ အဲဒါ အလက်က လိုက်မှလိုက်ပါ့မလားလို့ ဒီနားက အီတာလျံဆိုင်ကလေးက အစားအသောက် သိပ်ကောင်းတယ်ဆိုတာ တကယ် ဆိုပဲကွယ်”

၂၈

သူမတွင် လူတွေကို ဆွဲဆောင်ချုပ်ကိုင်နိုင်သော စွမ်းရည်အပြည့်အဝ ရှိသည်ဟူသော အချက်ကို အီးဗ်က သိတတ်သည့်အရွယ်မှစ၍ သတိပြုမိခဲ့သည်။

ယခင်ကဆိုလျှင် သူမသည် ယင်းစွမ်းရည်ကို ကစားနည်းတစ်ခုပမာ သဘောထားကာ တွင်တွင်ကြီး အသုံးချခဲ့သည်။ အသုံးချတိုင်းလည်း အောင်မြင်ခဲ့သည်ချည်းပင်။ ယခုမူ ယင်းအရည်အချင်းသည် သူမအတွက် အန္တရာယ်ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ ယင်းအရည်အချင်းကို အကြောင်းပြု၍ သူမအား လူတွေက အထင်အမြင် သေးလာကြပြီ။ ကဲရဲ့ သင်္ဂြိုဟ်ပြုလာကြပြီ။ ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် ယင်းအရည်အချင်းကြောင့်ပင်လျှင် ယခုအခါ သူမသည် ရွှေဘုံစံသန်းကြွယ် သူဌေးမကလေးဘဝမှ ခွေးကျဝက်ကျ လျောကျခဲ့ရပြီ။ ဤသို့ ဖြစ်ရသည်မှာ သူမ၏ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော ညီမငယ်နှင့် သူမအပေါ် တစ်ဖက်သတ် အထင်အမြင် သေးနေသည့် အတွားကြီးတို့၏ ပူးပေါင်းလုပ်ကြံမှုကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

သည်လုပ်ရပ်အတွက် သူတို့နှစ်ယောက်အား သူမအနေဖြင့် တစ်သက် မကျေနိုင်။ သူတို့က သူမအပေါ်တွင် ရက်ရက်စက်စက် ပူးပေါင်းလုပ်ကြံခဲ့ကြသည်။ ယင်းရက်စက်မှုအတွက် သူတို့အား မှတ်လောက်သားလောက် သင်ခန်းစာပေးရမည်။ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ကလဲ့စားချေရမည်။

သူမက အံ့ကိုကြိတ်ပြီး ပြီးထားလိုက်သည်။ နေနှင့်ကြဦးပေါ့။ ဒီ ကောင်မ
အစွမ်းကောင်းကောင်းကြီး သိရစေမယ်။ ဒင်းတို့က ငါ့လက်ခုပ်ထဲက ရေတွေပါ။

*

အီးဗ်သည် သူမ၏ စီမံကိန်းကို သတိကြီးစွာဖြင့် ဂရုတစိုက်
အကောင်အထည်ဖော်ရန် လုပ်ငန်းစသည်။ ဤစီမံကိန်း၏ ဗျူဟာမှူးမှာ သူမပင်
ဖြစ်ပြီး လက်တွေ့အကောင်အထည် ဖော်ရမည့် သူကတော့ ဂျော့မဲလစ်။

သူမ၏ စီမံကိန်းကို ပြောပြသောအခါ ဂျော့မဲလစ်က စိတ်မဝင်စား
သလိုလို၊ ကြောက်သလိုလိုဖြင့် တွန့်ဆုတ်ဆုတ်လုပ်နေသည်။

“မင်းအကြံက အန္တရာယ်တော်တော်များတယ် အီးဗ်၊ ဒီလိုအလုပ်မျိုး
မှာ ငါဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ချင်ဘူး။ မင်းဒီလောက်တောင် ပိုက်ဆံလိုချင်ရင်
ငါ တခြားနည်းလမ်းနဲ့ ရှာပေးပါရစေ အချစ်ရယ်”

“ရှင်က ဘယ်နည်းနဲ့ ရှာမလဲ” သူမက ပါးစပ်ကိုမဲ့ကာ ရွဲ့ကာဖြင့်
မေးသည်။ “ရှင်အသုံးတော်ခံ အဘွားကြီးတွေဆီက သွားနှိုက်မလိုလား ဟင်။
ဒီလိုအောက်တန်းကျတဲ့ အလုပ်တွေနဲ့ ရှင်တစ်ဘဝလုံးကို အကျိုးမဲ့အသုံးချသွား
တော့မလား ဂျော့။ အဲဒီလိုဆိုရင် ရှင်အရွယ်လွန်ပြီး သေနာရွတ်တွကြီးဖြစ်လာ
တဲ့အခါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ စိတ်ကူးမလွဲစမ်းပါနဲ့ကွယ်။ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုး
ရှင်တစ်သက်မှာ နှစ်ခါမရနိုင်တော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ပြောတဲ့အတိုင်းသာ
လုပ်စမ်းပါ။ အောင်မြင်ဖို့လည်း ရာနှုန်းပြည့် မျှော်လင့်လို့ရပါတယ်။ ဒီအလုပ်
ကြီးသာ အောင်မြင်သွားရင် ရှင်နဲ့ ကျွန်မတို့ဟာ ကမ္ဘာမှာ အကြီးဆုံး စီးပွားရေး
လုပ်ငန်းကြီးရဲ့ ပိုင်ရှင်တွေ ဖြစ်လာမှာ သိရဲ့လား။ ကျွန်မတို့ ပိုင်လာမှာ။ ကျိန်း
သေကို ပိုင်လာမှာ”

“မင်းအကြံ တကယ်အောင်မြင်မယ်ဆိုတာ မင်းက ဘာကြောင့် ပြော
နိုင်တာလဲ”

“ဘာကြောင့် ပြောနိုင်တာလဲဆိုတော့ ကျွန်မက ဘွားဘွားနဲ့ ညီမ
လေးတို့ရဲ့ ပျော့ကွက်ကို အပိုင်သိထားလို့ ပြောနိုင်တာပေါ့။ ကျွန်မပြောတာကို
ယုံစမ်းပါရှင်။ တကယ် အောင်မြင်ရမှာပါ”

အီးဗ်၏ စကားတွင် ယုံကြည်ချက်အပြည့် ပါသည်။ သို့သော် သူမက
လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် နိုင်လွန်းသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျော့မဲလစ်က တွေးကြောက်နေမိ
သည်။

အီးဗ်အနေဖြင့် သူမအပိုင်းကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း လုပ်ကိုင်နိုင်သည်ဟု
အလေးအနက် ယုံကြည်သည်။ သို့သော် ဂျော့မဲလစ်ကို စိတ်မချ။ သူက စိတ်

မတည်။ သည်ကိစ္စက အမှားတစ်ချက် မခံနိုင်သော အလုပ်မျိုး၊ ခြေလှမ်းတစ်ချက်မှားလျှင် စီမံကိန်းကြီးတစ်ခုလုံး ပျက်စီးသွားမည်မှာ သေချာသည်။

ထို့ကြောင့် သူမက အပြတ်မေးလိုက်သည်။

“ရှင် ဒီလိုတွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် လုပ်နေလို့မရဘူး။ တစ်ခုခုကို အပြတ်ဆုံးဖြတ်ပါ။ ရှင်လုပ်မလား၊ မလုပ်ဘူးလား ဒါပဲပြော” သူမက အသံက အမိန့်ပေးသံ ပါနေသည်။

ကျောမဲလစ်က သူမမျက်နှာကို အကြာကြီး အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

နောက်ဆုံးမှ “လုပ်မယ်” ဟု တစ်ခွန်းတည်း ပြောလိုက်သည်။ သူမက အနီးကပ်သွားပြီး သူမ၏ ပခုံးကို သူ့လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်နေသည်။ “ငါ လုပ်ပါ့မယ်။ စိတ်ချပါ အချစ်ရယ်”

“ဒါဖြင့် ကောင်းပြီ၊ အမြန်ဆုံး လုပ်ငန်းစမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ခိုင်းတဲ့ အတိုင်း လုပ်ရမယ်နော်၊ အဲဒါတော့ သံမဏိစည်းကမ်းပဲ။ ကြပ်ကြပ်သတိထား ရလိမ့်မယ်”

“စိတ်ချပါ အချစ်ရယ်။ မဖုရားခိုင်းတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်မျိုးကြီး မဆိုင်းမတွ ဆောင်ရွက်ပါ့မယ်”

သူမက သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို သိုင်းကျုံးပြီး ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။

*

အလက်ဇန္ဒရာအတွက် အရာရာသည် နေ့ချင်းညချင်း ပြောင်းလဲသွားသည်။ ‘ဘာကလေးနှင့် မက်သယူး’ ကုမ္ပဏီတွင် သူမအတွက် နောက်ဆုံးဖြစ်ရမည့် နေ့သည် အောင်ပွဲခံမည့်နေ့အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ သူမသည် အပယ်ခံ ဇာတ်ရံဘဝမှသည် ခေါင်းဆောင်ဇာတ်လိုက်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် သူမ ကမူးရှူးထိုး လုပ်လိုက်သော လုပ်ရပ်ကြောင့် မေဒီဆန် ရိပ်သာနယ်မြေတွင် သူမအကြောင်းသည် လူတိုင်းပါးစပ်ဖျားသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“မင်းကတော့ စံပါပဲ။ တို့အားလုံး မင်းကို ဩချပါတယ်။ ဂုဏ်လည်း ယူပါတယ်” ဟု ဗင့်စံဘန်းက ချီးကျူးစကားဆိုသည်။

ယခုအချိန်တွင် သူမသည် ၎င်းတို့နှင့် တစ်သွေးတည်း တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ ဘဝတူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ။

အလက်ဇန္ဒရာသည် အလုပ်ခွင်တွင် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပျော်လာသည်။ စိတ်ဝင်စားလာသည်။ အထူးသဖြင့် မနက်တိုင်း ကြော်ငြာဒီဇိုင်းနှင့် စာသားအတွက် စုပေါင်းအကြံထုတ်သော အစည်းအဝေးများသို့ တက်ရောက်ရ

သည်ကို အလွန်သဘောကျသည်။ ပညာရှင်တွေ ငြင်းကြ ခုန်ကြသည်ကို ဘေးမှ ထိုင်၍ကြည့်နေရသည်မှာ ဗဟုသုတလည်း ရသည်။ ပျော်စရာလည်း ကောင်းသည်။

တကယ်တော့ သူမအနေဖြင့် သည်အလုပ်ကို တစ်သက်လုံး လုပ် သွားဖို့တော့ လုံးဝမရည်ရွယ်၊ သို့သော် ဘယ်အလုပ်လုပ်မည်ဟုလည်း အပြီး အပိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်မချနိုင်သေး။

တစ်ဘက်တွင်လည်း လူပေါင်း တစ်ဒါဇင်လောက်က လက်ထပ်ခွင့် တောင်းနေကြသည်။ ယင်းတို့အနက် သူမက နှစ်ယောက်ကိုသာ စိတ်ဝင်စား မိသည်။ သို့ပေမဲ့ ထိုနှစ်ယောက်စလုံးပင် အရည်အချင်း တစ်ခုခုလိုနေသည်ဟု သူမက ထင်သည်။ အမှန်ကတော့ သူမ သတ်မှတ်ထားသော အရည်အချင်းနှင့် အပြည့်အဝ ကိုက်ညီသည့် ခင်ပွန်းလောင်းကို လုံးဝ မတွေ့ရသေး။

သောကြာနေ့ တစ်မနက်တွင် အီးဗ်က အလက်ဇန္ဒရာထံ တယ်လီ ဖုန်းဆက်၍ နေ့လယ်စာစား ဖိတ်သည်။

“ပြင်သစ်စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်ကာစပဲရှိသေးတယ် ညီမ။ အစားအသောက်တွေ သိပ်ကောင်းတယ်တဲ့။ ဒါ ... တို့ညီအစ် သွားစားကြရ အောင်၊ ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ သိလား။”

အီးဗ်ထံမှ ဖုန်းဆက်သည်ကို အလက်ဇန္ဒရာက ဝမ်းသာမိသည်။ သူမက အီးဗ်အတွက် ပူနေသည်။ တစ်ပတ်မှာ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်ကျစီ ဖုန်းဆက် ခဲ့သော်လည်း အီးဗ်နှင့် တစ်ကြိမ်မျှ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောခွင့်မရခဲ့။ အပြင်ထွက်သွား၍ မတွေ့ရတာက တစ်မျိုး၊ တွေ့ပြန်သော်လည်း ကိစ္စတွေများ နေ၍ နောက်မှ တွေ့ကြတာပေါ့ဆိုတာက တစ်ဖုံ။

ထို့ကြောင့် ယနေ့တွင် အလက်ဇန္ဒရာမှာ ချိန်းထားတာ ရှိသော် လည်း အစ်မဖြစ်သူနှင့် တွေ့ချင်လွန်းသဖြင့် ရှော့ရှော့ရှုရှုပင် လက်ခံလိုက် သည်။

“စိတ်ချပါ မမ၊ ညီမ ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ့မယ်”

*

စားသောက်ဆိုင်ခတ် ခေတ်မီသန့်ရှင်းပြီး ဈေးလည်း တော်တော် ကြီးသည်။ အရက်ခန်းတွင် လူတွေ ပြည့်ကျပ်နေသည်။

အီးဗ်သည် စားပွဲတစ်လုံးရရန်အတွက် အဘွားဖြစ်သူ၏ နာမည်ကို အသုံးပြုပြီး ကြိုတင်စာရင်းပေးသွင်းခဲ့ရသည်။ သည်အတွက် အတော်ကလေး စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ **နေနှင့်ဦးပေါ့။ တစ်နေ့ကျတော့မှ ဒီကောင်မ အစွမ်းသိရပါလိမ့်မယ်။**

အလက်ဇန္ဒရာ ရောက်လာတော့ အီးဗ်က စားပွဲတွင် အဆင်သင့် နေရာယူထားပြီ။ စားပွဲထိုးမှူးက အလက်ဇန္ဒရာအား အီးဗ် ထိုင်နေသော စားပွဲ သို့ ခေါ်လာသည်။

အီးဗ်က ညီမဖြစ်သူ၏ ပါးကို နမ်း၍ ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်သည်။

“ညီမက အရင်ထက်တောင် လှလာသလိုပဲကွယ်။ အလုပ်လုပ်ရတာ စိတ်ချမ်းသာလို့ ထင်ပါရဲ့”

ထို့နောက် မိမိတို့ ကြိုက်ရာ အစားအသောက်များ မှာလိုက်ကြ သည်။

“ဘယ်နှယ့်လဲ၊ အလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား” အီးဗ်က မေး သည်။

အလက်ဇန္ဒရာက သူမ အလုပ်စဝင်သည့်နေ့မှစ၍ ယနေ့အထိ အခြေ အနေ အဖြစ်အပျက် အရပ်ရပ်ကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် ပြောပြလိုက်သည်။ အီးဗ်က သူမ အလှည့်ကျတော့ ထိန်ချန်သင့်တာတွေ ထိန်ချန်ပြီး ပိုပြောသင့် တာတွေ ပိုပြောလိုက်သည်။

စကားပြောနေရင်း အီးဗ်က တစ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့စားပွဲနားတွင် ဂျော့မဲလစ် လာရပ်နေသည်။

ဂျော့က အမြှာညီအစ်မနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ဇေဝေဝေ ဖြစ်နေသည်။

ဘုရားရေ ... သူက ငါဘယ်သူမှန်း ခွဲမရဖြစ်နေပါရောကလား ဟု အီးဗ်က တွေးလိုက်မိသည်။

“ဟင် ... ဂျော့” သူမက ပြောသည်။

“ဟာ ... အီးဗ်’ ဂျော့မျက်နှာတွင် ဝမ်းသာရိပ်တွေ ဖြတ်သန်းသွား ကြသည်။

“ရှင်က အံ့ဩနေသလား၊ ပျော်စရာတစ်မျိုးပဲပေါ့” သူမက အလက် ဇန္ဒရာကို မေးငေါ့ပြပြီး “ဒါနဲ့ ကျွန်မ ညီမလေးနဲ့ ရှင်မဆုံဖူးသေးဘူး ထင်ပါ တယ်။ အလက် သူက ဂျော့မဲလစ်တဲ့”

ဂျော့က အလက်ဇန္ဒရာ၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“တကယ် အံ့ဩစရာပါပဲဗျာ”

အီးဗ်က ဂျော့အား သူမမှာ အမြှာညီမတစ်ယောက်ရှိကြောင်းလောက် သာ ပြောခဲ့ဖူးသည်။ သူတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက် ရုပ်ချင်းချွတ်စွပ်တူကြောင်းကို တော့ မပြောခဲ့မိ။

အလက်ဇန္ဒရာက ဂျော့ကို ကြည့်ပြီး မှင်တက်နေမိသည်။

“ရှင် တစ်ခါတည်း ဒီမှာပဲ ဝိုင်းလိုက်ပါလား” အီးဗ်က ဖိတ်ခေါ်သည်။

“သည်းခံပါဗျာ။ နေတော့ အလွန်နေချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရေးကြီး တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုအတွက် နောက်ကျသွားမှာ စိုးလို့ပါ။ နောက်မှ တွေ့ကြတာပေါ့ ဟုတ်လား” သူက အလက်ဇန္ဒရာဘက်သို့ လှည့်လျက် - “မကြာခင် ဆုံကြဖို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

ဂျော့ ပြန်ထွက်သွားသည်။

“ညီအစ်မနှစ်ယောက်က ပြန်ထွက်သွားသော ဂျော့၏ နောက်ကျော ကို ကြည့်ရင်း စားပွဲတွင် ထိုင်ကျန်ရစ်ကြသည်။

“တော်တော်ချောတဲ့ မောင်ပဲနော်၊ သူ ဘယ်သူလဲ မမ”

“ဪ... နီတာလူ့ဒွန်ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါ။ နီတာတို့ ပါတီပွဲ မှာ မမနဲ့ အသိဖြစ်လာခဲ့တာ”

“ညီမကပဲ ကဲလွန်းတာလား၊ သူကပဲ တကယ်ချောလို့လားတော့ မပြောတတ်တော့ဘူး။ ညီမတော့ ဒီလူကို တော်တော် စိတ်ဝင်စားသွားပြီ မမ”

အီးဗ်က ရယ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ -

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူက တော်တော်ကို ချောတဲ့ မောင်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ မမကြိုက်တဲ့ ‘တိုက်ပဲ’ တော့ မဟုတ်ဘူး။ အမျိုးသမီးတွေကတော့ သူ့ကို တော်တော် သဘောကျကြတယ်”

“ဟုတ်တယ် မမ၊ ကျလည်းကျစရာပဲ။ ဒါနဲ့ သူက အိမ်ထောင်ရှိ သလားဟင်”

“မရှိပါဘူး။ ဒါလည်း သူက မယူသေးလို့ပါ။ မမသိသလောက်တော့ သူက ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ပဲ။ သူ့ကို လက်ထပ်ချင်တဲ့ အမျိုးသမီးတွေ တန်းစီနေကြတယ်။ ရုပ်ကလည်း အရမ်းချော၊ ပိုက်ဆံကလည်း အရမ်းချမ်း သာ၊ လိုချင်တာ ရနေတဲ့လူပဲ”

ထို့နောက်တွင်တော့ အီးဗ်က ဂျော့မဲလစ်အကြောင်းကို လုံးဝ ဆက် မပြောတော့ဘဲ ကျွမ်းကျင်ပါးနပ်စွာဖြင့် ခေါင်းစဉ်ပြောင်းပစ်လိုက်သည်။

စားသောက်ပြီးသောအခါ အီးဗ်က စားပွဲထိုးအား ‘ဘီလ်’ ပေးရန် တောင်းသည်။

“မလိုတော့ပါဘူး ခင်ဗျား။ အားလုံး ရှင်းသွားပါပြီ။ ကုန်ကျသမျှ ကို မစွတာမဲလစ်က ပေးသွားပါပြီ”

*

အလက်ဇန္ဒရာသည် ဂျော့မဲလစ်အား မေ့ပျောက်၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ် ခဲ့ပြီ။ အချိန်ရှိသရွေ့ သူ့ကိုပဲ မြင်ယောင်နေမိတော့သည်။ သူ့အကြောင်းကိုပဲ တွေးနေမိတော့သည်။

တနင်္လာနေ့ကျတော့ အိမ်ထဲမှ ဖုန်းလာသည်။

“အခြေအနေကတော့ မလွယ်တော့ဘူးထင်တယ် ညီမရယ်။ ဂျော့က မမဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ညီမ ဖုန်းနံပါတ်တောင်းတယ်။ အဲဒါ သူ့ကို ဖုန်းနံပါတ် ပေးလိုက်ရမှာလား။ သေချာမှလည်း လုပ်ပါနော်။ မမက အလက်ကို မေးကြည့် ပါဦးမယ် ဆိုပြီး ပြန်ပြောတယ်” အလက်ဇန္ဒရာက ပြုံးလိုက်မိသည်။ ယင်းသို့ ပြုံးမိသည်ကို ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြန်ပြီး အံ့သြနေမိသည်။

“ဒါနဲ့ သူ့ကို မမစိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာ တကယ်ပဲနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ မမပြောပြီးပြီပဲ ညီမရယ်။ သူက မမကြိုက်တဲ့ ‘တိုက်(ပ်)’ မျိုး မဟုတ်ပါဘူးလို့”

“ဒါဆို ညီမ ဖုန်းနံပါတ်ပေးလိုက်လို့ ဖြစ်ပါတယ်”

ထို့နောက် ဟိုအကြောင်းသည်အကြောင်း ခဏပြောကြပြီးတော့ အိမ် ဖုန်းပြန်ချသွားသည်။

အိမ်က သူမ ဘေးတွင် လှဲအိပ်နေသော ဂျော့မဲလစ်ကို ကြည့် လိုက်သည်။

“အမျိုးသမီးက အိုကေပါတယ်တဲ့”

“ဘယ်တော့လဲ”

“ကျွန်မ ပြောပါ့မယ်”

*

ဂျော့မဲလစ်ထံမှ သူမထံ ဖုန်းဆက်မည့်အကြောင်းကို အလက်ဇန္ဒရာ က မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်နေရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် မေ့ပျောက်၍မရ၊ မေ့ ထားလိုက်မည်ဟု ကြိုးစားလေလေ ပို၍ သတိရလေလေပင်။

သူမတစ်သက်တာတွင် ဘယ်လောက် ဆွဲဆောင်မှုရှိသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သည်တစ်ကြိမ်သာ တွေ့ရဖူးသေးသည်။ တခြား ယောက်ျားများနှင့် တွေ့ဆုံရင်းနှီးဖူးသော်လည်း အများစုမှာ တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်ကြသည်။

ဂျော့မဲလစ်ကျတော့ သူတို့နှင့် တစ်ဘာသာစီ ဖြစ်နေသည်။ သူတို့လို အတ္တမဆန်။ ပြီးတော့ ယောက်ျားပီသသည့်နေရာတွင်လည်း သူတို့နှင့် အပြတ် အသတ်ကွာခြားသည်။ သူနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရုံမျှနှင့်ပင် အလက်ဇန္ဒရာ သည် တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်း ထမိသည်။

ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးပါလိမ့်ကွယ်။ ရှင့်ကို ကျွန်မ နှစ်မိနစ်လောက် သာ တွေ့ဖူးရုံကလေးနှင့် တစ်သက်မေ့မရအောင် ဖြစ်နေမိပါပြီ။

ရက်သတ္တတစ်ပတ်မျှ ကုန်လွန်သွားခဲ့သည်။ ဂျော့မဲလစ်ထံမှ ဖုန်းမလာ။ အလက်ဇန္ဒရာမှာ စိတ်လှုပ်ရှားနေရာမှ စိတ်ဓာတ်ကျလာမိသည်။ စိတ်ဓာတ်ကျရာမှ စိတ်ဆိုးလာမိသည်။ **အလကားပါ ဒီလူ့ ဂရုစိုက်နေလို့ မောရုံပဲ ရှိလိမ့်မယ်။ သူက တခြားကောင်မတွေနဲ့ မြူးနေရောပေါ့။**

နောက်တစ်ပတ်ကုန်တွင် ဖုန်းလာသည်။ သူ့အသံကြွကြားကို ကြားလိုက်ရတော့ အလက်ဇန္ဒရာသည် ဒေါသစိတ်များ ချက်ချင်းပင် ပြေပျောက်သွားသည်။

“ဂျော့မဲလစ်ပါ မင်းတို့ညီအစ်မ နေ့လယ်စာအတူ စားကြတုန်းက ခဏ တွေ့ခဲ့ရတယ်လေ။ အီးဗ်က မင်းဆီဖုန်းဆက်ရင် ရတယ်ဆိုလို့ မိတ်ဖြစ် ဆွေဖြစ် ဆက်ကြည့်တာပါ”

“သူကလည်း ပြောပါတယ်။ ရှင့်ဆီက ဖုန်းဆက်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ဒါနဲ့ စကားမစပ် နေ့လယ်စာဖိုး ပိုက်ဆံရှင်းသွားတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

“မင်းက အဲဒီကထက်တောင် ပိုပြီး ထိုက်တန်ပါသေးတယ်။ အမှန်ဆိုရင် မင်းက ပြတိုက်ဝင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ”

အလက်ဇန္ဒရာက ရယ်လိုက်သည်။ ဂျော့မဲလစ်၏ ဂုဏ်ပြုစကားကို သဘောကျမိသည်။

“ဒါနဲ့ တစ်ညနေမှာ တို့နှစ်ယောက် ညစာ အတူတူစားချင်တယ်။ ဖြစ်ပါ့မလား ... ဟင်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့။ ဖြစ်ပါတယ်”

“တော်ပါသေးရဲ့၊ မင်းကသာ ငြင်းလိုက်ရင်တော့ ငါ့ကိုယ်ငါ သတ်သေမိမှာပဲ”

“အဲဒါတော့ တဆိတ်မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါရစေ။ ကျွန်မကသာ တစ်ယောက်တည်းစားရတာ သိပ်မုန်းတာရှင့်”

“ဒါပေါ့ ငါလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ မာလ်ဘာရီလမ်းထဲက စားသောက်ဆိုင်ကလေးကို သွားကြရအောင် ‘မက်တွန်’ ဆိုင်လေ၊ လူသိနည်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစားအသောက်ကတော့ ...”

“အို ... ‘မက်တွန်’ ဆိုင်လား၊ သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ ကျွန်မ အကြိုက်ဆုံးဆိုင်ပေါ့”

“မင်း အဲဒီဆိုင် စားဖူးတာကိုး”

“စားဖူးတာပေါ့”

ဂျော့က သူ့ဘေးနားတွင် ရပ်နေသူ အီးဗ်အား လှည့်ကြည့်ရင်း ပြုံးပြလိုက်သည်။ သူက အီးဗ်ကို တော်တော်လေးစားသွားမိသည်။ အလက်ဇန္ဒရာ

က ဘာတွေကို ကြိုက်ပြီး ဘာတွေကို မကြိုက်တတ်ကြောင်း အီးဗ်က သူ့ကို အပြည့်အစုံ ‘လက်ချာ’ ပေးထားပြီး ဖြစ်သည်။

ဂျော့က တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်သောအခါ **အင်း ... လုပ်ငန်း တော့စပြီ** ဟု အီးဗ်က တွေးလိုက်မိသည်။

*

အလက်ဇန္ဒရရာ၏ တစ်သက်တာတွင် အပျော်ဆုံးနေ့တစ်နေ့ပင် ဖြစ် တော့သည်။

ဂျော့မရောက်လာသေးမီ တစ်နာရီခန့်တွင် သစ်ခွပန်းများတွဲထား သော ပန်းရောင်ပူစီဖောင်းကလေးများ တစ်ဒါဇင်မျှ အလျင် ရောက်လာသည်။ အလက်ဇန္ဒရရာက စိတ်ကူးယဉ်ယဉ်ဖြင့် အလွန်ပင် ပျော်မြူးနေမိသဖြင့် ကြောက် သလိုလို လန့်သလိုလိုပင် ဖြစ်လာမိသည်။ ဂျော့ရောက်လာသောအခါတွင်မှ ကြောက်စိတ်တွေ ပြေပျောက်ပြီး ဝမ်းသာစိတ်များ လှိုင်းတက်သလို တက်လာ မိသည်။ ဂျော့၏ ယောက်ျားပီသသော ဥပမိရုပ်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ သူမ တစ်ကိုယ်လုံးကို အင်အားကောင်းသော သံလိုက်နှင့် ဆွဲယူလိုက်သလို ခံစားမိရ သည်။

နှစ်ယောက်သား ဘားခန်းတွင် ယမကာများ မှာသောက်ကြပြီးတော့ စားသောက်ခန်းသို့ လာခဲ့ကြသည်။

“ကဲ ... အစားအသောက်စာရင်း ကြည့်ပါဦး၊ ကြိုက်တာ မှာပါ။ ဒါမှမဟုတ် ငါပဲ မှာလိုက်ရမှာလား။”

အလက်ဇန္ဒရရာက သူမအကြိုက် သူမကိုယ်တိုင်လည်း မှာချင်သည်။ သို့သော် ဂျော့အား ဦးစားပေးလိုသဖြင့် -

“မှာပါ ရှင်ပဲ မှာလိုက်ပါ။ ကျွန်မ အားလုံး စားပါတယ်”

ဂျော့က အလက်ဇန္ဒရရာအကြိုက် ဟင်းလျာများကိုချည်း မှာယူလိုက် သည်။

အလက်ဇန္ဒရရာက အံ့သြနေမိသည်။ **ငါကြိုက်တဲ့ အစားအစာတွေ သူ ဘယ်လိုလုပ် သိပါလိမ့်၊ သိပ်တော်တဲ့ လူပါကလား။**

“ဒါနဲ့ ရှင် ဟင်းချက်တတ်သလား။”

“ဟာ ... အချက်အပြုတ်က ငါ့ဝါသနာပဲဟာ။ မေမေက သင်ပေး တာလေ။ မေမေက အချက်အပြုတ် ဝိဇ္ဇာပဲ”

“ရှင်တို့ မိသားစုတွေ ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိကြရဲ့လား။”

ဂျော့က ပြုံးလိုက်ပြီး -

“ငါက ဂရိလူမျိုး၊ ညီအစ်ကိုသုံးယောက် ညီမလေး နှစ်ယောက် ရှိ တယ်။ ငါက အကြီးဆုံး၊ တို့ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေက သိပ်ချစ်ကြတာ၊ တစ်သွေးတည်း တစ်သားတည်းပဲ” သူက မျက်နှာညှိုးသွားပြီး “သူတို့နဲ့ ခွဲနေရ တော့ ငါ့မှာ တော်တော်လေး ခံစားရတယ်။ ဖေဖေနဲ့ ငါ့ညီတွေက ငါ့ကို ဂရိမှာပဲ နေစေချင်ကြတယ်။ တို့လုပ်ငန်းကလည်း တော်တော်ပဲ ကြီးကျယ်ပါတယ်။ ငါရှိနေရင် ပိုကောင်းမယ်လို့ ထင်ကြတယ်လေ”

“ဒါဖြင့် ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ မသွားတာလဲ”

“အမှန်ကတော့ ရူးတယ်ဆိုလည်း ခံရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါက ငါ့ ခြေ ထောက်ပေါ် ငါရပ်ချင်တဲ့လူ။ တခြားလူတွေအပေါ် မှီခိုနေရတာမျိုး လုံးဝ မကြိုက်ဘူး။ သူတို့လုပ်ငန်းကလည်း အဘိုးရဲ့အမွေကို ဖေဖေကရလာတဲ့ လုပ်ငန်း၊ ငါက ဖေဖေဆီက ဘာမှ မလိုချင်ဘူး။ ငါ့ဝေစုကို ညီတွေ ညီမတွေ ကိုပဲ ပေးချင်တယ်။ ငါ့ဘာသာငါ ကြိုးစားပြီး ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းကြီး တည် ထောင်မယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အခု စတော့ပွဲစားကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ်ပြီး အခြေခံ ယူနေတာပေါ့”

အလက်ဇန္ဒရားက ရှော့၏စိတ်ဓာတ်ကို တော်တော်လေးစားသွား သည်။

“နောက်အကြောင်းကလည်း” သူက အေးအေးညင်သာ ဆက်ပြော သည်။ “ငါဟာ ဂရိမှာနေခဲ့ရင် မင်းနဲ့ ဘယ်တွေ့နိုင်ပါလိမ့်မလဲ”

အလက်ဇန္ဒရားက ရှက်သွေးဖြာသွားသည်။

“ရှင် တစ်ခါမှ လက်မထပ်သေးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... ဒါပေမဲ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းတာတော့ တစ်နေ့တစ်ခါ လုပ်လေ့ရှိတယ်” သူက နောက်သည်။ “တကယ်တော့ ငါ့စိတ်ကြိုက် ပုံစံဝင်တဲ့ အမျိုးသမီးမတွေ့သေးလို့ ဒီလိုဖြစ်နေတာပါ” သူက ရှေ့သို့တိုးကာ စိတ်အား ထက်သန်စွာဖြင့် “အလွန်တစ်ရာမှ ချောတဲ့လှတဲ့ အလက်ဇန္ဒရားရယ်။ ငါ့ကို အင်မတန် ရှေးဆန်တဲ့လူ ထင်ချင်ရင် ထင်ပါတော့။ ငါကတော့ တစ်ခါ လက် ထပ်ရင် တစ်သက်လို့ပဲ သဘောထားပါတယ်။ သေတပန် သက်တစ်ဆုံး ပေါင်း သွားနိုင်မယ့် အိမ်ထောင်ဖက်မျိုးကိုပဲ တောင့်တမိပါတယ်”

“ရှင်စိတ်ဓာတ် ကျွန်မလည်း သဘောကျပါတယ်” သူက တိုးတိုး ကလေး ပြောသည်။

“ဒါနဲ့ မင်းကရော၊ မင်းမှာ ချစ်သူမရှိဘူးလား ဟင်”

“မရှိပါဘူး”

“အံ့ဩစရာပါပဲလား။ ဒါဆို ငါကံကောင်း ...”

ထိုအခိုက် စားပွဲထိုးက အချို့ပွဲယူ၍ ဝင်လာသည်။ အလက်ဇန္ဒရာက ဂျော့၏ စကားကို ဆုံးအောင် ကြားလိုက်ချင်သည်မှာ ဖျပ်ဖျပ်လူးနေသည်။ သို့သော် တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း သူမက ထိုစကားကို ကြားရမှာ ကြောက်နေ သလိုလို ခံစားမိသည်။

ယခုလို ဂျော့နှင့်အတူ ထိုင်ကာ စကားပြောရသည်ကို အလက်ဇန္ဒရာ က အလွန်ပျော်နေသည်။ သူမသည် ဘယ်သူနှင့်မျှ ယခုလောက် မပျော်ဖူး။ ဂျော့က သူမအပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားသည်မှာ ထင်ရှားသည်။ သူမကလည်း ကလေးဘဝမှစ၍ မိမိ၏ အတွေ့အကြုံအားလုံးကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် ဖွင့်ပြော လိုက်သည်။

ဂျော့က သူ့ကိုယ်သူ မိန်းမကျမ်းကျေသူအဖြစ် ဂုဏ်ယူသည်။ ရုပ် ချောသော မိန်းမများသည် လုံခြုံမှုမရှိတတ်ကြောင်း သူသိသည်။ ယောက်ျား တွေက အလှကိုသာ ဂရုစိုက်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် မိန်းမများက သူတို့ကိုယ် သူတို့ လူသားတစ်ယောက်လို မထင်ကြတော့ဘဲ အရာဝတ္ထုတစ်ခုလိုသာ ထင် လာမိကြသည်။

ဂျော့က မိန်းမချောများနှင့် ဆက်ဆံသောအခါ ရုပ်ရည် ရူပကာကို ဘယ်တော့မှ အမွန်းမတင်။ သူက သူတို့၏ အတွင်းစိတ်နှင့် ခံစားချက်ကိုသာ အလေးအနက်ထားသည်။ သူတို့၏စိတ်ကူးယဉ်မှုတွေကိုသာ အာရုံစိုက်သည်။

အလက်ဇန္ဒရာကတော့ အံ့သြစရာ အတွေ့အကြုံသစ်ပင် ဖြစ်သည်။ သူမက ဂျော့အား ဘွားဘွားအကြောင်း၊ အီးဗ်အကြောင်းတွေကိုပင် တစ်နွယ်ငင်တစ်စင်ပါ ပြောပြလိုက်မိတော့သည်။

“ဒါနဲ့ မင်းအစ်မက မင်းတို့နဲ့အတူတူ မနေဘူးနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ သူက လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်လို့ သီးခြား တိုက်ခန်းငှားနေတာ”

ဂျော့က အီးဗ်ကို ဘာကြောင့် မကြိုက်တာပါလိမ့်ဟု အလက်ဇန္ဒရာ က တွေးမိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမကတော့ ဝမ်းသာနေမိပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက် ညစာစားကြတုန်း တခြားစားပွဲများမှ အမျိုးသမီးတွေက ဂျော့ကိုပဲ ခဏခဏ လှည့်ကြည့်နေကြသည်ကို အလက်ဇန္ဒရာ သတိပြုမိသည်။ ဒါပေမဲ့ ဂျော့က တော့ ဘယ်သူ့ကိုမျှ လှည့်၍ပင်မကြည့်၊ တစ်ချိန်လုံး အလက်ဇန္ဒရာကိုသာ ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်နေသည်။

ဂျော့က ကော်ဖီသောက်ရင်း ပြောသည်။

“မင်းက ဂျက်ဇီတ ဝါသနာပါလားတော့ မသိဘူး။ စိန်မတ်ပလေ့စ် လမ်းမှာ ‘ဖိုက်ဖ်စပို့တ်’ ဆိုတဲ့ ဂီတ ကလပ်တစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

“စိစစ်လ်တေလာ စန္ဒယားတီးတဲ့ ကလပ်လား”

ဂျော့က အံ့ဩသွားသည်။

“မင်းရောက်ဖူးလို့လား”

“တစ်ခါတလေပါ” သူမ ရယ်သည်။ “ကျွန်မ သူတို့ သိပ်ကြိုက်တာပဲ။ ရှင်နဲ့ကျွန်မနဲ့ ဝါသနာချင်းလည်း တူကြတာ အံ့ဩစရာပဲနော်”

ဂျော့က လေသံအေးအေးဖြင့် -

“တကယ်ကို အံ့ဩစရာပါပဲ”

သူတို့နှစ်ယောက် စိစစ်လ်တေလာ၏ အံ့မခန်းစရာ စန္ဒယားလက်သံကို သွား၍ နားထောင်ကြသည်။ အဲသည်ကပြီးတော့ ဘလိကားလမ်းမှ ဘားဆိုင်သို့ လာခဲ့ကြသည်။ အဲသည်မှာ လူတွေ အရက်သောက်ကြသည်။ ပေါက်ပေါက်စားကြသည်။ မြားပစ်ကစားကြသည်။ စန္ဒယား နားထောင်ကြသည်။ ဂျော့က ဆိုင်သို့လာနေကျ ဖောက်သည်တစ်ယောက်နှင့်အပြိုင် မြားပစ်သည်ကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေသည်။

တစ်ဘက်လူကလည်း တော်တော်ကို လက်ဖြောင့်သည်။ သို့ပေမဲ့ ဂျော့ကို မယှဉ်နိုင်။ ဂျော့က အားနှင့်မာန်နှင့် ဖိကစားနေသည်။ အပျော်ကစားနည်းတစ်ရပ်သာ ဖြစ်သော်လည်း သူက တိုက်ပွဲတစ်ပွဲ ဝင်နဲ့နေသူပမာ အသေအလဲ ကစားနေသည်။ **အင်း ... ဒီလူတော့ ဘယ်နေရာမှာမဆို အနိုင်ရမှ ကျေနပ်မယ့်လူမျိုးပဲ** ဟု အလက်ဇန္ဒရာက မှတ်ချက်ချမိသည်။

သူတို့ ဘားဆိုင်က ပြန်ထွက်လာကြတော့ မနက်နှစ်နာရီရှိနေပြီ။ အလက်ဇန္ဒရာက အချိန်ကလည်း အကုန်မြန်လိုက်တာဟု စိတ်တိုမိသည်။

ဂျော့ငှားလာသော ရိုးလ်-ရွိုက်စ်ဇိမ်ခံကားကြီးနောက်ခန်းတွင် တစ်မိမိမိမိ ကြည့်၍ လိုက်လာသည်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ရုပ်ချင်းတူလိုက်ပုံမှာ အံ့ဩစရာပင် ကောင်းလှသည်။

“ရှင် ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ ဟင်”

“ငါပြောရင် မင်းရယ်လိမ့်မယ်”

“မရယ်ပါဘူး။ ပြောသာပြောပါ”

“မင်းရယ်ရင်လည်း ငါ အပြစ်မတင်ပါဘူး။ ငါက စိတ်ကူးယဉ်နေတာ။ လူပေါ်ကြော့တစ်ယောက်လို့ ထင်ချင်လည်း ထင်ပါတော့။ ငါ့ဘဝက ရွက်လှေတွေစီး၊ ပါတီတွေတက် တစ်သက်လုံး ဒီလိုနေသွားရမှာ ငြီးငွေ့စရာကြီးပဲ”

“အင်း ... ဆိုပါဦး”

သူက သူမမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်း -

“အဲဒါတွေကို ပြောင်းလဲပစ်နိုင်မယ့်လူက မင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်လို့ ငါထင်ပါတယ်။ တစ်သက်လုံးပေါ့”

အလက်ဇန္ဒရာ ရင်ခုန်သွားမိသည်။

“ကျွန် ... ကျွန်မ ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး”

“ငါ တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး ဘာမှ မပြောပါနဲ့။ ဘာမှ မပြောတာပဲ ကောင်းပါတယ်”

သူ့နှုတ်ခမ်းများက သူမ နှုတ်ခမ်းနားသို့ ကပ်လာသည်။ အလက်ဇန္ဒရာက အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ သို့ပေမဲ့ သူက ရှေ့သို့ ဆက်မတိုး။

အတင့်မရဲနဲ့။ ဖြည်းဖြည်းလုပ်။ ဤကား အိမ်၏ ညွှန်ကြားချက်။ ပထမနေ့မှာ ဘာမှ မတို့မထိနဲ့။ ရှင် အဲဒီလိုလုပ်ရင် ရိုမီယိုလို အသေဆိုးနဲ့ သေရလိမ့်မယ်။ ကိုယ်က အရင်မစနဲ့။ သူကပဲ အရင်စပါစေ။

သို့ဖြင့် ဂျော့က ကိုယ့်စိတ်ကိုကိုယ်ထိန်းချုပ်ကာ အလက်ဇန္ဒရာ၏ လက်ကလေးကိုသာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး လိုက်လာသည်။

ဘလက်ဝဲအိမ်ကြီး ရှေ့တွင် ညင်သာစွာ ကားရပ်သွားသည်။

ဂျော့က အလက်ဇန္ဒရာအား တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့သည်။

အလက်ဇန္ဒရာက နောက်ပြန်လှည့်ကာ -

“ဒီညနေ ကျွန်မတော့ သိပ်ပျော်တာပဲရှင်”

“ကိုယ်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပါပဲ”

အလက်ဇန္ဒရာ၏အပြုံးသည် တစ်လမ်းလုံး ထိန်လင်းသွားသည်။

“ဝွတ်နိုက် ... ဂျော့”

သူမက တိုးတိုးပြောကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

*

နောက် ၁၅ မိနစ်အကြာ ...

အလက်ဇန္ဒရာ၏ အိပ်ခန်းထဲမှ တယ်လီဖုန်းမြည်လာသည်။

“ငါ အခုဘာလုပ်လိုက်သလဲ မင်းသိရဲ့လား ဟင်” ဂျော့က ပြောသည်။ “ငါ့ဖေဖေနဲ့မေမေဆီ ခုပဲ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်တယ်လေ။ ငါ ဒီနေ့တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အံ့ဩစရာ မိန်းကလေးအကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ်။ ကောင်းသော အိပ်ခြင်း ဖြစ်ပါစေ လှသော အလက်ဇန္ဒရာရယ်”

ဂျော့က ဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်ပြီး တွေးနေမိသည်။

တို့လက်ထပ်တဲ့ နေ့ကျတော့ ငါ့မိသားစု အားလုံးခေါ်မယ်။ အဲဒီတော့မှ ဒီကောင်ဘာကောင်ဆိုတာ ကြွားပြလိုက်မယ်။

၂၉

ဂျော့မဲလစ်ထံမှ နောက်ထပ်ဘာသံမှ မကြားရတော့ တစ်ရက်လည်း မဟုတ်၊ နှစ်ရက်လည်းမဟုတ်၊ ရက်သတ္တပတ်တစ်ပတ်လုံးလုံး ပျောက်ချက် သား ကောင်းနေတော့သည်။

တယ်လီဖုန်းမြည်သံ ထွက်ပေါ်လာတိုင်း အလက်ဇန္ဒရားမှာ သွေးရူး သွေးတန်း သွားကိုင်ရသည်က အမော။ သို့ပေမဲ့ ဂျော့ထံမှမဟုတ်။

သူ ဘာများ ဖြစ်နေပါလိမ့်။ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီနဲ့ တူတယ်။

ယင်းသို့တွေးရင်း ဟိုနေ့ညက သူပြောသွားသော စကားသံကို ကြား ယောင်လာမိပြန်သည်။

အဲဒါတွေကို ပြောင်းလဲပစ်နိုင်တဲ့လူက မင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်လို့ ငါထင်ပါတယ်။ တစ်သက်လုံးပေါ့။

ငါ့ဖေဖေနဲ့ မေမေဆီရဲ့ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်တယ်လေ။ ငါ ဒီနေ့ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အံ့ဩစရာ မိန်းကလေးအကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ်။

ဂျော့ထံမှ တယ်လီဖုန်း မဆက်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူမက အကြောင်းအမျိုးမျိုး ရှာကြည့်သည်။

ငါကများ သူ့ကို တစ်ခုခု စော်ကားလိုက်မိသလား။

သူက ငါ့ကို သိပ်ပြီး သဘောကျနေတာတော့ ထင်ရှားတယ်။

အဲဒါ ငါ့ကို ချစ်မိမှာစိုးပြီး တမင်များ ရှောင်နေတာလား။

ဒါမှမဟုတ် ငါဟာ သူကြိုက်တဲ့ပုံစံမဝင်ဘူးလို့များ သူ သတ်မှတ် လေသလား။

ဒါမှမဟုတ် မတော်တဆ အန္တရာယ်တစ်ခုခု ဖြစ်လို့ ဆေးရုံများ တက်နေရတာလား။

ဒါမှမဟုတ် သူ့အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် သေများသေသွားလေပြီ လား။

သူမ သည်ထက်ပိုပြီး စောင့်မနေနိုင်တော့။ စိုးရိမ်စိတ်က တစ်နေ့ ထက်တစ်နေ့ တိုးပွားလာသည်။

သို့ဖြင့် အီးဗ်ထံသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

ပထမတော့ ဟန်ဆောင်ကာ အာလာပသလ္လာပ ပြောနေလိုက်သေး သည်။ သို့သော် မကြာပါချေ။ အလိုလို ပွင့်ထွက်သွားတော့သည်။

“ဒါနဲ့ မမ ဂျော့သတင်း ဘာများ ကြားသေးသလဲ ဟင်”

“ဟင့်အင်း ... ဘာမှမကြားရပါလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်။ ညီမကို ညစာစားပွဲအတွက်တော့ ဖုန်းဆက်ပြီး ဖိတ်မှာပဲလို့ မမက ထင်နေတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ညီမတို့ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်တုန်းက ညစာအတူ သွားစားကြတယ်လေ”

“အဲဒီကတည်းက ဘာမှ သတင်းမရတော့ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် ဘာမှ မရဘူး”

“အလုပ်များနေလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ဘယ်သူမှ ဒီလောက်တောင် အလုပ်မများ နိုင်ပါဘူး ဟု တွေးလိုက် ပြီးမှ -

“အဲဒါလည်း ဟုတ်နိုင်ပါတယ်လေ”

“ဂျော့အကြောင်း မေ့ထားလိုက်ပါတော့ ... ညီမရယ်။ လောလော ဆယ် မမတွေ့ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ သူက ကနေဒါ အမျိုးသား၊ ရုပ်ကလည်း သိပ်ချောတယ်။ လေကြောင်း ကုမ္ပဏီလည်း ပိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ လည်း ...”

တစ်ဘက်မှ လိုင်းပြတ်သွားသည်။

အီးဗ်က ဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်ပြီး ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ သူမ စီမံကိန်း ဘယ်လောက်ထိ ချောမောအောင်မြင်နေကြောင်း အဘွားကြီးကိုသာ သိစေချင်စမ်းပါဘိ။

*

“ဟေး ... အလက် ... ဒီနေ့ ဘာစားမလဲ” အဲလစ်ကိုပယ်က မေး သည်။

“ဘာမှမစားဘူး” အလက်ဇန္ဒရက ပြန်ပြောသည်။

သည်တစ်မနက်လုံး သူမ စိတ်တိုနေသည်။ လူတိုင်းကို သည်လို ချည်း ဘုမူတ်နေသည်။

ဂျော့မဲလစ်ထံမှ ဘာသံမှမကြားရသည်မှာ ရက်သတ္တပတ် နှစ်ပတ် တိတိ ရှိခဲ့ပြီ။

အလက်ဇန္ဒရာ ဒေါသထွက်နေပြီ။ ဂျော့ကို ထွက်ခြင်း မဟုတ်။ သူ့ ကို ဒီလောက်တောင် ဘာလို့ စွဲစွဲလန်းလန်း ဖြစ်နေရတာလဲဟု သူမကိုယ်သူမ ဒေါသထွက်မိခြင်းသာဖြစ်သည်။ တကယ်တော့လည်း ဂျော့ကို ဒေါသထွက် စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိပါ။ ဂျော့နှင့် သူမတို့မှာ ညနေစာအတူ တစ်ကြိမ်သာ စားဖူးကြသေးသည်။ သူစိမ်းတစ်ရံဆန်များသာ ဖြစ်ကြသည်။ ယခုတော့ အလက်ဇန္ဒရာ အဖြစ်က သတို့သားလောင်းကို မျှော်နေသည့် သတို့သမီးပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်။ သူမအနေဖြင့် သည်ပုံမျိုး လုံးဝ မဖြစ်သင့်။ ဂျော့က ပျိုတိုင်းကြိုက် တဲ့ နှင်းဆီခိုင်၊ ကြိုက်သည့်မိန်းမကို အချိန်မရွေး ခေါင်းခေါက်ရွေးယူနိုင်သည်။ အလက်ဇန္ဒရာထက် အဘက်ဘက်က သာတာတွေက ဒုနှင့်ဒေး။

ခုတလော အလက်ဇန္ဒရာတစ်ယောက် ထူးထူးခြားခြား စိတ်တိုနေ ကြောင်း ဘွားဘွားကပင် အကဲခတ်မိသည်။

“ဘာများ ဖြစ်လို့လဲ သမီးရယ်၊ အလုပ်မှာ အဆင်မပြေလို့လား ဟင်”
“မဟုတ်ပါဘူး ဘွားဘွား၊ သမီး အိပ်ရာဝင် နောက်ကျနေလို့ပါ”

အိပ်ရာဝင်ပြန်တော့လည်း ဂျော့မဲလစ် အကြောင်းကိုသာ အမြဲတမ်း သတိရနေမိသည်။ မဟုတ်တယုတ် အိပ်မက်တွေလည်း မက်သည်။

ထားလိုက်စမ်းပါ ... ဒီလူ့ကို၊ သူချဉ်မှ ကိုယ်ချဉ်ရမှာပေါ့။

ဂျော့မဲလစ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည့်အတွက် အီးဗ်ကိုပင် သူမက အပြစ်တင်ချင်လာမိသည်။

*

နောက်တစ်နေ့ ညနေပိုင်းတွင် ရုံးသို့ ဖုန်းလာသည်။

“အလက်လား၊ ကိုယ် ဂျော့မဲလစ်ပါ”

အလက်ဇန္ဒရာ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ၊ ကြောင်ကြောင်ကြီး ရပ်နေမိ သည်။

“ဘယ်နှယ့် ... အလက်၊ တယ်လီဖုန်း ကိုင်ထားတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုင်ထားပါတယ်”

သူမ ရင်ထဲတွင် ခံစားချက် ပေါင်းစုံ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ပျော်ရမှာလား၊ ဝမ်းသာရမှာလား မသိအောင် ဖြစ်နေရသည်။ **သူက အတွေးအခေါ် မရှိတဲ့လူ၊**

တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့လူ။ သူနှင့် အဆက်သွယ်လုပ်နေလို့ အလကားပဲ။
အခုကတည်းက တိခနဲ ဖြတ်ပစ်လိုက်တာပဲ ကောင်းတယ်။ နို့မဟုတ်ရင်
တစ်လျှောက်လုံး စိတ်ညစ်နေရလိမ့်မယ်။

“ကိုယ် မင်းဆီ မကြာခင် ဖုန်းပြန်ဆက်မလို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ဂရိကို
ထွက်သွားရလို့၊ အေသင်က ပြန်ရောက်တာ မိနစ်ပိုင်းလောက်ပဲ ရှိသေးတာ”
သည်စကားကြောင့် အလက်ဇန္ဒရာ ရင်ထဲ ခဲထားတာတွေ အားလုံး
အရည်ပျော်သွားကြသည်။

“ဟင် ... ရှင် အေသင်ကို သွားသေးတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သွားသေးတယ်၊ တို့နှစ်ယောက် ညစာစားတဲ့နေ့ မှတ်
မိသေးတယ် မဟုတ်လား”

**အမယ်လေး ... မေးပဲမေးရက်လေတယ်။ ဘယ်နယ့် မမှတ်မိပဲ
နေပါ့မလဲကွယ်။**

“အဲဒါ နောက်နေ့မနက်ကျတော့ ကိုယ့်ညီတော်မောင် စတီးဗ်ဆီက
ဖုန်းလာတော့တာပဲ။ ဖေဖေ နှလုံးရောဂါပြန်ပေါ်လို့ ချက်ချင်း လာပါဆိုပြီး
ခေါ်တာနဲ့”

“အို ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဂျော့ရယ်” ဂျော့အပေါ် အထင်အမြင် သေးမိခဲ့
တဲ့အတွက် သူမကိုယ်သူမ အပြစ်တင်မိသည်။ “အဲဒီတော့ ခု ဘယ်လိုနေသေး
သလဲ ဟင်”

“ခုတော့ သက်သာသွားပါပြီ။ ဘုရားသခင် ကျေးဇူးပါပဲ။ ကိုယ်ဖြင့်
ပူလိုက်ရတာကွယ်၊ ထိုင်လို့မရ ထလိုမရတဲ့အထိပါပဲ။ ဖေဖေက ကိုယ့်ကို ဂရိ
ပြန်လာပြီး မိသားစုလုပ်ငန်း အုပ်ချုပ်ဖို့ အတင်း တောင်းပန်နေတယ်”

“ဒါဖြင့် ရှင်ပြန်သွားတော့မှာပေါ့”

သူမ ရင်ထဲ တထိတ်ထိတ်ဖြင့် အဆက်မပြတ် ခုန်နေသည်။

“ဟင့်အင်း ... မပြန်ပါဘူး”

တော်ပါသေးရဲ့။ အခုမှ ရင်ထဲမှ အလုံးကြီး ကျသွားတော့သည်။

“ကိုယ့်နေရာဟာ ဒီနေရာပဲဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်။ ဒီမှာပဲ ကိုယ်
အခြေချရမှာပါ။ ဒီကြားထဲ ကိုယ် မင်းကို အချိန်တိုင်း သတိရနေပါတယ်
အလက်၊ ယုံပါ၊ ကိုယ် တကယ်ပြောတာပါ။ သစ္စာဆိုခိုင်းလည်း ဆိုပါ့မယ်။
ဒါနဲ့ ကိုယ်တို့ ဘယ်တော့ တွေ့ကြမလဲဟင်”

အခု တွေ့မယ်။ စိတ်ထဲက ပြောလိုက်ခြင်း၊ ပါးစပ်ကတော့ ...

“ဒီညနေ ညစာ အတူစားကြရင် မကောင်းဘူးလား”

ဂျော့က အလက်ဇန္ဒရာအကြိုက် တခြား စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ပြောလိုက်ရန် ပါးစပ်ပြင်လိုက်သေးသည်။ နောက်မှ သတိရပြီး “သိပ်ကောင်း တာပေါ့၊ ဒါဖြင့် ဘယ်ဆိုင်မှာ စားကြမလဲ”

“ဘယ်ဆိုင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ရပါတယ်။ ဆိုင်က အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်မှာပဲ စားကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“မလုပ်ပါနဲ့၊ ဆိုင်မှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး ကောင်းပါတယ်”

သူက အဘွားကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရန် အဆင်သင့် မဖြစ်သေး။ အိမ်၏ ညွှန်ကြားချက်ကလည်း **တခြား ရှင်လုပ်ချင်ရာလုပ်ပါ။ လောလော ဆယ် အဘွားကြီးနဲ့တော့ လုံးဝ မတွေ့နဲ့ဦး။ သူနဲ့တွေ့ရင် စီမံကိန်းကြီး တစ်ခုလုံး ပျက်သွားနိုင်တယ်။**

အလက်ဇန္ဒရာက ဖုန်းကို ပြန်ချကာ အဲလစ်ကိုပယ်အား ရွတ်ခနဲ တစ်ချက်နမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး၊ အလှပြင်ဆိုင် သွားလိုက်ဦးမယ်။ မနက်မှ ပြန်တွေ့ကြတာပေါ့”

အလက်ဇန္ဒရာ ရုံးခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားသည်။

“အလကား ညာတာ၊ သူ့ငနဲနဲ့ သွားတွေ့မှာပါ”

အဲလစ်ကိုပယ်က အနီးရှိ ဗင့်စ်ဘန်းနှင့် မာတီဘတ်ဟိုင်းမားတို့အား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

*

သူတို့သည် ‘မက်ဆွဲ’ ဟိုတယ်တွင် ညစားစားကြသည်။

စားပွဲထိုးမှုးက သူတို့အား လူတွေပြောနေသော တံခါးဝမှ မြင်းခွာပုံစံ ဘားကောင်တာ အနီးမှ ဖြတ်ကာ အပေါ်ထပ်စားသောက်ခန်းသို့ ခေါ်လာခဲ့ သည်။

အစားအသောက်များ မှာလိုက်သည်။

“ကိုယ်မရှိတုန်း ကိုယ့်အကြောင်း တွေးနေမိသလားဟင် ...” ဂျော့ မေးသည်။

“တွေးနေမိတာပေါ့” သူမက ရိုးသားစွာပင် ဝန်ခံသည်။ သည်လူက ပွင့်လင်းသည်။ ကိုယ်ချင်းစာတရားရှိသည်။ သည်တော့ သူမကလည်း ဘာ ဟန်ဆောင်စရာ ရှိတော့သလဲ။ “ရှင့်ဆီက ဘာသတင်းမှ မကြားရတော့ ကျွန်မ က တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေလို့လားဆိုပြီး စိုးရိမ်လိုက်ရတာ မပြောပါနဲ့တော့၊ နောက် တစ်ရက်နေလို့ ဘာမှ မကြားရရင်တော့ ကျွန်မ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းတောင် မပြော တတ်တော့သလောက်ပါပဲ”

အင်း ... အီးဗ်ကတော့ စံပါပဲ။ ဂျော့က တွေးမိသည်။ **ငြိမ် ငြိမ်ကလေးသာနေပါ။ ဘယ်အချိန် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ပြောပါ့မယ်။**

သည်အဆင့်ရောက်တော့မှ အီးဗ်၏ စီမံကိန်းကြီး တကယ်အောင်မြင် နိုင်သည်ဟု ဂျော့က ယုံကြည်ချက်ဝင်လာမိသည်။ အစတုန်းကတော့ အီးဗ်က အတင်းတိုက်တွန်းလွန်းအားကြီး၍သာ စိတ်မပျံ့တပါနှင့် ပါဝင်လာခဲ့ရသည်။ အောင်မြင်သွားလျှင်တော့ တကယ်ကို ပွတာပဲဟူသော မျှော်မှန်းချက်ကြောင့် သာ လုပ်ခဲ့ရသည်။ သံသယစိတ်ကတော့ တထင့်ထင့်နှင့် အပြည့်အဝ ယုံကြည် စိတ် မရှိခဲ့။ မယုံနိုင်ခဲ့။

သူနှင့် အီးဗ်တို့သည် လောင်းကစားပွဲကြီးတစ်ခုတွင် ပါဝင်ကစား နေကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ရှုံးလျှင်လည်း သောက်သောက်လဲ၊ နိုင်လျှင်လည်း ဝက်ဝက်ကွဲပဲ။

ဂျော့က သူ့ရှေ့တွင် ထိုင်နေသော အလက်ဇန္ဒရာကို ကြည့်လိုက် သည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများမှာ အချစ်ရည်များဖြင့် ရွန်းလက်နေသည်။ သူလုပ် နေသော အလုပ်သည် လောင်းကစားခြင်း မဟုတ်တော့ကြောင်း ဂျော့က သဘောပေါက်မိသည်။ အလက်ဇန္ဒရာက သူ့ကို တန်းတန်းစွဲနေပြီ။ ဤသည် မှာ စီမံကိန်းကြီး၏ ပထမအဆင့်မျှသာ ရှိသေးသည်။ ကျန်အဆင့်များက သည်အဆင့်ထက် ခက်သည်။ အန္တရာယ်များသည်။ သို့သော်လည်း အီးဗ်၏ နည်းဗျူဟာကို အသုံးချကာ အောင်မြင်စွာ ကိုင်တွယ်သွားနိုင်လိမ့်မည်ဟုတော့ မျှော်လင့်သည်။

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ဟာ အစကတည်းက အတူတူကြံစည် လုပ်ကိုင်လာခဲ့ကြတာ၊ အဲဒီတော့ ဒီလုပ်ငန်းကြီး ပြီးဆုံးတဲ့အထိ စိတ်တူကိုယ် တူ ဆက်လုပ်သွားရလိမ့်မယ်။

ဂျော့က ကြီးကျယ်သော လုပ်ငန်းတစ်ခုကို တခြားလူနှင့် ပေါင်းလုပ် တာကို မယုံကြည်။ အစုစပ်လုပ်ငန်း သို့မဟုတ် စပ်တူလုပ်ငန်းကို စိတ်မချ။ လုပ်ခြင်းလုပ်လျှင် တစ်ယောက်တည်းသာ လုပ်ချင်သည်။ စံလျှင်လည်း တစ် ယောက်တည်းစံ၊ ခံလျှင်လည်း တစ်ယောက်တည်းခံ။

သို့သော် ယခုတော့ ကျားမြီးဆွဲမိလျက်သား ဖြစ်နေပြီ။ နောက်ဆုတ် ၍ မရတော့၊ လက်လွှတ်၍ မဖြစ်တော့၊ သေလျှင်မြေကြီး၊ ရှင်လျှင် ရွှေထီးကိန်း ဆိုက်နေပြီ။

သို့သော် ကိစ္စမရှိ၊ မိမိလိုချင်သည့် အဆင့်ရောက်လျှင် အလက်ဇန္ဒရာ ကို ပ, ထုတ်ပစ်လိုက်မည်။ နောက်ပိုင်း အီးဗ်သာ ကျန်တော့မည်။ သူမကိုလည်း အခြေအနေအရ ကြည့်ရှုရမည်။ ဒါဆို တစ်ယောက်တည်း စံရရောပေါ့။

ဂျော့က သူ့အကြံနှင့်သူ့ အလွန်ဝမ်းသာသွားမိသည်။

“ဘာတွေများ သဘောကျနေတာလဲ။ တပြုံးပြုံးနဲ့”

အလက်ဇန္ဒရီရာက မေးသည်။

ဂျော့ သူ့လက်ကို အလက်ဇန္ဒရီရာ၏ လက်ပေါ်တွင် တင်လိုက်သည်။

အလက်ဇန္ဒရီရာအတွက် နွေးထွေးသော အတွေ့အထိ။

“ကိုယ်က တို့နှစ်ယောက် တစ်သက်လုံး ဒီလိုပဲ နေသွားရင် ဘယ် လောက်များ စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းလိမ့်မလဲလို့ စဉ်းစားနေတာပါ။ ဘယ် နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နှစ်ယောက်တည်း နေလိုက်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ” သူက အင်္ကျီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်ပြီး ရတနာကြုတ်ကလေးတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက် သည်။ “မင်းအတွက် ကိုယ်ဂရိက ယူလာတာ”

“အို ... ဂျော့ရယ်”

“ဖွင့်ကြည့်ပါ အလက်”

အဖိုးတန် စိန်ဆွဲကြိုးကြီးတစ်ကုံး။

“လှလိုက်တာကွယ်”

သည်ဆွဲကြိုးက သူ အီးဗ်ထံမှ ယူလာသော ဆွဲကြိုး။ **သူ့ကို ပေး လိုက်တာ ကောင်းပါတယ်။** အီးဗ်က ပြောခဲ့သည်။ **ကျွန်မ ဆွဲထားတာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးပါဘူး။**

“ဒီလို ဘာလို့ လုပ်ရတာလဲကွယ်။ ဈေးကလည်း နည်းမှာ မဟုတ် ဘူး။ များလွန်းလှပါတယ်”

“မများပါဘူး၊ နည်းတောင် နည်းနေပါသေးတယ်။ မင်း လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတာ မြင်ရရင် ကိုယ်ကျေနပ်ပါပြီ”

“ဟင် ... ကျွန်မ ဆွဲထားရမယ်” သူမအသံတွေ တုန်နေသည်။ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဂျော့”

ဂျော့က သူမ၏ ပန်းကန်ပြားကို ငုံ့ကြည့်ရင်း -

“ဟင် ... ဘာမှလည်း မစားသေးပါလား”

“ကျွန်မ မဆာတော့ဘူး၊ အလိုလို ဝနေပြီလေ”

သူက သူမ၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အကြည့်က သူမအား ညှို့ထားနိုင်ပြီဆိုတာကို သတိပြုမိသည်။ သူသည် မိန်းမပေါင်း များစွာ၏ မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်ခဲ့ဖူးပြီ။ လှသောမိန်းမ၊ အရုပ်ဆိုးသော မိန်းမ၊ ချမ်းသာသောမိန်းမ၊ ဆင်းရဲသော မိန်းမ၊ အဲသည်မိန်းမတွေအားလုံး သည် သူ့အကြည့်အောက်တွင် သားကောင်ဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။ သူတို့အားလုံး ပင် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းဖြင့် သူ့အား တစ်ခုခုကို ပေးခဲ့ကြသည်ချည်း

ပင်။ သို့ပေမဲ့ သည်မိန်းကလေးကျတော့ ယခင်မိန်းမတွေအားလုံးထက် ထူးခြား
သည်။ သူတို့အားလုံးထက် တန်ဖိုးရှိသည်။ သူတို့အားလုံးပေါင်းရှိတာတွေ
အားလုံးထက် သည်မိန်းကလေးမှာရှိတာက အဆရာထောင်မက ပိုသေးသည်။

“ကဲ ... ပြီးတော့ မင်း ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

သူ့အသံက ဖိတ်ခေါ်သည့်အသံ။

သူမက ကြည်ဖြူစွာ လက်ခံပါသည်။ ပွင့်လင်းစွာလည်း ပြောလိုက်
သည်။

“ကျွန်မ ရှင်နဲ့ တစ်သက်လုံးနေသွားချင်တယ်”

*

ချစ်ရေးကိစ္စတိုင်းတွင် အထင်အမြင်လွဲမှားမှုများ၊ မနာလိုဝန်တိုမှုများ
နှင့် အသေးအဖွဲ့ထိခိုက်နစ်နာမှုများရှိတတ်သည်မှာ ဓမ္မတာ ဖြစ်သည်။

သို့သော် အလက်ဇန္ဒရာနှင့် ဂျော့တို့၏ ချစ်ရေးတွင်ကား ယင်း
ပြဿနာမျိုးဆို နှမ်းစေ့တစ်စေ့မျှပင် မရှိကြ။

အီးဗ်၏ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ညွှန်ကြားမှုအောက်တွင် ဂျော့အနေ
ဖြင့် အလက်ဇန္ဒရာ၏ စိတ်သဘောထားနှင့် ခံစားမှုများကို ကောင်းစွာ နား
လည်သိရှိနိုင်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ဂျော့က အလက်ဇန္ဒရာ၏ လိုအင်ဟူသရွေ့ကို အပြည့်အဝ ဖြည့်
ဆည်းပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ဘာကိုပြောလျှင် သူမ ပျော်မည်။ ဘာကိုပြောတော့ သူမ
ငိုမည်ဆိုသည်ကို ဂျော့ နောကျေထားပြီး ဖြစ်သည်။

*

ဂျော့မဲလစ်၏ ပင်ကိုစရိုက်သည် တိရစ္ဆာန်ဆန်သည်။ ကြမ်းသည်။
ရိုင်းသည်။ ဟယ်လင်နစ်မျိုးနွယ် ဂရိလူမျိုးတို့၏ ပင်ကိုစရိုက်အတိုင်းပင် ဖြစ်
သည်။

ပြီးတော့ သူက သူတစ်ပါး၏ အအုပ်အချုပ် လုံးဝမခံချင်၊ ကိုယ့်စိတ်
နှင့်ကိုယ့်ကိုယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်သူဖြစ်သည်။

သို့သော် ယခုတော့ အခြေအနေအရ အီးဗ်၏ ကြိုးဆွဲရာ က၊နေရ
သော ရုပ်သေးရုပ် ဖြစ်နေရသည်။ သူသည် ယောက်ျားကြီးတန်ဖွဲ့ မိန်းမသား၏
အမိန့်အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေရသည်။ သူ အနှိမ်ခံနေ
ရသည်။

သို့သော် ကိစ္စမရှိပါ။ ဒါက တဒင်္ဂသာ ဖြစ်သည်။ အီးဗ်က သူမ
အကျိုးအတွက် သူ့ကို အသုံးချသလို သူမလည်း သူ့အကျိုးအတွက် အသုံးချ
နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်ကြပြီးသား ဖြစ်သည်။

ဘလက်ဝဲမိသားစုပိုင် လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံး သူ့လက်ထဲရောက်လာ
သောအခါတွင် သူက အီးဗီအား ပညာပြုရမည်။ ဒဏ်ခတ်ရမည်။ သူ့ခြေ
ထောက်ကိုင်းပြီး ထိုင်ရှိခိုးစေရမည်။

တကယ်တော့ အီးဗီနှင့် တွေ့ရတာ သူ့အဖို့ ကံကောင်းသည်။ **ဟုတ်
တယ်။ ငါ့အတွက် ကံကောင်းတယ်။ သူ့အတွက်တော့ ကံဆိုးတာပဲ** ဟု
သူတွေးလိုက်မိသည်။

*

ဂျော့မဲလစ်က အလက်ဇန္ဒရာ ကြိုက်တတ်သော ပန်းများ၊ ဓာတ်ပြား
များနှင့် စာအုပ်များကို မပြတ်ဝယ်ပို့သည်။ ငါ ဘာကြိုက်တတ်တယ်ဆိုတာ
သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးများ ဒီလောက်ထိ သိတာပါလိမ့်ဟု အလက်ဇန္ဒရာက တွေး
ပြီး အံ့သြမိသည်။ အနုပညာပြတိုက်သို့ သွားကြသောအခါတွင်လည်း အလက်
ဇန္ဒရာ ကြိုက်သော ပန်းချီကားများကို သူလည်း ထပ်တူထပ်မျှပင် ကြိုက် သည်။
တို့နှစ်ယောက် ဝါသနာချင်းတူလိုက်ကြတာနော် ဟု အလက်ဇန္ဒရာက တွေးမိပြီး
မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရပြန်သည်။

သူမသည် ဂျော့၏အားနည်းချက်၊ ချွတ်ယွင်းချက်များကို စေ့စေ့
စပ်စပ် အကဲခတ်၍ ရှာကြည့်သည်။ သို့သော် ဘာတစ်ခုမျှမတွေ့။ သူကား
တကယ့် စံပြချစ်သူတစ်ယောက်ပင်။ ဂျော့အပေါ်တွင် ယင်းသို့ အထင်ကြီးစရာ
တွေ တွေ့လာရလေလေ ဂျော့အား ဘွားဘွားနှင့် ဆုံပေးစေချင်သည့် ဆန္ဒက
ပို၍ ပို၍ ပြင်းပြလာလေဖြစ်သည်။

သို့သော် ဂျော့က အကြောင်းတစ်ခုခုပြကာ ငြင်းမြဲငြင်းနေသည်။

ထိုအခါ အလက်ဇန္ဒရာမှာ အားမလိုအားမရ ဖြစ်ရရှာသည်။

“ဘာလို့ ဒီလောက်ငြင်းရတာလဲ မောင်ရယ်။ ဘွားဘွားက မောင့်ကို
သဘောကျမှာပါ။ ကျွန်မကလည်း ကိုယ့်ချစ်သူကို ကြွားပြချင်လိုပါ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘွားဘွားက ကိုယ့်ကို
တစ်မျိုးမြင်သွားမှာ စိုးလိုပါ”

“အို ... မောင်ကလည်း မဟုတ်တာဘဲ။ ဘာဖြစ်လို့ တစ်မျိုးမြင်ရမှာ
လဲ။ မောင့် ဘာအပြစ်မှ ရှိတာမှမဟုတ်ဘဲ။ တကယ်ပါ။ ကျွန်မ ကျိန်းသေပြော
ရဲပါတယ်။ မောင့်ကို မြင်မြင်ချင်း သူက သဘောကျသွားမှာပါ”

“အေးလေ ... ဒီလိုဆိုလည်း တွေ့ကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခဏတော့
စောင့်ပါဦး။ ကိုယ် နည်းနည်း သတ္တိရှိလာအောင် နည်းနည်းတော့ စောင့်ပါဦး
ကွယ်နော်”

*

တစ်ညတွင် သည်ကိစ္စကို သူက အီးဗ်အား ပြောပြသည်။
အီးဗ်တွင် အတန်ကြာကြာ စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးတော့မှ ဆုံးဖြတ်
ချက်ချသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီလိုဆိုလည်း မကြာခင် သွားတွေ့လိုက်တာပေါ့။
ဒါပေမဲ့ ရှင့်အနေနဲ့ သတိတော့ ရှိရလိမ့်မယ်နော်။ အဘွားကြီးက သိပ်ပါးတာ၊
သူ့ကို အဘွားကြီးဆိုပြီး တစ်စက်မှ လျှော့တွက်လို့မရဘူး။ ရှင်ဟာ သူ့ပိုက်
ဆံတွေ လိုချင်လို့ သူ့မြေးကို လိုက်နေတာဆိုတာသာ သူသိသွားရင်တော့လား
အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်ပြီသာ မှတ်ပေတော့။ သူက ရှင့်အသည်းခွဲထုတ်ပြီး
ခွေးကျွေးပစ်မှာ ကျိန်းသေပဲ”

“ဒီလိုဆိုလည်း သူနဲ့ ဘာလို့ သွားတွေ့နေစရာ လိုသေးသလဲ”

“ဘယ်နှယ့်မတွေ့ဘဲ ဖြစ်ပါ့မလဲ။ သူနဲ့ ရင်းနှီးသွားတော့မှ ရှင်က
အလက်ဇန္ဒရာကို သူနဲ့ ရန်တိုက်ပေးနိုင်မှာပေါ့။ အဲဒါမှ ကျွန်မတို့
ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်တော့မှာပေါ့ ဂျော့ရဲ့”

*

အလက်ဇန္ဒရာသည် ယခုလောက် တစ်ခါမှ စိတ်မလှုပ်ရှားခဲ့ဖူး။
ဂျော့ရယ်၊ ဘွားဘွားရယ်၊ ပြီးတော့ အလက်ဇန္ဒရာရယ်၊ သုံးယောက်
သား ယနေ့ညတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် ညစာအတူစားကြရန် အားလုံး အဆင်
သင့် စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ဂျော့နဲ့ ဘွားဘွား အဆင်ပြေပါစေဟု အလက်
ဇန္ဒရာက ကျိတ်၍ ဆုတောင်းနေမိသည်။ သူမအနေဖြင့် သည်လောကတွင်
တခြားဘာကိုမျှ မလိုချင်၊ ဂျော့နှင့် ဘွားဘွား အဆင်ပြေပြေ ဖြစ်ကြဖို့ကိုသာ
လိုချင်သည်။

အလက်ဇန္ဒရာ ထူးထူးခြားခြား အူမြူးနေသည်ကို ဘွားဘွားက
အကဲခတ်မိသည်။ အလက်ဇန္ဒရာအား လူကုံထံ ယောက်ျားကလေး တော်
တော်များများက လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် သူမက တစ်
ယောက်ကိုမျှ စိတ်မဝင်စားခဲ့၊ ယခု ဂျော့ကျတော့ အသည်းစွဲနေပြီ။ **ဒီသူငယ်ကို
သူက ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက်တောင် ငမ်းငမ်းတက်ဖြစ်နေရပါလိမ့်။**
သူလာ တော့မှ စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ်ရန် ဘွားဘွားက ရည်ရွယ်ထားသည်။

တကယ်တော့ ဘွားဘွားက ခေသူမဟုတ်၊ အသက်အရွယ်နှင့်
အတွေ့အကြုံရှိသူဖြစ်သည်။ သည်ယုံမြင်လို့ သည်ချုံထွင်တတ်သော ‘သိုက်
သမား’များကို ဘွားဘွားက အများကြီး တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ ယင်းသို့သော လူစား
ဆိုလျှင်တော့ အလက်ဇန္ဒရာနားသို့ပင် လုံးဝ ကပ်ခွင့်ပေးနိုင်မည်မဟုတ်။

ထို့ကြောင့် ဘွားဘွားသည် ဂျော့မဲလစ်နှင့် တွေ့ရမည်ကို အလွန်စိတ်
ဝင်စားနေသည်။ ဂျော့က သူမနှင့် တွေ့ရမှာကို နောက်ဆံတင်းနေကြောင်း
ဘွားဘွားက ခန့်မှန်းမိသည်။ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်ဟု သူမက အလွန်သိချင်နေ
သည်။

အိမ်ရှေ့တံခါးမှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းမြည်သံကြားရသည်။ ခဏကြာ
တော့ အလက်ဇန္ဒရာသည် အရပ်ရှည်ရှည် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းဖြင့် ထူး
ထူးခြားခြား လှပသော လူငယ်တစ်ယောက်အား လက်တွဲကာ ဧည့်ခန်းထဲသို့
ဝင်လာသည်။

“ဘွားဘွား ဂျော့မဲလစ်ဆိုတာ သူပဲ”

“နောက်ဆုံးတော့ မောင်က ဘွားဘွားနဲ့တွေ့ရမှာကို ဘာလို့ တွန့်
ဆုတ်ဆုတ်လုပ်နေရတာပါလိမ့်မလဲလို့ ဘွားဘွားက စဉ်းစားနေတာကွယ့်”
အဘွားကြီးက တဲ့တိုးကြီးပင် ပြောချလိုက်သည်။

“အမှန်က ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ဘွားဘွား။ ကျွန်တော်က ဘွားဘွားနဲ့
တွေ့ချင်နေတာ အလွန်ပါပဲ။ ဒါနဲ့ ဘွားဘွားက အလက်ဇန္ဒရာ ပြောတာထက်
တောင် ချောနေပါသေးကလား”

**သတိထား၊ သတိထား။ အပိုမပြောနဲ့ ဂျော့။ မမြောက်နဲ့။ မီးနီပြ
သွားလိမ့်မယ်။**

အိမ်ဖော်မှူး ဝင်လာသည်။ ယမကာများ တည်ခင်းပြင်ဆင်ပြီးနောက်
ပြန်ထွက်သွားသည်။

“ကဲ ... ထိုင်ပါ သူငယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘွားဘွား”

ဂျော့က အဘွားကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုဖာကုလားထိုင်ပေါ်တွင်
ထိုင်သည်။ အလက်ဇန္ဒရာကလည်း သူ့ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

အဘွားကြီးက ဂျော့အား အကဲခတ်ကြည့်နေရာမှ -

“မောင်က စတော့ပွဲစားကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်လို့
အလက်ဇန္ဒရာ ပြောတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် မိသားစုလုပ်ငန်းကြီးမှာ ဦးစီးခေါင်း
ဆောင် ဖြစ်နိုင်ရက်သားနဲ့ တခြားမှာ လခစားဝင်လုပ်တာ ဘွားဘွားကတော့
တော်တော်အံ့ဩမိတယ်”

“အဲဒါ သမီးရှင်းပြ ...”

“နေစမ်းပါ။ သူပြောတာပဲ ငါကြားချင်တယ်”

ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးဆက်ဆံပါ။ ဒါပေမဲ့ သိပ်ပြီးတော့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို မနှိမ့်ချနဲ့။ ရှင့်မှာ အားနည်းချက်ရှိတယ်ဆိုတာ အဘွားကြီး မြင်သွားရင် ရှင်သွားပြီသာ မှတ်တော့။

“ဒါက ဒီလိုရှိပါတယ် ဘွားဘွား။ အမှန်ဆိုရင် ကျွန်တော်က ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကို မလိုအပ်ပဲနဲ့ ဆွေးနွေးတာမျိုး မလုပ်တတ်ပါဘူး” သူက ခေတ္တမျှ စဉ်းစဉ်းစားစား လုပ်နေသည်။ “ဒါပေမဲ့ အခုကိစ္စကတော့ အထူးကိစ္စ ဖြစ်နေတဲ့အတွက်” သူက အဘွားကြီး၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။ “ပြောပြရမယ့်တာဝန်ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့်က ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးသမားပါ။ သူများပေးတာ ကမ်းတာ လုံးဝ လက်မခံပါဘူး။ တကယ်လို့ ‘မဲလစ်အင် ကုမ္ပဏီ’ ကို ကျွန်တော်သာ တည်ထောင်ခဲ့ရင် အခုအခါမှာ အဲဒီကုမ္ပဏီကို ကျွန်တော်ပဲ အုပ်ချုပ်နေမှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကုမ္ပဏီကို ကျွန်တော့်အဘိုးက တည်ထောင်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဖေဖေက ပိုပြီးတိုးတက်အောင် ကြိုးစားလုပ်ကိုင်လာခဲ့ပါတယ်။ ကုမ္ပဏီက ကျွန်တော့်ကို မလိုအပ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ အရည်အချင်းရှိတဲ့ ညီနှစ်ယောက်နဲ့ ညီမနှစ်ယောက် ရှိပါသေးတယ်။ သူတို့အနေနဲ့ ကုမ္ပဏီကို ကောင်းကောင်း ထိန်းနိုင်ပါတယ်။ ဘွားဘွားပြောသလို ကျွန်တော် အခုလခစား လုပ်နေတာ မှန်ပါတယ်။ အဲဒါက ကိုယ်ပိုင်ကုမ္ပဏီကို မထောင်နိုင်ခင် ကြားကာလမှာ အတွေ့အကြုံ ယူတဲ့သဘောပါ”

အဘွားကြီးက ခေါင်းကိုဖြည်းဖြည်းချင်း ညိတ်နေသည်။ ဤသူငယ်က သူမ မျှော်လင့်ထားတာနှင့် တခြားစီဖြစ်နေသည်။ သူမက လူ့ပေါ်ကြော့တစ်ယောက် ‘သိုက်သမား’ တစ်ယောက်ကို တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသည်။ သူ့ကို သူမ အကဲခတ်ရ ခက်နေသည်။ ဤသူငယ်မဆိုး၊ တော်ပုံရသည်။

“မောင့်မိဘတွေက ချမ်းသာတယ်လို့ သိရတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင် အယူအဆကို ပြောရရင် လူ့ဘဝမှာ ငွေဟာ မရှိမဖြစ်တဲ့အရာ မှန်ပါတယ် ခင်ဗျား။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ငွေထက် စိတ်ဝင်စားတဲ့ အရာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်”

အဘွားကြီးက ‘မဲလစ်အင်ကုမ္ပဏီ’ ငွေစာရင်းကို ကြိုတင်လေ့လာထားပြီး ဖြစ်သည်။ ‘ဒန်အင်ဘရက်စထရီ’ သုတေသနဌာန အစီရင်ခံစာအရ ဆိုလျှင် ယင်းကုမ္ပဏီ၏ တစ်နှစ်တာ အသားတင်အမြတ်မှာ ဒေါ်လာ သန်း ၃၀ ထက်ပင် ကျော်သေးသည်။

“မောင်တို့ မိသားစုတွေ စည်းစည်းလုံးလုံး ရှိကြရဲ့လား”

ဂျောက ပြုံးလိုက်ပြီး-

“အများကြီး စည်းလုံးပါတယ် ခင်ဗျား။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုတွေ ပြောနေကျစကားတစ်ခွန်းရှိပါတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ တစ်ယောက်လက်ကို ဓားရှုရင် ကျန်လူတွေအားလုံးပါ သွေးထွက်ကြတယ်ဆိုတဲ့ စကားပါ။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုက အဲဒီအထိ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်ခင်ကြပါတယ်” တကယ်ကျတော့ သူ့မိသားစုနှင့် လုံးဝ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေသည်မှာ သုံးနှစ်တိတိပင် ရှိပြီ။

အဘွားကြီးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် သဘောကျနေသည်။

“ဘွားဘွားကလည်း မိသားစုချင်း ချစ်ချစ်ခင်ခင် စည်းစည်းလုံးလုံး ရှိမှ ကြိုက်တယ်”

အလက်ဇန္ဒရာ၏ မျက်နှာ ဝင်းထိန်နေသည်။ အလက်ဇန္ဒရာနှင့် သူမ၏ ချစ်သူတို့ကို ကြည့်ကာ အဘွားကြီးက အတိတ်ကို သွားပြီး သတိရသည်။ တစ်ချိန်တုန်းက သူမနှင့် သူမ၏ ချစ်သူဒေးဗစ်တို့လည်း သည်အရွယ်တွင် သည်လိုပင် မြူးရွင်လန်းဆန်း နေခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

အိမ်ဖော်မှူးလက်စတာ အခန်းထဲဝင်လာသည်။

“ညနေစာ အသင့်ဖြစ်နေပါပြီ ခင်ဗျာ”

*

ညစာစားချိန်ကျတော့ အလုပ်ကိစ္စတွေ မပြောကြတော့ဘဲ ရောက်တတ်ရာရာကိုသာ ပြောကြသည်။

ဘွားဘွားကိတ်၏ မေးခွန်းတွေက ထိထိမိမိရှိသည်။ ဂျောကလည်း သတိထားပြီး အချက်ကျကျ ဖြေသည်။

“မောင်က ကလေးတွေကို ချစ်တတ်သလား”

အဘွားကြီးက မြစ်ယောက်ျားကလေး အရူးအမူး လိုချင်နေတယ်။ အဲဒါဟာ သူ့ဘဝမှာ တန်ဖိုးအထားဆုံး အချက်ပဲ။

ဂျောက အံ့ဩသွားဟန်ပြကာ -

“ကလေးတွေကို ချစ်တတ်သလား ဟုတ်လား။ လောကမှာ လူတစ်ယောက်အဖို့ သားကလေးတွေ သမီးကလေးတွေ မရှိရင် ဘာအဓိပ္ပာယ် ရှိတော့မှာလဲ ဘွားဘွား၊ ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ပြုရင် ကျွန်တော့် ဇနီးခမျာ ကလေးတစ်အုပ်နဲ့ လက်မလည်အောင် အလုပ်ရှုပ်နေမှာကို တွေးပြီး စိုးရိမ်မိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဂရိနိုင်ငံမှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးကို သားသမီး အရေအတွက်နဲ့ တိုင်းတာပါတယ် ခင်ဗျား”

တကယ်တော်တဲ့ သူငယ်ပဲ။ အဘွားကြီးက တွေးသည်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်လည်း အထင်ကြီးလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ သတိဆိုတာ လွန်တယ် မရှိဘူး။ မနက်ဖြန်ကျတော့ ဒီသူငယ်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်စုငွေ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိတယ် ဆိုတာ ဘရက်ရော်ဂျားစ်ကို စုံစမ်းခိုင်းရဦးမယ်။

*

အလက်ဇန္ဒရာ အိပ်ရာမဝင်မီ အီးဗ်ထံသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ ညနေက ဂျော့ ညစာလာစားကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

“အေးကွယ် မမ သိချင်လိုက်တာ၊ အခြေအနေ ဘယ်လိုများ နေသေးသလဲ ဟင်။ သူ ပြန်သွားကတည်းက မမဆီ လှမ်းဆက်ရောပေါ့ ညီမရယ်” အီးဗ်က ပြောသည်။

“ဘွားဘွားက သူ့ကို တော်တော် သဘောကျနေပုံပဲ မမရဲ့” အီးဗ်က တော်တော်ကျေနပ်သွားသည်။

“ဘွားဘွား ဘယ်လိုပြောသလဲ။ ဘာတွေ ပြောသလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဘွားဘွားက မေးလိုက်တာတော့ မပြောပါနဲ့တော့ မမရယ်။ မေးခွန်းပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ပဲ။ သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အကြောင်းတွေ လျှောက်မေးတာ။ သူကလည်း ပီပီရီရီကို ဖြေနိုင်ပါတယ်”

ဒါဆို ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ တော်သေးပဲ။

“ဒါဆို ညီမတို့နှစ်ယောက် ရွှေလည်တွဲလို့ အောင်ပွဲနဲ့ကြတော့မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“အဲ ... အဲဒါတော့ သူကဘာမှ မပြောသေးဘူး မမရဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့ပုံကြည့်ရတာတော့ ညီမကို လက်ထပ်ခွင့် တောင်းမယ့်ပုံပဲ။ အနှေးနဲ့အမြန်ပဲ ရှိမှာပါပဲ”

“ဒါဆို ဘွားဘွားကရော သဘောတူပါ့မလား”

“တူမှာပါ တူမှာ သေချာပါတယ်။ အခု ဘွားဘွားက ဂျော့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်စုငွေစာရင်း ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ စုံစမ်းဖို့ လုပ်နေတယ်။ ဒါက ဘာမှ ပြဿနာမရှိနိုင်ပါဘူး”

အီးဗ်က ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

အလက်ဇန္ဒရာက ဆက်ပြောသည်။

“ဘွားဘွားက မမ သိတဲ့အတိုင်း သိပ်ပြီး စေ့စပ်တာ မမရဲ့”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ မမလည်း သိပါတယ်” သူမက ဟန်ဆောင်ကာ အလိုက်သင့် ထောက်ခံလိုက်သည်။

**တို့တော့ ငါးပါးမှောက်ပြီ။ အချိန်မီ တစ်ခုခုလုပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်။
မြန်မြန်လုပ်မှ ဖြစ်မယ်။**

“အေးကွယ် ... သတင်းကောင်းကြားရတာ မမ အများကြီး ဝမ်းသာ ပါတယ်။ နောက်လည်း ဘာကိစ္စမဆို မမကို အမြဲတမ်း ပြောပြပါ ညီမရယ်၊ ဝမ်းသာစရာတွေကို မမလည်း မျှဝေခံစားပါရစေနော်”

“စိတ်ချပါ မမ၊ ညီမ အမြဲတမ်း ဖုန်းနဲ့ လှမ်းပြောပါ့မယ်။ ကဲ ... ဒါ ပဲ နော် မမ၊ ဝှက်နိုက်”

အိမ်က ဖုန်းပြန်ချပြီး ပြန်ကောက်ကာ ဂျော့ဖုန်းနံပါတ်ကို လှည့်လိုက် သည်။ သူ တိုက်ခန်းသို့ ပြန်မရောက်သေး။ ၁၀ မိနစ် တစ်ကြိမ် ထပ်ဆက် သည်။ နောက်ဆုံးမှ ဆက်လို့ရသည်။

“ရှင် အခုချက်ချင်း ငွေတစ်သန်းလောက် ရှာလို့ရနိုင်မလား”

“မင်းဘာတွေ ပြောနေတာလဲ အိမ်”

“ဘာတွေပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ သိပ်အရေးကြီးတယ်။ အဲဒါ ချက် ချင်းလုပ်မှဖြစ်မယ်။ အဘွားကြီးက ရှင့်မှာ ကိုယ်ပိုင်ငွေ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ ဆိုတာ စုံစမ်းဖို့လုပ်နေပြီတဲ့ သိလား။ ခုပဲ ကျွန်မဆီ အလက်ဇန္ဒရာ ဖုန်းဆက် ပြောတယ်”

“ငါ့ မိဘတွေ ဘယ်လောက် ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ သူလည်း သိ သားပဲ။ ဒုက္ခခံပြီး ဘာလို့ စုံစမ်းနေစရာလိုသေးသတဲ့လဲ”

“ကျွန်မက ရှင့်မိဘတွေအကြောင်း ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင့် အကြောင်းပြောနေတာ။ ရှင့်ကိုယ်ပိုင် ပိုက်ဆံအကြောင်း ပြောနေတာ။ ဒါ ကြောင့်မို့လို့ ရှင့်ကို ကျွန်မ ကြိုတင် သတိပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အဘွားကြီး က အပါးကြီးပါလို့”

တစ်ဘက်မှ ဘာသံမှ မကြားရ၊ လုံးဝ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အတန် ကြာတော့မှ - “အဲဒီတော့ ငါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ငွေတစ်သန်းကြီးတောင်မှ ခု ချက်ချင်း ဘယ်ကရနိုင်မှာလဲ”

“ရရမယ်၊ ကျွန်မ အကြံတစ်ခု ပေါ်ပြီ”

နောက်တစ်နေ့မနက် ရုံးခန်းသို့ ကိတ်ဘလက်ဝဲ ရောက်လာလျှင် ရောက်လာချင်း သူမ၏ လက်ထောက်ကိုခေါ်ပြီး ပြောသည်။

“ဂျော့မဲလစ်ဆိုတဲ့ သူငယ်မှာ ကိုယ်ပိုင်စုငွေ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ ဆိုတာ ဘရက်ရော်ဂျားစ်ကို အမြန်ဆုံး စုံစမ်းပေးပါလို့ ပြောလိုက်၊ သူက ‘ဟင်ဆန်အင်ဟင်ဆန်’ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ် လုပ်နေတယ်”

“မစ္စတာရော်ဂျားစ် အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ခရီးထွက်သွားတယ် မဒမ်၊ သူ မနက်ဖြန်မှ ပြန်ရောက်ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါ မနက်ဆိုရင် ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ မနက်ဖြန် ချက်ချင်း လုပ်ခိုင်းပါ”

*

မင်ဟတ်တန် ရပ်ကွက်အောက်ပိုင်း အစွန်ဆုံး ဝေါလ်စထရီလမ်းမ ကြီးပေါ်ရှိ ‘ဟင်ဆန်အင်ဟင်ဆန်’ စတော့ပွဲရုံ ရုံးခန်းစားပွဲတွင် ဂျော့မဲလစ် ထိုင်နေသည်။ စတော့အရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းဖွင့်ချိန်ဖြစ်သဖြင့် ရုံးခန်းအကျယ် ကြီးအတွင်း ရုတ်ရုတ်သဲသဲနှင့် ရှုပ်ထွေးဆူညံလျက်ရှိသည်။

စတော့ပွဲရုံဌာနချုပ်တွင် အမှုထမ်းပေါင်း ၂၂၅ ယောက်ရှိသည်။ စတော့ပွဲစားများ၊ ဈေးကွက်အကဲခတ်သူများ၊ စာရင်းကိုင်များ အော်ပရေတာ များနှင့် ဖောက်သည်ကိုယ်စားလှယ်များအားလုံးပင် ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် လက် မလည်အောင်ဖြစ်နေကြသည်။ သို့သော် ဂျော့မဲလစ်တစ်ယောက်ကတော့ ယင်းသို့မဟုတ်။ သူက စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ ဇောချွေးတွေ ပြန်နေသည်။ ယခု သူလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားသော အလုပ်က အန္တရာယ်များလှသည်။ အကယ်၍ ခြေချော်လက်ချော် တစ်ခုခုဖြစ်သွားလျှင် ထောင်ထဲ တန်းဝင်ရမည်မှာ မြေကြီး လက်ခတ်မလွဲ။ သို့သော် ကံကောင်းထောက်မ၍ အောင်မြင်ခဲ့လျှင်လည်း သူ့ အနေဖြင့် တစ်လောကလုံးကို ခါးစောင်းတင်နိုင်သည်အထိ ကြီးကျယ်လာမည် မှာ သေချာပေါက်ဖြစ်သည်။

“ဟေ့လူ ခင်ဗျားဆီ ဖုန်းလာနေတယ်။ လက်ခံမပြောဘဲ ဒီအတိုင်းပဲ လွှတ်ထားလိုက်မလို့လား”

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အမှုထမ်းတစ်ယောက်က လှမ်းပြောသည်။ သည် တော့မှ ဖုန်းခေါ်သံမြည်နေသည်မှာ တော်တော်ကို ကြာနေပြီဖြစ်ကြောင်း ဂျော့မဲ လစ်က သတိရမိတော့သည်။

သည်ကိစ္စက အတတ်နိုင်ဆုံး မှင်သေသေနှင့် ပိပိရိရိလုပ်ရမည့်ကိစ္စ။ သူတို့က နည်းနည်းကလေးမျှ သံသယဖြစ်စရာ မတွေ့ရအောင် သတိထားပြီး လုပ်ရမည်။

“ဟယ်လို ... ဂျော့မဲလစ်ပါ” သူက စောစောက အမှုထမ်းဘက်သို့ လှည့်ပြီးပြရင်း စကားပြောခွက်မှ ပြောလိုက်သည်။

ဂျော့သည် မနက်ပိုင်းက တော်တော်အလုပ်များခဲ့သည်။ စတော့ အရောင်းအဝယ်စာရင်းများ မှတ်တမ်းတင်ရင်း ထိုင်ရာမှ မထနိုင်အောင်ပင် အလုပ်များနေခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့စိတ်ကတော့ တခြားရောက်နေသည်။ အီးဗ်

ပြောသော ဒေါ်လာတစ်သန်း ခိုးယူရေးကိစ္စကိုသာ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် အကြံ ထုတ်နေမိသည်။

ဒီကိစ္စက ဘာမှမခက်ပါဘူး ဂျော့။ လွယ်လွယ်ကလေးပါ။ ရှင်လုပ် ရမှာက ရှင်တို့ပွဲရုံက စတော့လက်မှတ်တွေကို တစ်ညလောက် ခဏခိုးယူဖို့ပါပဲ။ မနက်ကျတော့ သူ့နေရာသူ ပြန်ထားလိုက်ရင် အားလုံး အိုကေပဲပေါ့။ ဒီထက်ပိုင်းတဲ့ အကြံမရှိတော့ဘူး။

စတော့ပွဲရုံတိုင်းတွင် ဖောက်သည်များအတွက် အဆင်ပြေစေခြင်း အကျိုးငှာ သန်းပေါင်းများစွာ တန်ဖိုးရှိသော အစုရှယ်ယာများနှင့် အာမခံစာချုပ် များကို မီးခံသံမဏိခန်းများ၌ သိမ်းဆည်းထားကြသည်။ အချို့သော ရှယ်ယာ လက်မှတ်များတွင် အစုရှယ်ယာပိုင်ရှင်အမည်ကို ဖော်ပြထားကြသည်။ သို့ သော် အများစုမှာ အစုရှယ်ယာပိုင်ရှင်အမည်ကို ဖော်ပြမထားဘဲ လမ်းအမည် ကိုသာ ဖော်ပြပြီး ပိုင်ရှင်အမည်ကိုမူ ဂဏန်းသင်္ကေတဖြင့်သာ ဖော်ပြထားသည်။

စတော့ရှယ်ယာလက်မှတ်များကို ငွေကြေးဖြင့် လဲလှယ်ခွင့်မရှိ။ သို့ သော် ဂျော့မဲလစ်ကလည်း ငွေသားကို အလိုမရှိ။ သူ့တွင် အကြံတစ်ခုရှိသည်။ ‘ဟင်ဆန်အင်ဟင်ဆန်’ ပွဲရုံတွင် အစုရှယ်ယာလက်မှတ်များကို ခုနစ်ထပ်ရှိ မီးခံ သံမဏိခန်းကြီးထဲ၌ သိမ်းဆည်းထားသည်။ ယင်းနေရာတစ်ဝိုက်တွင် လုံခြုံ ရေးအတွက် ကန့်သတ်ဧရိယာဖြစ်ပြီး ဂိတ်ဝတွင် လက်နက်ကိုင်ရဲသားတစ် ယောက် အမြဲတမ်း စောင့်ကြပ်နေရသည်။ လျှို့ဝှက်သင်္ကေတ ရေးမှတ်ထား သော ပလတ်စတစ်အုပ်ကတ်ပြား ရှိသူမှသာ ယင်းဂိတ်တံခါးကို ဝင်ရောက်ခွင့် ရှိသည်။ ဂျော့မဲလစ်မှာ ယင်းကတ်မျိုးမရှိ။ သို့သော် ယင်းကတ်ပြားရှိသူတစ် ယောက်ကို သူသိထားသည်။

ဟယ်လင်သက်ချားသည် အသက် ၄၀ ခန့်ရှိ အထီးကျန် မုဆိုးမ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မျက်နှာချိုပြီး ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်း ကြည့် ပျော်ရှုပျော်ရှိသည်။ အချက်အပြုတ် အလွန်ကောင်းသူဖြစ်သည်။ သူမသည် အိမ်ထောင်သက် ၂၃ နှစ်တွင် ယောက်ျားဆုံးသွားပြီးနောက် ဖူးစာရှင်မတွေ့နိုင် ဘဲ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေရသည်။ ထို့ကြောင့် သူမအနေဖြင့် အနည်းဆုံးတော့ ပွဲသွားပြင်သွား တွဲဖော်တွဲဖက်တစ်ယောက် လိုအပ်နေသည်။ သို့သော် ‘ဟင်ဆန်အင်ဟင်ဆန်’ ပွဲရုံအမှုထမ်း အမျိုးသမီးများအနက် သူမက အသက်အကြီးဆုံး ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ယောက်ျားတွေက သူမထက် အသက်ငယ်သော မိန်းကလေးနှင့်သာ တွဲခုတ်နေကြသည်။ ဟယ်လင်ကို တွဲ မည့်သူ တစ်ယောက်မျှမရှိ။

ဟယ်လင်က ဂျော့မဲလစ်လုပ်သော အထပ်ပေါ်က အထပ်ရှိ ငွေစာရင်း ဌာနတွင် လုပ်သည်။ ဂျော့ ရောက်လာကတည်းက ဟယ်လင်က အလွန် သဘောကျမိခဲ့သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူမအား လက်ထပ်အောင် စည်းရုံးယူမည် ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဂျော့အား သူမ၏ အခန်းသို့ လိုက်၍ ညစာစားရန် လေးငါးခြောက်ကြိမ်အထိ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ဂျော့က အကြိမ်တိုင်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြကာ ငြင်းပယ်ခဲ့သည်ချည်း ဖြစ် သည်။

ယနေ့နံနက်တွင်မူ သူက ထူးထူးဆန်းဆန်း ဟယ်လင်ထံ ဖုန်းလှမ်း ဆက်သည်။

“ဟယ်လို ဟယ်လင်လား၊ ကျွန်တော် ဂျော့ပါ”

သူ့အသံက နွေးထွေးနေသည်။ ဟယ်လင် ရင်ဖိုသွားမိသည်။

“ဟယ်လို ဂျော့၊ ကျွန်မ ဘာကူညီရမလဲ ဟင် ...”

“ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော့်အခန်းထဲ ခဏလောက်လာခဲ့ပါလား။ ခင်ဗျား အံ့ဩသွားရမယ့်ကိစ္စကလေးတစ်ခုရှိလို့ပါ”

“ဘယ်တော့လဲ၊ ခု ချက်ချင်းလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ချက်ချင်းပဲ”

“အို ... ချက်ချင်းကြီးတော့ မဖြစ်သေးဘူး ထင်တယ် ဂျော့၊ ဒီမှာ ကျွန်မ နည်းနည်း အလုပ်များ ...”

“ဒါဆိုလည်း နေပါစေတော့လေ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မအားရင်လည်း မလာပါနဲ့တော့”

“အို ... ရပါတယ် ... ရပါတယ် ... ကျွန်မ ခုပဲ လာခဲ့ပါ့မယ်”

ဂျော့က စားပွဲပေါ်မှ ဖုန်းမြည်သံပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ သူက နားမထောင်ဘဲ သည်အတိုင်း လွတ်ထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် စာရွက်တစ်ထပ်ကို ကောက်ယူပြီး ဓာတ်လှေကားခန်း ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ့ကို တခြားလူတွေ မြင်မမြင် ဘေးဘီကို လှည့်၍ အကဲခတ်လိုက်သည်။ တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရသောအခါ စိတ်ချ လက်ချဖြင့် ဓာတ်လှေကားခန်းရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့ကာ နောက်ဘက်လှေ ကားမှ တက်လာခဲ့သည်။ အပေါ်ထပ်ရောက်သောအခါ ရုံးခန်းထဲတွင် ဟယ် လင်ရှိ မရှိ သေချာအောင် စုံစမ်းပြီးတော့မှ အလုပ်ကိစ္စရှိသလို ဟန်ဖြင့် လျှောက် ဝင်လာခဲ့သည်။ အကယ်၍ သူ့ကို ဖမ်းမိသွားလျှင်တော့ သူက ဆက်မတွေး တော့။ ဟယ်လင်၏ စားပွဲမှ အလယ်အံ့ဆွဲကို ကမ်းကတန်း ဖွင့်လိုက်သည်။ သူထင်သည့်အတိုင်းပင် အံ့ဆွဲထဲမှ ပလတ်စတစ်ကတ်ပြားကို တွေ့ရသည်။

ကတ်ပြားကိုယူပြီး အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ဇတ်ခနဲ ထည့်လိုက်သည်။
ထို့နောက် နောက်ဖေးလှေကားမှပင် သူ့ရုံးခန်းသို့ ခြေလှမ်းကြဲကြဲဖြင့် ပြန်လာခဲ့
သည်။

အခန်းထဲတွင် ဟယ်လင် ရောက်နှင့်နေပြီ။ သူမ ရှေ့ကို မတွေ့သဖြင့်
ဟိုကြည့်သည်ကြည့် ရှာကြည့်နေသည်။

“ဆောရီးပဲဗျာ၊ ကျွန်တော့် လှမ်းခေါ်တာနဲ့ ခဏသွားလိုက်ရလို့ပါ”

“အို ... ရပါတယ်၊ ကဲ ... ပြောပါဦး၊ ကျွန်မ အံ့ဩသွားရမယ့် ကိစ္စ
ဆိုတာ ...”

“ဪ ... တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ပြော
လို့ပါ။ ဒီနေ့ဟာ ခင်ဗျားမွေးနေ့ဆို၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားမွေးနေ့မှာ ခင်ဗျားကို
နေ့လယ်စာနဲ့ ကျွန်တော် ဧည့်ခံပါရစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
ရှေ့”

“ဒါဆို တစ်နာရီတိတိမှာ တိုနီစားသောက်ဆိုင်မှာ ဆုံကြမယ်”

*

ဟယ်လင်သက်ချား ထွက်သွားပြီးသောအခါ ရှေ့က ချက်ချင်း
အလုပ်စတော့သည်။ ပလတ်စတစ် ကတ်ကို သူ့နေရာတွင် ပြန်မထားမိကာလ
အတွင်း လုပ်စရာ အလုပ်တွေက အများကြီး ကျန်သေးသည်။

သူသည် ဓာတ်လှေကားဖြင့် ခုနစ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ ထို့
နောက် တံခါးပိတ်ထားသော ဂိတ်ဝဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဂိတ်ဝတွင်
လက်နက်ကိုင် ရဲသားတစ်ယောက် စောင့်နေသည်။

ရှေ့က ပလတ်စတစ်ကတ်ကို ပုံးထဲကို ထည့်လိုက်သည်။ ဂိတ် တံခါး
ပွင့်လာသည်။ သူက အထဲဝင်ရန် ခြေလှမ်းလိုက်သောအခါ ရဲသားက
လှမ်းမေးသည်။

“ခင်ဗျား အရင်က ဒီနေရာလာတာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါလား”

ရှေ့ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူက ပြုံးလိုက်ပြီး -

“ဟုတ်တယ်။ ဒီလုပ်ငန်းက ကျွန်တော် လုပ်နေကျတာဝန် မဟုတ်ပါ
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ဖောက်သည်တစ်ယောက်က သူ့စတော့ လက်မှတ်တွေ
ကြည့်ချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အရေးပေါ် လာယူတာပါ။ အချိန်
ကုန်သက်သာအောင် ဆိုပါတော့”

အစောင့်ရဲသားက ပြုံးလျက် -

“အဲဒါ ကောင်းပါတယ်။ ကံကောင်းပါစေဗျာ”

ဂျော့က မီးခံသံမဏိခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ အခန်းက အလျားပေ ၃၀၊ အနံ ၁၅ ပေ ကျယ်သည်။ နောက်ဘက်ရှိ မီးခံကက်ဘိနက် ဗီရိုများအနီးသို့ လျှောက်လာသည်။ သံမဏိအံဆွဲကို ဖွင့်သည်။ အံဆွဲထဲတွင် စတော့လက်မှတ် များနှင့် အရောင်းအဝယ် လုပ်ထားပြီးသော အစုရှယ်ယာများရှိသည်။ စတော့ လက်မှတ်တိုင်းတွင် ရှယ်ယာ အရေအတွက်ကို ပုံနှိပ်ဖော်ပြထားသည်။ ရှယ်ယာ အရေအတွက်မှာ တစ်ရှယ်ယာမှ ရှယ်ယာတစ်သိန်းအထိ ရှိသည်။

ဂျော့သည် အစုရှယ်ယာ စာချုပ်တွေ အများကြီးထဲမှ ဒေါ်လာတစ် သန်းခန့် ရှယ်ယာ စာချုပ်တစ်တွဲကို လျင်မြန် ကျွမ်းကျင်စွာ ရွေးယူပြီး ကုတ် အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ကမန်းကတန်းထိုးထည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကက်ဘိနက် အံဆွဲကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

“မြန်လှချည်လားဗျ”

အစောင့်ရဲ့ မေးသည်။

ဂျော့က ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြီး -

“အလုပ်မဖြစ်ဘူးဗျ။ ကွန်ပျူတာတွေက နံပါတ်တွေ တလွဲဖြစ်နေကြ တယ်။ မနက်ကျတော့မှ အားလုံး ပြန်ပြင်ရဦးမယ်”

“အလကား သောက်ကွန်ပျူတာတွေ၊ သူတို့ကြောင့် လူတွေ ပျက်စီး ကုန်လိမ့်မယ်”

သူ့ရုံးခန်းထဲ ပြန်ရောက်တော့ ဂျော့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေပြန်နေ သည်။ သို့သော် သည်အထိတော့ အခြေအနေက ကောင်းနေဆဲပင်။

သူက ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ကာ အလက်ဇန္ဒရားဆီ ဆက်သည်။

“ဟယ်လို ... ဒါလင်၊ ကိုယ် ဒီည မင်းနဲ့ဘွားဘွားကို လာတွေ့ချင် တယ်”

“ဒါနဲ့ ဟိုနေ့က ပြောတော့ ဒီည အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဧည့် သည်တစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားတာ ရှိတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိဘူး။ အဲဒါ ပြန်ချိန်းလိုက်မယ်။ ကိုယ် သိပ်ပြီး အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ပြောပြချင်လို့ပါ”

*

မွန်းလွဲတစ်နာရီတိတိတွင် ဂျော့သည် ဟယ်လင်သက်ချား၏ ရုံးခန်း ထဲသို့ ဝင်ရောက်ပြီး ပလတ်စတစ် ကတ်ပြားကို စားပွဲအံဆွဲထဲ ပြန်ထည့်ထား လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဟယ်လင်ကတော့ ဂျော့အား တမျှော်မျှော်ဖြင့် စား သောက်ဆိုင်တွင် ထိုင်စောင့်နေသည်။

ဂျော့က ပလတ်စတစ်ကတ်ပြားကို နောက်ထပ် အသုံးပြုရန် ယူထား ချင်သော်လည်း သူ့နေရာတွင် ထိုနေ့ည ပြန်မထားလျှင် မနက်ကျတော့ ကတ် ပြား ပျောက်နေကြောင်း ကွန်ပျူတာက ပြမည်ဆိုသည်ကို သူက သိသည်။

တစ်နာရီဆယ်မိနစ်ကျတော့ ဂျော့သည် ဟယ်လင်သက်ချားနှင့်အတူ နေ့လယ်စာ စားနေပြီ။

သူက ဟယ်လင်၏လက်ကို အသာဆုပ်ကိုင်ကာ -

“ကျွန်တော်တို့ ဒီလိုပဲ ခဏ ခဏ ဆုံကြရအောင်” သူက ဟယ်လင်၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို အကဲခတ်နေသည်။ “မနက်ဖြန် နေ့လယ်ကော အား ပါ့မလား”

ဟယ်လင် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး လင်းထိန်သွားသည်။

“အို ... ဟုတ်ကဲ့၊ အားပါတယ် ဂျော့၊ အားပါတယ်”

*

ထိုနေ့ညနေတွင် ဂျော့မဲလစ်သည် သူ့ရုံးခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာသော အခါ ဒေါ်လာတစ်သန်းတန် အစုရှယ်ယာ လက်မှတ်လည်း သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲ တွင် ပါလာခဲ့သည်။

*

ညခုနစ်တိတိတွင် ဘလက်ဝဲအိမ်ကြီးသို့ ရောက်လာသည်။ အိမ်ဖော် က သူ့အား စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ အဘွားကြီးနှင့် အလက်ဇန္ဒရာ တို့က အခန်းထဲတွင် ထိုင်စောင့်နေကြသည်။

ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် ဂျော့က ပြောသည်။

“မင်္ဂလာရှိသော ညပါ ခင်ဗျား။ အခုလို ကျွန်တော် ရောက်လာတာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရင် ခွင့်လွှတ်စေချင်ပါတယ် ဘွားဘွား၊ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော့် အပြုအမူဟာ သိပ်ပြီး ရှေးဆန်တယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘွားဘွားဆီမှာ ခွင့်တောင်းဖို့ တာဝန်ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော်က အလေးအနက် ယုံကြည်ပါတယ် ခင်ဗျား။ လိုရင်းအချက်ကတော့ ဘွားဘွားရဲ့ မြေးကို ကျွန် တော် လက်ထပ်ခွင့် ပြုပါရစေလို့ တောင်းပန်ပါတယ် ဘွားဘွား။ ကျွန်တော် အလက်ဇန္ဒရာကို အများကြီး ချစ်မြတ်နိုးပါတယ်။ မယားမှတ်မှတ် သားမှတ် မှတ်နဲ့ ရာသက်ပန် ပေါင်းသင်းသွားပါ့မယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်။ အလက် ဇန္ဒရာလည်း ကျွန်တော့်ကို ချစ်နေတယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။ အဲဒီ တော့ ဘွားဘွားကသာ သဘောတူလိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့နှစ် ယောက်အနေနဲ့ ဝမ်းသာလို့ ဆုံးနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး” သူက အင်္ကျီအိတ်

ထဲသို့ လက်နှိုက်ကာ အစုရှယ်ယာလက်မှတ်များကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီးနောက် အဘွားကြီးရှေ့မှ စားပွဲပေါ်သို့တင်လိုက်ရင်း -

“အဲဒါက မင်္ဂလာကြေးအနေနဲ့ ကျွန်တော်က ဒေါ်လာတစ်သန်းပေး တာပါ။ တကယ်တော့ အလက်ဇန္ဒရာအနေ နဲ့ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က ဘွားဘွားရဲ့ မေတ္တာစေတနာကိုပဲ လိုအပ်ပါတယ် ခင်ဗျား”

ဂျော့က စတော့လက်မှတ်များကို စားပွဲပေါ်တွင် သေသေချာချာ တစ်ရွက်ချင်း ဖြန့်ခင်းပြသည်။ အဘွားကြီးကလည်း တစ်ရွက်ချင်း လိုက်ကြည့် သည်။ ယင်းကုမ္ပဏီအားလုံးကို သူမသိသည်။ အလက်ဇန္ဒရာက ဂျော့ဘေးသို့ ကပ်သွားသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများ အရောင်တလက်လက် တောက်နေကြ သည်။ သူမက ဘွားဘွားမျက်နှာကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်ရင်း -

“ဘွားဘွား”

ဘွားဘွားက သူမရှေ့တွင် ရပ်နေသော ချစ်သူနှစ်ယောက်၏ မျက်နှာ များကို တစ်လှည့်စီကြည့်နေသည်။ သူမအနေဖြင့် ငြင်းပယ်စရာ မမြင်၊ ငြင်း ပယ်စရာ မမြင်ရုံသာမက ရွှေနှင့်မြ နေနှင့်လလို စုံတွဲညီလှသော ချစ်သူနှစ် ယောက်ကိုကြည့်ကာ မနာလို စိတ်ပင် တစ်ခဏမျှ ဖြစ်မိလိုက်သေးသည်။

နောက်ဆုံးမှ “ဘွားဘွား သဘောတူပါတယ်ကွယ်” ဟု ပြောလိုက် သည်။

ဂျော့က ဝမ်းသာအားရပြုံးလိုက်ပြီး အဘွားကြီး ရှေ့သို့ကပ်သွားကာ အဘွားကြီး၏ ပါးကို နမ်းရှုပ်သည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ... ဘွားဘွားရယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... ဘွားဘွား”

*

နောက်နှစ်နာရီကြာသည်အထိ သုံးယောက်သား မင်္ဂလာဆောင် အစီ အစဉ်ကို အသေးစိတ် ဆွေးနွေးကြသည်။

“သမီးတော့ သိပ်ပြီး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မလုပ်ချင်ဘူး ဘွားဘွား။ တကယ်တော့ လိုလည်း မလိုပါဘူး။ မဟုတ်ဘူးလား ... မောင် ... ဟင်” အလက်ဇန္ဒရာက သူမဆန္ဒကို တင်ပြရင်း ဂျော့ထံ အကူအညီတောင်းသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကိုယ်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ သဘောတူပါတယ်။ ချစ်ရေးချစ်ရာဆိုတာက ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စပါ။ သိပ်ပြီး အကျယ်ချဲ့နေစရာ မလိုပါဘူး”

သည်လိုနှင့် နောက်ဆုံးတွင် လက်ထပ်ပွဲ အခမ်းအနားကို ခပ်သေးသေးပင် ကျင်းပရန် သဘောတူကြသည်။ သတို့သားနှင့် သတို့သမီးတို့အား တရားသူကြီးတစ်ယောက်က လက်ထပ်ပေးမည် ဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ပွဲကို မောင့်ဖေဖေ လာနိုင်မှာလား” ကိတ်က မေးသည်။

ဂျော့က ရယ်လိုက်ပြီး -

“ဟာ မလာလို့ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ ဘွားဘွား။ သားကြီးလက်ထပ်ပွဲပဲ။ လာကိုလာရမှာပေါ့။ ကျွန်တော့်ဖေဖေရယ်၊ ညီသုံးယောက်ရယ်၊ ပြီးတော့ ညီမနှစ်ယောက်ရယ် အားလုံးလာကိုလာမှာပဲ”

“အေးကွယ် ဘွားဘွားလည်း သူတို့နဲ့ အများကြီး တွေ့ချင်ပါတယ်”

“တွေ့ရမှာပေါ့ ဘွားဘွားရယ်။ သူတို့ကို တွေ့ရရင် ဘွားဘွားတစ်ခါ တည်း ခင်သွားမှာ သေချာပါတယ်”

ထို့နောက် ဂျော့က အလက်ဇန္ဒရာဘက်သို့ လှည့်သွားပြီး နှစ်ယောက်သား တွတ်တီးတွတ်တာ ချစ်ခွန်းဆက်နေကြသည်။

ကိတ်သည် တစ်ချိန်လုံး အလွန်ကြည်နူးနေမိသည်။ သူမ၏ အချစ်ဆုံး မြေးမကလေးသည် မိမိအပေါ် အလွန်ချစ်ခင်မြတ်နိုးသော လင်ကောင်းသားကောင်းတစ်ယောက်ကို ရနိုင်ခဲ့သဖြင့် သူမအနေဖြင့် ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်မိရသည်။ **အင်း ... ဒါဆို ဟိုကိစ္စ လုပ်စရာမလိုတော့ပါ ဘူး။ ဂျော့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်ငွေကိစ္စ ဆက်မစုံစမ်းပါနဲ့တော့လို့ ဘရက်ကို ပြန်ပြောလိုက်ရမယ်။**

ဂျော့ ပြန်မလာခင် အခန်းထဲ နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေတုန်း ဂျော့က အလက်ဇန္ဒရာအား အမှတ်မထင် ပြောလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ဒီရှယ်ယာလက်မှတ်တွေကို ဒီမှာ သိမ်းထားတာ တာဝန်ကြီးပါတယ်။ ကိုယ်ပြန်ယူသွားပြီး မီးခံသေတ္တာထဲ ပြန်ထည့်ထားလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား ဟင်”

“ကောင်းသားပဲ မောင်။ မောင့်အထဲမှာပဲ ပြန်သိမ်းထားလိုက်တာ ပေါ့”

ဂျော့က ရှယ်ယာလက်မှတ်များကို ကောက်သိမ်းပြီးနောက် ဂျက်ကက်အင်္ကျီအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

*

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဂျော့သည် ဟယ်လင်သက်ချားအား သူ့ရုံးခန်းသို့ ဖုန်းဆက်ခေါ်ပြန်သည်။ ဟယ်လင်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာတုန်း သူက ဟယ်လင်အခန်းထဲသို့ ကမန်းကတန်း ဝင်ကာပလတ်စတစ်ကတ်ကို

ယူပြန်သည်။ သူ့အခန်းပြန်ရောက်သောအခါ သူက ဟယ်လင်အား နောက်ကျ မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် စကတ်တစ်ထည် ပေးသည်။ ပြီးတော့ နေ့လယ်စာ အတွက် ထပ်ချိန်းသည်။

သည်အကြိမ်တွင်မူ မီးခံသံမဏိခန်းထဲ ဝင်ရသည်မှာပို၍ လွယ်ကူ သွားသည်။ ရှယ်ယာလက်မှတ်များကို ကက်ဘီနက်ဗီရိုထဲ ပြန်ထည့်ထားလိုက် သည်။ ပလတ်စတစ်ကတ်ပြားကို ဟယ်လင်စားပွဲ အံဆွဲထဲ ပြန်ထည့်သည်။ ထို့နောက် အနီးအနားမှ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဟယ်လင်နှင့်အတူတူ နေ့လယ်စာ စားသည်။

ဟယ်လင်က ဂျော့၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီးပြောသည်။

“ဒီည ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ညစာပါ အတူစားကြရင် မကောင်းဘူး လားဟင်။ ကျွန်မအခန်းမှာ စားကြမယ်လေ။ ရှင် အကြိုက်ဆုံးဟင်းတွေ ချက် ကျွေးပါ့မယ်။ ဘယ်နှယ့်လဲ ဟင် ဂျော့”

“ဘယ်လိုမှတော့ မထင်ပါနဲ့ ဟယ်လင်။ မဖြစ်နိုင်လို့ပါ။ ကျွန်တော်က ဒီသုံးလေးရက်ဆိုရင် မင်္ဂလာဆောင်ရတော့မှာမို့ပါ”

*

လက်ထပ်ပွဲမကျင်းပမီ သုံးရက်အလိုတွင် ဂျော့မဲလစ်သည် မျက်နှာ ညှိုးငယ်စွာဖြင့် ဘလက်ဝဲအိမ်ကြီးသို့ ရောက်လာသည်။ သူက ခရီးရောက် မဆိုက်ပင် ပြောသည်။

“အခြေအနေကတော့ တော်တော် စိတ်မကောင်းစရာပဲ။ ကျွန်တော် စောစောကပဲ သတင်းရတယ်။ ကျွန်တော့်အဖေ နှလုံးရောဂါ ပြန်ပေါ်ပြန်ပြီတဲ့”

“ဟင် ... ဟုတ်လား။ စိတ်မကောင်းစရာပဲကွယ်” ကိတ်က ပြော သည်။ “ဒါနဲ့ အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ၊ စိုးရိမ်ရသလား ဟင်”

“ကျွန်တော် တစ်ညလုံး ဖုန်းနားမှာ ထိုင်စောင့်နေပြီး အခြေအနေကို နားထောင်နေခဲ့ပါတယ်။ ဆိုးဆိုးရွားရွားကြီးတော့ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ သူတို့က မထင်ကြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်္ဂလာပွဲကိုတော့ သူတို့လာနိုင်ကြမှာ မဟုတ်တော့ပါ ဘူး”

“ဒါဆို ကျွန်မတို့ ဟန်းနီးမွန်းထွက်ရင်း အေသင်ကို သွားကြရင် မကောင်းဘူးလားဟင်။ တစ်ခါတည်း သူတို့နဲ့ တွေ့ရတာပေါ့” အလက်ဇန္ဒရာ က ပြောသည်။

ဂျော့က အလက်ဇန္ဒရာပါးကို လက်နှင့် တယုတယ ပွတ်လိုက်ရင်း-

“ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်အတွက် ပိုပြီး အဆင်ပြေအောင် ကိုယ် အစီ အစဉ်ချထားပြီးပါပြီကွယ်။ မိသားစုကိစ္စ နောက်မှ ထည့်ထွက်ပါ။ လောလော

ဆယ်မှာ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ခရီးထွက်ကြတာပေါ့ ဟုတ်လား”

လက်ထပ်ပွဲ အခမ်းအနားကို ဘလက်ဝဲအိမ်ကြီး၏ ဧည့်ခန်းမကြီးထဲ တွင် ကျင်းပနေသည်။ ဗင့်စ်ဘန်း၊ အဲလစ်ကိုပယ်နှင့် မာတီဘတ်ဟိုင်းမားတို့ အပါအဝင် ဧည့်သည်တစ်ဒါဇင်ကျော်ကျော်မျှသာ တက်ရောက်ကြသည်။

လက်ထပ်ပွဲသို့ အီးဗ်ကိုလည်း ဖိတ်ရန် အလက်ဇန္ဒရာက အဘွား ဖြစ်သူအား ပူဆာသည်။ သို့သော် အဘွားကြီးက လုံးဝ လက်မခံ။

“ဒီအိမ်ကြီးကို သူဘယ်တော့မှ မလာရဘူးလို့ ဘွားဘွားပြောထားပြီး ပြီပဲ သမီး။ မလိုပါဘူး။ သူ မလာလည်း ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

အလက်ဇန္ဒရာ၏ မျက်နှာတွင် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာကြသည်။

“ရက်စက်လှချည့်လား ဘွားဘွားရယ်။ သမီးက ဘွားဘွားတို့နှစ် ယောက်စလုံးကို ချစ်ပါတယ်။ မမကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူးလား ဘွားဘွား ရယ်”

ပထမတွင် အဘွားကြီးက အီးဗ်အပေါ်တွင် လုံးဝ ခွင့်လွှတ်ကာ ပထမပွဲသို့ လာခွင့်ပြုရန် စိတ်ကူးမိသေးသည်။ သို့သော် နောက်တော့ သူမက စိတ်ကို တုံးတုံးချလိုက်ပြီး -

“ဘွားဘွား ရက်စက်တာ မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်။ အားလုံးအတွက် အကောင်းဆုံးအလုပ်ကို ဘွားဘွားက လုပ်လိုက်တာပါ”

သည်လိုနှင့် အီးဗ်ကိစ္စမှာ သည်တွင် တစ်ခန်းရပ်သွားသည်။ ဓာတ်ပုံ ဆရာက မင်္ဂလာအခမ်းအနားတစ်ခုလုံးကို ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်သောအခါ သူ့ မိသားစုထံ ပေးပို့ရန်အတွက် ဓာတ်ပုံတွေ ပိုပိုမိုမိုကူးပေးဖို့ ဂျော့က ဓာတ်ပုံဆရာ အား ပြောနေသံကို ကြားရတော့ ကိတ်က တော်တော် ကျေနပ်မိသည်။ **တော် တော် စိတ်ကူးညက်သွားတဲ့ သူငယ်ပဲ** ဟု တွေးကာ ဝမ်းသာနေမိသည်။

ကိတ်မုန့်လှီးပွဲအခမ်းအနား ပြီးဆုံးသွားသောအခါ ဂျော့က အလက် ဇန္ဒရာအနီးသို့ကပ်၍ တိုးတိုးပြောသည်။

“ဒါလင် ဘယ်လိုမှတော့ စိတ်မရှိပါနဲ့။ ကိုယ်က တစ်နာရီနှစ်နာရီ လောက် ခဏအပြင်ထွက်စရာရှိသေးလို့ပါ”

“ဘာကိစ္စများလဲ မောင်။ သိပ်ပြီး အရေးကြီးလို့လား ဟင်”

“သိပ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အရေးကြီးတဲ့ ဖောက်သည်တစ် ယောက်အတွက် မလုပ်မဖြစ်တဲ့ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု လုပ်ပေးစရာရှိလို့ပါ။ အဲဒါ လုပ်ပေးခဲ့မှ ကိုယ်တို့ ဟန်နီးမွန်းခရီးကို စိတ်ချလက်ချ ထွက်ခွင့်ရမှာမို့ပါ။ ကိုယ့်အထက်အရာရှိကလည်း အဲဒါကလေး အပြတ်လုပ်ခဲ့ပြီးမှ ကြိုက်တဲ့နေရာ

သွားပါလို့ ပြောထားလို့ပါ။ သိပ်မကြာပါဘူး။ ကိုယ်တို့လေယာဉ်ပျံက ငါးနာရီ မှ ထွက်မှာပါ။ ကိုယ်အချိန်မီ ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ် ဟုတ်လား”

အလက်ဇန္ဒရာက ပြုံးလိုက်ပြီး -

“ကဲ ... ဒါဖြင့် မြန်မြန် သွားပြီး အမြန်ဆုံးသာ ပြန်လာခဲ့မောင်။ ကျွန်မက သတို့သားမပါဘဲနဲ့ ပျားရည်ဆမ်းခရီး မထွက်ချင်ဘူး”

ဂျော့ရောက်သွားတော့ အီးဗ်က သူမ၏အခန်းထဲတွင် ထိုင်စောင့်နေ သည်။ သူမသည် ပါးလွှာအိစက်သော ဝတ်ရုံကို တမင်ရွေးဝတ်ထားသည်။

“ဘယ်နှယ့်လဲ ဆရာကြီး၊ မင်္ဂလာဆောင်မှာ ပျော်စရာကောင်းရဲ့ လား”

“ကောင်းပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အီးဗ်။ အခမ်းအနားကတော့ ကျဉ်းကျဉ်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အားလုံးအဆင်ပြေပါတယ်။ ဘာတစ်ခုမှ ထစ်ထစ်ငေါ့ ငေါ့ မရှိဘူး”

“အဲဒါ ဘယ်သူ့ကျေးဇူးလဲ သိရဲ့လား။ ဒီမိန်းမ ကျေးဇူးပေါ့ မဟုတ် ဘူးလား။ ဒါကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါနဲ့နော် ဂျော့”

ဂျော့က အီးဗ်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ တိုးတိုး ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီလိုအားလုံး အဆင်ပြေပြေဖြစ်ရတာ မင်းကြောင့် ပါ။ ငါ မမေ့ပါဘူး”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မတို့က ပါတနာတွေ။ ရလာတဲ့အကျိုးကို အညီအမျှ ခွဲဝေ ခံစားကြရမှာပဲ”

“ဒါပေါ့။ မင်းပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ ဒါနဲ့အချိန်သိပ်မရှိဘူး။ ငါ လေယာဉ်ပျံအမီ ပြန်သွားရမယ်။ ဟန်းနီးမွန်းလေယာဉ်ပျံက ငါးနာရီတိတိမှာ ထွက်မယ်။ ကဲ ... ငါ ပြန်လိုက်ဦးမယ်။ ပြန်လာတော့မှ တွေ့ကြတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ ချစ်လို့ပေါ့”

ပျားရည်ဆမ်းခရီးစဉ်ကိုလည်း အီးမ်ကပင် အားလုံး စီစဉ်ပေးသည်။ ခရီးစဉ်က အကုန်အကျတော့ တော်တော်များသည်။ သို့ပေမဲ့ အီးမ်က ဂျော့အား ပြောသည်။

“ရှင်ဘာမှ ပူစရာမလိုဘူး။ ကျွန်မပြောတဲ့အတိုင်းသာလုပ်ပါ။ ရှင့် အိတ်ထဲက တစ်ပြားမှ မကုန်စေရဘူး”

သူမ၏လက်ဝတ်လက်စား သုံးခုကို ရောင်းလိုက်သည်။ ယင်းတို့မှာ သူမအား ပိုးပန်းနေသူများက ပိုးကြေးပန်းကြေး ပေးထားသော ပစ္စည်းများ ဖြစ်သည်။

လက်ဝတ်လက်စားတွေ ရောင်းရသော ပိုက်ဆံအားလုံးကို အီးမ်က ဂျော့အား ပေးသည်။

“အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အီးမ်၊ ကိုယ် ...”

“ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး။ တစ်နေ့ကျတော့သာ ကျွန်မ ကုန် သမျှ ပိုက်ဆံတွေကို အပြည့်အစုံ ပြန်ပေးပါ”

*

ကြင်စဦး ဇနီးမောင်နှံတို့၏ ပျားရည်ဆမ်းခရီးမှာ ပျော်စရာကောင်းလှ သည်။ သူတို့သည် ကာရောဘီယံပင်လယ်ထဲမှ ဂျမေကာနိုင်ငံမြောက်ဘက်ပိုင်း ဒေသရှိ မွန်တီဂို ပင်လယ်အော်အတွင်းမှ ‘ရောင်းဟစ်လ်’ ကျွန်းသို့ ရောက်ရှိနေ ကြသည်။

နှစ်ယောက်သား ရေကူးကြသည်။ ရွက်လှေစီးကြသည်။ ငါးများကြသည်။ စာဖတ်ကြသည်။ ကြွေကစားကြသည်။ ကျွန်းပေါ်တွင် အနံ့အပြားလျှောက်လည်ကြသည်။ ငါးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ဂျော့က ပြောသည်။

“အလက် ... ကိုယ် ကင်စင်တန်မြို့ထဲ ကားနဲ့ခဏလိုက်သွားမယ်။ အလုပ်ကိစ္စကလေး တစ်ခုပါလာလို့၊ ကိုယ်တို့ကုမ္ပဏီက ဒီမှာဌာနခွဲရှိနေတော့ ကြိုတုန်းခဏဝင်ကြည့်ခဲ့ဖို့ မှာလိုက်တယ်”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ ကျွန်မလည်း လိုက်ခဲ့မယ်လေ”

ဂျော့က မျက်မှောင်တစ်ချက် ကြုတ်လိုက်ပြီး -

“ကိုယ် ခေါ်တော့ခေါ်သွားချင်ပါတယ်ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဆီ ပင်လယ်ရေခြားက ဖုန်းလာစရာ ရှိနေတယ်။ အဲဒါ ကိုယ် မြို့ထဲသွားနေတုန်း အလက်ပဲ လက်ခံပြီး ပြောလိုက်စေချင်တယ်”

အလက်ဇန္ဒရာက မျက်နှာညှိုးသွားသည်။

“ဟိုတယ် အော်ပရေတာက လက်ခံထားလိုက်လည်း ဖြစ်ပါတယ်”

“အိုး ... မဖြစ်ဘူး။ အဲဒီလို မဖြစ်ဘူး။ ကိစ္စက အရေးကြီးတယ်။ သူတို့ကို ယုံလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဒါဖြင့်လည်း ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မ စောင့်ကျန်ရစ်ပါ့မယ်”

ထို့နောက် ဂျော့သည် တက္ကစီတစ်စီးငှားကာ ကင်စင်တန်မြို့သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ မြို့ထဲရောက်တော့ ညနေစောင်းနေပြီ။ လမ်းတကာတွင် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များ ခြေချင်းလိမ်လျက်ရှိသည်။ ကုန်တိုက်များ၊ လေဟာပြင်ဈေးများနှင့် လမ်းကြားဈေးတန်းကလေးများတွင် ဈေးဝယ်သူများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ ကင်စင်တန်မြို့မှာ ဂျပေကာကျွန်း၏ မြို့တော်ဖြစ်သည်။ ကုန်သွယ်ရေးကောင်း၍ ရေနံချက်စက်ရုံများ၊ ကုန်တိုက်ကြီးများ၊ ငါးလုပ်ငန်းများ ရှိသည်။ ပြတိုက်များ၊ စာကြည့်တိုက်များ၊ ရှေးဟောင်းတိုက်တာ အဆောက်အအုံများနှင့် သင်္ဘောဆိပ်ကမ်းတို့ဖြင့် ရှုခင်းသာယာလှပသော မြို့ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဂျော့က ထိုအရာတွေကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စား။ သူ စိတ်ဝင်စားတာ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ယင်းတစ်ခုအတွက် သူသည် သွေးရူးသွေးတန်း ဆန္ဒပြင်းပြနေသည်။

ထို့ကြောင့် ပထမဆုံးတွေ့သော ဘားဆိုင်တစ်ခုထဲသို့ လျှောက်ဝင်သွားပြီးနောက် အရက်စပ်သမားနှင့် စကားပြောသည်။

နောက် ငါးမိနစ်အကြာတွင်မူ သူသည် ၁၅ နှစ်သမီးအရွယ် လူမည်းပြည့်တန်ဆာမလေးတစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲကာ အပေါ်စား ဟိုတယ်တစ်ခု၏ လှေကားအတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

သူသည် ဟိုတယ်တွင် နှစ်နာရီခန့် အချိန်ဖြုန်းပြီးနောက် ဟိုတယ်မှ တစ်ယောက်တည်း ပြန်ထွက်လာခဲ့ပြီး အငှားကားပေါ်တက်သည်။ ထို့နောက် မွန်တီဂိုပင်လယ်အော်ရှိ တည်းခိုရိပ်သာသို့ ပြန်မောင်းလာခဲ့သည်။

တည်းခိုရိပ်သာသို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ သူ့ထံသို့ ပင်လယ်ရပ် ခြားမှ အရေးပေါ် တယ်လီဖုန်း လုံးဝမလာကြောင်း အလက်ဇန္ဒရာက ပြောပြ သည်။

*

နောက်တစ်နေ့တွင် ကင်စင်တန်မြို့ထုတ် သတင်းစာများတွင် သတင်းတစ်ပုဒ်ပါလာသည်။

ယမန်နေ့ညနေပိုင်းက ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် လူမည်းပြည့်တန်ဆာမ လေး တစ်ယောက်အား အမည်မသိ ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်တစ်ဦးက ရက်စက် စွာ ရိုက်နှက်နှိပ်စက်သွားသဖြင့် အတွင်းလူနာအဖြစ် ဆေးရုံတွင် လက်ခံကုသ ထားကြောင်း ...။

*

‘ဟင်ဆန်အင်ဟင်ဆန်’ ကုမ္ပဏီတွင် အစုရှယ်ယာပိုင်ရှင်များ အစည်း အဝေးထိုင်ကာ ဂျော့မဲလစ် ပြဿနာကို အခြေအတင် ဆွေးနွေးနေကြသည်။

ဖောက်သည် တော်တော်များများ၏ အာမခံစာချုပ်စာတမ်းများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဂျော့မဲလစ်၏ လုပ်ပုံကိုပုံကို မကျေနပ်သော တိုင်စာများ ရောက်ရှိ နေသည်။

အစတွင် ဂျော့အား အလုပ်မှ ထုတ်ပစ်ရန် အများစုကပင် သဘောတူ ကြသည်။

သို့သော်လည်း အခြေအနေက တစ်မျိုးပြောင်းလဲလာ၍ ယင်းဆုံး ဖြတ်ချက်ကို ပြန်လည် စဉ်းစားကြပြန်သည်။

“သူက ကိတ်ဘလက်ဝဲရဲ့ မြေးမလေး တစ်ယောက်နဲ့လက်ထပ် လိုက်ပြီ” အဓိက အစုရှယ်ယာပိုင်တစ်ဦးက ပြောသည်။ “အဲဒါဆိုရင် အခြေ အနေက တစ်မျိုးပြောင်းလဲသွားပြီး သူ့ကို ချက်ချင်း ဖြုတ်ပစ်ဖို့ မသင့်သေးဘူး”

“ဒီအချက် မှန်ပါတယ်” နောက်တစ်ယောက်က ထောက်ခံသည်။ “ကျုပ်တို့က ဘလက်ဝဲကုမ္ပဏီကို ဖောက်သည်စာရင်း သွင်းချင်တယ်ဆိုရင် ဒီကောင့်ကို မဖြုတ်ပစ်သင့်တာ အမှန်ပဲ”

ဆက်လက်၍ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆွေးနွေးကြသည်။ သူတို့၏ စကားများက မိမိတို့လုပ်ငန်းအတွက် အနာဂတ်ကောင်းကျိုးမျှော်ကိုးချက်များ ကို ထင်ထင်ရှားရှား ဖော်ပြနေကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဂျော့မဲလစ်အား သည်တစ်

ကြိမ်တွင် ခွင့်လွှတ်၍ အလုပ်တွင် ဆက်လက်ခန့်ထားရန် အများသဘောတူ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

*

အလက်ဇန္ဒရနှင့်ဂျော့တို့ ပျားရည်ဆမ်းခရီးမှ ပြန်ရောက်လာကြ သောအခါ ကိတ်က ပြောသည်။

“သမီးတို့သားတို့ ဒီအိမ်ကြီးမှာပဲ ဘွားဘွားနဲ့ အတူနေကြစေချင် တယ်။ အိမ်ကြီးက သိပ်ကြီးတော့ ဘွားဘွားတစ်ယောက်တည်းနေလို့မဖြစ်ဘူး”

ဂျော့က အဘွားကြီးနှင့်အတူတူ လုံးဝမနေချင်။ နေလျှင်အကျိုးထက် အပြစ်သာများမည်။ မတော်လျှင် သူနှင့် အီးဗ်တို့၏ မရိုးသားသော လုပ်ရပ်များ ကို အဘွားကြီး သိသွားမှာစိုးရသည်။

“မင်းတို့ခံစားချက်ကို ဘွားဘွားလည်း သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒီလို ဆိုလည်း ဘွားဘွားက အိမ်တစ်ဆောင်ဝယ်ပေးပါရစေ။ မင်္ဂလာလက်ဆောင် အဖြစ် ဆိုပါတော့”

ဂျော့က အဘွားကြီးအား သိုင်းကျုံးပွေ့ဖက်လိုက်ကာ -

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဘွားဘွား။ ဘွားဘွားရဲ့စေတနာကို အလက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ တစ်သက်မေ့နိုင်စရာ မရှိတော့ပါဘူး”

“အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘွားဘွား” အလက်ဇန္ဒရက ပြောသည်။ “ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့နေရာမှာ သမီးတို့ ကိုယ်တိုင် လိုက်ရှာ ကြည့်ပါ့မယ်”

“အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲ” ဂျော့က ထောက်ခံလိုက်သည်။ “ကျွန်တော် တို့က ဘွားဘွားနဲ့ သိပ်ပြီးဝေးဝေးနေလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဘွားဘွားက သိပ်ချောတော့ သူများတွေက အတင်းဆွဲသွားမှာ စိုးရိမ်ရတယ် မဟုတ်လား”

*

ရက်သတ္တပတ်ခန့်ကြာတော့ ဘလက်ဝဲအိမ်ကြီးနှင့် ၁၂ လမ်းအကွာ၌ တိုက်တစ်လုံးရသည်။ အညိုရောင် ကျောက်သားဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့် သုံးထပ်တိုက်။ ပင်မအိပ်ခန်းတွဲများအပြင်၊ ဧည့်သည်အိပ်ခန်းနှစ်ခန်း၊ ဧည့်ခန်း တစ်ခန်း၊ စာကြည့်ခန်း၊ စားသောက်ခန်း၊ မီးဖိုခန်းနှင့် အိမ်စေခန်းများဖြင့် သာ သာယာယာ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ရှိသည်။

“အိမ်အလှပြင်ဖို့ ကိစ္စတော့ မင်းပဲကြည့်ပြီးလုပ်ပါ အလက်။ ကိုယ် တော့ အလုပ်က ဖောက်သည်တွေကိစ္စနဲ့ သိပ်ပြီး အချိန်ရမှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ဂျော့က အကြောင်းပြသည်။

အဖြစ်မှန်တော့ ယင်းသို့မဟုတ်။ သူက အလုပ်ကိုလည်း မသွား၊
ဖောက်သည်များကိစ္စလည်း ဘာမှမရှိ။

သူ့မှာ တခြားအရေးကြီးသော ကိစ္စများဖြင့် စိတ်မအား ကိုယ်မအား
ဖြစ်နေခြင်းသာ။

မထင်ရှားသော ဘားဆိုင်ကလေးများသို့ သွားရောက်ကာ ဖောက်
သည်ခေါ်နေကြသော ပြည့်တန်ဆာများနှင့် ခြေသလုံးအိမ်တိုင် လေလွင့်နေ သော
အမျိုးသမီးများအား အမည်မသိလူတစ်ယောက်က ပျော်ပါးပြီးနောက်
ရက်စက်စွာ ရိုက်နှက်သွားလေ့ရှိကြောင်း သတင်းများသည် ရဲစခန်းများသို့
မကြာခဏ ရောက်ရှိနေသည်။ ယင်းသို့ အရိုက်အနှက်ခံရသူများ၏ ပြောပြချက်
အရဆိုသော် ၎င်းတို့အား ရိုက်နှက်သွားသူမှာ ရုပ်ရည်ချောမောပြီး ယဉ်ကျေး
သိမ်မွေ့သော ဟန်အမူအရာရှိကြောင်း၊ ထိုသူသည် နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦး ဖြစ်
နိုင်ကြောင်း၊ အထူးသဖြင့် ရိုမန်လူမျိုး ဖြစ်နိုင်စရာရှိကြောင်း။

သို့သော်လည်း ယင်းတစ်ကိုယ်တော် အကြမ်းဖက်သမားအား ရဲ
ဘက်မှ လုံးဝမဖမ်းဆီးနိုင်သည့်အပြင် ထိုသူသည် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း
ကိုပင် အတိအကျ စုံစမ်း၍မရနိုင်ဘဲ ရှိလေသည်။

*

အီးဗ်နှင့် ဂျော့တို့သည် လူသူအရောက်အပေါက် နည်းသော မြို့တွင်း
စားသောက်ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်တွင် နေ့လယ်စာစားလျက် ရှိနေသည်။

“အခု ရှင်ဆက်ပြီးလုပ်ရမှာက သေတမ်းစာကို ပြန်ပြင်ဖို့ ကိစ္စပဲ။ ဒီ
အချက်သိပ်ပြီး အရေးကြီးတယ်။ အဲဒါ အဘွားကြီး လုံးဝ မသိအောင် အလက်
ကိုပြောပြပြီး သေတမ်းစာ အသစ်ပြန်ရေးရမယ်”

“ဟာ ... ဒီကိစ္စ မလွယ်ဘူး။ ငါ့အနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့ မရဘူး
အီးဗ်”

“မပူပါနဲ့။ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ပြောပြပါ့မယ်”

*

နောက်တစ်နေ့ညနေတွင် ဂျော့သည် နယူးယောက်မြို့တွင် နာမည်
အကြီးဆုံး ‘လီပလာဇာ’ ပြင်သစ်စားသောက်ဆိုင်တွင် အလက်ဇန္ဒရာနှင့်အတူ
ညစာစားကြရန် ချိန်းသည်။ သူသည် နာရီဝက်တိတိ နောက်ကျပြီးမှ ရောက်
လာသည်။

စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ပီယာဂျော်ဒန်က သူ့အား အလက်ဇန္ဒရာ
ထိုင်စောင့်နေသော စားပွဲသို့ ခေါ်လာသည်။

“ဆောရီးပဲ ... ဒါလင်။ နောက်ကျသွားတာ ခွင့်လွှတ်ပါ” သူက

မောကြီးပန်းကြီးဖြင့် ပြောသည်။ “ကိုယ် ရှေ့နေဆီရောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ ရှေ့နေတွေ အကြောင်း ဒါလင်လည်း သိသားပဲ။ သူတို့က အမှုတစ်ခုကို မရှုပ်ရှုပ်အောင် တမင်ပုံကြီးချဲ့တတ်ကြတာ”

“ပြဿနာများဖြစ်နေလို့လား မောင်”

“မဖြစ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်စိတ်ပြောင်းသွားပြီ” သူက အလက် ဇန္တရာ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း “အခုနေအခါ ကိုယ့်အနေနဲ့ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် ကိုယ်ပိုင်သမျှအားလုံးကို ဒါလင်ပဲ ရမှာပဲ”

“ကျွန်မ မလိုချင်”

“အင်း ... ဘလက်ဝဲမိသားစုပိုင် ပစ္စည်းဥစ္စာတွေနဲ့ နှိုင်းစာရင်တော့ သိပ်မများပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းတစ်ယောက်အတွက်တော့ တစ်သက်လုံး ဇိမ်နဲ့ နေသွားလို့ရပါတယ်”

“မောင်ကလည်း ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေမှန်းမသိပါဘူး။ မောင်ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ဘယ်တော့မှလည်း မဖြစ်ပါဘူး”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘဝဆိုတာ အတိအကျ မှန်းဆလို့ချည်း မရနိုင်ပါဘူး။ တစ်ခါတလေ မထင်တဲ့ဟာတွေလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်လာတတ်တာပဲ။ အဲဒီလို မမျှော်လင့်ဘဲ ရင်ဆိုင်ရတာဟာ အတော်ပဲ ဆိုးရွား တတ်တယ်။ အဲဒီတော့ မပြေးသော်ကံရာရှိ ဆိုသလို အနာဂတ်အတွက် ကြိုကြို တင်တင် စီစဉ်ထားတာ ပိုကောင်းတာပေါ့ကွယ်။ ကိုယ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး လား ... ဟင်”

အလက်ဇန္တရာက ခေတ္တစဉ်းစားနေပြီးတော့မှ -

“မောင်ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း သေတမ်းစာကို ပြန် ပြောင်းရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ မကောင်းဘူးလား ဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့ ပြောင်းရမှာလဲ” သူ့အသံက အံ့ဩသံပါနေသည်။

“မောင်က ကျွန်မရဲ့ခင်ပွန်း ဖြစ်နေပြီလေ။ အဲဒီတော့ ကျွန်မပိုင်တာ အားလုံး မောင်လည်းပိုင်တာပေါ့”

ဂျော့က လက်ကို ပြန်ရုပ်လိုက်ပြီးနောက် -

“မလုပ်ပါနဲ့ အလက်ရယ်၊ ကိုယ်က ပိုက်ဆံမက်တဲ့ လူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒါ ကျွန်မလည်း နားလည်ပါတယ် ဂျော့။ ဒါပေမဲ့ မောင်ပြော တာ သိပ်မှန်တယ်။ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ အနာဂတ်အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင် ထားသင့်တယ်” သူမ၏မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်တွေ ဝဲလာကြသည်။ “တကယ်တော့ ကျွန်မဟာ ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားလာခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးပါ။

ကျွန်မတို့ဘဝဟာ တစ်သက်လုံး ဒီလိုပဲ ပန်းခင်းတဲ့လမ်းလို သာယာဖြောင့်ဖြူး နေမယ်လို့ အမြဲပဲထင်နေတယ်”

“ဒါပေါ့၊ ဖြောင့်ဖြူးရမှာပေါ့” ဂျော့က လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုဆိုတာ ပိုတယ် မရှိပါဘူး မောင်။ မနက် ဖြန်ဆိုရင် ကျွန်မ သေတမ်းစာကို ပြန်ရေးပေးဖို့ ဘရက်ကို ပြောပြရမယ်”

ဂျော့က ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်ပြီး -

“အေးလေ အလက်က သိပ်ပြီးဆန္ဒရှိနေရင်လည်း လုပ်တာပေါ့” သူက ခေတ္တစဉ်းစားနေဟန်ပြုပြီးတော့မှ “ဒါနဲ့ ဒီလိုလုပ်ရင် ပိုကောင်းမယ် ထင်တယ် အလက်၊ သေတမ်းစာကို ကိုယ့် ရှေ့နေနဲ့ပဲ ပြောင်းပါလား၊ သူက ကိုယ့်လုပ်ငန်းအကြောင်းလည်း အတွင်းကျကျ သိနေပြီးသား မဟုတ်လား၊ အစစအရာရာ ပိုပြီး အဆင်ပြေနိုင်တာပေါ့”

“မောင် သဘောကျသလိုပဲ လုပ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘွားဘွားက ...”

သူက အလက်ဇန္ဒရာ၏ပါးပြင်ကို တယုတယ ပွတ်သပ်ရင်း -

“ဘွားဘွားအကြောင်း ထည့်မတွက်ပါနဲ့ အချစ်ရယ်။ တကယ်တော့ ကိုယ့်အနေနဲ့ ဘွားဘွားကို အများကြီး ချစ်ခင်လေးစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါက ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ မဟုတ်လား။ ကိုယ်ရေးကိုယ် တာကို ကိုယ်ရေးကိုယ်တာလိုလုပ်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ အချစ်ရယ်”

“မောင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ ဘွား ဘွားကို မပြောပါဘူး။ အဲဒီတော့ မနက်ဖြန် မောင့်ရှေ့နေနဲ့ တွေ့ရအောင်သာ စီစဉ်ပေးပါတော့”

“သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ ကိုယ့်ကို သတိပေးပါ။ ကဲ ... ကိုယ်ဆာလှပြီ၊ ဂဏန်းဟင်း အရင် ကိုင်လိုက်ကြစို့”

*

နောက်ရက်သတ္တပတ်ကြာတွင် ဂျော့သည် အီးဗ်အား သူမ၏ အခန်း တွင် သွားတွေ့သည်။

“သေတမ်းစာအသစ်ကို အလက် လက်မှတ်ထိုးပြီးပြီလား”

“ဒီနေ့မနက်ပဲ ထိုးပြီးပြီ။ သူ့ဝေစု ကုမ္ပဏီရှယ်ယာတွေကို နောက် အပတ် သူ့မွေးနေ့မှာ အမွေခံစားခွင့်ရတော့မယ်”

*

နောက်ရက်သတ္တတစ်ပတ်ကြာသောအခါ ကရူဂျာ-ဘရင်းကုမ္ပဏီ လီမိတက်တွင် အစုရှယ်ယာ ၄၉ ရာခိုင်နှုန်းကို အလက်ဇန္ဒရာအား ပြောင်းလဲ ပေးသည်။ ဂျော့က သည်သတင်းကို အီးဗ်အား ဖုန်းဆက်၍ ပြောသည်။

“ဝမ်းသာစရာပဲ ဂျော့၊ ဒီည ကျွန်မဆီလာခဲ့ပါ။ ကျွန်မတို့ အောင်ပွဲခံ ကြရအောင်လေ” အီးဗ်က ပြောသည်။

“မဖြစ်ဘူး၊ အဘွားကြီးက အလက်အတွက် မွေးနေ့ပါတီပွဲ ကျင်းပဖို့ လုပ်ထားတယ်”

“သူတို့ ဘာကျွေးဖို့ စီစဉ်ထားသလဲ”

“အဲဒါတော့ ငါဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ”

“သိအောင် လုပ်ပါ”

အီးဗ်က ဖုန်းကို ပြန်ချသွားသည်။

*

နောက် ၄၅ မိနစ်အကြာတွင် ဂျော့က အီးဗ်ထံ ပြန်ဆက်သည်။

“သူတို့က အကျွေးအမွေးကိစ္စ တော်တော်စိတ်ဝင်စားနေကြတယ် အီးဗ်၊ ကိုယ်တော့ လုံးဝ နားမလည်ဘူး။ မင်းကိုလည်း မဖိတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြ တယ်။ အစားအသောက်တွေကတော့ **ခရမို့ဟင်း၊ အကောင်းစား အမဲသားကင်၊ ဆလတ်ရွက်နုလက်သုပ်၊ အနုစား မလိုင်ဒိန်ဖြူနဲ့ မလိုင်ပျစ်ပျစ်ပါတဲ့ ကော်ဖီ အကောင်းစား၊** ပြီးတော့ အလက်အကြိုက်ဆုံး နေပယ်အိုက်စကရင်ပါတဲ့ မွေးနေ့ကိတ်မုန့်ကြီးပေါ့။ ဒါဆို ဖြစ်ပြီလား”

“ဖြစ်ပြီ၊ ဒီည ကျွန်မ ရှင်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ် အီးဗ်၊ ပရိသတ်တွေကို ကျွေးမွေးညှော်ခံတုန်းမှာ ငါဘယ်လိုလုပ်ပြီး ...”

“မရဘူး၊ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ဖြစ်အောင်လုပ်”

ခွေးတိရစ္ဆာန်မ ဟု ကျိန်ဆဲပြီး ဂျော့က ဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်သည်။ **ဟာ ... ဒုက္ခပဲ။**

အရေးပါသော ဖောက်သည်တစ်ယောက်အား ချိန်းထားတာ ရှိ သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား နှစ်ကြိမ်တိတိ သူလိမ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ယခု အချိန်နောက်ကျနေပြီ။ သူသည် ဘလက်ဝဲ မိသားစုဝင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်လိုက် ခြင်းကြောင့်သာလျှင် သူ့အား အလုပ်တွင် ဆက်လက်ခန့်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူသိရှိပြီးဖြစ်သည်။ နောက်ထပ် ပြဿနာတစ်ခုခု ပေါ်ပေါက်လာလျှင် သူ့ အလုပ်ကို ထိခိုက်တော့မည်မှာ သေချာသည်။ သည်အဖြစ်မျိုး နောက်ထပ်လုံးဝ အဖြစ်မခံနိုင်တော့။

သူသည် မိမိဘဝ ရပ်တည်ရေးအတွက် အဘွားအို ကိတ်ဘလက်ဝဲ နှင့် အလက်ဇန္ဒရာတို့အပေါ်တွင် လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ထားပြီးဖြစ်သည်။ သည် အချက်ကို ဘယ်နည်းနှင့်မျှ အပျက်မခံနိုင်။ သို့သော် မကြာမီတွင် သူ့အကြံ

အောင်မြင်တော့မည်။ အကြံအောင်မြင်လျှင် သူ့အနေဖြင့် ၎င်းတို့ မြေးအဘွား နှစ်ယောက်ကို လုံးဝ ဂရုစိုက်စရာမလိုတော့။

ဂျော့သည် မင်္ဂလာဆောင်ပွဲတုန်းက ဂရိနိုင်ငံရှိ ဖခင်ကြီးထံ ဖိတ်စာ တစ်စောင်ပို့ခဲ့သေးသည်။ သို့သော် အဘိုးကြီးက စကားပြန်ပင် မပို့။ ဝမ်းသာ စကားပြောကြားဖို့တော့ ဝေလာဝေးရော။

မင်းမျက်နှာ ငါတစ်သက်လုံးမမြင်ချင်ဘူး။ ဂျော့ ဂရိနိုင်ငံမှ ထွက် ခွာလာကာနီးတွင် သူ့ဖခင်က ယင်းသို့ပင် အပြတ်ပြောလိုက်သည်။ **မင်းကို တို့အားလုံးက သေသွားပြီပဲ သဘောထားလိုက်တော့မယ်။ တကယ်လည်း မင်းသေသွားပြီပဲ။ တို့မိသားစုအတွက် မင်းမရှိတော့ဘူး။ တစ်သက်လုံး မရှိတော့ဘူး။**

ကောင်းပါပြီ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ငါ့ဘဝတစ်ဖြစ်လဲ မြင်ရင်တော့ ဖေဖေ အံ့ဩသွားစေရပါလိမ့်မယ်။ သားဆိုးသားမိုက် လူကောင်းပြန်ဖြစ်လာတာ မြင်ရ ပါစေမယ်။

*

အလက်ဇန္ဒရာ၏ ၂၃ နှစ်မြောက် မွေးနေ့ပွဲမှာ အလွန်စည်ကားသည်။ ပရိသတ်ကတော့ လက်ရွေးစင် ၄၀ တိတိသာ ဖိတ်သည်။ သို့သော် နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေးနှင့် လူမှုရေးလောကမှ အရေးပါအရာရောက်သော ထိပ်တန်းပုဂ္ဂိုလ် များဖြစ်သဖြင့် သာမန် လူပေါင်း ၄၀၀ တက်ရောက်သည်ထက် အကျိုးကျေးဇူး ရှိသည်။ ဂုဏ်ရှိသည်။

ဖိတ်စာကမ်းတော့ အလက်ဇန္ဒရာက ဂျော့၏ မိတ်ဆွေများကိုပါ ဖိတ် ရန် ပြောသည်။ သို့သော် ဂျော့က ငြင်းသည်။

“မလိုပါဘူး အလက်။ ဒါက မင်းရဲ့ပွဲပဲ။ မင်းရဲ့မိတ်ဆွေတွေကိုသာ ဖိတ်ပါ။ အဲဒါမှ သဘာဝကျတော့မှာပေါ့”

အဖြစ်မှန်ကတော့ ဂျော့မှာ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေဆို၍ တစ်ယောက် မျှမရှိ။ သူက အထီးကျန်တစ်ကောင်ကြွက်၊ ခြေသလုံး အိမ်တိုင်သမား ဖြစ် သည်။ ဒါကိုပင် သူက ဂုဏ်ယူနေသေးသည်။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ် နေတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ် ကြွားလိုက်ချင်သေးသည်။

စင်စစ် သူတစ်ပါးအပေါ် မှီခိုနေရသော လူတွေမှာ အားနည်းချက်များ ရှိကြသည်။

အလက်ဇန္ဒရာက သူ၏မွေးနေ့ကိတ်မုန့်ကြီးပေါ်မှ ဖယောင်းတိုင်ကို မီးမှုတ်၍ ငြိမ်သက်စွာဆုတောင်းနေသည်ကို ဂျော့က ရပ်ကြည့်နေသည်။ **ကျွန်မ တို့ ဇနီးမောင်နှံရာသက်ပန် ရိုးမြေကျပေါင်းသင်းလိုပါ၏ ဘုရား** ဟု အလက်

ဇန္တရာက ဆုတောင်းမည်မှာ သေချာသည်။ အဲဒီလို ဆုတောင်းမဲ့အစား ရှေ့အဖို့တွင် ကျွန်မအနေနဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ ဘေးမသိ ရန်မခပဲ အသက်ရှည်စွာ နေထိုင်ရပါလို၏ ဘုရားလို့သာ ဆုတောင်းသင့်တယ် ဟု ဂျော့က ကျိတ်ပြီး တွေးလိုက်မိ၏။

အလက်ဇန္ဒရာသည် ငွေချည်နုနုကွပ်ထားသော အဖြူရောင် ဝတ်စုံကြီးကို ဝတ်ထားသည်။ လည်ပင်းတွင်မူ ဘွားဘွားက မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးသော စိန်ဘယက်ကြီးက ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်ဖြင့် သောက်ရှူးကြယ်လို တလက်လက်တောက်နေသည်။

မစ္စက်ကိတ်ဘလက်ဝဲက နတ်ဖက်သည့် မောင်နှံလို အတွဲညီလှသော ပျိုရွယ်သူ ဇနီးမောင်နှံတို့အား တစ်မိမိမိမိ ကြည့်ရင်း ပီတိတွေ ဝေဖြာနေမိသည်။ တို့တစ်နှစ်မြောက် မင်္ဂလာအထိမ်းအမှတ်နေ့တုန်းကလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ဒေးဗစ်က ငါ့လည်ပင်းမှာ ဆွဲကြိုးစွပ်ပေးပြီးတော့ ‘မင်းကို ကိုယ်အသက်တမျှ ချစ်ပါတယ်ကွယ်’ လို့ ပြောလိုက်တာဟာ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် နားထဲမှာ အချို့မြိန်ဆုံးစကားပဲ။

အဘွားကြီးက စိန်ဘယက်ကြီးကြည့်ပြီး ယင်းသို့ တွေးနေချိန်တွင် ဂျော့ကလည်း သူ့အတွေးနှင့်သူ -

အား ... ဒီဘယက်ကြီးကတော့ တန်ဖိုးနည်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ အနည်းဆုံးဒေါ်လာတစ်သိန်းခွဲလောက်တော့ တန်လိမ့်မယ်။

ညှို့ခံပွဲကာလတစ်ချိန်လုံးတွင် အလက်ဇန္ဒရာ၏ အမျိုးသမီးမိတ်ဆွေများက ဂျော့ကိုသာ ညှို့ဓာတ်အပြည့်ပါသော မျက်လုံးရွဲကြီးများဖြင့် တန်းတန်းစွဲ စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ သို့သော် ဂျော့ကတော့ သူတို့ကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားသလို ခပ်တည်တည်ပင် နေနေသည်။ တခြား အခြေအနေတွေဆိုလျှင် သူက ယင်းအမျိုးသမီးတွေကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ခေါ်ထုတ်သွားမည် မှာ သေချာသည်။ သို့သော် သည်ပွဲမှာတော့ ယင်းသို့လုပ်၍ လုံးဝမဖြစ်၊ မတော်လျှင် သူ့စရိုက်ကြမ်းတွေကို အားလုံး သိကုန်ကြပြီး စီမံကိန်းကြီးတစ်ခုလုံး သဲထဲရေသွန်ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် မလိုအပ်သော အခြေအနေတွင် မလိုအပ်သော အလုပ်မျိုးကို လုံးဝ မလုပ်သင့်ဟု သဘောပိုက်မိသည်။

၁၀ နာရီထိုးရန် တစ်မိနစ်အလိုတွင် ဂျော့သည် တယ်လီဖုန်း စားပွဲအနီးသို့ ရောက်နေသည်။ နောက်တစ်မိနစ်အကြာတွင် ဖုန်းမြည်လာသည်။ ဖုန်းကို ကောက်ကိုက်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို”
“မစ္စတာမဲလစ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အခု မစ္စတာမဲလစ်ပြောတဲ့အတိုင်း ပြန်ဆက်တာပါ။ မစ္စတာမဲလစ်က ၁၀ နာရီတိတိမှာ ဆက်ပါလို့ ကြိုပြောထားလို့ ဆက်တာပါ”

အလက်ဇန္ဒရာက သူ့အနီးတွင် ရပ်နေသည်။ ဂျော့က အလက်ဇန္ဒရာကို လှည့်ကြည့်ကာ မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြုတ်လိုက်ပြီး -

“သူခေါ်တာ ဘယ်အချိန်လဲ”

“ဟယ်လို မစ္စတာမဲလစ်ပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဖုန်းကိုင်ထားပါတယ်”

“မစ္စတာမဲလစ်က ၁၀ နာရီမှာ ခေါ်ပါဆိုလို့ ခေါ်တာပါ”

အလက်ဇန္ဒရာက သူ့အနီးသို့ ကပ်လာသည်။

“ကောင်းပါပြီ” သူက စကားပြောခွက်ထဲသို့ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“သူ့ကို ကျွန်တော် ထွက်လာပါပြီလို့ ပြန်ပြောလိုက်ပါ။ ‘ပင် အမေရိကန် ကလပ်’ မှာ တွေ့ကြမယ်လို့ ပြောပေးပါ”

ဂျော့ ဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ မောင်၊ ဘာကိစ္စလဲ ဟင်”

ဂျော့က အလက်ဇန္ဒရာဘက်သို့ လှည့်ရင်း -

“အို ... ကိုယ်တို့ကုမ္ပဏီက အစုရှယ်ယာပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ပါ။ ခပ်ကြောင်ကြောင်လူကြီးပါ။ သူက စင်္ကာပူသွားမလို့၊ အဲဒါ ကိုယ်ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ရမယ့် ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းတချို့ ရုံးမှာ ကျန်ခဲ့လို့ ကိုယ်က အဲဒါတွေ ယူပြီး လေယာဉ်ထွက်ခင် သူ့ကို အမိသွားပေးရမှာ”

“ဟင် ... အခုလား ဟင်”

အလက်ဇန္ဒရာက မျက်နှာညှိုးသွားသည်။

“တခြားတစ်ယောက်ယောက် လွှတ်လိုက်လို့ မရဘူးလား မောင်”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲကွယ်။ သူတို့က ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ယုံကြည်တာ” သူက စိတ်မကောင်းသလို သက်မတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ “အမှန်က အလုပ်မှာလည်း သူတို့က ကိုယ့်ကိုပဲ အားအကိုးဆုံးဖြစ်နေတယ်လေ” သူက အလက်ဇန္ဒရာအား သိုင်းဖက်လိုက်ပြီး “ဘယ်လိုမှမဖြစ်ပါနဲ့ အချစ်ရယ်။ ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်းကြောင့် ပွဲမပျက်စေပါနဲ့။ ဆက်ပြီးသာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဧည့်ခံနေလိုက်ပါနော်။ ကိုယ်အတတ်နိုင်ဆုံး ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ် အချစ်ရယ်”

အလက်ဇန္ဒရာက အားတင်းပြုံး ပြုံးရင်း -

“ကျွန်မတော့ မောင့်ကို သိပ်ပြီး သတိရနေတော့မှာပဲကွယ်”

ဂျော့အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ အလက်ဇန္ဒရားမှာ မျက်နှာညှိုးညှိုး ဖြင့် ရပ်ကြည့်ကျန်ရစ်သည်။ ခဏကြာတော့မှ တစ်ခန်းလုံးကို ဝေကြည့်လိုက်မိ သည်။

ဧည့်သည်တွေ ကိုယ့်အတွဲနှင့်ကိုယ် စကားပြောလိုက်၊ အရက်ခွက် မြှောက်လိုက်ဖြင့် ပျော်မဆုံး ဖြစ်နေကြသည်။

သူမ၏မွေးနေ့တွင် အီးဗ်တစ်ယောက် ဘာတွေများ လုပ်နေပါလိမ့် မလဲဟု အလက်ဇန္ဒရားက ရုတ်တရက် သတိရလိုက်မိသည်။

*

အီးဗ်က တံခါးဖွင့်ပေးပြီး ဂျော့အား အခန်းထဲသို့ ဝင်စေသည်။

“ရှင်မဆိုးဘူး။ တော်တော် တော်တယ်”

“ငါ ကြာကြာနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဟိုမှာ အလက်က ...”

သူမက သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲကာ -

“လာစမ်းပါ ... ရှင့်ကို အံ့ဩစရာပြမလို့”

သူ့ကို စားသောက်ခန်းကလေးထဲသို့ လက်ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။

စားပွဲတွင် အဖြူရောင်စားပွဲခင်း ခင်းထားပြီး နှစ်ယောက်စာ ပြင်ထားသည်။

စားပွဲအလယ်တွင် ဖယောင်းတိုင်များ ထွန်းထားသည်။

“ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်မမွေးနေ့ပွဲ အတွက်လေ”

“ဟုတ်သားပဲ။ ငါဘာလက်ဆောင်မှ ယူမလာနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

သူမက သူ့ပါးကို ပုတ်လိုက်ပြီး -

“ယူလာပါတယ်။ အချစ်ယူလာပါတယ်။ ကျွန်မကို အချစ်ပဲ ပေးပါ။

ကဲ ... ထိုင်စမ်းပါဦး”

“ငါ ဘာမှ မစားချင်တော့ဘူး။ တစ်ဝတစ်ပြဲ စားလာခဲ့ပြီးပြီ”

“ထိုင်စမ်းပါ” သူမက အမိန့်သံမပါဘဲ ထပ်ပြောသည်။

သူက သူမမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ ဝင်ထိုင် သည်။

ညစာအတွက် ပြင်ဆင်ထားသော စားစရာများမှာ အလက်ဇန္ဒရား၏ မွေးနေ့ပါတီပွဲမှ ဟင်းလျာများအတိုင်းပင် ဖြစ်နေသည်။ **ခရုမိုဟင်း၊ အကောင်း စား အမဲသားကင်၊ ဆလတ်ရွက်နုလက်သုပ်၊ အနုစား မလိုင်ဒိန်ဖြူနှင့် မလိုင်ပျစ်ပျစ်ပါတဲ့ ကော်ဖီ အကောင်းစား၊** ပြီးတော့ နေပယ်အိုက်စကရင် ပါတဲ့ မွေးနေ့ကိတ်မုန့်ကြီး ...။

ဂျော့ မစားချင်ဘဲလျက် အတင်းဇွတ်မှိတ်ကာ စွန့်၍စားနေသည်ကို အီးဗ်က သဘောကျစွာ ထိုင်ကြည့်နေသည်။

အတန်ကြာတော့မှ သူမက ပြောသည်။

“ကျွန်မနဲ့ အလက်တို့က ဘယ်ကိစ္စမှာမဆို ညီတူညီမျှခွဲဝေခံစားကြ တာရှင့်။ ဒီညမှာလည်း သူ့မွေးနေ့ပွဲကို ကျွန်မပါ ခွဲဝေခံစားတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ နောက်နှစ်ကျတော့ မွေးနေ့ပွဲက နှစ်ခုမရှိတော့ဘူး။ တစ်ခုပဲ ရှိတော့မှာ။ အချိန် ရောက်လာပြီလေ။ အလက် မတော်တဆ အန္တရယ်တစ်ခုခုကြောင့် သေကိုသေရ တော့မှာ။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ အဘွားကြီးလည်း အလက်သောကနဲ့ပဲ ရင်ကွဲနာ ကျပြီး သေသွားလိမ့်မယ်။ အဲဒါဆိုရင် ရှိသမျှပစ္စည်းတွေအားလုံးကို ကျွန်မတို့ ပိုင်ပြီပေါ့။ ကဲ ... မစားချင်ရင်လည်း မစားပါနဲ့တော့။ ကျွန်မ အခန်းထဲ သွားကြမယ်။ ကျွန်မကို မွေးနေ့လက်ဆောင်ကလေး ပေးသွားစမ်းပါဦး။”

“တော်ပါတော့ အီးဗ်ရယ်။ ငါ ပြန်သွားပါရစေတော့။ ဟိုမှာ ပွဲတန်း လန်းနဲ့ အလက်က မျှော်နေရှာလိမ့်မယ်”

“အံ့မယ် ရှင်က ကျွန်မကိုတောင် သိပ်ဂရုမစိုက်ချင်တော့ဘူးပေါ့လေ။ ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ ဆရာ၊ လာစမ်းပါ။”

သူမက ဂျော့၏လက်ကို လှမ်းဆွဲသည်။ ဂျော့က သူမ၏ လက်ကို ပုတ်ချလိုက်သည်။

“ကြည့်စမ်း ရှင်က ကျွန်မကို ဒီလောက်တောင် မုန်းနေလို့လား ဟုတ်လား၊ ကျွန်မကို ရိုက်ချင်နေသလား ဟုတ်လား။”

“မင်းကို သတ်ချင်နေတာ”

အီးဗ်က ရယ်လိုက်သည်။ “ရှင်က သတ်ချင်ပေမဲ့ သတ်လို့မရဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရှင်ကလည်း ကျွန်မလိုပဲ ဘလက်ဝဲမိသားစုလုပ်ငန်းကြီး ကို ပိုင်ချင်နေတာ မဟုတ်လား။ ဒီမယ် ဂျော့ ကျွန်မ ပြောမယ်။ သေသေချာချာ နားထောင်။ ရှင်က ကျွန်မကို ဘယ်တော့မှသတ်လို့မရဘူး သိရဲ့လား။ တကယ် လို့ ကျွန်မ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကျွန်မ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ရှင့်အကြောင်းကို ရဲကို တိုင်လိမ့်မယ်။ ကျွန်မက ကျွန်မမိတ်ဆွေကို လျှို့ဝှက်စာတစ်စောင် ပေးထားတယ် သိရဲ့လား။”

ဂျော့က ကိုယ့်နားကိုယ် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

သူမ တကယ်ပင် အမှန်အတိုင်း ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သည် အတိုင်းဆိုလျှင် သူသည် အီးဗ်၏ စက်ကွင်းမှ ဘယ်တော့မှ လွတ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်။ သူမသည် သူ့ကို ကျွန်ပြုထားပြီး တစ်သက်လုံးသည်အတိုင်းသာ နေသွားရလျှင်တော့ မလွယ်မလွယ် အကြီးအကျယ် မလွယ်။ သူက တွေးရင်း

ကြက်သီးပင် ထလာမိသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ဒေါသလည်း အကြီးအကျယ် ဖြစ်မိသည်။

“လာစမ်းပါ မထုံတက်သေးနဲ့ ဘာတွေ ငေးနေရတာလဲ။ ကျွန်မ အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ကလေး ပေးသွားပါဦး”

သူမက သူ့လက်ကို အတင်းဆွဲခေါ်သွားသည်။

*

သူက သူမ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် မှီကာ “အီးဗ် ... အီးဗ်” ဟု လှုပ်ခေါ် သည်။

အီးဗ်က ရောင်ကိုင်းနေသော မျက်လုံးများကို ကြိုးစားဖွင့်ရင်း -

“ဒေါက်တာ ... ဒေါက်တာ ခေါ် ... ခေါ် ... ပေးပါ” နာကျင်ခြင်း ဝေဒနာက ပြင်းထန်လှသဖြင့် မနည်းကြိုးစား၍ ပြောနေရသည်။ “ဒေါက် ... ဒေါက်တာ ဟာလေ၊ ဒေါက်တာဟာလေကို အမြန်ခေါ်ပါ”

“ဒေါက်တာ ကျေးဇူးပြုပြီး အမြန်ဆုံး လာကြည့်ပါ ခင်ဗျား၊ ဒီမှာ အီးဗ်ဘလက်ဝဲ မတော်တဆ အန္တရာယ် ကြုံနေလို့ပါ ဒေါက်တာ” ရျော့က တယ်လီဖုန်းဖြင့် ကမန်းကတန်း လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

*

ဒေါက်တာဟာလေ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ အီးဗ်ကို ကြည့် လိုက်သည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးတွေ အလိမ်းလိမ်းပေကျံကာ မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း ဖြစ်နေသည်။ ကမန်းကတန်း သွေးစမ်းကြည့်သည်။

“ရဲကို အမြန်အကြောင်းကြားပါ။ လူနာတင်ကားပါ ယူလာဖို့ ပြော ပါ”

“ဒေါက်တာ” အီးဗ်က လေသံဖြင့် ခေါ်သည်။

“ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ အီးဗ်၊ အခြေအနေကောင်းတယ်။ ခုပဲ ဆေးရုံခေါ် သွားမှာပါ” ဒေါက်တာက ကိုယ်ကို ကိုင်းကာ ကရုဏာအပြည့်ဖြင့် ပြောသည်။

အီးဗ်က ဒေါက်တာ၏ လက်ကို စမ်းကိုင်ရင်း -

“ရဲကို မခေါ်ပါနဲ့”

“မခေါ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ငါ့မှာ တာဝန် ...”

သူမက လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး -

“မခေါ်ပါနဲ့ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာက အီးဗ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ပါးရိုးနှင့် မေးရိုးများတွင် ဒဏ်ရာပြင်းသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း စီးကရက်မီးနှင့် ရှို့ထားသော မီး လောင်ရာတွေ ပြည့်နှက်နေသည်။

“စကားမပြောနဲ့ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေပါ။ သက်သက်သာသာကလေး နေပါ”

နာကျင်ခြင်းက တစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းမိုးထားသည်။ အံ့ကို ကြိတ် ကာ အသက်ကို မနည်းကြိုးစားရှူနေသည်။

“ကျေး ... ကျေးဇူးပြုပြီး မခေါ် ... မခေါ်ပါနဲ့ ဒေါက်တာ” စကားတစ် ခွန်းပြောလိုက်တိုင်း တစ်ကိုယ်လုံးက နာကျင်သွားသလို ထင်မှတ်ရသည်။ “ကိုယ် ... ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စပါ။ ဘွားဘွားသိသွားရင် ကျွန် ... ကျွန်မကို တစ်သက် ခွင့်လွှတ် ... ခွင့်လွှတ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ရဲကို မခေါ် ... ခေါ်ပါနဲ့ ဒေါက်တာ။ ကားတစ်စီးက ဝင်တိုက်ပြီး မောင်းပြေးသွားတာပါ။ သာမန်မတော် ... မတော်တဆ အန္တရာယ်ကလေးပါ”

အခြေအတင် ပြောနေရန် အချိန်မရှိတော့။ ဒေါက်တာ ဟာလေသည် စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဒေါက်တာ ဟာလေပါ” သူက အီးဗ်၏ တိုက်ခန်းနံပါတ်ကို ပြော လိုက်ပြီး “ကျုပ် အခုချက်ချင်း လူနာတင်ကားတစ်စီး လိုချင်တယ်။ ဒေါက်တာ ဝတ်စတားကို တွေ့အောင်ရှာပြီး ဆေးရုံမှာ ကျုပ်နဲ့တွေ့ဖို့ပြောပါ။ အရေးပေါ် လူနာလာမယ်။ ခွဲစိတ်ဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ထားပါလို့ ပြောပါ” သူက ခေတ္တ စကားရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ “ဪ ... ဝင်တိုက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတဲ့ ကိစ္စကလေးပါ”

ထို့နောက် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ ဒေါက်တာ” ဂျော့က သက်မတစ်ချက်ချကာ ပြောလိုက် သည်။

ဒေါက်တာဟာလေက အလက်ဇန္ဒရာ၏ ယောက်ျားကို လှည့်ကြည့် သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် မုန်းတီးခြင်း အရိပ်လက္ခဏာတွေ အထင်းသား ပေါ် လွင်နေသည်။

“ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုဘူး။ ဒီအလုပ် ငါဝင်လုပ်ပေးတာ ဘလက် ဝဲမိသားစု မျက်နှာထောက်လို့လုပ်တာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအနေနဲ့ကတိတစ်ခုတော့ ပေးရလိမ့်မယ်။ စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်ဆီသွားပြီး အစမ်းသပ်ခံပါ့မယ်လို့ ကတိ ပေးပါ”

“အဲဒါ ... မ ... မလိုအပ်ဘူး ထင် ...”

“အဲဒါဆို ငါ ခုချက်ချင်း ရဲကို ခေါ်လိုက်မယ်။ မင်းက လူစိတ်ရှိတဲ့ အကောင်မဟုတ်ဘူး ခွေးမသားရဲ့”

ဒေါက်တာက ပြောပြောဆိုဆို တယ်လီဖုန်းကို လှမ်းကိုင်မည်လုပ်သည်။

“ဟာ ... မ ... မလုပ်ပါနဲ့ ဒေါက်တာ။ ကျွန်တော် တောင်း ... တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်နဲ့ သွားတွေ့ပါမယ်ခင်ဗျား” ရှေ့က မျက်ကလူးဆံပျာ အမူအရာဖြင့် တောင်းပန်သည်။

ထိုအခိုက် အဝေးမှ အရေးပေါ် လူနာတင်ကား ဥဩဆွဲသံ ကြားလိုက်ရသည်။

*

ရှည်လျားသော ဥမင်လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် တရွတ်တိုက်ဆွဲခေါ်သွားသလို ထင်မှတ်ရသည်။ မီးရောင်စုံတွေကလည်း ပွင့်လာလိုက်၊ ပိတ်သွားလိုက်နှင့်။ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ငှက်တောင်ပမာ ပေါ့ပါးနေသည်။ လေထဲတွင် လွင့်မျောနေသလို ထင်ရသည်။ **ခုနေ ငါပျံချင်ရင် ပျံလို့တောင် ရမှာပဲ** ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

လက်နှစ်ဖက်ကို လှုပ်ကြည့်သည်။ လှုပ်လို့မရ။ တစ်စုံတစ်ရာက ဆွဲဖိထားသလို ထင်ရသည်။ မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ သူမအား လူနာတင်ဘီးလှည်းပေါ်တွင် တင်ကာ အစိမ်းရောင် ဝတ်ရုံနှင့် ဦးထုပ်များဆောင်းထားသော လူနှစ်ယောက်က အဖြူရောင်စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း တွန်းယူသွားနေသည်။ မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။ **ငါ ပြဇာတ်ကနေတာ** ဟု တွေးမိသည်။

မျက်လုံးကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။

အဖြူရောင် အခန်းကြီးထဲမှ စားပွဲပေါ်တွင် ရောက်ရှိနေကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

အစိမ်းရောင် ဝတ်ရုံကြီးဝတ်ထားသော ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် လူတစ်ယောက်က သူမအနားသို့ ကပ်လာပြီး ပြောသည်။

“ငါ့နာမည် ကိတ်သ်ဝက်ဘ်စတား၊ မင်းကိုငါ အခု ခွဲစိတ်မလို့”

“ကျွန်မ အရပ်ဆိုးသွားမှာလား ဟင်” သူမက လေသံဖြင့် မေးသည်။

“ကျွန်မ အရပ်ဆိုးသွားမှာလား ဟင်”

“မဆိုးပါဘူး။ နဂိုအတိုင်းပဲ ပြန်ဖြစ်လာမှာပါ။ ကဲ ... မင်းကို ငါသိပ်ပေးမယ်။ အိပ်တော့ ... အိပ်တော့ စိတ်ကို အလိုက်သင့် လျှော့ထားပြီး အိပ်လိုက်တော့ ဟုတ်လား”

ထို့နောက် သူက မေ့ဆေးပညာရှင်အား အချက်ပြလိုက်သည်။

*

ဂျော့သည် အီးဗ်၏ အခန်းတွင် ကိုယ်လက်သန့်စင်ရင်း လက်ပတ် နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။

မနက် သုံးနာရီထိုးနေပြီ။ သည်အချိန်ဆို အလက်ဇန္ဒရာ အိပ်ပျော်နေ တုန်း ရှိလိမ့်မည်။

သို့သော် ... သူ အိမ်ပြန်ရောက်လာတော့ အလက်ဇန္ဒရာက သူ့ကို ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေတာ တွေ့ရသည်။

“အမယ်လေး မောင်ရယ်။ ကျွန်မမှာဖြင့် အမျိုးမျိုးတွေးပြီး ပူလိုက်ရ တာ။ တစ်မှေးမှတောင် အိပ်မပျော်ဘူး။ မောင် ... ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးနော်”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွယ်”

သူမက သူ့အနားကပ်လာကာ သူ့ကို ဖက်လိုက်သည်။

“ကျွန်မက မောင်တော့ ဧကန္တ တစ်ခုခု ဖြစ်နေပြီထင်ပြီး ရဲကိုတောင် လှမ်းဖုန်းဆက်မလို့။ ဒါနဲ့ အဲဒီလူကို ကန်ထရိုက် စာချုပ်တွေ ပေးလိုက်နိုင် သလားဟင်”

“ကန်ထရိုက် ... အို ... အင်း ... ဟုတ်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ အဲဒါတွေ ပေးဖြစ်လိုက်တယ်။ အချိန်မီပါပဲ”

“မောင် ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် နောက်ကျရတာလဲ ဟင်”

“လေယာဉ်က တော်တော်နဲ့ မထွက်ဖြစ်ဘူး။ ဒါနဲ့ သူနဲ့ အတူတူနေ နေရတယ်။ လေယာဉ်ထွက်နိုးထွက်နိုးနဲ့ စောင့်ရင်း အချိန်ကုန်သွားတာ။ အလက်ဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့တောင် အချိန်မရလိုက်တော့ဘူး။ ဆောရီးပဲ ... အလက်”

“ရပါတယ် မောင်၊ မောင် ဘေးမသီ ရန်မခဘဲ ပြန်ရောက်လာပြီပဲ”

အီးဗ်ကို လူနာတင်လှည်းနှင့် တင်ယူသွားတော့ သူမက ဂျော့ကို အသာစောင်းကြည့်ပြီး “အိမ်ပြန် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး ပြော” ဟု လေသံဖြင့် လှမ်း ပြောခဲ့သည်။

အကယ်၍ အီးဗ်များသေသွားခဲ့လျှင် သူ့ကို လူသတ်မှုနှင့် ဖမ်းကြ တော့မည်။ ကံကောင်းထောက်မ၍ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့လျှင်တော့ အားလုံး အဆင်ပြေ မည်။ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သလို အခြေအနေကိုအတိုင်းပင် ရှိလိမ့်မည်။ အီးဗ်ကလည်း သူ့ကို အပြစ်မြင်မည်မဟုတ်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူမ၏ စီမံကိန်းက ဆုံးခန်းမတိုင်သေး။ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရန်အတွက် ဂျော့ရှိနေရဦးမည် မဟုတ်ပါလား။

*

အီးဗ်ကို ကုသရန်အတွက် ဒေါက်တာ ဝက်ဘ်စတားကို ရရှိခဲ့ခြင်းမှာ အထူးကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။

ဒေါက်တာ ဝက်ဘ်စတားသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ရှေးဦးအကျဆုံး ပလတ်စတစ်ကုထုံး ဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် ပက်ခီရိပ်သာလမ်းရှိ ပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံတွင် ကုသသည်။ မင်ဟတ်တန်အောက်ပိုင်းတွင်လည်း ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်း ဖွင့်သည်။ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မွေးဖွားလာခဲ့သူများအား ပလတ်စတစ်ကုထုံးဖြင့် ကုသရာတွင် အလွန်ကျော်ကြားသည်။ ပိုက်ဆံမတတ်နိုင်သူများကိုလည်း အခမဲ့ ကုသပေးသည်။

ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတားသည် မတော်တဆ အန္တရာယ်ကြောင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်သွားသော လူနာပေါင်းများစွာကို လက်ခံကုသပေးခဲ့ဖူးပြီ။

သို့သော် ယခု အီးဗ်ဘလက်ဝဲ၏ မျက်နှာကို မြင်ရသောအခါတွင် ကား သူသည် လန့်ပင်လန့်သွားမိသည်။ သူမ ဓာတ်ပုံတွေကို မဂ္ဂဇင်းများတွင် မြင်ခဲ့ဖူးသည်။ ယခု ကိုယ်တိုင် မြင်ရတော့ တော်တော်ကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ ဒေါသလည်း ထွက်မိသည်။

“ဒါ ဘယ်သူ့ကြောင့် ဖြစ်တာလဲ ဒေါက်တာ” သူက ဒေါက်တာ ဟာလေကို မေးသည်။

“ကားတစ်စီးက ဝင်တိုက်ပြီး မောင်းပြေးသွားတာပါ”

“ဒါဆို တစ်ကိုယ်လုံးအနံ့ အကွက်ကွက် မီးလောင်ထားတာတွေက ဘာတွေလဲ။ အဖြစ်မှန်ကဘာလဲ။ အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောပါ ဒေါက်တာ”

“ထားလိုက်စမ်းပါဗျာ။ ဒီအကြောင်း ကျုပ် မပြောပါရစေနဲ့၊ အရေးကြီးတာက သူ့အသားအရေတွေကို နဂိုအတိုင်း ပြန်ဖြစ်အောင် ကုပေးဖို့ပဲ။ အဲဒါ ခင်ဗျားရဲ့ အဓိကတာဝန်ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော့်တာဝန်ပါ”

*

နေ့လယ်ပိုင်းရောက်တော့မှ ခွဲစိတ်ကုသမှုပြီးသွားသည်။ ဒေါက်တာ ဝက်ဘ်စတားက သူ့လက်ထောက်များဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောသည်။

“ကိုင်း ... တို့ပြီးသွားပြီ။ သူ့ကို အရေးတကြီး လူနာခန်း ပို့လိုက်တော့။ အခြေအနေမဟန်ရင် ငါ့ကို ချက်ချင်း အကြောင်းကြားပါ”

ခွဲစိတ်မှုလုပ်ငန်းသည် ၉ နာရီတိတိကြာသည်။

*

နောက် ၄၈ နာရီကြာသောအခါ အီးဗ်အား အရေးတကြီး လူနာခန်းမှ ပြောင်းရွှေ့သည်။

ဆေးရုံသို့ ဂျော့ ရောက်လာသည်။ သူက အီးဗ်ကိုကြည့်ချင်သည်။ စကားပြောချင်သည်။ အီးဗ်က သူ့အပေါ် ရန်ငြိုးထားပြီး လက်စားချေရန် အကြံရှိ

မရှိ ဆိုသည်ကိုလည်း သိချင်သည်။

“ကျွန်တော်က မစ္စဘလက်ဝဲရဲ့ ရှေ့နေပါ” သူက တာဝန်ကျဆရာမ အား ပြောသည်။ “သူက ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ သိပ်မကြာ ပါဘူး။ ခဏတစ်ဖြုတ်ပါ”

သူနာပြုဆရာမက ဂျော့ကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ တော်တော် ချောတဲ့ မောင်ပဲ ဟု မှတ်ချက်ချမိသည်။

“အမှန်က ဘယ်ဧည့်သည်မှ တွေ့ခွင့်မပြုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှင်တွေ့ချင် ရင်တော့ ရပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အီးဗ်သည် သီးသန့်ခန်းထဲမှ ခုတင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှဲနေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ပတ်တီးတွေနှင့်။ ပိုက်တွေပြန်တွေ တို့လို့တန်းလန်းနှင့်။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးတွင် မျက်လုံးများနှင့် နှုတ်ခမ်းများကိုသာ မြင်ရသည်။

“အီးဗ်”

“ဂျော့” သူမအသံက သဲ့သဲ့ကလေး။ ဂျော့က ကိုယ်ကိုကိုင်းပြီး ကပ် နားထောင်ရ၏။ “ဒီအကြောင်း အလက်ကို မပြောပါဘူးနော်”

“ဟင့်အင်း ... လုံးဝ မပြောဘူး” သူက ခုတင်စွန်းတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ “ငါလာတာက ..”

“ရှင် ဘာလို့လာတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ ကျွန်မတို့က ရှေ့ဆက်ပြီး လုပ်စရာတွေ ကျန်သေးတယ် မဟုတ်လား”

ယခုမှ ဂျော့ရင်ထဲမှ အလုံးကြီး ကျသွားသလို ထင်လိုက်ရသည်။ “ဒီလိုဖြစ်ရတာ ငါအများကြီး စိတ်မကောင်းပါဘူး အီးဗ်၊ တကယ်ပြောတာပါ”

“အလက်ဆီ တစ်ယောက်ယောက်ကို ဖုန်းဆက်ခိုင်းပါ။ ကျွန်မ အိမ် မှာ မရှိဘူး။ ခရီးထွက်သွားတယ်လို့ပြော၊ တစ်ပတ် နှစ်ပတ်အတွင်း ပြန်လာမယ် လို့ ပြောလိုက်”

“စိတ်ချပါ၊ ဆက်ဆက် ပြောလိုက်မယ်”

သွေးခြည်ဥနေသော မျက်လုံးနှစ်လုံးက ဂျော့မျက်နှာကို ပြူးကြည့် နေသည်။

“ဂျော့ ကျွန်မကို တစ်ခုတော့ ကူညီပါ”

“ပြောပါ အီးဗ်”

“ရှင် သေချင်းဆိုးနဲ့ သေပေးပါ”

*

နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပြီးနောက် ပြန်နိုးလာသည်။
ခုတင်ဘေးတွင် ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတား ရောက်နေသည်။

“ဘယ်လိုနေသေးသလဲ။ စိတ်ထဲမှာ နေသာထိုင်သာရှိရဲ့လား” သူ့
အသံက ညင်သာအေးဆေးသည်။

“သိပ်မောတယ်။ ကျွန်မ အခြေအနေဘယ်လိုလဲ ဟင်၊ ဘာတွေ
ဖြစ်နေတာလဲ ဟင်”

ဒေါက်တာ ဝက်ဘ်စတားက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်နေသည်။

ဓာတ်မှန်ကို စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ ပါးရိုးကျိုးသွားပြီး နားသယ်
ကြွက်သားများ ပျက်စီးသွားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ပါးစပ် ဖွင့်လိုက်
လျှင် အလွန်နာခြင်း ဖြစ်သည်။ နှာခေါင်းလည်း ကျိုးသွားသည်။ ထို့ပြင်
နံရိုးနှစ်ချောင်းကျိုးပြီး ကျောကုန်းနှင့် ခြေဖဝါးများတွင် စီးကရက် မီးလောင်ရာ
များ ရှိသည်။

“ကျွန်မမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေသလဲ” သူမက ထပ်၍ မေးသည်။

ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတားက လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောသည်။

“ပါးရိုးကျိုးသွားတယ်။ နှာခေါင်းကျိုးသွားတယ်။ ပြီးတော့ မျက်ခွံ
နည်းနည်း လွဲသွားတယ်။ နားသယ်ကြွက်သားတွေ ပျက်စီးသွားတယ်။ ပြီး
တော့ စီးကရက်မီးလောင်တာတွေရှိတယ်။ အဲဒါတွေအားလုံး ဂရုတစိုက်
ချုပ်ပြီး လုပ်ပြီးပါပြီ”

“ကျွန်မ မှန်ကြည့်ချင်တယ်” သူမက တိုးတိုးပြောသည်။

ဤအချက်မှာ နောက်ဆုံးမှ ခွင့်ပြုရမည့် အချက်ဖြစ်သည်။

“အဲဒါတော့ ဆောရီးပဲ၊ တို့က မှန်မသုံးဘူး”

နောက်မေးခွန်းကို မေးရမှာ သူမက တွေးကြောက်နေမိသည်။
သို့ပေမဲ့ သိချင်လွန်း၍ စွန့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဒီ ... ဒီပတ်တီးတွေ ဖြေပြီးရင် ကျွန်မ ... ကျွန်မ ဘယ်လိုနေမလဲ
ဒေါက်တာ”

“အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားရလိမ့်မယ်။ ဒီကိစ္စမဖြစ်ခင်က
ရုပ်မျိုးအတိုင်း တွေ့ရလိမ့်မယ်”

“ကျွန်မ မယုံဘူး”

“စောင့်ကြည့်ပါ။ ကဲ ... ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါဦး။
ငါက ရဲကို အစီရင်ခံစာ ရေးရမယ်”

အကြာကြီး ငြိမ်သက်နေသည်။

“ကျွန်မကို ထရပ်ကား ဝင်တိုက်သွားတာ”

“နာမည်ကိုပြောပါ။ ဘယ်သူဝင်တိုက်သွားတာလဲ”

“မက်ခိ”

“နောက်ဆုံးနာမည်ရော”

“ထရပ်”

အင်း သူတို့တော့ တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ဉာဏ်တည်း ပူးပေါင်းလုပ်ကြံနေကြပါရောလား ဟု တွေးပြီး အံ့သြမိသည်။ ပထမ ဒေါက်တာ ဟာလေ၊ ဒုတိယ အီးဗ်။

“အခုလို မှုခင်းနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ ကိစ္စမျိုးမှာ ငါ့အနေနဲ့ ဥပဒေအရ ရဲကို အစီရင်ခံစာ ရေးရမယ့် တာဝန်ရှိတယ်”

အီးဗ်က ဒေါက်တာ့လက်ကို လှမ်းဆွဲပြီးတော့ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည်။

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ဒေါက်တာရယ်။ အဲဒါတော့ ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ မလုပ်ပါနဲ့။ ကျွန်မ ဘွားဘွားနဲ့ ညီမလေးတို့ သိသွားရင် သူတို့ကို သတ်သလို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ဒေါက်တာက ရဲကို သတင်းပေးရင် သတင်းစာ တွေကလည်း ရေးကြတော့မယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး မလုပ်ပါနဲ့ ဒေါက်တာရယ်။ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ဒေါက်တာရယ်”

“ဒီကိစ္စကို ငါက ကားတိုက်မှုအနေနဲ့ ဘယ်နှယ့်လုပ်ပြီး သတင်းပို့လို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ကားတိုက်ရင် အခုလို မီးလောင်ဒဏ်ရာတွေ မရှိနိုင်ပါဘူး”

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ဒေါက်တာ။ ကျွန်မကို သနားပါ ဒေါက်တာရယ်”

သူမ၏ မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ တကယ်လည်း သနားစရာကောင်းသည့် အရိပ်လက္ခဏာတွေ ပေါ်လွင်နေသည်။

*

ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတားသည် ထိုနေ့မှစ၍ အီးဗ်အား နေ့တိုင်းလာကြည့်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်နေ့တည်း နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် ဝင်ကြည့်တတ်သည်။

သူသည် အီးဗ်အတွက် ပန်းများနှင့် ဆေးရုံရှိ လက်ဆောင်ပစ္စည်း ဆိုင်မှ ရောင်းချသော သင့်လျော်ရာ လက်ဆောင်ပစ္စည်းကလေးများလည်း ယူလာတတ်သည်။

ဒေါက်တာ ရောက်လာတိုင်း အီးဗ်က စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် အမြဲလိုလို မေးတတ်တာကတော့ -

“ကျွန်မ တစ်နေ့လုံး ဒီလိုချည်း အိပ်နေရတော့မှာလား ဒေါက်တာ၊ တစ်ယောက်ယောက်က တစ်ခုခုများ လုပ်မပေးနိုင်တော့ဘူးလား”

“ငါ့ရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ယောက်က မင်းကို လုပ်ပေးနေပါတယ်”

“ဆရာ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဟုတ်လား။ ဘယ်သူလဲ ဒေါက်တာ”

“သဘာဝ မိခင်ပါ။ အခု ဒီအမြင်ဆိုးပြီး ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ ပတ်တီးတွေအောက်မှာ မင်းရဲ့ အသားအရေတွေကို မူလအတိုင်း လှလှပပ ပြန်ဖြစ်အောင် ဘာဘာမိခင်က ကုသပေးပါတယ်”

*

သည်လိုဖြင့် ဒေါက်တာ ဝက်ဘ်စတားက အီးဗ်အား သုံးလေးရက် တစ်ကြိမ်လောက်စီ ပတ်တီးများခွာပေးပြီး ချုပ်ရာများကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ပတ်တီးခွာပြီးတိုင်းတွင်လည်း “ကျွန်မ မှန်ကြည့်ပါရစေ ဒေါက်တာ” ဟု အီးဗ်က အမြဲတမ်းပူဆာသည်။ သို့သော် ဒေါက်တာက လုံးဝ ခွင့်မပြု။ “ခဏစောင့်လိုက်ပါဦး” ဟူ၍သာ အမြဲတမ်း ပြန်ပြောတတ်သည်။

အီးဗ်အနေဖြင့် စကားပြောဖော်ပြောဖက်ဆို၍ ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတား တစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူမက ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတားအလာကို တမျှော်မျှော် ဖြစ်နေတတ်သည်။

စင်စစ် ဒေါက်တာ ဝက်ဘ်စတားမှာ မိန်းမတစ်ယောက် စွဲမက်နိုင်လောက်သော ရုပ်ရည်မျိုးရှိသူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်။ ပိန်ပိန်သေးသေး လူဗလံကလေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ သည်ကြားထဲ ဆံပင်က ပါးလိုက်သေးသည်။ အညိုရောင် မျက်လုံးများကလည်း မှေးတေးတေးနှင့် ပေကလပ်ပေကလပ်။

သူသည် အီးဗ်နှင့် စကားပြောလျှင် ရှက်သလိုလို အမူအရာမျိုး ပေါ်လွင်နေသည်။ ဒါကိုပင် အီးဗ်က သဘောကျနေမိသည်။

“ဒေါက်တာ အိမ်ထောင်ပြုဖူးသလား ဟင်” အီးဗ်က မေးသည်။

“ဟင့်အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒါတော့ ငါမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့အနေနဲ့ လင်ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်တော့ ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး။ အရေးပေါ် အလုပ်တွေက သိပ်များနေတာ”

“ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာမှာ မိန်းကလေးမိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ယောက်တော့ ရှိမှာပါ”

ဒေါက်တာ့အမူအရာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားသည်။

“အဲဒါတော့ မင်းသိတဲ့အတိုင်းပေါ့”

“ကျွန်မကို ပြောပြပါလား” အီးဗ်က စသည်။

“ငါ့မှာ အမြဲတမ်းတွဲနေတဲ့ မိန်းကလေး မိတ်ဆွေ မရှိပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ သူနာပြုဆရာမကလေးအားလုံး ဒေါက်တာအနားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြတာပဲ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ငါက သိပ်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့ လူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

အင်း ... ဒါတော့ သူ အမှန်အတိုင်း ပြောတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်

ဟု အီးဗ်က တွေးလိုက်သည်။ သူမအား ပြုစုကုသရန် ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ တာဝန်အမျိုးမျိုးဖြင့် ရောက်လာကြသော သူနာပြုဆရာမများနှင့် အလုပ်သင်ဆရာဝန်များကလည်း ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတားအကြောင်းပြောကြသောအခါ သူ့ကို ဘုရားတစ်ဆူတစ်လုံးသဖွယ် သဘောထားကာ အထူးပင် လေးလေးစားစား ပြောဆိုကြသည်။

“ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ တကယ့်အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးပဲဗျ” လက်ထောက်ဆရာဝန်တစ်ယောက်က ပြောသည်။ “တန်ခိုးရှင်လို့တောင် ခေါ်သင့်တယ်။ လူ့မျက်နှာနဲ့ ပတ်သက်လို့ သူ့ထက်စွမ်းတဲ့လူ ဒီဇမ္ဗူမှာ မရှိတော့ဘူး”

ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေသော ကလေးများနှင့် ရာဇဝတ်သားများအား ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတားက အကောင်းပကတိ ဖြစ်လာအောင် အံ့ဩဖွယ်ရာ ကုသပေးနိုင်ပုံကို အီးဗ်အား သူတို့က ပြောပြသည်။ သို့သော် အီးဗ်က ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတားအား ယင်းအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မေးမြန်းသော အခါတွင်ကား သူက “လူတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အသွေးကို မျက်နှာအမူအရာနဲ့ အကဲဖြတ်ကြတာ တော်တော်ဆိုးတာပဲ။ ငါက ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေတဲ့ လူတွေကို ပကတိအတိုင်း ဖြစ်လာအောင် ကူညီပြုပြင်ပေးတယ်။ ဒီအချက်ကြောင့် သူတို့ရဲ့ဘဝမှာ အကြီးအကျယ် တိုးတက်ပြောင်းလဲလာခဲ့ရတယ်” ဟူ၍သာ ခြုံငုံပြောတတ်သည်။

အီးဗ်က သူ့စိတ်ဓာတ်ကို တော်တော် အံ့ဩမိသည်။ သူက သူ့လုပ်ငန်းကို ငွေအတွက်သော်လည်းကောင်း၊ ဂုဏ်အတွက်သော်လည်းကောင်း လုပ်နေခြင်း မဟုတ်။ စေတနာဖြင့် လုပ်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူသည် ကိုယ်ကျိုးစွန့်သူဖြစ်သည်။ သူ့လိုလူမျိုးကို အီးဗ်အနေဖြင့် သည်တစ်ကြိမ်သာ တွေ့ဖူးသေးသည်။ သူ သည်လိုဘာကြောင့် လုပ်နေရသလဲဟု အီးဗ်က တွေးမိသည်။ သို့သော် သည်အချက်မှာ သာမန်သိချင်စိတ်မျှသာ ဖြစ်သည်။ တကယ်

ဆိုလျှင် အီးဗ်က ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတားကို လုံးဝစိတ်ဝင်စားသည် မဟုတ်။ သူမအတွက် လုပ်ပေးသော သူ၏ပညာကိုသာ စိတ်ဝင်စားမိခြင်း ဖြစ်သည်။

*

ဆေးရုံတက်ပြီးနောက် ငါးရက်မြောက်သောနေ့တွင် အီးဗ်အား နယူးယောက်မြို့ အထက်ပိုင်းရှိ ပုဂ္ဂလိက ဆေးခန်းတစ်ခုတွင် ပြောင်းရွှေ့ကုသသည်။

“ဒီမှာဆိုရင် ပိုပြီး အဆင်ပြေတယ်။ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ သက်သောင့်သက်သာ ရှိတယ်” ဟု ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတားက ပြောသည်။

ယခုလို ဆေးရုံပြောင်းလာတော့ ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတား အီးဗ်ထံသို့ လာရတာ ပို၍ဝေးသွားသည်။ သို့သော် သူက ဝတ္တရားမပျက် နေ့စဉ်ရက်ဆက်လာနေသည်။

“ဒါနဲ့ ... ဒေါက်တာမှာ တခြားဂရုစိုက်ရမယ့် လူနာတွေ မရှိတော့ဘူးလား” ဟု အီးဗ်က မေးကြည့်သည်။

“ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းလို လူနာမျိုး မရှိဘူး” ဟု သူပြန်ဖြေသည်။

*

ဆေးခန်းသစ်သို့ ပြောင်းလာပြီးနောက် ငါးပတ်မြောက်သောနေ့တွင် ကျန်နေသော ပတ်တီးများကို အပြီးသတ်ဖြေသည်။

ဒေါက်တာ ဝက်ဘ်စတားက အီးဗ်၏ ခေါင်းကို ဘယ်ပြန် ညာပြန် လှည့်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“နာတာပြုတာများ ရှိသေးသလား”

“ဘာမှ မနာတော့ဘူး”

“တင်းနေတာ၊ တောင့်နေတာတွေရော ...”

“အဲဒါလည်း ဘာမှမရှိဘူး ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာက အနီးတွင်ရပ်နေသော သူနာပြုဆရာမကို မော့ကြည့်ပြီး

“မစ္စဘလက်ဝဲကို မှန်တစ်ချက် ယူပေးလိုက်ပါ”

အီးဗ်သည် ရုတ်တရက် ကြောက်စိတ်ဝင်လာမိသည်။ သူမသည် ရက်ပေါင်းများစွာကတည်းကပင် မှန်ကြည့်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့သည်။ ယခု သူမ မှန်ကြည့်ရတော့မည်။ ရင်ထဲ တထိတ်ထိတ် ခုန်လာသည်။ သူမသည် သူစိမ်းတစ်ရံဆံတစ်ယောက်၏ မျက်နှာမျိုးကို မလိုချင်။ မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင်မျက်နှာကိုသာ လိုချင်သည်။

ဒေါက်တာ ဝက်ဘ်စတားက သူမအား မှန်ကိုကမ်းပေးသည်။

“ကျွန်မ ကြောက်တယ်” သူမက အသံယဲ့ယဲ့ကလေးဖြင့် ပြောသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ ကြည့်စမ်းပါ” ဒေါက်တာက လေအေးအေးဖြင့် ပြော

သည်။

အီးဗ်က မှန်ကိုလှမ်းယူကာ မျက်နှာရှေ့သို့ ဖြည်းဖြည်းမြှောက်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ဘုရား ... ဘုရား အံ့တစ်ပါးပါလား၊ ဘာတစ်ခုမှ ဆို၍ ပြောင်းလဲမှု မတွေ့ရ။ သူမမျက်နှာမှ သူမမျက်နှာအစစ်။ သူမက အမာရွတ်ကလေးတွေများ ရေးရေးမြင်ရမည်လားဟု စေ့စေ့စပ်စပ် ရှာကြည့်သည်။ ဘာမျှမမြင်ရ၊ ဘာမျှ မရှိ။ သူမ၏ မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်တွေ ပြည့်လာကြသည်။

ဒေါက်တာ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

ပြီးတော့ ဒေါက်တာ့ကို နမ်းရန် မျက်နှာကို မော့ပေးလိုက်သည်။ သဘောကတော့ ကျေးဇူးတင် လက်ဆောင်မျှသာ။ သို့သော် တကယ်နမ်းတော့ ဒေါက်တာ၏ နှုတ်ခမ်းများက ရမ္မက်ပြင်းပြစွာ လှုပ်ရှားနေသည်ကို သူမ ခံစား လိုက်ရသည်။

ဒေါက်တာက ကိုယ်ကို ပြန်ခွာလိုက်သည်။ သူ ရုတ်တရက် မနေ တတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားသည်။

“မင်း ... မင်း စိတ်ချမ်းသာရင် ငါ ဝမ်းသာပါတယ်”

“အားလုံးပဲ တော်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာကတော့ တန်ခိုးရှင် ပါပဲ”

သူက ရှက်စနိုးဟန်ဖြင့် -

“မင်းကလည်း သိပ်ပြီး လှနေတာကိုး”

*

ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကို ပြန်တွေးပြီး ဂျော့မဲလစ်သည် အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ သူသည် ကိုယ့်လည်ပင်းကိုယ် ကြိုးကွင်းပြန်စွပ်သည့် ဖြစ်ရပ်မျိုးကို ဆင်ခြင်တုံတရားကင်းမဲ့စွာ လုပ်မိလုမတတ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ကရူဂျာ-ဘရင်းစီးပွားရေး လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ပိုင်ဆိုင်သော အလက်ဇာအတိုင်းအတာကို ယခင်က သိပ်ပြီး လေးလေးနက်နက် မတွေးမိခဲ့။ ခြေသလုံးအိမ်တိုင် မိန်းမများထံမှ ပေးကမ်းသော လက်ဆောင်များဖြင့်သာ ကျေနပ်နေမိခဲ့သည်။ ယခုတော့ သူသည် သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် မဟုတ် တော့ပြီ။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အချမ်းသာဆုံး မိသားစုကြီးတစ်ခုဖြစ်သည့် ဘလက်ဝဲ ဧါ မွေခံမျိုးဆက်ဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ သူသည် ဖခင်ပိုင်သော လုပ်ငန်း ထက် အဆပေါင်းများစွာ ကြီးကျယ်သော လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုကို လက်ဝယ်ပိုင် ပိုင် ရရှိနိုင်တော့မည့် အခြေအနေမျိုးသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီ။ **ကျွန်တော့်ကို ကြည့်စမ်းပါ ဖေဖေ၊ ကျွန်တော်ဟာ ဖေဖေထင်သလို ကလေးကချေတစ်ယောက် မဟုတ်တော့ ပါဘူး။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်တဲ့ လူတစ် ယောက် ဖြစ်နေပါပြီ။ ဖေဖေကုမ္ပဏီထက် ကြီးကျယ်တဲ့ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုကို ပိုင်ခဲ့ပါပြီ။**

အဖြစ်က စိတ်ကူးယဉ် မဟုတ်တော့။ အပျော်တမ်းလုပ်နေခြင်း မဟုတ်တော့။ တကယ့်ဖြစ်ရပ် တကယ့်လုပ်ငန်းကြီး ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ သည်လုပ်ငန်း ကြီးအောင်မြင်ရေးအတွက် ဂျော့မဲလစ်အနေဖြင့် အသက်ကိုပင် ရင်းရရင်းရ နောက်မဆုတ်တမ်း လုပ်ရတော့မည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် အလက်ဇန္ဒရာအတွက် စံပြခင်ပွန်းကောင်းတစ်ယောက် အသွင်မျိုးရောက်အောင် သူ့ကိုယ်သူ ကြိုးစားပန်းစားဟန်ဆောင်နေနေရသည်။ တတ်နိုင်သမျှ အလက်ဇန္ဒရာနှင့်သာ အချိန်ဖြုန်းသည်။

နှစ်ယောက်သား နံနက်စာ အတူစားကြသည်။ နေ့လယ်စာကျတော့ အပြင်ထွက်ကာ ကြိုက်ရာစားသောက်ဆိုင်များတွင် သွားစားကြသည်။ ညနေတိုင်း အိမ်သို့ မှန်မှန်စောစော ပြန်ရောက်အောင် ကြိုးစားဖို့ အရေးသည် ဂျော့အတွက် အဓိက အရေးပင် ဖြစ်သည်။

စနေ၊ တနင်္ဂနွေရက်အားများတွင် လောင်းအိုင်းလင်းကျွန်း အရှေ့ဟန်ပတန်ရှိ မစ္စက်ကိတ်ဘလက်ဝဲပိုင်သော အပန်းဖြေကမ်းခြေအိမ်ကြီးသို့ သွား၍ အနားယူကြသည်။ သို့မဟုတ် ကုမ္ပဏီပိုင် လေယာဉ်ဖြင့် ဒါ့ခဲ ဟားဘားကျွန်းရှိ အပန်းဖြေအိမ်ကြီးသို့ သွားကြသည်။ ဒါ့ခဲဟားဘားမှ အိမ်ကြီးကို ဂျော့အလွန်သဘောကျသည်။ အိမ်ကြီးထဲတွင် တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက် လျှောက်ရင်း ရှေးဟောင်းအနုပညာပစ္စည်းများနှင့် အဖိုးတန် ပန်းချီကားများကို လျှောက်ကြည့်နေရသည်ကို သူ အလွန်သဘောကျသည်။ **တစ်နေ့ကျတော့ ဒီပစ္စည်းတွေ အားလုံး ငါပိုင်လာရမယ်** ဟု တွေးမိသည်။ သည်အတွေးကြောင့် သူ အလွန်ပျော်မိသည်။ အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားမိသည်။

ဂျော့သည် စံပြခင်ပွန်းကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ်သာ မဟုတ်၊ စံပြမြေး သားမက်ကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ်လည်း အားထုတ်သည်။ သူသည် အဘွားကြီးကို အလွန်ဂရုစိုက်သည်။ အရာရာတွင် အဘွားကြီး သဘောကျအောင် နေသည်။ ယခုဆိုလျှင် အဘွားကြီးမှာ အသက် ၈၁ နှစ်ပင် ရှိခဲ့ပြီ။ သို့သော် ကရုဏာ-ဘရင်းလီမိတက်လုပ်ငန်းစုကြီး ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် အားမာန်အပြည့်ဖြင့် စွမ်းစွမ်းတမံ လုပ်ကိုင်နိုင်ဆဲပင် ဖြစ်သေးသည်။

ဂျော့က သူတို့လင်မယား အဘွားကြီးအိမ်သို့ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် မှန်မှန်သွားရောက်၍ ညစာစားဖြစ်အောင် အမြဲတမ်း ကြိုးစားသည်။ သူသည် သုံးလေးရက် တစ်ခါလောက်စီ အဘွားကြီးထံသို့ ဖုန်းဆက်ကာ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ၍ စကားပြောသည်။

သဘောကတော့ သူ့ကိုယ်သူ ခင်ပွန်းကောင်းနှင့် မြေးသားမက်ကောင်းတစ်ယောက် အသွင်မျိုးရောက်အောင် တမင်ဟန်ဆောင် လုပ်ကိုင်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း တစ်နေ့သောအခါ သူ အလွန်မြတ်နိုးသော လူနှစ်ယောက်ကို သတ်ရန် အားထုတ်မည့် လူတစ်ယောက်ဟု သူ့အား ဘယ်သူကမျှ သံသယမဝင်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာဟာလေထံမှ မမျှော်လင့်သော ဖုန်းခေါ်သံကြောင့် ဂျော့၏ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မှုများ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ လွင့်စင်သွားကြသည်။

“မင်းရောဂါကို စမ်းသပ်ဖို့ ငါစိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားပြီးပြီ။ သူ့နာမည်က ဒေါက်တာ ပီတာတင်ပလက်တန်တဲ့”

ဂျော့က သူ့အသံကို တတ်နိုင်သလောက် ချိုသာအေးဆေးဟန်ပါ အောင် ကြိုးစားပြီး ပြန်ပြောသည်။

“ဒီကိစ္စက မလိုအပ်တော့ဘူးလို့ ထင်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ အမှန်က လည်း ...”

“ဟေ့ ... ဒီမှာ၊ ငါပြောတာ နားထောင်၊ အမှန်ကလည်းတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ မင်းနဲ့ငါ သဘောတူထားတဲ့ အချက်ရှိတယ်။ ငါက ရဲကို မတိုင်ဘူး။ မင်းက စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်နဲ့ စမ်းသပ်ခံမယ်။ အဲဒီလိုမဟုတ်လား၊ အဲ ... မင်းက သဘောတူညီချက်ကို ဖျက်မယ်ဆိုရင်တော့လား”

“အို ... မဖျက် ... မဖျက်ပါဘူး ဒေါက်တာ။ ဒေါက်တာ သဘော ကျသလို လုပ်ပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် နာခံပါ့မယ် ခင်ဗျာ”

ဂျော့က ကမန်းကတန်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒေါက်တာတင်ပလက်တန်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်က ၅၅၅၃၁၆၀ မင်းဆီက ဖုန်းအလာကို သူ့မျှော်နေတယ်။ ဒီနေ့ ဆက်ပါ”

ဒေါက်တာဟာလေက ဖုန်းကို ပြန်ချသွားသည်။

အလကားလူ၊ အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာလို့ ဟု ဂျော့က စိတ်ထဲမှ ကျိန်ဆဲလိုက်မိသည်။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ၊ ဒေါက်တာတင်ပလက်တန်ထံ ဖုန်း ဆက်မည်။ ပြီးတော့ တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်လောက် သွားတွေ့ပြီး ဖြီးဖြန်းပြောလိုက် လျှင် ကိစ္စပြတ်ပြီ။

*

အီးဗ်က ဂျော့ရုံးခန်းကို ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

“ကျွန်မ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီ”

“ဟင် ... တကယ်လား” သူက မေးရမှာ ကြောက်နေသည်။ “အား လုံးကောင်းသွားပြီနော်”

“ရှင်ကိုယ်တိုင် လာကြည့်လေ။ ဒီညလာခဲ့ပါ”

“ဟာ အဲဒါတော့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်ပါ အလက်နဲ့ ငါနဲ့”

“ဘာမှမပြောမနေနဲ့၊ ရှစ်နာရီ အရောက်လာ၊ ဒါပဲ”

*

တကယ်ပင် သူ့မျက်လုံးသူ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ အီးဗ်က သူ့ရှေ့မှာ ရပ်နေသည်။ ယခင်အတိုင်းပင် လှမြဲလှနေသည်။ ပြောင်းလဲမှုဆို၍ နှမ်းတစ်စေ့မျှပင် မရှိ။ သူက သူမ၏ မျက်နှာအနီးသို့ ကပ်ကြည့်သည်။ မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံးတွင် ပိုးချည်မျှင်လောက်မျှသော အရေးအကြောင်းပင် တစ်ခု တလေမျှ မတွေ့ရ။

“ဟုတ်တယ် ဂျော့။ ကျွန်မ အရင်အတိုင်း လှနေတုန်းပါပဲ”

သူမက ပြုံးပြီးပြောသည်။ သို့သော် ရိုးရိုးအပြုံးမျိုးမဟုတ်။ မချည့်ပြုံး၊ ငြိုးပြုံး၊ သူ့အပေါ်ကလွဲစားချေရန် အကြံကို သတိရမိ၍ ပြုံးသော အပြုံး၊ သူက လူမဟုတ်၊ ရိုင်းစိုင်းရက်စက်သော တိရစ္ဆာန်၊ လူလောကတွင် အသက်ရှင် နေရန် မသင့်သော တိရစ္ဆာန်၊ သူမအပေါ် ရက်စက်ခဲ့သမျှအတွက် သူ့ကိုထိုက် ထိုက်တန်တန် ပြန်၍ ကလွဲစားချေရမည်။ သို့သော် ယခုတော့ မဟုတ်သေး။ သူမက သူ့ကို အသုံးချရန် လိုအပ်နေသေးသည်။

နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ကာ ပြုံးကြည့်နေကြသည်။

“ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ အီးဗ်၊ ငါအများကြီး စိတ်မကောင်း ...”

အီးဗက် လက်ကာပြရင်း -

“တော်ပါတော့ ... တော်ပါတော့။ ဒီအကြောင်း ဆက်မပြောပါနဲ့၊ ပြီးခဲ့တာတွေ မေ့ထားလိုက်တော့။ ကျွန်မလည်း ဘာမှ အပြောင်းအလဲရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

သို့ပေမဲ့ ဂျော့အတွက်တော့ အပြောင်းအလဲတစ်ခုရှိသည်။

“ငါ့ကို ဒေါက်တာဟာလေက ဖုန်းဆက်တယ်။ သူက ငါ့ကို စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်နဲ့ သွားတွေ့ခိုင်းတယ်”

အီးဗ်က ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။

“မသွားနဲ့၊ အချိန်မရှိဘူးလို့ ပြန်ပြောလိုက်”

“ငါပြောသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက လက်မခံဘူး။ မသွားရင် သူက ရဲကို တိုင်မယ်တဲ့”

“ဟင်” သူမရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကမန်းကတန်း အကြံ ထုတ်သည်။ “အဲဒီဆရာဝန်က ဘယ်သူလဲ”

“တင်ပလက်တန်တဲ့၊ ပီတာတင်ပလက်တန်ဆိုတဲ့ ဆရာဝန်လို့ ပြော တာပဲ”

“ကျွန်မ သူ့အကြောင်း ကြားဖူးတယ်။ နာမည်ကြီး ဆရာဝန်တစ် ယောက်ပဲ”

“မပူပါနဲ့၊ ငါ သူ့စမ်းသပ်ခန်းထဲ မိနစ်ငါးဆယ်လှဲနေလိုက်ရုံပါပဲ။ သူမေးတာတွေ ဘာမှ မပြောဘူး”

အီးဗ်က ဂျော့စကားကို မကြား။ သူမခေါင်းထဲ အကြံတစ်ခုဝင်လာ သည်။ ယင်းအကြံကို အကောင်အထည် ဖော်ရမည်။

သူမက ဂျော့ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“အင်း ... ဒီလိုဖြစ်ခဲ့တာပဲ ခပ်ကောင်းကောင်းပဲ”

*

ဒေါက်တာ ပီတာတင်ပလက်တန်မှာ အသက် သုံးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိပြီ။ အရပ်က ခြောက်ပေကျော်ရုံကလေး။ ပခုံးကျယ်ကျယ်ကိုယ်လုံးကိုယ်ဟန် ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းနှင့် စပ်စုတတ်သော မျက်လုံးပြာများ ရှိသည်။ သူ့ပုံပန်း က ဆရာဝန်နှင့် မတူဘဲ ဘောလုံးသမားနှင့်သာ တူနေသည်။

သူက ချိန်းဆိုချက်စာအုပ်ထဲမှ မှတ်ချက်ကို ကြည့်ပြီး နှာခေါင်းတစ် ချက်ရှုံ့လိုက်သည်။

ဂျော့မဲလစ်၊ မစ္စက်ကိတ်ဘလက်ဝဲ၏ မြေးသားမက်။

ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်က သူဌေးသူကြွယ်များ၏ ရောဂါများကို စိတ်ဝင်စားသူမဟုတ်။ သူ့အပေါင်းအသင်း တခြားစိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန် တွေကတော့ နာမည်ကြီး ပုဂ္ဂိုလ်များအား လက်ခံကုသရသည်ကို အလွန်ဂုဏ်ယူ ကြသည်။

ဆေးခန်းဖွင့်စတုန်းကတော့ နာမည်ကြီး ဝေဒနာရှင်များကို စိတ်ဝင် စား သလိုလို ရှိသေးသည်။ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း စိတ်ကုန်လာမိသည်။

သူ့ထံ ရောက်လာသော ဝေဒနာရှင်များတွင် နာမည်ကြီး ပွဲလမ်း သဘင်များသို့ အဖိတ်မခံရ၍ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး တညည်းညည်း တညူညူ ဖြစ်နေကြသော ဂုဏ်ကြီးရှင် မုဆိုးမများ၊ စတော့ဈေးကစားရာတွင် ဝက်ဝက်ကွဲ ဆုံးရှုံး၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေချင်စိတ် ပေါက်နေသော လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ နှင့် မတော်တဆ ဝ,လွန်း၍ အစာဖြတ်လိုက်၊ ပြန်စားလိုက် လုပ်နေကြသော အမျိုးသမီးကြီးများ ပါဝင်သည်။

လောကကြီးတွင် ပြဿနာပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်နှင့် ပြည့် နှက်နေသည်။ သို့သော် ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်အနေဖြင့် ယင်းသို့သော ပြဿနာမျိုးတွေကို ဖြေရှင်းပေးရန် လုံးဝ စိတ်မဝင်စား။

ယခုလည်း လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်။

*

ဒေါက်တာဟာလေကို အားနာလွန်း၍သာ **ဂျော့မဲလစ်**အား လက်ခံ
တွေ့ဆုံရန် သဘောတူလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

“တခြား တစ်ယောက်ဆီ ညွှန်လိုက်ပါလား ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော့်
မှာ လူနာတွေ ပြည့်ကျပ်နေလို့ပါ” ဟု သူက ဒေါက်တာဟာလေအား တောင်း
ပန်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဒေါက်တာဟာလေက လက်မခံ။

“ဒီတစ်ယောက်တော့ ကျေးဇူးပြုပြီး ကြည့်ပေးပါ ပီတာ၊ ကျုပ်က
အထူးအခွင့်အရေးသဘော တောင်းတာပါ”

“ဒါနဲ့ သူ့ပြဿနာက ဘာလဲ ဆရာ”

“အဲဒါကတော့ မောင်ရင့်အလုပ်ပဲ။ ကျုပ်က တောသား သမားအို
ကြီးပါ”

“ဒီလိုဆိုလည်း ကောင်းပြီလေ။ သူ့ကို ကျွန်တော့်ဆီ လာပြောလိုက်
ပါ ဆရာ”

အခု သူရောက်လာပြီ။

ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်က စားပွဲပေါ်မှအတွင်း ဖုန်းခလုတ်ကို
နှိပ်လိုက်သည်။

“မစ္စတာမဲလစ်ကို ကျုပ်ဆီ လွှတ်လိုက်ပါ”

ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်သည် စာနယ်ဇင်းများတွင် ဂျော့မဲလစ်၏
ဓာတ်ပုံကို မြင်ဖူးသည်။ ယခု လူကိုယ်တိုင် မြင်ရတော့ အံ့အားသင့်မိသည်။
ဓာတ်ပုံတွေထဲကထက် အဆပေါင်းများစွာ ချောမောလှပနေသောကြောင့် ဖြစ်
သည်။ ထူးထူးခြားခြား ချောမောလှပသူတစ်ယောက်ဟု မှတ်ချက်ချမိသည်။

နှစ်ယောက်သား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။

“ထိုင်ပါ မစ္စတာ မဲလစ်” ဒေါက်တာက ပြောသည်။

ဂျော့က ဆိုဖာကုလားထိုင်ရှည်ကို ကြည့်ကာ -

“ဟိုအပေါ်မှာလား”

“ကြိုက်တဲ့နေရာ ထိုင်ပါ”

ဂျော့က ဒေါက်တာစားပွဲရှေ့မှ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ သူက
ဒေါက်တာမျက်နှာကို ပြုံး၍ကြည့်နေသည်။ ပထမတုန်းက ဒေါက်တာနှင့် တွေ့ရ
မည်ကို သေမလောက် တွေးကြောက်နေခဲ့မိသည်။ သို့ပေမဲ့ အီးဗ်နှင့် ဆွေးနွေး
ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် သူ စိတ်ပြောင်းသွားသည်။ ဒေါက်တာ တင်ပလက်
တန်သည် သူ့လူ၊ သူ့သက်သေ ဖြစ်စေရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဒေါက်တာက သူ့ရှေ့တွင် ထိုင်နေသူကို အကဲခတ်နေသည်။ အများ
အားဖြင့် သူ့ထံရောက်လာသော ဝေဒနာရှင်များသည် ပထမဆုံးအကြိမ်တွင်

ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေတတ်ကြသည်။ ယင်းသို့ ဖြစ်နေသည်ကို တချို့က ဟန်ဆောင်ပြီး အားတင်း၍ ဖုံးကွယ်ထားကြသည်။ တချို့က စကားတစ်ခွန်းမှမပြော၊ တချို့က အရမ်းစကားပြောသည်။ တချို့ကျတော့ သူတို့တွင် ဘာရောဂါမှ မရှိကြောင်း ဘူးကွယ်ငြင်းဆန်ကြသည်။

ယခု သည်လူငယ်ကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှု အရိပ်အရောင် လုံးဝ မတွေ့ရ။ သူ့ကိုယ်သူ အလွန်ကျေနပ်နေသည့် ပုံပန်းမျိုးကိုသာ တွေ့ရသည်။ အံ့ဩစရာပါပဲဟု ဒေါက်တာ တွေးမိသည်။

“ခင်ဗျားမှာ ပြဿနာတစ်ခုရှိတယ်လို့ ဒေါက်တာဟာလေက ကျုပ်ကို ပြောတယ်”

ဂျော့က သက်မတစ်ချက်ချလိုက်ပြီးတော့မှ -

“ပြဿနာက တစ်ခုမကဘူး။ နှစ်ခုရှိတယ် ဒေါက်တာ”

“ကဲ ... ပြောပြစမ်းပါ”

“ပြောရမှာ ရှက်စရာတောင် ကောင်းပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ဒီအကြောင်း တွေးမိတိုင်း ကျွန်တော် သိပ်ပြီး ရှက်နေမိတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒေါက်တာ့ဆီ အခုလို လာတွေ့ရတာပါ” သူက ကုလားထိုင်ကို ရှေ့သို့ ရွှေ့ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် “ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့မိပါတယ်။ ကျွန်တော် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရိုက်ပုတ်ခဲ့မိပါတယ် ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာက ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ချင်း အချေအတင် စကားများကြတယ် ဒေါက်တာ၊ အဲဒါ ကျွန်တော်က လုံးဝ သတိလွတ်သွားပြီး သူ့ ... သူ့ကို ရိုက်နှက်မိပါတယ်” သူက ခေတ္တရပ်ပြီးတော့မှ “အဖြစ်ကတော့ တော်တော်ကို ဆိုးပါတယ် ဒေါက်တာ”

ဂျော့မဲလစ်၏ ပြဿနာကို ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်က စိတ်မှန်းဖြင့် သိလိုက်ပြီ။ ဂျော့သည် အမျိုးသမီးများအား ရိုက်နှက်ရသည်ကို အလွန်နှစ်သက်သည့်လူစားမျိုး ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျား ရိုက်တာက ခင်ဗျား မိန်းမကိုလား”

“ကျွန်တော့် မရီးပါ”

ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်သည် ဘလက်ဝဲ အမြှောညီအစ်မအကြောင်းကို စာနယ်ဇင်းများတွင် မကြာခဏ ဖတ်ဖူးခဲ့သည်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်က ရုပ်ချင်းလည်း အလွန်တူကြသည်။ ချောလည်း အလွန်ချောကြ

သည်။ ယခု သည်လူက မရိုးကို ရိုက်နှက်သည်ဆိုပါကလား။ စိတ်ဝင်စားစရာ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာသည်။

“အဲဒီလို ရိုက်တဲ့ ဘာဖြစ်သွားသလဲ။ တော်တော်ပဲ နာသွား သလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ တော်တော် နာသွားပါတယ်။ ကျွန်တော် က ခုနက ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် လုံးဝ သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားပါ တယ်။ ကျွန်တော် သတိပြန်ဝင်လာတော့ ကျွန်တော်တော့ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် မယုံနိုင်အောင်ပါပဲ ဒေါက်တာ”

အင်း ... ကျွန်တော် သတိပြန်ဝင်လာတော့။ အင်မတန် ကောင်းတဲ့ ဆင်ခြေပဲ။ ကျွန်တော်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ မသိစိတ်က လုပ်တာဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ ...။

“အဲဒီလိုဖြစ်ရတာ ဘာအကြောင်းကြောင့် ဖြစ်မယ်ဆိုတာကို နည်း နည်းကလေးမှ မစဉ်းစားမိဘူးလား”

“မကြာခင်က ကျွန်တော် တော်တော်ကလေး စိတ်ညစ်နေခဲ့တယ် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော့် ဖေဖေက တော်တော်ကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေပါတယ်။ နှလုံးရောဂါ ခဏခဏ ပြန်ပေါ်နေတယ်။ ဖေဖေအတွက် ကျွန်တော် သိပ်ပြီး စိုးရိမ်နေမိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သိပ်ပြီး ချစ်ကြတယ်”

“ခင်ဗျား အဖေ ဒီမှာ ရှိသလား”

“မရှိပါဘူး။ ဂရိမှာ နေပါတယ်”

ဪ ... မဲလစ်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သားကိုး။

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ပြဿနာနှစ်ခုတောင် ရှိတယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်။ နောက်ပြဿနာက ကျွန်တော့်ဇနီးပြဿနာပါ။ အလက်ဇန္ဒရာ ...” သူက စကားကို ရုတ်တရက် ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒါဆို ခင်ဗျားမှာ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေတဲ့ ပြဿနာရှိတယ် ဆိုပါတော့”

“အဲဒီလိုတော့ မဆိုနိုင်ဘူး ထင်တယ် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိပ်ပြီး ချစ်ကြပါတယ်။ ပြဿနာ” သူက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ “အလက်ဇန္ဒရာက မကြာခင် ကလေးကစပြီး ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့လာပါတယ်”

“ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာလား”

“စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာပါ။ သူက နေရင်း ထိုင်ရင်း မကြာခဏ စိတ်ဓာတ် ကျနေတယ် ဒေါက်တာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေမယ်ဆိုတာကိုလည်း ခဏ ခဏ ပြောနေတယ်”

“အဲဒီတော့ စိတ်ကုဆရာဝန်ဆီ သွားမပြဘူးလား”

“သူက အမြဲတမ်း ငြင်းဆန်နေတယ် ဒေါက်တာ”

အဲဒါ သိပ်ဆိုးတာပေါ့ ဟု ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်က တွေးလိုက် သည်။ **အဲဒါဆို ပတ်စ်ရိပ်သာလမ်းက ဆရာဝန်တွေ သိန်းဆုကြီးနဲ့ လွဲရောပေါ့။**

“ဒီအကြောင်း ဒေါက်တာဟာလေနဲ့ ဆွေးနွေးသေးသလား”

“မဆွေးနွေးပါဘူး”

“သူက ခင်ဗျားတို့ရဲ့မိသားစု ဆရာဝန်ပဲ။ သူနဲ့ အရင်ဆွေးနွေးသင့် တာပေါ့။ လိုအပ်ရင် သူက ဘယ်စိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန်ဆီ သွားဆိုပြီး ညွှန် မှာပေါ့”

ဂျော့က စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် -

“အဲဒါတော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ် ဒေါက်တာ။ ကျွန်တော်က သူ့ နောက်ကွယ်မှာ သူ့အကြောင်း ဆွေးနွေးနေတယ်ဆိုတာ အလက်ဇန္ဒရာ လုံးဝ မသိစေချင်ဘူး။ နောက်ပြီး ဒေါက်တာ ဟာလေက ...”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီကိစ္စအတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့။ ကျုပ် သူနဲ့ စကားပြော ကြည့်ပါဦးမယ်”

*

“တို့တော့ ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ့ကြပြီ အိမ်” ဂျော့က ခရီးရောက် မဆိုက် ပြောလိုက်သည်။ “ပြဿနာက ပေါ့ပေါ့တန်တန် မဟုတ်ဘူး။ တော် တော်ကို ကြီးတယ်”

“ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ငါ တစ်သဝေမတိမ်း လုပ်ပါတယ်။ အလက် ဇန္ဒရက သေကြောင်းကြံမယ့်စကားတွေ ပြောနေတာကြောင့် ကျွန်တော် သိပ်ပြီး စိုးရိမ်နေပါတယ် ဒေါက်တာလို့ ငါပြောပြတယ်”

“ဒီတော့ ...”

“ဒီတော့ ခွေးမသားက သူ ဒေါက်တာဟာလေဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ဒီကိစ္စ ပြောပြလိုက်မယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဘုရားရေ ... တကယ်ပဲ သူက ဒီအတိုင်း ပြောသလား။ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး အမြန်ဆုံးတားရမယ်”

အီးဗ်က အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း အကြံ ထုတ်နေသည်။

“အေးလေ ... ရပါတယ်။ ဒေါက်တာ ဟာလေးကို ကျွန်မ ကိုင်နိုင်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ရှင် ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်နဲ့ ထပ်ပြီး ချိန်းထားသေးသလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဆက်လုပ်ပါ”

*

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် အီးဗ်သည် ဒေါက်တာ ဟာလေးအား သူ့ ရုံးခန်းတွင် သွားတွေ့သည်။ ဒေါက်တာဟာလေးက ဘလက်ဝဲမိသားစုကို အလွန်ခင်မင်သည်။ သူ့မျက်လုံးအောက်တွင် ကလေးတွေ ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြသည်။ မာရီယံလည်း သူ့မျက်လုံးအောက်တွင်ပင် သေဆုံးသွားခဲ့သည်။ အဘွားကြီးကိတ်လည်း သူ့မျက်လုံးအောက်တွင်ပင် သေနတ်ပစ်ခံခဲ့ရသည်။ တိုနီကိုလည်း သူပင်လျှင် စိတ်ကုဆေးရုံသို့ တင်ပို့ခဲ့ရသည်။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အားလုံးအတွက် အဘွားကြီးကိတ်အနေဖြင့် ရင်နှင့်အောင် ခံစားခဲ့ရရှာသည်။ ယင်းဖြစ်ရပ်တွေ ပြီးသွားပြီးသည့်နောက် အဘွားကြီးနှင့်အီးဗ်တို့ မြေးအဘွား နှစ်ယောက်၏ အကွဲအပြဲ ပြဿနာ ပေါ်လာပြန်သည်။ ဘာကြောင့် ယင်းသို့ ဖြစ်ရကြောင်းကို ဒေါက်တာဟာလေးအနေဖြင့် လုံးဝ စဉ်းစား၍မရ။

တကယ်တော့ သူ့အနေဖြင့် စဉ်းစားနေစရာလည်း မလို။ သူ့အလုပ်လည်း မဟုတ်။ သူ့အလုပ်က ဘလက်ဝဲမိသားစုအားလုံး ကျန်းမာရေး ကောင်းနေကြစေရန် ဆေးဝါးကုသပေးဖို့သာ ဖြစ်သည်။

သူ့ရုံးခန်းထဲသို့ အီးဗ် လျှောက်ဝင်လာတော့ ဒေါက်တာဟာလေးက ဆီးပြောသည်။

“အင်း ... ဝက်ဘ်စတားကတော့ တကယ့်ကို အံ့ဩရလောက်အောင် တော်တဲ့လူပါပဲ အီးဗ်”

အမာရွတ်ဆို၍ နဖူးပေါ်တွင် အလွန်ပါးသော အနီစင်းကလေးတစ်ခု ကိုသာ ရေးရေးကလေး မြင်ရသည်။

“ဒါကလေးလည်း တစ်လလောက်ဆိုရင် လုံးဝ ပျောက်သွားမယ်လို့ ဒေါက်တာ ဝက်ဘ်စတားက ပြောပါတယ်” ဟု အီးဗ်က ပြောသည်။

ဒေါက်တာဟာလေးက အီးဗ် လက်ကို ပုတ်ကာ -

“အဲဒါလေးရှိနေတာ ပိုတောင်လှပါသေးတယ် အီးဗ်ရယ်၊ တကယ်ပဲ ... တကယ်ပဲ” သူက ကုလားထိုင်ကို ညွှန်ပြပြီးနောက် “ကဲ ... ဆိုစမ်း၊ ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ကျွန်မအတွက် မဟုတ်ပါဘူး ဒေါက်တာ၊ အလက်အတွက်ပါ”
ဒေါက်တာဟာလေက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“အလက်က ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ။ သူ့ယောက်ျားနဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်
တာလား”

“အို ... အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး ဒေါက်တာ” သူမက ခပ်မြန်မြန် ကလေး
ပြန်ပြောလိုက်သည်။ “ဂျော့က အလွန်တော်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ အဲဒါ သူက
အလက်အတွက် သိပ်ပြီးစိုးရိမ်နေလို့ အခုလို ကျွန်မ လာရတာပဲ ဒေါက်တာ၊
အလက်ဟာ မကြာခင်ကလေးကပဲ အခြေအနေတစ်မျိုး ဖြစ်လာ တယ်။
စိတ်ဓာတ်လည်း သိပ်ပြီးကျနေတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေဖို့ တောင်
ကြံစည်နေတယ် ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာ ဟာလေက အီးဗ်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။
ပြီးတော့ ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါတော့ ငါ လုံးဝမယုံဘူး။ အလက်ဟာ ဒီလို အမျိုးအစားမျိုး
မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း လုံးဝ မယုံပါဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်မ သူနဲ့
သွားတွေ့ပါတယ်။ သူ့ကို မြင်တော့ ကျွန်မ လန့်တောင်လန့်သွားမိပါတယ်။
ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲနေတာကို တွေ့ရလို့ပါ။ သူဟာ ခုနက ကျွန်မပြော
သလို သိပ်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျနေတယ် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မ သူ့အတွက် သိပ်ပြီး
စိုးရိမ်မိပါတယ်။ ဘွားဘွားကိုလည်း မပြောရဲပါဘူး။ ဘွားဘွားသိသွားရင်
ဖိထောင်းသလို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ဒါနဲ့ ဒေါက်တာ့ဆီ ကျွန်မ ပြေးလာခဲ့တာ၊
ဒေါက်တာ့အနေနဲ့ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ပေးနိုင်မှာ သေချာပါတယ်” သူမ၏ မျက်
လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်တွေ ဝေ့လာကြသည်။ “ကျွန်မဟာ ဘွားဘွားကိုလည်း
ရှင်ကွဲကွဲခဲ့ရပြီ ဒေါက်တာ၊ နောက်ထပ် ညီမနဲ့ကွဲရရင် ကျွန်မ သေရပါလိမ့်မယ်
ဒေါက်တာ”

“ဒီလိုဖြစ်ရတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ကျွန်မ အတိအကျတော့ မပြောတတ်ဘူး။ သူ့ကို ကျွန်မ မေးကြည့်
တော့လည်း ပထမတော့ သူက မပြောဘဲ ငြင်းဆန်နေတယ်။ နောက်တော့မှ
ဒေါက်တာနဲ့ ဆွေးနွေးဖို့ သူက သဘောတူတယ်။ ညီမလေးကို ကယ်ပါဦး
ဒေါက်တာရယ်”

“စိတ်ချပါ ငါအစွမ်းကုန် ကူညီပါ့မယ်။ မနက်ဖြန် မနက်သာ သူ့ကို
ဆက်ဆက်ခေါ်ခဲ့ပါ။ သိပ်ပြီး စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ကွယ်။ ခုခေတ်မှာ အလွန်အစွမ်း
ထက်တဲ့ အံ့ဖွယ် ဆေးကောင်း ဝါးကောင်းတွေ ရှိနေပါပြီ”

ထို့နောက်တွင်တော့ ဒေါက်တာဟာလေက အီးဗ်အား ရုံးခန်းဝအထိ လိုက်ပို့သည်။ သူက အီးဗ်ကို အဘွားကြီးက ခွင့်လွှတ်ပြီး ပြန်လည်လက်ခံစေ ချင်သည်။ အီးဗ်သည် စိတ်စေတနာကောင်းသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟု သူက မှတ်ချက်ချမိသည်။

အီးဗ်သည် သူမ၏ အခန်းသို့ ပြန်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း နဖူးပေါ် မှ အနီရောင် အမာရွတ် အစင်းကလေးကို ပြန်ဖျက်လိုက်သည်။ တကယ်တော့ ယင်းအမာရွတ်ကလေးမှာ သူမက မိတ်ကပ်ဖြင့် တမင်လုပ်ထားခြင်းမျှသာ တည်း။

*

နောက်တစ်နေ့မနက် ၁၀ နာရီတွင် ဒေါက်တာဟာလေ၏ ရုံးခန်းထဲ သို့ အတွင်းရေးမှူး စာရေးမဝင်လာပြီး သတင်းပို့သည်။

“မစ္စက်ဂျော့မဲလစ် ရောက်နေပါတယ် ဒေါက်တာ”

“လွှတ်လိုက်ပါ”

ချက်ချင်းလိုပင် အလက်ဇန္ဒရာဝင်လာသည်။ သူမ၏ အမူအရာက မလုံမလဲဖြစ်နေသလို၊ မျက်နှာတွင် သွေးရောင်သမ်းပြီး ဖြူရော်နေသည်။ မျက် လုံးအောက်တွင် အနက်ဝိုင်း အရေးအကြောင်းများ ထင်နေသည်။

ဒေါက်တာဟာလေက အလက်ဇန္ဒရာ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ပြော သည်။

“အခုလို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အလက်၊ ကဲ ... အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ ပြောစမ်း”

အလက်ဇန္ဒရာက တိုးတိုးကလေး ပြောသည်။

“ဒေါက်တာကို အခုလို အနှောင့်အယှက်ပေးရတာ ကျွန်မ စိတ် မကောင်းပါဘူး။ တကယ်တော့ ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဒေါက်တာ။ အီးဗ်က တိုက်တွန်းလို့သာ လာခဲ့တာပါ။ ကျွန်မ နေကောင်းပါတယ်။ ကျွန်မမှာ ဘာ ရောဂါမှ မရှိပါဘူး”

“ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာရောဂါ မရှိပေမဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာရောဂါ ရှိနိုင်တာပေါ့”

“ကျွန်မ အိပ်လို့တော့ ကောင်းကောင်းမပျော်ဘူး”

“တခြား ဘာတွေဖြစ်သေးသလဲ”

“တကယ်တော့ ကျွန်မဟာ ဘာရောဂါမှမရှိဘဲနဲ့ ရောဂါရှိနေတယ်လို့ စွဲလမ်းနေတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်တာပဲ ရှိပါတယ်”

“မင်းအကြောင်း ငါအများကြီး သိပါတယ် အလက်”

သူမက မျက်လွှာချပြီး ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်မ တစ်ချိန်လုံး စိတ်ဓာတ်ကျနေမိပါတယ်။ စိုးရိမ်စိတ်ဆိုပါတော့၊ နေရင်းထိုင်ရင်းလည်း အလိုလိုမောမောနေပါတယ်။ ဂျော့ကတော့ ကျွန်မ စိတ်ချမ်းသာအောင် ကြံဖန်ပြီး အမျိုးမျိုး ပြုစုရှာပါတယ်။ အပြင်ထွက်ပြီး ပွဲကြည့်ကြတယ်။ ပျော်ပွဲစား သွားကြတယ်။ အပန်းဖြေခရီး ထွက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအဖို့တော့ ဘာမှမထူးသလိုဘဲ။ ပျော်ရွှင်တဲ့စိတ်လည်း မရှိဘူး။ ဘယ်ပဲ သွားသွား ဘာမှ ထူးခြားမှုမရှိဘူး။ အားလုံးအတူတူချည်း ဖြစ်နေသလိုပဲ”

ဒေါက်တာက ဂရုတစိုက် နားထောင်ကာ သူမအား အကဲခတ် လေ့လာနေသည်။

“ပြီးတော့ကော ဘာတွေ ဖြစ်သေးသလဲ”

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေဖို့လည်း စိတ်ကူးမိပါတယ်” သူမအသံက တိုးလွန်းသည်။ ဒေါက်တာက မနည်းအာရုံ စိုက်၍ နားထောင်ရသည်။ သူမက မျက်နှာမော်ကြည့်ကာ ဆက်ပြောသည်။ “ကျွန်မ ရူးများရူးနေပြီလား ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြီး -

“အို ... မဟုတ်တာပဲ။ မင်းမရူးပါဘူး ... လူကောင်းပါ။ ဒါနဲ့ မင်း ‘အင်ဟီဒိုးနီးယား’ ရောဂါအကြောင်း ကြားဖူးသလား”

သူမက ခေါင်းကို ခါပြလိုက်သည်။

“ဒီရောဂါက ဇီဝဆိုင်ရာ ဖောက်ပြန်မှုတစ်မျိုးဆိုပါတော့၊ အဲဒီရောဂါ ရှိလာရင် စောစောက မင်းပြောခဲ့တဲ့ လက္ခဏာတွေ ပေါ်လာတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး။ ဆေးကောင်းဝါးကောင်းတွေ ရှိနေပါပြီ။ ဒီဆေးတွေက ဆင့်ပွားတုံ့ပြန်မှုမရှိဘူး။ စွမ်းလည်း သိပ်စွမ်းတယ်။ မင်းကို ငါစမ်းသပ်ကြည့်ဦးမယ်။ ဒါပေမဲ့ ထွေထွေထူးထူး ရှိမယ် မထင်ပါဘူး”

ဒေါက်တာက အလက်ဇန္ဒရာအား စမ်းသပ်ကြည့်သည်။ သူမ အဝတ်အစားများ ပြန်ဝတ်ပြီးတော့ ဒေါက်တာက ပြောသည်။

“လောလောဆယ် ‘ဝဲလ်ဘူထရင်’ ဆေးကို စားကြည့်ပါ။ စိတ်ကျ ရောဂါကုဆေးတစ်မျိုးပဲ။ အလွန်အစွမ်းထက်တဲ့ နောက်ဆုံးပေါ်ဆေးပဲ”

ဒေါက်တာက ဆေးစာရေးနေစဉ် အလက်ဇန္ဒရာက ကြောင်ကြောင်ကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဒီနေ့ကစပြီး တစ်ပတ်ပြည့်တဲ့အခါ ငါ့ဆီ ပြန်လာခဲ့၊ ဒီကြားထဲ တစ်ခုခု ဖြစ်ရင်လည်း ငါ့ဆီ ချက်ချင်းဖုန်းဆက်ပါ။ အချိန်မရွေး ချက်ချင်း ဆက်ပါ”

သူက ဆေးစာရွက်ကို ကမ်းပေးသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ဒီဆေးစားရင် ကျွန်မ အိပ်မက် မက်တာတော့ ပျောက်ကောင်းပါရဲ့”

“ဘာအိပ်မက်လဲ”

“ဪ... ကျွန်မက ဒေါက်တာ့ကို ပြောပြီးပြီလို့ ထင်နေတာ။ ကျွန်မ ညတိုင်းညတိုင်း အိပ်မက်၊မက်တတ်ပါတယ်။ အိပ်မက်ကလည်း အတူတူချည်း ပဲ။ ကျွန်မဟာ မော်တော်ပေါ်ရောက်နေတယ်။ လေကလည်း တဟူးဟူး တိုက် နေတယ်။ ခေါ်သံလိုလို ကြားရတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မက လက်ရမ်းတန်းနားသွား ရပ်ပြီး ရေထဲငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်မ ရေနစ်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒီအတိုင်းပဲ ညတိုင်း အိပ်မက်နေတယ် ဒေါက်တာ”

*

အလက်ဇန္ဒရာသည် ဒေါက်တာဟာလေ၏ ရုံးခန်းထဲမှ ပြန်ထွက် လာခဲ့ပြီးနောက် လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သူမသည် အဆောက်အအုံ တစ်ခု၏ နံရံတွင်မှီကာ အသက်ကို ပြင်းပြင်း ရှူထုတ်လိုက်သည်။

ငါလုပ်လိုက်တာ မဆိုးဘူး။ သူမက ဝမ်းပန်းတသာ တွေးမိသည်။
ငါအောင်မြင်တယ်။ ငါ အောင်ကို အောင်မြင်ရမယ်။

ထို့နောက် သူမသည် ဒေါက်တာဟာလေ ပေးလိုက်သော ဆေးစာ ရွက်ကို လေထဲသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

၃၂

မစ္စကီကိတ်ဘလက်ဝဲသည် အတော်ပင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ အစည်းအဝေးကလည်း တော်တော်ကြီးကို အချိန်ကြာသွားပြီ။ သူမ သည် အစည်းအဝေးစားပွဲတွင် ထိုင်နေကြသော အုပ်ချုပ်ရေးဘုတ်အဖွဲ့ဝင် အမျိုးသားသုံးယောက်နှင့် အမျိုးသမီးသုံးယောက်တို့အား တစ်လှည့်စီ ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့အားလုံးပင် အားမာန်အပြည့်နှင့် တက်ကြွလန်းဆန်းနေကြဆဲဖြစ်သည်။ **အင်း ... တကယ်တော့ အစည်းအဝေးက သိပ်ပြီး ကြာနေလို့မဟုတ်ဘူး။ ငါကိုယ်တိုင်က ဘဝခရီးကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့တာ သိပ်ပြီး ကြာခဲ့ပြီမို့လို့ ငါ့အသက်က ၈၂ နှစ်တောင် ရှိနေပြီ။ ငါ အိုနေပြီ။**

ယင်းသို့ တွေးမိပြီး တော်တော်ပင် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ သေမှာ ကြောက်လို့ မဟုတ်၊ ကရုဏာ-ဘရင်းလီမိတက်အတွက် အားကိုးလောက်သော ဘလက်ဝဲမိသားစုပိုင် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်၍မရသေးသမျှ သူမ အနေဖြင့် မသေချင်သေး။ သူမသည် အီးဗီနှင့် အကြီးအကျယ် ပြဿနာဖြစ်ပြီး သည့် နောက်ပိုင်းတွင် သူမ၏ အနာဂတ်ရည်မှန်းချက်ကို အလက်ဇန္ဒရာအပေါ် တွင်သာ ပုံ၍ တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ အလက်ဇန္ဒရာကိုသာ အကြွင်းမရှိ အားကိုးခဲ့သည်။

“ဘွားဘွားအတွက်ဆိုရင် သမီးဘာမဆိုလုပ်ပေးဖို့ အမြဲတမ်း အသင့် ရှိတယ်ဆိုတာ ဘွားဘွားအသိပါပဲ ဘွားဘွား၊ ဒါပေမဲ့ သမီးက ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ဂျော့အနေနဲ့တော့ တကယ်တော်တဲ့ အမှုဆောင်လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်မှာ သေချာပါတယ်” ဤကား အလက်ဇန္ဒရာ၏ အဆိုပြုချက်။

“ဒီအချက်ကို ခင်ဗျား သဘောတူသလား ကိတ်” ဘရက်ရော်ဂျားစ်က ကမန်းကတန်း ဖြတ်မေးသည်။

သူ့အမေးကြောင့် အဘွားကြီး အတွေးနယ်ကျွံနေရာမှ ရုတ်တရက် လန့်နိုးလာသည်။ သူမက ဘရက်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ခါပြသည်။

“ဟင် ... ကျွန်မ ဘာမှန်းတောင် နားမလည်လိုက်ဘူး။ ရှင် ဘာကို မေးနေတာလဲ ဘရက်”

“ဪ ... ကျွန်တော်တို့က ဒယ်လကိုကုမ္ပဏီနဲ့ ပေါင်းဖွဲ့ကိစ္စကို ဆွေးနွေးနေကြတာပါ” သူ့အသံက အေးဆေးသည်။ စိတ်ရှည်သံပါသည်။

ဘရက်ရော်ဂျားစ်က ကိတ်ဘလက်ဝဲအတွက် အတော်ကလေး စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်နေသည်။ အဘွားသည် လွန်ခဲ့သော သုံးလေးလခန့်စ၍ အုပ်ချုပ်ရေး ဘုတ်အဖွဲ့အစည်းများတွင် စိတ်တခြား လူတခြား ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် သူမသည် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်၍ ငယ်မူပြန်ချိန်ရောက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် အလုပ်မှ အနားယူသင့်ကြောင့် ဘရက်ရော်ဂျားစ်က စကားစ ဖော်လာသော အခါ သူမက ပြောင်မြောက်လေးနက်သော ဆုံးဖြတ်ချက်များကို ချမှတ်ခြင်းဖြင့် သူမ မအိုသေးကြောင်း သက်သေထူပြသည်။ ထိုအခါ သည်အချက်ကို ဘရက်ရော်ဂျားစ် အနေဖြင့် ဘာကြောင့် သတိမထားမိရသလဲ ဟု အခြားဘုတ်အဖွဲ့ဝင်တွေက ပြောဆိုလာကြသည်။

တကယ်ဆိုလျှင် ကိတ်ဘလက်ဝဲကား အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် တက်ကြွသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။

သူနှင့် ကိတ်တို့၏ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက ခဏတာမျှ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးသော အချစ်ရေးကိစ္စကို ဘရက်ရော်ဂျားစ်က ပြန်လည်တွေးမိသည်။ ထိုမျှအချိန်တိုတောင်းစွာဖြင့် နိဂုံးချုပ်သွားရသည့်အဖြစ်ကို ပြန်တွေးရင်း တတမ်းတတ စိတ်များပင် ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်။

*

ဂျော့မဲလစ်သည် ဒေါက်တာ ပီတာတင်ပလက်တန်ထံသို့ ဒုတိယအကြိမ် ရောက်လာသည်။

“ဟိုအရင့် အရင်ကာလတွေကလည်း ခင်ဗျားက အဲဒီလိုပဲ အကြမ်းဖက်မှုတွေ ကျူးလွန်ခဲ့ဖူးသလား မစ္စတာမဲလစ်”

ဂျော့ ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်သည်။

“လုံးဝ မကျူးလွန်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ ဒီအလုပ်မျိုး ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အရမ်း ရွံ့မှန်းပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ခင်ဗျားရဲ့မိဘတွေက ခင်ဗျားကို ဘယ်တော့မှ လက်နဲ့တောင်မတို့ ဖူးဘူးလို့ ခင်ဗျားက ပြောတယ်”

“အဲဒါ မှန်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ မိဘစကား မြေဝယ်မကျ နားထောင်တဲ့ သားလိမ္မာ လေးတစ်ယောက်လို့ ပြောချင်သလား”

သတိထား၊ သတိထား။ ဒါထောင်ချောက်ဆင်တဲ့ မေးခွန်းပဲ။

“အများအားဖြင့်တော့ အဲဒီလိုပြောလို့ ရပါတယ် ခင်ဗျား”

“ကျုပ်အတွေ့အကြုံအရ ပြောရရင်တော့ ကလေးတွေဟာ ယေဘုယျ အားဖြင့် လူကြီးမိဘတွေရဲ့ ဆုံးမဩဝါဒတွေ၊ ပညတ်ချက်တွေကို တစ်နည်း မဟုတ် တစ်နည်းနဲ့ ဆန့်ကျင်ချိုးဖောက်တတ်ကြလို့ အပြစ်ပေးခံရတာ များ တယ်ဗျာ”

“ကျွန်တော်ကတော့ မိဘဆိုဆုံးမတာကို ဘယ်တုန်းကမှ မငြင်းဆန် ခဲ့ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

ဒီကောင်ညာနေတာ။ ဒေါက်တာ ပလက်တန်က စဉ်းစားမိသည်။ **ဘာကြောင့်ညာနေရတာလဲ။ ဘာကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ ဖုံးဖိကာကွယ်နေရတာ လဲ။** ဂျော့မဲလစ်နှင့် ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံမေးမြန်းပြီးနောက် ဒေါက်တာဟာ လေနှင့် ပြောခဲ့သော စကားများကို ပြန်လည်သတိရမိသည်။

“သူက သူ့မရိုးကို ရိုက်နှက်ခဲ့မိတယ်လို့ ပြောပါတယ် ဆရာ”

“ဟင် ... မရိုးကို ရိုက်နှက်ခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ် ဟုတ်လား”

ဒေါက်တာဟာလေ၏ အသံတွင် ဒေါသသံပါနေသည်။ “ရိုက်နှက်မိ တာ မဟုတ်ဘူး ပီတာ။ အသေသတ်ဖို့ ကြံစည်ခဲ့တာ သိရဲ့လား။ ဘယ်နှယ့် မောင်ရင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်တော့လေ။ ပါးရိုးလည်းကျိုးသွားတယ်။ နှာရိုးလည်း ကျိုးသွားတယ်။ ပြီးတော့ နံရိုးသုံးချောင်းလည်း ကျိုးသွားတယ်။ ပြီးတော့ နောက်ကျောနဲ့ ခြေဖဝါးတွေမှာလည်း စီးကရက်မီးနဲ့ ထိုးရာတွေ ပြည့်လို့။ ဒါကို ရိုက်နှက်ခဲ့မိတာလို့ ပြောလို့ရမှာတဲ့လား”

ဒေါက်တာဟာလေ၏ ပြောပြချက်ကြောင့် ဒေါက်တာတင်ပလက် တန်လည်း တော်တော်ကြီးခံပြင်းသွားမိသည်။

“အဲဒီအကြောင်းတွေ သူက ကျွန်တော့်ကို ဘာမှမပြောဘူး ဆရာ”

“ဘယ်နှယ့်ပြောရဲ့ပဲ။ ငါက မင်းစိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်ဆီမသွား ရင် ရဲကို စာပို့ရမယ်လို့ ပြောလိုက်တာကိုး”

ဒေါက်တာတင်ပလက်တန်က ဂျော့ပြောခဲ့သော စကားကို သတိရမိ ပြန်သည်။ **ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် အများကြီး ရှက်မိတယ် ဒေါက်တာ။**

ဒါကြောင့်မို့ ဒေါက်တာဆီဖြစ်အောင် လာခဲ့တာပါ။ သည်အချက်ကိုလည်း သူက ညာပြောခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ပြီးတော့ သူက သူ့မိန်းမဟာ စိတ်ဝေဒနာ စွဲကပ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေမယ့်အကြောင်းချည်း ပြောနေတယ်လို့လည်း ပြောသွားပါတယ် ဆရာ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒီကိစ္စအတွက်လည်း ငါ သက်သေ ခံနိုင်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးရက်လောက်က ငါ့ဆီ အလက်ဇန္ဒရာ လာတွေ့သေးတယ်။ ငါက ဝဲလ်ဘူထရင် ဆေးဝယ်သောက်ဖို့ ဆေးစာ ရေးပေးလိုက်တယ်။ ငါက သူ့အတွက် တော်တော် စိုးရိမ်နေတယ်။ ဂျော့မဲလစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မောင်ရင်က ဘယ်လိုမြင်သလဲ”

“အပြည့်အစုံတော့ မသိရသေးဘူး ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူ တစ်နေ့နေ့ အန္တရာယ်ပေးနိုင်တယ်ဆိုတာလောက်တော့ ကျွန်တော် ခန့်မှန်းမိပါတယ်”

*

ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတားသည် အီးဗ်ဘလက်ဝဲအား စိတ်ကူးထဲမှ ဖျောက်ဖျက်၍ မရနိုင်အောင် စွဲလမ်းနေပါပြီ။

သူမသည် မိုးနတ်သူဇာတမျှ ချောမောလှပသည်။ သူ့အနေနှင့် မတို့ရဲ့ မကိုင်ရဲလောက်အောင် ခံစားနေရသည်။ သူမက သွက်လက်သည်၊ ရဲတင်း သည်၊ အားမာန်ပြင်းပြသည်။ သူက ရှက်တတ်သည်၊ ထုံထိုင်းသည်၊ သတ္တိ ကြောင့်သည်။

ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတားသည် တစ်ကြိမ်မျှ အိမ်ထောင်မပြုခဲ့ဖူး။ အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်း အရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံသော မိန်းမျိုးမတွေ့ခဲ့ဖူးသော ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ သူက သူ့အလုပ်မှ လွဲပြီး သူ့ကိုယ်ကျိုးအတွက် လုံးဝ မကြည့်။ သူသည် အရာရာတွင် ဩဇာပေးတတ်သောမိခင်နှင့် စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့ပြီး မထင်လျှင် မထင်သလို တဇွတ်ထိုးလုပ်တတ်သော ဖခင်တို့၏ အုပ်ထိန်းမှုအောက်တွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ငယ်စဉ်ကပင် အရှက်အကြောက်ကြီးသူ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ချစ်မှုရေးရာနှင့် ပတ်သက်၍လည်း စိတ်ဆန္ဒနည်းပါးသည်။ ရှိသမျှ စိတ်ဆန္ဒကိုလည်း လုပ်ငန်းဘက်သို့သာ အာရုံစိုက်ထားလိုက်သည်။

သို့သော် ယခုတော့ သူသည် အီးဗ်ဘလက်ဝဲ အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အိပ်မက် ယာမက်များပင် မက်လာခဲ့ပြီ။ မနက်မိုးလင်း၍ အိပ်မက်အကြောင်း ပြန်တွေးမိသောအခါတွင်လည်း သူသည် ရှက်သလိုလို ရွံ့သလိုလို ဖြစ်မိတတ်သည်။

ယခုအချိန်တွင် အီးဗ်၏ဒဏ်ရာများမှာ လုံးဝဥသည့် ကောင်းသွားကြပြီ။ သူ့အနေဖြင့် အီးဗ်အား တွေ့နိုင်ရန် အကြောင်းမရှိတော့။ သို့သော် သူက အီးဗ်နှင့် တွေ့ရဦးမည်ဟု ယုံကြည်ထားသည်။

သူက အီးဗ်၏ အခန်းသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

“အီးဗ်လား၊ ငါ ဝက်ဘ်စတားပါ။ အခုလို ဖုန်းဆက်တာ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါဘူးနော်။ ငါ ... ငါ တစ်နေ့တုန်းက မင်းအကြောင်း တွေးနေမိသေးတယ်။ အခြေအနေ အားလုံး ကောင်းပါတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒေါက်တာ ကောဘယ်နဲ့ယုံလဲ၊ အခြေအနေ ကောင်းရဲ့လား” သူမ၏ လေသံတွင် ပြောင်ပြောင်နောက်နောက် ပြောလိုသံပါနေသည်။

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါတယ် အီးဗ်’ ထို့နောက် စကားပြတ်သွားသည်။ သူက ရဲဆေးတင်၍ ဆက်ပြောသည်။ “သိပ်များ အလုပ်များနေသလား၊ ငါနဲ့ နေ့လယ်စာ လိုက်စားချိန်များ ရပါ့မလား”

အီးဗ်က ကျိတ်၍ပြုံးမိသည်။ **တော်တော်လည်း အရှက်အကြောက်ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ။ အဲဒါကလေးကပဲ ချစ်စရာ။**

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဖြစ်ပါတယ်။ ရပါတယ် ဒေါက်တာ”

“တကယ်ပြောတာလားဟင်” သူ့အသံတွင် အံ့ဩရိပ်ပါသည်။ “ဒါဖြင့် ဘယ်တော့လဲ ဟင်”

“မနက်ဖြန်ဆိုရင် မကောင်းဘူးလား”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါ ... တို့နှစ်ယောက် တကယ့်ချိန်းပွဲနော်”

သူက ခပ်မြန်မြန်ကလေး ပြောသည်။ အီးဗ်က သူ့စကားကို ငြင်းရန် စိတ်ကူးလိုက်မိသော်လည်း တစ်ဘက်မှ ဖုန်းချသွားသဖြင့် ပြန်ပြောချိန် မရလိုက်တော့။

*

ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတားနှင့် နေ့လယ်စာ စားရသည်ကို အီးဗ်က တော်တော်ပျော်နေမိသည်။ သူက ချစ်စိတ်မွန်နေသော ကျောင်းသားကလေး တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသည်။ လက်တွေ့ တုန်နေပြီး ပဝါလွတ်ကျလိုကျ၊ အရက်ခွက် ဖိတ်ကျလိုကျ၊ ပန်းအိုးတိုက်မိလို တိုက်မိဖြင့် ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်နေပုံကို ကြည့်ကာ အီးဗ်က အတွင်းကျိတ်ရယ်နေမိသည်။ **ဒီပုံကိုကြည့်ပြီး သူ့ကို နာမည်ကျော် ဆရာဝန်တစ်ယောက်လို့ ဘယ်သူကမှ ထင်မှာ မဟုတ်ဘူး။**

နေ့လယ်စာ စားပြီးသောအခါ သူက ရှက်စနိုးဟန်ဖြင့် မေးသည်။
“နောက်လည်း တို့ ... ဒီလိုပဲ ခဏခဏ တွေ့နိုင်ကြဦးမှာလား ဟင်”
အီးဗ်က သူ့မျက်နှာ စေ့စေ့ကြည့်ကာ ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြန်ပြော
လိုက်သည်။ “မကောင်းဘူး ထင်ပါတယ် ဒေါက်တာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
တွေ့ဖန်များတော့ ရှင့်ကို ကျွန်မ ချစ်မိသွားမှာ ကြောက်လို့ပါ”

သူ့မျက်နှာတွင် ရှက်သွေးတွေ ဖြာသွားသည်။ သူက ဘာစကား
ပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

အီးဗ်က သူ့လက်ကို အသာပုတ်ကာ -
“ရှင့်ကို ကျွန်မ တစ်သက် မမေ့နိုင်တော့ပါဘူး”

သူက ကတုန်ကယင် ဖြစ်သွားပြီး ပန်းအိုးကို လက်ဖြင့် တိုက်လိုက်မိ
ပြန်သည်။

*

ဆေးရုံစားသောက်ဆိုင်တွင် ဒေါက်တာဟာလေက နေ့လယ်စာ စား
နေစဉ် ဒေါက်တာ ဝက်ဘ်စတားလည်း ရောက်လာပြီး နှစ်ယောက်သား စား
သောက်ကြသည်။

“ဆရာ ဒီကိစ္စ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့မှ မပြောပါဘူးလို့ ကတိပေးပါ
တယ်။ အီးဗ်ဘလက်ဝဲ ဘာဖြစ်ခဲ့တာလဲ။ အမှန်အတိုင်း မသိရရင် ကျွန်တော်
တော့ ဘယ်လိုမှ နေလို့ထိုင်လို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ဆရာ”

ဝက်ဘ်စတားက စားသောက်နေရင်းမှ မေးလိုက်သည်။

ဒေါက်တာဟာလေက ပထမတော့ အင်တင်တင် လုပ်နေသေးသည်။

နောက်တော့မှ ပခုံးနှစ်ဖက် တွန့်လိုက်ပြီးတော့ -

“အေးလေ ... ဒါလောက်တောင်မှ ဆိုရင်လည်း အမှန်အတိုင်း ပြောရ
တာပေါ့။ တခြားလူကြောင့် ဖြစ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့မတ် ရော့မဲလစ်
ရိုက်နက်လို့ ဖြစ်ရတာပါ”

ဤတွင် အီးဗ်၏ လျှို့ဝှက်စီမံကိန်းတွင် မိမိလည်း တစ်ယောက်
အပါအဝင် ဖြစ်လာပြီဟု ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတားက တွေးလိုက်မိသည်။

*

ရော့မဲလစ်သည် ဆန္ဒစောပြီး စိတ်မရှည်နိုင်တော့။ မအောင့်နိုင်တော့။
ထို့ကြောင့် သူက အီးဗ်အား ပြောင်ပြောင်ပင် ပြောလိုက်တော့သည်။

“ပိုက်ဆံကလည်း အဆင်သင့်ရှိနေပြီ။ သေတမ်းစာကိုလည်း ပြင်ရေး
ပြီးပြီ။ ဒါနဲ့တောင်များ ဒီလောက်အထိ ဘာလို့ အချိန်ဆွဲနေရတာလဲ အီးဗ်ရယ်”

အီးဗ်သည် သူမ၏ သွယ်ပျောင်းသော ခြေထောက်များကို ဆိုဖာ
ညောင်စောင်းပေါ်တွင် ခွေထိုင်နေရင်းမှ သူမရှေ့တွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ဂနာ
မငြိမ် လျှောက်နေသော ဂျော့အား အကဲခတ်နေသည်။

“ငါတော့ ဒီကိစ္စ မြန်မြန်ဆန်ဆန် လုပ်လိုက်ချင်တယ် အီးဗ်’ သူ
မထိန်းနိုင်တော့ဘူး။ ဧကံလွတ်နေပြီ ဟု အီးဗ်က တွေးလိုက်မိသည်။

သူက ခွေခွေကလေးအိပ်နေသည့် မြွေတစ်ကောင်နှင့် တူသည်။
အန္တရာယ်ရှိသည်။ သူမသည် သူ့ကို လိုအပ်တာထက်ပို၍ အခွင့်အရေးပေး
ခြင်းမှာ အမှားကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်ခဲ့မိပြီး ကံကောင်းထောက်မ၊၍သာ
အသက်မဆုံးရှုံးခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းအမှားမျိုး နောက်ထပ် အဖြစ်မခံနိုင်
တော့။

“ကျွန်မလည်း ရှင့်လိုပဲ သဘောရပါတယ်” သူမက လေသံအေးအေး
ဖြင့် ပြောသည်။ “လုပ်ငန်းစ၊ဖို့ အချိန်တန်ပါပြီ”

သူ့ခြေလှမ်းများ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားကြသည်။

“ဘယ်တော့ စမလဲ”

“နောက်တစ်ပတ်”

*

ဆရာဝန်နှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပွဲ ပြီးဆုံးသွားပြီ။ သို့သော် ဂျော့မဲလစ်
က သူ့မိန်းမအကြောင်း တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ မဟာခဲ့။ ယခု ပြန်ကာနီးမှာတော့
သူက ဘာစိတ်ကူးရသည်မသိ ကောက်ကာငင်ကာ ပြောချလိုက်တော့သည်။

“အလက်ဇန္ဒရီအတွက် ကျွန်တော် သိပ်ပြီး စိတ်ပူနေတယ် ဒေါက်
တာ။ သူ့အခြေအနေက ပိုဆိုးလာတယ်။ မနေ့ညကဆို ရေနစ်တဲ့အကြောင်း
ထပ်ပြောပြန်ပြီ။ အဲဒါ ကျွန်တော်တော့ ဘာလုပ်ရမှန်း လုံးဝ မသိတော့ဘူး
ဒေါက်တာ”

“ကျုပ် ဒေါက်တာ ဟာလေနဲ့တိုင်ပင်ပြီးပါပြီ။ ခင်ဗျားမိန်းမအတွက်
သင့်တော်တဲ့ ဆေးတစ်မျိုး သူပေးလိုက်တယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် ဒေါက်တာ။ ကျွန်တော့်မိန်းမ တစ်ခုခုများ ဖြစ်
သွားရင်တော့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ နေလို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်၏ နားထဲတွင်တော့ တစ်မျိုးကြားနေရ
သည်။ သူသည် အဖြေရခက်သော ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရသလို ခံစားရသည်။
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သည်လူသည် အန္တရာယ် ပေးနိုင်သော လူတစ်ယောက် ဆို
တာကိုတော့ သူက ကောင်းကောင်းကြီး အကဲခတ်မိသည်။

“ဟိုအလျင်တုန်းက တခြားမိန်းမတွေနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ဆက်ဆံရေး အခြေအနေ ပြောပြစမ်းပါ”

“ထူးထူးခြားခြား ဘာမှမရှိပါဘူး။ ပုံမှန်အတိုင်းပါပဲ”

“သူတို့နဲ့ဆက်ဆံတဲ့အခါ စိတ်တိုတတ်သလား။ ဒေါသထွက်တတ်သလား”

မေးခွန်း ဘယ်ဘက်သို့ ဦးလှည့်လာသည်ကို ရှေ့မဲလစ် သတိပြုလိုက်မိသည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး” ကျုပ်ကို ဒီလိုစမ်းလို့ ဘယ်ရမလဲ ဒေါက်တာရယ်။ ကျုပ်က ဒေါက်တာထက်တော့ ပါးပါသေးတယ်။ “ဒေါက်တာကို ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ။ အကြမ်းဖက်မှုကို ကျွန်တော် လုံးဝ မယုံကြည်ပါဘူးလို့”

ဒါ အကြမ်းဖက်မှု မဟုတ်ဘူး ပီတာ။ လူသတ်မှု လူသတ်မှု၊ သူက အိမ်ရဲ့ ပါးရိုးကိုလည်း ချိုးပစ်တယ်။ ပြီးတော့ နှာခေါင်းရိုးလည်း ကျိုးတယ်။ နံရိုးသုံးချောင်းလည်း ကျိုးတယ်။ နောက်ပြီး နောက်ကျောနဲ့ ခြေဖဝါးတွေမှာလည်း စီးကရက်မီးနဲ့ ထိုးထားသေးတယ်။

“တစ်ခါတလေမှာ ...” ဒေါက်တာက ဖြည်းဖြည်းပြောသည်။ “တချို့ လူတွေဟာ အကြမ်းဖက်မှုလုပ်ပြီး စိတ်ရဲ့ လွတ်လပ်မှုကို ရှာတတ်ကြတယ်။ ကျိတ်ခံရတဲ့ ခံစားချက်တစ်ခုကို ထုတ်ပစ်တဲ့ သဘောဆိုပါတော့”

“ဒေါက်တာဆိုလိုတာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။ ကျွန် တော့် မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ဆိုရင် ပြည့်တန်ဆာမတွေကို ရိုက်နှက်ရမှ ကျေနပ် တတ်ပါတယ်”

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်တဲ့။ ဒါ မီးနီပြတာပဲ။

“ခင်ဗျား မိတ်ဆွေအကြောင်း ပြောပြစမ်းပါဦး”

“သူက ပြည့်တန်ဆာမတွေကို သိပ်ပြီးမုန်းတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့နဲ့ ဆက်ဆံတဲ့အခါ သူက ရိုက်လား နှက်လား လုပ်တတ်တယ်” သူက ဒေါက်တာ့မျက်နှာ ကြည့်လိုက်သည်။ မကျေနပ်ရိပ်မမြင်။ သို့ဖြင့် သူက ဆက်ပြောသည်။ “တစ်ခါက သူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ဂျာမေကာကို သွားကြတော့ လူမည်း ပြည့်တန်ဆာမလေးတစ်ယောက်က သူ့ကို ဟိုတယ်တစ်ခုကို ခေါ်သွားတယ်။ အခန်းထဲရောက်တော့ ကောင်မလေးက ပိုက်ဆံပိုတောင်းတယ်။ အဲဒီမှာ သူက ဒေါက်တာနဲ့ ကောင်မလေးကို ရိုက်လားနှက်လား လုပ်တော့တာပဲ။ ဒါနဲ့ကောင်မလေးလည်း တစ်ခါတည်း ငြိမ်သွားပါလေရော။ နောက်ထပ် ပိုက်ဆံစကား လုံးဝ မပြောတော့ဘူး”

ဟုတ်ပြီ။ ဒါ သူ့မှာ စိတ်ရောဂါရှိတယ်ဆိုတာ ပြတာပဲ။ ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်က ကျိန်းသေပေါက် တွက်လိုက်သည်။ တကယ်တော့ သူ့မိတ်ဆွေဆိုတာ အလကားပြောတာ။ သူ့အကြောင်းသူ ပြောနေတာ။

ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်က ဒေါက်တာဟာလေနှင့် အမြန်ဆုံး ထပ်တွေ့မှ ဖြစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

*

ဒေါက်တာနှစ်ယောက် ‘ဟားဗတ်ကလပ်’ တွင် နေ့လယ်စာစားရင်း ဆုံကြသည်။ ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်မှာ ဘေးကျပ်နံကျပ် အခြေအနေနှင့် ကြုံနေရသည်။ သူက ဂျော့မဲလစ်အကြောင်းကို ချေးခါးအူမ အကုန်အစင် သိချင်သည်။ သို့သော် ဆရာဝန်နှင့် လူနာ ဆက်ဆံရေးတွင် လူနာ၏ ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေးကို မချိုးဖောက်မိရန်ကိုလည်း သူ့အနေဖြင့် သတိထားရသေး သည်။

“ဂျော့မဲလစ်ရဲ့ မိန်းမအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆရာသိသမျှ ပြောပြစေချင်ပါတယ်” သူက ဒေါက်တာ ဟာလေအား ပြောလိုက်သည်။

“အလက်ဇန္ဒရာအကြောင်းကိုလား၊ အလက်ဇန္ဒရာက အလွန်ချစ် စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ သူတို့ ညီအစ်မ မွေးကတည်းက ကျန်းမာရေးကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါပဲ အားလုံး ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်လာခဲ့တာ။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး ရုပ်ချင်းတူကြတယ်ဆိုတာတော့ မောင်ရင် သိပြီးရောပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ယှဉ်ပြီးမြင်ရမှ ဘယ်အထိ တူကြတယ်ဆိုတာ မောင်ရင် အံ့ဩရလိမ့်မယ်”

“ဒီလောက်တောင် တူကြလို့လား”

“တူလိုက်သမျှ ခွဲလို့တောင် မရသလောက်ဘဲ။ ငယ်ငယ်ကလည်း ခွဲမရအောင် တူကြတယ်။ အခုကြီးလာတော့လည်း ခွဲမရအောင် တူကြတာပဲ”

“ဒါနဲ့ ဆရာ့ဆီကို အလက်ဇန္ဒရာရောက်လာပြီး သူ့ကိုယ်ကိုယ်ကို သေကြောင်း ကြံစည်စိတ်တွေ ပေါက်နေကြောင်း ပြောသေးတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့လာပြီး အဲဒီလို ပြောတယ်”

“အဲဒါ အလက်ဇန္ဒရာပဲလို့ ဆရာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးခွဲ ခြားပြောနိုင်တာလဲ”

“ဒါက လွယ်ပါတယ်။ အီးဗီရဲ့နဖူးမှာ အမာရွတ်ကလေးက မထင်မရှား ရှိနေတုန်းပဲဟာ”

“ဪ ... ဟုတ်ပြီ”

“ဒါနဲ့ ဂျော့မဲလစ် အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ။ အကဲခတ်လို့ ရပြီလား”

ပီတာ တင်ပလက်တန်က ဘယ်အထိ ပြောရကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားရင်း ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းလုပ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ -

“သူ့ကို ကျွန်တော် အကဲခတ်လို့မရသေးဘူး။ သူက တစ်ခုခုကို ဖုံးကွယ်ထားတယ်ဆိုတာလောက်ပဲ သိရသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... မကြာခင် ပူးပေါ်သလို ပေါ်လာမှာပါ”

“သတိထားပါ ... ပီတာ။ ငါကတော့ ဒီကောင်ရူးနေပြီလို့ တကယ်ပဲ လက်ခံထားပြီ”

“ဒါနဲ့ သူတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံးက အမွေတွေ သိန်းသန်းချီပြီးရ မယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား”

သည်အကြိမ်တွေတော့ ဒေါက်တာဟာလေက နှုတ်ထိန်းနေမိသည်။ ပြီးတော့မှ လေသံအေးအေးဖြင့် -

“အင်း ... ဒါ မိသားစု ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စပဲ။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ မောင်ရင်ထင်သလို မဟုတ်ဘူးလို့ ဖြေရမှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တော့ အဘွားကြီးက အိမ်ကို ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မပေးဘဲ လုံးဝ ဖြတ်ထားတယ် လေ။ အဲဒီတော့ ရစရာရှိရင် အလက်ဇန္ဒရာသာ အားလုံးရမှာပဲ”

အလက်ဇန္ဒရာအတွက် ကျွန်တော် သိပ်ပြီးစိတ်ပူနေတယ်။ ဒေါက်တာ သူ့အခြေအနေက ပိုဆိုးလာတယ်။ မနေ့ညကဆို ရေနစ်တဲ့အကြောင်း ထပ်ပြောပြန်ပြီ။ အဲဒါ ကျွန်တော်တော့ ဘာလုပ်ရမှန်း လုံးဝ မသိတော့ဘူး ဒေါက်တာ။

ဂျော့မဲလစ်သည် သိန်းသန်းချီ၍ အမွေရနိုင်သူဖြစ်သည်ဟူသော အချက်မှတစ်ပါး ဤဖြစ်ရပ်သည် လူသတ်မှုတစ်ခုအတွက် စံတင်လောက်သော ပူးပေါင်းကြံစည်မှုတစ်ခုဟူ၍ ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်က ယူဆမိသည်။ ပိုက်ဆံအတွက်သာဆိုလျှင် ဂျော့မဲလစ်အနေဖြင့် မည်သူ့ကိုမဆို အချိန်မရွေး သတ်ပစ်မှာ သေချာနေသည်။

*

မိန်းမတစ်ယောက် ပင်လယ်ထဲတွင် ရေနစ်နေသည်။ သူက သူမထံ သို့ ရေကူးသွားသည်။ သို့သော် လှိုင်းလုံးကြီးတွေက တောင်လောက်မြင့်နေ သည်။ သူမသည် လှိုင်းလုံးကြီးများအောက်သို့ ရောက်သွားလိုက်၊ ပြန်ပေါ် လာလိုက် ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ်ကို ဖော့ထား၊ ဖော့ထား၊ ငါလာခဲ့မယ်။ သူက လှမ်း၍ အော်ပြောလိုက်သည်။

သူက ခပ်မြန်မြန် ကူးသွားသည်။ သို့သော် ခြေနှင့်လက်များကို သယ်၍မရ၊ ခဲဆွဲထားသလို ခံစားရသည်။ သူမအား လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံးက

ခြံလွှမ်းလိုက်ပြန်သည်။ ထိုနေရာသို့ သူရောက်သွားသောအခါ ဟိုဟိုသည် သည် မျက်လုံးကစားကြည့်ကာ သူမကို ရှာသည်။ သူမကိုကား မတွေ့ရ။ ဖြူဖွေးနေသော ငါးမန်းကြီးတစ်ကောင် သူ့အနီးသို့ ရောက်လာသည်ကို ပက်ပင်းတွေ့ရတော့သည်။

ဤတွင် ဒေါက်တာတင်ပလက်တန်သည် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာခဲ့သည်။ မီးခလုတ်ကို လှမ်းဖွင့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အိပ်ရာပေါ်တွင် ထထိုင်ကာ အိပ်မက်အကြောင်း ပြန်တွေးနေမိသည်။

မနက်မိုးလင်းတော့ သူသည် ထောက်လှမ်းရေးမှူး နစ်ခပ်ပက်ပါးစ်သို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

*

နစ်ခပ်ပက်ပါးစ်မှာ အရပ်ခြောက်ပေ၊ လေးလက်မရှည်၍ ကိုယ်အလေးချိန်ပေါင် ၃၀၀ နီးပါးရှိသော ဧရာမလူထွားကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူသည် မင်ဟတ်တန် နယ်မြေဆိုင်ရာ လူသေမှု တပ်ဖွဲ့၌ တာဝန်ကျနေသည်။

လူသတ်မှုများအား ရုံးတင်စစ်ဆေးရာတွင် ဒေါက်တာတင်ပလက်တန်က စိတ်ရောဂါကုဆိုင်ရာ ပါရဂူအဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့ရသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် ရင်းနှီးခင်မင်သွားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ပက်ပါးစ်က စစ်တုရင်ကစားခြင်းကို အလွန်ဝါသနာပါသည်။ နှစ်ယောက်သား တစ်လတစ်ကြိမ်စီ တွေ့ဆုံကာ စစ်တုရင် ကစားလေ့ရှိကြသည်။

နစ်ခပ်ပက်ပါးစ်က တစ်ဘက်မှ တယ်လီဖုန်းကို ကိုင်သည်။

“လူသေမှုတပ်ဖွဲ့ကပါ ... ပက်ပါးစ်ပါ”

“ကျွန်တော် ပီတာပါ ... နစ်ခပ်”

“ဟာ ... အပေါင်းအသင်း၊ ဘယ်နှယ့်လဲ။ လူ့စိတ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်နက်နဲမှု အကြောင်း တော်တော်သိရပြီလား”

“စုံစမ်းထောက်လှမ်း နေဆဲပဲဗျ။ ဒါနဲ့ တီနာတစ်ယောက် နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါဗျာ၊ ကဲ ... ပြော၊ ကျုပ် ဘာအကူအညီပေးရမှာလဲ”

“ကျွန်တော် သိချင်တာလေး တစ်ခု ရှိနေလို့ဗျ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားမှာ ဂရိနဲ့ အဆက်အသွယ်တွေ ရှိနေတုန်းပဲလား”

“ဘယ်နှယ့်မေးတာပါလိမ့် ဂရိသားပဲဗျ။ ဂရိမှာ ဆွေမျိုးတွေ ရိုက်သတ်လို့တောင် ကုန်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့က အမြဲတမ်း ဘိုင်ကျနေကြတယ်ဗျာ။ ကျုပ်က သူတို့ဆီ ပိုက်ဆံပို့ပေးနေတာ ကျုပ် ရူးတာပဲ။ အဲဒါ ခင်ဗျားနဲ့ စမ်းသပ်ကြည့်ဦးမှ ထင်တယ်”

“နောက်ကျသွားပြီ မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျား အခြေအနေက အဆိုးဆုံး အဆင့်ရောက်သွားပြီ၊ ကုရာနတ္ထိ ဆေးမရှိတော့ဘူး”

“အေးဗျ၊ တီနာကလည်း ကျုပ်ကို အဲဒီလိုပဲ ပြောပြောနေတယ်။ ဒါနဲ့ ဆိုပါဦး၊ ခင်ဗျားက ဘာကိုသိချင်တာလဲ”

“ခင်ဗျား ဂျော့မဲလစ်ဆိုတဲ့လူအကြောင်း ကြားဖူးသလား”

“ဟို ... စည်သွပ်ဖူးလုပ်ငန်းပိုင်ရှင် မိသားစု မဟုတ်လား”

“အစစ်ပေါ့”

“သူက ကျုပ်နယ်မြေမှာတော့ မရှိဘူးဗျ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အကြောင်း ကျုပ်သိပါတယ်။ သူ့အကြောင်း ဘာသိချင်တာလဲ”

“သူ့မှာ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ရှိသလဲဆိုတာ သိချင်တယ်”

“ဟ ... ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို တမင်သက်သက် နောက်နေတာလားဗျ။ သူ့မိဘတွေက ...”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် သိချင်တာက သူ့ကိုယ်ပိုင်ပိုက်ဆံကိုပါ”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ကျုပ် ထောက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ အချိန်ဖြုန်းသလိုပဲ နေမှာပဲ ပီတာ၊ မဲလစ်မိသားစုက သန်းကြွယ်သူဌေးတွေဗျ”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဂျော့မဲလစ်ရဲ့အဖေနဲ့ စကားပြောရင် ပါးပါးနပ်နပ်နဲ့ ပြောပါဗျာ။ အဘိုးကြီးက နှလုံးရောဂါ ခဏခဏ ဖြစ်နေတယ်တဲ့ဗျ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ် သံကြိုးနဲ့လှမ်းပြီး စုံစမ်းလိုက်ပါ့မယ်”

ပီတာတင်ပလက်တန်က အိမ်မက်ကို ပြန်၍ သတိရမိသည်။ အချိန် ဆွဲနေ၍မဖြစ်။

“ဒီမှာ နစ်နဲ၊ သံကြိုးမရိုက်ပါနဲ့၊ တယ်လီဖုန်းပဲ သုံးစမ်းပါ။ ဒီနေ့ ဆက်ဖြစ်အောင် ဆက်စမ်းပါ”

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အကျိုးအကြောင်းကလေးတောင် မပြောပြတော့ ဘူးလား ပီတာ”

“ပြောပြစရာမလိုပါဘူး။ ကျွန်တော်က တမင် သိချင်လို့ စုံစမ်းခိုင်း တာပါ။ ဖုန်းဆက်ခ ကျွန်တော်ခံပါ့မယ်ဗျာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို သတင်းပို့နိုင်တဲ့အခါ ကျုပ်ကို ညစာသာ ကျွေးစမ်းပါဗျာ”

“စိမ်လိုက်ဗျာ”

ပီတာတင်ပလက်တန်က ဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်သည်။ သူ တော်တော် စိတ်အေးသွားသည်။

*

မစ္စက်ကိတ်ဘလက်ဝဲသည် စိတ်ထဲတွင် မအီမသာ ခံစားနေရ သည်။ သူမသည် ရုံးခန်းစားပွဲတွင် ထိုင်ရင်း တယ်လီဖုန်းဆက်နေသည်။ ရုတ် တရက် မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ တစ်ခန်းလုံး ချာချာလည်နေသည်။ သူမက စားပွဲစွန်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ကာ ထိန်းထားလိုက်သည်။ ခဏကြာတော့မှ အမူးနည်းနည်း ပြေသွားပြီး အမြင်သဲကွဲလာသည်။

ဘရက်ရော်ဂျားစ် ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ အဘွားကြီး မျက်နှာဖြူ ရော်ရော် ဖြစ်နေသည်ကို သတိပြုလိုက်မိသည်။

“မျက်နှာကြည့်ရတာ မကောင်းပါလား ကိတ်။ နေကောင်းရဲ့လား ဟင်”

သူမက စားပွဲစွန်းကို ကိုင်ထားသော လက်များကို ပြန်ဖြုတ်လိုက် သည်။

“ခေါင်းထဲ ရီတီတီဖြစ်နေသလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စ မရှိပါဘူး”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ကျန်းမာရေး မစစ်ဆေးတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“အို ... အချိန်မရှိပါဘူး ဘရက်”

“အချိန်မရှိ ရှိအောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့။ ဘယ်နှယ့် ကိုယ့်ကျန်းမာရေး ပစ်ထားလို့ဖြစ်ပါ့မလား။ ကျွန်တော် ဒေါက်တာဟာလေနဲ့ ချိန်းလိုက်မယ်လေ”

“အို ... မလုပ်စမ်းပါနဲ့၊ မလိုအပ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင် သွားမလား မသွားဘူးလား”

“ကဲ ... ကဲ ... သွားပါ့မယ်ရှင်၊ သွားပါ့မယ်”

*

နောက်နေ့မနက်တွင် ဒေါက်တာပီတာတင်ပလက်တန်၏ အတွင်း ရေးမှူး စာရေးမက အတွင်းဖုန်းဖြင့် လှမ်းပြောသည်။

“ထောက်လှမ်းရေးမှူး ပက်ပါးစ်ဆီက ဖုန်းလာနေပါတယ်။ လိုင်းခွဲ(၁) ကို ကိုင်ပါ”

ဒေါက်တာတင်ပလက်တန်က ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို ... နစ်ခ်”

“ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့ စကားပြောစရာရှိတယ်ဗျ”

တင်ပလက်တန်က ရုတ်တရက် စိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်ပေါ်သွားသည်။

“ဂျော့မဲလစ်အကြောင်း ခင်ဗျား သိရပြီလား”

“ကျုပ်က သူ့အဖေကြီးနဲ့ကို စကားပြောဖြစ်တာဗျ။ ပထမဆုံး အချက်က အဘိုးကြီးမှာ နှလုံးရောဂါ လုံးဝ မရှိဘူး။ ဒုတိယအချက်က သူက သူ့သားကို အသက်နဲ့ရှိတယ်လို့တောင် မထင်တော့ဘူး။ တစ်နေရာရာမှာ သေ

သွားပြီလို့ပဲ။ ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို လုပ်သလဲလို့ ပြန်မေးတော့ အဘိုးကြီးက ဖုန်းပြန်ချသွားသဗျ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်က ကျုပ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီ လှမ်းဆက်ရတာပေါ့။ မိတ်ဆွေက အေသင်ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်မှာ လုပ်နေတာ၊ ဂျော့မဲလစ်ဆိုတဲ့အကောင်က သိပ်ချောတဲ့ မောင်ဆိုပဲဗျ။ ရဲအဖွဲ့ သူ့အကြောင်း အိတ်သွန်ဖာမှောက် သိထားတယ်။ ဒီအကောင်က ဂရိက ထွက်မလာခင် ပြည့်တန်ဆာမလေးတစ်ယောက်ကို သေအောင် ရိုက်နှက်ခဲ့တယ်။ အဲဒါ သူ့အဖေကြီးက သူ့သားကို လူသတ်မှုနဲ့မဖမ်းရအောင် တစ်ယောက်ယောက်ကို လာဘ်ထိုးပြီး ဂရိက မောင်းထုတ်လိုက်တယ်။ ဒါဆို ကျေနပ်ပြီ မဟုတ်လား”

ကျေနပ်တာထက်ပင် လွန်သွားသေးသည်။ ပီတာပင်ပလက်တန်က ကြားရသော သတင်းအရ ကျောပင်စိမ့်လာသည်။

“ကျေးဇူးပဲ နစ်ခဲ။ ဒီအတွက် ခင်ဗျား ကျေးဇူး ကျွန်တော် မမေ့ပါဘူး”

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူ၊ ကျေးဇူးတင်တာ နောက်မှလုပ် အရေးကြီးတာက ကျုပ် ဒီကောင့်နောက်ကို ခြေရာကောက်ကြည့်ချင်တယ်။ ပြဿနာရှိရင် ကျုပ်ကို ချက်ချင်း အကြောင်းကြားပါ”

“ကောင်းပါပြီ။ လိုအပ်ရင် ချက်ချင်း ပြောပါ့မယ်။ တီနာ့ကို ကျွန်တော် သတင်းမေးကြောင်း ပြောလိုက်ပါဗျာ”

ပီတာတင်ပလက်တန်က ဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်သည်။ သူ့မှာ စဉ်းစားစရာတွေ တစ်ပုံကြီးရှိလာပြီ။ ယနေ့နေ့လယ်ပိုင်းတွင် သူ့ထံသို့ ဂျော့မဲလစ်လာဖို့ ရှိသည်။

*

ဒေါက်တာဟာလေ စမ်းသပ်ခန်းထဲတွင် လူနာတစ်ယောက်ကို စမ်းသပ်နေတုန်း ဧည့်ကြိုစာရေးမက ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

“မစ္စက်ဂျော့မဲလစ် ရောက်နေပါတယ် ... ဒေါက်တာ။ သူနဲ့ချိန်းထားတာတော့ မရှိပါဘူး။ ကျွန်မက ဒေါက်တာ မအားဘူး”

“မလုပ်နဲ့ ... အားပါတယ်။ သူ့ကို ဘေးတံခါးပေါက်က ခေါ်သွားပြီး ငါ့ရုံးခန်းမှာ နေရာချပေးလိုက်”

*

သူမ၏မျက်နှာသည် ယခင်တစ်ခေါက်ကထက် နွမ်းရော်နေသည်။ မျက်ကွင်းများမှာလည်း ယခင်ကထက် ပို၍ညိုနေသည်။

“အခုလို ကျွန်မလာပြီး အနှောင့်အယှက်ပေးတာ ခွင့်လွှတ်ပါ ဒေါက်တာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မမှာ ...”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ... အလက်ဇန္ဒရာ ... ရပါတယ်။ အားနာစရာ လူမှ မဟုတ်တာပဲ။ ကဲ ... ကိစ္စရှိတာသာ ပြောပါ။ ဘာပြဿနာ ရှိသလဲ”

“ပြဿနာကတော့ အများကြီးပဲ ... ဒေါက်တာ။ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်းတောင် မပြောတတ်တော့ဘူး”

“ဒါနဲ့ ဝဲလ်ဘူထရင်ဆေး မှန်မှန်စားရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ စားပါတယ်”

“ဒါနဲ့တောင်မှ စိတ်ဓာတ်တွေကျနေတုန်းပဲလား”

သူမက လက်ချောင်းများယှက်၍ ဆုပ်ထားလိုက်သည်။

“စိတ်ဓာတ်ကျတာထက်တောင် ဆိုးနေပြီ ... ဒေါက်တာ ကျွန်မ စိတ်တွေ ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေပြီ။ ဘာကိုမှလည်း မထိန်းနိုင်တော့သလို ပဲ။ ကျွန်မ ဒီအတိုင်းဆက်နေရင် သေလိမ့်မယ်။ တစ်ခုခုကို ဆိုးဆိုးရွားရွား လုပ်မိလိမ့်မယ်”

“ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာအားဖြင့်တော့ မင်းမှာ ဘာရောဂါမှ မရှိတာ ယုံပါ။ ငါ တကယ်ပြောရဲပါတယ်။ မင်း ဖြစ်နေတာက စိတ်နဲ့ဆိုင်နေတယ်။ နောက် ဆေးတစ်မျိုး စမ်းကြည့်တာပါ။ ဆေးနာမည်က “နီမီဖင်သိန်း” တဲ့။ သိပ်ကို အစွမ်းထက်တဲ့ဆေးပဲ။ သုံးလေးရက် အတွင်းချက်ချင်း ပြောင်းလဲမှု ပြလိမ့် မယ်” ဒေါက်တာက ဆေးစာရေး၍ ကမ်းပေးသည်။ “သောကြာနေ့အထိ ဘာမှ မထူးခြားဘူးဆိုရင် ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်ပါ။ မင်းကို သင့်တော်တဲ့ စိတ်ရောဂါကု ပါရူဆီ ပို့ပေးမယ်”

နောက် မိနစ် သုံးဆယ်ခန့်အကြာတွင် အီးဗ်တွင် သူမအခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာပြီး မျက်နှာပေါ်မှ မိတ်ကပ်ဖြင့် တမင်လုပ်ထားသော အရေး အကြောင်းများကို ပြန်ဖျက်ပစ်လိုက်သည်။ မျက်ကွင်းညိုများကိုလည်း ပြန်၍ သုတ်ပစ်လိုက်သည်။

လုပ်ငန်းစဉ်ကတော့ ထင်တာထက်ပင် ပို၍ မြန်ဆန်အောင်မြင်နေပါ ကလား။

*

ဂျော့မဲလစ်သည် ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်၏ ရှေ့တွင် ထိုင်နေ သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုအပြည့်ဖြင့် အပြုံးမပျက်ထိုင်နေသည်။

“ဒီနေ့ ခင်ဗျား အခြေအနေ ဘယ်လိုနေသလဲ”

“သိပ်ကောင်းပါတယ် ဒေါက်တာ။ ဒေါက်တာနဲ့ တွေ့ရတာ ကျွန် တော် သိပ်ပြီး အားတက်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ယုံကြည်လာပါတယ်”

“ခင်ဗျား စကားကြားရတာ ကျုပ်လည်း အများကြီးဝမ်းသာပါ တယ်။ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ယုံကြည်တာလဲ။ အဲဒါတော့ ကျုပ် လည်း မျှဝေခံစားပါရစေ”

“ဒါက ရှင်းပါတယ် ဒေါက်တာ။ လူတစ်ယောက်မှာ ခံစားချက်ဆို တာ ရှိပါတယ်။ ကိုယ့်ခံစားချက်ကို မျှဝေခံစားမယ့်လူရှိရင် လူတိုင်း စိတ်ချမ်း သာကြတာပါပဲ။ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ ကက်သလစ်ဘာသာရဲ့ မူလဘူတခံယူ ချက်ပါပဲ။ သဘောကတော့ ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်ပါပဲ ဒေါက်တာ”

“ကျုပ်နဲ့ ဆွေးနွေးရတာကို ခင်ဗျား စိတ်ချမ်းသာတယ်ဆိုရင် ကျုပ် လည်း စိတ်ချမ်းသာပါတယ်။ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားဇနီး နေကောင်းပါ တယ်နော်”

ဂျော့မဲလစ် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး ဒေါက်တာ။ သူတော်တော် နေ မကောင်း ဖြစ်နေပါတယ်။ သူဒေါက်တာဟာလေနဲ့ သွားတွေ့ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေက ကောင်းမလာပါဘူး။ သူကသေကြောင်းကြံဖို့ကိုပဲ စိတ် ကူးနေပါတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို တစ်နေရာ ခေါ်သွားဖို့တောင် စိတ်ကူး ထားပါတယ် ဒေါက်တာ။ အပြောင်းအလဲတစ်ခုရသွားရင် သူ့အခြေအနေ ပိုကောင်းလာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်”

ဂျော့၏စကားတွင် အတိတ်နိမိတ်မကောင်းသော လက္ခဏာများ ပါ ဝင်နေသည်ဟု ဒေါက်တာတင်ပလက်တန်က ယူဆလိုက်သည်။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ စိတ်အထင်သက်သက်များ ဖြစ်နေသလား။

“ဂရီနိုင်ငံက အလွန်အနားယူဖို့ကောင်းတဲ့နိုင်ငံပဲ” ဒေါက်တာက အမှတ်မထင် ပြောလိုက်သည်။ “ခင်ဗျား ဇနီးကို အဲဒီခေါ်သွားပြီး ခင်ဗျား မိသားစုနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပြီးပြီလား”

“မပေးရသေးပါဘူး။ သူတို့က အလက်ကို သိပ်ပြီးမြင်ချင်နေကြ တယ် ဒေါက်တာ” သူက ပြုံးလိုက်သည်။ “ပြဿနာက ဖေဖေ၊ ကျွန်တော် တို့ပြဿနာပဲ ဒေါက်တာ။ သူက ကျွန်တော့်ကို ဂရီကို ပြန်လာပြီး မိသားစု စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို အုပ်ချုပ်စေချင်နေတယ်”

ဤတွင် အလက်ဇန္ဒရာအနေဖြင့် တကယ့်အန္တရာယ်ထောင်ချောက်ထဲ ရောက်နေပြီဆိုသည်ကို ဒေါက်တာတင်ပလက်တန်က ပြတ်ပြတ်သားသား သိလိုက်မိသည်။

*

ဂျော့မဲလစ် ပြန်သွားပြီးနောက် ဒေါက်တာတင်ပလက်တန်သည် ရုံးခန်းစားပွဲတွင် ထိုင်ကာ မှတ်စုများကို တော်တော်ကြာကြာ လှန်လှောဖတ်ရှုနေမိသည်။ ပြီးတော့မှ ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး နံပါတ်တစ်ခုကို လှည့်သည်။

“ဆရာ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုလောက်ကူညီပါဦး။ ဂျော့မဲလစ်နဲ့ အလက်ဇန္ဒရာတို့ လက်ထပ်ပြီးတော့ ဟန်းနီးမွန်းခရီး ဘယ်နေရာတွေကို ထွက်ခဲ့ကြပါသလဲ”

“အား ... ဒါတော့ ရပါတယ်။ သူတို့ခရီးမထွက်ခင် ကျုပ်က ဆေးတွေဘာတွေတောင် ထိုးပေးလိုက်ရသေးတယ်ဗျ။ သူတို့ သွားတာက ဂျမေကာဗျ”

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆိုရင် ပြည့်တန်ဆာမတွေကို ရိုက်နှက်ရမှ ကျေနပ်တတ်ပါတယ်။ တစ်ခါက သူနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ ဂျမေကာကို သွားကြတော့ လူမည်း ပြည့်တန်ဆာမကလေးတစ်ယောက်က သူ့ကို ဟိုတယ်တစ်ခုကို ခေါ်သွားတယ်။ အခန်းထဲရောက်တော့ ကောင်မလေး ပိုက်ဆံပိုတောင်းတယ်။ အဲဒါ သူက ဒေါက်နံပြီး ကောင်မလေးကို ရိုက်လား နှက်လား လုပ်တော့တာပဲ။ ဒါနဲ့ ကောင်မလေးလည်း တစ်ခါတည်း ငြိမ်သွားလေရော။ နောက်ထပ် ပိုက်ဆံစကား လုံးဝ မပြောတော့ဘူး။

သို့သော် ဂျော့မဲလစ်က သူ့မိန်းမအား သတ်ရန် ကြံစည်ကြောင်း ခိုင်မာသောအထောက်အထားကား လုံးဝမရရှိသေး။

ဒေါက်တာ ဂျွန်ဟာလေကတော့ အလက်ဇန္ဒရာသည် သေကြောင်း ကြံရန် စိတ်ကူးနေသည်ဟု ဆိုသည်။ **ဒါ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုံး။** ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ငြင်းချက်ထုတ်ကြည့်သည်။ သို့သော် သည်ကိစ္စသည် သူနှင့် လုံးဝ သက်ဆိုင်နေကြောင်း သူ့စိတ်ထဲကတော့ အလိုလို သိနေသည်။

*

ပီတာတင်ပလက်တန်သည် ကျောင်းပညာကို ချို့ချို့တဲ့တဲ့ သင်ယူလာခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ သူ့ဖခင်သည် နီဘရစကာပြည်နယ် မြို့ကလေးတစ်မြို့မှ ကောလိပ်ကျောင်းတစ်ခုတွင် အဆောက်အအုံစောင့်အဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သားဖြစ်သူအား ပညာသင်စရိတ် လုံလောက်အောင် မထောက်ပံ့နိုင်ခဲ့။ သို့သော် တင်ပလက်တန်က ကြိုးစားသည်၊ စာတော်သည်။ ထို့ကြောင့် ပညာသင်စရိတ် ထောက်ပံ့ငွေရရှိသာ တက္ကသိုလ်ပညာကို ဆက်လက်သင်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူများတွေလို နာမည်ကျော် ဟားဗတ်၊ ပရင့်စတန်၊ ဒတ်မောက်၊ ကော်နဲ စသော တက္ကသိုလ်များကိုတော့ မတက်နိုင်ခဲ့။ နီဘရာ

စတာ တက္ကသိုလ်သို့သာ တက်နိုင်သည်။ သူသည် ယင်းတက္ကသိုလ်မှ ဂုဏ်ထူး ဖြင့် ဘွဲ့ရသည်။ ထို့နောက် စိတ်ရောဂါကုဆေးပညာကို ဆက်လက်သင်ကြား သည်။

စိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန်ဘွဲ့ရပြီးတော့ ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်း ဖွင့်သည်။ ကျွမ်းကျင်မှု၊ ကြိုးစားမှု၊ စေတနာရှိမှုတို့ကြောင့် အစကတည်းကပင် အောင်မြင်ခဲ့ သည်။ သူ၏အောင်မြင်မှု သော့ချက်မှာ လူတွေကို စိတ်ဝင်စားခြင်းပင် ဖြစ် သည်။ လူတွေ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအားဖြင့် ဘယ်လိုဝေဒနာတွေ ခံစားနေကြောင်း သူက အဖြေရှာသည်။ အကူအညီပေးသည်။

ယခုလည်း သူက အလက်ဇန္ဒရာကို စိတ်ဝင်စားမိပြန်ပြီ။ တကယ် တော့ အလက်ဇန္ဒရာမှာ သူ၏လူနာတစ်ယောက် မဟုတ်။ သို့သော် သူနှင့် ပတ်သက်နေပြီ။ အလက်ဇန္ဒရာသည် သူ့အတွက် ပဟေဠိပုစ္ဆာတစ်ခုလို ဖြစ်နေ ပြီ။ သူနှင့် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တွေ့လိုက်ရလျှင် ပြဿနာ၏အဖြေကို သူ ဖော်ထုတ်နိုင်မည်ဟုလည်း ယုံကြည်ထားသည်။

ထို့ကြောင့် ဂျော့မဲလစ်၏ ဖိုင်တွဲကို ယူထုတ်လိုက်သည်။ အိမ်ဖုန်း နံပါတ်ကို ရှာကြည့်သည်။

ထို့နောက် အလက်ဇန္ဒရာထံသို့ ဖုန်းကောက်ဆက်သည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် အလက်ဇန္ဒရာအား ခေါ်ပေးသည်။

“မစ္စက်မဲလစ်လား၊ ကျုပ် ပီတာတင်ပလက်တန်ပါ။ ကျုပ် ...”

“အို ... ဒေါက်တာကို ကျွန်မ သိပါတယ် ဒေါက်တာ။ ဂျော့က ဒေါက်တာ့အကြောင်း ကျွန်မကို ပြောပြပါတယ်”

ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန် အံ့ဩသွားမိသည်။ ဂျော့မဲလစ်က သူ့ အကြောင်းကို မိန်းမဖြစ်သူအား ဘယ်တော့မှ ပြောလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု သူက ကျိန်းသေပေါက် တွက်ထားခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ဆုံပြီး စကားပြောကြရင်ကောင်းမယ်။ နေ့လယ် စာ စားရင်း ဆုံကြရအောင်လေ”

“ဂျော့အကြောင်း ပြောမလို့လား ဒေါက်တာ၊ သူ့ဘာများ ဖြစ်နေလို့ လဲ ဟင်”

“မဖြစ်ပါဘူး ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် တွေ့ပြီး ပြော စရာကလေးတွေ ရှိလို့ပါ”

“ဒါဖြင့်လည်း ကောင်းပါပြီ ဒေါက်တာ”

ထို့နောက် နောက်တစ်နေ့တွင် နေ့လယ်စာ အတူစားကြရန် ချိန်း လိုက်ကြသည်။

သူတို့သည် ‘လာဂရေနျူ’ စားတော်ဆက် စားသောက်ခန်း စားသောက်ခန်းစားပွဲတွင် ထိုင်နေကြသည်။

အလက်ဇန္ဒရာ အခန်းထဲ ဝင်လာချိန်မှစ၍ ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်က သူမအား မျက်လုံးကျွတ်ကျမတတ် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ အလက်ဇန္ဒရာသည် သူမ၏ အချိုးအဆစ်ကျနေသော ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်လွင်စေသည့် အဖြူရောင်စကတ်နှင့် ဘလောက်အင်္ကျီတို့ကို ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်ကလေး ဝတ်ထားသည်။ လည်ပင်းတွင်တော့ ပုလဲပုတီးကို ဆွဲထားသည်။

ဒေါက်တာတင်ပလက်တန်က ဒေါက်တာဟာလေ ပြောဖူးသော မောပန်းနွမ်းနယ်မှုနှင့် စိတ်ဓာတ်ကျခြင်း အရိပ်လက္ခဏာများကို အလက်ဇန္ဒရာ၏ ရုပ်ရည်အမူအရာတွင် သတိထား၍ အကဲခတ်ကြည့်သည်။ ဘာအရိပ်လက္ခဏာမျှ မတွေ့ရ။ ပကတိ လန်းဆန်းလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါကလား။

“ကျွန်မ ခင်ပွန်း အခြေအနေ အားလုံး ကောင်းပါတယ်နော် ဒေါက်တာ”

“ကောင်းပါတယ်”

ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်က ဆရာဝန်နှင့် လူနာဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်စေရန် အလိုက်သင့်ပင် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် သူမအား သတိတော့ပေးဖြစ်အောင် ပေးရမည်ဟုတော့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

စားစရာများ မှာလိုက်ပြီးနောက် ဒေါက်တာက ပြောသည်။

“သူ ကျုပ်နဲ့ ဘာကြောင့် ဆုံတွေ့ရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားယောက်ျားက ခင်ဗျားကို ပြောသလား မစွက်မဲလစ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပြပါတယ်။ သူ အခုနောက်ပိုင်းမှာ တော်တော် စိတ်ညစ်နေပါတယ်။ သူ့အလုပ်ရှင်တွေကလည်း သူ့အပေါ်မှာ လိုအပ်တာထက် ပိုပြီးတာဝန်ပေးနေကြတယ်။ ဂျော့က သိပ်ပြီး အလုပ်တာဝန်ကို လေးစားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ ဒေါက်တာ။ ဒီအချက်ကို ဒေါက်တာလည်း အကဲခတ်မိမှာပါ”

အဖြစ်ကတော့ မယုံကြည်နိုင်စရာပင် ဖြစ်သည်။ သူမသည် အစ်မဖြစ်သူ ဆေးရုံတက်ရကြောင်း လုံးဝမသိသေး။ **သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က ဘာဖြစ်လို့ ပြောမပြတာလဲ။**

“ဂျော့က သူ့ပြဿနာကို တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ သိပ်ပြီး ဆွေးနွေးချင်ကြောင်း ကျွန်မကို ပြောပါတယ်။ အခုလို ဒေါက်တာက အကူအညီပေးတာ ကျွန်မအနေနဲ့ အများကြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

အင်း ... တကယ့်ကို အပြစ်ကင်းမဲ့ သူကလေးပါလား။

သူမ၏ ယောက်ျားကို ဘုရားတစ်ဆူတစ်လုံးသဖွယ် ကိုးကွယ်မြတ်နိုးနေသည်။ အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြလိုက်လျှင် သူမဘဝ ပျက်တော့မည်။ သူမ၏ခင်ပွန်း ယောက်ျားသည် ပြည့်တန်ဆာမလေးတစ်ယောက်ကို သတ်ခဲ့သော စိတ်ရှူးပေါက်နေသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း၊ မိဘများက အမွေပြတ် နှင်ထုတ်လိုက် သူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း၊ သူမ၏အစ်မဖြစ်သူအား ရိုက်နှက်ခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြောပြရပါမည်နည်း။ သို့သော် မပြောပြနိုင်စရာ အကြောင်း တော့မရှိ။ မပြောပြလျှင် အခြေအနေက ပို၍သာ ဆိုးလာလိမ့်မည်။

“စိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်ရတာ တော်တော် ကျေနပ် စရာ ကောင်းမှာပဲနော် ဒေါက်တာ” သူမက ပြောသည်။ “လူတွေလို ကူညီရတာ ကုသိုလ်လည်းရ ဝမ်းလည်းဝဆိုတော့ သိပ်ပြီး မွန်မြတ်တဲ့အလုပ်ကို ဆိုရမှာပဲ”

“ကျုပ်တို့က အမြဲတမ်း မကူညီနိုင်ပါဘူး” ဒေါက်တာက စကားကို ရွေးပြီးပြောသည်။ “တစ်ခါတလေမှသာ ကူညီနိုင်တာပါ”

စားစရာတွေ ရောက်လာသည်။ စားရင်းသောက်ရင်း စကားပြောကြ သည်။ မကြာမီတွင်ပင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြောင်းသင့် အပေါင်း သင့် အဆင်ပြေသွားကြသည်။ ဒေါက်တာက ကလေးမကို ကြည့်၍ အလွန် သဘောကျနေသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ဂျော့မဲလစ်အပေါ်တွင် မနာလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်။ ယင်းစိတ်ကြောင့် သူသည် နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်လာမိ သည်။

“ဒီနေ့ ဒေါက်တာနဲ့အတူ နေ့လယ်စာစားရတာ ကျွန်မ သိပ်ပြီး ဝမ်း သာပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ဒါနဲ့ ဒေါက်တာက ကျွန်မကို တွေ့ချင်တာ ဘာကိစ္စပါ လိမ့်”

အမှန်အတိုင်းပြောရမည့် အချိန်သို့ ရောက်လာပြီ။

“တိုတိုနဲ့ လိုရင်းကို ပြောရရင်တော့ အေး ... အင်း ... ကျုပ် ...”

ဒေါက်တာက စကားကို ရုတ်တရက် ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ နောက်ပိုင်း သူ့ပါးစပ်မှ ထွက်လာမည့်စကားများသည် အလက်ဇန္ဒရာ၏ဘဝတစ်ခုလုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်မည့် စကားများ ဖြစ်သည်။ စင်စစ် သူသည် ယခုကဲ့သို့ သူမအား ခေါ်ယူတွေ့ရခြင်းမှာ သူမ၏ယောက်ျားသည် စိတ်ရှူးပေါက်နေသူဖြစ်၍ ရှေးအဖို့ တွင် အန္တရာယ်ပြုနိုင်သောကြောင့် စိတ်ကုဆေးရုံသို့ပို့ရန် ပြောဖို့ဖြစ်သည်။ ဂျော့မဲလစ်ပြောခဲ့သော စကားကို ဒေါက်တာက ပြန်လည်သတိရမိသည်။ **ကျွန် တော့်မိန်းမ အခြေအနေက တော်တော် ဆိုးနေပြီ ဒေါက်တာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို**

သတ်သေဖို့အကြောင်းချည်း ပြောပြောနေတယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သိပ်ပြီး စိုးရိမ်နေပါတယ် ဒေါက်တာ။

ယခု သူ့ရှေ့တွင်ထိုင်နေသော မိန်းကလေးလို ဘဝကို ပျော်ရွှင် ကျေနပ်ပုံရသော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်အနေဖြင့် သည်တစ်ကြိမ်သာ မြင်ဖူးပါသေးသည်။

သူမ စားနေသည်ဆိုသော ဆေးသည် သည်မျှပင် အစွမ်းထက်ပါသလော။ သည်အကြောင်း မေးကြည့်သင့်သည်။

ထို့ကြောင့် သူက -

“ဒေါက်တာဟာလေက ကျုပ်ကို ပြောတယ်။ သူက ခင်ဗျားကို ဆေးတစ်မျိုး ...”

အရေးကောင်း ဒိန်းဒေါင်းဖျက်လေပြီ။ ကြားလိုက်ရသော စကားသံကြောင့် ဒေါက်တာရော၊ အလက်ဇန္ဒရောပါ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားကြသည်။

“အလို ... ဒါလင် ဒီရောက်နေတာကိုး။ ကိုယ် အိမ်ကို ဖုန်းဆက်တော့ ဒါလင် ဒီရောက်နေတယ်လို့ ပြောလို့” သူက ဒေါက်တာဘက်သို့ လှည့်ပြီး “တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဒေါက်တာ။ ကျွန်တော်လည်း ဒီမှာပဲ ဝင်ထိုင်ပါရစေနော်”

ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်အတွက် ရတောင့်ရခဲသော အခွင့်အရေးကြီးတစ်ရပ် လက်လွတ်သွားခဲ့လေပြီတကား။

*

“သူက အလက်ကို ဘာကြောင့် ခေါ်တွေ့ရတာလဲ”
အီးဗ်က မေးသည်။

“အဲဒါတော့ ငါလည်း ဘယ်လိုမှ မပြောတတ်တော့ဘူး” ဂျော့က ပြန်ပြောသည်။ “သူ ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ငါ့အတွက် စာတစ်စောင်ရေးထားခဲ့တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ပါရမှာပဲ။ တော်ပါသေးရဲ့၊ ငါအချိန်မီ ရောက်သွားလို့ပေါ့”

“ဒီလိုဖြစ်ရတာ ကျွန်မ လုံးဝ မကြိုက်ဘူး ဂျော့”

“မပူပါနဲ့။ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ငါ အလက်ကို မေးကြည့်ပါတယ်။ သူတို့ ထွေထွေထူးထူး ဘာမှ မပြောဖြစ်သေးပါဘူး။ စားရင်း သောက်ရင်း အာလာပသလ္လာပ ပြောနေကြတုန်း ငါရောက်သွားတာပါ’

“ဒီအတိုင်းဆို ကျွန်မတို့ဘက်က အချိန်ဆွဲနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ လုပ်စရာရှိတာ အမြန်ဆုံး လုပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

အိမ်၏ စကားကြားရတော့ ရှေ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အကြောပေါင်း
တစ်ထောင်စီမှသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ့အနေဖြင့် သည်အချိန်ကို
စောင့်နေခဲ့ရသည်မှာ ကြာလှပြီ။

“ဒါဖြင့် ဘယ်တော့ လုပ်မလဲ”

“အခုပဲ လုပ်မယ်”

မစ္စက်ကိတ်ဘလက်ဝဲ၏ ခေါင်းမူးရောဂါမှာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုဆိုးလာသည်။ မှတ်ဉာဏ်လည်း ဝေဝါးလာသည်။ သူမသည် အလုပ်စားပွဲ တွင် ထိုင်ကာ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းချင်း စုပေါင်းဖွဲ့စည်းရန် ရည်ရွယ်ထားသော အဆိုပြုချက်တစ်ရပ်ကို စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးတော့မှ ယင်းလုပ်ငန်းမှ လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ခန့်ကပင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်ကို ရုတ်တရက် သတိရမိသည်။

သူမ တော်တော် လန့်သွားသည်။ သည်အတိုင်း ဆက်နေ၍ မဖြစ် တော့။ ဘရက်ဇော်ဂျားစ်ကို ပြောပြပြီး ဒေါက်တာဟာလေနှင့် သွားပြရန် ဆုံး ဖြတ်လိုက်သည်။

မစ္စက်ဘလက်ဝဲအား အထွေထွေ ကျန်းမာရေးစစ်ဆေးမှု ပြုလုပ်ဖို့ ဒေါက်တာဂျွန်ဟာလေက အစောကြီးကပင် တိုက်တွန်းခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် သူမက ဒေါက်တာဟာလေစကားကို နားမထောင်ခဲ့။ ယခု အဘွားကြီး ရောက် လာသောအခါ ဒေါက်တာ ဟာလေက အလွန်ဝမ်းသာမိသည်။

သူက အဘွားကြီးအား စုံစုံစေ့စေ့နှင့် သေသေချာချာ စမ်းသပ်သည်။ စမ်းသပ်ပြီးသွားတော့ သူမအား သူ့ရုံးခန်းထဲက စောင့်နေရန် ပြောသည်။

ဒေါက်တာဟာလေ တော်တော်ကလေး မကျေမနပ် ဖြစ်သွားမိသည်။

မစ္စက်ကိတ်ဘလက်ဝဲသည် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် သန်စွမ်းနေ ဆဲရှိသေးသည်။ ထူးထူးခြားခြား ရောဂါလက္ခဏာ ဘာမှ မတွေ့ရ။ သို့သော် သွေးလွှတ်ကြောများကတော့ တင်းမာနေကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူမ သည်

မကြာခဏ မူးဝေခြင်း၊ မေ့ခြင်းများ ဖြစ်တတ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အမှန် အတိုင်းဆိုလျှင် သူမသည် ခပ်စောစောကတည်းပင် အလုပ်မှ အနားယူဖို့ သင့် သည်။ သို့သော် သူမက အနားမယူ၊ ခေါင်းမာစွာဖြင့် အလုပ်ကိုသာ ဖိလုပ်နေခဲ့ သည်။ လုပ်ငန်းတာဝန်ကို တခြားသူများအား ပခုံးပြောင်းပေးရန် ဝန်လေးနေခဲ့ သည်။

ဒေါက်တာဂျွန်ဟာလေက စမ်းသပ်စစ်ဆေးချက် မှတ်တမ်းကို ရှေ့မှာ ချပြီး ပြောသည်။

“ခင်ဗျား နေရာမှာသာ ကျွန်တော်ရှိလိုက်ချင်တယ် ကိတ်”

“အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့၊ ဂျွန်၊ လိုရင်းကိုပဲ ပြောစမ်းပါ။ ကျွန်မ ဘာ ဖြစ်နေသလဲ။ ဘာရောဂါရှိသလဲ”

“ရောဂါကတော့ ဇရာပဲပေါ့။ အသက်ကြီးလာလို့ သွေးလွှတ်ကြော တွေ မာတင်းလာတာကလေးတစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ...”

“သွေးလွှတ်ကြော မာကျစ်တဲ့ အာတယ်ရီယိုကလာရီဆာရောဂါ လား”

“ဒါပေါ့ ... ဒါပေါ့၊ အဲဒါ ဆေးပညာ ဝေါဟာရပဲ”

“တော်တော်များ ဆိုးလို့လား”

“ခင်ဗျား အသက်နဲ့ဆိုရင်တော့ ပုံမှန်လောက်ပါပဲ။ တကယ်တော့ ဒါတွေက ဇရာသဘောနဲ့ ဆက်စပ်နေတာချည်းပါပဲ”

“အဲဒီတော့ ဒီခေါင်းမူးနေတာကို ပျောက်အောင် ရှင် လုပ်ပေးနိုင်မှာ လား ဂျွန်။ လူတွေ ပိတ်ကျပ်နေတဲ့ အခန်းထဲရောက်ရင် ကျွန်မ ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားတာ သိပ်ဆိုးတာပဲ”

ဒေါက်တာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး -

“ဒါက ဒီလောက် စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဘယ်တော့ အလုပ်က အနားယူမယ် စိတ်ကူးသလဲ”

“လုပ်ငန်းတာဝန်ကို ဆက်ခံမယ့် မြစ်ယောက်ျားကလေးရတဲ့အခါ အနားယူမယ်”

နှစ်ပေါင်းများစွာ ရင်းနှီးခဲ့ကြသော ဇရာအို မိတ်ဟောင်းနှစ်ယောက် တို့သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ကာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့် နေကြသည်။

ဒေါက်တာဟာလေသည် အရာရာတွင် မစွက်ကိတ်ဘလက်ဝဲနှင့် သဘောချင်း တိုင်ဆိုင်သည်တော့မဟုတ်၊ သို့သော် သူမ၏သတ္တိကိုတော့ သူက အလွန်လေးစားသည်။

အဘွားအိုက ဒေါက်တာအို၏ အတွေးကို အကဲခတ်မိသည့်အလား သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး ပြောသည်။

“ကျွန်မ ဘဝမှာ အကြီးကျယ်ဆုံး စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေရတဲ့ အချက်ကို ရှင်သိသလား ဂျွန်။ အီးဗ် ... အီးဗ်အတွက်ပါပဲ ဂျွန်။ ကျွန်မဟာ သူ့ကို သိပ်ပြီး ချစ်လည်းချစ်တယ်။ အားလည်း ကိုးခဲ့ပါတယ်။ ဒီကမ္ဘာမှာ သူလိုချင်တာကို ကျွန်မ ရအောင် ရှာပေးချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... သူက လက်မခံဘူး။ လက်ခံနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းမရှိဘူး။ ငါ့မြေးကလေး တော်မလား၊ တော်မလားလို့ စောင့်ကြည့်ရင်းက ယောက်မမြင်းစီး ထွက်သွားတယ်လေ”

“ခင်ဗျား ပြောတဲ့အတိုင်းလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး။ တကယ်တော့ အီးဗ်က ခင်ဗျားကို အများကြီး ချစ်ရှာပါတယ်”

“ဘာချစ်တာလဲ။ သူလုပ်ပုံတွေကချစ်စရာ မကျဘူး။ ကျွန်မကို နှစ်သလို လုပ်တာချည်းပဲ”

“ကျွန်တော်လည်း သူ့အကြောင်း သိတန်သလောက် သိပါတယ်လေ။ မကြာခင်ကဆို ...” ဒေါက်တာက စကားလုံးကို သတိနှင့်ရွေး၍ ပြောသည်။ “တော်တော်စိုးရိမ်စရာကောင်းတဲ့ မတော်တဆ အန္တရာယ် တစ်ခု ကြုံခဲ့ရတယ်။ ကံကောင်းလို့ အသက်မသေခဲ့ရတာ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား။ ရှင် ... ရှင် ကျွန်မကို ဘာလို့ မပြောတာလဲ ဟင်” အဘွားကြီးက စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်သည်။

“သူက မပြောစေချင်လို့ မပြောတာ။ ခင်ဗျား သိသွားရင် သိပ်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေမှာစိုးတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို လုံးဝ မပြောပါနဲ့လို့ ကျွန်တော့်ကို လေးလေးနက်နက် တောင်းပန်ထားလို့ပါ”

“ဘုရားရေ ... ဒီလိုဆို သူ ခု ဘယ်လိုများနေသေးသလဲ ... ဟင်” သူမ အသံတွေ တုန်ယင်နေသည်။

“ခုတော့ ကောင်းသွားပါပြီ”

အဘွားကြီးက ကြောင်ကြောင်ကြီး ကြည့်နေသည်။ အတန်ကြာ တော့မှ -

“ခုလို ပြောပြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဂျွန်။ တကယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားအတွက် ကျွန်တော် အခု ဆေးစာရေးပေးလိုက်ပါ့မယ်”

ဒေါက်တာဟာလေက ဆေးစာရေးပြီး၍ မျက်နှာကို ပြန်မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့ရှေ့တွင် မစ္စက်ကိတ်ဘလက်ဝဲ မရှိတော့။

*

အီးဗ်က တံခါးကို ဖွင့်ပေးပြီး ကိုယ့်မျက်လုံးကိုယ် မယုံကြည်နိုင်
အောင် ဖြစ်နေသည်။

သူမ၏ ဘွားဘွားသည် တံခါးဝတွင် ရပ်နေသည်။ ယခင်က
အတိုင်းပင် ကျန်းမာသန်စွမ်းနေဆဲ ဖြစ်သည်။ အားအင်ချည့်နဲ့ခြင်း လက္ခဏာ
စိုးစဉ်းမျှမတွေ့ရ။

“ဘွားဘွားဝင်မယ်နော်” အဘွားကြီးက ဝင်ခွင့်တောင်းသည်။

အီးဗ်က ဘေးသို့ ဖယ်ပေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဝင်ပါ ဘွားဘွား”

မစွက်ကိတ်ဘလက်ဝဲသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ တစ်ခန်းလုံး
ကို မျက်လုံးကစားကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် အကောင်းအဆိုး ဘာမှ မပြော။

“ဘွားဘွားထိုင်မယ်နော်”

“အို ... ဟုတ်ပါရဲ့။ ထိုင်ပါ ... ဘွားဘွား ထိုင်ပါ ... ထိုင်ပါ။ ဒါ ...
ဒါ ... အို ... အဲ ... ဒါနဲ့ ဘွားဘွားတစ်ခုခု သောက်ပါလား ... ဟင်။
လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ ... တစ်ခုခုပေါ့”

“နေပါစေ၊ မလုပ်ပါနဲ့ ... သမီး။ ဘွားဘွား မသောက်ချင်လို့ပါ။
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ နေကောင်းရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘွားဘွား။ သမီး နေကောင်းပါ
တယ်။ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဘွားဘွား”

“ဘွားဘွား ဒေါက်တာဟာလေဆီက လှည့်လာခဲ့တာ။ သမီး မတော်
တဆ အန္တရာယ်ဖြစ်တယ်လို့ သူက ပြောလို့ ...”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

“သမီး သေမလောက်တောင် ကြုံခဲ့ရတယ်လို့ သူက ပြောတယ်။
ပြီးတော့ ... ဘွားဘွားကိုလည်း ဒီအကြောင်းမပြောဖို့ သမီးက သူ့ကို တောင်း
ပန်ကြောင်း၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဘွားဘွား စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မှာကို သမီးက
စိုးရိမ်လို့ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သူက ပြောပြတယ်”

ဟုတ်ပြီ ဒါအကွက်ပဲ။ အီးဗ်က ကျိန်းသေပေါက် တွက်လိုက်သည်။

“အဲဒါ ... ဟုတ်ပါတယ် ... ဘွားဘွား”

“ဒါဆိုရင် သမီးက ဘွားဘွားကို” သူမအသံ ရုတ်တရက် ဆို့နှင့်
သွားသည်။ “ဘွားဘွားကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ပြတာပေါ့ ဟုတ်လား”

အီးဗ်က ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်များပင် လည်လာသည်။

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ် ဘွားဘွား။ အဲဒါ ဟုတ်ပါတယ်။ သမီးဟာ
ဘွားဘွားကို အမြဲတမ်း ချစ်နေပါတယ်”

ထို့နောက်တွင်တော့ အီးဗ်သည် အဘွားဖြစ်သူ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။ ဘွားဘွားက မြေးမကလေးကို တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားသည်။ ဘွားဘွားက အီးဗ်၏ ခေါင်းကို သူမ၏ပေါင်ပေါ်မှာ တင်ကာ နှုတ်ခမ်းဖြင့် ဖိထားသည်။ ပြီးတော့ သူမက တိုးတိုးသာသာ ပြောသည်။ “အမှန်ကတော့ ဘွားဘွားအမှားပါ သမီးရယ်။ ဘွားဘွားကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးလား ဟင်” သူမက လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်ပြီး နှာခေါင်းကို သုတ်သည်။ “သမီး အန္တရာယ် တစ်ခုခု ဖြစ်မှာကို ဘွားဘွား သိပ်ပြီး စိုးရိမ်တယ် သမီးရယ်”

အီးဗ်က အဘွားဖြစ်သူ၏ အကြောစိမ်းကြီးများ ပေါ်နေသော လက်ကို အသာပွတ်သပ်ရင်း ပြောသည်။

“သမီး ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဘွားဘွား။ သမီး လုံးဝ နေကောင်းသွားပါပြီ ဘွားဘွား”

မစ္စက်ကိတ်ဘလက်ဝဲက ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ သူမ၏ မျက်နှာတွင် မျက်ရည်တွေ စီးဆင်းလာကြသည်။

“ဖြစ်ခဲ့သမျှတွေကို မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့ သမီးရယ်။ ဘွားဘွားတို့ အစက ပြန်စကြရအောင်နော်” သူမက အီးဗ်ကိုဆွဲကပ်ကာ မျက်နှာချင်း အပ်လိုက်သည်။ “ဘွားဘွားဟာ ဖေဖေလိုပဲ သိပ်ပြီး ခေါင်းမာခဲ့တယ်။ အလျှော့ပေးချင်စိတ် လုံးဝ မရှိဘူး။ အဲဒါတွေကို ဘွားဘွား ပြန်ပြင်ပါတော့မယ် သမီးရယ်။ ပထမဆုံး ဘွားဘွားလုပ်ရမှာက သမီးနာမည်ကို သေတမ်းစာထဲ ပြန်ထည့်ရမယ်”

အဖြစ်ကတော့ **တကယ် ကို**
မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပါပဲလား။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဘွားဘွားရယ်။ သမီး ပိုက်ဆံမလိုချင်ပါဘူး။ ဘွားဘွားရဲ့ မေတ္တာစေတနာကိုပဲ လိုချင်ပါတယ်”

“ဘာလို့ ကိစ္စမရှိရမှာလဲ သမီး။ သမီးတို့ဟာ သမီးနဲ့အလက်ဇန္ဒရာတို့ဟာ ဘွားဘွားရဲ့ အမွေခံမြေးကလေးတွေပဲ။ ဘွားဘွားမှာ သားသမီး မိသားစုဆိုလို့ သမီးနှစ်ယောက်ကလွဲပြီး ဘယ်သူရှိဦးမှာလဲ”

“သမီး ဒီမှာနေရတာ အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ် ဘွားဘွား။ ဒါပေမဲ့ ဘွားဘွား စိတ်ချမ်းသာမယ် ဆိုရင်တော့”

“ဘွားဘွား စိတ်ချမ်းသာပါတယ်ကွယ်။ အများကြီး စိတ်ချမ်းသာပါတယ်။ ဘွားဘွား တကယ်ပြောတာပါ။ သမီးအိမ်ကြီးကို ဘယ်တော့ ပြန်ပြောင်းလာမလဲ ဟင်”

အီးဗ်က ခေတ္တတွန့်ဆိုင်းနေပြီးတော့မှ -

“သမီး ဒီမှာ ဆက်နေတာပဲ ကောင်းမယ် ထင်ပါတယ် ဘွားဘွား။ ဒါမှမဟုတ် ဘွားဘွား သမီးကို တွေ့ချင်တဲ့အခါတိုင်း သမီးလာခဲ့ပါ့မယ်။ အို ... ဘွားဘွားရယ်။ သမီးတစ်ယောက်တည်း နေနေရတာ ဘွားဘွားနဲ့ အလက်တို့ကို သိပ်ပြီး အောက်မေ့တာပဲ ဘွားဘွားရယ်”

မစ္စက်ကိတ်ဘလက်ဝဲက အီးဗ်၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဘွားဘွားကို ခွင့်လွှတ်ပါ သမီးရယ်”

အီးဗ်က အဘွားဖြစ်သူ၏ မျက်လုံးအစုံကို စိုက်ကြည့်ကာ တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ် ဘွားဘွား။ ဘွားဘွားကို သမီး ခွင့်လွှတ်ပါတယ်”

*

အဘွားကြီး ပြန်သွားပြီးနောက် အီးဗ်သည် စကော့ဝီစကီ ခပ်ပြင်းပြင်း တစ်ခွက်စပ်ကာ ဆိုဖာညောင်စောင်းတွင်ထိုင်ရင်း တစ်မိမိမှ စုပ်သောက်နေမိသည်။ စောစောက အချိန်တိုကလေးအတွင်း ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်မှာ ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်လောက်အောင် ထင်မိသည်။ သူမသည် ဝမ်းသာလွန်း၍ အသံကုန် အော်ဟစ်ပစ်လိုက်ချင်စိတ်ပင် ပေါက်မိသည်။

ယခုဆိုလျှင် သူမနှင့် အလက်ဇန္ဒရာတို့သည် ဘလက်ဝဲမိသားစုပိုင် လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံး၏ တရားဝင်အမွေစား အမွေခံများ ဖြစ်လာခဲ့ကြပြီ။ အလက်ဇန္ဒရာအား ဖယ်ထုတ်ပစ်ရန် လုပ်ငန်းက လွယ်လွယ်ကလေး။ လောလောဆယ် ပြဿနာမှာ ဂျော့မဲလစ်သာ ဖြစ်သည်။ ဂျော့မဲလစ်အတွက်သာ စိုးရိမ်စရာ ရှိတော့သည်။ သူသည် ယခင်က သူ့အတွက် လက်ကသုံး တောင်ငှား သို့မဟုတ် ခုတုံးဖြစ်သော်လည်း ယခုအခါတွင်ကား အဟန့်အတားကြီး ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ အန္တရာယ်ကောင် ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။

*

“စီမံကိန်းကတော့ အခြေအနေတစ်မျိုးပြောင်းသွားပြီ ဂျော့”

အီးဗ်က ဂျော့အား ပြောသည်။ “ဘွားဘွားက ကျွန်မကို ပြန်လက်ခံပြီး သေတမ်းစာမှာလည်း ပြန်ထည့်လိုက်ပြီ”

ဂျော့က စီးကရက် မီးညှိနေရင်းမှ ခေတ္တရပ်ကာ ပြောသည်။

“ဟာ ... ဒါတကယ်ပဲလား အီးဗ်။ ဒါဆိုရင်တော့ အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ် အီးဗ်”

“အဲဒီတော့ လောလောဆယ်ဆယ် အလက်ဇန္ဒရာတစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် မသင်္ကာစရာ ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သူ့ကိစ္စကို ကျွန်မတို့ နောက်မှ အဆင်ပြေသလို ကြည့်လုပ်”

“နောက်မှဆိုရင် ငါက လုပ်ချင်မှ လုပ်နိုင်တော့မယ်”

“ရှင်က ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ငါက ဒီလောက်တောင် မအ,သေးပါဘူး အီးဗ်။ လောလောဆယ် ဆယ် အလက်ဇန္ဒရာတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် သူ့အမွေတွေကို ငါရမယ်။ အဲဒီတော့ မင်းက ငါ့ကို ပ,ထုတ်ချင်တယ် မဟုတ်လား”

အီးဗ်က ပခုံးကို တွန့်လိုက်သည်။

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ဒီကိစ္စမှာ ရှင့်အနေနဲ့ ဘာမှ လုပ်စရာ မလိုတော့ဘူး။ အဲဒီတော့ ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ သဘောတူညီချက်တစ်ခု ဆွဲရမယ်။ ရှင်က အလက်ကို ကွာရှင်းပစ်လိုက်ပါ။ နောက်ပိုင်း အမွေတွေအားလုံး ကျွန်မ ပိုင်လာတဲ့အခါ ရှင့်ကို ကျွန်မ ပေး ...”

ဂျော့က အသံထွက်အောင် ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

“မင်းက တော်တော်လည်း ရယ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမပဲ။ ဒီလို လုပ် လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ကလေးမရယ်။ တို့ စီမံကိန်းက ဘာမှ မပြောင်းလဲပါဘူး။ အရင်ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ လုပ်စရာရှိတာတွေ ဆက်လုပ်ရမှာလဲ။ လာ မယ့် သောကြာနေ့ညမှာ အလက်နဲ့ ငါနဲ့ ဒါ့ခံဟားဘားကျွန်းမှာ ဆုံဖို့ချိန်းထား ကြပြီးပြီ။ အဲဒီတော့ ငါနဲ့ အဲဒီအတိုင်းပဲ ဆက်လုပ်ရတော့မှာပဲ”

*

အီးဗ်နှင့် ဘွားဘွားတို့ ပြေလည်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိရသောအခါ အလက်ဇန္ဒရာမှာ ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်မိသည်။

“အခုမှ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတွေ တစ်စုတစ်လုံးတည်း ပေါင်းစည်း မိပြီ” ဟုလည်း သူမက ပြောသည်။

*

တယ်လီဖုန်း မြည်သည်။

“ဟယ်လို ... အီးဗ်။ အခုလို ငါ ဖုန်းဆက်တာ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါဘူးနော်။ ငါ့ အသံမမှတ်မိဘူးလား။ ငါ ဒေါက်တာ ဝက်ဘ်စတားလေ”

ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတားသည် အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်စီ အီးဗ်ထံ အမြဲဖုန်းဆက်ခဲ့သည်။ ပထမတော့ သူ၏ မဝံ့မရဲတုန့်နှေးနှေး ဖြစ်နေသော အသံကို ကြားတိုင်း အီးဗ်က ကျိတ်ပြီး သဘောကျနေခဲ့မိသည်။ သို့သော် နောက်ပိုင်းကျတော့ သူဖုန်းဆက်တာကို အီးဗ်က အနှောင့်အယှက်တစ်ရပ်လို သဘောထားလာသည်။

“ကျွန်မ လောလောဆယ် ဘာစကားမှ မပြောနိုင်သေးဘူး။ အခုပဲ အပြင်ထွက်မလို့ လုပ်နေတာ”

“ဪ... ဟုတ်လား” သူက အားတုံ့အားနာ ဖြစ်သွားသည်။
“ဒါဖြင့်လည်း သွားစရာရှိတာသာ သွားပါ။ ငါ အခု ဆက်တာက ဒီလိုပါ။
နောက်အပတ် မြင်းအလှပြပွဲအတွက် ငါလက်မှတ်နှစ်စောင် ဝယ်ထားတယ်။
မင်းက မြင်းတွေကို သိပ်ချစ်တတ်တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါကြောင့် ...”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်။ နောက်အပတ်လည်း ကျွန်မ ခရီးထွက်စရာ
ရှိနေလို့ပါ”

“ဪ... ဟုတ်လား” သူ တော်တော် စိတ်ဓာတ်ကျသွားပုံရသည်။
“ဒါဖြင့် နောက်အပတ်ပြီးတော့ နောက်အပတ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ အဲဒီတော့မှ
တို့နှစ်ယောက်အတူ ပြဇာတ်သွား ကြည့်ကြရအောင်လေ။ ဘယ်နှယ့်လဲ
သဘောတူတယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်မ ပွဲတိုင်းကြည့်ပြီးပြီ” သူမက ပြတ်ပြတ်ပင် ပြောလိုက်သည်။
“ကဲ ... ကျွန်မ ပြေးလိုက်ဦးမယ်”

အီးဗ်က ဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်သည်။ အဝတ်အစား မြန်မြန်လဲရမည်။
ဘရော့ဒ်ဝေးတွင် ပြဇာတ်ကြည့်ရင်း သိကျွမ်းလာခဲ့ရသော ရိုရီမက်ကင်နာဆိုသူ
ပြဇာတ်မင်းသားကလေး တစ်ယောက်နှင့် ချိန်းထားသည်။

သူက သူမထက် အသက် ငါးနှစ်လောက်ငယ်သည်။ ရုပ်ချော
သလောက် အားခွန်ဗလလည်း အလွန်ကောင်းသည်။

သူမက သူနှင့် တွေ့ချင်လှပြီ။

*

ဂျော့မဲလစ်သည် အိမ်အပြန်လမ်းခုလတ်တွင် ကားရပ်ပြီး အလက်
ဇန္ဒရာအတွက် ပန်းတွေဝယ်သည်။ သူသည် ထူးထူးခြားခြား အလွန်အူမြူးနေ
သည်။ အဘွားကြီးက အီးဗ်အား သေတမ်းစာထဲ ပြန်ထည့်လိုက်ခြင်းမှာ
တော်တော်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသော တိုက်ခိုက်မှုပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော်
ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် စီမံကိန်းကတော့ လုံးဝ အပြောင်းအလဲ မရှိ။ အလက်ဇန္ဒရာ
မတော်တဆ အန္တရာယ်ဖြစ်၍ သေဆုံးသွားပြီးသောအခါ သူ့အနေဖြင့် အီးဗ်ကို
သာ ရှင်းစရာ ကျန်တော့သည်။ အစီအစဉ်တွေလည်း အားလုံးလုပ်ထားပြီးပြီ။

သောကြာနေ့တွင် အလက်ဇန္ဒရာသည် သူ့အား ဒါ့ခံဟားဘားကျွန်း
မှ စောင့်နေလိမ့်မည်။

“ဘယ်သူ့မှ မရှိပါစေနဲ့၊ တို့နှစ်ယောက်တည်းပဲနော်” သူက အလက်
ဇန္ဒရာအား အနမ်းလက်ဆောင်ပေး၍ စည်းရုံးထားခဲ့သည်။ “အစေခံတွေ အား
လုံး မောင်းထုတ်လိုက်၊ သိလားနော် ... နော် ... အချစ်”

*

ဒေါက်တာပီတာတင်ပလက်တန်သည် အလက်ဇန္ဒရာအကြောင်းကို မစဉ်းစားဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ဂျော့မဲလစ်ပြောသွားသော စကားများက သူ့နားထဲတွင် ပဲ့တင်ရိုက်နေသည်။ **သူ့ကို တစ်နေရာခေါ်သွားရမယ် ဒေါက်တာ။ သူ့အပြောင်းအလဲ တစ်ခုခုလိုအပ်နေပါတယ်။ ဒါမှ စိတ်လန်းကိုယ်လန်း ဖြစ်သွားမှာ** သည်စကားကို သတိရတိုင်း ဒေါက်တာတင်ပလက်တန်က စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်လာမိသည်။ အလက်ဇန္ဒရာအနေဖြင့် အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာ တွေ့နိုင်သည်ဟု သူက အလိုလို သံသယဝင်လာမိသည်။ သို့သော် သူ့အနေဖြင့် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်နေသည်။ သူ့သံသယဖြင့် စုံထောက်မှူး နစ်ခဲပက်ပါးစ်၏ အကူအညီကိုလည်း ယူလို့မရ၊ သူ့မှာ သံသယရှိသော်လည်း သက်သေခံ အထောက်အထား မရှိဖြစ်နေသည်။

*

ထိုအချိန်တွင် မစ္စက်ကိတ်ဘလက်ဝဲသည် ကရူဂျာ-ဘရင်းလီမိ တက်ရုံးခန်းထဲ၌ ထိုင်ကာ သူမပိုင်သော မြေယာတိုက်တာများနှင့် ပစ္စည်းဥစ္စာအားလုံးကို သူမ၏ မြေးမကလေးနှစ်ယောက်တို့အား အမွေစား အမွေခံအဖြစ် လွှဲအပ်ကြောင်း သေတမ်းစာအသစ်ကို လက်မှတ်ထိုးလျက် ရှိလေသည်။

*

နယူးယောက်ပြည်နယ် အထက်ပိုင်းတစ်နေရာ စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံတစ်ခု၏ ပန်းဥယျာဉ်ထဲမှ ပန်းချီကားရေးဆွဲသော သုံးချောင်းထောက်ခုံရှေ့တွင်မူ တိုနီဘလက်ဝဲ ရပ်လျက်ရှိသည်။ ထောက်ခုံပေါ်မှ ပန်းချီကားပေါ်တွင် ဆေးရောင်တွေပေကျနေပြီး ပွေလီရှုပ်ထွေးနေသည်။ ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်လျှင် ပန်းချီ လုံးဝ မဆွဲတတ်သော ကလေးငယ်တစ်ယောက်က စုတ်တံကိုင်ပြီး ဆေးရောင်တွေကို ဟိုပက်သည်ပက် လုပ်ထားသလို ထင်မှတ်ရသည်။

တိုနီသည် နောက်သို့ တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်း ဆုတ်ကာ ပန်းချီကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ကျေနပ်အားရစွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

*

သောကြာနေ့ နံနက် ၁၀:၅၇ နာရီ။
လာဂွာဒီးယား လေယာဉ်ကွင်း အရှေ့ပိုင်း လေကြောင်းဌာန ဧည့်ခန်းဆောင်ရှေ့တွင် အငှားကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည်။
ကားပေါ်မှ အီးဗ်ဘလက်ဝဲ ဆင်းလာသည်။ ကားမောင်းသူအား ဒေါ်လာ ၁၀၀ တန်တစ်ရွက် ကမ်းပေးသည်။

“ဟာ ... ကျုပ်မှာ အမ်းစရာ မရှိဘူး မိန်းကလေး။ တခြား အရွက်
သေးသေး မပါဘူးလား”

“မပါဘူးရှင်”

“ဒါဖြင့် အထဲမှာ သွားအမ်းလိုက်ပါလား”

“ကျွန်မ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်မ အခုလာမယ့် အခေါက်နဲ့ ဝါရှင်
တန် လိုက်ရမယ်” သူမလက်ထဲမှ ဘောမေနှင့် မာစီယာတိုက်ထွက် နာရီလေး
ကို ကြည့်ကာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချလိုက်သည်။

“ကဲ ... ဒီလိုဆိုလည်း တစ်ရာလုံးပဲ ယူလိုက်တော့”

ကားဆရာ အံ့အားသင့်သွားသည်။

အီးဗ်က ခန်းမဆောင်ထဲသို့ အပြေးကလေး ဝင်လာခဲ့သည်။ ထို့
နောက် ဝါရှင်တန်လွန်းပျံဟု ဆိုင်းဘုတ်ရေးထားသော လေယာဉ်ဂိတ်ဝသို့ ပြေး
ထက်ဝက်လျှောက်ထက်ဝက်လာခဲ့သည်။

“ဝါရှင်တန်ကို အသွားအပြန်ခရီး”

သူမက မောကြီးပန်းကြီးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ဂိတ်ဝမှလူက သူ့ခေါင်းပေါ်မှ နာရီကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ခင်ဗျား နှစ်မိနစ်လောက် နောက်ကျသွားတယ်။ လေယာဉ်က ခုန
ကပဲ ထွက်သွားပြီ”

“အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ။ ကျွန်မ အဲဒီလေယာဉ်နဲ့ လိုက်ကိုလိုက်သွားရမယ်။
အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ... ဒါနဲ့ တခြားဘယ်လိုများ ကူညီနိုင်ပါသလဲ ရှင်”

သူမ အတော် ပျာယာခတ်နေပြီ။

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဗျာ။ နောက်တစ်နာရီဆိုရင် တစ်စီးထပ်ထွက်ဦးမှာ
ပါ။ အဲဒီတော့မှ လိုက်သွားတာပေါ့”

“အမယ်လေး ... သေသာသေလိုက်ချင်တော့တာပဲနော်။ အေးလေ
... မမိတာတော့ ဘယ်တတ်နိုင်တော့မလဲ၊ စောင့်ရတော့မှာပေါ့။ ဒါနဲ့ ... ဒီအနား
မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များ ရှိပါသလားရှင်”

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တော့ မရှိဘူးဗျ။ လက်ဖက်ရည်ရောင်းစက်တော့
ရှိတယ်။ အဲဟိုစင်္ကြံအတိုင်း လျှောက်သွားပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဂိတ်ဝမှ ပုဂ္ဂိုလ်က လျှောက်ထွက်သွားသော အီးဗ်၏ နောက်ကျောကို
လှမ်းကြည့်ကျန်ရစ်ရင်းမှ တွေးလိုက်မိသည်။ **သောက်ရမ်းလှတဲ့ ကောင်မလေး**
ပဲ။ သူနဲ့တွဲရတဲ့ ငနဲကိုတောင် မမြင်ရဘဲနဲ့ မနာလို ဖြစ်ချင်လာပြီ။

*

သောကြာနေ့ ညနေ ၂:၀၀ နာရီ။

ခရီးကတော့ ဒုတိယအကြိမ် ပျားရည်ဆမ်း ခရီးပါပဲ။ အလက်ဇန္ဒရာ က ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် အလွန်ပျော်နေမိသည်။ **အစေခံတွေအားလုံး မောင်း ထုတ်လိုက်။ အချစ်နဲ့ ကိုယ်နဲ့နှစ်ယောက်တည်းပဲ နေကြမယ်။ အဲဒါဆိုရင် သိပ်ပျော်စရာကောင်းမှာပဲ အချစ်။**

ယခု သူမ ဒါ့ခဲဟားဘားကျွန်းသို့ သွားရတော့မည်။ အချိန်တောင် နောက်ကျသွားပြီ။ မိတ်ဆွေ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် နေ့လယ်စာစားရင်း အချိန်ကုန်သွားခဲ့သည်။

သူမက အိမ်ဖော်မိန်းကလေးကို ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ ... ကျွန်မ အခုသွားတော့မယ်။ တနင်္လာနေ့ မနက်မှ ပြန်လာ မယ်”

အိမ်ရှေ့တံခါးသို့ ရောက်တော့ တယ်လီဖုန်း မြည်သံကြားလိုက်ရ သည်။ **အို ... နောက်ကျနေပြီ။ နားမထောင်တော့ပါဘူး။**

ထို့နောက် သူမသည် အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့တော့သည်။

*

သောကြာနေ့ ည ၇:၀၀ နာရီ။

ဂျော့မဲလစ်သည် အီးဗ် ရေးဆွဲပေးလိုက်သော စီမံကိန်းကို အပြန် အလှန် သုံးသပ်ကြည့်သည်။ ချွတ်ယွင်းချက် ဟာကွက် တစ်စုံတစ်ရာ မရှိ။

ဖိလ်ဘရွတ် ပင်လယ်ကွေ့မှာ မော်တော်တစ်စီးက ရှင့်ကို အသင့် စောင့်နေလိမ့်မယ်။ အဲဒါ စီးပြီး ဒါ့ခဲဟားဘားကျွန်းကို ကူးသွား။ လူသူ မမြင်စေအောင်လည်း သတိထားဦး။ ဆိပ်ကမ်းရောက်တော့ ‘ကော်ဆာ’ရွက် သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းမှာ ချည်ထားလိုက်။ ပြီးတော့ အလက်ဇန္ဒရာကိုခေါ်ပြီး လရောင် ပွေးပွေးနဲ့ မော်တော်စီးထွက်ကြ။ ပင်လယ်ပြင်ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ အခြေအနေ ကြည့်ပြီး လုပ်စရာရှိတာသာ လုပ်တော့။ ဒါပေမဲ့ သွေးစက်တွေ ဘာတွေ ကျန် မနေအောင်တော့ ကြပ်ကြပ်သတိထားပါ။ အလောင်းကို မော်တော်ပေါ်က ပစ်ချလိုက်။ ပြီးတော့ မော်တော်ပေါ်တက်ပြီး ‘ကော်ဆာ’သင်္ဘောကို ရေထဲမှာ ဒီအတိုင်း မျှောထားခဲ့။ အဲဒီနောက် မော်တော်ကို ဖိလ်ဘရွတ်ကွေ့ကို ပြန် မောင်းလာ။ အဲဒါပြီးရင် လင်ကွန်းဗိလ်ကုတို့နဲ့ ဒါ့ခဲဟားဘားကို လိုက်သွား။ ကုတို့ဆိုက်တော့ အငှားကားစီးပြီး အိမ်ကိုပြန်။ ‘ကော်ဆာ’သင်္ဘော ဆိပ်ခံ တံတားမှာ မရှိတာကို အငှားကားဒရိုင်ဘာ သတိပြုမိအောင် သူ့ကို တစ်နည်း နည်းနဲ့ အိမ်ရှေ့ဆိပ်ခံတံတားနားအထိရအောင် ခေါ်သွား။ ပြီးတော့ အလက် ဇန္ဒရာအိမ်ထဲမှာ မရှိပါလားဆိုပြီး ရဲကိုဖုန်းနဲ့လှမ်းတိုင်။ ရဲက ဘယ်လိုပဲရှာရှာ

သူ့အလောင်း လုံးဝမတွေ့နိုင်ပါဘူး။ ဒီရေနဲ့အတူ ပင်လယ်ပြင်ထဲ ပါသွားလိမ့်မယ်။ နောက်ဆုံးတော့ နာမည်ကျော် ဆရာဝန်ကြီး နှစ်ယောက်က အလက်ဇန္ဒရာဟာ သေကြောင်းကြံသွားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ထွက်ဆိုကြလိမ့်မယ်။

မော်တော်ဘုတ်ကို ဖိလ်ဘရွတ်ပင်လယ်ကွေ့တွင် အဆင်သင့်ပင် တွေ့ရသည်။

သူသည် မီးမဖွင့်ဘဲ ပင်လယ်အော်ကို ဖြတ်ကူးသည်။ လရောင်ကြောင့် မော်တော်ကို ကောင်းစွာ မောင်းသွားနိုင်သည်။ ရေထဲတွင် ကျောက်ချထားသော မော်တော် တော်တော်များများကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သည်။ သို့သော် ယင်းမော်တော်တွေက သူ့ကို လုံးဝ သတိမပြုမိကြ။ မကြာမီတွင် ဘလက်ဝဲခြံကြီးရှေ့မှ ဆိပ်ခံတံတားသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သူက မော်တော်ကို စက်သတ်ပြီး မိသားစုပိုင် ‘ကော်ဆာ’ သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းတွင် ချည်ထားလိုက်သည်။

သူ အိမ်ထဲဝင်လာသောအခါ အလက်ဇန္ဒရာကို ဖုန်းဖြင့် စကားပြောနေတာ တွေ့ရသည်။ အလက်ဇန္ဒရာက သူ့ကို မြင်တော့ လက်ယမ်းပြသည်။ ထို့နောက် စကားပြောခွက်ကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်ကာ “အီးဗ်က ဆက်တာ” ဟု လှမ်းပြောသည်။ သူမက ဖုန်းကို ပြန်နားထောင်ပြီး “ကဲ ... ဒါပဲနော် မမ၊ ညီမသွားတော့မယ်၊ ဂျော့က ခုပဲ ရောက်လာတယ်။ နောက်အပတ်မှ နေ့လယ် စာ စားရင်း တွေ့ကြတာပေါ့။ ဟုတ်လား” သူမက ဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်သည်။ ဂျော့အား ပြေးဖော်လျက် “မောင် တော်တော်စောစော ရောက်တာပဲ၊ ဝမ်းသာ လိုက်တာ မောင်ရယ်”

“ကိုယ်ကလည်း ချစ်ချစ်ကို သိပ်ပြီး အောက်မေ့နေတာ။ ဒါနဲ့ အားလုံး ပစ်ထားခဲ့ပြီး ပြေးချလာခဲ့တာ’

သူမက သူ့ကို နမ်းသည်။

“သိပ်ချစ်တာပဲကွယ်”

“မောင်ကလည်း သိပ်ချစ်ပါတယ် ... အချစ်ရယ်။ ဒါနဲ့ အိမ်စေတွေ မောင်းထုတ်လိုက်ပြီလား ဟင်”

သူမက ပြုံးလျက် -

“အမယ်လေး ဒီအတွက်တော့ ဘာမှမပူပါနဲ့တော့ မောင်ရယ်။ တစ်အိမ်လုံးမှာ မောင်နဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။ ဒါနဲ့မောင့်ကို စောင့်ရင်း ကျွန်မ ဘာတွေလုပ်ထားသလဲ သိလား။ မောင် အလွန်ကြိုက်တဲ့ ကြက်ဥမလိုင်ဟင်း ချက်ထားတယ် မောင်ရဲ့”

သူက သူမအား ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ထားလိုက်ပြီးတော့ -

“ဒီနေ့တစ်နေ့ခင်းလုံး ကိုယ်အလုပ်ထဲမှာ ဘယ်လောက်အထိ စိတ်
ညစ်ခဲ့ရသလဲဆိုတာ ချစ်ချစ် သိရဲ့လား။ ကိုယ်တို့ နည်းနည်းလန်းသွားအောင်
လှေလှော်ထွက်လိုက်ကြရအောင်နော်။ လကလည်း သာ၊ လေကလေးက လည်း
တဖြူးဖြူးနဲ့သိပ်ပြီး ပျော်စရာ ကောင်းမှာပဲ။ ကဲ ... လာ၊ တစ်နာရီ
နှစ်နာရီလောက်ဆိုရင် လုံလောက်ပါပြီ”

“မောင်ဆန္ဒရှိရင်လည်း သွားလေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ချက်ထားတဲ့ ..”

“ကဲပါ ... လာစမ်းကွယ်၊ ညစာ နောက်မှစားလည်း ရပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မ အဝတ်အစား သွားလဲလိုက်ဦးမယ်။ တစ်
မိနစ်လောက်ပဲ ကြာမှာပါ”

“ကဲ ... မြန်မြန်သွားလဲ၊ မောင်လည်း သွားလဲလိုက်မယ်”

သူက အပေါ်ထပ်မှ အဝတ်ဗီရိုရိုရာသို့ တက်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့
ဘောင်းဘီပွနှင့် ဆွယ်တာအင်္ကျီတို့ကို ဝတ်သည်။ သင်္ဘောရှူးဖိနပ် စီးသည်။
သူသည် လုပ်ရမည့်အလုပ်အတွက် စိတ်စောပြီး တော်တော်ပင် စိတ်လှုပ်ရှား
နေမိသည်။

အလက်ဇန္ဒရာ၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ကျွန်မ ပြီးသွားပြီ မောင်”

သူက လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ တံခါးဝတွင် သူမ ရပ်နေသည်။
အနက်ရောင် ဘောင်းဘီပွနှင့် ဆွယ်တာ ဝတ်ထားသည်။ ခြေထောက်မှာတော့
ကင်းဘတ်ရှူးနှင့်၊ ရှည်လျားသော ရွှေရောင်ဆံပင်များကိုတော့ အပြာရောင်
ဖဲကြိုးကလေးဖြင့် စု၍ စည်းထားသည်။ **ဘုရား ... ဘုရား ... တကယ့်ကို
ချောတဲ့ မိန်းကလေးပါလား။** သည်မျှချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ကို ရက်ရက်စက်စက် ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရမှာ မလွယ်လှပါတကား။

“ကိုယ်လည်း ပြီးပါပြီ အလက်”

*

ရွက်သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းတွင် မော်တော်တစ်စီး ချည်ထားသည်ကို
အလက်ဇန္ဒရာက သတိပြုလိုက်မိသည်။

“ဒါက ဘာအတွက်လဲ မောင်”

“ဒီပင်လယ်ကွေ့အဆုံးမှာ ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်း ရှိတယ်။ မောင်က
အဲဒီကို သိပ်ပြီး သွားလည်ချင်တာပဲ။ မော်တော်ကလေးနဲ့ ဆိုတော့ ကျောက်
ဆောင်တွေ ဘာတွေ တိုက်မိမှာကို စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ဘူးပေါ့”

ဂျော့က ရွက်သင်္ဘောကို ကျောက်ဆူးကြိုးဖြုတ်ကာ စက်ကို
ဖြည်းဖြည်း နှိုးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အပေါ်သို့ မျက်နှာမော့ကာ လေကြောကို

လေ့လာပြီး နောက် ရွက်တိုင်ထူကာ ရွက်ဖွင့်လိုက်သည်။ လေနှင့်ရွက်ပေါင်းမိပြီး ‘ကော်ဆာ’ သဘောသည် ရှေ့သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ဂျော့က သဘောကို ပင်လယ် ပြင်ဘက်သို့ ဦးတည်ပေးလိုက်သည်။

သဘောသည် လှိုင်းလေနှင့်တွေ့၍ လူးလှုပ်စ ပြုလာသည်။

“ကြမ်းပေမဲ့ စီးလို့ကောင်းတယ် မောင်၊ ကျွန်မတော့ သိပ်ပျော်တာပဲ” အလက်ဇန္ဒရာက ဝမ်းသာအားရ အော်ပြောသည်။

အလက်ဇန္ဒရာ ပျော်နေသည်ကို ဂျော့က ဝမ်းသာမိသလိုလို ခံစားရသည်။ သူကလေးသည် ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် သေရရှာတော့မည်။

ဂျော့က တခြား သဘောများနှင့် လမ်းကြောင်း လွဲကာ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ ဦးတည်မောင်းလာသည်။ အဝေးဆီမှ မီးရောင်မှိန်မှိန်ကလေးတွေသာ မြင်နေရသည်။ အလုပ်စတင်ရန် အချိန်ကောင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဂျော့က သဘောကို အလိုအလျောက် ထိန်းစက်ဖြင့် လွှတ်ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ တစ်ချက် ဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် လက်ရမ်းတန်းဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် သူ့ရင်ဘတ်သည် တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေသည်။

“အလက် ဒီဘက် လာကြည့်စမ်းပါဦး” သူက လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

အလက်ဇန္ဒရာက သူ့အနီးသို့ လျှောက်လာပြီး သူတို့ အောက်တွင် စီးဆင်းလှုပ်ရှားနေသော ရေပြင်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“လာစမ်းပါ၊ ဒီအနားက လာကြည့်ပါ”

ဂျော့က လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ဂျော့က အလက်ဇန္ဒရာအား သိုင်းဖက်ကာ တစ်ချက်နမ်းလိုက်သည်။

သူက သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ထားသည်။ သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် ပျော့အိ၍ ဆင်းသွားသည်။ သူက ကြွက်သားများကို ညှစ်ထုတ်ကာ သူမအား အပေါ်သို့ ရုတ်တရက် မြှောက်ချီလိုက်သည်။

“ဟင် ... မောင် ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ”

အလက်ဇန္ဒရာ ရုန်းကန်ရင်း အော်ပြောလိုက်သည်။

သူက သူမအား အစွမ်းကုန် မြှောက်တင်လိုက်သည်။ သူမက အတင်းရုန်းသည်။ သို့သော် သူက ပို၍အားကောင်းနေသည်။ သူမသည် လက်ရမ်းတန်းပေါ်သို့ ရောက်နေပြီ။ သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် ကန်ကျောက်ရုန်းထွက်သည်။ သူက သူမအား လက်ရမ်းတန်းအပြင်သို့ ထိုးမြှောက်လိုက်သည်။

ဤတွင် သူ့ရင်ဘတ်ထဲမှ နာကျင်မှုတစ်ခုကို စစ်ခနဲ ရုတ်တရက် ခံစားလိုက်ရသည်။ **ငါ နှလုံးရောဂါများ ဖြစ်သွားသလားမသိဘူး** ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ စကားပြောရန် ပါးစပ်ကို ဟလိုက်သည်။ ပါးစပ်ထဲမှ သွေးတွေ အန်ထွက်လာသည်။ အလက်ဇန္ဒရာကို အောက်သို့ ပြန်ချလိုက်သည်။ သူ့ရင်ဘတ်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။ မယုံကြည်နိုင်သော စိတ်ကြောင့် မျက်လုံးတွေ ပြူးသွားမိသည်။

သူ့ရင်ဘတ်တွင် ဒဏ်ရာရသွားပြီ။ ဒဏ်ရာမှ သွေးတွေစီးကျလာသည်။ သူက မျက်နှာကို မော်ကြည့်လိုက်သည်။

အလက်ဇန္ဒရာသည် သွေးစွန်းနေသော ဓားမြှောင်ကို လက်ထဲတွင် ကိုင်ကာ နေရာတွင်ရပ်ပြီး သူ့ကို ပြုံးပြုံးကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။

ဟင် ... အီးပ် ...

သူက သည်မျှသာ အသံထွက်ပြောနိုင်ခဲ့ပြီး နေရာတွင် အရပ်ကြိုး ပြတ်လဲကျသွားတော့သည်။

ဒါ့ခံဟားဘားကျွန်းမှ အိမ်သို့ အလက်ဇန္ဒရာ ရောက်လာချိန်တွင် ည ၁၀ နာရီ ရှိနေပြီ။

သူမသည် ဂျော့ထံသို့ အကြိမ်ကြိမ် ဖုန်းဆက်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဂျော့ကိုမတွေ့။ သူမ ယခုအချိန်အထိ နောက်ကျနေ၍ သူက ဒေါကန်နေတော့ မည်ဟု သူမက အလွန်စိုးရိမ်နေမိသည်။

အချိန်တွေက မကုန်သင့်ဘဲနှင့် ကုန်သွားခဲ့ရသည်။

ညနေပိုင်း ခပ်စောစောက အလက်ဇန္ဒရာအိမ်မှ ထွက်လာခါနီး ဆဲဆဲ တွင် ဖုန်းခေါ်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ သူမက **အို ... နောက်ကျနေပြီ။ နား မထောင်တော့ပါဘူး** ဟု တွေးလိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်ထားသော ကားဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဤတွင် အိမ်ဖော်မကလေးက သူမ နောက်မှ ပြေးလိုက်လာပြီး -

“မမ ... မမရဲ့ အစ်မကြီးဆီက ဖုန်းလာနေတယ်။ အရေးကြီးလို့တဲ့”

အလက်ဇန္ဒရာက အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့ပြီး ဖုန်းကို ကောက်ကိုင် လိုက်သည်။

အီးဗ်၏အသံကို ကြားရသည်။

“ညီမ အခုပဲ ဒါ့ခံဟားဘားကို ထွက်တော့မလို့ မမ၊ အဲဒီမှာ ဂျော့ ရောက်နေရော့မယ်။ ဒီလိုလုပ်ပါလား မမ တနင်္လာနေ့ ကျွန်မ ပြန်လာမှာပဲ။ အဲဒီတော့မှ တွေ့ကြတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟာ ... တနင်္လာနေ့အထိ မစောင့်နိုင်ဘူး” သူမ အသံ သွေးရှူးသွေး တန်း နိုင်လှသည်။ “မမကို လာကွားဒီးယား လေဆိပ်မှာ လာတွေ့ပါ။ မမ ၅ နာရီလေယာဉ်ပတ်နဲ့ ပါလာမယ်”

“လာတော့လာချင်ပါတယ် မမ။ ဒါပေမဲ့ ဂျော့ကို ပြောထားပြီး ...”

“ဂျော့ကိစ္စထားလိုက်စမ်းပါ ညီမရယ်။ ဒီမှာ မမက တကယ် အရေး တကြီး ပြဿနာကြုံနေရလို့ပါ။ အဲပါလေ ... ဒါလေးတောင်မှ မကူညီနိုင်ဘူး ဆိုရင်လည်း”

“အို ... မမရယ်။ အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ ရပါတယ်။ ညီမ ခုချက်ချင်း ပဲ လာခဲ့ပါ့မယ်။ မမ စောင့်သာနေပါ”

“ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် ညီမရယ်။ မမက ညီမလေးတစ် ယောက်ကိုပဲ အားကိုးပါတယ်ကွယ်”

တကယ်တော့လည်း အီးဗ်သည် အလက်ဇန္ဒရားထံတွင် အကူအညီ တောင်းခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်လေ တောင်းလာသော အကူအညီကို ငြင်းဆန်ရန် မသင့်။ ဂျော့ထံသို့ ညဦးပိုင်းတွင် လေယာဉ်နှင့် လိုက်သွားလျှင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အလက်ဇန္ဒရားက ဂျော့၏ရုံးခန်းသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ သို့သော် ရုံးတွင် ဂျော့မရှိ။ သူမ အရေးပေါ်ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် နည်းနည်းနောက် ကျမည် ဖြစ်ကြောင်း ဂျော့၏အတွင်းရေးမှူးကို ပြောထားခဲ့သည်။

ထို့နောက် ဝါရှင်တန်မှလာသော ငါးနာရီလေယာဉ်အမီ လာကွားဒီး ယားလေဆိပ်သို့ တက္ကစီငှားရမ်း၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

သို့သော် လေယာဉ်ပေါ်တွင် အီးဗ်ပါမလာ။ အလက်ဇန္ဒရားသည် နောက်ထပ် နှစ်နာရီအထိ ထိုင်စောင့်သည်။ အီးဗ် အရိပ်အယောင်မျှပင် မမြင်ရ။ ဝါရှင်တန်မြို့ကြီးထဲတွင် အီးဗ်ကို ဘယ်မှာ လိုက်ရှာရပါ့မလဲ။ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်သော အလုပ်။

ထို့ကြောင့် အလက်ဇန္ဒရားသည် မိရာလေယာဉ်ဖြင့် ဒါ့ခ်ဟားဘား ကျွန်းသို့ လိုက်လာခဲ့တော့သည်။

လေယာဉ်ဆိုက်တော့ တက္ကစီငှား၍ အိမ်သို့ လာခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့ ရောက်သောအခါ အိမ်ကြီးထဲတွင် မှောင်မည်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့ သော် သည်အချိန်လောက်ဆိုလျှင် ဂျော့တော့ ရောက်နှင့်ပြီးဖြစ်ကောင်း ဖြစ် နိုင်သည်။

သူမသည် မီးတွေဖွင့်ပြီး တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက်လိုက်ကြည့်သည်။

“မောင် ... မောင်”

ပါးစပ်မှလည်း အကြိမ်ကြိမ် ခေါ်ကြည့်သည်။ ဘာတုံ့ပြန်မှုမှမရ။

မင်ဟတ်တန်အိမ်သို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ အိမ်ဖော်မကလေးက ဖုန်းကိုင်သည်။

“မာရီ အိမ်မှာ မောင်ရှိသလား”

“ဟင် ... မရှိပါဘူး မမ။ သူက ပြောတော့ မမတို့နှစ်ယောက်စလုံး ခရီးထွက်မယ်ဆို”

“ဒါပါပဲ မာရီ။ ကျေးဇူးပဲ၊ တစ်နေရာမှာ ကြာနေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

တကယ်တော့ သူ့အလုပ်မှာ ကြာနေတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ နောက်ဆုံး ထွက်လာကာနီးမှ အလုပ်ရှင်တွေက ကပ်ပြီး ခိုင်းနေတာကြောင့် နောက်ကျနေခြင်းပဲ ဖြစ်မည်။ သူ တစ်ချိန်ချိန် ရောက်လာနိုင်သည်။

အီးဗ်ထံသို့ လှမ်းဆက်ပြန်သည်။

“မမ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ဟင်”

“အို ... မမေးပါနဲ့တော့ ညီမရယ်။ မမက ကနေဒီလေဆိပ်မှာ တမျှော်မျှော်နဲ့ စောင့်လိုက်ရတာ။ ညီမက လုံးဝ ပေါ်မလာတော့”

“ဘယ့်နှယ် ... ကနေဒီလေဆိပ် ဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ မမက ပြောတော့ လာဂွာဒီးယား လေဆိပ်ဆို ...”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ကနေဒီလေဆိပ်ပါ”

“အို ... အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ။ ဒါပေမဲ့ ညီမ ကြားရတာတော့ လာဂွာဒီးယားလေဆိပ်ပဲ မမ၊ အဲလေ ဒါ ထားလိုက်ပါတော့။ ညီမ နားကြားလွဲသွားတာ ဖြစ်မှာပါ။ ဒါနဲ့ အခု ဘယ်လိုနေသေးသလဲ။ အားလုံး အဆင်ပြေသွားပြီလား ဟင်”

“ခုတော့ အားလုံး အိုကေသွားပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ စောစောပိုင်းကတော့ ငရဲပြည် ရောက်တော့မလို့ပဲ။ မမက ဝါရှင်တန်က နိုင်ငံရေးသမားကြီးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေခဲ့တာ၊ သူက မမကို အရူးအမူး စွဲပြီး မဟုတ်တယုတ်တွေ ဖြစ်တော့မလို့” သူမက အသံထွက်၍ ရယ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ “ကဲ ... ဒါလောက်ဆို တော်ပါပြီ ဖုန်းနဲ့ပြောလို့မဖြစ်ဘူး ညီမရယ်။ ဖုန်းကုမ္ပဏီက မမတို့နှစ်ယောက်စလုံး နံပါတ်ကို သိသွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ တနင်္လာနေ့မှပဲ မမ အသေးစိတ် ပြောပြတော့မယ် ဟုတ်လား”

“ဒါဆိုလည်း ကောင်းပါပြီ မမ” ယခုမှ သူမရင်ထဲ အေးသွားမိသည်။

“အပန်းဖြေခရီးမှာ ရွှင်လန်းပါစေ ညီမ။ ဒါနဲ့ ဂျော့ကရော”

“သူ မရောက်သေးဘူး” အလက်ဇန္ဒရာက စိုးရိမ်သံ မပါရအောင် သတိထားပြီး ပြောသည်။ “သူ အလုပ်တွေ ပိနေလို့ ညီမဆီ ဖုန်းမဆက်ဖြစ်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“သူ ဆက်ပါလိမ့်မယ်။ မပူပါနဲ့ ... ကဲ ... ဒါပဲနော်။ ဝှတ်နိုက် ညီမလေး”

“ဝှတ်နိုက် မမ”

အလက်ဇန္ဒရာက ဖုန်းကို ပြန်ချပြီး တွေးမိသည်။ **မမ အနေနဲ့ သင့်တော်တဲ့ ခင်ပွန်းကောင်းတစ်ယောက် ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ ဂျော့လို စိတ်ကောင်းပြီး ကြင်နာတတ်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးနဲ့ တွေ့စေချင်လိုက်တာ။**

သူမက လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ၁၁ နာရီပင် ထိုး ကာနီးပြီ။ **ဒီအချိန်ထိတောင် ကြာရင်တော့ မောင်က ငါ့ဆီ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ဖုန်းတော့ ဆက်ကို ဆက်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။**

သို့သော် သူမက သူ့ထံမှ ဆက်သည်အထိ မစောင့်နိုင်။

တယ်လီဖုန်း ကောက်ကိုင်ပြီး စတော့ပွဲရုံနံပါတ်ကို လှည့်လိုက်သည်။ ဘယ်လိုမှ အကြောင်းမထူး။

သို့ဖြင့် ဂျော့သွားတတ်သော ကလပ်ကို ထပ်ဆက်သည်။ အချည်း နှီးပင်။ ကလပ်သို့ ဂျော့လာတာ မတွေ့ဟုသာ အဖြေရသည်။

သန်းခေါင်လောက်ကျတော့ အလက်ဇန္ဒရာ တွေးကြောက်လာသည်။ မနက်တစ်နာရီထိုးသောအခါ သူမ အရူးမီးဝိုင်းအခြေအနေသို့ ရောက်နေပြီ။ ဘာလုပ်ရမှန်းလည်း မသိတော့။

တကယ်တော့ ဂျော့သည် ဖောက်သည်တစ်ယောက်နှင့် ကိစ္စများနေ ၍ ဖုန်းမဆက်နိုင်တာ ဖြစ်မည်။ ဒါမှမဟုတ်လည်း တစ်နေရာသို့ အရေးပေါ်ခရီး ထွက်သွားရပြီး သူမဆီသို့ ဖုန်းမဆက်နိုင်အောင် အလုပ်ရှုပ်နေတာ ဖြစ်နိုင် သည်။

သို့သော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အလွယ်ဆုံး တစ်နည်းတော့ ရှိသည်။ ရဲစခန်း ဖုန်းဆက်ကြည့်လျှင် ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့ပေမဲ့ ဖုန်းဆက်နေတုန်းမှာပင် ဂျော့ ပေါက်ချလာလျှင် ရဲစခန်းက သူမကို အရူးထင်နေမှာလည်း ကြောက်ရသေး သည်။

နံနက် ၂ နာရီ ထိုးသွားပြီ။ သူမ မစောင့်နိုင်တော့။

ရဲစခန်းသို့ လှမ်းဆက်သည်။ အိုက်စလ်ဘိုရိုကျွန်းတွင် ရဲစခန်းမရှိ။ အနီးဆုံးမှာ ဝါလဒိုခရိုင်ရဲစခန်း ဖြစ်သည်။

တစ်ဘက်မှ အိပ်ချင်မူးတူးအသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဝါလဒိုရဲစခန်းကပါ၊ ရဲကြပ်ကြီး လင်းဘတ် စကားပြောနေပါတယ်”

“ကျွန်မ အီဒါ ကုန်းမြင့်ရိပ်သာက မစ္စက်ဂျော့မဲလစ် ပါရှင်”

“အို ... ဟုတ်ကဲ့။ ပြောပါ မစ္စက်မဲလစ်၊ ဘာကိစ္စများ ရှိသလဲ”

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ ကျွန်မလည်း ဘာမှ မပြောတတ်တော့ ပါဘူးရှင်” သူမ ခေတ္တမျှ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေသည်။ “ကျွန်မ ယောက်ျားက ဒီနေ့ညမှာ ကျွန်မကို ဒီမှာ တွေ့ဖို့ချိန်းထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်အထိ သူ မရောက်လာသေးလို့ပါ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့” သူ့စကားက အဓိပ္ပာယ် အများကြီး ရှိသည်။ သည်အချိန်မှ ယောက်ျားတစ်ယောက် ပြန်မလာသေးလျှင် ဘာတွေ လုပ်နေ မည်နည်း။ အတွေ့အကြုံရှိသော လူတိုင်း မှန်းကြည့်လျှင် တန်း၍သိနိုင်သည်။ မယားငယ်အိမ်မှာ ရှိလျှင်ရှိ၊ မရှိလျှင် ပြည့်တန်ဆာအိမ်မှာပဲ ရှိရမှာပေါ့။

သို့သော် ရဲကြပ်ကြီးက ပရိယာယ်သုံး၍ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အလုပ်ကိစ္စနဲ့ တစ်နေရာကို ခရီးလွန်နေတာများ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ခင်ဗျာ”

“ခါတိုင်း ခါတိုင်းဆိုရင် ဘယ်နေရာပဲ ရောက်နေရောက်နေ ဖုန်းဆက် တတ်ပါတယ် ရှင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တစ်ခါတလေလည်း ဒီလိုပဲ ကြုံရတတ်ပါတယ် မစ္စက် မဲလစ်၊ အဆင်မသင့်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ခင်ဗျာ”

သူမတော့ အရူးဖြစ်သွားပြီ။ တကယ်တော့ ရဲစခန်းကလည်း ဘာမှ တတ်နိုင်မည်မဟုတ်။ တစ်ခါက လူတစ်ယောက် ပျောက်သွားတာ ရဲတွေက ၂၄ နာရီလုံးလုံး ဘာသတင်းမှ မပေးနိုင်ခဲ့ကြောင်း သတင်းစာတစ်စောင်တွင် ဖတ်လိုက်ရသည်။ ယခု ဂျော့က ပျောက်နေတာ မဟုတ်။ သူ အကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့် နောက်ကျနေတာသာ ဖြစ်ရမည်။

“ရဲကြပ်ကြီးပြောတာ ဟုတ်နိုင်ပါတယ် ရှင်။ အခုလို ဒုက္ခပေးမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါရှင်”

“အို ... ကိစ္စမရှိပါဘူး ခင်ဗျာ။ သူ မနက်ခုနစ်နာရီ ကုတို့နဲ့ ပေါက်ချ လာပါလိမ့်မယ် ခင်ဗျာ”

*

မနက်ခုနစ်နာရီ ကုတို့တွင် သူ မပါလာ။ နောက်တစ်ခေါက်တွင် လည်း သူ မပါ။

အလက်ဇန္ဒရက မင်ဟတ်တန်အိမ်သို့ လှမ်းဆက်ကြည့်ပြန်သည်။ သူ မရှိ။

သူမ အလွန်စိုးရိမ်နေပြီ။ ဧကန္တ ဂျော့သည် အန္တရာယ်တစ်ခုခုနှင့် ကြုံနေပြီဟု ထင်သည်။ ဆေးရုံသို့လည်း ရောက်ချင်ရောက်နေတာ ဖြစ်မည်။ နေမကောင်းလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် အသက်နှင့်မှ ရှိပါသေးရဲ့လား။ ဘုရား ...

ဘုရား အလကား အီးဗ် ဝင်နှောက်လိုက်လို့ အချိန်ကုန်သွားသည်။ လေဆိပ် သွားနေတုန်း ရော့က အိမ်သို့ ပြန်လာနိုင်သည်။ အိမ်မှာ သူမကို မတွေ့တော့ သူပြန်ထွက်သွားတာ ဖြစ်နိုင်သည်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုလည်း မဖြစ်နိုင်။ အကယ်၍ သူ အိမ်သို့ ပြန်ရောက် လာလျှင် စာဖြစ်ဖြစ် ရေးထားခဲ့နိုင်သည်။ ဒါမှမဟုတ် အိမ်ဖော်ကို မှာထားခဲ့ နိုင်သည်။

လမ်းတွင် လူဆိုးတွေနဲ့များ တွေ့ရလို့လား။ သူ့ကို ပြန်ပေးများ ဆွဲသွားလေပြီလား။

သူမသည် အိမ်ကြီးထဲတွင် တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် လိုက်ရှာ သည်။ သဲလွန်စ တစ်ခုခုများ တွေ့ရမည်လားဟု ရှာကြည့်သည်။ ဘာသဲလွန် စမှ မတွေ့။

အိမ်ရှေ့မှ ဆိပ်ခံတံတားသို့ ဆင်းလာသည်။ ‘ကော်ဆာ’ သင်္ဘောကို ဆိပ်ခံတံတားတွင် ဆိုက်ထားသည်။ ထူးခြားချက် ဘာမှ မတွေ့ရ။

အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာပြီး ဝါလဒိုရဲစခန်းသို့ ဖုန်းထပ်ဆက်သည်။ မနက် ပိုင်း တာဝန်ကျသူမှာ ရဲမှူး ဖိလစ်အင်ဂရမ် ဖြစ်သည်။ သူက လုပ်သက် ၂၀ ရှိပြီ။ လွန်ခဲ့သော ညက ရော့မဲလစ် တစ်ချိန်လုံး အိမ်မှာမရှိကြောင်း သူသိထား ပြီး ဖြစ်သည်။ မနက်ကျတော့ သည်အကြောင်းကိုပင် ရဲစခန်းတွင် လူတိုင်း ပြောနေကြသည်။ သူတို့က အယုတ်တ အနတ်တ ပြက်လုံးတွေ ပြောပြီး ပွဲကျ နေကြသည်။

သူက အလက်ဇန္ဒရာကို ပြောသည်။

“ကျုပ်တို့ အစွမ်းကုန် လိုက်ပြီး ထောက်လှမ်းကြည့်ပြီးပါပြီ မစ္စက် မဲလစ်၊ ဘယ်နေရာမှာမှ သဲလွန်စမရပါဘူး။ ကောင်းပြီလေ ... ကျုပ် အဲဒီကို လိုက်လာခဲ့ပါ့မယ်”

အမှန်ကတော့ အလကား အချိန်ဖြုန်းခြင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း ရဲမှူးက ကြိုတွက်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ သူမယောက်ျားက အချောင်သွား ပြီး ကောင်မတွေနှင့် အပျော်ကြူးနေတာ ဖြစ်မည်။ **ဒါပေမဲ့ ဘလက်ဝဲမိသားစု ကိစ္စဆိုတော့ အရေးကြီးတယ်။ မသွားလို့ မဖြစ်ဘူး** ဟု ရဲမှူးက တွေးလိုက် သည်။ **ပြီးတော့ မစ္စက်မဲလစ်ကလည်း တော်တော် စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ မိန်း ကလေး။ သူစိတ်ချမ်းသာအောင်တော့ သွားလိုက်ဦးမှ ...။**

“ငါ တစ်နာရီလောက်တော့ ကြာလိမ့်မယ်”

ရဲမှူးက တံခါးဝမှ တာဝန်ကျ ရဲကြပ်ကြီးအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

*

ရဲမှူးအင်ဂရမ်သည် အလက်ဇန္ဒရာ ပြောပြသမျှကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်သည်။

ထို့နောက် အိမ်ထဲတွင် နေရာအနှံ့ လိုက်ကြည့်သည်။ ဆိပ်ခံတံတား သို့လည်း သွားကြည့်သေးသည်။

ဧကန္တ ပြဿနာတစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီဆိုတာ သူက ကျိန်းသေပေါက် တွက်ထားလိုက်သည်။

ဂျော့မဲလစ်သည် သူ့ဇနီးအား ဒါ့ခံဟားဘားတွင် ညနေပိုင်းဆုံရန် ချိန်းထားသည်။ သို့သော် အချိန်ကုန်သော်လည်း သူ ပေါ်မလာ။

ရဲမှူးက ကျွန်းပေါ်ရှိ လေဆိပ်သို့ ဖုန်းဆက်သည်။ လင်ကွန်းဗီးလ် ကုတို့ဆိပ်သို့ လှမ်းဆက်သည်။ ဂျော့မဲလစ်သည် လွန်ခဲ့သော ၂၄ နာရီအတွင်း ယင်းနေရာ နှစ်ခုစလုံးကို လုံးဝ ရောက်မလာ။

“သူ ဒါ့ခံဟားဘားကို လုံးဝ မလာပါဘူး” ရဲမှူးက အလက်ဇန္ဒရာ အား ပြောသည်။ **သူ ဘယ်များ သွားနေတာပါလဲ။ ဘာသတင်းမှ မပေးဘဲ ဒီလိုနေတာ ရိုးရိုးတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး။**

နောက်ဆုံး ရဲမှူး၏ အထင်အရ အရူးတစ်ယောက် မဟုတ်လျှင် ဘယ်သူမှ အခုလို ကိုယ့်မိန်းမတစ်ယောက်ကို ပစ်ထားပြီး ထင်ရာ လျှောက်သွား နေမည် မဟုတ်ဟု ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ ဆေးရုံတွေနဲ့ ရေခဲတိုက် ...” ရဲမှူးစကား တုံ့ခနဲ ရပ်သွား သည်။ “အဲ ... ဆေးရုံနဲ့ တခြားနေရာတွေ စုံစမ်းကြည့်မယ်။ လိုအပ်ရင် လူ ပျောက်ကြော်ငြာပါ ထည့်လိုက်မယ်”

အလက်ဇန္ဒရာက စိတ်ကို ထိန်းပြီး ပြန်ပြောသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရဲမှူးကြီးရယ်။ အခုလို ဒုက္ခခံပြီး ကူညီတာ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒါက ကျုပ်တို့ရဲ့ တာဝန်ပါ”

*

ရဲမှူးအင်ဂရမ်သည် ရဲစခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာပြီးနောက် ဆေးရုံများ နှင့် ရေခဲတိုက်များသို့ ဖုန်းဆက်သည်။

ဘယ်လိုမှ မထူးခြား။ ဂျော့မဲလစ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဘာသဲလွန်စမျှ မရ။

သူက ‘မိန်းကော်ရီးယား’ သတင်းစာမှ မိတ်ဆွေ သတင်းထောက် တစ်ယောက်ထံ လှမ်းဆက်ပြန်သည်။ ဒါလည်း အကြောင်းမထူး။

နောက်ဆုံးတော့ လူပျောက်ကြော်ငြာသတင်း ထုတ်ပြန်လိုက်တော့ သည်။

ထိုနေ့ညနေပိုင်းထုတ် သတင်းစာများတွင် ပါလာသော ခေါင်းစီး စာတန်းကတော့ -

ဘလက်ဝဲမိသားစု အမွေခံ မိန်းကလေး၏ လင်ယောကျ်ား ထူးထူး ဆန်းဆန်း ပျောက်ဆုံးသွားခြင်း။

*

ဒေါက်တာ ပီတာတင်ပလက်တန်သည် ဤသတင်းကို ထောက်လှမ်းရေးမှူး နစ်ခ်ပက်ပါးစ်ထံမှ ပထမဆုံး သိရှိရသည်။

“ပီတာ ဂျော့မဲလစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မကြာခင်က ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား ဖုန်းဆက်တာ မှတ်မိသေးသလား”

“အင်း ... အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“အခု သူ့အပျောက်ရိုက်သွားပြီဗျ”

“ခင်ဗျား ပြောတာ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး”

“သူ ပျောက်သွားပြီဗျ။ ဘယ်ရောက်လို့ ဘာဖြစ်မှန်း မသိဘူး။ လုံးဝ ကို သတင်းမရဖြစ်နေတယ်”

“သူ ဘာတွေ ယူသွားသေးသလဲ။ ပိုက်ဆံ၊ အဝတ်အစား၊ ပတ်စပို့”

“အဲဒါတွေ ဘာမှ ယူမသွားဘူး။ ဟိန်းပြည်နယ်က လာတဲ့ သတင်း အရဆိုရင် ဒီလူအခုလို ပျောက်သွားတာ တော်တော် ထူးဆန်းနေတယ်။ ခင်ဗျား က သူ့ရဲ့ စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်ပဲ။ ခင်ဗျားအနေနဲ့တော့ သူ့အကြောင်း ခန့်မှန်းလို့ရနိုင်မှာပါ။ အခုလို လုပ်သွားတာ ဘာကြောင့်ဆိုတာတော့ နည်းနည်းဖြစ် ဖြစ် အကဲခတ်လို့ ရမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမပြောနိုင်ဘူးဗျ”

“ခင်ဗျား တစ်ခုခု စဉ်းစားလို့ရရင်တော့ ကျွန်တော့်ဆီ အကြောင်း ကြားပါဗျာ။ ဒီကိစ္စ ကျွန်တော်လည်း ဆက်လိုက်စရာတွေ တစ်ပုံကြီး ရှိတယ်ဗျ”

“ကောင်းပြီလေ။ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိရင် ပြောပုံမယ် စိတ်ချပါ”

*

နောက်မိနစ် ၃၀ အကြာတွင် အလက်ဇန္ဒရာက ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်ထံ ဖုန်းဆက်သည်။ သူမအသံတွေ တုန်နေကြောင်း ဒေါက်တာက သတိပြုမိသည်။

“ဂျော့ ... ဂျော့ ပျောက်နေလို့ပါ ဒေါက်တာ။ သူ ဘာဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ စုံစမ်းလို့ မရသေးပါဘူး။ ကျွန်မ ဒေါက်တာဆီ လှမ်းဆက်

တာက သူက ဒေါက်တာ့ကို သဲလွန်စရမယ့် စကားတစ်ခုခုများ ပြောခဲ့ဖူး သလားလို့ပါ။ ပြီးတော့လည်း ...”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် မစ္စကဲလစ်။ ကျုပ်လည်း ဘယ်လိုမှ မတွေး တတ်အောင်ပါပဲ။ သူ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ ခန့်မှန်းလို့ မရပါဘူး”

“အို ...”

ဒေါက်တာက သူတတ်နိုင်သမျှ အလက်ဇန္ဒရာကို အကူအညီ ပေးချင် ပါသည်။

“ကျုပ်တစ်ခုခု စဉ်းစားမိရင် ခင်ဗျားဆီ ဖုန်းဆက်ပါမယ်။ စိတ်ချပါ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားဆီ ဘယ်လိုဖုန်းဆက်ရမလဲ”

“ကျွန်မ အခု ဒါ့ခဲဟားဘားကို ရောက်နေပါတယ်။ ဒီနေ့ညနေပဲ နယူးယောက်ပြန်ပါမယ်။ ဘွားဘွားအိမ်ကို ဆက်ရင် ဖြစ်ပါတယ်”

အလက်ဇန္ဒရာသည် ကျွန်းပေါ်မှ အိမ်ကြီးထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေရသည်ကို ဘယ်လိုမှ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာမိသည်။

သူမသည် တစ်မနက်လုံး ဘွားဘွားထံသို့သာ အကြိမ်ကြိမ် ဖုန်း လှမ်းဆက်နေမိသည်။

“အို ... သမီးရယ်။ ဒီလောက်လည်း မပူပါနဲ့ဦးကွယ်။ အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ်။ အဖြေတစ်ခုခုတော့ မကြာခင် သိရမှာပါ။ သူ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါ ဘူး။ ဧကန္တတော့ သူ အလုပ်ကိစ္စများနေလို့ ဖုန်းမဆက်နိုင်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ဟု ဘွားဘွားက ပြောသည်။

သို့သော် ယင်းအချက်ကို ဘွားဘွားရော၊ အလက်ဇန္ဒရာပါ တစ် ယောက်မျှ မယုံကြ။

*

အီးဗ်သည် ဂျော့ပျောက်ဆုံးနေခြင်းကို တယ်လီဗီးရှင်းတွင် ကြည့်၍ သိရှိရသည်။ ‘စီဒါကုန်းမြင့်ရိပ်သာ’ အိမ်ကြီး၏ အတွင်းခန်းဓာတ်ပုံများနှင့် လက်ထပ်ပွဲတွင် ရိုက်ကူးထားသော အလက်ဇန္ဒရာနှင့် ဂျော့တို့၏ ဓာတ်ပုံများ ကိုလည်း မြင်ရသည်။

အနီးကပ်ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံတစ်ပုံတွင် ဂျော့က မျက်လုံးမျက် ဆန် ပြူးကာ မော်ကြည့်နေသည်။ သည်ဓာတ်ပုံကို မြင်တော့ ဂျော့မသေမီ ကြည့်သွားသော မျက်နှာကို အီးဗ်က ပြန်လည်သတိရမိသည်။

တယ်လီဗီးရှင်း သတင်းကြေညာသူ၏ အသံ ဆက်လက်ထွက်ပေါ် နေသည်။

“အခုလို ဂျော့မဲလစ် ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ဆုံးနေခြင်းနဲ့ ပတ်သက် လို့ လူသတ်မှုဖြစ်နိုင်တဲ့ အထောက်အထားလည်း ဘာမှမရရှိသေးပါဘူး။ ပြန် ပေးဆွဲသွားတာလို့ ပြောရရင်လည်း ဘယ်သူကမှ ဒီအချိန်အထိ ပိုက်ဆံတွေ ဘာတွေ တောင်းလားပြုလားလုပ်တာ မရှိသေးပါဘူး။ ရဲဘက်ဆိုင်ရာက ထင် မြင်ယူဆတာကတော့ ဂျော့မဲလစ်က မတော်တဆ အန္တရာယ်တစ်ခုခုနဲ့ ကြုံနေ ရတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် စိတ်ရောဂါကြောင့် မှတ်ဉာဏ် ကင်းမဲ့ပြီး တစ်နေရာသို့ ထွက်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ခန့်မှန်းကြပါတယ် ခင်ဗျား”

အီးဗ်က ကျေနပ်စွာဖြင့် ပြုံးလိုက်မိသည်။

သူတို့အနေဖြင့် ဂျော့၏အလောင်းကို ဘယ်တော့မှ တွေ့နိုင်ကြလိမ့် မည်မဟုတ်။ အလောင်းသည် ဒီရေနှင့်အတူ ပင်လယ်ပြင်သို့ မျောပါသွားလိမ့် မည်။

အင်း ... တွေးမိပြန်တော့လည်း သူ့ခမျာ သနားစရာ။ သူသည် အီးဗ်၏ စီမံကိန်းအတိုင်း တာဝန်ကျပွန်စွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရှာသည်။ သို့သော် အီးဗ်က သူ၏ စီမံကိန်းကို အချိန်ကပ်ပြီး တစ်မျိုးပြောင်းပစ်လိုက်သည်။

သူမသည် ဟိန်းပြည်နယ်သို့ လေယာဉ်ဖြင့် လိုက်လာခဲ့သည်။ ဖိလ် ဘရွတ်ကွေ့တွင် မော်တော်ကားတစ်စီးငှား ‘မိတ်ဆွေတစ်ဦး’ အတွက် ဟုဆို ကာ ဆိပ်ကမ်း၌ အသင့်ဆိုက်ထားခဲ့သည်။ ထို့နောက် သူမက တခြားမော်တော် တစ်စီးထပ်ငှားပြီး ဒါ့ခဲဟားဘားကျွန်းသို့ ကူးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂျော့က ဘယ်အရာကိုမျှ သံသယမဝင်မိ။

အီးဗ်ကလည်း သင်္ဘောကို ဆိပ်ခံတံတားတွင် ပြန်ကပ်မထားမီ အစစ အရာရာ ခြေရာလက်ရာမပျက်သတိထားပြီး စီစဉ်ခဲ့သည်။

ထို့နောက်တော့ ဂျော့စီးလာသော မော်တော်ကို သူ့နေရာသို့ ပြန်ပို့ လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူမ၏မော်တော်သို့ ပြန်လာသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် လေ ယာဉ်စီးကား နယူးယောက်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

သူမ၏အခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ တယ်လီဖုန်းသံကို နား စွင့်နေမိသည်။ အလက်ဇန္ဒရာထံမှ မလွဲမသွေ ဖုန်းဆက်မည်ဆိုသည်ကို သူမ ကြိုတင်တွက်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

အလွန်ပီရီသော ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ သည်အမှုတွင် ထူး ထူးဆန်းဆန်း လူပျောက်မှုတစ်ခုသာ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ရဲက အမှုကို ပိတ်ပစ်မည် မှာ သေချာသည်။

တယ်လီဗီးရှင်းသတင်းကြေညာသူ၏ အသံကို ကြားနေရဆဲဖြစ်သည်။ “နောက်သတင်းခေါင်းစဉ်ကတော့”

အီးဗ်က တယ်လီဗီးရှင်းခလုတ်ကို လှမ်းပိတ်လိုက်သည်။

သူမသည် ပြဇာတ်မင်းသားကလေး ရိုရီမက်ကင်နာနှင့် ချိန်းထားသည်။ အချိန်နောက်ကျ မခံနိုင်တော့။

*

နောက်တစ်နေ့မနက် ၆ နာရီတွင် ငါးဖမ်းသင်္ဘောတစ်စီးက အလောင်းကို တွေ့ရှိသည်။ ပင်နက်စကော့ ပင်လယ်အဝမှ ရေကာတာ ကျောက်တန်းတွင် သွား၍ တွေ့ရှိရခြင်းဖြစ်သည်။

စောစောပိုင်း သတင်းများက ဂျော့သည် ရေနစ်ပြီး မတော်တဆ သေဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု။ သို့သော် နောက်ပိုင်းသတင်း အချက်အလက်တွေ တော်တော်စုံလာသောအခါကျတော့ တစ်မျိုး ပြောင်းသွားခဲ့သည်။

မှုခင်းဆရာဝန်၏ အစီရင်ခံစာအရ ပထမတွင် ငါးမန်းကိုက်ရာဟု ယူဆခဲ့ရသော ဒဏ်ရာများမှာ အမှန်တကယ်တွင်တော့ ဓားဒဏ်ရာများ ဖြစ်နေသည်။

ညနေပိုင်း သတင်းစာများတွင် အောက်ပါတိုင်း ခေါင်းစီးသတင်းပါလာသည်။

ဂျော့မဲလစ်သေမှု လူသတ်မှု ဖြစ်နိုင်။ သန်းကြွယ်သူဌေးကလေးအား ဓားဒဏ်ရာများဖြင့် အသေတွေ့ရှိရခြင်း။

*

ဝါလဒို ရဲစခန်းမှ ရဲမှူးအင်ဂရမ်သည် တစ်မြန်နေ့ညက ဒီရေ အခြေအနေ ခန့်မှန်းချက်ကို လေ့လာကြည့်ရှုလျက်ရှိသည်။

ပြီးသွားသောအခါ သူသည် ကုလားထိုင်တွင် ကျောမီ၍ ထိုင်ချလိုက်ပြီး စဉ်းစားခန်းထုတ်နေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ဝေခွဲမရသည့် အရိပ်လက္ခဏာများ ပေါ်လွင်နေသည်။

အကယ်၍ ဂျော့မဲလစ်၏ အလောင်းသည် ကျောက်တန်းတွင် တင်မနေခဲ့လျှင် ဒီရေနှင့်အတူ ပင်လယ်ပြင်သို့ မျောပါသွားမည်မှာ သေချာနေသည်။ ရဲမှူးအနေဖြင့် ဝေခွဲမရနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည့်အချက်မှာ အခြားမဟုတ်။ အလောင်းသည် ဒါ့ခဲဟားဘားကျွန်းဘက်မှ ဒီရေနှင့် မျောပါလာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုလမ်းကြောင်းသည် ဂျော့မဲလစ် လုံးဝ မရောက်ခဲ့သော လမ်းကြောင်း ဖြစ်သည်။

ထောက်လှမ်းရေးမှူး နစ်ခဲပက်ပါးစ်သည် ရဲမှူးအင်ဂရမ်နှင့် ဆွေးနွေးရန် ဟိန်းပြည်နယ်သို့ လေယာဉ်ဖြင့် ရောက်ရှိလာသည်။

“ဒီအမှုမှာ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ထောက်လှမ်းရရှိထားတာတွေလည်း အတန်အသင့်ရှိပါတယ်” နစ်ခဲ ပြောသည်။ “ရဲမှူးတို့အတွက် အထောက်အကူပြုနိုင်စရာ ရှိပါတယ်။ အမှန်ကတော့ ဒီအမှုဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဘယ်လိုမှ မဆိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရဲမှူးတို့အနေနဲ့ လိုလိုချင်ချင်ရှိမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ရထားတဲ့သတင်းတွေကို ဝမ်းပန်းတသာ ပေးချင်ပါတယ်”

ရဲမှူး အင်ဂရမ်သည် ဝါလဒိုခရိုင် လုံခြုံရေး ဌာနတွင် အမှုထမ်းသက်နှစ်ပေါင်း ၂၀ တိတိရှိခဲ့ပြီ။ ထိုကာလအတွင်း တကယ့်စိတ်ဝင်စားစရာ မှုခင်းဆို၍ အရက်မှူးနေသော ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တစ်ဦးက သမင်တစ်ကောင်ကို အနုပညာပစ္စည်းဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ နံရံတွင် ကိုင်ရိုက်သော အမှုတစ်ခုသာ တွေ့ကြုံဖူးသေးသည်။

ယခု ဂျော့မဲလစ်သတ်မှုမှာ သတင်းစာမျက်နှာဖုံးမှုခင်းကြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒီအမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ့အစွမ်းအစကို ပြချင်သည်။ ကံကောင်းလျှင် သည်အမှုကို အကြောင်းပြ၍ သူ့အနေဖြင့် နယူးယောက်မြို့ရဲအဖွဲ့သို့ ရာထူးတက်ပြီး ရောက်ရှိသွားနိုင်သည်။

သူက နစ်ခဲပက်ပါးစ်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒါတော့ ကျုပ်လည်း မပြောတတ်ဘူးဗျ”

နစ်ခဲပက်ပါးစ်က ရဲမှူး၏ အတွင်းစိတ်ကို ဖောက်မြင်သည့်အလား။

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့က နာမည်ကောင်း မလိုချင်ပါဘူး။ အရေးကြီးတဲ့ အမှုတစ်ခုကို အမြန်ဆုံး ပေါ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒပဲရှိတာပါ။ ကျွန်တော်တို့မှာက ဂျော့မဲလစ်ရဲ့ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရရှိထားတဲ့ အချက်တွေ တော်တော်များများ ရှိနေပါတယ်”

ရဲမှူးအင်ဂရမ်က အခွင့်အရေးကို လက်လွတ်မခံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“အိုကေ ... ခင်ဗျားသိသလောက်သာ ပြောပြစမ်းဗျာ”

*

အလက်ဇန္ဒရာသည် စိတ်ငြိမ်ဆေးပြင်းပြင်းထိုးထား၍ အိပ်ရာထဲတွင် လှဲနေရသည်။ ဂျော့အသတ်ခံရသည်ဟူသော အချက်ကို သူမအနေဖြင့် ဘယ်လိုမှ မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အသတ်ခံရတာလဲ။ ဒီကမ္ဘာမှာ သူ့ကို သတ်ချင်တဲ့လူ ဘယ်သူမှ မရှိနိုင်ပါဘူး။ ရဲအဖွဲ့ကတော့ ဓားဒဏ်ရာတွေ့ရသည်ဟု ပြောသည်။ သို့သော် သူတို့ပြောတာ လုံးဝ မဟုတ်

နိုင်။ အဖြစ်မှန်က မတော်တဆ အန္တရာယ်တစ်ခုခုကြောင့်သာ ဖြစ်စရာ ရှိသည်။
သူ့ကို ဘယ်သူမှ မသတ်နိုင်ဘူး။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ မသတ်နိုင်ဘူး။
ဒေါက်တာဟာလေ ထိုးပေးထားသော စိတ်ငြိမ်ဆေးသည် အစွမ်းပြလာသည်။
သူမ အိပ်ပျော်သွားသည်။

*

ဂျော့၏အလောင်းကို ပြန်တွေ့ပြီဆိုသော သတင်းကြောင့် အီးဗ်မှာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားမိသည်။

ဒါပေမဲ့ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး။ တစ်မျိုးတောင် ကောင်းပါသေးတယ်။ တရားခံရှာရင် အလက်ဇန္ဒရာကိုပဲ သံသယဝင်ကြမှာပါ။ သူက အဲဒီမှာရှိနေတဲ့ လူပဲ။ အဲဒီကျွန်းမှာ ရှိနေခဲ့တာပဲ။

မစ္စက်ကိတ်ဘလက်ဝဲသည်ဧည့်ခန်းထဲတွင် အီးဗ်နှင့်အတူ ဘေးချင်း ကပ်၍ ထိုင်နေသည်။ ကံဆိုးနေသော ဖြစ်ရပ်ကြောင့် သူမသည် အလွန်ပင် ပူပန်သောက ဖြစ်နေမိသည်။

“ဂျော့ကို ဘယ်သူတွေက ဘာဖြစ်လို့များ သတ်ချင်ရတာလဲကွယ်”
သူမက မေးသည်။

အီးဗ်က သက်မတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး -

“အဲဒါတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်ပါ့မလဲ ဘွားဘွားရယ်။ ဘုရား သခင်သာ သိတော်မူတော့မှာပဲ။ သမီးတော့ အလက်အဖြစ်ကို မြင်ရတာနဲ့ပဲ ရင်ကွဲမတတ် ခံစားနေရပါပြီ ဘွားဘွားရယ်”

*

ရဲမှူးဖိလစ်အင်ဂရမ်သည် လင်ကွန်းဗီးလ်-အိုင်စလ်ဘိုရို ကုတို သင်္ဘောမှ တာဝန်ခံနှင့် တွေ့ဆုံစစ်ဆေးသည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့ သောကြာနေ့ ညနေတုန်းက ခင်ဗျားကုတိုပေါ်မှာ မစ္စတာ မဲလစ်တို့ လင်မယား တကယ်မပါဘူးဆိုတာ သေချာရဲ့လား”

“ကျွန်တော် တာဝန်ကျတဲ့အခေါက်မှာတော့ သူတို့လင်မယား လုံးဝ မပါဘူး ရဲမှူး။ ပြီးတော့ မနက်အခေါက် တာဝန်ခံကိုလည်း ကျွန်တော် မေးကြည့် ပါတယ်။ မနက်တုန်းကလည်း သူတို့ကို မမြင်မိဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ အမှန် ကတော့ သူတို့လင်မယား လေယာဉ်နဲ့ လိုက်သွားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဒါနဲ့ နောက်တစ်ခု မေးပါရစေဦး။ သောကြာနေ့တုန်းက တစ် ယောက်ယောက်များ ကြားကုတိုနဲ့ ဖြတ်ကူးတာ မြင်မိသလား”

“ဇွေရာသီဆိုရင်တော့ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေ ရှိတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုလို နိုဝင်ဘာလကြီးထဲမှာတော့ အဲဒီလို အဖြစ်မျိုးရှိခဲ့တတ်ပါတယ်”

ရဲမှူးအင်ဂရမ်သည် အိုင်စလ်ဘိုရီ လေဆိပ်မန်နေဂျာထံသို့ ဆက်တက်လာခဲ့ပြန်သည်။

“အဲဒီနေ့ညနေက ဂျော့မဲလစ်လေယာဉ်နဲ့ မလိုက်တာတော့ သေချာပါတယ် ရဲမှူး။ သူကုတို့သင်္ဘောနဲ့ ကျွန်းကို ကူးသွားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ကုတို့သင်္ဘောနဲ့လည်း မကူးပါဘူး။ ကျုပ်မေးကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ”

“ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်ဟိုဘက်ကမ်းကို လက်ပစ်ကူးသွားတာတော့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဒါနဲ့ ... သူ့မိန်းမကရော ဘယ်လိုလာသလဲ”

“သူ့မိန်းမကတော့ ကိုယ်ပိုင်လေယာဉ်ပျံနဲ့ ၁၀ နာရီလောက် ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော့်သား ချာလီကလည်း သူ့ကို တက္ကစီနဲ့ စီဒါကုန်းမြင့်ရိပ်သာကို လိုက်ပို့ခဲ့ရတယ်”

“သူ့အမူအရာကိုကော နည်းနည်းပါးပါး အကဲမခတ်မိဘူးလား”

“ကျွန်တော့်သား အပြောကတော့ အဲဒီနေ့က ဒီကလေးမ တော်တော် ပျာယာခတ်နေပုံရတယ်လို့ ပြောတာပဲ။ အမှန်က ဒီကလေးက ပင်ကိုအားဖြင့် အလွန်တည်ငြိမ်တဲ့ ကလေးမပဲ”

“နောက်တစ်ခုမေးပါရစေဦးဗျာ။ အဲဒီနေ့လယ်နဲ့ညနေပိုင်းမှာ မျက်နှာစိမ်းတစ်ယောက်များ လေယာဉ်နဲ့လာတာ မြင်မိသလား”

လေဆိပ်မန်နေဂျာက ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ပြီး -

“အဲဒါလည်း မမြင်မိဘူး ခင်ဗျာ။ ပုံမှန်သွားလာနေကြတဲ့ လူတွေ ချည်းပါပဲ”

နောက်တစ်နာရီကြာသောအခါ ရဲမှူးအင်ဂရမ်သည် နယူးယောက်မြို့မှ ထောက်လှမ်းရေးမှူး နစ်ခ်ပက်ပါးစ်ထံ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

“ကျုပ်စုံစမ်းရသမျှကတော့ ဘာမှမရေရာဘူးဗျာ။ သောကြာနေ့ညက ၁၀ နာရီလောက်မှာ မစ္စက်မဲလစ်က ကိုယ်ပိုင်လေယာဉ်နဲ့ အိုင်စလ်ဘိုရီ လေဆိပ်ကို ရောက်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ယောက်ျားတော့ ပါမလာဘူး။ သူ့ယောက်ျားက ဒီလေယာဉ်နဲ့ရော၊ ကုတို့ သင်္ဘောနဲ့ရော လုံးဝ ပါမလာဘူး။ တိုတိုပြောရရင်တော့ အဲဒီညက သူ့ယောက်ျား ကျွန်းပေါ် လုံးဝ ရောက်မလာတာ သေချာပါတယ်”

“ဒီရေနဲ့ မျောပါလာတာကလွဲရင်ပေါ့လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သူ့ကို သတ်သွားတဲ့လူက အလောင်းကို မော်တော်ပေါ်က ပစ်ချ ထားခဲ့တာဖြစ်မယ်။ အလောင်းဟာ ဒီရေနဲ့အတူ ပင်လယ်ထဲ မျောပါသွားမယ် ဆိုပြီး ကျိန်းသေပေါက် တွက်ပြီး လုပ်တာပဲ”

“ခင်ဗျား ကော်ဆာသင်္ဘောကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်သေး သလား”

“ကျွန်တော် ကြည့်ခဲ့ပါတယ်။ ဘာသဲလွန်စမှ မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး။ သွေး စသွေးနုလည်း လုံးဝ မတွေ့ပါဘူး”

“ကျုပ်က မှုခင်းဆိုင်ရာ ဆေးပညာ ပါရဂူတွေ ခေါ်ပြီး သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်ချင်တယ်။ ခင်ဗျား ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

“ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့ စကား ရဲမှူးအနေနဲ့ သတိရနေမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်လည်း သဘောတူပါတယ်”

“ကျုပ် သတိရပါတယ်။ ကဲ ... မနက်ဖြန် ထပ်တွေ့ကြဦးမယ်”

*

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ထောက်လှမ်းရေးမှူး နစ်ခါးစံနှင့် ပါရဂူ အဖွဲ့ ရောက်လာသည်။ ရဲမှူး အင်ဂရမ်က ၎င်းတို့အား ‘ကော်ဆာ’ သင်္ဘော ဆိုက်ကပ်ထားသော ဆိပ်ခံတံတားကို လိုက်ပို့သည်။

နှစ်နာရီကြာမျှ စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီးသောအခါ မှုခင်းဆိုင်ရာ ဆေး ပညာပါရဂူက ပြောသည်။

“ကျုပ်တို့တော့ သဲလွန်စတစ်ခု တွေ့ပြီဗျ။ သင်္ဘောလက်ရမ်းတန်းမှာ သွေးစသွေးနုတွေ တွေ့ရတယ်”

ထိုနေ့ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ရဲအဖွဲ့ ဓာတ်ခွဲခန်း အစီရင်ခံစာ ရရှိသည်။ လက်ရမ်းတန်းမှာ သွေးမှာ ဂျော့မဲလစ်၏ သွေးအမျိုးအစားနှင့် တူညီကြောင်း စမ်းသပ်တွေ့ရှိရသည်ဟု အစီရင်ခံစာတွင် ဖော်ပြထားသည်။

မင်ဟတ်တန်နယ်မြေ ရဲအဖွဲ့ဝင် အားလုံးပင် ခါတိုင်းထက် အလုပ် များနေကြသည်။ သူတို့သည် မင်ဟတ်တန်နယ်မြေအတွင်းရှိ အရက်ဆိုင် ကလေးများသို့ ပိုက်စိပ်တိုက် ဝင်ရောက်ကာ ပြည့်တန်ဆာများ၊ အရက်သမား များနှင့် လိင်ဆက်ဆံရာတွင် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူများအား တွေ့ရှိသမျှ ဖမ်းဆီးပြီး ရဲစခန်းရှိ အချုပ်ခန်းများတွင် ငါးပိသိပ် ငါးချဉ်သိပ် ပိတ်လှောင် ဖမ်းချုပ်ထား ကြသည်။

ဒေါက်တာ ပီတာတင်ပလက်တန်အား အစောင့်ရဲသားက အချုပ်ခန်း ဘေးမှ ဖြတ်၍ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဆူညံသံနှင့် နံစော်သော အနံ့အသက်တို့မှာ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဆိုးရွားလှသည်။

ထောက်လှမ်းရေးမှူး နစ်ခဲပက်ပါးစံက ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန် အား “သူငယ်ချင်း ခြောက်နာရီမထိုးခင် ကျွန်တော့် ရုံးခန်းကို ဖြစ်အောင် လာခဲ့ပါ။ ခင်ဗျား မလာရင်တော့ ကျွန်တော့် လူတွေ လွှတ်ပြီး ဆွဲခေါ်ရလိမ့်မယ် ဗျ” ဟု ဖုန်းဆက်ခေါ်၍ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟေး ... ပီတာ။ ခင်ဗျား ရောက်လာတာ အတော်ပဲ”

နစ်ခဲပက်ပါးစံက ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်ကို မြင်တော့ စားပွဲမှ လှမ်းပြောသည်။

အစောင့်ရဲသား ပြန်ထွက်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ နစ်ခဲ၊ ခင်ဗျားက ဒီလောက်တော့ ဘာဖြစ်လို့ ပျာယာခတ်နေရတာလဲဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့ ပျာယာခတ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ပြောပြပါ့မယ် ဗျာ။ ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ဟုတ်လား။ လူတစ်ယောက်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ကို ပညာပြနေပြီဗျ။ ကျွန်တော်တို့ ဘာတွေရထားပြီးပြီဆိုတာ ခင်ဗျား သိရဲ့လား။ အလောင်းတစ်လောင်း ရထားပြီးပြီဗျ။ သူ ဘယ်တော့မှ မသွားတဲ့ ကျွန်းက ပျောက်သွားပြီး သေနေတဲ့လူတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ အလောင်းဗျ”

“ဒါလောက်နဲ့ မပြည့်စုံသေးပါဘူးဗျာ”

“အဲဒါကြောင့်မို့လို့ ခင်ဗျားကို လှမ်းခေါ်ရတာပေါ့ဗျာ။ ကုတို့သင်္ဘော တာဝန်ခံနဲ့ လေဆိပ်မန်နေဂျာတို့က အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့ညမှာ သူတို့အနေနဲ့ ဂျော့ မဲလစ်ကို လုံဝ မမြင်လိုက်ပါဘူးလို့ဆိုတာ ကျိန်တွယ် ထွက်ဆိုနေကြတယ်ဗျ။ အဲဒီတော့ သူ့အနေနဲ့ အဲဒီကျွန်းကို တခြား အငှားမော်တော်နဲ့ပဲ ကူးနိုင်စရာရှိ တယ်။ ကျွန်တော်တို့က အဲဒီနယ်မြေက မော်တော်သမားတွေကိုလည်း အားလုံး စစ်ဆေးပြီးပါပြီ”

“တကယ်တော့ အဲဒီညက သူ့ဒါ်ခဲဟားဘား ကျွန်းကို ရောက်ကို မရောက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ မှုခင်းဆိုင်ရာ ဆေးပညာပါရဂူကတော့ တစ်မျိုးပြောတယ်။ အဲဒီညက ဂျော့မဲလစ်ဟာ စီဒါကုန်းမြင့်ရိပ်သာအိမ်ကြီးမှာ ရှိနေခဲ့တယ်လို့ ဆို တယ်။ သူက မူလက ဝတ်လာတဲ့ဝတ်စုံကို ချွတ်ပြီး လှေစီးဝတ်စုံကိုတောင် လဲခဲ့သေးတယ်ဆိုတာ အထောက်အထားတွေ တွေ့ရတယ်။ သူ့အလောင်းမှာ လည်း လှေစီးဝတ်စုံကိုပဲ ဝတ်ထားတာ တွေ့ရတယ်”

“ဒါဆို သူက အိမ်မှာပဲ အသတ်ခံရတာလား”

“အိမ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကော်ဆာ သင်္ဘောပေါ်မှာ အသတ်ခံရတာ။ သူ့ကို သတ်ပြီးတော့ အလောင်းကို သင်္ဘောပေါ်က ပစ်ချလိုက်တယ်။ သူ့ကို

သတ်တဲ့သူက သူ့အလောင်းဟာ ဒီရေနဲ့အတူ တရုတ်ပြည်အထိ မျောသွားလိမ့် မယ်လို့ ယူဆပြီး ရေထဲပစ်ချလိုက်တာ”

“အဲဒီတော့ ...”

“နေပါဦး ကျွန်တော် ဆက်ပြောဦးမယ်” နှစ်ခပ်ပါးစစ်က လက်ကို ကာပြလိုက်သည်။ “ဒီတော့ ဂျော့မဲလစ်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ လူနာတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ သူ့မိန်းမအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားကို သူက တစ်ခုခုတော့ ပြောခဲ့တာ ရှိလိမ့်မယ်”

“ဒီကိစ္စက သူ့မိန်းမနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“အများကြီး ဆိုင်တာပေါ့။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သူ့မိန်းမကိုပဲ တစ် တရားခံ၊ နှစ်တရားခံ၊ သုံးတရားခံ အဖြစ် သတ်မှတ်ထားတယ်”

“ခင်ဗျား ရူးများ ရူးနေပြီလားဗျ”

“ခင်ဗျားတို့လို စိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန်တွေက အရူးဆိုတဲ့ ဝေါဟာရ ဘယ်တော့မှ မသုံးပါဘူးဗျ”

“ဒါနဲ့ အလက်ဇန္ဒရာက သူ့ယောက်ျားကို သတ်တာလို့ ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် ကောက်ချက်ချနိုင်ရတာလဲ”

“အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့အချိန်မှာ သူ့အဲဒီမှာ ရှိနေတယ်။ ပြီးတော့ သူ့မှာ ရည်ရွယ်ချက်လည်း ရှိတယ်။ သူဟာ ကျွန်းကိုတော်တော် ညဉ့်နက်ပြီးတော့မှ ရောက်လာတယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်ရတာဟာ သူ့အစ်မကို လေယာဉ်ကွင်းမှာ သွား ပြီး ကြိုနေမိခဲ့လို့ နောက်ကျသွားရတာပါဆိုပြီး ဘာဘာညာညာ ဆင်ခြေတွေ ပေးတယ်”

“သူ့အစ်မကရော ဘာပြောသလဲ”

“ဖြည်းဖြည်း ပြောကြတာပေါ့ဗျာ။ သူ့အစ်မက ဘာပြောမယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလဲ။ သူတို့ညီအစ်မက အမြှာပူး၊ အဲဒီညက အိမ်ကြီးထဲမှာ ဂျော့မဲလစ်ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မိန်းမကတော့ သူ့ကို လုံးဝ မမြင်မိပါဘူးလို့ ကျိန်တွယ်ထွက်ဆိုတယ်။ အိမ်ကကြီးတော့ တော်တော်ကြီးတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ သိပ်အကြီးကြီးလို့တော့ ပြောလို့မရပါဘူး။ နောက်တစ်ချက်က အလက်ဇန္ဒရာက အိမ်စေတွေအားလုံး ရက်အားပေးပြီး အိမ်ကြီးက ထွက်သွားခိုင်းလိုက်တယ်။ အဲဒီလို ဘာကြောင့် လုပ်သလဲလို့ ကျွန်တော်က မေးကြည့်တော့ သူ့ယောက်ျားက လုပ်ခိုင်းတာလို့ ပြောတယ်။ ပြောတော့မှာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ဂျော့က သေနေပြီပဲ”

ပီတာတင်ပလက်တန်က မလှုပ်မယှက်ထိုင်ရင်း အတွေးနက်နေ သည်။ ခဏကြာတော့မှ -

“အလက်ဇန္ဒရာမှာ ရည်ရွယ်ချက်လည်း ရှိတယ်လို့ ခင်ဗျားက ပြောတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲ”

“အိုး ... ကိုယ့်ဆရာကလည်း တော်တော် မှတ်ဉာဏ်နည်းတဲ့လူပဲ။ ဒီအမှုမှာ ကျွန်တော်ပါဝင်လာအောင် လုပ်တာ ခင်ဗျားပဲဗျ။ ကောင်မလေးက လိင်ဆက်ဆံရေးမှာ စိတ်ရူးပေါက်ပြီး အရိုင်းအစိုင်းလုပ်ချင်ရာ စွတ်လုပ်တဲ့ စိတ်ရောဂါသည် တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်လိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ ဒီကောင်က ဒီကောင်မလေးကို သူ့ဝါသနာအတိုင်း အကြမ်းပတမ်း ရိုက်လား နှက်လား လုပ်လိမ့်မယ်။ အဲဒါကြောင့် ကောင်မလေးက သူ့အပေါ် စိတ်နာလာတယ်။ ကွာရှင်းပြတ်စဲခွင့်တောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ယောက်ျားက သဘောမတူဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ကောင်မလေးက ဒီကိစ္စကို တရားရုံးကိုလည်း မတင်ရဲဘူး။ မိသားစုဂုဏ် သိက္ခာထိခိုက်မှာ စိုးရိမ်တယ်။ အဲဒီတော့ ကောင်မလေးအနေနဲ့ ရွေးစရာ တစ်လမ်းပဲ ရှိတော့တာပေါ့။ သူ့ယောက်ျားကို လက်စတုံးဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့”

နစ်ခပ်ပက်ပါးစ်က ကိုယ်ကို ကုလားထိုင်နောက်သို့ ပစ်မှီလိုက်သည်။

“အဲဒီတော့ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ဆီက ဘာသိချင်လို့လဲ” ပီတာတင် ပလက်တန်က မေးသည်။

“ခင်ဗျား သိထားတာတွေကို သိချင်တာပေါ့။ ခင်ဗျားက ကောင်မလေးနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ ရက်လောက် နေ့လယ်စာအတူ စားခဲ့တယ်” သူက စားပွဲပေါ်မှ တိတ်ရကော်ဒါခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ “ကဲ ... ခင်ဗျား သိသလောက်ပြော။ အသံဖမ်းထားမယ်။ နေ့လယ်စာစားတုန်းက အကြောင်းပြောပါ။ ကောင်မလေး အခြေအနေ အမူအရာ ဘယ်လိုနေသလဲ။ သိပ်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေသလား။ သိပ်ပြီး ဒေါသထွက်နေသလား။ ဒါမှမဟုတ် ကယောင်ချောက်ချားများ ဖြစ်နေသလား”

“အဲဒီလို အမူအရာတွေ မရှိဘူး။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ဒီကလေးမလောက် တည်ငြိမ်အေးဆေးတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးပါဘူး။ သူ့ကြည့်ရတာ အိမ်ထောင်ရှင်ဘဝကိုလည်း သိပ်ပြီး ကျေနပ် ပျော်ရွှင်နေတဲ့ ပုံပဲ”

နစ်ခပ်က ပီတာ့မျက်နှာကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ပြီး တိတ်ရကော်ဒါခလုတ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်တော့မရှိပါနဲ့ ကိုယ့်လူ၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့မနက်ပဲ ဒေါက်တာ ဟာလေးနဲ့ သွားတွေ့ဦးမယ်။ သူက ကောင်မလေးကို ဆေးပေးလိုက်တဲ့ လူမဟုတ်လား။ ကောင်မလေးက သေကြောင်းကြံချင်တဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်နေတယ်ဆို”

ဒေါက်တာဟာလေသည် ထောက်လှမ်းရေးမှူး ပက်ပါးစံနှင့် တွေ့ဆုံရသည်ကို အကြီးအကျယ် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရသည်။

ပက်ပါးစံက ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် လိုရင်းအချက်ကို တဲ့တိုးကြီးမေးလိုက်သည်။

“အလက်ဇန္ဒရာဟာ ဒေါက်တာ့ဆီကို မကြာခင်က လာပြီး သူ့ဝေဒနာအကြောင်း ပြောပြခဲ့တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါသလား။”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ခင်ဗျာ။ ကျုပ်ဆီလာတဲ့ ဝေဒနာရှင်တွေရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ ကျုပ်မှာ ပြောခွင့်မရှိပါဘူး။ ဒီကိစ္စအတွက် ကျုပ်ဘာမှ မကူညီနိုင်တာတော့ ခွင့်လွှတ်စေချင်တယ်”

“ကောင်းပါပြီ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒေါက်တာတို့က မိသားစုလို ရင်းနှီးနေတဲ့ လူတွေဆိုတော့ ဘာမှမပြောချင်တာ သဘောကျပါတယ်။ ဒီလောက် သိရရင်လည်း ကျေနပ်ပါပြီ” သူက ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ “ဒါပေမဲ့ ဒီအမှုက လူသတ်မှု ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဒေါက်တာလည်း သိပါတယ်။ အဲဒီတော့ နောက်တစ်နာရီအတွင်း ဝရမ်းယူပြီး ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့ပါမယ်။ ဒေါက်တာက ကောင်မလေးရဲ့ ဆေးမှတ်တမ်းကိုသာ အဆင်သင့်လုပ်ထားပါ။ အဲဒါတွေ စစ်ဆေးကြည့်ပြီးလို့ ကျွန်တော် သိချင်တဲ့ အချက်သိရရင် သတင်းစာတိုက်တွေကို သတင်းထုတ်ပြန်လိုက်မယ်”

ဒေါက်တာဟာလေက ထောက်လှမ်းရေးမှူးကို အကဲခတ်လေ့လာနေသည်။

“အလွယ်ဆုံးနည်းကတော့ ကျွန်တော် သိချင်တာကို ဒေါက်တာက အခုပဲ ပြောလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် အစွမ်းကုန် လျှို့ဝှက်ထားပါ့မယ်။ ဘယ်သူ့မှ မပြောပါဘူး။ ဘယ်နှယ့်လဲ၊ သဘောတူပါသလား။”

“ထိုင်ပါဦးဗျ” ဒေါက်တာက ပြောသည်။ ထောက်လှမ်းရေးမှူး ပြန်ထိုင်သည်။ “အလက်ဇန္ဒရာက စိတ်ဝေဒနာတစ်ခုခု ခံစားနေရတာတော့ အမှန်ပဲ”

“ဘယ်လို စိတ်ဝေဒနာမျိုးပါလဲ”

“အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျနေတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံဖို့ ခဏခဏ ပြောတတ်တယ်”

“ဓားမြှောင်နဲ့ ထိုးသတ်ချင်တယ်လို့များ ပြောသေးသလား”

“အဲဒါတော့ မပြောပါဘူး။ ရေနစ်တဲ့ အိပ်မက်တော့ ခဏခဏ မက်တတ်တယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း ဝဲလ်ဘူထရင်ဆေးပေးလိုက်တယ်။ တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ ပြန်လာတယ်။ ဘာမှ မထူးခြားဘူးပြော

တယ်။ ကျုပ်က နိမိဖိဆိနိဆေးထပ်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီဆေးနဲ့ တည့်မတည့် တော့ ကျုပ်ဘာမှ မသိဘူး”

နစ်ခပ်ပက်ပါးစ်က ရရှိသမျှ အချက်အလက်များကို ဆက်စပ်ကြည့် သည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူက ဒေါက်တာတို့များမှာ မော့ကြည့်ပြီး မေးလိုက် သည်။

“နောက် ဘာများ ပြောစရာရှိပါသေးသလဲ ဒေါက်တာ”

“ဒါအားလုံးပါပဲ”

*

သို့သော် တခြားအချက်အလက်တွေ အများကြီး ကျန်နေသေးသည်။ ဒေါက်တာ ဟာလေသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို လိပ်ပြာမလုံသလို ဖြစ်နေသည်။

ဂျော့မဲလစ်က အီးဗ်ဘလက်ဝဲအား ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရိုက်နှက်ခဲ့ သော အချက်ကို သူက တမင်မပြောဘဲ ချန်ထားခဲ့သည်။ အခင်းဖြစ်ပွားချိန်တွင် သူ့အနေဖြင့် ရဲကို တိုင်စာပို့ခဲ့သင့်သည်ဟုလည်း ထင်မိသည်။ တကယ်တွင် လည်း ဘလက်ဝဲမိသားစု၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို တတ်နိုင်သမျှ ကာကွယ်ပေးရန် သူ့အနေဖြင့် တာဝန်ရှိသည်ဟု ယူဆသည်။

အီးဗ်ရိုက်နှက်ခံရခြင်းနှင့် ဂျော့မဲလစ် အသတ်ခံရခြင်းတို့ တစ်ခုနှင့် တစ်ခု ဆက်စပ်မှု ရှိမရှိဆိုသည်ကိုတော့ သူလုံးဝ မသိ။ သို့သော် သည်ကိစ္စကို လုံးဝ ရှောင်နှုတ်ပိတ်နေခြင်းက ပို၍ကောင်းမည်ဟုတော့ သူ့လိပ်ပြာက သူ့ကို ပြောနေသည်။ သူက မစွက်ကိတ်ဘလက်ဝဲအတွက် အစွမ်းကုန် ကာကွယ်ပေး ရန် ရည်ရွယ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

*

ယင်းသို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီးနောက် ၁၅ မိနစ်အကြာတွင် သူနာ ပြုဆရာမက သူ့ထံ အတွင်းဖုန်းနှင့် လှမ်းပြောသည်။

“ဒေါက်တာ ဝက်ဘ်စတား လိုင်းခွဲ(၂)က ခေါ်နေပါတယ် ဒေါက် တာ”

ဒေါက်တာ ဟာလေက ပို၍ လိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်သွားသည်။

ဒေါက်တာ ဝက်ဘ်စတား အသံ ပေါ်လာသည်။

“ဆရာ ဒီနေ့ညနေ ကျွန်တော် ဆရာ့ဆီ လှည့်ဝင်လာချင်လို့ပါ။ အားပါသလား”

“အားပါလိမ့်မယ်။ ဘယ်အချိန်လဲ”

“၅ နာရီလောက်ပါ”

“ရပါတယ်၊ လာခဲ့ပါ”

အင်း ... ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ပြဿနာက အေးအေးနဲ့ ပြေလည် သွားမယ့်လမ်း မရှိတော့ပါဘူး။

ညနေ ငါးနာရီတိတိတွင် ဒေါက်တာ ဟာလေ၏ ရုံးခန်းထဲသို့ ဒေါက်တာ ဝက်ဘ်စတား ဝင်လာသည်။

“ဘာသောက်မလဲ”

“နေပါစေ ဆရာ မသောက်တော့ပါဘူး။ အခုလို အနှောင့်အယှက် ပေးတာ ခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာ”

ဒေါက်တာ ဝက်ဘ်စတားသည် သည်စကားမျိုးကို လာတိုင်းပြော တတ်သည်ဟု ဒေါက်တာဟာလေက တွေးလိုက်မိသည်။ လူပုံက သေးသေး ညက်ညက်၊ ထုံထုံထိုင်းထိုင်း၊ အသားအရည်ကလည်း ဖြူဖပ်ဖြူရော်၊ ဒီလိုလူ မျိုးက ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်မှာ အံ့ဩစရာ ကောင်းလှသည်။

“ကဲ ... ငါဘာကူညီရမှာလဲ”

ဝက်ဘ်စတားက သက်မတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဆရာ သိတဲ့အတိုင်း ကိစ္စကတော့ ... ကိစ္စကတော့ ဂျော့မဲလစ်က အီးဗ်ဘလက်ဝဲကို ရိုက်နှက်တဲ့ ကိစ္စပါပဲ”

“အဲဒီကိစ္စက ဘာဖြစ်သလဲ”

“အီးဗ်ဘလက်ဝဲ သေလုမြောပါးခံခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါသလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စ ရဲကို လုံးဝ မတိုင်ခဲ့ဘူး။ အဲဒီတော့ ဂျော့မဲလစ် အသတ်ခံရတာရော၊ တခြားအကြောင်းတွေရော အားလုံးပေါင်းစပ်ကြည့်လိုက် ရင် အီးဗ် အရိုက်ခံရတဲ့အကြောင်းကို ရဲကို တိုင်လိုက်တာ မကောင်းဘူးလားလို့ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိပါတယ် ဆရာ”

အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ၊ ပြေးပေါက်တော့ပိတ်ပြီ။

“မောင်ရင် ကြိုက်သလို လုပ်နိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်တော်က အီးဗ်ဘလက်ဝဲ အစော်ကားခံရတာ ကို မခံချင်လိုပါ။ ဒီကလေးမက အင်မတန် ထူးခြားတဲ့ ကလေးမ”

“မောင်ရင် ပြောတာ မှန်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတာက ဒီလိုပါ ဆရာ။ ဒီကိစ္စကို အခုကတည်း က ဖွင့်မပြောလိုက်ရင် နောက်ပိုင်း ပေါ်လာတဲ့အခါ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ နစ်နာ နိုင်စရာရှိပါတယ် ဆရာ”

ငါ့အနေနဲ့လည်း အတူတူပါပဲ။ ဒေါက်တာ ဟာလေက ထွက်ပေါက် တစ်ခု မြင်မိသည်။ သူက သတိနှင့်ပြောသည်။

“အဲဒီကိစ္စက ရဲက သိဖို့တော့ မလွယ်ဘူးဗျ။ အီးဗ်ကလည်း လုံးဝ နှုတ်ပိတ်ထားတာကိုး၊ မောင်ရင်ကလည်း သူ့ဒဏ်ရာတွေကို ပညာကုန် ကုသပေးလိုက်တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ အမာရွတ်သေးသေးကလေးတစ်ခုက လွဲပြီး ဘာမှ မကျန်တော့ဘူး။ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်လို့ ကျိန်တွယ် ပြောရင်တောင် ယုံနိုင်စရာ မရှိပါဘူး။”

“ဒါနဲ့ ဆရာပြောတာ ဘာအမာရွတ်ကလေးလဲ ဆရာ”

“နဖူးပေါ်က အနီကြောင်းကလေးလေ။ အဲဒီ အနီကြောင်းကလေးကို နောက်တစ်လ နှစ်လဆိုရင် မောင်ရင်က လုံးဝ ပျောက်သွားအောင် လုပ်ပေး မယ်လို့တောင် အီးဗ်က ကျုပ်ကို ပြောသွားခဲ့သေးတာပဲ”

ဒေါက်တာ ဝက်ဘ်စတားက မျက်လုံးကို ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက် လုပ်နေ သည်။ ဒါလည်းစိတ်မငြိမ်တဲ့ ရောဂါတစ်မျိုးပဲဟု ဒေါက်တာဟာလေက တွေး လိုက်မိသည်။

“ဒါ ... ဒါနဲ့ဆရာ၊ သူ့ကို ဆရာ ဘယ်တုန်းက နောက်ဆုံး တွေ့ လိုက်ပါသလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ ရက်လောက်က ကျုပ်ဆီ သူရောက်လာပြီး သူ့ညီမ ကိစ္စ ပြောပြတယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် သူ့နဖူးမှာ အမာရွတ်ကလေး ရှိနေ လို့သာ ကျုပ်က သူ့ကို အီးဗ်လို့ ပြောနိုင်တာပါ။ နို့မဟုတ်ရင် အလက်ဇန္ဒရာနဲ့ ဘယ်လိုမှ ခွဲလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ မောင်ရင်သိတဲ့အတိုင်း သူတို့ ညီအစ်မက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချွတ်စွပ်တူတဲ့ အမြွှာပူးတွေ မဟုတ်လား။”

ဒေါက်တာ ဝက်ဘ်စတားက ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်း ညိတ်လိုက် သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ အလက်ဇန္ဒရာရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကို သတင်းစာ တွေထဲမှာ ကျွန်တော် မြင်ဖူးပါတယ်။ ဆရာပြောသလို အံ့ဩစရာ ကောင်း လောက်အောင် ရုပ်ချင်းတူကြပါတယ်။ ဒါနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဆရာ ခွဲခြား လို့ရတာဟာ ကျွန်တော် ခွဲစိတ်ကုသလိုက်လို့ အီးဗ်ရဲ့နဖူးပေါ်မှာ ထင်ကျန်ရစ်တဲ့ အမာရွတ်ကလေးကြောင့်ပဲလို့ ဆရာပြောတယ်နော်”

“ဟုတ်တာပေါ့”

ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတားက အောက်နှုတ်ခမ်း ကိုက်လိုက်မိသည်။ အတန်ကြာ ငြိမ်နေလိုက်ပြီးမှ သူက ပြောသည်။

“လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော် ရဲကို မတိုင်သေးပါဘူး။ စဉ်းစား စရာတွေ နည်းနည်းကျန်နေပါသေးတယ်”

“အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲပေါ့။ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်စလုံးက အင်မတန် ချစ်စရာကောင်းကြတာ။ ဂျော့ကို သတ်တာ အလက်ဇန္ဒရာပဲ ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိတယ်လို့ သတင်းစာတွေက တစ်ပေးနေကြတယ်။ ဒါ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ငါက သူတို့လေးတွေ မွေးကတည်းက သိလာခဲ့တာပါ”

ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတားက ဆက်၍ နားမထောင်တော့။

*

ဒေါက်တာဟာလေထံမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီးနောက် ဒေါက်တာဝက်ဘ် စတားသည် အတွေးနက်လျက်ရှိသည်။ အီးဗ်၏နဖူးတွင် ဘယ်အမာရွတ်မျှ မကျန်တော့ကြောင်း သူကောင်းစွာ မှတ်မိသည်။ သို့သော် ဒေါက်တာဟာလေ က နဖူးတွင် အနီကြောင်းလေး မြင်လိုက်ရသည်ဟု ဆိုသည်။ အမှန်ကတော့ ယင်းအနီကြောင်းကလေးမှာ အီးဗ်နောက်ထပ် မတော်တဆ ဖြစ်မိ၍ ရလာသော ဒဏ်ရာသာဖြစ်မည်။ သို့သော် သူမက ဒေါက်တာဟာလေအား ဘာကြောင့် အမှန်အတိုင်း မပြောရသနည်း။ ဘာကြောင့် လိမ်ရသနည်း။ သည်အချက် သည် အဓိပ္ပာယ်မရှိ။ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်သည်။

သူက ဘက်ပေါင်းစုံမှ လှည့်၍ တွေးသည်။ မဖြစ်နိုင်တာတွေရော၊ ဖြစ်နိုင်တာတွေပါ အားလုံးစုပေါင်း၍ အဖြေထုတ်ကြည့်သည်။ နောက်ဆုံး အဖြေတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာသည်။ ယင်းအဖြေကြောင့် သူက တွေးလိုက်မိသည်။

ငါထင်လိုသာ တကယ် မှန်နေခဲ့ရင်တော့ ငါ့ဘဝ တစ်ခုလုံးလည်း အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲသွားတော့မှာပဲ။

နောက်နေ့မနက်တွင် ဒေါက်တာဟာလေထံ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

“ဆရာ ... ကျွန်တော် အခုလို အနှောင့်အယှက် ပေးတာ ခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာ၊ အီးဗ်က သူ့ညီမ အလက်ဇန္ဒရာအကြောင်း ဆရာ့ဆီ လာပြောတယ်လို့ ဆရာပြောခဲ့တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အဲဒီတော့ အီးဗ်ပြန်သွားပြီးတဲ့နောက်မှာ ဆရာ့ဆီ အလက်ဇန္ဒရာ ကော ရောက်လာပါသေးသလား”

“ရောက်လာတယ်။ အတိအကျပြောရရင် နောက်တစ်နေ့မှာ သူ ရောက်လာတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“ဪ ... သိချင်လို့ မေးကြည့်တာပါ။ ဒါနဲ့ သူက ဆရာ့ဆီ ဘာကိစ္စ လာတာပါလဲ”

“အလက်ဇန္ဒရာက စိတ်ဝေဒနာ ခံစားနေရတယ်လေ။ အဲဒါ သူ့အစစ်မကလည်း အကူအညီ ပေးနေတာပေါ့”

အီးဗ်ကို အလက်ဇန္ဒရာ၏ ယောက်ျားက သေလုမြောပါး ရိုက်နှက်ခဲ့သည်။ ယခု အလက်ဇန္ဒရာ၏ ယောက်ျားအသတ်ခံခဲ့ရပြီး အားလုံးကပင် အလက်ဇန္ဒရာကို သံသယဝင်နေကြသည်။

ဒေါက်တာ ဝက်ဘ်စတားသည် သူ့ကိုယ်သူတော့ ဘယ်တော့မှ လူတော်တစ်ယောက်ဟု မထင်ခဲ့။ ကျောင်းနေတုန်းကဆိုလျှင် အောင်မှတ် ရဖို့ လောက်ကိုပင် အသေအလဲ ကြိုးစားလာခဲ့ရသည်။ ကျောင်းနေဖက်မိတ်ဆွေများက သူ့ကို ‘ငတုံး’ ဟူ၍ နောက်ပြောင်ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

သူက အားကစားလည်း ဝါသနာမပါ။ စာမှာလည်း မထူးချွန်။ လူမှုဆက်ဆံရေးတွင်လည်း မဝင်ဆုံ။

ထို့ကြောင့်လည်း အထက်တန်းပညာ အောင်မြင်ပြီးနောက် ဆေးကျောင်းသားအဖြစ် တက်ရောက်ခွင့်ရသောအခါ လူတိုင်းပင် အံ့အားသင့်မိကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာတွေကလည်း သူ့အား အရည်အချင်းပြည့် ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မထင်ခဲ့ကြ။

သို့သော် နောက်တော့ အားလုံးကပင် အံ့ဩကြရသည်။ သူ့ဥပဓိရုပ်က ညံ့သော်လည်း သူ့ဦးနှောက်က အလွန်ကောင်းသည်။ ပါရမီရှင် တစ်ယောက် ဟုပင် ခေါ်နိုင်လောက်သည်။ ဥပမာ နှိုင်း၍ ပြောရလျှင် သူသည် ရွှံ့စေးဖြင့် လူပုံထုလုပ်သော ပန်းပုဆရာမဟုတ်၊ တကယ့်အသွေးအသားဖြင့် အသက်ဝင်လာအောင် ထုလုပ်နိုင်သော ပန်းပုဆရာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဆေးပညာဘွဲ့ရလာပြီးနောက် အချိန်တိုကာလအတွင်းမှာပင် သူ့ဂုဏ်သတင်းသည် နိုင်ငံတစ်ဝန်းသို့ ပျံ့နှံ့ကျော်ကြားလာခဲ့သည်။

သူသည် ယခုလို အောင်မြင်ကျော်ကြားသော ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သော်လည်း သူ့အတွင်းစိတ်ကတော့ ကလေးဘဝက အတွေ့အကြုံများ၏ လောင်းရိပ်မိခြင်းကို အမြဲတမ်း ခံနေရသည်။ ရှက်တတ်သည်။ ကြောက်တတ်သည်။ လူတောသူတော မတိုးရဲ။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ကိုမြင်လျှင် မိန်းကလေးတွေက ရယ်စရာ သတ္တဝါတစ်ကောင်လို ပြောင်နောက် ကျီစယ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

*

နောက်ဆုံးတွင် အီးဗ်ထံသို့ ဖုန်းဆက်၍ ရသောအခါ ဒေါက်တာ ဝက်ဘ်စတားမှာ ချွေးပင် ပြန်နေမိသည်။

“ဘယ်သူလဲ၊ ရိုရီလား”

အီးဗ်၏အသံက တိုးသည်။ သို့သော် မာသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဝက်ဘ်စတားပါ”

“အို ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဟယ်လို”

သူမ လေသံပြောင်းသွားကြောင်း ဝက်ဘ်စတားက သတိပြုလိုက်
မိသည်။

“ဘယ်လိုလဲ အခြေအနေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်”

သူမ၏အသံတွင် စိတ်မရှည်သံပါသည်။

“ငါ ... ငါ မင်းနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

“ကျွန်မ ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ချင်ဘူး။ ဒေါက်တာ သတင်းစာ ဖတ်ပြီး
ရောပေါ့။ ကျွန်မညီမရဲ့ယောက်ျား လူသတ်ခံရလို့ ကျွန်မသောကရောက်နေရတဲ့
အချိန်ပါ”

“အဲဒါကြောင့် မင်းကို ငါတွေ့ချင်နေတာ အီးဗ်၊ မင်း သိသင့်တဲ့
သတင်းတချို့ ငါရထားတယ်”

“ဘာသတင်းလဲ”

“ငါဖုန်းနဲ့ မပြောချင်ဘူး”

အီးဗ်၏ဦးနှောက်အလုပ်လုပ်နေပြီဆိုသည်ကို ဝက်ဘ်စတားက စိတ်
မှန်းနှင့် သိလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ။ ဘယ်တော့တွေ့မလဲ”

“အခုပဲ တွေ့ချင်တယ်။ ဖြစ်ပါ့မလား”

*

နောက်နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတားသည် အီးဗ်
၏ အခန်းသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

အီးဗ်က တံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။

“ကျွန်မ သိပ်မအားဘူး။ ဒေါက်တာ ဘာကိစ္စနဲ့ တွေ့ချင်တာလဲ”

“ဒီကိစ္စပဲ” ဝက်ဘ်စတားက တောင်းပန်လိုသည့် အမှုအရာဖြင့် ပြော
သည်။ ထို့နောက် လက်ထဲတွင် ကိုင်လာခဲ့သော မနီလာစာအိတ်ကို ဖောက်ဖွင့်
သည်။ အထဲမှ ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ယူပြီး အီးဗ်အား ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ဓာတ်
ပုံက အီးဗ်၏ ဓာတ်ပုံ။

သူမက ဓာတ်ပုံကို ကြည့်သည်။ တွေ့ဝေသွားသည်။

“အဲဒီတော့ ...”

“ဒါ မင်းဓာတ်ပုံလေ”

“ကျွန်မ မြင်သားပဲ” အသံက ပြတ်သည်။ “အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဒါ မင်းကို ခွဲစိတ်ကုသပြီးတဲ့နောက် ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံ”

“အဲဒီတော့ ...”

“အဲဒီတော့ မင်းနဖူးမှာ ဘာအမာရွတ်မှ မရှိဘူး အီးဗ်”

သူမက မျက်နှာအမူအရာ ပြောင်းသွားသည်။

“ထိုင်ပါဦး ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာက ဆိုဖာညောင်စောင်းပေါ်တွင် သူမနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်သည်။ ပြီးတော့ သူမမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူသည် မိန်းမ ချောမိန်းမလှတွေ အများကြီးကို မြင်ဖူးခဲ့သည်။ သို့သော် အီးဗ်လောက် တစ် ယောက်မျှ မလှ။ အီးဗ်က သူ့ကို ညို့စားထားပြီ။ အီးဗ်ကို သူတန်းတန်းစွဲ ဖြစ်နေမိပြီ။

“ဒီကိစ္စ ဒေါက်တာက အရင်ပြောပြသင့်တယ်လို့ ကျွန်မ ထင်ပါ တယ်”

သူက အစမှစ၍ ပြောပြသည်။ ဒေါက်တာဟာလေထံသို့ သူမ သွား ခဲ့ပုံကို ပြောပြသည်။ ထူးဆန်းသော အမာရွတ်အကြောင်းကို ပြောပြသည်။

သူက သူမ၏ မျက်လုံးများကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ ဘာမှခံစားမှု မရှိ၊ ဘာမှ ပြောင်းလဲမှုမရှိ။

သူပြောပြီးတော့ သူမက ပြောသည်။

“ဒေါက်တာ ဘယ်လို စိတ်ကူးနဲ့ ပြောသလဲဆိုတာတော့ ကျွန်မ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာက ကျွန်မအချိန်ကို သက်သက်လာဖြုန်းတာလို့ တော့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ အမာရွတ်ကိစ္စက မဆန်းပါဘူး။ ကျွန်မ ညီမလေးကို နောက်ပြောင်ချင်လို့ ကျွန်မ တမင်သက်သက်လုပ်တာပါ။ ဒါပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်မမှာ တခြားလုပ်စရာတွေ တစ်ပုံကြီးရှိတယ်”

သူက ထိုင်မြဲထိုင်နေသည်။

“မင်းကို အနှောင့်အယှက် လာပေးမိတာ ငါတောင်းပန်ပါတယ်။ ငါက ရဲကို သွားမတိုင်ခင် မင်းနဲ့အရင်တွေ့သင့်တယ်လို့ ထင်လို့ လာခဲ့တာပါ” ယခုမှ သူ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို သူမက သဘောပေါက်မိသည်။

“ရဲကို ဘာကိစ္စသွားတိုင်ရမှာလဲ”

“မင်းကို ဂျော့မဲလစ် ရိုက်နှက်တာကို တိုင်ရမယ့်တာဝန် ငါ့မှာ ရှိနေ တယ်။ ပြီးတော့ မင်းနဲ့ အမာရွတ်ကိစ္စကလည်း ရှိသေးတယ်။ အဲဒါတွေ ငါ ဘာမှ နားမလည်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းကတော့ ရဲကို ရှင်းပြနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

အီးဗ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ် ကြောက်စိတ်ဝင်လာမိသည်။ သည် ထုံထုံထိုင်းထိုင်း လူဗလံကလေးက အဖြစ်မှန်တွေကိုတော့ သိပုံမပေါ်။ သို့သော် သူက ရဲကိုသွားတိုင်လျှင် အဖြေမှန်ပေါ်လာနိုင်သည်ဟုတော့ စဉ်းစားမိပုံရသည်။

ဂျော့မဲလစ်သည် အီးဗ်၏ အခန်းသို့ မကြာခဏ လာလည်တတ်သည်။ သူလာတာ မြင်လိုက်သူများအား ရဲက သက်သေထူနိုင်သည်။ ဂျော့ အသတ်ခံရသောညက သူမ ဝါရှင်တန် ရောက်နေသည်ဟု လိမ်ပြောခဲ့မိသည်။ တကယ်တော့ အချင်းဖြစ်ပွားချိန်တွင် သူမ တခြားတစ်နေရာ ရောက်နေကြောင်း ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ထုချေ၍မရနိုင်။ ယင်းသို့ ထုချေရန်လိုအပ်သည်ဟုလည်း သူမက လုံးဝ မစဉ်းစားမိ။

ဂျော့က သူမအား သေလုမတတ်ရိုက်နှက်ခဲ့ကြောင်း ရဲက သိသွားလျှင် သူမအနေဖြင့် ဂျော့အပေါ် ရန်ငြိုးဖွဲ့နိုင်သည်ဟု တွက်ကြတော့မည်မှာ သေချာသည်။ ယင်းသို့ဆိုလျှင် စီမံကိန်းကြီးတစ်ခုလုံး သဲထဲရေသွန်ဖြစ်ရတော့မည်။ ထို့ကြောင့် သည်ဒေါက်တာ ငတုံးကလေးကို နှုတ်ပိတ်သွားအောင် လုပ်ကို လုပ်ရတော့မည်။

“ဒေါက်တာ ဘာလိုချင်သလဲ။ ပိုက်ဆံလား”

“မဟုတ်ဘူး”

သူမ မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“ဒါဖြင့် ဘာလိုချင်သလဲ”

ဒေါက်တာက ခေါင်းငုံ့ပြီး ကော်ဇောခင်းကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူတော်တော် ရှက်နေပုံရသည်။ မျက်နှာကြီးလည်း နီလို့။

“ငါ ... ငါ မင်းကို အများကြီး ခင်မင်မိပါတယ် အီးဗ်။ မင်းအတွက် ဘာအန္တရာယ်မှလည်း မဖြစ်စေချင်ပါဘူး”

သူမက ကြိုးစား၍ ပြုံးသည်။

“ကျွန်မအတွက် ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိပါဘူး ဒေါက်တာ။ ကျွန်မက မဟုတ်တာဆိုလို့ ဘာမျှမှ မလုပ်ခဲ့တာပဲ။ ကျွန်မ ပြောတာ ယုံပါ။ ဂျော့မဲလစ် အသတ်ခံရတဲ့ကိစ္စမှာ ကျွန်မ ဘာမှ မပတ်သက်ပါဘူး” သူမက ဒေါက်တာ၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ “ဒီကိစ္စ လုံးဝ မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့ ဒေါက်တာ။ ကျွန်မ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဒေါက်တာက သူမ၏လက်ကို ပြန်ဆုပ်လိုက်သည်။ ခပ်တင်းတင်း ကလေး ညှစ်ထားသည်။

“ရပါတယ် အီးဗ်။ ငါကလည်း တကယ့်ကို မေ့ပစ်ချင်နေတာပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့နေ့မှာ အလောင်းကို မှုခင်းဆရာဝန်က ရင်ခွဲစစ်ဆေးလိမ့်မယ်။

ငါလည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ။ အဲဒီတော့ ငါ့ကိုလည်း ငါသိသမျှ ထွက်ဆို ခိုင်းကြမှာ သေချာပါတယ်”

သူမ၏မျက်လုံးများတွင် စိုးရိမ်ရိပ်များ ဝင်လာကြသည်။

“အဲဒါတော့ ကျေးဇူးပြုပြီး မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ဒေါက်တာ။ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျေးဇူးလည်း အများကြီး တင်ပါတယ်”

ဒေါက်တာက အီးဗ်၏ လက်ကို ပွတ်သပ်ကစားနေသည်။

“မလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး အီးဗ်။ ငါ့မှာ ဒေါက်တာတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျမ်းသစ္စာကျိန်ဆိုထားတဲ့ တာဝန်ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့အဲဒီလို မလုပ်နိုင်အောင် တားနိုင်တဲ့အချက်တစ်ချက်တော့ ရှိပါတယ်”

သူမက အားကိုးတကြီး အမူအရာနှင့် ကြည့်သည်။

“အဲဒါက ဘာလဲ”

ဒေါက်တာက လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောသည်။

“ကိုယ့်မိန်းမ ထောင်ထဲဝင်ရမယ့်အလုပ်မျိုးကို ဘယ်ယောက်ျားကမှ မလုပ်ပါဘူး အီးဗ်”

မူခင်းဆရာဝန်၏ ရင်ခွဲစမ်းသပ်မှုမပြုလုပ်မီ နှစ်ရက်အလိုတွင် လက်ထပ်ပွဲကျင်းပသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အား တရားသူကြီးက ရုံးခန်းထဲမှာပင် လက်ထပ်ပေးသည်။ ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတားအား မချစ်မနှစ်သက်ဘဲနှင့် အရေးပေါ် လက်ထပ်လိုက်ခြင်းအတွက် အီးဗ်မှာ တွေးလိုက်တိုင်း ရင်ထုမနာ ဖြစ်မိရသည်။ သို့သော် သူမအဖို့ ရွေးစရာလမ်းမရှိတော့၊ ထွက်ပေါက်မရှိတော့။

ဒေါက်တာ ငတုံးကြီးကတော့ သူ့ကို ငါတစ်သက်လုံး ပေါင်းသွားရ တော့မယ်လို့ ထင်နေမှာပဲ။ အကျဲသားပဲ။ ပေါင်းနိုင်ပေါင်။ ရင်ခွဲစမ်းသပ်ပြီး တာနဲ့ သူ့ကို ချက်ချင်း ကွာရှင်းပစ်လိုက်မယ်။ အဲဒါဆိုရင် အားလုံးကိစ္စ အေးရော။

*

ထောက်လှမ်းရေးမှူး နစ်ခဲပက်ပါးစ်မှာ ပြဿနာကြုံရသည်။ ဂျော့မဲလစ်ကို မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း သူသိထားပြီဟု ယူဆထားသည်။ သို့သော် သက်သေခံပြရန် အထောက်အထား မရှိဖြစ်နေသည်။ ဘလက်ဝဲမိသားစုနှင့် ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်း ပုဂ္ဂိုလ်တွေက တစ်ကျိတ်တည်းတစ်ညာဏ် တည်း နှုတ်ပိတ်နေကြသည်။ သည်ပြဿနာ သူက မဖြေရှင်းနိုင်ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် သူက သူ့အထက်အရာရှိထောက်လှမ်းရေးမှူးချုပ် ဟာရီးကွန်းနှင့် ဆွေးနွေးနေသည်။ ဟာရီးကွန်းမှာ အောက်ဆုံးအဆင့်မှ တက်လာပြီး အတွေ့အကြုံ ရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ကွန်းက ပက်ပါးစံ ပြောသမျှကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်သည်။
ပြီးတော့မှ သူကပြောသည်။

“အဲဒါတွေအားလုံးက မီးခိုးတွေပါ နစ်ခဲ။ မင်းက သက်သေခံ
အထောက်အထားတစ်ခုမှ မပြနိုင်တာဘဲ။ ဒီအတိုင်းသာ ရုံးတင်ရင် တို့ကို
အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ပစ်ကြလိမ့်မည်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီအချက် ကျွန်တော်လည်း သဘောပေါက်ပါ တယ်”
သူက သက်မချသည်။ “ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် အထင်မှန်တယ်လို့ပဲ ကျွန် တော်
ယုံကြည်နေတယ် ဆရာ” သူက စဉ်းစားနေပြန်သည်။ “ဒါနဲ့ ကျွန်တော်
အဘွားကြီး ကိတ်ဘလက်ဝဲနဲ့ စကားပြောကြည့်ချင်တယ်။ ဆရာ သဘောတူ
သလား”

“ဘုရားရေ ... ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားနိုင်မယ် ထင်ပါတယ်။ သူက မိသားစုတစ်ခု
လုံးရဲ့ ဦးစီးခေါင်းဆောင်၊ သူ ပြောချင်တာတွေ ရှိနိုင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ သတိတော့ ကြပ်ကြပ်ထားပါ နစ်ခဲ။ ခြေချော်လက်ချော်တော့
မဖြစ်ပါစေနဲ့။ မတော်ရင် ဖွဲမီးသွားနင်းသလို ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော် သတိထားပါ့မယ် ဆရာ”

သို့ဖြင့် ထိုနေ့နေ့လယ်ပိုင်းတွင် မစ္စက်ကိတ်ဘလက်ဝဲ၏ ရုံးခန်းသို့
လာခဲ့သည်။

အဘွားကြီးအသက်က အနည်းဆုံး ရှစ်ဆယ်လောက်တော့ ရှိပြီဟု
နစ်ခဲပက်ပါးစံက ခန့်မှန်းမိသည်။ သို့သော် အဘွားကြီးက အရွယ်နှင့်မလိုက်
အောင် နုပျိုသန်စွမ်းနေဆဲပင် ရှိသေးသည်။ သူမ၏အမူအရာတွင် ဇရာ၏
အရိပ်အယောင်များ လုံးဝ မတွေ့ရ။

အဘွားကြီးက တော်တော် လျှို့ဝှက်သည်။ သူမသည် ဘလက်ဝဲ
မိသားစုကြီး၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို မဲ့တစ်ပေါက်မစွန်းရအောင် တတ်နိုင်သမျှ ထိန်း
ထားခဲ့သည်။

“ကျွန်မ အတွင်းရေးမှူးက ပြောတယ်။ ရှင်က အရေးပေါ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မနဲ့ တွေ့ချင်တယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် မဒမ်၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ဂျော့မဲလစ်အလောင်းကို
ရင်ခွဲ စစ်ဆေးတော့မယ်။ ဂျော့မဲလစ် သေဆုံးမှုမှာ မဒမ်ရဲ့ မြေးမကလေး
ပါဝင်ပတ် သက်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ လုံးဝ မထင်ပါဘူး”

“ကျွန်မလည်း လုံးဝမထင်ပါဘူး” အဘွားကြီးက ပြတ်ပြတ်ပင် ပြော
သည်။

“ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် သိသလောက် ပြောပါရစေခင်ဗျား။ ရဲထောက်လှမ်းချက်တိုင်းလိုလိုပဲ သတ်ချင်တဲ့ရည်ရွယ်ချက်ရှိတဲ့အကြောင်းကို အလေးအနက်ထားပြီး ဖော်ပြကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သိရသလောက်ဆိုရင် ဂျော့မဲလစ်ဟာ ပိုက်ဆံသိုက်တူးနေတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ မိန်းမလည်း သိပ်ပွေတယ်” အဘွားကြီး မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ထောက်လှမ်းရေးသမားက ဆက်ပြောသည်။ “သူက မဒမ်ရဲ့ မြေးမကလေးကို လက်ထပ်လိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ သူဟာ စိုက်ကော်လို့ ချုံပေါ်ရောက်ဆိုသလို သန်းကြွယ်သူဌေးကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ သူဟာ အလက်ဇန္ဒရာကို ခဏခဏ ရိုက်နှက် တတ်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ အလက်ဇန္ဒရာက ကွာရှင်းခွင့် တောင်းတယ်။ သူက လက်မခံဘူး။ ဒါကြောင့် အလက်ဇန္ဒရာအနေနဲ့ သူ့ကို သတ်ပစ်လိုက်ဖို့တစ်လမ်းပဲ ရှိတော့တယ်”

မစ္စက်ကိတ်ဘလက်ဝဲက ကြောင်ပြီး ကြည့်နေသည်။ သူမ မျက်နှာ တွင် သွေးမရှိတော့။

“ကျွန်တော့် ထင်မြင်ချက် မှန်ကန်ကြောင်း သက်သေပြနိုင်ဖို့အတွက် ကျွန်တော် အထောက်အထားတွေ ရှာကြည့်ပါတယ်။ ဂျော့မဲလစ်က ပျောက်ဆုံး မသွားခင်ကလေးမှာ စီဒါကုန်းမြင့်ရိပ်သာမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သိရပါတယ်။ ဒါ့ခံဘေးဘေးကျွန်းကို သွားရောက်နိုင်ဖို့ကလည်း နှစ်လမ်းသာရှိတယ်။ တစ် လမ်းက လေယာဉ်လမ်း၊ တစ်လမ်းက ကုတို့သင်္ဘောလမ်း၊ နယ်မြေရဲမှူးရဲ့ သတင်းပို့ချက်အရဆိုရင် ဂျော့မဲလစ်က ဘယ်လမ်းကိုမှ အသုံးမပြုခဲ့ဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။ ကျွန်တော်က အံ့ဖွယ်တန်ခိုးအစွမ်းတွေကို လုံးဝမယုံပါဘူး။ ဆို လိုတာကတော့ ဂျော့မဲလစ်ဟာ ရေပေါ်လမ်းလျှောက်နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ အဖြစ်နိုင်ဆုံးကတော့ သူဟာ အဲဒီကမ်းခြေတစ်နေရာရာက မော်တော်တစ်စီးစီးနဲ့ ကျွန်းကို ကူးသွားတာဖြစ်နိုင် ပါတယ်”

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က မော်တော်အငှားဌာနတွေ လိုက်ပြီး စုံစမ်းခဲ့ရပါ တယ်။ အဲဒီမှာ ဘာသိလာရသလဲဆိုတော့ ဂျော့မဲလစ် အသတ်ခံရတဲ့ နေ့က ညနေ လေးနာရီလောက်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်က ဂျီလကေးဆိပ်ကမ်းကို ရောက်လာပြီး မော်တော်တစ်စင်း ငှားတယ်လို့ သိရပါတယ်။ သူက အဲဒီ မော်တော်ကို ဆိပ်ကမ်းမှာ ထားခဲ့ပြီး သူ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က လာယူလိမ့် မယ်လို့ ပြောသွားပါတယ်။ သူက မော်တော်ငှားခ ပိုက်ဆံကို လက်ငင်းပေးသွား တယ်။ ဒါပေမဲ့ အငှားပြေစာ အပေါ်မှာတော့ သူက သူ့နာမည်ကို ဆိုလန်းဒူး နတ်စံဆိုပြီး ပေးသွားတယ်။ ဒါကို ဘယ်လို သဘောထားမလဲ”

“အဲဒါ ဟုတ်ပါတယ်။ သူက ကျွန်မ မြေးမကလေးနှစ်ယောက်ကို ထိန်းရတဲ့ ကလေးထိန်းအမျိုးသမီးပါ။ သူ ပြင်သစ်ပြန်သွားတာ သုံးလေးနှစ် လောက်ရှိသွားပါပြီ”

ထောက်လှမ်းရေးမှူး ပက်ပါးစ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ကျေနပ်ရိပ်ပေါ်လွင်နေသည်။

“အဲဒီကမ်းခြေ ခပ်ဝေးဝေးတစ်နေရာကျပြန်တော့လည်း အဲဒီအမျိုးသမီးကပဲ တခြားမော်တော်တစ်စင်း ထပ်ငှားပြန်တယ်။ သူက အဲဒီမော်တော်နဲ့ ထွက်သွားပြီး နောက်သုံးနာရီလောက်အကြာမှာ ပြန်ရောက်လာတယ်။ အဲဒီမော်တော်အငှား ပြေစာပေါ်မှာ ဆိုလန်ဒူးနတ်စ်ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုပဲ တွေ့ရပါတယ်။ သူတို့က အဲဒီအမျိုးသမီးကိုပဲ သံသယဝင်နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခိုင်လုံတဲ့ အထောက်အထားမရနိုင်ကြသေးဘူး။ အဲဒီ အမျိုးသမီးက ဆံပင်အနက်နဲ့ တော်တော်ကို ချောတယ်လို့လည်း ပြောပါတယ်”

“အဲဒီတော့ ရှင် ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

“နောက်တစ်ခုလည်း အဲဒီအမျိုးသမီးက ဆံပင်တုစွပ်ထားပါတယ်”

“အလက်ဇန္ဒရက သူယောက်ျားကို ဘယ်တော့မှ မသတ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မ လုံးဝ မယုံဘူး” အဘွားကြီးက အခိုင်အမာ ပြောသည်။

“ကျွန်တော်လည်း မယုံပါဘူး မဒမ်။ တကယ်သတ်တာက သူ့အစ်မ အီးဗ်ပါ”

အဘွားကြီးက ကျောက်ရုပ်လို ငြိမ်ကျသွားသည်။

“အလက်ဇန္ဒရသတ်တာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားတဲ့နေ့က သူ့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေကို ကျွန်တော် စစ်ဆေးကြည့်ပြီးပါပြီ။ မနက်ပိုင်းက နယူးယောက်မှာ မိတ်ဆွေ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ နယူးယောက်ကနေပြီး ဒါ့ခဟားဘားကျွန်းကို လေယာဉ်နဲ့ ထွက်သွားတယ်။ အဲဒါကြောင့် ခုနက ပြောခဲ့တဲ့ မော်တော်နှစ်စင်းကို သူငှားတာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး” သူက ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်းကာ ဆက်ပြောသည်။ “ဒါကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ ဆိုလန်ဒူးနတ်စ်လို့ နာမည်လိမ်နဲ့ မော်တော်ငှားတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ အလက်ဇန္ဒရနဲ့ ရုပ်ချင်းဆင်တဲ့လူ ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော်က ကောက်ချက်ချပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဂျော့မဲလစ်ရဲ့ ဓာတ်ပုံကိုယူသွားပြီး အီးဗ်နေတဲ့ တိုက်ခန်းက လူတွေကို လိုက်ပြကြည့်ပါတယ်။ ဂျော့မဲလစ်ဟာ အီးဗ်အခန်းကို ခဏခဏလာတတ်တယ်လို့ သူတို့က ထွက်ဆိုကြပါတယ်။ အဆောက်အအုံမှူး ပြောပြချက်အရဆိုရင် တစ်နေ့ညမှာ ဂျော့မဲလစ် ရောက်လာပြီး အီးဗ်ကို

သေလုမတတ်အောင် ရိုက်နှက်သွားသေးတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဒါကို မဒမ် သိပါသလား”

“မသိပါဘူး” သူမ အသံက တိုးတိုးကလေး။

“ဂျော့မဲလစ်က အဲဒီအတိုင်းပဲ ရိုက်နှက်ခဲ့တယ်။ အဲဒါဟာ သူ့ရဲ့ စရိုက်ဝါသနာတစ်ခုပဲ။ ဒါကြောင့်မို့လို့ အီးဗ်က သူ့အပေါ် မကျေဘူး။ သူ့ကို သတ်ချင်နေတယ်။ ဒါနဲ့ အီးဗ်က ဂျော့ကို ဒါ့ခဲဟားဘားကျွန်းကို ညာခေါ်သွား ပြီး သတ်ပစ်လိုက်တာပဲ” သူက အဘွားကြီးမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။ အဘွားကြီးခမျာ အီးဗ်အပေါ်တွင် နိုင်ထက်စီးနင်းလေသံမျိုးဖြင့် ပြောခဲ့ခြင်း အတွက် သူ့ကိုယ်သူပင် အပြစ်တင်မိသည်။ “အီးဗ်က ပြောတော့ အဲဒီနေ့မှာ သူက ဝါရှင်တန်ကို ရောက်နေတယ်လို့ ဆိုတယ်။ သူက လေယာဉ်ကွင်းကို လိုက်ပို့တဲ့ တက္ကစီဒရိုင်ဘာကို ဒေါ်လာ ၁၀၀ တန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ဒရိုင်ဘာက သူ့ကို ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေတယ်။ ဝါရှင်တန်ကို ထွက်မယ့် လေယာဉ်ကို မမီလိုက်လို့ သူတော်တော် ဗျာများသွားရသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ဝါရှင်တန်ကို မသွားဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်အထင်ပြောရရင်တော့ သူဟာ အနက်ရောင်ဆံပင်စွပ်တပ်ပြီး ဟိန်းပြည်နယ်ကို လေယာဉ်နဲ့ လိုက်သွားတယ်လို့ ယူဆပါတယ်။ အဲဒီမှာ သူ မော်တော်တွေ ငှားတယ်။ ဂျော့မဲလစ်ကို သတ်တယ်။ အလောင်းကို ရေထဲပစ်ချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ရွက်သင်္ဘောကို ဆိပ်ခံတံတားမှာ ပြန်ထား၊ အပိုငှားလာတဲ့ မော်တော်နဲ့ တစ် ဘက်ကမ်းကုတို့ မော်တော်ဆိပ်ကို ပြန်လာ၊ အဲဒီအချိန်မှာ မော်တော်ဆိပ်က ပိတ်နေပြီ။ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်တော့ဘူး”

မစ္စက်ကိတ်ဘလက်ဝဲက ပက်ပါးစ်ကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေ သည်။ ပြီးတော့မှ ဖြည်းဖြည်းပြောသည်။

“အခု ရှင်ပြောသွားတာတွေ အားလုံးဟာ သွယ်ဝိုက်ယူဆချက် သဘောပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်မ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား” သူ့အနေဖြင့် အမိအရ ချုပ်ကိုင်ရန် အဆင် သင့်ဖြစ်နေသည်။ “ကျွန်တော်က မှုခင်းဆရာဝန်တွေရဲ့ စစ်ဆေးချက်ကိုပဲ စောင့် ကြည့်ဖို့ရှိတော့တယ်။ အမှန်ကတော့ မဒမ်ရဲ့ မြေးမကလေးအကြောင်းကို မဒမ် အသိဆုံးပါ။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့အတွက် အထောက်အကူပြုနိုင်မယ့် အချက်တွေရှိရင် ကျေးဇူးပြုပြီး ပြောပြစေချင်ပါတယ်”

သူမသည် မလှုပ်မယှက် ထိုင်ကာ အကြံထုတ်နေသည်။ ဆုံးဖြတ် ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်သည်။

“ကျွန်မအနေနဲ့ တစ်ခုတော့ ပြောနိုင်ပါတယ်”

နစ်ခပ်ပက်ပါးစ် ရင်ခုန်မြန်လာသည်။ သူ ပစ်လိုက်သော ကျည်ဆန် သည် ပစ်ကွင်းကို တည့်တည့်ဝင်သွားပြီ။ သူက ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်လျက် “ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ခင်ဗျား”

အဘွားကြီးက ဖြည်းဖြည်းနှင့် ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောသည်။

“ဂျော့မဲလစ် အသတ်ခံရတဲ့နေ့မှာ ကျွန်မ မြေးကလေး အီးဗ်နဲ့ ကျွန်မ တို့က ဝါရှင်တန်ကို ရောက်နေတယ်”

ထောက်လှမ်းရေးမှူးမျက်နှာတွင် အံ့ဩရိပ်တွေ ပေါ်သွားသည်ကို အဘွားကြီး သတိထားလိုက်မိသည်။

မင်းက တော်တော် အသေးတဲ့သူငယ်ပဲ။ အဘွားကြီးက တွေးလိုက် မိသည်။ ငါက ဘလက်ဝဲမိသားစုဝင် ငါ့သွေးကလေးတစ်ယောက်ကို မင်း ထင်သလို လွယ်လွယ်နဲ့ စတေးခံလိမ့်မယ် မှတ်လို့လား။ သတင်းစာတွေထဲ မှာ လုံးဝ မပါစေရဘူး။ အီးဗ်ကို လူသတ်မှုတရားခံတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်တော့မှ အပြစ်ပေးမခံစေရဘူး။

*

မှုခင်းဆရာဝန် ဂျူရီအဖွဲ့မှ ထုတ်ပြန်လိုက်သော ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ ဂျော့ မဲလစ်သည် အမည်မသိ တိုက်ခိုက်မှု သို့မဟုတ် တိုက်ခိုက်သူများ၏ လက် ချက်ဖြင့် သေဆုံးခြင်း ဖြစ်သည် ဟူ၏။

*

နယ်မြေတရားရုံးတွင် မှုခင်းဆရာဝန် စစ်ဆေးပွဲသို့ ဒေါက်တာပီတာ တင်ပလက်တန်လည်း လာရောက်သည်ကို တွေ့ရသောအခါ အလက်ဇန္ဒရာက အံ့လည်း အံ့ဩမိသည်။ ကျေးဇူးလည်း တင်မိသည်။

“ကျုပ်က အားမငယ်ရအောင် အားပေးဖို့ သက်သက်လာခဲ့တာပါ”

ဟု သူက အလက်ဇန္ဒရာအား ပြောသည်။

အလက်ဇန္ဒရာသည် ပြောစမှတ်ပြုရလောက်အောင် စိတ်ကို တတ်နိုင် သမျှ ထိန်းထားနိုင်သည်ဟု ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်က ယူဆသည်။ သို့ သော် သူမ၏ မျက်နှာနှင့် မျက်လုံးများတွင် စိုးရိမ်မှုအရိပ်အငွေ့ကလေးများကို တော့ မြင်ရသည်။

ခေတ္တရပ်နားချိန်တွင် ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်က အလက်ဇန္ဒရာ အား လင်ကွန်းဗီးလ်မှ ပင်လယ်အော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ‘ရွှေပုစွန်’ စား သောက်ဆိုင်ကလေးသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

“ဒီကိစ္စတွေ ပြီးသွားတဲ့အခါ မင်းအနေနဲ့ အပန်းဖြေခရီးထွက်ရင် သိပ်ကောင်းမယ်။ ခဏဖြစ်ဖြစ်ပေါ့” ဒေါက်တာက ပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အီးဗ်ကလည်း သူနဲ့အတူ သွားကြမယ်လို့ ပြောပါတယ်”
သူမ၏မျက်လုံးများတွင် ပူဆွေးရိပ်များ ထင်နေတုန်းပင် ရှိသေးသည်။ “ဂျော့
သေပြီဆိုတာ ကျွန်မ လုံးဝ မယုံနိုင်သေးသလိုပဲ။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကိုတော့
သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာတော့ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလိုပဲ ထင်မှတ်
နေပါတယ်”

“အဲဒါကောင်းပါတယ်။ ဒါမှလည်း သောကစိတ်ကို တတ်နိုင်သမျှ
ဖြေဖျောက်နိုင်မှာပေါ့”

“အဖြစ်ကတော့ တကယ် မယုံကြည်နိုင်စရာပါပဲ ဒေါက်တာ။ သူဟာ
အလွန်တော်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ” သူမက ဒေါက်တာ့မျက်နှာ မော့ကြည့်
သည်။ “ဒေါက်တာလည်း သူနဲ့ စကားပြောဖူးတာပဲ။ သူဟာ တကယ့်လူတော်
တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလား ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဟုတ်ပါတယ်၊ လူတော်တစ်ယောက်ပါ”

*

“လက်ထပ်စာချုပ်ကို ကျွန်မ ဖျက်သိမ်းချင်တယ်”

အီးဗ်က ပြောသည်။

ဒေါက်တာ ဝက်ဘ်စတားက သူ့မိန်းမအား တအံ့တဩ ကြည့် သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဖျက်သိမ်းချင်တာလဲ”

“အို ... ဒါက ရှင်းနေသားပဲ။ ကျွန်မက ရှင့်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ တစ်
သက်လုံး မပေါင်းနိုင်ဘူးဆိုတာ ရှင်လည်း သိပါတယ်”

“ဘာလို့ မပေါင်းနိုင်ရမှာလဲ။ မင်းက ငါ့ရဲ့ တရားဝင် ဇနီးပဲ”

“ရှင် ဘာလိုချင်လို့လဲ။ ဘလက်ဝဲမိသားစုပိုင် ပိုက်ဆံတွေ လိုချင်လို့
လား”

“ငါ ပိုက်ဆံမလိုချင်ဘူး ... အီးဗ်၊ ငါ့ဘဝငါ ဇိမ်နဲ့ နေနိုင်ပါတယ်။
မင်းလိုချင်တာ ငါပေးနိုင်ပါတယ်”

“ကျွန်မ လိုချင်တာက လက်ထပ်စာချုပ် ဖျက်သိမ်းဖို့ပဲ”

ဝက်ဘ်စတားက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါတော့ ငါဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

“ဒီလိုဆို ကျွန်မ တရားရုံးမှာ ကွာရှင်းခွင့်တောင်းမယ်”

“ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ငါထင်တယ်။ မင်း သိတဲ့အတိုင်း
အခြေအနေတွေက ဘာပြောင်းလဲမှုမှ ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ **မင်းရဲ့မတ်ကို
ဘယ်သူသတ်တယ်ဆိုတာ ရဲက တရားခံ မဖော်ထုတ်နိုင်သေးဘူး။ ဒီတော့**

အမှုက ပိတ်မသွားသေးဘူး။ ပွင့်နေတုန်းပဲ။ လူသတ်မှုဆိုတာက ဘယ်တော့မှ ပိတ်မသွားဘူး။ မင်းက ငါ့ကို ကွာရှင်းရင် ငါကလည်း အဖြစ်မှန် ဖော်ထုတ် ရမှာပဲ” သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဟန်ဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကို အပေါ်မြှောက်ပြီး ပြောသည်။

“ဒါဆို သူ့ကို ကျွန်မ သတ်တယ်လို့ ရှင်ပြောချင်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ တကယ်လည်း မင်းသတ်တာပဲ မဟုတ်လား”

“ရှင်က ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ”

“ဒီအကြောင်းကြောင့်ပဲ မင်းက ငါ့ကို လက်ထပ်ရတာပဲ မဟုတ် လား”

သူမ၏ မျက်နှာတွင် ရွံရှာမုန်းတီးရိပ်များ ပေါ်လာသည်။

“ရှင် အလကားလူ၊ အချောင်သမား၊ အခွင့်အရေးသမား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းကိုချစ်လို့ပါ”

“ကျွန်မက ရှင့်ကို မချစ်နိုင်ဘူး။ ဒါ ရှင်နားလည်ရဲ့လား။ ရှင့်ကို ကျွန်မ မချစ်နိုင်ဘူး”

သူက ယဲ့ယဲ့ကလေး ပြုံးသည်။

“မင်းကို ငါသိပ်ပြီး ချစ်ပါတယ် အီးဗ်ရယ်”

*

အလက်ဇန္ဒရာနှင့်အတူ ခရီးထွက်ရန် အစီအစဉ်ကို ပယ်ဖျက်လိုက် သည်။

“မမ ဘာဘာဒေါ်စံကျွန်းကို ပျားရည်ဆမ်းခရီး ထွက်မလို့လုပ်နေ တယ် ညီမရယ်” ဟု အီးဗ်က အလက်ဇန္ဒရာအား ပြောပြသည်။

တကယ်တော့ ဘာဘာဒေါ်စံကျွန်းသို့သွားရန်မှာ ဝက်ဘ်စတား၏ စိတ်ကူးသာ ဖြစ်သည်။

ဝက်ဘ်စတားက ပျားရည်ဆမ်းခရီးထွက်ဖို့ ပြောတော့ ကျွန်မ ဘယ်မှ မသွားချင်ဘူးဟု သူမက အပြတ်ငြင်းသည်။

“မသွားလို့ ဖြစ်မလား အီးဗ်ရယ်၊ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးရင် ပျားရည်ဆမ်း ခရီးထွက်တာ ဓမ္မတာလုပ်ရပ်တစ်ခုပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒါထက် အရေးကြီးတာ က တို့နှစ်ယောက် မင်္ဂလာခရီး မထွက်ရင် လူတွေက အမျိုးမျိုး ထင်ကြေးပေး လာကြလိမ့်မယ် သိရဲ့လား”

*

အလက်ဇန္ဒရာသည် ပီတာတင်ပလက်တန်နှင့် တစ်ပတ်လျှင် တစ် ကြိမ်စီ အပြင်ထွက်၍ နေ့လယ်စာ စားစပြုလာသည်။ အစတုန်းကတော့ ဂျော့

အကြောင်းပြောချင်လို့ဖြစ်သည်။ သူမတွင် ဘွားဘွားမှလွဲလျှင် စကားပြောဖော် ပြောဖက် မရှိ။

သည်လိုနှင့် လပေါင်းများစွာ ကြာလာသောအခါ အလက်ဇန္ဒရာမှာ ပီတာတင်ပလက်တန်နှင့် သွားအတူလာအတူ နေရသည်ကိုပင် အလွန်ပျော်ရွှင် နှစ်သက်မိတော့သည်။

သူမ ဘဝကလည်း အားကိုးရာမဲ့သလို ဖြစ်နေသည်။ သည်တော့ တိုင်းရက်တဲ့ ကမ္ဘာလား မိုးရွာသည်နှင့် အဆင်သင့်ဆိုသလို ဖြစ်သွားသည်။ ပီတာ တင်ပလက်တန်က ယောက်ျားပီသ၍ အားကိုးလောက်သည်။ ပညာရပ် ဘက်က ကြည့်လျှင်လည်း အလက်ဇန္ဒရာအား စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြုစုကုသ နိုင်သည့် စိတ်ကုဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

သူက အလက်ဇန္ဒရာ၏ခံစားချက်ကို မျှဝေခံစားတတ်သည်။ ဉာဏ် ပညာလည်း ထက်မြက်သည်။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်လည်း နေတတ်သည်။

“ကိုယ် လက်ထောက်ဆရာဝန် ဘဝတုန်းက အဖြစ်ကလေးတစ်ခု အလက်ကို ပြောပြရဦးမယ်။ ဆောင်းရာသီ တစ်နေ့မှာ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အိမ်တိုင်ယာရောက် သွားကုသရတယ်။ လူနာက အဘိုးကြီး၊ အရိုးပေါ် အရေ တင်လို့၊ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်နဲ့ အိပ်ရာထဲ လဲနေရှာတယ်။ ကိုယ်က သူ့ရင် ဘတ်ကို နားကျပ်နဲ့ နားထောင်မလို့ လုပ်တော့ သူလန့်သွားမှာစိုးလို့ ရင်ဘတ် ပေါ် ရေဒီယေတာတင်ပြီး နွေးသွားအောင် အရင်လုပ်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန် မှာ ကိုယ်က သူ့လည်ချောင်းနဲ့ မျက်လုံးတွေကို စစ်ဆေးကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ နားကျပ်ယူပြီး ရင်ဘတ်ပေါ် တင်လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ အဘိုးကြီးက ဗြဲန်းဆို အိပ်ရာပေါ်က အလန့်တကြား ရုတ်တရက် ခုန်ထလိုက်တော့တာပဲ။ ချောင်းဆိုး ရောဂါတော့ တစ်ခါတည်း ပျောက်သွားပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ရေဒီယေတာစက်ကြောင့် အငွေ့လောင်တဲ့ ဒဏ်ရာကိုတော့ နှစ်ပတ်လောက် ကုယူခဲ့ရတယ်”

အလက်ဇန္ဒရာက အလွန်သဘောကျပြီး တဟားဟား ရယ်နေသည်။ သူမ ယခုလို မရယ်ခဲ့ရသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ပထမဆုံး အကြိမ် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ရယ်မောမိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“နောက်အပတ်လည်း ဒီလိုပဲ အပြင်ထွက်စားကြဦးမယ်နော်”

ပီတာတင်ပလက်တန်က ပြောသည်။

“ဒါပေါ့ ... ထွက်ကြဦးမှာပေါ့”

*

အီးဗ်၏ ပျားရည်ဆမ်းခရီးမှာ မျှော်လင့်သည်ထက် ပျော်စရာကောင်း နေသည်။

ဝက်ဘ်စတားက အရေပြားနူးညံ့၍ နေရောင်ထိမခံနိုင်။ ထို့ကြောင့် အီးဗ်တစ်ယောက်တည်းသာ နေ့တိုင်း ကမ်းခြေသို့ထွက်သည်။ သို့သော်လည်း သူမတစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်။ အဖော်တွေ တစ်ပုံကြီးတွေ့သည်။ သူမ အနီးတွင် အသက်ကယ်လှေသမားတွေ၊ ကမ်းခြေသရဲတွေ၊ သူဌေးကြီးတွေနှင့် လူပေါ်ကြော့တွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြသည်။ အီးဗ်အတွက်တော့ တကယ့် ‘ပွဲတော်ကြီး’ လို ဖြစ်နေသည်။ သူမသည် တစ်နေ့တစ်ယောက် ထည်လဲနှင့်တွဲသည်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ချင်တိုင်း ပျော်ပစ်လိုက်သည်။

သူမ ယောက်ျားကတော့ ဟိုတယ်ခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းခွေရင်း ဇနီးချောကလေးပြန်အလာကို တမျှော်မျှော်နှင့် စောင့်နေရှာသည်။

သူက အီးဗ်အတွက် ဘယ်လိုမှ အသုံးမဝင်။ တစ်နည်းဆိုသော် အီးဗ်အတွက် မလုံလောက်နိုင်၊ မတင်းတိမ်နိုင်၊ မရောင့်ရဲနိုင်။ သို့သော် အီးဗ်က လင်တော်မောင်ကို တစ်နည်းတော့ အသုံးချသည်။ အချစ်တော် ခွေးလိမ္မာကလေးလို။

သူကလည်း သခင်မကလေးအလိုကို အမြဲတမ်း လိုက်လျောသည်။ သခင်မလေး ဘာပဲလုပ်လုပ် အမြဲတမ်းကျေနပ်သည်။

အီးဗ်ကတော့ ယောက်ျားမကြိုက်သည့်အလုပ်တိုင်း တစ်ခုမကျန် လိုက်လုပ်သည်။ သူ့ကို စော်ကားသည်။ ဒေါသထွက်အောင် လုပ်သည်။ ဒါမှ သူက သူမအပေါ် မုန်းတီးစိတ်ဝင်လာပြီး ကွာရှင်းပေးမည် မဟုတ်လား။

သို့ပေမဲ့ သူကတော့ အီးဗ်ဘာလုပ်လုပ် ဘာမှမပြော၊ ဘယ်လိုမှ မတုန်လှုပ်၊ အမြဲတမ်း ဘေးမဲ့ပေးထားလိုက်တော့သည်။

*

ဘာလိုလိုနှင့်ကာလတွေ အများကြီးကုန်လွန်လာခဲ့ပါပကော။

မစ္စက် ကိတ်ဘလက်ဝဲက အတိတ်ကို ပြန်တွေးနေမိသည်။ အချိန်တွေ အများကြီး ကုန်လွန်လာခဲ့ပြီ။ သူမသည် ထိုအချိန်တွေကို အကျိုးရှိရှိ အသုံးချနိုင်ခဲ့သည်။

‘ကရူဂျာ-ဘရင်းလီမိတက်’ လုပ်ငန်းကြီးတွေအတွက် အရည်အချင်း ရှိသော ဦးစီးပုံကိုင်တစ်ယောက် မလွဲမသွေ အရေးတကြီး လိုအပ်နေပြီ။ ဘလက်ဝဲမိသားစုဝင်ထဲက ဖြစ်ရမည်။ ဘလက်ဝဲမိသားစုသွေးပါဝင်သူ ဖြစ်ရမည်။

ဒီအတိုင်းဆို ငါ့နေရာ ဆက်ဆံနိုင်မယ့် လူတစ်ယောက်ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး ဟု တွေးကာ မစ္စက်ကိတ်ဘလက်ဝဲက စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ **ကုမ္ပဏီအတွက် လူတိုင်း အလုပ်လုပ်နေကြတယ်။ စီမံကိန်းတွေ ချနေကြတယ်။ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေကြတယ်။ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့လဲ။**

တစ်နေ့မှာ ဒီလုပ်ငန်းကြီးတစ်ရပ်လုံးကို သူတို့က အပိုင်စီးချင်လို့ပေါ့။
ဒီအဖြစ်မျိုး အရောက်မခံနိုင်ဘူး။ လုံးဝ အရောက်မခံနိုင်ဘူး။

ပျားရည်ဆမ်းခရီးမှ ပြန်ရောက်လာကြပြီး နောက်တစ်ပတ်အကြာ
တွင် ဝက်ဘ်စတားက အီးဗ်အား ပြောသည်။

“ကိုယ်အလုပ် ပြန်ဝင်ရတော့မယ် အီးဗ်။ ခွဲစိတ်ကုသစရာ လူနာတွေ
က တစ်ပုံကြီး ရှိနေတယ်။ နေ့ပိုင်းမှာ ကိုယ်မရှိတဲ့အခါ အီးဗ်တစ်ယောက်တည်း
ပျင်းနေမှာကို ကိုယ်သိပ်ပြီး စိုးရိမ်မိတယ်ကွယ်”

“ရပါတယ်၊ မပူပါနဲ့။ ကျွန်မ ပျော်အောင်နေတတ်ပါတယ်”

ဝက်ဘ်စတားသည် မနက်တိုင်း အိပ်ရာမှ စောစောထ၍ အလုပ်သို့
သွားရသည်။ ထိုအချိန်တွင် အီးဗ်ကတော့ အိပ်ကောင်းတုန်း။

သူမ အိပ်ရာမှထ၍ မီးဖိုခန်းထဲဝင်လာသောအခါ စားပွဲပေါ်တွင် နံနက်
စာ အသင့်ပြင်ပြီးသား တွေ့ရသည်။

ဝက်ဘ်စတားသည် အီးဗ်နာမည်နှင့် ငွေစုဘဏ်စာရင်းလည်း ဖွင့်ပေး
သည်။ စုငွေကို ဘယ်တော့မှ ထုတ်မသုံး။ အမြဲတမ်းသာ ထပ်ဖြည့်နေသည်။

အီးဗ်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပင် ငွေကို ရေလိုသုံးဖြုန်းနေသည်။ သို့
သော် ဝက်ဘ်စတားက ဘာမှမပြော။ သူမ ပျော်လျှင်ပင် သူလည်း ပျော်လှပြီ။

အီးဗ်က သူမ၏ လင်ငယ် ‘ရိုရီ’ အတွက် အဖိုးတန်ရတနာတွေ
ဝယ်ပေးသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အချိန်ရတိုင်း တွဲနေကြသည်။ သို့သော် ရိုရီက
အလုပ် ကောင်းကောင်းမလုပ်၊ အီးဗ် ထောက်ပံ့သော ပိုက်ဆံကိုသာ
ထိုင်သုံးနေသည်။ ဒါနှင့်တောင်မှ သူမက မကျေနပ်ချင်သေး။

“ငါ မင်းနဲ့ဆက်တွဲနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး ထင်တယ်။ ကြာရင် ငါ့
သိက္ခာတွေ ကျပြီး အလုပ်ထိခိုက်မှာ စိုးရတယ်”

“ကျွန်မလည်း နားလည်မိပါတယ် မောင်ရယ်”

“မင်းက နားလည်တယ် ဟုတ်လား။ ဘာနားလည်တာလဲ၊ ပြဇာတ်
လောကအကြောင်း မင်းဘာနားလည်လို့လဲ၊ မင်းက ရွှေဇွန်းကိုကိုက်ပြီး မွေး
လာတဲ့ မိန်းမပဲ”

သူပြောသမျှ အီးဗ်မှာ ခေါင်းငုံ့ခံနေရသည်။ သူမ ကျေနပ်ပါစေတော့
ဆိုပြီးလည်း အဖိုးတန်လက်ဆောင်တွေ ထပ်တလဲလဲ ဝယ်ပေးရသည်။ အဆုံး
စွန်ပြောရလျှင် သူ့အခန်းငှားခကိုလည်း ပေးရသည်။ သူ အလုပ်ကောင်းရရေး
အတွက် ကျွေးမွေးသော ညစာစားပွဲများအတွက်လည်း အီးဗ်ကပင် အကုန်
အကျခံရသည်။

အီးဗ်က သူ့ကို ခွဲမရအောင် စွဲလန်းနေသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ၂၄ နာရီ လုံးလုံး မခွဲတမ်း တွဲနေချင်သည်။ သို့သော် နေလို့မဖြစ်၊ အခြေအနေက မပေး။

သူမတွင် တရားဝင် ယောက်ျား ရှိနေသည်။

အီးဗ်သည် ညတိုင်းလိုလို ရှစ်နာရီ၊ ကိုးနာရီမှ အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာ တတ်သည်။ လင်တော်မောင်ကြီးက ညစာ အဆင်သင့် ချက်ပြုတ်စီစဉ်ထား သည်။

ထမင်းချက် ဝတ်စုံကြီးဝတ်ပြီး အီးဗ်အား တစ်ချက်နမ်းလိုက်ရလျှင် ပင် သူ့အဖို့ အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်နေပြီ။ အီးဗ် ဘယ်သွား၍ ဘာလုပ်နေသည် ကိုလည်း တစ်ခွန်းပင် မမေးတော့။

*

နောက်နှစ်တွင် အလက်ဇန္ဒရားနှင့် ပီတာတင်ပလက်တန်တို့ မပြတ်တွဲ လာကြသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မမြင်ရမနေနိုင်အောင် စွဲလန်းနေကြ ပြီ။

အလက်ဇန္ဒရားက စိတ်ကုဆေးရုံရှိ ဖခင်ထံသွားလည်တိုင်း ပီတာတင် ပလက်တန်က အမြဲတမ်းပါလာသည်။ အခုလို နေရတော့ အလက်ဇန္ဒရားက အလွန်ပျော်သည်။ သူမ၏ဝေဒနာကို မျှဝေခံစားမည့် အဖော်ကောင်းတစ် ယောက် ရ၍ ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်မိရသည်။

တစ်နေ့တွင် ပီတာသည် အလက်ဇန္ဒရားကို ခေါ်ရန် လာရင်း အဘွား ကိတ်နှင့် ဆုံမိသည်။

“အိုး ... မင်းကလည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကိုး။ ဆရာဝန်တွေ တစ်ဒါဇင်လောက်ကို ငါ သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ငါကတော့ အခုထိ အသက်ရှင်နေ တုန်းပဲ။ ဒါနဲ့ မင်းက စီးပွားရေးအကြောင်း ဘယ်လောက်နားလည်သလဲ”

“သိပ်တော့ နားမလည်ပါဘူး အဘွား”

“မင်းလုပ်ငန်းက အစုစပ်လုပ်ငန်းလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျား”

“အလကားပဲ။ စီးပွားရေး နားမလည်ရင် ဘာလုပ်နေစရာရှိသေး သလဲ။ မင်းအနေနဲ့ အခွန်အတုပ်ကိစ္စ ကျွမ်းကျင်တဲ့ လူကောင်းတစ်ယောက်ရှိရ မယ်။ ဒီအတွက် မပူပါနဲ့။ ငါ့လူရှိပါတယ်။ ငါတွေ့ပေးမယ်။ သူနဲ့တွဲလုပ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ် အဘွား။ ကျွန်တော့်အလုပ်လည်း အဆင် ပြေနေပါတယ်”

“ငါ့ယောက်ျားလည်း အလွန်ခေါင်းမာတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”

အဘွားကြီးက အလက်ဇန္ဒရာဘက်သို့လှည့်ကာ “ဒီသူငယ်ကို ညစာ စားဖိတ်လိုက်၊ သူ့ကို ငါစီးပွားရေးပညာပေးချင်တယ်”

အပြင်ရောက်တော့ ပီတာက ပြောသည်။

“မင်းဘွားဘွားက ငါ့ကို သိပ်မကြည်ချင်ဘူး ထင်တယ်”

အလက်ဇန္ဒရာက ရယ်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင့်ကို သဘောကျပါတယ်။ သူက ရှင့်ကို မုန်းရင် ဒီစကားမျိုး ဘယ်ပြောပါ့မလဲ။ သဘောကျလို့သာ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောတာပေါ့”

“ဒါနဲ့ငါက မင်းကို လက်ထပ်ချင်တယ်လို့ ပြောရင် အဘွားကြီးက ဘယ်လိုများ ပြောလိမ့်မလဲ အလက်”

သူမက မော့ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“သဘောတူပါတယ်လို့ ပြောမှာပေါ့ မောင်ရယ်”

*

အဘွားကိတ်က အလက်ဇန္ဒရာနှင့် ပီတာတင်ပလက်တန်တို့ တစ်တွဲ တွဲဖြစ်နေသည်ကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် အကဲခတ်စောင့်ကြည့်နေသည်။

သူမက ဆရာဝန်ကလေးကို သဘောကျနေသည်။ အလက်ဇန္ဒရာ အတွက် လင်ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်သည်ဟု သဘောရသည်။

သို့သော်လည်း အဘွားကြီးက စီးပွားရေးသမား။ အမြတ်မရဘဲ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ချင်။

သူမသည် မီးဖိုဘေးတွင်ထိုင်ရင်း ချစ်သူနှစ်ယောက်တို့အား တစ်စုံစီမံ ကြည့်နေမိသည်။

“ဘွားဘွား ဒီစကား ပြောရတာ စိတ်မကောင်းဘူးကွယ်” သူမက ညာပြောသည်။ “စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်က အလက်ဇန္ဒရာကို လက် ထပ်ပါရစေဆိုပြီး ဘွားဘွားဆီမှာ ခွင့်လာတောင်းနေတယ်။ ဘွားဘွားက လည်း ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်း ဦးစီးနိုင်မယ့်လူကိုပဲ လိုချင်တယ်”

“ကျွန်တော်တို့က စီးပွားရေးစကား ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး ဘွား ဘွား။ အလက်နဲ့ ကျွန်တော့်တို့ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် ချစ်နေကြတာ မို့ လက်ထပ်ပါရစေလို့ တောင်းပန်နေတာပါ”

“အဲလေ ... တစ်ဘက်က ကြည့်ပြန်တော့လည်း မောင်က စိတ်ရောဂါ ကု ဆရာဝန်ဆိုတော့ လူတွေရဲ့ စိတ်သဘောကို သိနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းထဲ ဝင်လာရင် ကျွမ်းကျင်တဲ့စေ့စပ်ဖျန်ဖြေရေးသမား တစ်ယောက်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ...”

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး ဘွားဘွား၊ ကျွန်တော်က ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ။ စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဆေးပညာကိုပဲ စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ စီးပွားရေးကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

“မောင်ပြောတာကို ဘွားဘွား မငြင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘွားဘွား ပြောနေတဲ့ စီးပွားရေးက လမ်းဘေး ကွမ်းယာဆိုင်စီးပွားရေးမျိုး မဟုတ်ဘူး။ မောင်က မိသားစုဝင်တစ်ဦး ဖြစ်လာရင် ကြီးကျယ်တဲ့ မိသားစု စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို အုပ်ချုပ်ရ ...”

“အဲဒါတော့ ဝမ်းနည်းပါတယ် ဘွားဘွား၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ကရုဏာဘရင်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ ဘယ်လိုမှ ပါဝင်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါဆိုရင်တော့ နောက်တစ်ယောက်သာ ရှာပါတော့”

အဘွားကိတ်က အလက်ဇန္ဒရာဘက်သို့ လှည့်၍ မေးလိုက်သည်။

“အဲဒီတော့ သမီးက ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“သမီးကတော့ ပီတာ စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ဘာမဆို လုပ်မှာပဲ ဘွားဘွား”

“အလကား ... ကျေးဇူးကန်းမ” အဘွားကြီးက ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။

“တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ကောင်မ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး အတူတူပဲ” သူမက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချသည်။ “အဲလေ ... ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။ အခြေအနေဆိုတာ ပြောင်းလဲတတ်တာမျိုးပါပဲ။ တစ်နေ့ကျတော့ မင်းတို့လည်း အမြင်မှန်ရလာနိုင်ကောင်းပါရဲ့။ ဒါနဲ့ မင်းတို့ အိမ်ထောင်ပြုရင် သားသမီး ယူမယ်လို့ စိတ်ကူးထားသလား”

ပီတာက ရယ်လိုက်သည်။

“ဒါက ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စပဲ ဘွားဘွား။ ဘွားဘွားက ဒီနေရာမှာ ဩဇာပေးချင်တဲ့စိတ် ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ အလက်ကတော့ အိမ်ထောင်ပြုပြီးရင် ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ နေချင်ပါတယ်။ ဘယ်သူ့ဩဇာမှ မခံချင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့မှာ သားသမီးရလာရင်လည်း သူတို့သဘောအတိုင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲထားမယ်။ ကျွန်တော်တို့က ဩဇာမပေးပါဘူး”

အဘွားကိတ်က နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး ပြုံးလိုက်ပြီး -

“ကောင်းပါတယ်ကွယ်။ မင်းတို့သဘောအတိုင်းပဲ လုပ်ကြပါ လုပ်ကြပါ။ ဘွားဘွား ဩဇာမပေးတော့ပါဘူး”

*

အလက်ဇန္ဒရာနှင့်ပီတာတို့သည် ပျားရည်ဆမ်းခရီး ပြန်ရောက်လာ ပြီးနောက် နှစ်လအကြာတွင် အလက်ဇန္ဒရာမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိလာသည်။

သည်အကြောင်း အဘွားကိတ်အား ပြောပြသောအခါ အဘွားကြီး မှာ ဝမ်းသာလုံးဆို့နေမိတော့သည်။

သိပ်ကောင်းတယ်။ ငါ့ဆုတောင်း ပြည့်တာပဲ။ ဧကန္တ သား ယောက်ျားကလေး ဖြစ်ရမယ်။

အီးဗ်က အိပ်ရာထဲတွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် လဲကျန်ရစ်သည်။ ရှိရိက ရေချိုးခန်းထဲဝင်သွားသည်။

သူ ငါ့ကို မကျေနပ်တော့ဘူး။ သူအရင်နဲ့မတူတော့ဘူး။ သူ့မှာ တခြားကောင်မတွေ ရှိနေပြီ။

အီးဗ်က တွေးရင်း မျက်ရည်များပင် လည်လာမိသည်။

ရှိရိပြန်ဝင်လာသည်။ ခုတင်စွန်းတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“ဟေး ... အီးဗ်။ မင်းက အရင်နဲ့မတူတော့ဘူး။ မျက်နှာလည်း အရေတွေ တွန့်လာပြီ။ အရင်လို မလှတော့ဘူး”

ကြားရသောစကားက အီးဗ်အတွက် ဓားထက်ထက်ဖြင့် ထိုးဆွ လိုက်သလို ခံစားရသည်။ သူမနှင့် ရှိရိတို့၏ အသက်ကွာခြားမှုကို တွေးမိပြီး သူမ ဝမ်းနည်းလာသည်။ သူမက ၂၅ နှစ်။ သူက ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် လူငယ်။

*

ညကိုးနာရီမှ အီးဗ် ပြန်ရောက်လာသည်။

ဝက်ဘ်စတားမှာ မီးဖိုထဲတွင် ချွေးတလုံးလုံးနှင့် အလုပ်များနေသည်။

သူက ဇနီးသည်ကို အနမ်းဖြင့် ဆီးကြိုသည်။

“အတော်ပဲ ... အီးဗ်။ ဒီနေ့ မင်းအကြိုက်ဟင်းတွေ ကိုယ်ချက်ထား တယ်”

“ဒါနဲ့ ... မောင်။ ကျွန်မ မျက်နှာပေါ်က ဟာတွေ ပြန်လုပ်ပေးပါဦး”

“ဘာတွေတုန်း”

သူမက မျက်လုံးအောက်မှာ အရေတွန့်ကလေးများကို လက်နှင့် ထောက်ပြပြီး -

“ဒါတွေပေါ့”

“အို ... ဒါတွေက သဘာဝ အရေးအကြောင်းတွေပဲကွယ်။ ဘာမှ လုပ်စရာ မလိုပါဘူး။ ပိုလို့တောင်မှ လှပါသေးတယ်”

“ကဲ ... ကဲ ကောင်းပါပြီ။ ကောင်းပါပြီ။ မင်းစိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ကိုယ်လုပ်ပေးပါ့မယ်”

“ဘယ်တော့လုပ်ပေးမလဲ”

“တစ်လခွဲလောက်တော့ စောင့်ရလိမ့်မယ်။ လူနာတွေက တန်းစီနေလို့ ပါ”

“မရဘူး။ မရဘူး။ ကျွန်မက ရှင့်လူနာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင့်မိန်းမ။ အဲဒီ တော့ ... မနက်ဖြန်လုပ်ပေး ... ဒါပဲ”

“မနက်ဖြန် စနေနေ့လေ။ ဆေးခန်းပိတ်တယ်”

“မပိတ်နဲ့။ ဖွင့်ပြီးလုပ်ပေး”

“ကဲ ... ကဲ ... ဒါဖြင့်လည်း ကိုယ်ကြည့်ပါဦးမယ်။ လာ ... လာ”

သူက အီးဗ်အား အလှပြင်ခန်းထဲသို့ ခေါ်လာသည်။

အီးဗ်အား ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ခိုင်းပြီး အားကောင်းသော မီး ရောင်အောက်တွင် သူမ၏မျက်နှာကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ထိုခဏ၌ သူသည် မယားကြောက်သော လူရိုးလူအ အဖြစ်မှသည် အလွန်တော်သော ဆရာဝန်တစ်ယောက် အသွင်သို့ တစ်မူဟုတ်ချင်း ပြောင်းလဲသွားသည်။

တကယ်တော့ သည်အတွက် ဘာမှလုပ်စရာမလိုဟု သူက ထင် သည်။ သို့သော် သူ့အထင် မှားသည်။ တကယ်လုပ်ကိုလုပ်ရမည်။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် အီးဗ်အနေဖြင့် ရိုရိုကို လက်လွှတ်မခံနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဝက်ဘ်စတာက မီးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

“ရပါတယ် ဘာမှ မခက်ပါဘူး။ မနက်ဖြန်ကျတော့ ကိုယ်လုပ်ပေး မယ် ဟုတ်လား”

*

နောက်နေ့မနက်တွင် လင်မယားနှစ်ယောက် ဆေးခန်းသို့ လာခဲ့ကြ သည်။

“ခါတိုင်းဆို ထွေရာကမာ ကူညီဖို့ သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက် အမြဲ တမ်းရှိနေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့တော့ မလိုပါဘူး။ မင်းကိစ္စကလည်း အသေး အဖွဲ့ကိစ္စကလေးပါ။ ငါတစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ မနာ အောင် အိပ်ဆေးကလေးတော့ ထိုးပေးမယ်နော်။ ကိုယ့်မိန်းမကို ကိုယ်က တစ် စက်ကလေးမှ မနာမကျင် စေချင်လို့ပါ”

သူက ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေးသည်။ နာချင်သလောက် နာပါစေ။ သူမက လုံးဝမမှု။ အရေးကြီးတာက အရေပြား တွန့်တွေ လုံးဝ ပျောက်သွားဖို့

သာ ဖြစ်သည်။ ဒါမှ သူမကို ပြဇာတ်မင်းသားကလေး ရိုရိုက အချစ်မပြယ်ဘဲ ရှိနေမည် မဟုတ်လား။

သူမသည် မျက်တောင်တွေ စင်းလာသည်။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်း နှင့် အိပ်ပျော်သွားသည်။

သူမ ပြန်နိုးလာသောအခါ ဆေးခန်းနောက်ပိုင်းရှိ ခုတင်တစ်လုံးပေါ် တွင် ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဝက်ဘ်စတားက သူမ ခုတင်ဘေးမှ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေသည်။

“အခြေအနေကောင်းရဲ့လား မောင်” သူမက အိပ်ချင်မူးတူးသံကြီးနှင့် မေးသည်။

“ဟာ ... ဘာမှ မပူနဲ့။ သိပ်ကောင်းတယ်။ အရင်ထက်တောင် ပိုလှ သွားလိမ့်မယ်”

အီးဗ်က သဘောကျပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ ထို့နောက် သူမ ပြန်လည် အိပ်ပျော်သွားသည်။

*

အီးဗ် ပြန်နိုးလာသည်။ ဝက်ဘ်စတားက အနားတွင် ထိုင်နေသည်။

“ပတ်တီးတွေက သုံးလေးရက်တော့ စည်းထားရဦးမယ်။ ဆေးခန်း မှာပဲ ဆက်နေပေါ့ ဟုတ်လား။ ဒါမှ လိုအပ်တာ လွယ်လွယ်ကူကူ လုပ်ပေးနိုင် တာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ် မောင်”

သူက နေ့တိုင်းလာကြည့်သည်။ မျက်နှာကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။

“သိပ်ကောင်းတယ်။ သိပ်ကောင်းတယ်” ပြီးတော့ ခေါင်းတညိတ် ညိတ် လုပ်နေသည်။

“ပတ်တီး ဘယ်တော့ခွာမလဲ မောင်”

“သောကြာနေ့ဆို အနာကျက်ပါပြီ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်ရယ်”

“မလိုပါဘူးကွယ်။ အခြားလူမှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ့်ချစ်မယားကလေး ပဲ။ အကောင်းဆုံးလုပ်ပေးရမှာပေါ့”

အီးဗ်က သူနာပြုချုပ်အား သူမခုတင်ဘေးတွင် ကိုယ်ပိုင် တယ်လီ ဖုန်း တပ်ခိုင်းသည်။

ပြီးတော့ ... ရိုရိုထံ ဖုန်းဆက်သည်။

“ဟေး ... ချစ်မမ။ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။ ကျွန်တော် မအောင့်နိုင် တော့ဘူးဗျ”

“ကျွန်မလည်း အတူတူပါပဲ ဒါလင်။ ကျွန်မ သူနဲ့အတူ ဖလော်ရီဒါ က ဆရာဝန်များ အစည်းအဝေး ရောက်နေလို့ပါ။ နောက်တစ်ပတ် ဆက်ဆက် ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်။ ခဏ စောင့်လိုက်ပါဦးနော်”

“ရပါတယ်”

“ကျွန်မကို သိပ်လွမ်းနေပြီလား”

“တစ်ပိုင်းသေတော့မယ်”

တယ်လီဖုန်းထဲ တခြားအသံတွေ သဲ့သဲ့ဝင်လာသည်။

“ဒါနဲ့ ရှင့်အနားမှာ ဘယ်သူရှိသေးသလဲ”

“အား ... ထုံးစံအတိုင်းပေါ့။ ကဲ ... ကဲ ... ဒါပဲ ... ဒါပဲ”

တစ်ဘက်မှ ဖုန်းပြန်ချသွားသည်။

ထို့နောက် အလက်ဇန္ဒရီထံသို့ ဆက်သည်။ အလက်ဇန္ဒရီက သူမ မှာ ကလေးရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း အားရဝမ်းသာ ပြောပြနေသည်။ အီးဗ်က သည်းခံ ပြီး နားထောင်နေရသည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ညီမရယ်။ ဒါဆို မမ တူကလေးချီရတော့မှာပေါ့” သူမက ဟန်ဆောင်ပြောလိုက်သည်။

အီးဗ်သည် ဘွားဘွားနှင့် မတွေ့ရသည်မှာလည်း တော်တော်ကြာ သွားပြီ။ ယခုတလော သူတို့မြေးအဘွားနှစ်ယောက်အကြားတွင် အခြေအနေ ပြန်လည်တင်းမာလာသလိုရှိသည်။ ဘာကြောင့်ရယ်လို့ အီးဗ်က မသိ။ သို့သော် ဘွားဘွားက တစ်နေ့တော့ လာလည်ပါလိမ့်မည်ဟု သူမကိုယ်သူမ ဖြေသိမ့် သည်။

အဘွားကိတ်သည် ဝက်ဘ်စတားအကြောင်းကိုလည်း တစ်ခါမှ မေး မြန်းခြင်းမရှိ။ သည်အတွက် ဘွားဘွားကို အပြစ်တော့မတင်မိ။ ဘာကြောင့်ဆို ဝက်ဘ်စတားကို ဂရုစိုက်စရာမလိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ကျတော့ သူ့ကိုလည်း ဂျော့ကို ရှင်းသလိုပဲ ရှင်းပစ်ရမည်။ ယင်းလုပ်ငန်းအတွက် ရိုရီကို အသုံးချရမည်။ ဒါမှ ရိုရီနှင့် တစ်သက်လုံးပေါင်းသွားနိုင်မည် မဟုတ်လား။

သူမက လင်ကြီးရှေ့တွင် ပြောင်ပြောင်ပင် လင်ငယ်နှင့် နှစ်ပါးသွားနေ သည်။ သို့သော် လင်တော်မောင်ကြီးက ဘာမှမပြော။ သိလည်း သိပုံမပေါ်။

သူမကလူသာတုံးပေမဲ့ ပညာကတော့ အံ့ဩလောက်သည်။ သူမ အတွက် တစ်နည်းတစ်လမ်းမှ အသုံးကျ၍ ဝမ်းသာမိသည်။

သောကြာနေ့ဆိုလျှင် ပတ်တီးတွေ ခွာရတော့မည်။

*

သောကြာနေ့မနက်တွင် အီးဗ် အစောကြီး နိုးလာ၏။ ဝက်ဘ်စတားကို တမျှော်မျှော်နှင့် စောင့်နေမိသည်။

“ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ၊ ၁၂ နာရီတောင် ထိုးသွားပြီ မဟုတ်လား။ ဘယ်သွားနေသလဲ”

သူမက လင်တော်မောင်ကြီးကို ဆီး၍ ဆူသည်။

“ဘယ်မှ မသွားပါဘူးကွယ်။ တစ်နေ့လုံး ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှာ အလုပ်များနေလို့ပါ”

“အလုပ်များတာ မများတာ မလိုချင်ဘူး။ ကျွန်မ ပတ်တီးမြန်မြန်ခွာပေး၊ ကျွန်မမျက်နှာ ကျွန်မ ကြည့်ချင်လှပြီ”

အီးဗ်က ခုတင်ပေါ်တွင် ထထိုင်သည်။ ဝက်ဘ်စတားက မျက်နှာပေါ်မှ ပတ်တီးကို ကျင်လည်စွာ ခွာလိုက်သည်။

သူက နောက်သို့ အနည်းငယ်ဆုတ်၍ အီးဗ်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ ကျေနပ်မှုအရိပ်အယောင်တွေကို အီးဗ် မြင်နေရသည်။

“ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူး။ တစ်ပြန်ကို လှသွားတာပဲ”

“ကျွန်မကို မှန်ယူပေးစမ်းပါ”

သူ့အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားသည်။ မကြာမီ မှန်တစ်ချပ်ယူ၍ ရောက်လာသည်။ ဂုဏ်ယူခံကြားစွာဖြင့် အီးဗ်အား မှန်ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။

အီးဗ်က မှန်ကို မျက်နှာရှေ့သို့ ဖြည်းဖြည်းကလေး မြှောက်လိုက်သည်။ မှန်ထဲတွင် သူမမျက်နှာပေါ်လာသည်။

“အမယ်လေး”

သူမက အသံကုန်အော်ဟစ်လိုက်သည်။

ကန့်လန့်ကာချ

‘ကိတ်’

၁၉၈၂

အချိန်ကာလယန္တရားသည် အလည်မြန်လွန်းလှသည်ဟု အဘွား
ကိတ်က ထင်မိသည်။ နေ့တွေ လတွေ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ကုန်လွန်သွားခဲ့သည်။
ဆောင်းရာသီမှ နွေဦးရာသီ။ နွေရာသီ၊ ပြီးတော့ နွေနှောင်းရာသီတွေ တစ်ရာသီ
ပြီး တစ်ရာသီ လျင်မြန်စွာ ကုန်လွန်သွားကြသည်။ ရာသီတွေကုန်ဆုံးတော့
နှစ်ကာလများစုပေါင်းကာ အတိတ်ဖြစ်ရပ်အားလုံးသည် ဝေဝါးသွားကြသည်။

ယခုအခါ အဘွားကိတ်မှာ အသက် ၈၀ ပင် ကျော်ခဲ့ပြီ။ ရှစ်ဆယ်က
ဘယ်လောက်ကျော်သွားပြီလဲ။ သူမ အတိအကျပင် မမှတ်မိချင်တော့။

သူမသည် အိုမင်းခြင်းဒဏ်ကို ရင်ဆိုင်ရဲသည်။ သို့သော် အိုမင်းခြင်း
ကို လုံးဝ အလိုမရှိ။

ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ် မှန်ထဲတွင် ကြည့်မိသည်။ အရွယ်နှင့် မလိုက်
အောင် နုပျိုလန်းဆန်းနေပါသေးသည်။

အလုပ်ခွင်သို့လည်း တစ်နေ့မပျက်သွားနေဆဲပင်။ တကယ်တော့
သေခြင်းတရားကို ပရိယာယ်ဖြင့် ရှောင်တိမ်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။

အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ အစည်းအဝေးတိုင်းကိုလည်း မပျက်မကွက် တက်
သည်။ သို့ပေမဲ့ အခြေအနေတွေက ယခင်ကနှင့်မတူကြတော့။ သူမ၏ ဘေး
ပတ်ပတ်လည်ရှိ လူတိုင်းလူတိုင်းသည် စကားတွေ အရမ်းပြောနေကြသည်။
သူမ စိတ်အညစ်ရဆုံးကတော့ သူမ၏ မှတ်ဉာဏ်အားနည်းလာခြင်းပင် ဖြစ်
သည်။ ကြိမ်ဖန်များစွာ အတိတ်နှင့် ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်ရပ်များ ရောထွေးသွားတတ်
သည်။ သူမ၏ ကမ္ဘာသည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ သေး၍သေး၍လာခဲ့ပြီ။

သို့သော် သူမ မသေချင်သေး။ ဤကမ္ဘာတွင် မသေဆေးရှိလျှင် ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ရအောင်ယူပြီး သက်တမ်းရှည်နိုင်သမျှ ရှည်ရှည်နေချင်သေး သည်။ သူမ၏ မျိုးဆက်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ဦးစီးအုပ်ချုပ်နိုင် မည့် ဘလက်ဝဲမိသားစုမျိုးဆက်သွေးတစ်ယောက် ပေါ်ထွန်းလာသည့်အချိန် အထိ သူမ စောင့်ကြည့်ချင်သေးသည်။

သူမ၏ ကျေးဇူးရှင် မိဘနှစ်ပါးဖြစ်ကြသော ဂျမီမဂ္ဂရီဂါနှင့် မာဂရက်၊ သူမနှင့် သူမ၏ ချစ်လင်ကြီး ဒေးဗစ်တို့က နှစ်ပေါင်းများစွာ သွေးနှင့်ချွေးနှင့်ရင်း၍ ကြိုးစားလုပ်ကိုင်လာခဲ့ရသော သည်လုပ်ငန်းကြီးကို သူမိမ်းတစ်ရံဆံများက လက်ဝါးကြီးအုပ်၍ အပိုင်စီးသွားမည်ကို သူမ အလွန်စိုးရိမ်မိသည်။

သူမ၏အချစ်ဆုံး မြေးမလေး အီးဗ်အပေါ်တွင် မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာ ထားခဲ့သည်။ အီးဗ်သည် သူမလိုပင် လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ခြေနိုင်လက်နိုင် အုပ်ချုပ်သွားနိုင်မည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟု သူမက ယုံကြည်ခဲ့သည်။

ယခုတော့ အီးဗ်မှာ လူသတ်မှုတရားခံ တစ်ယောက်ဘဝသို့ ရောက်ရှိ နေပြီ။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးမှာလည်း ကြောက်စရာကောင်းလှအောင် ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက် ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။

သူမ၏ မိုက်ပြစ်အတွက် အပြစ်ထပ်ပေးစရာ မလိုတော့။ သူမ အပြစ် နှင့် သူမ ပြည့်ပြည့်ဝဝကြီး ဒဏ်ခတ်ခံသွားရပြီ။

*

တစ်နေ့တွင် အီးဗ်သည် သူမ၏ မျက်နှာကို မှန်ထဲတွင် ကြည့်မိသည်။ ဒီရုပ်မျိုးနဲ့ အသက်ရှင်နေဖို့ မထူးတော့ပါဘူးဆိုကာ သေကြောင်းကြံသည်။ အိပ်ဆေးတွေ တစ်ပုလင်းလုံး သောက်ပစ်လိုက်သည်။

သို့သော် ဝက်ဘ်စတားက သူမအား ဆေးရုံသို့ အချိန်မီခေါ်သွားပြီး အစာအိမ်ကို စင်စင်ဆေးပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အိမ်သို့ ပြန်ခေါ်ပြီး သူကိုယ် တိုင် ဂရုတစိုက် ပြုစုကုသသည်။

သူမအလုပ်သွားချိန်တွင် နေ့စောင့်၊ ညစောင့် သူနာပြုဆရာမတွေ ထား၍ ပြုစုစောင့်ရှောက်စေသည်။

“ကျွန်မ သေပါရစေ၊ ကျွန်မ ဒီဘဝမျိုးနဲ့ မနေပါရစေနဲ့တော့”

သူမက လင်တော်မောင်ကြီးထံတွင် ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြင့် တောင်းပန်ရှာသည်။

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ အီးဗ်၊ မင်းကို ငါပိုင်နေသေးတာပဲ။ မင်း ဘယ်ဘဝပဲ ရောက်ရောက် ငါချစ်နေတုန်းပါပဲ”

သူမ၏ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေသော ကြောက်စရာမျက်နှာကြီးက

သူမ၏ စိတ်ကို အမြဲတမ်း ခြောက်လှန့်နေသည်။

သူနာပြုဆရာမတွေ မထားပါနဲ့တော့ဟု လင်တော်မောင်ထံတွင် တောင်းပန်သည်။ သူမမျက်နှာကို တခြားလူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေသည်ကို သူမ မခံမရပ်နိုင်တော့။

အလက်ဇန္ဒရက အီးဗ်အား လာကြည့်ပါရစေဟု ခဏခဏ ဖုန်း ဆက်သည်။ သို့သော် အီးဗ်က အတွေ့မခံ။

သူမသည် အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း နေနေရသည်။ လင် တော်မောင်မှတစ်ပါး ဘယ်သူနှင့်မျှ မတွေ့ရ။ သူမဘဝတွင် အားကိုးရာဆို၍ လင်တော်မောင်တစ်ယောက်သာ ရှိတော့သည်။

သည်လိုနှင့် ကြာတော့ သူမအား ဝက်ဘ်စတားက ပစ်သွားမည်ကို ပင် တွေးကြောက်လာမိတော့သည်။ သူမ၏ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသော သည်မျက်နှာကို အကြောင်းပြု၍ ဝက်ဘ်စတားက သူမအား အချိန်မရွေး စွန့်ခွာ သွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဒေါက်တာ ဝက်ဘ်စတားသည် ဆေးရုံ သို့မဟုတ် ဆေးခန်းသို့ သွားရန် မနက်တိုင်း ၅ နာရီတွင် အိပ်ရာမှ ထတတ်သည်။ အီးဗ်က ခင်ပွန်းသည် ထက် စောစောထ၍ မနက်စာပြင်ပေးသည်။ ညစာကိုလည်း သူမပင် ချက်ပြုတ် လာသည်။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူ အိမ်ပြန်နောက်ကျသော နေ့များတွင်လည်း စိုးရိမ်စိတ် တွေ ဝင်လာတတ်သည်။ **သူ တခြားမိန်းမတွေနဲ့များ တွဲနေပြီလား၊ ငါ့ကိုများ စွန့်ပစ်သွားရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ။**

အိမ်ရှေ့တံခါးဖွင့်သံကြားတော့ သူမက ပြေးထွက်သွားပြီး လင်တော် မောင်ကြီး၏ ရင်ခွင်ထဲ ဝင်ခွေလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထား လိုက်သည်။

တစ်ခါတွင်တော့ သူမက မဝံ့မရဲနှင့် မေးမိသည်။

“မောင် ... ကျွန်မကို ဒီလောက်ဒဏ်ခတ်ရရင် ကျေနပ်သင့်ပါပြီ မောင် ရယ်။ ကျွန်မမျက်နှာကို နဂိုအတိုင်းဖြစ်အောင် ပြန်ပြင်ပေးပါတော့နော် ... နော် ... မောင်”

သူက မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ဂုဏ်ယူစွာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။
“ဟင့်အင်း ... ဘယ်တော့မှ ပြန်မပြင်ပေးနိုင်တော့ဘူး”

*

အချိန်တွေ ကုန်လွန်သွားခဲ့သည်။

ဝက်ဘ်စတားက တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အာဏာရှင်ဆန်လာသည်။
တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ စီးပိုင်း အနိုင်ယူလာခဲ့သည်။

သည်လိုနှင့် အီးဗ်မှာ အမြဲတမ်း လက်လျှော့အရုံးပေးရပြီး ကျွန်လို
ဖြစ်လာသည်။ သူပြုသမျှ နုလာရတော့သည်။

သူမ၏ အကျည်းတန်မှုသည် ဝက်ဘ်စတားပေါ်တွင် မှီခိုအားထား
လာခြင်းကို သံကြိုးထက်ပင် ခိုင်မြဲစွာ ချည်နှောင်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

*

အလက်ဇန္ဒရာနှင့် ပီတာတင်ပလက်တန်တို့တွင် သားယောက်ျား
ကလေးတစ်ယောက်ရနေပြီ။ နာမည်က ရောဘတ်။

ရောဘတ်ကလေးကို ကြည့်ကာ အဘွားကိတ်က တိုနီကို သတိရမိ
သည်။ ရောဘတ်ကလေးက သူ့ဘိုးအေ တိုနီနှင့် ချွတ်စွပ်တူသည်။

ယခုဆိုလျှင် ရောဘတ်ကလေးမှာ ရှစ်နှစ်သား အရွယ်ပင် ရှိခဲ့ပြီ။
ကလေးက အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် တော်သည်။

အဘွားကြီးကိတ်မှာ ဘလက်ဝဲမိသားစု၏ မျိုးညွှန်းကလေးကို တစ်မိ
စိမ့်ကြည့်ကာ ဖရဏာပီတိ ဝှမ်းဆီထိ ဖြစ်နေတော့သည်။

သိပ်တော်တဲ့ ကလေး။ တကယ့်ကိုတော်တဲ့ ကလေး။

*

မိသားစုဝင် ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးပင် ဖိတ်စာကို တစ်နေ့တည်းတွင် ရရှိကြ
သည်။ ဖိတ်စာမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

**မစ္စက်ကိတ်ဘလက်ဝဲ၏ အသက် ၉၀ ပြည့်မွေးနေ့မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပ
လိုပါသဖြင့် ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၂၄ ရက်နေ့ ည ၈ နာရီ အချိန်တွင်
ဟိန်းပြည်နယ် ဒါ့ခဲဟားဘားကျွန်းရှိ စီဒါကုန်းမြင့်ရိပ်သာ အိမ်ကြီးသို့
မပျက်မကွက် ကြွရောက်ကြပါရန် ခင်မင်စွာ ဖိတ်ကြားအပ်ပါသည်။ (အမျိုး
သားများ လည်စည်းအနက် တပ်ဆင်လာကြပါရန်)**

ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတားက ဖိတ်စာကို ဖတ်ပြီးနောက် အီးဗ်အား
လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“တို့နှစ်ယောက် သွားကြမယ်”

“အို ... မသွားပါဘူး။ ကျွန်မ မသွားဘူး။ မောင်တစ်ယောက်တည်း
သွားပါ”

“ဘယ်ရမလဲ၊ တို့နှစ်ယောက်စလုံး သွားမယ်”

*

တိုနီဘလက်ဝဲသည် စိတ်ရောဂါကု ဆေးရုံဝင်းအတွင်းမှ ပန်းချီ ဥယျာဉ်ထဲတွင် ပန်းချီဆွဲနေစဉ် သူ့အခန်းဖော်ရောက်ရှိလာသည်။

“တိုနီ ... ခင်ဗျားအတွက် စာလာတယ်”

တိုနီသည် စာအိတ်ကိုဖွင့်၍ ဖတ်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ပြုံးရိပ် သမ်းသွားသည်။

“ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော်က မွေးနေ့ပါတီပွဲဆို သိပ်ကြိုက်တာ...”

*

ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်က ဖိတ်စာကို ဖတ်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက် သည်။

“အံ့မယ် ... ဒီအဘွားကြီး အသက် ၉၀ တောင် ပြည့်သွားပြီဆိုပဲ။ ကိုယ်တော့ လုံးဝ မယုံနိုင်အောင်ပဲ အလက်၊ ဟုတ်တယ်။ သူက အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် နုပျိုနေတုန်းပဲ”

“ဟုတ်တယ် ... မောင်၊ ဘွားဘွားကတော့ တကယ့်ကို အံ့ဩ လောက်တဲ့ အမျိုးသမီးကြီးပါပဲ။ ဒါနဲ့ ... မောင် သိပြီးပြီလားဟင်။ သားကလေး ရောဘတ်လည်း သူ့လိပ်စာတပ်ပြီး သီးခြားဖိတ်စာ တစ်စောင်ရတယ် မောင်ရဲ့။

ညလုံးပေါက် ဧည့်ပရိသတ်များ ကုတို့သင်္ဘောနှင့် တချို့၊ လေယာဉ် နှင့် တချို့ ပြန်သွားကြသည်မှာ တော်တော်ပင် ကြာသွားပြီ။

စီဒါကုန်းမြင့်ရိပ်သာအိမ်ကြီး၏ စာကြည့်ခန်းထဲတွင် မိသားစုဝင်တွေ အားလုံး စုရုံးရောက်ရှိနေကြသည်။

အဘွားကိတ်က တစ်ခန်းလုံးကို ဝေ့၍ တစ်ယောက်စီတစ်ယောက်စီ ကြည့်လိုက်သည်။ သူမသည် အားလုံးကို ကွဲကွဲပြားပြား မှတ်မိသည်။

တိုနီ။ သူ့မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်သမ်းနေသည်။ သူကား မိခင်ရင်းကို ပင် သတ်ရန်ကြံစည်ခဲ့သူ၊ မိခင်ကြီးက မျိုးဆက်အမွေခံသားကြီးအဖြစ် အလွန် တရာမှ အားကိုးခဲ့မိသူ၊ ယခုတော့ စိတ်ရောဂါသည် တစ်ယောက် ဖြစ်နေရှာပြီ။

အီးဗ်၊ သူမက လူသတ်တရားခံ၊ သူမ၏ နှလုံးသားထဲတွင် အယုတ် တမာ နတ်ဆိုးသာ မကိန်းအောင်းခဲ့လျှင် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကိုပင် ခါးစောင်း တင်နိုင်မည့် မိန်းကလေး၊ ယခုတော့ ... ယခုတော့ ...။

အင်း ... သူ့အတွက် ဝိဘက်ကြမ္မာက ဆိုးလှပါလား။ ယခုတော့ သူ့ခမျာ ဆရာဝန်ငှားတစ်ယောက်ကို ယူမိမှားလို့ ကံကြမ္မာဒဏ်ခတ်တာကို ဘဝပျက်အောင် ခံစားနေရရှာပြီ။

ပြီးတော့ အလက်ဇန္ဒရာ၊ ရုပ်လှသလောက် စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ မိန်း ကလေး၊ အကြင်နာတရားရှိတဲ့ မိန်းကလေး၊ သူ့ခမျာလည်း လောကဓံကြမ္မာ လှိုင်းရဲ့ အရိုက်အပုတ်ဒဏ်ကို ရင်နှင့်အောင် ခံစားခဲ့ရရှာသည်။

ကုမ္ပဏီဝန်တစ်ရပ်လုံးကို ဆက်ခံရန်အတွက် အဘွားကိတ်က သူမ ကိုပင် နောက်ဆုံး အားကိုးခဲ့သည်။ သို့သော် သူမက ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကို

စိုးစဉ်းမျှ စိတ်မဝင်စား။ သူမကိုယ်တိုင် စိတ်မဝင်စားရုံမျှမက စီးပွားရေးကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်သော ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကိုပင် လက်ထပ်လိုက်သေးသည်။

သစ္စာဖောက်တွေ၊ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အတူတူပဲ၊ ကျေးဇူးကန်း တွေ၊ သစ္စာဖောက်တွေ၊ အင်း ... အတိတ်ကို ပြန်ပြောင်းတွေးကြည့်လိုက်ရင် ဝမ်းနည်းစရာတွေချည်းပါပဲလား။ အို ... ဘာလို့ ဝမ်းနည်းနေမှာလဲ၊ ဝမ်းနည်းနေ လို့ ဘာမှ အကျိုးမရှိဘူး။ ဝမ်းနည်းစရာလည်း မလိုဘူး။ ငါ့ဘဝ၊ ငါ့လုပ် ရပ်တွေဟာ အချည်းနှီးမဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ငါ့အနေနဲ့ ကမ္ဘာသိအောင် ဂုဏ်ယူစရာ ကောင်းတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုကိုလည်း အောင်အောင်မြင်မြင် ဆက် လက်ပြီး ပခုံးပြောင်းတာဝန်ယူနိုင်ခဲ့ပြီပဲ။ ပြီးတော့ ကိတ်တောင်းမြို့မှာလည်း ဆေးရုံကြီးတစ်ခုဆောက်လုပ် လှူဒါန်းခဲ့ပြီ။ စာသင်ကျောင်းတွေလည်း အများကြီး ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့ပြီ။ အန်ကယ်ဘန်ဒါတို့ လူမျိုးစုတွေ လွတ်မြောက်ရေး အတွက်လည်း ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး ကူညီထောက်ပံ့ခဲ့ပြီ။

သူမ ခေါင်းထဲတွင် ရီဝေဝေ ဖြစ်လာသည်။ အခန်းထဲတွင် လူတွေ ပိုများလာသည်။ အတိတ်က လူတွေ ထပ်ရောက်လာသည်။

ဖေဖေ ဂျမီမဂ္ဂရီနှင့် မေမေ မာဂရက်၊ ဟိုတုန်းကလိုပင် လှတုန်းလှနေ ကြဆဲ။ ပြီးတော့ အန်ကယ်ဘန်ဒါ၊ အသားက သပိတ်ရောင် တောက်နေသော် လည်း သွားတွေက ပုလဲရောင်လက်လို့ သူက ပြုံးကြည့်နေသည်။

ထို့နောက် ချစ်လင်မောင်ကြီး ဒေးဗစ်။ ချစ်စရာကောင်းနေတုန်း၊ ကြည်ညိုလေးစားစရာ ကောင်းနေတုန်း၊ သူက လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းပြီး ဖိတ်ခေါ်နေသည်။ နှုတ်ဆက်နေသည်။

သူမက ခေါင်းကို ခါယမ်းပစ်လိုက်သည်။ အတိတ်မှ ရုပ်ပုံလွှာတွေ လွင့်ပျောက်သွားကြသည်။ သူတို့နှင့်အတူ သူမ လိုက်မသွားနိုင်သေး၊ လိုက် သွားလို့ မဖြစ်သေး။

ဒါပေမဲ့ မပူကြပါနဲ့။ မကြာတော့ပါဘူး။ မကြာခင် လာခဲ့ပါ့မယ်။ မကြာခင် လာခဲ့ပါ့မယ်။

*

သူမ ရုပ်ရည်ချောမော၍ ချစ်စရာကောင်းလှသော မြစ်ကလေးဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“လာပါသား၊ ဘွားဘွားဆီ လာစမ်းပါ”

ရောဘတ်ကလေးက ဘွားဘွားထံသို့ လျှောက်လာပြီး အဘွားကြီး လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဘွားဘွား မွေးနေ့မှာ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာပဲ၊ ဘွားဘွား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သားရယ်။ သားပျော်တယ်ဆိုရင် ဘွားဘွားလည်း ပျော်ပါတယ်ကွယ်။ ကျောင်းမှာ အမှတ်တွေ ကောင်းရဲ့လား သား”

“အားလုံး အဆင့်တစ်ချည်းပဲ ဘွားဘွား။ ဘွားဘွားကပဲ အဆင့်တစ်ချည်းရရမယ်လို့ ပြောတယ်လေ။ သားက အတန်းထဲမှာ ထိပ်ဆုံးပဲ ဘွားဘွား”

အဘွားကြီးက ကလေး၏ဖခင်ဖြစ်သူ ပီတာဘက်သို့ လှည့်ကြည့် ပြီး “ပီတာ ရောဘတ်ကို အရွယ်ရောက်ရင် ‘ဂျီတန်’ အထက်တန်းကျောင်းကို ပို့ရမယ်။ အဲဒီကျောင်းက အကောင်းဆုံးပဲကွယ်”

ပီတာက ရယ်သည်။

“အင်း ... ဘွားဘွားကတော့ ဒီအချိန်ရောက်တောင်မှ လုံးဝ မလျှော့သေးပါလား။ မလုပ်ပါနဲ့ ဘွားဘွားရယ်။ အလကား စိတ်ဆင်းရဲခံမနေပါနဲ့။ ရောဘတ်အတွက် ဘာမှပူစရာမလိုပါဘူး။ သူကြိုက်သလို သူလုပ်ပါစေ။ သူက ဂီတပညာကို သိပ်ပြီး ဝါသနာပါတာ။ သူကလည်း တကယ့် ကမ္ဘာကျော် ဂီတပညာရှင်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်နေတယ်လေ။ သူ့ဘဝတိုးတက်ရေး အတွက် သူ့ဝါသနာအတိုင်း သူလုပ်ချင်ရာကိုပဲ လုပ်ပါစေတော့ ဘွားဘွား ရယ်။ တားမနေပါနဲ့တော့။ လွှတ်ပေးလိုက်ပါတော့၊ တကယ်တော့ ဘွားဘွား တားလို့လည်း ဘယ်တော့မှ ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

အဘွားကိတ်က သက်မတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“မောင်ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်။ ငါက အိုမင်းမစွမ်းတဲ့ ဇရာဒုဗ္ဗလ အရွယ် ရောက်နေပြီ။ ငါ့အနေနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ တားလို့လည်းရမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခု။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘယ်သူ တားပိုင်ခွင့်လည်း မရှိပါဘူး။ သူက ဂီတပညာရှင်ကြီး ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း သူ့ဆန္ဒအတိုင်းပဲ ဖြစ်ပါစေတော့။ လုပ်ပါစေတော့” သူမက ကလေးငယ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်လုံးအစုံတွင် မေတ္တာရည်များဖြင့် ရွှန်းဝေနေသည်။ “ဒီမှာ ရောဘတ်၊ သားရဲ့ ဝါသနာကို ဘွားဘွားတားလို့ မရနိုင်တော့ပါဘူးကွယ်။ အဲဒီတော့ ဘွားဘွားအနေနဲ့ သားကို တတ်နိုင်သမျှတော့ အကူအညီ ပေးခဲ့ပါရစေ။ ဂီတပညာရှင်ကြီး ဇူဘင်မေတာရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ဘွားဘွားနဲ့ အလွန်ရင်းနှီးတယ်။ သူနဲ့ဆက်ပြီး ဂီတပညာရှင်ကြီးဆီမှာ သားကို အပ်နှံပေးပါ့မယ် ... သားရယ်”

မောင်ပေါ်ထွန်း